

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KAREN CHANCE

A CASSIE
PALMER NOVEL

IGNITE THE FIRE

INFERNO

"CHANCE IS A TRUE STORY TELLER." -- CHARLAINE HARRIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ateşi Tutuşturun: Inferno

Telif Hakkı 2022

Karen Chance

Ateşi Tutuşturun: Inferno

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Karen Chance

OceanofPDF.com

AteŖi TutuŖturun: Inferno

KAREN CHANCE

OceanofPDF.com

Yazarın Notu:

Hikaye tek bir kitap için çok büyük olduğundan bu iki bölümlü bir romanın ikinci bölümüdür. En iyi sonucu almak için bu kitaptan önce *Ignite the Fire: Incendiary* okunmalıdır.

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Her yerde küçük sis dallarının kıvrıldığı karanlık bir sokağa indim ve hemen savunma pozisyonuna geçtim. Bir an çılgınca etrafıma bakındım, zor nefes alıyordum ve kafam çok karıştı. Belki de bir saniye önce kocaman bir ormanın ortasına düşmüş, ölüme doğru gidiyordum.

Orman Faerie'deydi ve daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Taş yerine ahşaptan bir katedral olan ormanda apartmanlar kadar büyük gövdelerin yanı sıra çılgın feyler, uçan büyüler ve dallar arasında uzanan ve kırılğan bir yaşam çizgisi sunan tehlikeli derecede dayanıksız bir orman pisliği ve dua yolu vardı. Kaçırmayı başardığım bir yol.

Ama burada ne orman, ne çığlık atan müttetikler, ne de katil feyler vardı. Ya da soğuk sis, küflenmiş tuğlalar ve çamurlu kaldırım taşları dışında pek bir şey yoktu. Sonuncusu ayak parmaklarımdan arasından bir atın arka ucundan gelebilecek bir şeyin gıcırdamasına neden olmuştu ama bunu dert edemeyecek kadar korkmuştum.

Kendime sakın olmamı söyledim ama beynim savaş ya da kaç modunda takılıp kalmıştı ve beni görmezden geldi. Önerdiği tek şey çığlık atarak sokakta koşmaktı ki bu da ne işe yaradığını gösteriyordu. Bu yüzden, hiperventilasyon yapmamaya çalışarak çömeldiğim yerde kaldım ve gelmeyen bir saldırıyı bekledim.

Bir süre sonra kendimi biraz aptal gibi hissetmeye başladım. Ve kafam daha da karıştı çünkü üzerimden ne kan damlıyordu ne de küller içindeydim. Çift kılıç kullanırken ve bir korsan gibi giyinirken usta bir vampiri ve bir savaş büyücüsünü bir fey ordusundan kurtarmaya yardım ettiğimi düşünürsek, her ikisi de olmalıydım.

Benim için bile garip bir gündü.

Edward döneminde iç çamaşırı olarak giyilmek üzere tasarlanmış diz boyu, fırırlı bir bluz giymiştim.

Onları yukarı kaldır. Ve eskiden bir elbisenin üst yarısı olduğu için daha iyi günler görmüş dantel bir gömlek. Ve bir fey kılıç kemeri, sadece kılıçlar eksikti.

Düşerken düşürmüş olmalıyım ki silahım kalmamıştı. Yalınayak olduğum için birini öldüresiye tekmeleyecek halim de yoktu. Muhtemelen ayağımdaki ve bacaklarımdaki tüm kir, ne kadar çürük ve çizik olduklarını görmemi engellediği için iyi oldu.

Onun dışında iyi görünüyordum. Evet, tabii.

Çünkü benim hayatım böyle geçti, değil mi?

Benim adım Cassie Palmer ve Pythia, yani zamanın kaltağı olma gibi şüpheli bir onura sahibim. Resmi unvanım Doğaüstü Dünya'nın Baş Kahini, ancak mevcut savaş sayesinde daha az görüyorum ve daha çok zaman çizgisinde çılgın bir tavuk gibi koşturuyorum, düşmanlarımız sayesinde keşfedilmemiş bölgelere girmesini engellemeye çalışıyorum. Ancak bu sefer, bir arkadaşıma yardım etmek için zamanda yolculuk eden bendim.

İyi gitmemişti.

Her şey çok basit başlamıştı: Romanya'da iradesi dışında tutulduğu bir kaleden keçi benzeri küçük bir yaratığı - garip bir tür fey - kurtarmak. Yanıma usta bir vampir ve üst düzey bir savaş büyücüsü, büyü dünyasının iki güçlü adamını aldığımı düşünürsek, bunun oldukça kolay olacağını düşünürdünüz, değil mi?

Hayır.

Hayır, olmaz.

Kale on sekizinci yüzyıldaıdı, kendi başına zor bir zaman atlamasıydı, bu da yanıma ek destek alamayacağım anlamına geliyordu. Ve yıkık dökük yapı, yakın zamanda başkentini yok etmeye yardım ettiğimiz bir kralın komutası altında, zaman yolcusu feylerle doluydu. Ve kralın kendisi, Aeslinn adında devasa bir pislik, şu anda yaşlı bir tanrının ruhu tarafından ele geçirilmişti ve intikam almak istiyordu.

Yani, evet.

Her zamanki gibi o zaman.

Sonrası tam bir kasırgaydı: Düşmanlarla dolu kaleden zaman akışına umutsuz bir kaçış, günümüz Las Vegas'ına çılgınca bir uçuş ve sonra hiçlikten uzanan bir el gibi bir şey beni tekrar yakaladı. Mircea'yı, söz konusu vampiri ya da bir şekilde kurtarmayı başardığımız tuhaf küçük fey'i yakalamamıştı. Ayrıca sevgilim ve tanıdığım en iyi savaş büyücüsü olan John Pritkin'i de yakalamamıştı. Ama beni yakalamıştı ve neredeyse zamanın içinde sıkışıp kalmama neden oluyordu.

Bu, yüzyıllar boyunca sürekli serbest düşüşle sonuçlanacağı için -aslında bir ölüm cezası- biraz endişeliydim. Neyse ki, bu gerçekleşmeden önce mahkememin bir üyesi tarafından yakalandım. Pythia olmanın dezavantajları vardı ama birlikte çalıştığım bilgili kadınlar bunlar arasında değildi.

Bunun adı Hilde'ydi ve bu iş hakkında benim bildiğimden çok daha fazlasını unutmuştu. Bu şaşırtıcı değildi çünkü o iki yüz yaşına merdiven dayamıştı, ben ise yirmi dört yılı zar zor atlatmıştım ve yirmi beşi görecektim gibi de görünmüyordum. Ve beni intikamcı bir Tanrı'dan kurtarmak için tüm bilgi ve deneyimine ihtiyacı vardı.

O zaman bile beni tutamazdı ama yönümü değiştirebilir, beni zamanın içinde çığlık atarak kız kardeşi Gertie adındaki Edwardian Pythia'ya gönderebilirdi. O da beni yakalayıp cezalandırmıştı, çünkü Gertie böyle harikaydı. Ve böylece, bir numaralı tanrısal saldırıyı engellemişti.

İkinci ve üçüncü saldırılar hemen ardından gelmişti ama onlardan da Gertie ve avanesi ile Pritkin ve Mircea sayesinde kurtulmuştum. Son ikisi artık orada değillerdi, hatta Vegas'ta bile değillerdi, keçiyi şehrin içinden gizli bir geçide kadar takip etmişlerdi. Görünüşe göre, çılgın küçük şey yaptığımız şeyi bir kurtarma olarak değil, sadece başka bir kaçırma olarak görmüştü.

Sanırım Mircea'nın onu incitmek istemediğini açıklayacak zamanı olmamıştı. Sadece keçi adamın arkadaş olduğu anlaşılan uzun süredir kayıp olan karısı hakkında bazı sorular sormak istiyordu. Mircea ona ne olduğunu bulmaya çalışıyordu ve bu küçük yaratık onun tek ipucuydu.

Böylece, koştuğunda, o ve Pritkin Faerie'ye kadar takip ettiler.

Yine de, yüz yıl ve bir dünya uzakta olmalarına rağmen beni kurtarmayı başarmışlardı. Ya da biz birbirimizi kurtarmıştık, diye tahmin ediyorum, çünkü şu anda gücü paylaşmamızı sağlayan Aşık Düğümü adlı bir büyüyü birlikte yapıyorduk.

Ama büyüde hiçbir şey bedava değildir ve bu büyü'nün önemli bir uyarısı vardı: eğer birimiz ölürse, hepimiz ölmüş olacaktık.

Yani, bu çok yakındı.

Ama kısa bir süre sonra tekrar yollara düşmüş, cevaplar aramaya başlamıştım. İstediğim için değil, sadece peşimde intikamcı bir tanrı olduğu için de değil. Ama lanet bir orduyla zamanda üç yüz yıl geriye gittiği için.

Söz konusu tanrı -kurnaz yaşlı Zeus- zaman çizgisinde geziniyor, sahip olmaması gereken yeteneklere sahip olması için benim vardiyama otostop çekiyordu. Ancak kavgamız sona erdiğinde başlangıç noktasına, yani on sekizinci yüzyıl Romanya'sına geri çekildi. Ben ona rastlamadan önce başka bir zaman yolcusunun onu bıraktığı yere.

Söz konusu piçi, Jonathan adında bir büyücüyü bir süre önce öldürmüştüm ama şimdi onun pislliğini temizlemem gerekiyor gibi görünüyordu. Bir orduyu zamanda üç yüz yıl geriye taşımayı nasıl başardığını bilmiyordum ama öğrenmem gerekiyordu. Ve bu konuda ne yapacağıma karar vermeliydim -ve Zeus hakkında, Aeslinn hakkında ve geçmişte her ne halt karıştırmışlarsa onun hakkında.

Sadece bu gerçek bir kaltak olduğunu kanıtlıyordu.

Pythia'lar zamanın koruyucularıydı, ancak bu genellikle bireysel zaman atlayıcılarının peşine düşmek anlamına geliyordu - iyi niyetli olmayan karanlık büyücüler, dünyayı değiştirmeye çalışan tarikatçılar veya para kazanmaya çalışan pervasız dolandırıcılar. Bu yeterince kötüydü, çünkü hangi küçük değişikliğin zaman çizgisini çılgınca rotasından saptırabileceğini asla bilemezsiniz. Kuru çıra üzerindeki bir kıvılcım gibi, hızla bir yangına dönüşebilirdi.

Ama zamanın üç yüz yıl gerisinde, yüzlerce askeri olan ele geçirilmiş bir fey kralı?

Bu zaten beş alarmlı bir yangındı.

Hoşuma gitse de gitmese de bu benim ateşimdi. Zeus'un orada ne yaptığını araştırmak için ilk durağım eski Romanya olmuştu. Bulduklarım cevaplardan çok sorular doğurdu ama beni ikinci durağa götürdü: Ortaçağ İrlanda'sı. Orada, ele geçirilmiş fey kralı ve Zeus'un şu anki en iyi arkadaşı olan Aeslinn'i keşfetmiştim. Ve sonra .

..

Sonra işler garipleşti.

Çünkü İrlanda'ya zamanda yolculuk yapmamıştım. Zihnimde yolculuk yapmıştım. Daha doğrusu, iz denilen bir şeyin içinden geçmiştim.

İzler, tıpkı bir plağın üzerine kazınmış oluklar gibi, birinin travma sonucu fiziksel bir nesneye kazınmış anılarıydı. Ve bir plak gibi, yeteneği olan biri tarafından tekrar çalınabilirlerdi. Ama benim yeteneğim o lanet olası kaleden aldığım okta bırakılan tüm izleri kontrol edecek kadar geniş değildi, bu yüzden Gertie bana yardım etmesi için Guinn adında yarı-fey bir uzman getirmişti.

Guinn ve ben geçmişte olanları bir film izler gibi görmek için izlerin içine girmiştik. Ancak izler genellikle film kalitesinde değildi ve daha çok kötü güvenlik kamerası görüntülerine benziyordu - birkaç saniyelik berbat bir görüntü ve belki de cızırtılı bir ses kaydı. Çoğu zaman ne olup bittiğini anlamak zordu.

Bu sefer değil.

Bu sefer tam renkli ve Dolby surround ses sistemi vardı. Bellek aynı zamanda üç boyutlu olduğu için Guinn ve ben sanki gerçekten oradaymışız gibi etrafta dolaşabildik. Kimseyle etkileşime giremiyorduk ya da herhangi bir şeyi değiştiremiyorduk ama tamamen gerçek gibiydi.

Burası gibi.

Tekrar etrafa bakındım. İş lekeli tuğlaları, yıkık dökük basamakları ve çatlak pencereleriyle karanlık evler sokağın iki yanında sıralanmıştı. Puslu, gazlı bir sokak lambası kasvetle cesurca savaşıyor ve kaybediyordu. Sonuç olarak, tepedeki karanlık, alçak bulutlar biraz aralanıp ortalığı bir anlığına daha az bulanık hale getirdiğinde bile başka pek bir şey seçemiyordum. Ama bir şeyi biliyordum: Burası Faerie değildi.

Bir esinti geldi, beni ürpertti ama kıpırdamadım. Neler olduğunu anlamıyordum ve anlamam gerekiyordu. Hem de çok ihtiyacım vardı!

Çünkü İrlanda'da kalmamıştım.

Guinn ve benim tanık olduğumuz şeyle ilgili oldukça acil sorularım vardı ve bu da beni Pritkin'in zihnine erişip ona bu konuda sorular sormaya yöneltti. Tanıdığım savaş büyücüsünün daha genç bir versiyonu baskıda öne çıkmıştı, bu yüzden bana yardım edebileceğini düşünmüştüm. Ve o ve ben

Mircea'nın zihinden zihine iletişim yeteneğini şu anda kullanabiliyorlardı, bu o kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyordu.

Ama bir şeyi unutmuşum: Aşık Düğümü bir ruh bağıydı. Pritkin, Mircea ve ben yeteneklerimizi paylaşabiliyorduk çünkü büyümüz söz konusu olduğunda artık üç kişi değildik. Tek kişiydik.

Büyü, gücü altında olduğumuz sürece ruhlarımızı birleştiriyor, Pritkin'in zihnini ziyaret etmeye çalıştığımda onunla sadece zihinsel olarak temas kurmamamı sağlıyordu. Ruhum büyünün içinden uzandı, belki bir parçası, belki de tamamı - jüri hâlâ kararını vermemişti. Ama ruhumun bir kısmı Faerie'ye girmişti.

Ve sonra geri kalanım da öyle oldu. Çünkü Faerie'de ruhlar *yoktur*. Onların evreni bizimkinden farklı kurallarla işliyor ve bir zamanlar hayalet yoldaşım Billy Joe'nun da keşfettiği gibi, oraya girmeye cesaret eden ruhlar sonunda ete bürünüyor.

Bedenim aniden feylerin dünyasına inmiş ve Gertie'nin evinde şöminenin önünde uyukluyor olması gerektiği için kafam ciddi şekilde karışmıştı. Ve çünkü artık lanet kuralları bilmiyordum!

Artık iki bedenim mi vardı, yoksa Peri ruhumla birlikte eski bedenimi de mi çekip almıştı, bilmiyordum. Yarım bir ruhum mu yoksa tam bir ruhum mu olduğunu bilmiyordum. Ve daha da önemlisi, bu şekilde ölüp ölemeyeceğimi ve eğer ölürsem bunun Mircea ve Pritkin'in de sonunu getirip getirmeyeceğini bilmiyordum.

Yani, evet, bazı sorularım vardı!

Ancak karanlık sokak beni karşılamadı. Nemli ve rahatsız ediciydi, sis dalgaları kol ve bacaklarımın üzerinde ıslak ipek gibi kıvrılıyordu. Ayaklarımın altındaki soğuk taşlar gibi onlar da tamamen gerçek gibiydi. Ama sonra, Common denilen yerdeki her şey de öyle hissettirdi.

Eğer çok yanılmıyorsam, bulduğum yer de orasıydı.

Guinn'in açıkladığı gibi Ortak, fey izlerinin insan izlerinden çok daha etkileyici olmasının nedeniydi - çünkü onları yapan tek bir zihin değildi. Feylerin anlamadığım bir tür kolektif bilinci vardı. Ya da belki bilinçaltı daha iyi bir terim olurdu, çünkü onlar bile çoğu zaman bunun farkında değillerdi.

Guinn, fey ruhlarının bedenlerine insanlarınkine benzemeyen bir şekilde bağılı olduğunu, bu yüzden de hayalet bırakmadıklarını söylemişti. Ruhları bir beden olmadan yaşayamazdı ve ancak fiziksel formları kendi dünyalarının toprağında eridiğinde bu birliktelikten kurtulurlardı. Daha sonra bir tür üst ruha, Faerie'nin ruhuna yeniden katılırlar ve dünyaları onları başka bir bedene sokup tekrar dışarı itmek isteyene kadar orada kalırlardı.

Çok garipti.

Ama sonuç olarak, bazen yaşayan feyler geçmiş yaşamlarından kısa anlık görüntüler alırlardı: kendi eski benliklerinden, atalarından, hatta arkadaşlarından. Hepsi aynı ruhun parçasıydı ve bir düzeyde birbirlerine bağılıydılar. Ancak bu anlık görüntüler genellikle oldukça önemsizdi - hiç duymadıkları bir şarkının bir parçası, hiç yemedikleri bir yemeğin tadı ya da hiç yürümedikleri bir yolda neler olduğunun anısı. Yüze hüznü bir gülümseme getiren ya da her şeyin ne kadar bağılantılı olduğuna dair bir merak ve neşe hissi uyandıran türden şeylerdi.

Ama o kadar neşeli hissetmiyordum.

Faerie'ye indiğimden beri bu grup bilincine dair işaretler alıyordum. Ve bunlar bir çiçek ya da başka bir şeyle ilgili olağan hızlı parçacıklar değildi. Eğlenceli başlayan ve sonra gerçekten korkutucu, gerçekten hızlı hale gelen panoramik maceralara çıkıyordum. Bu yolculuktan inmek istiyordum, özellikle de şimdi, zihnim La-La Land'deyken bedenimin nerede olduğunu ya da ona neler olduğunu bilmiyorken ya da belki de sonunda psikotik bir mola vermişken.

Kabul edelim, zamanım gelmişti.

Yani, burada neye baktığım konusunda yarı yarıyaydım, özellikle de önceki görüşlerim çoğunlukla Faerie'nin içindeki yerler ve insanlar olduğu için. Milyonlarca ölü fey'in anıları olduğu düşünülürse, bu da beklenen bir şeydi. Peki, Charles Dickens'tan fırlamış bir sokağın orada ne işi vardı?

Bilmiyordum ve bu beni ürkütüyordu.

Kendime sakın olmamı söyledim ve biraz daha fazla bilgi alabilmek umuduyla kulaklarımı zorladım. Ama tek duyduğum uzaktan gelen bir gemi borusu sesi olabilirdi. Sisin boğduğu başka bir ses yoktu.

Sanki dünyanın üzerine bulanık bir battaniye örtülmüş gibi tüm şehir sessizliğe bürünmüştü. Yakındaki bir su birikintisinin esintiyile titreyen yüzeyi dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

Ta ki bir at arabası caddeden hızla geçip neredeyse beni ezene kadar.

Son saniyede tökezleyerek geri çekilmeyi başardım ama bu zaten aşırı yüklü olan adrenal sistemimin içten içe bağarmaya başlamasına neden oldu. Bir şey daha olmasın! Bir tane daha lanet olası-

Bekle.

O Pritkin miydi?

Kendimi sokak lambasının puslu bir ışık çemberi oluşturduğu kaldırımda buldum. Loş olmasına rağmen bir an için beni kör etti ve bir şeyler görüp görmediğimi merak etmeme neden oldu. Ama bu kesinlikle ona benziyordu, yolun sonundaki bir ara sokaktan tökezleyerek çıkmıştı.

Işıktan çıktım ve hiç şüphe kalmamıştı. Ona doğru koşmaya başladığımda kalbimin göğsümde fırladığını hissettim, neredeyse rahatlamaktan başım dönüyordu. Sadece birkaç adım attıktan sonra şaşkınlıkla durdum.

Çünkü ondan iki tane vardı.

O ana kadar bir binanın gölgesine saklanmış olan ikinci adamı fark etmemiştim. İslî tuğlalardan sıyrılıp arkasında biraz daha soluk bir silüet bıraktığına göre, az önce içine atıldığını varsaymışım. Ve kendini ... kendine fırlattı.

İki Pritkin tekme, yumruk ve büyü fırlatarak sendeleyerek sokağa geri döndü. Bu sırada, büyülü silahlardan oluşan bir bulut tepelerinde dönüyor, ara sıra yedek bir ışık huzmesiyle parlıyordu. Sahibine asla zarar vermeyecek şekilde büyülendikleri için bu işe katılmıyorlardı.

Onlar da en az benim kadar kim olduğunu bilmiyor gibiydiler.

Her iki adam da sarışın, yeşil gözlü ve kaslıydı; açık tenleri Vegas güneşinden hafifçe bronzlaşmıştı ve muhtemelen öfkeden de hafifçe kızarmıştı. Loş ışık renklerini soldurup neredeyse siyah beyaz görünmelerine neden olduğu için ikincisinden emin olamadım. Giysileri de onları ayırt etmeme yardımcı olmuyordu.

Her ikisi de kirli, ter lekeli, on sekizinci yüzyıldan kalma gömlekler, gri pantolonlar ve yıpranmış yelekler giyiyordu. Başka bir deyişle, Pritkin'in

Her şeyin başladığı o şatodaydı. Mircea'yla benim arabacımız rolünü oynuyordu.

Ve tam bu sırada, muhtemelen sahiplerinin birbirlerini daha etkili bir şekilde dövmelelerini sağlamak için yakındaki bazı basamakların üzerine atılmış bir çift eski, mavi arabacı ceketi gördüm.

Peki, bu *neydi*?

"Pritkin?" Dikkatli bir şekilde söyledim ve iki adamın da kafası yukarı kalktı.

İçlerinden biri diğerinin yüzüne vahşice bir dirsek atarak sendelemesine neden oldu. Adam kendini toparlayamadan merdivenlerden bir palto fırladı ve kavgaya girme konusunda silahların sahip olduğu çekincelere sahip değilmiş gibi görünüyordu. Yaralı adamın etrafını, kafası da dahil olmak üzere deli gömleği gibi sardı ve onu kör bir şekilde tökezletti.

Bu sırada galip koşarak bana doğru geldi.

Son zamanlarda olan her şeyi göz önünde bulundurduğumda, geri çekilmenin haklı olduğuna karar verdim. Neyle uğraştığımı bilmiyordum; *kiminle* uğraştığımı bilmiyordum. Ve Karindeşen Jack ambiyansı da yardımcı olmuyordu!

Ama sonra adam yaklaştıkça tanıdık yüz değişti ve öyle bir şaşkınlık, öyle bir rahatlama, öyle bir *sevinçle* doldu ki . . kendimi geri çekilmemi durdurmuş ve hatta ona doğru ilerlemeye başlamış buldum.

Bu aptalcaydı ama umurumda değildi. Çok endişelenmiştim ve fey kampına döndüğümde çok cansız görünüyordu. Onu ayakta, hareket halinde ve mutlu görmek, ummaya cesaret ettiğim her şeydi.

Beni yakaladı ve bir filmdeki saçma bir sahne gibi etrafımda döndürdü ve bu da umurumda değildi. "Başardık mı? Gerçekten başardık mı?" Ellerimle başını kavrayarak sordum.

Sonra cevap veremedi onu öptüm.

Bu Pritkin'di; bu öpücüğü nerede görsem tanırdım. İki günlük sakalı avuçlarımda sert ve kıllıydı, nefesi pek iyi değildi, ter ve kullanılmış sihir gibi kokuyordu. Ve hayatımda hiç kimseyi gördüğüm kadar mutlu olmamıştım!

İkinci bir otobüs gürleyerek yanımızdan geçip bizi kaldırıma doğru koşturana kadar ayrılmadık. İşte o zaman başka bir tanıdık yüzle karşılaştım, ama bu pek de güzel değildi. Nigel, Common'daki görüntülerden birinde gördüğüm iriyarı yarı-fey

Sokağın aşağısındaki bir evin önünde duruyordu. Yüzünü hiç görmediğim halde onu kıyafetlerinden tanıdım.

Şimdi bakabildiğim kadarıyla pek de çekici bir yüz değildi ve fey mirasına dair herhangi bir işaret de göstermiyordu. Neredeyse dümdüzdü -burun, çene ve alın- sanki birkaç kez duvara çarpmış gibiydi ve kapı aralıklarından sızmak için eğilmeye alışmış gibi görünen uzun, kambur omuzlu bir vücuda bağlıydı. Koyu renkli, yağlı görünümlü saçları vardı ve bu saçlar giysilerinden daha sık yıkanmamış gibi görünüyordu.

Ama onun orada olması en azından nerede olduğumu doğruladı.

"Common'da mıyız?" Pritkin'e sordum. "Neden? Ne oldu?"

Cevap vermeden önce yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni tekrar öptü. Bu da bana duyduklarımdan hoşlanmayacağımı söylüyordu. Ayrıldığımızda yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve içlerinde keder vardı ama aynı zamanda ateş de vardı.

"Biz başardık," dedi önceki soruma cevap verirken. "Mircea ve ben. Sen başaramadın. Sarmaşıklar seni yakaladı ama Svarestri bizden önce sana ulaştı. Şimdi Aeslinn'le birliktesin."

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Bunu özümsemek için biraz zaman harcadım ama işe yaramadı. Kaldırım sanki altımdan bir halı gibi çekilip alınmış gibiydi. Tökezlediğimde Pritkin beni yakaladı ve sonra diğer paltoyu çağırıp üzerime geçirdi.

"O zaman neden yaşıyorum?" Sesim sert çıkmıştı ama elimde değildi. Bir saniye önce rahatlama ve sevinçten, bir saniye sonra dehşet ve korkuya geçmek ses tellerimi kısıtlamıştı, sanki boğazım postallı bir yumrukla sıkılmış gibiydi. Sesimin yarı yolda kesilmemesine sevinmiştim.

Pritkin fark ettiyse bile yorum yapmadı ve cevabını da yumuşatmadı. Çoğu insan zamana oynar, ne söyleyeceğini şaşırır ya da kendimi daha iyi hissetmem için tehlikeyi küçümserdi. Pritkin o insanlardan biri değildi.

Hoşunuza gitmeyen bilgiler olsa bile, bir krizle başa çıkmak için mümkün olan tüm bilgilere sahip olmaya inanırdı. Bu yüzden az önce bana dedi ki. "Bir takas teklif etti. Ormanda patlattı. Sen benim için."

Doğru duyup duymadığımdan emin olamadan bir süre ona baktım. "Ne dedin? *Neden?* Eğer ruhumu alırsa, tanrıları geri getirebilir-hemen şimdi. *İstediği* her şeye hemen *şimdi* sahip olabilir."

Benim yaygın teorim de buydu: Zeus eski tanrıları Dünya'ya geri getirmek istiyordu ve bunun için benim gücüme ihtiyacı vardı. Daha doğrusu, Pythia gücüne ihtiyacı vardı, bir zamanlar tanrı Apollon tarafından Pythia'lara hediye edilen ve o zamandan beri oldukça bağımsız fikirli hale gelen tanrısal bir enerji deposu. Pythias'la müttefikti; bize itaat etmedi. Ama Zeus'a itaat edeceğini, ruhumu boşalttıktan ve Apollon'un gücüne erişimimi sağladıktan sonra buna mecbur kalacağını varsaydım.

Kendisi de bir tanrı olduğu için buna neden ihtiyaç duyduğunu bilmiyordum. Ama annemin, daha çok bilinen adıyla tanrıça Artemis'in, Dünya ve Peri'yi tanrılar âleminde ayırmak için koyduğu bariyeri henüz yıkmadığına göre, buna ihtiyacı olduğunu varsayıyordum. Her şey anlamlıydı.

Pritkin'e olan garip takıntısı dışında. Zeus'un şu anki atı Aeslinn, benimle ya da başka bir Pythia ile tanışmadan çok önce onu İrlanda'da avlıyordu. Ve Aeslinn'in halkı onu Faerie'de yakalamış ve etrafına *bir* ton muhafız yerleştirmişti, belli ki içlerine Tanrı korkusu -ya da en azından *bir* tanrı yerleştirilmiş olanlar.

Peki, bir fey kralı ve tanrıların kralı bir savaş büyücüsünden ne istiyordu?

Hiçbir fikrim yoktu ve Pritkin'e de pek mantıklı gelmemişti. Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Belli ki bir tür tuzak ama Aeslinn'in oyununu anlayamıyorum. Eğer tanrılar geri dönerse, endişelenmesine gerek yok. geri kalanımız hakkında. Benim ya da bir başkasının onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmayacak. Ve sen onun elindesin, yani ihtiyacı olan güç onun elinde. Yine de bize şafağa kadar süre verdi-"

"Dawn?"

"-yani zamanımız var." "Ne kadar zamanımız var?"

O zaman tereddüt etti. "Belki üç saat." Gözlerimi ona diktim. "Daha azıyla da çalıştık," dedi sertçe.

Evet.

Evet.

Kendimi yine hasta hissettim ve öyle de görünüyor olmalıydım. Çünkü beni bir evin önündeki merdivenlere götürdü. Oturmak iyi geldi; başım yüzüyordu ve midem mutsuz çalkantılar yapıyordu.

Belki tanrılar bu tür bir hızlanmaya alışkındı ama ben onlardan biri değildim. Çıldırılmış küçük bir yarı tanrıçaydım ve banyo yapmak istiyordum. Ve bir yemek. Ve sert bir içki, ama bunların hiçbirini almam mümkün değildi.

Pritkin'in paltosunu üzerime çekmekle yetindim. "Peki ya Rhea?" Benimle birlikte bu işin içine çekilmiş olan varisimi soruyordum. "Guinn?"

"Güvenli. Siz bizi serbest bırakırken, karanlık bir fey mülteci grubuyla karşılaştılar. Svarestri'ye baskın yapmak için kullandıkları kamptan çok uzakta olmayan gizli bir üsleri var. Bizi kaçmaya çalışırken gördüklerinde yardıma koştular."

"Onlara güvenebileceğinden emin misin?" Şu anda Faerie'de kimseye güvenmiyordum.

"Guinn öyle düşünüyor gibi görünüyor ve yanlarında bir grup trol var."

Ona göz kırptım. "Bu ... iyi mi?"

"Eğer bir grubun hangi tarafta olduğunu bilmek istiyorsanız, evet. Svarestri'ye göre troller yaşamın en yozlaşmış halidir. Onları bilinçli bile saymazlar, sadece yük hayvanı olarak görürler. Onlarla çalışmazlar."

Omurgamın hafifçe gevşediğini hissettim. En azından bu gece bir şeyler yolunda gitmişti. "Ya Mircea?"

Pritkin yine tereddüt etti. "O ... mutsuz."

"Anlamı?" diye sordum, çünkü bu kelime kulağa Mircea gibi gelmiyordu. Usta vampirler mutsuzluk ya da başka herhangi bir ılık duyguya kapılmazdı. Özellikle de bunu, özellikle de son birkaç günden sonra.

Pritkin, "Oradan ayrıldığımda üzerinde altı büyük trol oturuyordu," diye itiraf etti. "Onu koydukları palet açık denizlerdeki bir tekneye benziyordu-"

"Tekne mi?"

"Öfkeleniyor, kükrüyor ve neredeyse onları fırlatıp atıyordu ve onlar da bunu atlatıyordu. Troller çoğunlukla soğukkanlı yaratıklardır, ama görünüşe göre bir etki bırakıyordu. Daha önce usta bir vampirle karşılaştıklarını sanmıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Ne yapmaya çalışıyordu?" "Fey kampına geri dön-"

"Ne?"

"Oldukça ısrarcıydı," dedi Pritkin kuru bir sesle. "Ki bu açıkça saçmaydı. Onun bir

Kalbinden yaralanmış ve yarı kan kaybından ölmüş. Eğer kafasını almışlarsa ya da şahdamarını kesmişlerse-"

"Bu onu öldürür." İçimden bir ürperti geçtiğini hissettim. "Belirttiğim gibi. Ama o inatçı-"

"Her zaman öyleydi."

"-ve her halükarda kendi başıma daha hızlı seyahat edebilirim."

"Ben-ne?" Bir saniye sürdü. "Bekle. *Teslim olmayı planlamıyordun-*"

"Oh, hayır. Bundan çok daha aptalcaydı," dedi birisi.

Kafamı kaldırıp baktığımda, çenesi şişmiş ve burnu biraz eğri duran diğer Pritkin'in ulaşamayacağım bir yerde durduğunu gördüm. Bunun iyi bir şey olduğu ortaya çıktı, çünkü benim Pritkin'im hemen kendini ona doğru fırlattı. Ama ikinci adam bunu bekliyordu ve ortadan kayboldu, sadece bir saniye sonra yanımdaki basamaklarda yeniden belirdi.

Pritkin'im kendini yoldan kaldırırken o da uzanıp beni önüne çekti.

"Sakin ona zarar verme," diye öfkeleni Pritkin'im. "*Sakin buna cüret etme.*" "Onu incitmek mi? Ben onu kurtardım-"

"Hayatında hiç kimseyi kurtarmadın! Seni bencil, benmerkezci, narsist *pislik-*"

"Narsist mi? Kardeşim, bu acıttı."

Yorum hafifçe alaycıydı, belki de havayı yumuşatmayı amaçlıyordu. Ama eğer öyleyse, bu ciddi bir yanlış hesaplamaıdı. Pritkin'im sadece kükrete olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı ve sihirli bir şekilde arttırılmış hızıyla bize doğru fırladı.

Ama diğer adam daha da hızlıydı, sanki Pythian güçleri varmış gibi bizi kolayca caddenin karşı tarafına geçirdi. Ki eğer şüphelendiğim kişiye, belki de öyleydi. Ya da belki-

"Bunların hepsi kafamızın içinde," diye onayladı ben sormadan. "Yani, Common'dayız."

"Zihinsel olarak, evet. Fiziksel olarak nerede olduğunuzu bilmiyoruz."

"Ve sen onun zihnini kaçırdın, biz daha ne olduğunu anlayamadan bizi buraya sürükledin!" dedi Pritkin'im bir anda ortaya çıkarak.

Yanlarında biri yer değıştirdiğinde çıldırma eğiliminde olan vampir korumalarıma karşı ani bir sempati duydum. Pythian gücü uzamsal hareketlerin yanı sıra zaman içinde hareketlere de izin veriyordu ama bunlar biraz ürkütücü olabiliyordu. Bazıları buna alışmıştı, en azından ne zaman olsa çğılık atmayacak kadar, ama diğerleri bunca ay sonra bile asla alışamadı.

Belki de bu sadece birinin birdenbire ortaya çıkmasının yarattığı görsel şok değildi. Aynı zamanda içinde aniden bir bedenın olmasıyla yer değıştiren ve bir dalga halinde üzerinize doğru esen havanın kendisiydi. Ve Pritkin'in Gertie ve yanımda beliren diğerleri gibi düzgün bir alan bırakmayıp sadece birkaç santim ötemde belirmesi.

Tekrar çığlık atarak kaçmak istememe neden oldu ve tehdit ettiğı kişi ben bile değildim.

"Öğrenmeyecektin," diye cevap verdi görsel ikizi, arkamdan kaçarak. "İkimizi de öldürtecektin-"

"Tipik!" Isırıyordu. "Karşı karşıya olduğumuz şeyle, seni endişelendiren bu-"

"Evet! Evet, öyle. Bir ahmak gibi ölmek istemediğim için özür dilerim!" Görsel ikiz bana baktı. "Seni nerede tuttıklarını öğrenmek için fey kampının etrafında gizlice dolaşmayı planlıyordu. Bu da bizi yakalamalarına ve sizi ellerinde tutmalarına neden olurdu. Hayatlarımızı kaybederdik ve hiçbir şey kazanamazdık-"

"Tanrılar geri dönüp hepimizi katlederken kenarda oturup hiçbir şey kazanamamanın aksine!" Pritkin'im öfkeyle söyledi.

"Ben kenarda oturmayacağım! Bir planım var-"

"Evet, onun pahasına kendini güvende tutmak için. Riske girmektense onun öldüğünü görmeyi tercih edersin-"

"Dikkatli ol kardeşim." Bu kez alçak sesle ve tehditkârdı, bu Pritkin'in daha önce gösterdiği Puckvari iyi mizahın hiçbirı yoktu.

"Ben senin kardeşin değilim!"

"Bekle!" Her iki adamın da göğsüne birer kolumu koyarak onları birbirinden ayırdım. "Bekle."

Beni şaşırtarak beklediler.

Aklımda binlerce soru vardı ama en kolayını seçtim. "Kim Sen misin?" Diğer Pritkin'e sordum. Bildiğimi sanıyordum ama emin olmak

istiyordum. "Kim olduğumu biliyorsun," dedi sabırsızca. "Yoksa

aramızdaki her şeyi unuttun mu?

birlikte geçirdiğimiz zamanlar? Galler'de neredeyse ölüyorduk, Londra'da neredeyse ölüyorduk, neredeyse

Faerie'de ölmek . . tamam, ne demek istediğini anlıyorum-"

"Söylediği hiçbir şeye inanmayın," diye a r a y a girdi Pritkin'im. "O yalancı bir piç!"

"Cassie'ye asla yalan söylemedim!" dedi diğer adam. Ona baktım. "Tamam, iyi bir amaç uğruna bazı şeyleri abartmış olabilirim-"

"Ama sen *kimsin*?"

"Tanrı aşkına! Ben o'yum! Onun karabasan kısmıyım, en azından-" "Bunu biliyorum!" Sözünü kestim. "Ama bu nasıl çalışıyor?"

İki adam arasında gidip geliyordum ve sadece görüntü bile başımı ağrıtıyordu. Her şey çok hızlı geliyordu ve beynimin en başından beri doğru fikri bulmuş olabileceğini giderek daha fazla hissediyordum. Çılgılık atarak kaçmak bir plan gibi görünmeye başlamıştı.

"Birinin bir konuda iki fikirli olduğunu hiç duydun mu?" diye sordu karabasan.

"Evet," dedim odaklanmaya çalışarak. "Sanırım öyle."

"Aynen öyle, ama daha kötüsü. Sonsuz derecede kötü."

"Anlamıyorum," dedim, çünkü gerçekten ama gerçekten anlamıyordum.

"Bunu daha sonra tartışabiliriz-" dedi Pritkin'im. Sonra omuzlarıma doladığı paltosu aniden yünlü bir yarasa gibi havaya uçunca sözünü kesti. Öfkeli, kısılmış gözlerle karabasana baktı. "Aklından bile *geçirme*-"

Ve sonra sendeleyerek sokağa fırladı, mavi saldırgan kafasına sarılmıştı ve düz, boş kollarıyla onu yumrukluyordu.

Eğer o anda bir atlı otobüs gürleyerek üzerimize doğru gelmeseydi, bu iyi ve hatta biraz da komik olabilirdi.

"Pritkin!" Çılgılık attım ve onu kaydırmaya çalıştım. Ama karabasan elimi kenara itti ve büyü çılgına dönerek yakındaki bir binadan bir parça koparıp yolun diğer tarafındaki kaldırıma çarpmasına neden oldu. Ve Pritkin -benim Pritkin'im- onu bir şekilde alan kalabalık otobüsün arka camından, paltosundaki bir yarıktan bana baktı.

Ve şimdi onu alıp götürüyordu.

"Ne-" Başladım, ancak karabasan tarafından kesildi.

"Onu gemiye bindirdim ama bunların hiçbirisi gerçek değil, unuttun mu? O iyi olacak."

Bu bana oldukça gerçekçi görünmüştü. "Onu geri getirin!"

"Yakında kendini geri getirecektir. Bakın, fazla zamanımız yok, bu yüzden kısa keseceğim. Nasıl ilerlememiz gerektiği konusunda sevgili kardeşimden farklı bir bakış açısına sahibim-"

"Hayır," dedim açıkça.

"Ne?"

"Hayır dedim. Soruma cevap verene kadar dinlemeyeceğim."

Kafası karışmış görünüyordu. "Ne sorusu?"

"Sen de *kimsin*? Hakkında hiçbir şey bilmiyorsam neden söylediklerine inanayım-"

"Ben o'yum. Ben benim. *Hayatını kurtardım*-"

"Hayatını *kurtardın*!" Çok acımasızcaydı ama umurumda değildi. "Senin de bana hatırlattığın gibi birbirimize bağlıyız. Londra'da beni kurtarmasaydın, sen de ölmüş olacaktın. Daha iyisini yapmak zorundasın-"

"Pekâlâ, pekâlâ," dedi hızla, endişeli bir bakışla sokağın aşağısına, otobüsün gittiği yöne doğru bakarak. "O kadar da zor değil. İki ciğeriniz var, değil mi? İki gözün, iki kulağın, iki böbreğin?"

"Bunun ne alakası var-" "Sadece soruya cevap ver!"

"Evet!"

"Pekala, o zaman iki beyniniz olduğunu öğrenmek şaşırtıcı olur mu? Vücut, yaralanma durumunda önemli organları mümkün olduğunca çoğaltma eğilimindedir. Bir böbrek ideal olmayabilir ama sizi hayatta tutacaktır. Tek göz, en azından üç boyutlu görmek için can sıkıcı olabilir, ama yine de görebilirsiniz."

"Ama bizim iki aklımız ya da iki kalbimiz yok," diye belirttim, nereye varmaya çalıştığını anlamakta zorlanarak.

"Sana kalbini vereceğim ama insan toplardamar sisteminin yapısına bakılırsa iki kalp yarardan çok zarar getirebilir. Ama iki zihniniz var -ya da oldukça bağımsız hareket eden iki lobunuz-"

"İnanmıyorum," dedim ve kollarımı kavuşturdum, bunların hiçbirini yutmamıştım.

"Herkes biliyor!" dedi karabasan, elini diken diken kesilmiş saçlarında gezdirerek. "Phineas Gage'i hiç duymadın mı?"

"Kim?"

"On dokuzuncu yüzyılda demiryolları için çalışan bir inşaat ustabaşısı. Bir gün, ekibi Vermont'ta yeni bir hat için yol açmak üzere kayaları patlatıyordu. Ne yazık ki Gage için patlatılan tek şey kaya değildi. Demir bir çubuk kafatasına doğru savruldu ve bu sırada sol ön lobunun büyük bir kısmı yok oldu. Daha sonra kişiliğinin tamamen değişmesiyle ünlendi."

Bekledim ama karabasan sadece bana baktı. "Ve?" Sonunda söyledim.

"Görmüyor musun? Beyninin bir tarafını yok etmek, diğer tarafının kontrolü ele geçirmesini sağladı. Ve çok farklı doğaları vardı."

"Bu çok saçma. Zavallı adamın muhtemelen beyni hasar görmüştür-"

"Evet, kafasında metal bir çubuk vardı ama konumuz bu değil." "Peki sende-"

"Evet! Bir noktaya
değindim!"

Bekledim.

"Pekâlâ," dedi dudaklarını endişeyle yalayarak. Bunu Pritkin'den görmek o kadar tuhaftı ki neredeyse iki kez bakacaktım. "Peki ya bu? Beyninizin iki yarısını birbirine bağlayan sinir demeti olan corpus collosum ister kazayla ister kasıtlı olarak koparıldığında-"

"Neden biri-"

"Sara nöbetlerine yardımcı olmak için ve sözümü kesmeyin!" dedi, biraz tiz bir sesle.

"Tamam."

"Kesildiğinde, iki beyin - ki bu aslında iki lobunuzdur; bunu Gage ve bir tanesi ya da büyük bir kısmı yok edilmiş halde oldukça iyi yaşayan diğerleri sayesinde biliyoruz - artık birbirleriyle doğrudan konuşamaz. Sonuç olarak, bölünmüş beyinli bir hastadan renkli bir blok seçmesinin istendiği deneylerde, sol beyin tarafından kontrol edilen el genellikle sağ beyin tarafından kontrol edilen elden farklı bir seçim yapardı. Kendi fikirleri, kendi tercihleri, kendi kişilikleri vardı, anlıyor musunuz?"

Kaşlarımı çattım.

"İki taraf da birbiriyle tartışabilir ve sıklıkla da tartışır" diye devam etti. "Bir bölünmüş beyin hastası bir tartışma sırasında karısını yakaladı ve

Bir eliyle onu agresif bir şekilde salladı, ancak karısı tarafından değil, *diğer eli tarafından* savuşturuldu. Ve corpus collosum'un bağlı olduğu kişilerde bile, araştırmalar karar verirken tereddüt etmenin beynin iki tarafının farklı fikirlere sahip olmasından kaynaklanabileceğini öne sürmüştür - kelimenin tam anlamıyla iki fikirli olmak."

"Yani sen ve Pritkin'in aynı zihnin iki tarafı olduğunuzu mu söylüyorsun?"

"Evet! Evet, iyi kız!" Omuzlarımı tuttu ve sıktı. "Artık ona sahiptin. Bu yüzden bana güvenebilirsin!"

Sadece ona baktım.

İtiraf etmeliyim ki sesi Pritkin'e çok benziyordu.

"Bana inanmak için başka neye ihtiyacın var?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bundan daha fazlası."

Sanki ilham arıyormuş gibi sokağa baktı - ya da diğer yarısını. "Pekâlâ, Pritkin dediğiniz adamın büyü konusunda sorun yaşadığını biliyorsunuz, değil mi?"

"Hayır. O şimdiye kadar gördüğüm en güçlü büyücülerden biri-"

"Ama olabileceği gibi değil, eskiden olduğu gibi bile değil. Bunu size kendisi söyledi; söylediğini biliyorum!"

"Tamam."

"İşte nedeni bu. Doğasının iki parçasını ayırmak, tıpkı bölünmüş beyin hastalarında olduğu gibi sorunlara neden oldu. Örneğin, beynin sağ lobu nesne ve yüz tanıma için önemliyken, sol lobu matematik ve mantık konusunda uzmanlaşmıştır. Elbette, bir lob hasar gördüğünde diğerinin bunu telafi etmesi gerektiği gibi, her ikisi de bu işlerin her ikisini de yapabilir. Ancak beynin o kısmı iyi olmadığı şeyle mücadele edecek ve bu nedenle tüm kişi zayıflayacaktır."

"Pritkin'in sensiz olduğu gibi," dedim, çünkü kastettiği şey açıkça buydu.

"Kesinlikle! Bu mükemmel bir benzetme değil - ne de olsa biz insan değiliz - ve bizim durumumuzda zihnin iki yarısı aslında daha çok bir ruhun iki yarısı gibi,

Ama sen anladın. 'Pritkin' karısıyla yaşadığı o talihsiz olaydan sonra aramızdaki bağı kopardı-"

"Karısı mı?"

"Evet," diye kaşlarını çattı karabasan. "Ondan hiç hoşlanmadım. Ama insanlarda olduğu gibi, bir taraf ağır basıyor ve ikimiz arasında-"

"Benim," dedi Pritkin, elinde parçalanmış palto ile yeniden ortaya çıktı ve ağır bir şekilde nefes aldı. Sonra da karşısındakinin ağzına öyle sert bir yumruk indirdi ki, sadece binalardan gelen yankıyla irkildim.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Daha gözümü kırpamadan Pritkin -benim Pritkin'im- elimi tuttu ve-

"Ne yapıyorsun?" Sokak yüzmeye başlarken, "Ne yapıyorsun?" dedim.

İki dünya arasında kalmış ve ikisini de göremez halde bir an boş boş etrafıma bakındım. Sonra geri çekildim ve pis sokak tekrar odaklandı. Ben zor nefes alırken Pritkin kızgın ve sinirli görünüyordu.

"Beni dışarı çıkarmaya mı çalışıyordun?" Ben talep ettim. "Evet!"

"Neden? Bedenim bir *tutsak*. Eğer geri dönersem-"

"Bir şeyler görme, bir şeyler duyma şansınız olacak. Belki de bize nerede olduğunuzu söyleyecek kadar!"

"Ve eğer bunu yaparsam bu bilgiyle buraya geri dönebilir miyim?"

"Neden olmasın ki? Bütün gün Common'a girip çıktın-" "Bunu nereden biliyorsun?"

"Seni takip ediyordum!"

Başka bir şey söylemek üzereydim, ama bu beni kısa kesti. "Ne?"

Bir elini saçlarında gezdirdi ve boynuna doğru indirdi, acı çekmiş görünüyordu. "Ortak Alan'a her girdiğinde, gördüğün şeyi görebiliyordum. Sana ulaşamıyor, seninle temas kuramıyor, müdahale edemiyordum. Ama görebiliyordum. Birbirimize bağlıydık, hatırladın mı?"

"Arsen'i, gizli başkenti, her şeyi gördün mü?" İstemedenden de olsa takip ettiğim bir fey lorduna atıfta bulunarak sordum.

Başını salladı.

"Ama ... ama sana ulaşamadım. Denedim, denedim!"

"Biliyorum." Pritkin yutkundu, şimdi biraz daha sakin görünüyordu. Sanki beyni sonunda duygularının yerini almaya başlamıştı. Ama sadece bir süredir

Benimle bu konuda konuşmadan beni buradan çıkarmaya çalışacak kadar duygusal bir taviz vermeleri başımızın ne kadar büyük bir belada olduğunu gösteriyordu. "Mircea dün iksirin etkisinden kurtulmayı neredeyse başarıyordu, hani şu portalın hileli olduğu iksirin?"

Başımı salladım. Mircea ve Pritkin küçük fey'i Faerie'ye açılan gizli bir geçitten takip etmiş ve diğer tarafa geçer geçmez bir tür iksir bombasıyla vurulmuşlardı. Yeteneklerini çalmış ve onları neredeyse çaresiz bırakmıştı.

"Ama yakalandık ve tamamen serbest kalamadan kazığa oturtuldu," diye ekledi Pritkin. "Ondan sonra sizinle ya da başka biriyle iletişim kurma yeteneğimizi kaybettik."

"Ama zihinsel bağlantımız kesildiyse, o zaman nasıl?"

"Bunun zihinsel bir bağlantı olduğunu sanmıyorum."

"O zaman nedir?"

Etrafına bir göz attı ve yüzünde beliren ifadeyle tüylerim diken diken oldu. Hemen kaybolmuştu ama bir an için neredeyse korkmuş gibi görünüyordu. Ve eğer Pritkin'i korkutan bir şey varsa, o da benim tüylerimi diken diken ediyordu.

"Feylerin bir inancı vardır," dedi. "Ortak olanla etkileşime geçmek Peri'nin kendisiyle konuşmaktır. Telepatik olarak değil, zihinsel yetenekleri olmayanlar bile bazen bunu başarabilir. Daha ziyade, sanki onun ruhuyla etkileşime giriyormuşsunuz gibi."

Ürpertici his daha da yoğunlaştı. Guinn de benzer bir şey söylemişti ama bunu bir yabancından duyunca omuz silkmek kolay olmuştu. Pritkin için daha zordu.

"Ve sen buna inanıyor musun?" diye sordum. "Faerie'nin bir ruhu olduğuna mı? Bir insan gibi olduğuna?"

"Neye inandığımı bilmiyorum. Tek bildiğim, siz Ortaklığa girdiğinizde bizim de girdiğimiz. Sanki paylaştığımız ruh bağı bizi de sizinle birlikte sürükledi."

"Kabul etmelisin ki uyuyor," dedi karabasan kaldırımdan sersemlemiş bir şekilde ve bu yüzden suratına bir tekme yedi.

Pritkin tekrar elimi tuttu ve bizi sokağın karşısına geçirdi. "Cassie, beni dinle," dedi ısrarla. "Sana güç göndermeye çalıştım, bu yüzden

Aeslinn seni nereye götürdüyse oradan uzaklaşabilirsin. Ama işe yaramıyor.
_"

"Neden olmasın? Eğer birbirimize bağlıysak-"

"Bilmiyorum. Arsen ondan beslendiğini, bize ulaşmak için onun gücünden yeterince aldığını söyledi-"

Başımı salladım. Zihinsel olarak takip ettiğim fey Arsen, Aeslinn'in soylularından biriydi ama sonunda bize katılmıştı. Önce fiziksel olarak, onu bir şekilde Faerie'nin yarısı boyunca kendime çektiğimde, sonra da kralından neredeyse bizim kadar nefret ediyor gibi görüldüğü için ortak bir nedenle.

"-ama sana geçmeye ya da bana gelmen için sana güç vermeye çalıştığım da hiçbir şey olmadı. Muhtemelen ben uyuşturulduğum için ya da sen uyuşturulduğun için."

"Ben mi?" Yere yığılmış halime baktım. "Neden biri benimle uğraşsın ki? Ben bittim-"

"Ama feyler bunu bilmez. Ve Faerie'de oldukça büyük bir üne sahipsin. Artemis'in kızı, Issengeir'in galibi, iki tanrının katili - bazı muhafızların senin hakkında dedikodu yaptığını duydum. Sanki bir canavarla tanrı arasında bir yerdeymişsin gibi konuşuyorlardı."

"Aynı şey," diye mırıldandım ve kollarımı kendi etrafımda kavuşturdum.

"Demek istediğim, seni ayık bırakmazlardı. Ve onların ilacı seni kendi büyüden ve benimkinden koparıyor. *Nerede olduğunu* bilmediğim sürece ne sen yer değiştirebilirsin ne de ben sana yardım edebilirim. Anlıyor musun?"

"Ama nerede olduğumu zaten biliyorsun. Aeslinn'in beni aldığını söyledin-"

"Evet, ama *nerede*? Seni alalı saatler oldu. Ve kralın Faerie'nin her yerinde bir geçidi ve kampları var. Şimdiye kadar her yerde olabilirsin."

Tamam, haklı olduğu bir nokta vardı.

Sonra da kızgın bir karabasan yüzünden duvara tosladı. Onu o kadar sert fırlatmış ki sendeleyerek uzaklaştığında yüzünde tuğlaların izleri varmış. Alnına kazınmış üreticinin adı da dahil.

"Karşı bir argümanım var," dedi karabasan şiddetle ve bizi durduğumuz yerin hemen üzerindeki bir binanın tepesine doğru kaydıldı.

Ona ters ters baktım ve çatının kenarından aşağıya baktığımda Pritkin'in aşağıda çılgınca beni aradığını gördüm. Neredeyse ona seslenecektim ama sonra tereddüt ettim. Kâbusa bir şeyi açıklığa kavuşturmam gerekiyordu ve bu benim tek şansım olabilirdi.

"Onu etkileyebilir misin?" Yaratığa dönerek sordum. "Onu kontrol edebiliyor musun?"

"Ne? Kim?"

"Pritkin! Benim için kendini teslim etmesini istemiyorum, anlıyor musun?"

"Planladığını sanmıyorum-"

"Belki şimdi değil. Ama dakikalar ilerlediğinde ve kurtarma şansı azaldığında? O zaman ne olacak?"

Cevap vermedi ama gözleri kaymaya başladı. Sanki Pritkin'i de tanıyormuş gibi.

Ki . . . evet.

"Aeslinn teslim etmeyi planlasaydı bu takası teklif etmezdi," diye belirttim. "Ve yıllardır Pritkin'i istiyor."

"Bizi mi istedi?" Kâbus'un gözleri kısıldı. "Neden?"

"Bilmiyorum. Ama Orta Çağ'da İrlanda'da senin peşindeydi. Bir sürü yarı-fey yakalamıştı ama seni ödül olarak görüyordu."
_"

Ama o çoktan başını sallamaya başlamıştı. "Yanılıyor olmalısınız. O zamanlar Dünya'da bile değildik."

"Bunu biliyorum! Cehenneme gidip seni oradan çıkarması için birkaç iblis tuttu."

"Ne? Kim yaptı?"

"Aeslinn!"

Karabasan bir an için bana göz kırptı. "Bir fey kralı bir takım iblis kiraladı, hayır." Başını tekrar salladı, bu kez hafifçe gülümsüyordu. "Cassie, anlamalısın-"

Onu berbat gömleğinin önünden yakaladığımda sözünü kesti. "Ve şunu anlamalısınız ki ben penceremde neon bir el ve kitleleri etkilemek için bazı ucuz numaralar yapan bir şarlatan değilim! Ben Pythia'yım, güçlü bir dokunma telepatiyim ve bunu bir izde gördüm. Ve daha da güçlü bir başka telepat da benimle birlikte gördü!"

Guinn'in tam adını kullanarak, "İşte Guinevere burada devreye giriyor," diye tahmin etti.

Onu serbest bıraktım. "Evet, eğer sözümünden şüphe duyuyorsan bana kefil olmasını sağlayabilirsin-"

"Sizden şüphe etmiyorum ve böyle bir izlenim verdiğim için özür dilerim."

"-ama ne düşünürsen düşün, yapmak zorundayız-" Sözümü kestim. Bu özür gerçekten de içten gelmişti. "O zaman bana inanıyor musun?"

"Başka seçeneğim yok," dedi, sanki acıyormuş gibi bir elini ensesinde gezdirerek. Diğer Pritkinler de aynı hareketi yapmıştı, muhtemelen bütün gün kendilerinden geçmişlerdi ve feyler esirlerinin boyunlarının desteksiz bir şekilde sallanmasına izin vermişlerdi. Acıyı dindirmek için aniden masaj yapma isteği duydum ve kendime sertçe bunu kesmemi söylemek zorunda kaldım.

"O zaman neden sesin öyle çıkmıyor?" diye sordum.

"Sadece... Faerie'de işler böyle yürümez, hele Svarestri'de hiç yürümez. Eğer kara feyler onların gözünde pislikse ve insanlar da zar zor hissedebilen barbarlarsa, iblisler nedir?"

"Çalışanlar." Gözlerini devirdi. "Ve belki de bu tepki sayesinde paçayı kurtardılar."

Tam bir şey söyleyecekti ki durakladı. Ve gözlerine biraz farklı bir ifade geldi. Sanki gerçekten dinlemeye başlamış gibiydi.

"Pekala," dedi yavaşça. "Ama o zaman bunu neden hatırlamıyorum?"

"Çünkü hafızan silindi."

"Bu kolay bir şey değil, güçlü bir iblis lordunun zihnini silmek. Diğer yarımın hoşuna gitse de gitmese de biz buyuz." "Bunu

bilmiyorum; sadece onun yaptığını biliyorum-"

"Kim? Aeslinn değil herhalde?"

"Hayır," diye başımı salladım, konuyu dağıtmamaya çalışıyordum. Bilmek, konuşmak istediğim binlerce şey vardı ama bazıları diğerlerinden daha önemliydi. Ve bir tanesi çok önemliydi. "Başka biriydi, yanında biri vardı; önemli değil! Önemli olan Pritkin'i kraldan uzak tutmak zorunda olman-"

"Nasıl?" diye sordu karabasan ellerini açarak. "Kontrol bende değil; onda." "Şu anda seni kontrol edebiliyor gibi görünmüyor," diye belirttim.

"Şu anda değil, hayır. İksir ikimizi de neredeyse güçsüz hale getirdi-"

"Yani, onu durdurabilirsin!"

Bana bir bakış attı. "John Pritkin'in bir şey yapmasını kaç kez engellemeyi başardın?"

Lanet olsun!

"Peki ya yardım? Caedmon'un Aeslinn'in topraklarını işgal eden bir ordusu var," dedim kralın baş rakibinden bahsederken. "Eğer haber alabilirsen-"

"Evet, muhtemelen müdahale ederdi. Ama biz Faerie'nin diğer ucundayız, Titreyen Orman'da, Altın Salon ile Yanan Bataklık arasında bir yerde-" diye sözünü kesti. "Bu isimler sana bir şey ifade etmiyor, değil mi?"

Başımı salladım.

"Burası çok az kişinin gittiği bir bölge," diye özetledi. "Bataklıkta, en ufak bir alevle tutuşabilen, vahşi bir ateş gibi yayılabilen ve günlerce yanabilen bir yangına neden olan zehirli gaz patlamaları var. Su seviyesinin altında, orada ölmenin ne kadar kolay olduğunu kanıtlayan çok sayıda kararmış iskelet var. Karanlık feyler mecbur kaldıklarında oradan geçerler ama diğer herkes uzak durur."

"Demek Aeslinn buranın iyi bir sığınak olacağını düşündü."

Başını salladı. "Ve Altın Salon uzun zamandır lanetli olduğuna inanılan bir harabe, orman ise-"

"Evet, onu anladım," dedim kuru bir sesle, Guinn'in kısa bir süre komuta ettiği seyyar ağaçlar ordusunu hatırlayarak.

"Bizi nasıl buldunuz?" diye sordu kuşkuyla. "Oraya yakın hiçbir yerde portal yok, Svarestri'nin kendileri için açmış olması gerekenden başka-"

"Bu uzun bir hikâye," dedim, şimdi bu konuya girmek istemiyordum. "Ve bir yerlerde başka bir portal olmalı-"

"Evet, üç yüz mil yolculuk yapmanın sakıncası yoksa."

"Üç yüz mü?"

"İşte bu yüzden Mircea ve ben oraya gitmedik. Şey, bu ve filo
_"

"Ne filosu?"

"Aeslinn'in başkentinden gelen kayıp hava gemilerini mi merak ediyorsunuz? Oradaydılar, kamptaydılar, bütün sabah gelip gittiler. Svarestri her türden fey'i geri getiriyordu, yüzlercesini o küçük gemilere doldurmuşlardı. Onları götürdüler-" diye aniden sözünü kesti ve bir elini kaldırdı.

"Ne oldu?" Etrafıma bakındım ama bir şey göremedim.

"Bir dakika," dedi ve bizi bir ara sokağa kaydırıldı. Karanlıkta nemli duvara yaslandığımız yerde, renkli bir büyü tepemizdeki havayı aydınlatıyordu. "İyiymi," diye mırıldandı, yukarı bakarak.

Bir süre yerimizde durduk ve güçlü bir büyücü soğukkanlılığını kaybettiğinde neler olduğunu dinledik. Ortada bağırış çağırış yoktu, ki bu tersinden daha korkutucuydu. Pritkin yüksek sesle sadece stres atıyordu. Pritkin çatıyı yerle bir ederken tamamen sessiz miydi?

Evet.

O kadar da iyi değil.

Görünüşe göre karabasan da öyle düşünmüyordu. Gözleri büyümüştü ve geri kalanı küçülmüştü, tuğlalara doğru büzülmüştü, gerçekten başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Bu denklemin savaşçı değil de aşık olan tarafının o olduğu hissine kapıldım.

Bu çok kötü oldu, çünkü aslında başka bir yerdeydim ve bilgiye ihtiyacım vardı!

"Ne oldu?" Onu dürterek tekrarladım.

"Sesini alçalt!"

"Eğer yaparsam, beni duyamazsın," dedim kuru bir sesle, tepemizde baca patlaması gibi bir ses duyuldu.

"O da öyle," diye işaret etti, ben elimi gömleğine sokmadan önce, çünkü bu son sefer işe yaramıştı.

"Konuş!"

Beni şaşırttı ama yaptı. "Sizi bilgilendirmek için biraz zaman ayıracağım, tamam mı? Başka türlü sohbet etmek zor."

Başımı salladım.

"Pekâlâ. Sen bizi tünellerde bıraktıktan sonra, *pedisequus* tılsımını kullandım -sadece ayak izlerimizi gösteren bir izleme büyüsü-.

portala geri döndük. Ama geçidi kapalı ve kilitli bulduk ve yeniden açmak için parolamız yoktu. Her yerde kara büyücüler vardı, fiziksel büyüm neredeyse bitmek üzereydi -bomba ve benzeri şeyler- ve lanet olası fey'in yüzümde patlattığı ilaç kendi büyüme erişmemi engelliyordu. Kalma riskini alamazdık."

"Demek başka bir geçit bulmak için gittiniz."

Başını salladı. "Ama sonunda o tünellerden çıkmayı başardığımızda sabah olmuştu ve bilmediğimiz bir bölgedeydik ve üç Svarestri kampının tam ortasıdaydık."

"Kahretsin."

"Hem de çok. Bir glamourie yapmanın bir yolu yoktu ve vampir bile ortalama bir Svarestri'den bir ayak daha kısa olduğu için birkaç kapüşonlu pelerin çalmak yardımcı olmadı. Kamp aynı zamanda bir işlem merkezi olarak kurulmuştu ve muhafızlar sürekli olarak kaçakları arıyordu."

"Ne işleniyor?"

"Mahkumlar. Feyler onları ayırıyor, bazılarını kampın içindeki kafeslere koyuyor, bazılarını da tünellere götürüyorlardı. Daha sonra onları bir daha görmedim. Onlara ne olduğunu bilmiyorum."

Kaşlarımı çattım. Aeslinn hâlâ avlanıyordu ama yeni yeteneklere ihtiyacı olduğu için değil. Onlardan zaten bolca vardı ve Thames'te kanıtladığı gibi, zaferi garanti etmiyorlardı. Peki, rastgele bir feyden savaşı kazanmasına yardımcı olacak ne elde edebilirdi?

"Onları ayırdıklarında, görebildiğiniz herhangi bir neden var mıydı?"

Başını iki yana salladı. "Rahiplerinden biri onları kontrol etmek için öne çıktı. Yüzlerine baktı, bir elini üzerlerinde salladı ve sağ ya da solu işaret etti. Sağa, tünellere girdiler; sola, kafeslere indiler. Ama ne aradığını söyleyemem."

İrlanda'da öğrendiklerime bakılırsa, Tanrı kanı bariz bir cevaptı ama rastgele bir feyde ne kadar vardı? Toplu halde alınsa bile mi? Dudağımı ısırdım, elimde ana hatları doldurulmuş ama ortası için yeterli parça olmayan bir yapboz varmış gibi hissediyordum. Aeslinn savaşın geri kalanını görmezden geliyor, rastgele feyleri toplarken başkentlerinden birinin düşmesine ve diğerinin kuşatılmasına izin mi veriyordu?

Bir sebebi olmalı.

"Dediğim gibi, bildiğim herhangi bir geçide yüzlerce mil uzaklıkta," diye devam etti karabasan. "Ve hem yerde hem de havada, görünmeden çıkma umudumuz olamayacak kadar çok asker vardı. Yeteneklerimiz olmadan ve gitmek istemeyen başka biriyle boğuşurken olmaz."

"Keçi," diye tahmin ettim.

Karabasan kaşlarını çattı. "Sinir bozucuydu. Gerçi bize ilacın etkisinin tamamen geçmesinin günler alacağını söylemişti. Daha önce de bununla uğraşmıştı. Ve bu bilgiyle ve durumumuza bakarak, saklanacak bir yer bulmaya karar verdik-"

"Güzel." Ben de öyle yapardım. "Akşam karanlığını bekle ve gizlice içeri gir." "Bekle. Nereye gizlice gireyim?"

"Bir geçit bulabileceğimizi bildiğimiz tek yere-"

"Şaka yapıyor olmalısın!" Ona bakakaldım. "O tünellerin süründüğünü söylemiştin!"

"Dışarıdaki kamp da öyleydi. Aradaki fark, içeride bizi beklememeleriydi, bu da muhtemelen başarmamıza izin veriyordu-"

"Kapatılmış bir portala!"

Pritkin'in her zamanki inatçılığıyla, "Ve bu böyle kalamazdı," diye savundu. "Ordunun beslenmesi ve bilgi aktarılması gerekiyordu. Kaçtığımızı düşündüklerinde tekrar açmaları makul görünüyordu."

"Ve yaptılar mı?" Cevabı zaten bildiğim için acımasızca sordum.

"Hiçbir fikrim yok." Kaşlarını çattı. "Svarestri yeryüzünün efendileridir. Bizim mobilyaları yeniden düzenlememizden daha fazla zorlanmadan onu yeniden şekillendirebilirler. Biz yokken tünel sistemini yeniden yapılandırmışlar. Girişte her şey aynı görünüyordu ama daha fazla ilerlemeden her şeyin değiştiğini fark ettik."

"Ve seni yakaladılar." Kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım.

Alınmış görünüyordu. "Hemen değil. Peşimizde yarım düzine fey muhafızıyla birlikte bir grup kara büyücü varken tekrar dışarı çıkmayı başardık. Onların üstesinden geldik ama biri kaçıp orduyu çağırdı ve bizi her taraftan üzerimize gelen yüzlerce fey ile karşı karşıya bıraktı."

Tabii ki öyleydiler! Bağırmak istedim ama bağdırmamayı başardım. Bir işe yaramayacaktı ve o hâlâ konuşuyordu.

"Vampire kazık sapladılar ve beni tekrar uyuşturarak bayılttılar. Yaklaşık bir saat öncesine kadar tam olarak uyanamadım ve gücüm hala tehlikede."

"İşte bu yüzden sen ..." Bir elimi sallayarak iki Pritkin'in genel tuhaflığını işaret ettim.

Başını salladı. "Bana bir faydası olduğundan değil. Şu anda pek bir şey yapamıyor ama ben de yapamıyorum - meraklanmak dışında."

"Ne hakkında?"

"Senin hakkında. *Bunun* hakkında," diye elini salladı, sanırım Avam Kamarası'nı gösteriyordu. "Burada ne yaptığın hakkında."

"Burada ne işim *var* benim?"

Yeşil gözleri yukarıdan gelen bir büyü ışığı huzmesini yakalayıp parladı. "Bu çok güzel bir soru ve üzerinde düşündükçe daha da ilginç bir hal alıyor. Daha önce hiç Common'la karşılaşmadın ve ben de çocukken keşfe çıktığımda kısa da olsa bir şeyler görmüştüm. Ama hiçbirisi bunun gibi değildi. Oraya bu şekilde erişebilen birinin hikayesini hiç duymadım. Yine de siz, tam bir acemi, her yerde zıplıyor, tam bir sinematik tur atıyorsunuz. Bu size de garip gelmiyor mu?"

"Şu ana kadar yoktu."

"Evet, öyle. Daha da şüphe uyandırıcı olanı, rastgele noktalara vurmuyorsun, değil mi? Birinin botlarını tamir etmesini ya da nehirde balık tutmasını izlemek gibi. Ama izlemen gerekirdi. Bu feylerin büyük çoğunluğunun Ortak olarak deneyimlediği türden bir şey. Ve hepsi bu."

"Öte yandan sen, sana verilen bilgileri kullanarak, daha sonra bizim devamımıza dönecek olan son derece önemli bir fey'in peşinde saatler harcadın. Ve şimdi, en büyük düşmanın tarafından yakalandıktan hemen sonra, yine buradasın. Sanki biri sana bir şey göstermek istiyor gibi."

"Bana ... neyi göstereceksin?" Şaşırmış bir şekilde sordum ama o devam etti. "Bu arada, biz -Mircea ve ben- zihinsel olarak takip edilmemize izin verildi."

senin gördüğünü görmek. Yine de ikimiz de fiziksel olarak ortaya çıkmadık, konuşamadık ve

serbest bırakılana kadar seninle etkileşim halindeydik. Ve Mircea ortada yok. Neden

Sence bu ne? Şu anda aramızdaki fark - tek büyük fark - nedir?"

"Yaralı," diye fısıldadım etrafıma bakarak. Ve sonunda karabasanın bununla nereye varmak istediğini anlayabileceğimi düşündüm.

"Evet. Ve birisi savaşçıları istiyor, Cassie. Ya da daha doğrusu *bir şey*."

"Gerçekten önermiyorsun-"

Sözümü kestim ama sözümü kestiği için değil. Çünkü düşündüğüm şey kulağa çok saçma geliyordu. O kadar imkânsızdı ki söyleyecek sözüm yoktu.

Bu haftanın geri kalanı gibi mi?

Elimin hâlâ gömleğinin içinde olduğunu fark ettim ve kollarımı kendime sarmak için onu bıraktım. Ve tüylerimin diken diken olmasını görmezden gelmeye çalıştım. Ama karabasan hafifçe gülümsüyordu, nihayet derdini anlatma fırsatı bulmuştu.

"Ben de tam olarak bunu öneriyorum," dedi nazikçe. "Bunu bir düşün Cassie. Düşünmeyi bıraktığında, insanların sana verdiğiinden daha akıllısın."

Ben de öyle yaptım. Faerie'yi her zaman yaptığım gibi cansız bir şey olarak değil, hatta bir tür garip, bilinçli varlık olarak düşündüm. Ama olduğu gibi: bir anne olarak.

Çocukları anlamsız savaşlar yüzünden ulaşamayacağı kadar uzağa savrulan bir anne. Onlar eve dönmeyi başaramadıklarında kendinden parçaları defalarca kaybetmiş bir anne. Şimdi tanrıların olası geri dönüşüyle karşı karşıya olan bir anne, yaratıkları üzerinde deneyler yapmış ve onları çarpıtmış olan varlıklar, tamamen öldürmedikleri.

Yas tutan, acı çeken, öfkeli ve intikamcı bir anne.

Aramayı hiç düşünmediğim yepyeni bir müttefik. Ama bir şekilde beni bulmuştu.

"Savaşığımız panteondan daha eski güçler var," dedi karabasan usulca, düşüncelerimi yankılayarak. "Bu yeni tanrılar gelmeden önce feylerin taptığı güçler.

"Şimdi uyanmış olabilecek olanlar."

Dudaklarımı yaladım, kendimi her zamankinden daha da dengesiz hissediyordum. Annemin halkı hakkında biraz daha fazla şey öğrenmeye, onları anlamaya başlamıştım. Ama bilinçli bir dünya? Bu sadece başımı ağrıttı.

Ama anlamak zorunda değildim. Sadece bunu anlamam gerekiyordu, bu her neyse. Başımı kaldırdım ve karabasanın gözleriyle karşılaştım, çok tanıdık ama yine de bildiklerimden çok farklıydı.

"Sanırım Bana ne göstereceğini görmek istiyorum," diye fısıldadım. Kaşlarını çattı. "O mu?"

"Evet, sanırım o bir kadın. Ve beni buraya getirdi-hepimizi getirdi -Bir sebepten dolayı. O nedenin ne olduğunu bilmek istiyorum." "Ben de öyle," diye bir ses geldi arkamızdan.

Döndüğümde Pritkin'in yüzünde çatık bir ifadeyle orada dikildiğini gördüm. Yukarıdan gelen çınlama ve vurma sesleri -sanırım bir büyü- devam ediyordu, o bizi ararken dikkat dağıtmak için yapılmıştı. Ama şimdi bizi bulmuştu, karşısındakine bakıyor olsa da onu yumruklamıyordu.

Alabileceğimi almaya karar verdim. "O zaman gidelim."

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Nigel lanet okuyarak elini geri çekerken bir kadın, "Şifreye ihtiyacın olacak, aşkım," dedi.

*Bir koridorun gölgelerinden çıktı ve bir dizi merdivenin dibine yakın bir yere, kapıya bakacak şekilde oturdu. Bir koğuşun tükürdüğü ve tısladığı
-Ve bazen de Nigel'i ısıırıyordu. Son yanığını emdi ve ona t e r s ters baktı.*

O da sıırıttı, belli ki yarı sarhoştı.

Otuz yaşlarında görünüyordu, boyalı kızıl saçları kabarmıştı ve etekleri bol gri çorapları görülebilecek kadar yukarı kalkmıştı. Çorapların yıkanması ve biraz onarılması gerekiyordu ama bunu yapmış olsaydı, kıyafetin geri kalanıyla uyuşmazlardı. Onun burada olması bile Nigel'in gizlilik, kurnazlık ve eski hırsız eğitimine dayanan akşamki planlarını yeniden düşünmesine neden olmalıydı.

Daha önce içinde insanların onu izlediği bir evi soymamıştı ama her şeyin bir ilki vardı. İşte böyle, diye düşündü, bir adam gölgelerin arasından çıkıp kadına katılırken. Mor bir adam.

Nigel ona gözlerini kırıştıtararak baktı, bir sirke ait olup olmadığını ve makyajını henüz silmeye zahmet edip etmediğini merak etti. Ama bundan şüpheliydi. Gevşemiş yakasının etrafındaki tek şey ter lekesiydi.

*Ve yine de, kesinlikle mordu. Nigel
olayları yeniden değerlendirmek için
durakladı.*

Buraya kadar takip ettiği güzel esmer kadın bir bal tuzağıydı; yakışıklılığını ve görünürdeki kırılğanlığını kullanarak erkekleri evine çeken ve sonra da onları ortadan kaldıran bir suikastçı. Ve iyi biriydi, yoksa bu görev ona verilmezdi. Bu da zengin olduğu ve şu anda dikkatinin dağınık olduğu anlamına geliyordu.

Kız hedefini 'eğlendirmekle' meşgulken hızlı bir vuruş yapıp kapmayı umuyordu ama bunda zaten yanlış olan üç şey vardı

Plan. Birinci şey, çürük ön kapının hemen ardında karşılaştığı koğuşun niteliğiydi. Daha önce hiç görmediği bir koğuş olması bir yana, on dakika boyunca bir enayi gibi kapının önünde durmasına rağmen kapıyı geçememişti. Bu Nigel'in başına hiç gelmemiş bir şeydi.

İkinci şey ise buranın kokusuydu. Koğuş koku tutmuyordu ve sokaktan gelen kömür tozu, sidik ve çöp kokusuna rağmen Nigel'in burnu evin içinden başka kokular da alabiliyordu. Tuhaf kokular. Görmek kadar kokuya da güvenmesine, fey mirasının ona herhangi bir insanınkinden çok daha keskin bir burun vermesine rağmen tanımlayamadığı kokular.

Ve şimdi üçüncü şey vardı: mor adam.

Adam hafifçe sallanırken Nigel onu tarttı, belli ki kadın kadar sarhoştı. Adam merdivenin kenarına yaslanmıştı ama Nigel onun bunu bildiğinden emin değildi. Yüzünde dünyanın neden aniden eğildiğini merak eden ama soracak kadar da umursamayan birinin ifadesi vardı.

Ama tuhaf rengi dışında, özellikle dikkat çekici hiçbir yanı yoktu. Uzun boylu ve zayıftı; üzerinde tüvit bir pantolon, gömleğiyle uyumlu kirli paçalar ve aslında hiçbir şeyi askıya almayacak kadar gerilmiş eski bir pantolon askısı vardı. Bu yüzden pantolonun dizleri bollaşmıştı.

Ama ten renginde bir parıltı kullanmış olsaydı, Nigel haftanın herhangi bir günü onu sokakta geçebilir ve iki kez bakmayabilirdi. Ta ki üçüncü bir kol, kadından bir şişe almak için yanından ayrılana kadar. Muhtemelen diğer ikisi onu tutmakla meşgul olduğu içindi.

"Abrakadabra'yı dene," diye önerdi ve içkiyi kaldırdı.

Nigel hem saygıdeğer hem de sinirli görünmemeye çalışarak, "Lojman satın almakla ilgileniyorum," dedi.

"O zaman bu yüzden mi içeri girmeye çalışıyordun?" diye sordu kadın ve mor adam güldü.

"Burada kalmaya hakkım var. Herkesin olduğu gibi!"

"Tavşana kaç, taziya tut," diye mırıldandı mor adam ve bir yudum daha aldı.

"İki sokak ötede uyuyabilirsin," dedi kadın, arkasındaki yolu işaret ederek. "Dört peni ya da sadece biraz yer istiyorsan üç peni..."

Nigel yüzünün kızardığını hissetti. "Beni ne sanıyorsun?"

Mor adam ağzını açtı, sonra tekrar kapattı ve başını salladı. "Çok kolay," diye mırıldandı.

"Beni içeri alın yoksa hepinizin bağırsaklarını deşerim!" Nigel hiç düşünmeden koğuşun parmaklıklarını tutarak bağırdı. Ancak parmaklıkların, son bir şok bile olmadan dokunuşuyla dağıldığını ve yüzüstü düşmesine neden olduğunu gördü.

"Madem şifreyi biliyordun, neden söylemedin?" diye sordu mor adam, Nigel tekrar ayağa kalkarken.

"Vaktini boşa harcıyorsun," dedi kadın, dirseklerinin üzerine yaslanıp ona özensiz bir şekilde sırtarak. "Burası senin gibilere göre değil."

"Buna ben karar veririm," diye hırladı Nigel.

Kadın, merdivenin yanındaki koridora doğru umursamaz bir el salladı. "O zaman misafirim ol, Sillean."

"Sillean nedir?" Dar koridorda cesur adamı takip ederken Pritkin'e sordum.

"Galce'de çocuk anlamına geliyor. Kaba davranıyor ama aynı zamanda onu ileride karşılaşacağı şeylere bir çocuk kadar hazırlıklı olması konusunda uyarıyor."

"Önümüzde ne var?"

"Burası iblis türleri için bir pansiyon, genellikle yarı iblis yarı insan. Aslında hiçbir yere ait değiller ama Dünya'da en azından var olabilirler. İblis diyarlarında hayatları kısa olur."

Başımı salladım. Sonra aklıma bir şey geldi. "Buraya daha yeni geldik. Burası hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Kimin işlettiğini

biliyorum." "Kimmiş

o?" "Karım."

Şaşkınlıkla bir an için yürümeyi bıraktım, sonra yetişmek için acele etmek zorunda kaldım. Birdenbire, şehrin bu kısmına daha önce yaptığım ziyaretle ilgili bazı şeyler aklıma geldi.

Sıradanlık anlamlıydı. Tıpkı kadının adı gibi -Ruth- Pritkin'in rahmetli karısı hakkında çok fazla düşünmediğim için. Yarı iblisin adının neden İncil'deki bir karakterden geldiğini merak etmek dışında.

Ama o dönemde pek çok isim dindardı ve onun ve ailesinin de buna uyum sağlamak istediğini tahmin etmiştim. Ancak olan şey bu gibi görünmüyordu. Çünkü pansiyonun sadece bir pansiyon olmadığını bir an sonra fark ettim.

Bu bir girişti.

En uçtaki kapının buzlu cam panelinden koridora değişen renklerden oluşan bir gökkuşağı yayılıyordu. Bulunduğu yere bakılırsa, bu kapının bir arka bahçeye açılıyor olması gerekirdi. Ama Nigel bu konuda bahse girmiyordu, çünkü burada bir mutfak bile yoktu, mutfak için ayrılan alan küçük odalara bölünmüştü. Ev sahibininki de dahil olmak üzere daha iyi odaların üst katta olduğunu varsayıyordu ama oraya çıkmadı.

Çünkü yapmamıştı.

Yıkanmamış bedenlerin, sokaktan sürüklenen kömür tozunun, seksin, çöplerin, birinin son domuz pastasının, bir başkasının dökülen cininin ve fare pisliklerinin izleri arasında onu yakaladı: parfümünün ipliğini. Hareketli renklerin olduğu kapıdan geçmiş ve izini de beraberinde götürmüştü. On beş dakika önce bu yoldan geçmişlerdi, bu da onun takip etmesi için parlak bir iz bırakmalıydı.

Öyle değildi. Bunun yerine, parçalanmış, solmuş, aynı kapıdan içeri süzülen diğer kokuların altında zar zor seçilebiliyordu - bir yığın koku. Aklını karıştıran ve burnunun seğirmesine neden olan bir koku. Fuayede olduğu gibi, bunlar da bildiği kokular değildi.

Nigel arkasını dönüp geri gitmeyi düşündü. Bu akşamla ilgili hiçbir şey planladığı gibi gitmemişti ve hızlı bir skor elde etme umutları giderek azalıyordu. Onu şimdiden iki kişinin gördüğünü ve kapının ardında daha fazlası, muhtemelen çok daha fazlası olduğunu söylemeye gerek bile yoktu.

Gidip lokalinde bir içki içse ve her şeyi unutsa daha iyi olur.

Ama o daha kıpırdayamadan kapı diğer taraftan açıldı ve bir ses dalgası, ışık, renkler ve-

"Kenara çekilin, vali. Bütün geçidi kapatıyorsunuz ve zaten çok da büyük değil."

Nigel kenara çekilip cüssesini koridorun duvarına dayadı ve bir adam içeri girdi. Ve sonra tekrar, tekrar ve tekrar içeri girdi, çünkü sanki vücudu uzayan bir akordeonmuş gibi arka arkaya dizilmiş çok sayıda kopyası vardı. Ya da hepsi tek bir sayfadan kesilmiş bir dizi kağıt bebeğin ilki.

Nigel gözlerini kırptırdı ve birçok adam tek bir adam haline geldi, ama hareket ettiğinde bulanıklaşan, sanki tekrar dağılmakla tehdit eden bir adam. Garip, çarpınan bir hareketle koridordan geçti ve Nigel gözlerini aşırı derecede kırptırarak onun gidişini izledi, gözleri her şeyi çözebileceklerinden emindi.

Yapamadılar ve adam diğer tarafa dönüp kafasını açık kapıdan dışarı uzattığında durum daha da kötüleşti.

Ve kendini bir barda buldu, tamam, ama aklındakine hiç benzemiyordu.

Bazı şeyler tanıdıktı: nem halkalarıyla yara bere içinde kalmış ve köşelerde kalan eski, sararmış parlaklık dışında cilası olmayan uzun, ahşap bir bar; bazıları sıva ile yamalanmış, kirli, kırmızı tuğla duvarlar ve devasa eski meşe kirişlere sahip ahşap bir tavan; Kalabalık için yetersiz görünen küçük, yuvarlak, sıkışık masalar ve duvarlar boyunca birkaç kabinle neredeyse kaplanmış, yara bere içindeki ahşap bir zemin; ve bir köşeye itilmiş, tek başına bir sanatçının -o şeye sığabilecek tek şey- Nigel'in gürültüden duyamadığı bir melodiyi kemanla çaldığı küçük bir sahne.

Ama bildiği dünya ile benzerlikler burada sona eriyordu.

Barmaidler ya da etine dolgun barmenler yerine, içkiler kendi kendine hareket ediyormuş gibi görünen tepsilerle getiriliyordu. Zamanında birkaç büyücü barını ziyaret etmiş olan Nigel'ı bu şaşırtmazdı ama bu tepsiler büyülü değildi. Bu tepsiler-

"Gir ya da çık," dedi içlerinden biri, yüzünün önünde duraklayarak. Konuşanın tepsi olmadığını fark etti. Tepsinin altındaki küçük, kızgın yaratıktı konuşan; Nigel, ağır tahta tabak önünde sallanırken bir anlığına görebiliyordu.

Hafifçe eğildi ve- Beyni biraz

kırıldı.

Bu da neydi böyle?

Küçük, peri benzeri bir vücudu vardı, eğer peri çıplak, parlayan ve yanardöner mavi olsaydı. Öfkeyle dönen kanatları, pençeli elleri ve ayakları ve şeytani görünümlü sivri bir kuyruğu vardı. Ve büyük, sarı gözleri, ağız yerine etli bir gagası ve sinirli bir ifadesi olan korkunç, küçük, buruşuk bir yüzü vardı.

"Sağır mısın, seni büyük aptal?" diye sordu yaratık. "Ya bir içki al ya da defol git, ve her iki durumda da, kımılda!"

Nigel en yakın olduğu için barın yanına geçti. En sonda bir yer kapmayı başarırken, aynı zamanda her yerde uçuşan tepsilerden de kaçınmayı başardı. Altlarındaki yaratıklar pek çok renkteydi ve hepsi de dışarıda gördüğü hareketli ışıkları açıklayacak şekilde belli belirsiz parlıyordu. Başka bir yerde olsa en çok ilgi çekecek olan bu yaratıklar, burada tuhaflığın yüzeyini ancak çiziyordu.

Nigel, gözleri saplı birkaç mavimsi yaratığın konuştuğu yakındaki bir masaya bakmamaya bile çalışmadı, bu sırada birinin içkisi küçük turuncu bir garson tarafından yakıldı. Ya da mor saçlı, uzun, hançer gibi tırnakları olan yakıcı sarı bir kadının şeffaf tenli bir adamla sohbet ettiği bir kabine. Nigel daha kötü şeyler de olabileceğini düşünse de, o tırnaklar adamın gözlerini çıkarabilirdi.

Tıpkı yan masada oturup birkaç erkekle flört eden ve her güldüğünde siyah, çatallı bir dille birlikte herhangi bir vampirinkinden daha uzun dişler gösteren başka bir kadın gibi. Kadının arkasında kırmızı tenli ve iki başlı bir adam vardı; onun hemen yanında, üç normal görünümlü adamın bulunduğu küçük bir masada, özenle yapılmış tüyleri olan mavi-yeşil tüylü bir yaratık oturuyordu; ve onların karşısında, sahneye yakın bir yerde, Nigel'in göz ucuyla yakalamak zorunda kaldığı gölgemsi bir varlık vardı, çünkü doğrudan baktığında onu göremiyordu. Sadece o değildi; bir süre sonra birisi masanın boş olduğunu düşünerek üzerine oturmaya çalıştı ve hafif bir tartışmaya neden oldu.

Sonra altı kollu bir barmen ona ne içmek istediğini sordu.

Nigel, odanın geri kalanına kıyasla oldukça normal görünmesine rağmen boş gözlerle ona baktı. "Viski," dedi kısık sesle.

Adam onun isteğini yerine getirirken bir yandan da diğer müşterilere hizmet ediyor ve barı siliyordu. Nigel ona bir bozuk para uzattı.

İçki geldi, yeterli olduğunu umuyordu ve öyle olduğunu sanıyordu. Ama para üstü alamadı.

Bir kez olsun sormamaya karar verdi.

Sonra tekrar bal küpünün kokusunu aldı, havada belli belirsiz bir ipucu vardı ve ne yapması gerektiğini hatırladı. İçkisini yudumladı ve bardan geçip diğer taraftaki bir kapıdan çıktı. Orada, mümkünse arkasındaki binadan daha da kalabalık olan bir sokak buldu.

Nigel'in gözleri, iki uzun bina arasına sıkışmış toprak bir yol üzerinde yaylanan açık gece gökyüzünün uzun bir dikdörtgenini aldı. Gizli bir sokağa rastladığını fark etti, belki de birden fazla sokağa, çünkü ileride bir kavşak görebiliyordu. Baktığı her yerde karanlığı lekeleyen canlı renkli ışıkların olduğu gizli bir yerleşim bölgesiydi bu.

Bunun sonucunda yakındaki binaların üzerinden görülebilen parlak bir pus oluşması gerekirdi. Ama dışarıdaki caddeden görülebilecek hiçbir şey yoktu, yani birileri burayı saklamak için para ödüyordu. Ve çok para ödüyorlardı.

Bu kadar büyük bir cazibenin hem satın alınması hem de bakımı pahalıydı, bu da muhtemelen caddenin neden bu kadar kalabalık olduğunu açıklıyordu. Yetkili her kimse korumayı gereğinden fazla genişletmek istemiyordu. Ama bu da binlerce kişinin neredeyse omuz omuza sıkışmış gibi görüldüğü bir kalabalığı ortaya çıkarıyordu.

Nigel dört bir yandan itilip kakılırken etrafına baktı ve karşılık vermeyi düşünmedi bile. Herhangi bir odadaki en büyük ve en güçlü kişi olmaya alışkındı, beyninden ziyade kas gücü için işe alınmıştı. Ama buradaki kadınlardan bazılarıyla başa çıkabileceğinden emin değildi.

Hangilerinin kadın olduğunu söyleyebileceğinden bile emin değildi, çünkü kalabalığın sadece üçte biri insana benziyordu. Ve görünenlerin bile sorunları vardı. Yakınlarda park etmiş varillerle dolu bir arabanın üzerinde oturan, çoğunlukla sıradan görünümlü adam gibi. Üzerinde yeşil kareli yün ve kırmızı yelekten oluşan eski püskü ama renkli bir kıyafet vardı ve tepesinde de koç gibi kıvrık boynuzlarının arasına sığabilecek tek şey olan gülünç derecede küçük bir soba borusu şapkası vardı.

Ve şakalar yapıyordu.

"Yargıcın biri bir adama sordu: "İki eşliliğin cezasını biliyor musunuz efendim? Gerçekten de öyleyim, diye cevap verdi adam. İki kayıncıvalide.

"Efendim, yalan söylüyorsunuz, yargıç ısrar etti. Bu kadınla yattınız mı yatmadınız mı? Yatmak mı? Adam diyor ki. Neden, gözümü bile kırpmadım, sayın yargıç.

"Adamın karısının canına tak etti ve ayağa fırladı. İnaniyorum ki, bayım, yarın ölürsem, şeytanın kendi kızıyla evlenirsiniz, eğer bundan bir şey elde edebilseydiniz! Oh, hayır, diye cevap verdi adam. İki kız kardeşle evlenemezsin."

Komedyenin konuşması Nigel için ürpertici bir korku sahnesine gerçeküstü bir fon oluşturdu. Şoku geçtikçe, adını bile bilmediği yaratıklar denizinin de yardımıyla endişesi arttı. Bazıları kürkle kaplıydı; bazılarının denizden çıkmış balıklar gibi pulları ve devasa, jelatinimsi gözleri vardı; ve diğerlerinin sadece kafalarından değil, vücutlarından da dışarı çıkan yığınla sivri boynuzları vardı.

Sonunculardan biri, tepesinde uzun, siyah dikenleri olan sürünge kafalı, alacalı yeşil ve sarı bir yaratık ona çarptı. Boynuzla kaplı kuyruğun ince ucu bileğine dolandı. Bir yılanın vücudu gibi sümüksü değildi ve ucundaki küçük sivri uçlar dış taraftaydı, derisini parçalamıyordu.

Ama yaratığın nabzının kendi nabzına karşı attığını hissedebiliyordu; korkunç, yavaş bir atıştı bu ve geri çekilmeye çalıştığında hiçbir yere varamadı.

"Biraz talk pudrası almak istiyorum," diye devam etti komedyen, yukarıdan. "Peki, bu taraftan yürüyün efendim, dedi tüccar. Ama bu taraftan yürürsem, dedim ona, talk pudrasına ihtiyacım olmaz."

"Pardon," diye mırıldandı Nigel, bir yandan da kendini kuyruğun demir gibi tutuşundan kurtarmaya çalışıyordu.

İşe yaramadı, bu da yavaş yavaş panik olarak tanımladığı alışılmadık bir duyguya kapılmasına neden oldu. Nigel panik yapmazdı. Herkes cesaretini kaybettiğinde Cebelitarık olması, mürettebatı bir arada ve odaklanmış tutmaya yardımcı olması onun en önemli satış noktalarından biriydi. Ancak ilk kez, bir krizle karşı karşıya kaldıklarında diğer, daha cezalandırıcı adamların ne hissettiğini anlamaya başladı. İlk kez kendini cılız hissediyordu.

Hoşuna gitmedi.

Öte yandan komedyen, seyircilerinden gelen kahkaha dalgasıyla havalara uçuyordu. "Kızımı taşıyabilir misiniz efendim?" diye sordu düşkün baba. Gerçekten de efendim, iki güçlü kolum var, diye cevap vermiş talip. Ama bu kollar onu taşıyabilir mi? diye ısrar etti baba. Sık sık destekliyorlar, efendim."

"Bırak," diye hırladı Nigel ama hiçbir şey olmadı. Kuyruğun bir kez daha bileğine dolanması ve kolundan yukarı tırmanması dışında. Bıçağını çıkarmak istedi ama bunu yaparsa olacaklardan korkuyordu. Kuyruğu bir kenara bıraksak bile, yaratığın kolları Nigel'in kalçalarından daha büyüktü.

Onu kendine doğru çekti, şimdi olabildiğince geriye yaslanmış olmasına rağmen fark edilebilir bir çaba göstermedi. Eğilip bilmediği ve bilmek istemediği bir dilde, korkunç, ısıklı bir fısıltıyla bir şeyler söyledi. Ardından ince, lacivert bir yılan dili sanki havayı kokluyormuş gibi ona doğru uzandı.

Ama tek yaptığı bu değildi.

"O sadece bir fotoğrafçının kızıydı ama çok iyi gelişmişti.

"O sadece bir itfaiyecinin kızıydı ama söndürülmesi garantiydi.

"O sadece bir gözlükçünün kızıydı ama kesinlikle kendini bir gösteri haline getirdi."

Nigel panik içinde bir an yanağında ıslak bir şekilde yukarı doğru kayan, neredeyse zımpara gibi bir his hissetti; yaratığın nefesini yüzünde kokladı, sıcak ve kokuşmuş; korkunç, kirpiksiz, sürungen gözlerinin daraldığını gördü. Ve sonra bir çığlık attı, ona hiç benzemeyen tiz bir sestir bu, kalabalığın kahkahaları arasında kayboldu. Yaratığın elinden kurtuldu, panik ona güç verdi, kalabalığın arasında bir delik gördü ve oraya doğru atladı.

Bara geri dönmeye çalıştı, ancak diğer yöne giden bir insan kalabalığı onu sokağa sürükledi ve burada her yönden bir izlenim telaşı onu vurdu: Tepesinde ip üzerinde dengede duran iki adam öylesine vahşice kılıç dövüşü yapıyordu ki aşağıdaki kalabalığın üzerine kıvılcımlar yağıyordu; tüketmedikleri varillerde yanan birkaç açık ateş, ama kalabalık onu bir tanesine doğru koşturduğunda yüzüne daha fazla kıvılcım sıçradı; başka bir varilin tepesindeki kırmızı şeytan bir adam, onu kitlelerin oldukça üzerine koyarak

Bir meşaleden çıkan alevler herkesin başının üzerine devasa, altın bir duman püskürtmeden önce.

Bir an için Nigel'in kamaşmış gözlerinin görebildiği tek şey ateşti. "Cehennemdeyim," diye düşündü, canavar yüzler her taraftan ona bakarken.

Sonra kısa boylu, bodur, kocaman gri gözlü, fazla geniş yüzlü ve bir tabur gibi kavrayan adama benzer bir yaratık, Nigel'in koluna dokunmak için bir dükkândan dışarı fırladı.

Bulduğu şey hoşuna gitmiş olmalı ki onu hemen içeri çekmeye çalıştı. Nigel adamdaki dükkânına, kancalara asılı, kırmızı lekeli önlüklü bir kasabın kocaman bir satırla bir şeyler kestiği ve üçüncü bir adamın kanlı parçaları bir öğütücüye attığı yere baktı. Nigel diğer taraftan çıkan çiğ eti gördü, sonsuz bir nehir gibi görünüyordu, herhangi bir şey, her şey olabilecek bir nehir. Ve tekrar çığlık attı.

Ve bu sefer durmadı.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

"Bu işe yaramaz!" Pritkin, hatırlanan bir duygu dalgası bizi derin dalgınlıktan kurtarıırken, "Bu işe yaramaz!" dedi. Cadde aniden durduğunda neredeyse başka her şeyden de kopuyorduk.

"Ruth'u takip ediyor," diye karşı çıktı karabasan, gerçeklik etrafımızda titrerken ben ayaklarımın üzerinde durmaya çalışıyordum. "Onunla kalmamız gerekiyor."

"Zaman kaybetmeyi bırakmalıyız!"

"Aklın içindeyiz. Tüm bunlar sadece bir an sürer-"

"Bunu bilmiyorsun-"

"Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Günün yarısından beri Cassie'nin maceralarını takip ediyoruz!"

"O zaman daha önce neden bu kadar acele ediyordun?" diye sordum.

"Ondan korkuyordum," diye başını salladı karabasan Pritkin'e. "Neler olduğunu anlamadan seni bir yerlere sürüklüyor. Ve o da korkuyor-"

Pritkin, "Hiçbir şey," diye tersleyerek onun sözünü kesti. Kırmızı bir ışığın altında duruyordu, bu da ironik bir şekilde onu maviyle yıkanan meslektaşından daha şeytani gösteriyordu. "Bir plan yapmak istiyorum! Londra'nın şeytani yeraltı dünyasında amaçsızca dolaşmak değil!"

"Burada mıyız?" diye sordum ve sonra neden zahmet ettiğimi merak ettim. Çünkü belli ki.

Karabasan başını salladı ama gözlerini Pritkin'den ayırmadı. "Burası yarı iblislerin pahalı bir glamourie kullanmak zorunda kalmadan alışveriş yapabilecekleri, içki içebilecekleri ve dışarıda yemek yiyebilecekleri birkaç yerden biri."

"Endişelendiği şey dışarıda yemek yemek gibi görünüyor," dedim Nigel'i izleyerek. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi çılgınca kasapla kavga etmenin ortasında donup kalmıştı. Belki de öyleydi.

Ama karabasan sadece gözlerini devirdi. "Saçmıyor. Eğer durmazsa, ondan gitmesini isteyecekler."

Nigel'in şu anda bunun için gerçekten minnettar olabileceğini düşündüm. "Ya da onu barbekü yap."

Pritkin ve karabasan aynı anda, "Tehlikede değil," dedi. Ve sonra birbirlerine kaşlarını çatılar.

"Dünya'ya sık sık gelen farklı iblis türlerini tespit etmeyi öğrenmelerine yardımcı olmak için acemileri buradaki Kolordu'ya götürürdük," dedi karabasan. "Sizi temin ederim ki; hiç kimseyi kaybetmedik."

"Tamam ama Nigel bir savaş büyücüsü değil," diye belirttim. "Ve iki kez saldırıya uğradı ve buraya daha yeni geldi."

Kâbus kaşlarını çatı. "Saldırıya mı uğradın?"

Ne zaman?" Kasabı işaret ettim. "*Şu anda* mı?"

"Eğer böyle düşünüyorsanız, yanlış bakıyorsunuz demektir. İşte, tekrar bak." Beni omuzlarımdan tuttu ve savaştan ikiliyi işaret etti. "Bu olay başka bir sokakta, insan sokağında yaşansaydı nasıl yorumlardın, kendine bir sor."

Tekrar baktım. İki adamın hareket etmemesi, ilk başta olmasa da yardımcı oldu. İlk başta tek gördüğüm, Nigel'in boyunun yarısından biraz daha uzun olmasına rağmen kendi başının çaresine bakıyor gibi görünen korkunç görünümlü bir adamdı. Sonra, türünün normalde iki kolu varken neden sadece bir kolunu kullandığını merak etmeye başladım.

Bir eli Nigel'in ceketini kavramıştı, bir saman yumruktan kaçınmak için eğilmesine rağmen. Diğeri ise yakındaki, üzerinde ne yazdığını çözemediğim katlanabilir bir kara tahtayı işaret ediyordu. Ve altta . . .

"Ona günün spesiyallerini göstermeye çalışıyor," dedim, gün ağarırken. "Onu özel biri haline getirmeye değil."

Kuluçka başını salladı. "Burası Gölge Diyarı değil Cassie. Burada yaşayan insanlar Gümüş Çember'in yetkisi altında ve onun kurallarına uymak zorundalar. Zaten çoğu da uymazdı."

Pritkin homurdandı.

"Oh, evet," dedi karabasan. "Herkesi aynı fırçayla tarayalım, ne dersiniz?"

"Şeytanlar söz konusu olduğunda mı? Evet, neden olmasın?" Pritkin de aynı fikirdeydi. Ama sonra bana baktı. "Ancak, herkesin gözü önünde birine saldırmak

yüzlerce tanık aptalca olur. Bu da her yerin kapatılmasıyla sonuçlanabilir."

"Ama... peki ya diğer adam?" diye sordum.

"Hangi diğer adam?"

"Şu arkadaki kertenkele görünümlü olan." Kalabalığın içinde onu bulup bulamayacağıma bakmak için döndüm ve herkesten en az bir adım yukarıda çıkıntı yapan dikenli kafayı gördüm. Neyse ki zavallı Nigel'i takip ediyor gibi görünmüyordu; muhtemelen şimdiye kadar daha kolay bir av bulmuştur.

Aynı inançsızlık bakışlarıyla karşılaşmak için arkamı döndüm. Pritkin bir süre sonra, "O ... bir erkek değildi," dedi.

"Onu yemeye çalışmıyordu Cassie," diye ekledi karabasan. "Yani, o şekilde değil-"

Pritkin karşısındakine bir bakış atarak, "Ona teklifte bulunuyordu," dedi. "Buranın çalışan kızlarından biri."

Bunu özümsemek için bir an durdum ve sonra yukarı baktım. İki vahşi kılıç dövüşçüsünün etrafında asılı duran kıvılcım yağmuru havayı aydınlatıyordu. "Peki ya şu ikisi?"

"İşportacılar. İyi bir gösteri yaparlar, sonra da şapkayı uzatırlar."

Kâbus başını salladı. "Bölge her zaman kalabalıktır. Sanatçılar görülebilmek için sokaktan kalkmak zorundadır."

Etrafıma tekrar, bu kez yeni gözlerle baktım ve cehennem canavarlarından oluşan bir kalabalık değil, bir tür karnaval gördüm. Variller caddeyi gelişigüzel bir şekilde kaplamıştı; bazıları barların ve dans salonlarının önünde iki yana itilmiş, diğerleri ise yolun ortasına park edilmişti, böylece kalabalık etraflarından dolaşmak zorunda kalıyordu. Ve neredeyse her birinin üzerinde bir sanatçı vardı.

Birçoğu, arkalarındaki duvarlarda asılı renkli posterleri süsleyenler gibi giyinmiş sanatçılarla birlikte çeşitli mekânlardaki canlı gösterilerin ön gösterimini yapıyor gibiydi. Diğerleri kendi işlerini yaparken, yardımcıları da bahşiş için kalabalığın arasında dolaşıyordu. Gösteriler oldukça fantastik olduğu için de bahşiş alıyorlardı.

Tam buradan, koyu turuncu tenli egzotik bir kadın dansçıyı ve vücudunu imkansız şekillerde bükten minik, pullu bir kostümü görebiliyordum; her biri ateşli bir sopayı döndüren dört kollu bir adam; bir

Tek bir fıçıyı paylaşmalarına rağmen birkaç düzine tabağı döndüren parlak altın kostümlü beş akrobattan oluşan kule; ve caddenin karşı tarafındaki sarkan çatıların üzerinde kalabalığın başlarının üzerinde parlayan sopaları ileri geri gönderen birkaç hokkabaz.

"Nigel korkuyor çünkü önyargıları onu kör ediyor," dedi karabasan. "Gerçek bir tehditten dolayı değil." Pritkin'e bir bakış fırlattı. "Tanıdığım başka biri gibi."

Pritkin, "Bir cani onu ara sokakta yakalayana kadar bekleyin," dedi. "O zaman tehdidin ne kadar gerçek olduğunu görelim."

"Ki bu dışarıdaki herhangi bir sokakta da kolaylıkla gerçekleşebilir-"

"O kadar kolay değil, senin de çok iyi bildiğin gibi-"

"-çünkü dışarıda, insan dünyasında iyi ve kötü var, tıpkı burada olduğu gibi, tıpkı cehennemlerde olduğu gibi, ama siz bunu görmeyeceksiniz-"

Pritkin, "Bunu bir daha yapmayacağız," dedi ve elini kaldırarak arkasını döndü.

Donmuş cadde yavaşça yeniden hareketlendi ama tam hızına ulaşamadı çünkü karabasan hareketin yarısında Pritkin'in kolunu kenara attı. "Peki buna kim karar verecek?" diye sordu.

"Ben yaparım. Yetkili benim, unuttun mu?"

Kâbus kızardı. "Şimdi olmaz. Bu sefer olmaz. Beni susturamazsın-" "Bu bir meydan okuma mı?"

"-ya da bir asırdır yaptığınız gibi beni kilit altında tutarak bana ve benim *türüme* -sizin türünüze- hakaret ederken..."

"Onlar benim türüm değil."

"Biz sizin yarınız! Biz sizin türünüzüz! Her şeyden çok iblissiniz, yine de bize hiç şans vermediniz, sadece her şey için bizi suçladınız."

"*Yaptığın şey* için seni suçladım!"

Pritkin'in kendi teni de kızarmaya başlamıştı ya da belki de bu, yeniden dönmeye başlayan çalgıcının coplarının yavaşça hareket eden ışık gölgeleri idi. Ama karabasan bunu fark etmemiş gibiydi. Bir asırdır söylenmemiş sözlerle birlikte bastırılmış bir sürü duygusu vardı.

Ve bunları söylüyordu.

"Her şeyi zihninde hatırlamak istediğin şekilde düzenledin. İblis türünden nefret etmeye devam etmene izin vererek beni hatalı bırakmanın yolu. Ama biliyorsun ki -her zaman biliyordun ki- Ruth'a olanlar konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu-"

"Ve yapabilseydin bile yapmazdın. Onun gücünü istedin-"

"Hiç gücü yoktu!" dedi karabasan öfkeyle. "Mesele de buydu zaten! O lanet büyüü bizinkini emmek için başlattı-"

"Onun gücünü kendisi için istemedin," diye tersledi Pritkin. "Beni köleleştirmek, beni onun tadına, cazibesine alıştırmak için istedin, tıpkı Rosier gibi
-"

"Yine o eski yalan. Gerçekle yüzleşmekten kaçınmak için bunu saat gibi tekrarlıyorsun-"

"Gerçek şu ki sen *zayıf doğdun*-"

"-Bu bizimle ilgili değil. *Seninle* ilgili; her zaman seninle ilgiliydi-" "-tüm iblisler gibi, her zaman daha fazlasını arzularlar!"

"Bir de şimdi halimize bakın," dedi karabasan kollarını açarak. "Biraz daha fazlasını kullanabileceğimiz bir pozisyondayız!" Bana döndü. "İblislerin gücü arzuladığı doğru, çünkü ona ihtiyacımız olduğunu biliyoruz. Tüm bu âlemde tanrılara karşı çıkan tek bir grup vardı, Cassie. Feyler bunu yapmadı; insanlar bunu yapmadı, Artemis onlara önderlik edene kadar ayaklanmadılar. Sadece başka bir tanrı ordusu, farklı bir ismin köleleri.

"Ama iblis lordları sağlam durdular. Haraç ödemeyi, halklarını sürekli büyüyen bir kalabalık tarafından tüketilmeye göndermeyi, boyunlarına inen çizmeyi kabul etmeyi reddettiler. Köle olmadan önce ölmeye karar verdiler ve öldüler de - hayal bile edemeyecekleri kadar çok sayıda. Yine de savaştılar ve dünyaları parçalandıkça, halkları katledildikçe, çocukları-"

"Kesin şunu!" Pritkin tersledi. "Elbette eski düzen yeniye yol vermek istemedi. Bu onları kahraman yapmaz!"

"Bu onları kötü adam da yapmaz. Güç sizi bir canavar yapmaz ve güç eksikliği de sizi iyi yapmaz."

"Ama aşk sizi tehlikeli yapar." "Korku da öyle!"

"Neyin korkusu?" Konuşmalarının baş döndürücü hızı karşısında biraz kafam karışmış bir halde sordum.

"Kendisinden," dedi karabasan. "Sevgili kardeşim kendisinin -bizim- neye dönüşebileceğimizden korkuyor. Cehennemde geçirdiği o yıllarda büyüdüğünü, değiştiğini hissetti. İblis kanının müthiş gücünü hissetti, potansiyelini hissetti ve ona sırtını döndü. Ondan nefret etmek için nedenler aradı. Dünya'da oyalanmaya ya da fey büyüsü çalışmaya geri döndü, orada asla çok güçlenemeyeceğini düşündü. Ve ilk fırsatta benimle ilişkisini kesti-"

"Ve yine öyle olacak," dedi Pritkin ısırarak. "Yalanlarının tadını çıkar. Yakında onları kusma şansınız olmayacak."

"O zaman bunu alsam iyi olur, değil mi?" Karabasan bana döndü. "Cehennemler sana söylediği her şey ve daha fazlası. Bunu inkâr etmeyeceğim. Onları kırılmış, paramparça olmuş ve tanrıların yarattığı muazzam yıkımdan kurtulmaya çalışırken görüyorsunuz. Ama orada güzellik de var, insan anlayışının ötesinde bilgi de, cesaret ve asalet de-"

Pritkin küçümseyerek güldü.

Kâbus ona tamamen kötücül bir bakış fırlattı. "Ama sen bunu görmedin, hikâyenin sadece bir kısmını duydun." Ellerimi tuttu. "Resmin yarısına sahipsin. Senin buna ihtiyacın var -hepsini hak ediyorsun-"

"Senden gelecek hiçbir şeye ihtiyacı yok!" dedi Pritkin ve ellerini adamın ellerinden çekti. "Bence ikimizden de çok şey bekliyor. Söyle bana *kardeşim*,

eğer

bu gece ölürse, eğer onu kurtaracak kadar güçlü değilsek, kimi kurtaracaksınız? Suçlamak mı? O zaman lanet vicdanınızı rahatlatmak için nasıl bir hikaye uyduracaksınız?"

Pritkin'in yüzü aniden değişti ve daha önce hiç böyle bir ifade görmediğim için nefesimi tuttum. Teni kızardı, elleri yumruk oldu ve boynunda bir damar belirdi. Ve gözleri, gözleri dehşet vericiydi. Kesikti ve loş ışıktaki gücü açıkken muadilinki kadar karanlıktı, sadece yıldızsızdı. Yüzünde cinayet vardı, o kadar net yazıyordu ki kör bir insan bunu okuyabilirdi ya da en azından ondan dalga dalga yayılan öfkeyi hissedebilirdi.

Eğer avlanırken böyle görünüyorsa, diye düşündüm başım dönerek, avını öldüremeden önce kalp krizi geçirmemesine şaşırıyordum.

Diğer yarısının üzerine tekrar atlayacağını düşünmüştüm ama onun yerine topuğunun üzerinde döndü ve kalabalığa doğru ilerledi. Rastgele hareket etmediğini, yine Nigel'ı takip ettiğini fark etmem bir anımı aldı. Yarı-fey şaşkın bakışlı kasabı bir kenara atmış ve harekete geçmişti.

Ve çeyrek hızda olmamıza rağmen hızlı hareket ediyordu. Pritkin'in bunu fark edemeyecek ve düzeltemeyecek kadar kızgın olduğunu tahmin ediyordum, çünkü bu şekilde kalmıştı. Ya da belki de yavaş tempo Nigel'a yetişmemizi kolaylaştırıyordu.

Kısa bir duraksamadan sonra karabasan ve ben de onların peşinden gittik; boncuklu bir perde gibi kıvılcımlardan oluşan bir çağlayanı iterek geçtim, ısılarını ellerimde hissettim ve ışıklarının parmaklarıma yayıldığını gördüm. Sonra başka bir dansçının etrafındaki kalabalığın arasından kayarak geçtim, bu seferki güzel, mavi tenli bir çocuktu, ateş ışığı parlak kırmızı kostümünü parlatıyordu. Ve son olarak, Nigel'ın kenara iterek parlak metal kızartma kutusunu devirmesine neden olduğu bir kumpircinin yanından geçtim.

"Özür dilerim Cassie," dedi karabasan, yavaşça uçan bir patatesten kaçarken. "Seni bu işe bulaştırmamalıydım."

"Koşullar beni buna sürüklemiş gibi görünüyor."

"Belki de. Ama son sevgilisinin ihanetiyle boğuşurken şimdiki sevgilisinin tehlikede olduğundan bahsetmek ..." başını salladı. "Incubi'lerin bundan daha diplomatik olması gerekir."

Ona bir bakış attım. "Pritkin'in diplomasiye önem verdiğini hiç görmedim."

"Onu hiç tanıyorsun," diye birden sertleşti. "Bu büyük bir ifade."

"Ama doğru. O kendini bilmezken sen nasıl bilebilirsin? Gerçi bu tamamen onun hatası değil."

"O zaman bu kimin hatası?"

İçini çekti ve üzerimizdeki bir platformda güzel pozlar veren, gümüş pullar giymiş ve başka pek bir şey giymemiş bir erkek ve kadın akrobasi ikilisine baktı. Platform ikinci kattaki bir pencereden dışarı uzanıyor, çıkıntılı çatı hattını destek olarak kullanıyor ve onlara çoğu göstericiden daha fazla çalışma alanı sağlıyordu. Ve onu kullanıyorlardı. Gösteri muhtemelen

Tam hızda etkileyici, kaldırışlar ve burgularla dolu ve omurga çatlatan, geriye doğru virajlar.

Ama yavaşlatılmış, şehvetli bir dönme hareketi, halka açık seksin sadece bu tarafındaydı. Karabasan biraz hüzünlü görünüyordu. "Birçok insan," dedi bir süre sonra. "Öncelikle Rosier, ama kötü şans ve kötü zamanlama da rol oynadı. Kötü

Her şey, gerçekten. Neredeyse daha kötüsü olamazdı."

"Anlat bana." Tam olarak beni ilgilendirmiyordu ama bu hikâyeyi Pritkin'in diğer yarısından dinleme şansım hiç olmamıştı. Ve eğer şüphelerimde haklıysam, bir daha asla duyamayacaktım. Pritkin bu konuşmayı tekrarlamaya niyetli bir adam gibi görünmüyordu.

"Çoğunu biliyorsun," diye omuz silkti karabasan. "Rosier gücü elinde tutmasına yardım edecek bir oğul istiyordu ve yüzyıllarca uğraştıktan sonra sonunda ona bir oğul verebilecek bir kadın buldu. Kadın yarı feydi ama Rosier bunun sadece iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Belki de eski aşıklarının aksine, bu ona çocuğu doğurma gücünü verecekti. Bunun ötesine hiç geçmedi; cennet ve cehennem arasında asılı doğmuş bir çocuğun nasıl hissedebileceğini kendine sormak için bir an bile durmadı."

"Faerie bana oldukça cehennem gibi görünüyor," dedim.

"Ve öyle de olabilir. Tıpkı cehennemlerin de kurtarıcı yanları olduğu gibi, Pritkin bunu asla göremedi. Rosier hatasını daha da derinleştirerek onu Dünya'da, kendi dünyasına tamamen yabancılaştırmış bir şekilde büyümeye terk etti."

"Dünya onun da ana dünyası," diye belirttim. "Ve Rosier bana bir keresinde ona iyilik yaptığını düşündüğünü söylemişti. Pritkin'in iblis büyüüne sahip olduğu ortaya çıkmazsa, cehennemde olmaktansa Dünya'da olmasının daha iyi olacağını söylemişti."

"Belki de," dedi karabasan. "Ya da belki de işe yaramayacağı ortaya çıkabilecek bir çocuğu sürekli savunmaktan daha kolaydı. Bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi? Ama asıl mesele şu ki Pritkin'de büyü vardı, hem de çok fazla. O zamanlar tam olarak ortaya çıkmamıştı, ama oradaydı, çelişkili yeteneklerden oluşan karışık bir kütleydi ve onu ne ya da kim olduğu konusunda kararsız bırakıyordu. Ve Rosier'in onu Dünya'da, insanlarla ve - özellikle de- annesinin çok sevdiği o güzel, güçlü, baştan çıkarıcı yaratıklarla etkileşime girdiği yerde bırakma kararı..."

"Kafasını daha da karıştırdı," diye bitirdim. Onu bulmak için zamanda geriye gittiğimde bunu kendi gözlerimle görmüştüm. Kendimi altıncı sınıfta bulmuştum.

Yüzyıl Galler'i, Pritkin'in ruhunu takip ederek, iblis konseyinin onu lanetlemesinin ardından hayatının çağları boyunca geri dönerek, ana rahmine düştüğü ana kadar çözüldü. Ve sonra da göz kırpmıyor.

Onu öldürmek için bir zaman yolcusunun bile karşı koyamayacağı bir yol aramışlardı ve neredeyse bir tane bulmuşlardı. Ama verdikleri karar bana Pritkin'in erken dönem hayatına eşsiz bir pencere açtı. Ve bu göz açıcı oldu.

Güç arayışında olan tek kişinin babası olmadığını keşfetmiştim. Annesi de öyleydi ama farklı bir şekilde. Morgaine, Yeşil ya da Su Fey'inin lideri Nimue'nin torunuydu. Ama ona öyle davranılmamıştı.

Annesi yarı insan, Nimue'nin melez kızı Igraine'di. Nimue Igraine'i, bitmek bilmeyen savaşlarında kendilerine asker sağlamak için insan doğurganlığına ihtiyaç duyan Yeşil Fey'e damızlık kısarak olarak hizmet etmek üzere Faerie'ye geri gönderilecek diğer insanları toplamak için kullanmıştı. Nimue, hizmetinin ödülü olarak kızını bir gün Faerie'ye götüreceğine söz vermişti ama o gün hiç gelmedi ve gelmeyecekti de.

İnsan kanı fey anlayışına göre yararlıydı ama lekeliydi. Nimue'nin yarı insan torunları Faerie'yi asla göremeyecek, asla tahta oturamayacak, Dünya'da yararlı kölelerden başka bir şey olamayacaklardı. Başka bir şey umudu sadece sonsuza dek önlerinde sallanacak ve asla yakalamalarına izin verilmeyecek bir havuçtu.

Bu Morgaine'in sonunda fark ettiği bir şeydi. Ve annesi gibi bir köle olmayı reddetmiş, bunun yerine feyleri kendisini kabul etmeye zorlamaya ve ona hak ettiği yeri vermeye karar vermişti. Rosier ile aşktan ya da şehvetten değil, seks sırasında her iki taraf için de gücü büyük ölçüde artırmasına izin veren yeteneği nedeniyle yatmıştı. Ve zaman zaman bu yetenekler bir partnerden diğerine de geçebiliyordu.

Adamın, bazıları yarı fey olan pek çok kadınla birlikte olduğunu biliyordu ve onların büyüsünü istiyordu. Ve bunu elde etti, suyla olan doğal yeteneğine toprak, hava ve ateşle olan yeteneklerini de ekledi. Sonunda, başka hiçbir feyin yapmadığı bir şey yaparak dört elementi de sahiplenmiş ve bunun yeterli olacağını düşünmüştü. O halde onu seviyor olmalılar!

Ama onu sevmemişlerdi. Onu kirlenmiş, korkunç, lanetli olarak reddetmişlerdi. Gücü doğal yollardan almamıştı; bir iblis lordundan çalmıştı ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyorlardı.

Ya da aynı derecede lekeli çocuğu.

"Annemin sonunda bir aydınlanma yaşamasına sevindim," dedi karabasan, sanki düşüncelerini takip ediyormuş gibi. "Babamla birlikte her şeyi ne hale getirdiklerini fark ettiler ama bu durumu değiştirmiyor, değil mi? O bizi terk etti, babam bizi bir domuz çiftçisi ve onun cadalog karısının yanına tıktı ve kimse bize akıl hocalığı yapmadı, ilgilenmedi, herhangi bir talimat vermedi."

"Rosier, ozan Taliesin'i gönderdiğini söyledi-"

"Sot'u mu kastediyorsun?" dedi karabasan kuru bir sesle. "O kadar uzun süre dayandıysa bile öğlene kadar fincanlarındaydı. Öncelikle kendimizi öldürtmediğimizi görmek için oradaydı. Ondan bazı şeyler öğrendik, evet - okumayı, yazmayı, ud çalmayı- ama kim olduğumuza ya da kim olabileceğimize dair hiçbir şey öğrenmedik. Orada öğrendiklerimizi kendi başımıza öğrendik ve ağabeyimin güce karşı sözde nefretine rağmen, ona çekildik.

"Peki, söyle bana Cassie, etrafındaki en güçlü insanlar kimlerdi?" Bunu düşünmeme gerek yoktu.

"Fey."

Altıncı Bölüm

Karabasan başını salladı ve beni bir bardan dökülen ve boyunlarındaki solungaçlar olmasa insan olduklarını varsayacağım bir grup sarhoş denizciden uzaklaştırdı. Gecenin içinde coşkulu bir içki şarkısı onları takip etti; en azından normal hızda bir şarkı olurdu. Şu anda hangi hızda olursak olalım, müzik garip bir şekilde kederli bir tona sahipti, kulağıma kasvetli, uzatılmış notalarla geliyordu.

Tüm insanlarımı terk edeceğim, hem dostlarımı hem
de düşmanlarımı; Bu dünyadaki en güzel
kızlardan gideceğim; Ama senden, sevgilim, ah,
asla, ah hayır!
Soğuk ve alçak tabutumda yatana kadar.

Çünkü sen benim zevkimsin, zevkimsin, zevkimsin,
Sen benim zevkim ve sevgilimsin,
Sen benim zevkimsin, bütün gece
rahatımsın, Ve seni sabaha kadar
besleyeceğim.

Yunan korosuna benziyordu, diye düşündüm, tüylerim diken diken olmuştu. Ve bunlardan biri ortaya çıktığında işlerin kötü gittiğini anladınız. Aceleyle yanlarından geçtim ama karabasan fark ettiyse bile yorum yapmadı.

O da pek neşeli olmayan hikâyesine devam etti.

"Diğer yarım feylere aşık oldu," dedi. "Tıpkı annem gibi. Ya da gerçekte çok az benzerlik gösteren fikirlerine. Ama o zamanlar bunu görmek zordu. Bizi büyü konusunda ilk eğitenler onlardı.

Nimue'nin reddinden sonra dini tarikatlarından biri bize acıdı. İblis kanımızdan iğrenmiş, terk edilmiş bir çocuğun açıkça taşıyacağı öfkeden dehşete düşmüş ve gücümüz konusunda endişelenmişti.

"Ama Pritkin onun önyargılarını, körlüğünü ya da öfkesini görmedi. O sadece kendi yetersizliğini gördü. Bir kez daha, kimse onu istemedi. Peki neden?"

"Çünkü aptaldılar," dedim, bu da bana küçük bir gülümseme kazandırdı.

"Bunun yüzünden," diye ön kolunu uzattı karabasan. "İstemediği ama inkar da edemediği kan yüzünden."

"Ama Rosier iblis kanını reddetmedi," dedim. "Onu ve onunla birlikte gelen büyüü istedi-"

"Ama yalnız küçük bir çocuk bunu bilmiyordu, Cassie. Sadece babasının, hepsinin, yeterince iyi olmadığı için onu terk ettiğini biliyordu. Bu onu çalışmaya, öğrenmeye, yeteneklerini geliştirmeye teşvik etti. Değerini kanıtlamak için. Ve bir süreliğine, bunu başarmışız gibi hissettik." Gözleri uzaklara daldı. "Bir süre mutluyduk; arkadaşlarımız vardı; kim olduğumuzu biliyorduk ya da bildiğimizi sanıyorduk. Etrafımız diğer yarı-fey çocuklarla, işe yarayacak kadar büyüü olmayan ve Dünya'ya geri atılanlarla çevriliyken ... pek de farklı görünmüyorduk. Bir kereliğine, sadece kendimizdik."

"Rosier geri dönene kadar," dedim acımasızca.

"Rosier geri gelene kadar," diye kabul etti. "Küçük deneyinin nasıl gittiğini görmek için. Gücümüz onu çok heyecanlandırdı, değil mi? Yaptığı güçlü oğulla gurur duyuyordu! Ve sonra her şey bir anda yok oldu, bir an bile fark edilmeden cehenneme sürüklendik. Veda etmeye bile fırsatımız olmadan.

"İnsan dünyası neydi ki onu özleyelim?"

Etrafına baktı ve gecenin renkleri gözlerinde belirdi. Bir an için onları başka bir dünyaya aitmiş gibi gösterdi, tuhaf, ateşle aydınlanmış ve kıvılcımlarla kaynıyordu. Güzel-

Ta ki başını sallayıp bana bir kez daha gülümseyene kadar.

"Yine de, o zaman bile, doğru şekilde yaklaşmış olsaydı işe yarayabilirdi. Ama bu pek mümkün değildi, değil mi?"

"Öyle değil miydi?" Kendimi garip bir şekilde dengesiz hissederek sordum.

"Hayır. Babamın kendi yetiştirilme tarzı en hafif tabirle eksikti. Büyükbaba, ona istediği erkek savaşıdan çok karısını hatırlatan fazla yumuşak oğlundan iğrenmişti. Bu yüzden de onu fazla eğitmemiş, öğretmemiş, asla sahip olamayacağı yönetim için hazırlamamıştı. Bu durum, dedesi öldükten sonra babasının tahtını korumak için çok mücadele etmesine neden oldu.

"Bizim için daha iyisini yapmaya, kendisinden esirgenen tüm eğitimi bize vermeye çalışıyordu. Ama aceleye getirdi. Çok fazla, çok hızlı, çok fazla her şey vardı. Bildiğimiz tek evden, arkadaşlarımızdan, sevgililerimizden, tüm dünyamızdan koparıldığımızı düşünmeye zahmet etmedi. Serin yeşillik, yumuşak yaz yağmurları, akan gri nehirler ve çarpan denizler bile gitmişti. Kurak, kuru, çöl gibi bir dünyaya uyanmıştık, evet, kendine göre güzeldi ama yabancıydı. Her şey yabancıydı."

"Ve insanlar seni öldürmeye çalışıyordu," dedim, Pritkin'in bir keresinde bana anlattıklarını hatırlayarak. Hayatını kurtarmak için babasının dünyasından kaçıp Rosier'in başka bir dünyadaki ikinci mahkemesine gitmek zorunda kalmıştı. Ve orada bile kıl payı kurtulmuştu.

Karabasan omuz silkti. "Bazıları kesinlikle kıskanç olsa da bizi test etmeye çalışıyorlardı. Babam bunu beklemiyordu, çünkü daha önce başına böyle bir şey gelmemişti. Ama o bilinen biriydi ve tam bir iblisti. Biz değildik ve incelenmemiz gerekiyordu. Ama sürekli saldırılar, artı babamın eğitim fikri, diğer yarımı cehennemlerin daha az ... sağlıklı ... kısımlarına çok erken maruz bıraktı . ..bu çok fazlaydı.

"Pritkin şok ve şaşkınlıktan ihtiyatlı bir heyecana geçti - bir babaya sahip olmak, istendiğini hissetmek, önünde açılan uçsuz bucaksız bir evren görmek -Tam tersine, çok hızlı bir şekilde. Tüm o eski korkuları ve şüpheleri geri geldi. Gördüğü bazı şeylerden dehşete düşmüş, kendisinde meydana geldiğini hissettiği değişikliklerden korkmuş, neye dönüşebileceğini düşünerek dehşete kapılmıştı. Babası onu gösteriş yapmak, varisini diğer lordlara tanıtmak için Yüksek Konsey toplantısına götürdü ama Pritkin'in gördüğü tek şey canavarlardı.

"Ondan sonra her şey çok çabuk dağıldı."

Bana söylenen bir şeyi hatırlayarak, "Bir köle kızı serbest bıraktı," dedim. "Ve bu süreçte bir iblis lordunu öldürdü ..."

"Ve bunun için derhal sürgüne gönderildi. Diğer lordlar onun hakkında ne düşüneceklerini bilemiyorlardı, Rosier'in yarattığı bu garip melez, çok yabancı ve çok güçlüydü ve onlara sanki çizmesinin altındaki gübreymiş gibi bakıyordu. Ve daha da kötüsü, damarlarında eski düşmanlarının, herkesten çok korktukları ve nefret ettikleri düşmanlarının kanı vardı.

"Nimue kadim tanrıların kanını taşıyordu, dolayısıyla biz de öyle. Ve zayıf olmasına rağmen, iblis lordları bundan korktu ve gitmemizi istedi ve Pritkin de onları memnun etmekten çok memnundu. Ama Dünya'ya döndüğünde.

."

"Her şey değişmişti," diye fısıldadım. Bunların çoğunu daha önce de biliyordum ama hiçbirini bir araya getirmemiş, hayat tecrübesi az olan ve bir sonraki darbeyi yemeden önce her birini sindirmek için çok az zamanı olan genç bir adam üzerinde darbe üstüne darbenin etkilerini hiç düşünmemiştim.

Ve sonunda kaçmak, hayalini kurduğu yere dönmek, ama artık orayı tanımadığını fark etmek. Zaman Dünya'da cehennemdekinden farklı akıyordu. Pritkin ona o kadar da uzun süre uzak kalmış gibi gelmese de, burada yüzlerce yıl geçmişti.

Dünyası silinip gitmiş ve yerine hiç bilmediği bir dünya gelmişti.

Ve bir kez daha uyum sağlayamadı.

"Ve sonra sevgili Ruth çıkageldi," diye bitirdi karabasan. "Tam da sonunda - bir kez daha- bir hayat kurmaya başlamışken. Onu paramparça etti, gücümüzü çalmaya çalıştı ve sonunda kendi hayatını da kaybetti. Ve böylece Pritkin'e son iblis kanını da sonsuza dek hapsetmesi için mükemmel bir bahane vermiş oldu."

"Ama onu gerçekten suçlayamazsın," diye başladım ama sözüm vahşice kesildi. "Suçlayamaz mıyım?" Yeşil gözleri parladı. "Acısının, korkusunun yükünü taşıyan ben miyim?"

Evet, gayet iyi anlıyorum! Onu anlıyorum, tabii ki anlıyorum. Başka neyim var ki?

bunca yıl düşünmekten başka ne yapabilirdi? Ama anlamak mazeret değildir. Ona - iblis türüne, insanlığa, her türe - olması gerektiği gibi olması için ihtiyacımız var. Korkuyu bir kenara bırakıp gücünü keşfetmesi için - ve şimdi ona ihtiyacımız var. Zor bir yol oldu, evet, ama eğer-

"Sen sızlanmakla meşgulken bunu kaçırsak," dedi Pritkin sert bir sesle ve aniden önümüzde belirdi. Ve beni bir ara sokağa çekti,

Nigel'i ileride bir duvara yaslanmış gördüm.

İri yarı fey tamamen çıldırmış görünüyordu, fıçı göğsü hızla inip kalkıyordu, gözleri kocaman olmuştu ve kirli parmakları arkasındaki tuğlaları sanki onları kazmaya çalışıyormuş gibi kavrıyordu. Muhtemelen kendini tam da Pritkin'in kaçınması gerektiğini söylediği türden bir yerde bulduğu içindi. Ama bu sokak o kadar da kötü görünmüyordu.

Bir kere o kadar da karanlık değildi, sokaktan ve tepedeki, ağzı açık balık gibi görünen bir dizi kâğıt fenerden gelen ışıkla aydınlanıyordu. Fenerlerin, sokağın ağzında dükkân açmış olan ve bir tekne dolusu filetoyu ızgarada kızartıyormuş gibi görünen yiyecek satıcısına ait olduğunu tahmin ettim. Fenerler rüzgârda başının üzerinde sallanıyor, kimin hangi dili konuştuğuna bakmaksızın mallarının reklamını yapıyor ve tezgâhının üzerine yumuşak mavi, yeşil ve beyaz ışıklar saçıyordu.

Ancak fenerler, gölgelerin daha gerisinde kalan Nigel'i göstermiyordu. Ta ki duvardan uzaklaşıp tekrar havalanıncaya kadar, bir binanın yan tarafında, tuğlaların üzerinde renkli grafitilerin parladığı bir açık hava merdivenine doğru ilerledi. Kelimeler bildiğim bir dilde değildi, ama Pritkin bu dile aşina olmalıydı, çünkü ben yaklaştıkça kendilerini okunabilir cümleler halinde yeniden düzenlediler.

Bazıları yerel işletmelerin reklamlarıydı, altlarında da aynı işletmeler hakkında karaladıkları eleştiriler vardı. Birkaçı çocukların yaptığı bir şey gibi görünüyordu; iri gözlü, lüle lüle saçları olan bir bebek ve kılıçla dövüşen iki sopa dövüşçüsü. Diğerleri ise Şişman Popolu Bessie adında birinin cazibesini övüyordu; söz konusu vücut parçası olduğunu tahmin ettiğim ve bana müstehcen bir şekilde twerk yapan kelimelerin yanında iki yuvarlak küre çizilmişti.

Sarkan ahşap basamakları çıkarken ona baktım. Hareketin sokaktan akan ışıktan kaynaklandığını düşünmüyordum; Bessie'nin mal varlığının gerçekten sallanmakta olduğundan emindim. Ama ben daha soramadan, Nigel merdivenlerin tepesindeki kapıdan kaybolduğunda sokak tekrar göz kırptı.

"-antidot, lanet olsun!"

Öfkeli ses bir erkeğe aitti ve Nigel'in dar koridorun yarısında duraklamasına neden oldu. Kapıdan içeri girmek için kullandığı sessizlik büyüsünü yeni düşürmüştü, bu da kulaklarını patlatmış ve hafifçe yönünü şaşırtmasına neden olmuştu. Ve duymayı umduğu şey bu değildi.

Kadınsı kıkırdamalar, yumuşak erkek cevapları, hatta kadının hedefini savunmasız bir duruma sokmak için ne kadar sabırsız olduğuna bağlı olarak belki de çoktan sevişmeye başladıklarının seslerini beklerdi.

Onun yerine, bu neydi?

"Bir görevim var," dedi kadın hiddetle, o eski tatlı ses tonundan eser yoktu.

"Yaşarsa iki katını öderim," diye tersledi adamın sesi. "Eğer yaşamazsa, bana kanla ödeme yapabilirsin. Şimdi al onu!"

Nigel kadının yumuşak ayak seslerinin hızla uzaklaştığını duyarken, kararsızlık içinde olduğu yerde kaldı. Kalmak istemiyordu ama o korkunç sokağa geri dönmek de istemiyordu. Parasını almak ve buradan güvenli bir şekilde çıkmak istiyordu ve kadın her ikisini de sağlayabilirdi.

Sadece onu yalnız bırakması gerekiyordu.

Koridorda yavaşça ilerledi ve bir kapı aralığından güzel, siyah saçlı suikastçının küçük bir oturma odasına geri döndüğünü görebildi. Pek mutlu görünmüyordu. Elinde bir şişe vardı ve Nigel'in bu açıdan göremediği birine uzattı.

Ta ki pozisyonunu biraz düzelterip, devasa boyda, şişman bir adamı görüş alanına sokmayı başarana kadar. Adam o kadar iriydi ki Nigel bir an için dev kanı taşıdığını düşündü ama dev kanı insanın midesini böyle yapmazdı. Nigel, adamın kocaman karnının, bebek tekmelemeye başladıktan sonra hamile bir kadinkine gibi, şık gri takım elbisesinin altında çalkalanması karşısında omurgasında bir ürperti hissetti.

Dışarıdaki sokak her zaman daha iyi görünüyordu.

Şişman adam şişeyi aldı ve kanepenin üzerine baygın bir şekilde yayılmış olan başka bir adamın üzerine eğildi. Nigel, akşamki gözetlemesinin öznesini tanıdı, şimdi kemiksizdi ve gözleri kapalıydı. Sarı saçları, yakındaki şöminede yanan neşeli ateşe rağmen gecenin sisi yüzünden hâlâ nemliydi ve Nigel kadının hakkını teslim etmek zorundaydı.

Hızlı bir çalışma olmuştu.

Ama şişman adam -şişman iblis, diye düşündü- etkilenmiş görünmüyordu. Sarışın adamın başını kaldırdı ve şişenin içindekilerin tamamını boğazından aşağı zorla indirdi, yutması için kaslarına masaj yaptı. Sonra beklediler; iblis adamın yüzüne bakıyor, kadın ise telaşlı bir şekilde volta atıyordu.

"Onun senin ilgini çektiğini bilmiyordum," dedi. "Ben olsam asla bu işe karışmazdım-"

"Seni kim görevlendirdi?"

Bu onu kısa kesmesine neden oldu. "Söylememem gerekiyor. İnsan bir ün kazanabilir-"

"O zaman sana anlatayım," dedi iblis, gözlerini sarışın adamın yüzünden ayırmadan. "Bir aracı seninle temasa geçti, yaşlı Silas, her zamanki çığırkanlarından biri-"

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Biraz ikna ettikten sonra oldukça açık sözlü davrandı. Sizin kullandığınızdan farklı bir tür olduğunu varsayıyorum."

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Bu sefer sesi buz gibiydi.

"Ah, affedersiniz," dedi iblisin sesi belli belirsiz alaycı bir tonda. "Ben sadece ücretin normalden çok daha yüksek olduğunu kastetmiştim, bu yüzden elbette yaratıcının adını isteyeceksiniz. Bir kan davasının içine çekilme riskini göze alamayacak kadar profesyonelsiniz." Sonunda ona bir bakış attı. "Bu kadar yüksek bir görev aldığına şaşırmış olmalısın. Yoksa genelde hafif fey kralı için mi çalışırsın?"

İnkâr etme zahmetine girmede. "Hayır. İlk kez ve son kez."

"Yine de kârlı bir sözleşmeydi ve Svarestri Dünya'ya pek sık uğramaz. Bunun kârlı bir anlaşmanın başlangıcı olacağını ummuş olmalısınız."

Kadın cevap vermedi ama dudağını ısırды.

"Talimatlarınız tam olarak neydi, sorabilir miyim?"

Kibarca söylenmişti ama Nigel bile bunun bir emir olduğunu anlayabilirdi.

Kadın da öyle düşünmüş olmalı, çünkü bu sefer tereddüt etmedi. "Onu öldürmek için. Derhal."

"Başka bir şey yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, cesedin imhası bana bırakıldı."

"Kastettiğim bu değildi."

Kaşlarını çattı.

Şişman iblis bir süre sessiz kaldıktan sonra kanepenin yanındaki sandalyeye geçti ve iri, tuhaf biçimli bedenini sandalyeye bıraktı. "Liman," dedi. "Ve kendin için de bir şey."

Kadın uyum sağlamak için çerçevenin dışına çıktı ve Nigel bu fırsatı değerlendirip kaçmayı düşündü. Ama iblisin önce gitme ihtimali her zaman vardı. Sarışın adamı hayatta tutmakla ilgileniyor gibiydi ve eğer hayatta kalırsa onu alıp gidebilirdi.

Nigel'ı zehirle öldüren bir kadınla yalnız bırakmak, çünkü bunu başka bir şekilde halledecek kadar güçlü değildi.

Olduğu yerde kaldı.

Bir dakika içinde iki bardak ve bir sürahi dolusu yakut sıvısıyla geri döndü. İçkileri doldurduktan sonra, adamın ayaklarının yanındaki püsküllü bir puf olan diğer tek yüzeye garip bir şekilde oturdu. Rahatsız görünüyordu ama adama çocuk eldivenleriyle davrandığı da belliydi.

Bir süre sessizce yudumladılar ya da en azından iblis öyle yaptı. Kadın içkinin tadını almış gibi görünmüyordu. Her şey düşünüldüğünde Nigel önce ona içirirdi ama iblis endişeli görünmüyordu.

Yine de öyle yaptı. Öyle görünmemeye çalışarak sarışın adama bakmaya devam etti. Ona her ne verseyse çok güçlü olmalıydı.

Panzehirin işe yarayacağından emin değilmiş gibi görünüyordu.

İblis aniden, "Onu öldürmek için işe alınmadın," dedi.

Kadın, kadehinin dudağından güzel mavi eteklerine bir parça şarap dökerek kadar başladı.

"Lordum?"

"Onu yakalamak için kiralandınız. Diğerleri -güçlü büyücüler ve fey ajanları- denedi ve başarısız oldu. Farklı bir strateji kullanmaya karar verildi."

"Ama ... bu mümkün değil," sesi belirgin bir şekilde yükseldi. "Ben kesin talimatlar verildi. Yanlış anlamış olamam!"

"Sen yapmadın. Silas da hata yapmadı. Emirdeki değişiklik kaynağından geldi, Dahlman adında bir fey görevlisinden."

"Kralın emirlerine karşı mı geldi?" Buna inanmakta güçlük çekiyor gibiydi ama iblis başını salladı.

"Görevlileri unutmak kolay," dedi iç çekerek. "Onlar her zaman oradalar, öyle ki mobilya gibi oluyorlar. Ama gözleri ve kulakları var ve seçkin bir azınlık bunları nasıl kullanacağını biliyor."

"Anlamıyorum."

İblis iyi döşenmiş odaya göz gezdirdi. Neşeli bir bordoydu, mobilyalar ve aksesuarlar orta sınıfın rahatlığını yansıtıyordu. Her yerinde onun kokusu olan ama çok daha az saygın olan pansiyonun aksine.

Nigel onun burada, daha rahat bir ortamda yaşamayı mı tercih ettiğini, yoksa sadece etrafta tanık olmadan onlardan kurtulmak için mi hedeflerini buraya getirdiğini bilmiyordu. Dışarıdaki kargaşada, bir vuruşun ters gittiğini varsayarsak, kimse fazladan bir çılgılığı fark etmezdi. Her şeyi düşünmüştü.

"Kendine güzel bir düzen kurmuşsun," dedi iblis, görünüşte aynı fikirdeymiş gibi. "Ama hayattan tek istediğin bu olamaz, değil mi?"

"Bunu sonsuza kadar yapmaya niyetim yok. Geçenlerde yolun aşağısında bir yatırım mülkü aldım. Bir pansiyon-"

"Bir pansiyon." Gözlerindeki alaycı acıma Nigel'in bile irkilmesine neden oldu. "Dünya'da. Bir gecekondu mahallesinde."

Korsesi sayesinde kadının sırtı zaten dümdüzdü. Ama şimdi omuzları da ona katılmıştı. Nigel, yüzünü ona dönmüş olan sarışına bakmadığı sürece kadının yüzünü göremiyordu. Ama darbenin indiğini görmek için kadının yüz ifadesine ihtiyacı yoktu.

"Bu bir sıçrama tahtası," dedi sıkıca.

"Neye? Biraz daha iyi bir pansiyon mu? Buradan asla çıkamayacaksın-"

"Ben!"

"-yardım almadan."

Kimsenin aptalı olmayan kadın birden dondu kaldı. "Yardım ederseniz çok memnun olurum," dedi dikkatle.

İblis, kadının aceleyle yeniden doldurduğu şarap kadehiyle oynadı.

"O zaman sana bir hikaye anlatayım," dedi. "Hoşuna gideceğini
düşündüğüm bir hikaye.
. . kişisel çıkar."

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

İblis, ağırlığının altında endişe verici bir şekilde inleyen sandalyesine geri yerleşti ve neredeyse kıymıklanan ahşap sesi duyuldu. Yine de bu, dev göbeğin hareket etme şekli kadar endişe verici değildi. Sanki içeride onu dinleyen ve rahat etmek isteyen bir şey varmış gibi, vücudun geri kalanından bağımsız olarak yeni duruşuna uyum sağladı.

Nigel dudaklarını yaladı, viski ve korkunun tadını aldı ve tekrar gitmeyi düşündü. O küçük çaplı bir operasyoncuydu; bu onun ulaşabileceğinin çok ötesindeydi. Ama iblis yine konuşuyordu ve bazen bilgi altından daha değerliydi.

"Uzun zaman önce, tanrıların çağında savaş patlak vermişti," dedi iblis. "Onlar, sözde tanrılar, açgözlü, açgözlü, gaddar, asla uzun süre barış içinde olmayan ve her zaman daha fazlasını isteyen, yönetilemez yaratıklardı. Sanırım buraya gelmenin, tamamen yeni bir evrene girmenin bir yolunu bulmanın, herhangi bir yerel güçten çok daha güçlü oldukları bir evrene ... şey. Bunun yeterli olacağını.

"Ama hiçbir şey olmadı; hiçbir şey olamazdı. Memnuniyet onların doğasında yoktu. Çok azı cehennemlere, güçlü iblis lordlarının beklediği, binlerce yıllık depolanmış güçle dolu ve koparılmak için olgunlaşmış cehennemlere girme yeteneğine sahipken değil. İnsanlar âleminde bulunabilecek her şeyden çok daha lezzetliydi ama ulaşamazlarsa koparılamazlardı ve tanrıların çoğu dünyalarımızı koruyan büyülerini geçmeyi başaramadı. Avlarının kendilerine gelmesini beklemek zorundaydılar.

"Ve beklerken, öfkelenirler, öfkelenirler ve savaşırlar, her biri diğerini kıskanıyor, her biri rakiplerini devirmek için planlar yapıyordu. Ama bunu yapar yapmaz, biri düştüğü anda, geri kalanlar eski müttefiklerine döndüler ve onların yerine onları vahşice katlettiler. İblis lordları gördü ve biz de fark ettik: Onları tek başımıza alt edemezdik ama belki kendilerini yok etmelerine yardımcı olabilirdik.

"İmkânsız bir görev gibi görünmüyordu. Savaşın yaklaştığına dair söylentiler ortalıkta dolaşıyordu. İki rakip tanrı kampı egemenlik için savaştığında zaten bir tane olmuştu ve bir diğeri de çok uzakta olamazdı. Herkes bunu biliyordu; herkes bunu hissediyordu ve biz iblisler bunu teşvik etmek için elimizden geleni yaptık. Bu kulağa fısıltılar, bu kulağa uyarılar; kasıtlı olarak ele geçirilmek ve tanrıların şüphesi ve kıskanç duygularını kızdırmak için tasarlanmış mesajlar.

"Kendilerini öldürmelerini sağlamak hayatta kalmak için en iyi şansımız gibi görünüyordu ve bunun için yorulmadan çalıştık. Hem de bilmeden: içlerinden biri de bizden çok daha iyi planlar yapıyordu. Ama bir başkasının fark etmeyeceği kadar iyi değil."

"Başka biri mi?" dedi kadın, biraz soluk soluğa. Sesi Nigel'in hissettiği gibiydi, sanki tüm bunlar onu aşıyordu. Ama yine de eğildi.

"Ah, evet," dedi iblis, bu kadar büyük biri için gülünç bir kibarlıkla şarabını yudumlarken. "Kralları Dünya'ya yaptığım gezilerden birinde bana yaklaştı. İblis Yüksek Konseyi tarafından, tanrıların bundan sonra ne yapmayı planladıkları konusunda onları bilgilendirmek üzere casus olarak görevlendirilmiştim." Yüzünde bir hoşnutsuzluk ifadesi belirdi. "Sanki çoğu bir şey planlamış gibi.

"Bu yüzden onları tahmin etmekte bu kadar zorlandık. Aşırı güçlü çocuklar gibi kaprisliydim ve bu yüzden daha da ölümcül oluyorlardı. Yine de Zeus'un çoğundan daha iyi plan yaptığını söylemeliyim. Bu entrikalardan bazılarının benimle ilgili olduğunu öğrendiğimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz."

"Size yaklaştı mı?" Kadın şaşırmış gibiydi. "Yani size saldırdı mı demek istiyorsunuz?"

İblis ona baktı. "Hayır, yine de kafa karışıklığınızı anlayabiliyorum. Ben de hafif bir akşam yemeği bekliyordum. Ama onun yerine benden yardım istedi."

"Senin yardımın mı?" Şimdi sesi hayretle çıkıyordu. "İçimizden biri onlardan biri için ölmekten başka ne yapabilir ki?"

"Yapmaması için ona yardım et," dedi iblis kuru bir sesle. "Tanrı dostlarından biri için endişeleniyordu. Anısına sonsuza dek sövülecek olan o kadın-"

"Artemis?"

Kaşlarını çattı. "Bu ismi kullanmamamı tercih ederim. Ama evet, onun cehennemlerdeki ahlaksızlıklarının haberi kulaklarına ulaşmış, ona ulaşmış ve onu endişelendirmişti. Diyarlarımızı alev alev yanan harabeler içinde bırakması umurunda değildi ama

Bu sayede elde ettiği güçle ne yaptığını çok önemsiyordu. Bizi istila etmeden çok önce zaten güçlüydü; şimdi neye dönüşüyordu? Bilmiyordu ama korkuyordu ve onun yeteneklerinden birinin savunmamızı bu kadar kolay aşmak olduğu, oysa kendisinin bunu yapamayacağı gerçeğinden rahatsızdı.

"Daha doğrusu, yardımsız yapamazdı."

Kadın şaşkın bir ses çıkardı. "Yani-"

"Evet," diye omuz silkti iblis. "Sık sık bu tür şeyler yapardı. Ruhundan bir parça koparıp başkalarının içine koyar, onların haberi olmadan onları gezdirir ve bu arada kendisi için çok şey kazanırdı. Yine de bir iblis lorduyla bunu başarabileceğinden emin değildi, çünkü bu gücünün sadece küçük bir parçasıydı ve sonunda bizi kontrol etmek yerine içimizden birini besleyebilirdi. Yine de daha zayıf bir varlık onu gitmek istediğı her yere götüremezdi. Bu nedenle bana bir anlaşma teklif etti: ona yardım edersem, yaklaşan çatışmada beni ve dünyamı bağışlayacaktı."

"Ama... eğer geçmişimi doğru hatırlıyorsam, sizin dünyanız kurtulmuş değildi-"

"Hatırlıyorsun." Kelimeler kırılmıştı. "Ama benim hikayem henüz bitmedi."

Başını sandalyeye yasladı ve karamsar bir şekilde ateşe baktı. Ateş şarabında, kadının koyu renk saçlarında ve şöminenin üzerinde saniyeleri hızla akıp giden ince ormolu saatte parılıyordu. Ama iblisin acelesi yoktu.

Kadın sonunda şarabını içti ve Nigel'a sadece yapacak bir şeyler istediğı izlenimini verdi. Kadının yüzünü göremiyordu ama dikkatle boş bırakıldığını biliyordu. Bu kadın temkinliydi, tavırları bile hiçbir şeyi ele vermiyordu.

Ama onlara ihtiyacı yoktu. Onu bir kitap gibi okuyabiliyordu, çünkü o da tıpkı kendisi gibiydi. Bu acımasız sokaklarda büyümüş, kendisinden daha az beceriye sahip olanların ilerlemesine ve kendisinin toplumun ait olduğuna karar verdiği yerde, bataklıkta kalmasına sürekli kızmıştı. Ve ne olursa olsun onu burada tutmaya kararlı olduklarını hissediyordu.

Ama onun farklı planları vardı. O güzel kafanın içinde dönen çarkları neredeyse görebiliyordu; iblis bunu ona neden söylüyordu? Ne istiyordu?

ve bunu kendi yararına nasıl kullanabilirdi? Bu gecenin yeni ve daha iyi bir hayatın ilki olmasını nasıl sağlayabilirdi?

Nigel da aynı şeyi hissediyordu, ona teklif edilen her neyse ondan bir parça almaya kararlıydı -sessizliği için, yardımı için, bir şey için. Bir yolunu bulacaktı. Düşman olmak yerine ortak olabilirlerdi, dünyaya karşı iki yarım ırk.

Kulağa hoş geliyordu.

"İlginç bir duyguydu," dedi iblis sonunda. "Pek çok kişinin bedenini işgal etmiş olan ben, kendi bedenimi taşıma aracı olarak kullanılırken buldum. Ama yine de onu gitmek istediği yere taşıdım, çünkü başka ne seçeneğim vardı ki? Ve Zeus yerine geçtiğinde, halkımı uyarmak için hiçbir yolum yoktu, direnmek için hiçbir yolum yoktu, onun emirlerini yerine getirmekten başka hiçbir şey yapamazdım. Ve riske rağmen, dünyaların büyük kirleticisini son fethinde gölgeledim."

"Eğer seni görseydi-" diye başladı kadın, eli göğsündeydi.

"Diğerleri gibi ben de ölmüş olurdum. Zeus da başka bir kedi pençesi bulurdu. Ama casus olarak geçirdiğim yıllar bana iyi geldi ve keşfedilmedim. Onu cehennemler boyunca, hafızanın ötesindeki dünyaları geçerek takip ettik ve ne bulduğumuzu sanıyorsun?"

Hikâye devam ederken eğilmiş olan kadın, adam duraklamanın uzamasına izin verince neredeyse devrilecekti. "Ne?" diye sordu kadın. "Ne buldun?"

İblis Lordu sarışına başını salladı. "Şunun büyükbabası. Adı çağlar boyunca lanetlenecek olan kadın ona saldırmak için onun diyarına girmişti."

"Onun ... büyükbabası mı? Ama bana onun zayıf olduğu, sadece bir yarı iblis olduğu söylendi. Bana onun bir tehdit olmadığı söylendi. Bana-"

"Sakin ol," dedi şişman iblis, sesi biraz tizleşmişti. "Sana doğru söylendi. O yarı inkübüs - normalde en sadık rakiplerden biri olarak düşünülemez."

"Incubus mu? Ama onlar-"

"Kendi bedenleri olmayan ruhlar mı?" Başını salladı. "Normalde evet. Ama kraliyet hanedanının, daha alt sınıfların sahip olmadığı pek çok yeteneği vardır. Bunlardan biri de cinsel birleşme sırasında gücü kat kat arttırmak. Küçük bir miktarı alıp büyütme; büyük bir miktarı alıp devasa hale getirmek;

ve zaten devasa olan bir miktarı, binlerce dünyaya saldırarak elde edilen türden bir miktarı alıp ... tanrıyı yok edecek hale getirmek."

"Onu alt etmeye niyetliydi," dedi kadın, sesi yumuşak ve şaşkıncı. "Tanrıların kralını alt etmeye niyetliydi."

Şişman iblis ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Şimdi geçmişini unuttun. Hepsinin hakkından gelmeye niyetliydi. Bu evreni tek başına yönetmek istiyordu ama tüm cehennemlerde bunun için yeterli iblis kanı yoktu. Yaptığı akınlar ona bu kadarını öğretmişti ve umutsuzluğa kapılmıştı, ta ki onu yenilmez kılabilecek meşhur zayıf bir ırkı öğrenene kadar."

"Ve öyle de oldu," dedi kadın, sesi dehşet içindeydi. "Onun gücünü kullandı, kendini tüm panteondan daha güçlü yaptı ve bu alanı, hepsini kendine aldı. Kimse tarafından yönetilmemeye kararlıydı!"

"Sanki ona hayranmışsın gibi konuşuyorsun," dedi iblis, sesi aldatıcı bir şekilde nazikti.

Kadın tehdidi kaçırmadı. "Hayır," dedi hiç vakit kaybetmeden. "Hayır, hiç de değil. Bu sadece herkesin bildiği bir hikaye."

"Evet, hikâye bu," dedi kuru bir sesle. "Hikâyede anlatılmayan şey ise bir tanesini kaçırmış olması. Diğer tanrılarla savaştı, onları öldürdü ya da diyarından kovdu, ama biri kaldı - ya da birinin bir parçası."

"Taşıdığın parçayı mı kastediyorsun?"

Nigel, kadının hızlı olduğunu düşündü. İblisin neye varmaya çalıştığını anlamamıştı. Ama şimdi . . .

Gözleri büyüdü.

İblis başını salladı ve biraz daha şarap içti.

"Ama diğerleriyle birlikte sürgün edilmesi gerekmez miydi?" diye sordu.

Arkadaşı omuz silktili. "Size sadece bildiklerimi anlatabilirim. O kişinin büyükbabası öldürüldüğünde, diyarı kapandı. Büyük kirletici gider gitmez dünyalarının etrafındaki portallar kapandı ve bir süre öyle kaldı. Ve hiçbir rüşvet, kandırma ya da tehdit onları tekrar açamadı.

"Sonunda geri dönmeyi başardığımızda her şey bitmişti. Dünya ve iblis diyarları savaşın içindeydi ve herkes yeni düzenden faydalanmaya çalışıyordu. Benim dünyam da diğerleri gibi kavrulmuştu.

harabeye dönmüştü. Ve konsey karmakarışıkta, hiçbir şeyi bir arada tutmayı başaramıyordu. Tanrılar ise . . .

"Gitmişlerdi," diye fısıldadı.

"Bir tanesi hariç. Belki de Dünya yerine uzak bir iblis diyarında olmak ruhumun o parçasını korumuştur ya da belki de bedenimin içinde olmak işe yaramıştı. Ama Zeus'un kopardığı parçası kaldı ve artık kendine ait bir kaynağı olmadığı için benim gücümü emiyordu.

"Beni cehennemlere geri dönmeye zorladı, sonsuza dek aşağılanacak olan kadından korktum. Duyduğuma göre savaşta ağır yaralanmış ve yere düşmüştü. Birçok kişi öldüğünü düşündü ama biz daha iyisini biliyorduk. Onu hissedebiliyordu ve hayatında ilk kez büyük Zeus titredi.

"Çünkü o yaralıyken, o da eski halinin bir gölgesiydi. Bir zamanlar sahip olduğu muazzam gücün sadece küçük bir kırıntısıydı, şimdi diğerlerinden kopmuş ve düşmanlarının arasında kalmıştı. Ben onun tek müttefikiydim ve isteksizdim."

"Kaçamadın mı?" sesi şaşırmış gibiydi. Nigel bu varlığın ne kadar güçlü olması gerektiğini merak etti.

"Hayır," dedi iblis. "Gerçi bunu ona söylemedim. Durumuna sempati duyuyormuş, dünyayı yok edenler de dahil olmak üzere düşmanlarından nefret ediyormuş ve tanrılar geri döndüğünde hem intikam hem de ödül almak istiyormuş gibi davrandım.

"Bu nedenle, zamanın Dünya'dakinden daha hızlı aktığı cehennemde kalmaya karar verdi. Ne yapacağını görmek, ölmesini beklemek ve gücünü toplamak için. Hatta benim dünyama geri dönmemi, geriye kalan az sayıdaki insanımızı toplamamı ve güçlerini ona vermemi istedi - ne kadar az kaldıysa."

"Ve ... sen?" diye sordu çekingen bir tavırla. Nigel hiç sormazdı.

İçgüdüleri onunkilerden daha iyiymiş gibi görünüyordu çünkü iblisin gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Hayır," dedi açıkça. "Söylemedim. Ona bunun diğerlerini varlığından haberdar edebileceğini, çünkü bunun karakterine aykırı olacağını söyledim. Bu onu şaşırtmışa benziyordu, sanki bizim onlardan daha iyi olmadığımızı, vahşi köpek sürüsü gibi, leş yiyiciler gibi bulduğumuz her yerde, bulduğumuz her şeyle beslendiğimizi varsaymıştı. Tanrılar vahşidir; güçten başka bir şeyden anlamazlar!"

"Güç önemlidir," dedi kadın çekingen bir tavırla, pufunun saçaklarıyla oynayarak. "Özellikle de hiç gücü olmayanlar için."

İblis onu bir süre dikkatle süzdükten sonra yavaşça tekrar sandalyeye yaslandı. "Öyle," diye kabul etti. "Ve benimki de azalıyordu. Yüzyıllardır biriktirdiğim enerji benden çekilmişti, neredeyse sahip olduğum her şey. Yine de Zeus ölmeme izin verirse, korumasız kalacağını ve her tarafta düşmanları olacağını biliyordu."

"Sonunda, yüzyılların büyük düşmanını yok edeceğini umduğu Dünya'ya dönme riskini almaya karar verdi. Ama ne yazık ki. Onun varlığını hissetti ve bir kez daha kaçtı, bu sefer Faerie'ye."

Kadın ürperdi ve iblis de aynı fikirdeydi. "Kötücül bir yer, düşmüş yaratıklarla dolu. Ama bazıları sadık kaldı. Onu o günlerde gerçek bir mümin olan Kral Aeslinn'e rehin verdim. Aslında kısır sülüğü aldığı için mutluydu."

"O günlerde mi?" diye tekrarladı kadın.

Şişman iblis gülümsedi. "İnsan idollerıyla asla karşılaşmamalı. Özellikle de buluşma bu kadar uzun sürdüğünde..."

"Peki ya şimdi?" diye sordu. "Şimdi nerede bu kalıntı?"

Omuz silkti. "Aeslinn ile. Bir tanrıyı beslemenin umduğu kadar kolay ya da ödüllendirici olmadığını keşfetti. Sen de burada devreye giriyorsun."

"Ben mi?" Kadın şaşırmış gibiydi, sanki tüm bunların kendisine neden söylendiğini neredeyse unutmuştu.

"Uzun vadeli bazı planlarım var," dedi iblis. "Dünya üzerinde bir ışığın parlaması onları engelleyecektir. Rosier'in oğlunun ölümü gibi bir ışık."

"İşte bu yüzden onu kurtarmak istiyorsun."

İblis başını eğdi. "Ancak Zeus'un, dünyayı kirletenin bir zamanlar büyükbabasına yaptığı gibi, gücünü katlamak için onu kullanmasına izin veremem. Ne de dikkat çekmeden çocuğu gece gündüz izleyebilirim ya da adamlarımın bunu yapmasını sağlayabilirim. Onun yanında birine ihtiyacım var. Kimsenin fark etmeyeceği biri. Daha fazla ilgi çekecek işaretler olursa beni uyarabilecek biri."

Kadın tekrar sarışına baktı ve Nigel onun kaşlarını çattığını gördü. "Ama görevimde başarısız olursam, kral başka birini gönderecektir. Muhtemelen bir hafta içinde. Bu

bana verilen tüm zamandı."

"Bunu bana bırak. Aeslinn'in aklından bazı şeyleri kaçırmasını sağlayacak yöntemlerim var. Ve Zeus, şu anki durumunda, ev sahibinin yeteneklerine güveniyor. Kralın zihnini silersen, kalanınki de bir süreliğine buğulanır."

"Ne kadar süre?"

"Yeterince uzun." İblis sorgulanmaya alışıkmiş gibi görünmüyordu.

"Peki neyi görmemi istiyorsunuz? Kesinlikle." Sesi aniden eskisinden daha sert çıkmıştı. Ama sonra, pazarlık yapıyorlardı ve Nigel bu dansı herkes kadar iyi biliyordu. Şimdi zayıf görünmek ona pahalıya mal olacaktı.

Ama iblis pazarlıkla ilgileniyor gibi görünmüyordu. "Her zamanki ücretinin on katı," dedi kayıtsızca. "Haftalık. Bu ücretle yakında istediğin kadar pansiyon alabilirsin."

"Ne yaptığın için?" diye ısrar etti kadın. Sesi değişmemişti ama eli pufun iblisin uzağında kalan tarafına kenetlenmişti. Bunu istiyordu; hem de çok istiyordu. Ama aynı zamanda neye bulaştığını da bilmek istiyordu. "Sadece herhangi bir tehlike işaretine karşı seni uyarmak mı? Ya onları kaçırsam?"

"Yapmadığından emin ol," dedi iblis kuru bir sesle. "Onun yanından ayrılma; sana düşkün olmasını sağla. Bunu nasıl yapacağını bildiğini biliyorum."

"Peki başka?" Sesi sert çıkmaya devam etti. Ne olduğunun hatırlatılmasından hoşlanmıyordu.

"Her halükarda yapmayı planladığınızdan daha fazlası değil. Eğer haber gönderirsem, bu hatırladıkları ya da hatırlatıldıkları ve onun için gelmelerini engelleme çabalarımın başarısız olduğu anlamına gelir. Bu durumda onu derhal öldüreceksiniz."

"Ama . . . Bunun planlarınızı sekteye uğratacağını söylediğinizi sanıyordum."

"Tanrıların dönüşünden daha az," dedi kuru bir sesle. "Onu canlı tercih ederim ama sigortaya ihtiyacım var. Şimdi, var mı-" Aniden sözünü kesti ve başını eğdi. "Ah. Görünüşe göre bir ziyaretçimiz var."

"Ne?" dedi kadın ve şaşırtıcı bir hızla kapıya doğru döndü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sekizinci Bölüm

"Ne oldu?" diye sordum. Sahne donup bizi dar koridorda şaşkın bakışlı bir Nigel'in arkasında bırakırken sordum. "Neden durdu?"

Pritkin boğuk bir sesle, "Öldü," dedi ve merdivenlere yöneldi. Takip etmeye başladığımda bir el bileğimi yakaladı. "Yapma," dedi karabasan.

"Ona biraz zaman verin."

Kolumu kurtardım ve onu iterek geçtim.

"Ya da değil," dedi. "Ben burada kalacağım, olur mu?"

Cevap vermedim. Kısa duraksama bana zaman kaybettirmişti ve Pritkin çoktan kapıdan çıkmıştı. Dışarıdaki basamaklara çarpan ayak seslerini duyabiliyordum ama benim ayaklarım yere değene kadar o basamakları aşmıştı bile. Aptal görünümlü fenerleri rüzgârda dalgalanan balık satıcısına baktım. Çok iyi iş yapıyordu ve son zamanlarda etrafındaki yoğun kalabalığın arasından herhangi bir savaş büyücüsü geçmemiş gibi görünüyordu.

Bu yüzden diğer tarafa baktım ve Pritkin'i sokağın en ucunda, üzerinde solmaya yüz tutmuş reklam afişleri ve ahşap bir kapı bulunan eski bir tuğla duvara bakarken gördüm. Ama kapıya doğru gitmiyordu. Orada öylece durmuş, kapıya bakıyordu.

Şu tarafa yürüdüm.

Burası daha karanlıktı ve kalabalık caddeden uzakta, daha sessizdi. Yukarıdan gelen çok az bir ışık vardı - ne şehrin sisli puslu havasını delip geçemeyen yıldız ışığı ne de bu gece olmayan ay. Sadece uzaktaki sokak lambalarından ve duvarın diğer tarafındaki evlerin pencerelerinden gelen ince sarı bir parlaklık karanlığı kaplıyordu. Arkamızdaki sokaktan gelen ve ben yaklaşırken Pritkin'in yüzünün yan tarafını belirleyen mavimsi bir allıkla çatışıyordu.

Hafifçe döndü ve bir an için iki gölge tarafından ikiye bölündü. Kapıdaki bir boşluktan sızan soluk altın bir yanağını yaldızlıyor, diğer yanağını ise ağartıyordu.

Yüzünün o tarafındaki kirpikler neredeyse görünmez hale gelmişti. Soluk mavi diğer yarısını gümüşleştirerek zayıf, neredeyse uzaylı gibi görünmesini sağladı ve sarı saçlarını renklendirdi.

Bu bana onu bir keresinde Ortaçağ Galler'inde yarı fey yarı insan kılığına girerken gördüğüm kılık değiştirmiş halini hatırlattı. Sanki biri her ikisinden birini ortadan kesip birbirine dikmiş gibi görünüyordu; saçlarının bir tarafı abanoz, diğer tarafı gümüş rengindeydi ve farklı ten ve göz renklerine sahipti. Tamamen abartılı bir görünümdü, muhtemelen bu yüzden paçayı kurtarmıştı.

Kimse saklanan birinin bu kadar dikkat çekmeye cesaret edebileceğini düşünmemişti. Ya da hatırlanması bu kadar kolay bir kimliğe bürüneceğini. Ama Pritkin hayatı boyunca öyle ya da böyle saklanmıştı ve bu konuda iyiydi.

Şu an hariç.

Şimdi yüzü çıplaktı, duyguları ortaya dökülmüştü ve daha önce hiç görmediğim kadar savunmasızdı.

Bir şey söylemedim. Söylemeye niyetlenmişim ama kelimeler boğazımda düğümlendi ve bir türlü çıkmadı. Dengem bozulmuştu, başım uğulduyor ve vücudum üşüyordu. Ben de bir an istiyordum ama aynı zamanda onunla birlikte olmak istiyordum.

Sonunda ona sarıldım, kollarım arkadan otomatik olarak ona dolanıyordu. Bu iyi hissettirdi, onun katılığı, paltosunu kaybetmiş olmasına rağmen sıcaklığı, çünkü Pritkin her zaman sıcaktı. Vücudunun benimkine uyması, sanki birlikte olmak için tasarlanmıştı, sadece birleştirildiğinde anlamlı olan iki yapboz parçası gibi.

Ona sıkıca sarıldım ve onu rahatlatmak istememe rağmen, birkaç dakika sonra kendi nefesimin kesildiğini hissettim.

Hava burada daha soğuktu, caddeden uzakta, cesetlerin ve ateş fışıklarının soğukun çoğunu uzaklaştırdığı yerde. Geldiğim zamanki kadar olmasa da sis de geri gelmişti. Bel yüksekliğindeki bir pus yerine, hayalet yılanlar gibi yerde sürünen dumanlı dallara dönüşmüştü.

Yanağımı Pritkin'in sırtının sıcaklığına dayayarak bir süre onları izledim ve sonunda konuştu.

"Tüm bunları anladınız mı?"

Sesi kısıktı ve zorlukla tanınabiliyordu. Ama cevap verdiğimde benimki netti. Sakin değildim ama bir yerlerde beynim işlevsel kalmaya karar vermişti.

"Aşağı yukarı," diye fısıldadım. "Özür dilerim." "Ne için?"

Cevap vermeye başladım ama sonra durakladım, çünkü nereden başlamalıydım? Annemin savaşa enerji sağlamak için büyükbabasını katletmesi mi? Annemin eylemleri hazırlıksız bir Rosier'i gözünü korkutan ve asla yeterince hazırlıklı olmadığı bir pozisyona mı itmişti? Ve bunun sonucunda kendisine destek olacak güçlü bir oğul araması?

Annemin, Pritkin'in var olma nedeni olduğu ve sorunlarının çoğunun kaynağı olduğu ortaya çıktı.

Biraz baş döndürücüydü.

Ya da belki iblis türüne duyduğu nefretin onu babasının kanı için avlanmaktan kurtaramadığı gerçeğiyle başlayabiliriz. Zeus'un neden Rosier'in peşine düşmediğini bilmiyordum; belki de melez oğlunun daha kolay bir hedef olacağını düşünmüştü. Ya da belki Rosier paranoyak olduğu, kendi sarayına bile güvenmediği ve olması gereken yerlerde nadiren bulunduğu içindi.

Görünüşe göre yaşlı adam bir kez olsun bir konuda haklı çıkmıştı. Ve eğer bu yeterli değilse, belki Pritkin'in karısının onunla birlikte olmak için para alan bir suikastçı olduğu hakkında konuşabilirdik - ve eğer gerekirse onu öldürmek için o noktaya geldi. Bu eğlenceli bir konuşma olurdu. O benim en azından kısmen, ama Ruth'u bilmiyordu.

Bunca yıl sonra bile bu ne kadar zor olmalı? Kollarında tuttuğun, sevmeye ve değer vermeye söz verdiğin birinin aslında hiç de düşündüğün gibi biri olmadığını duymak? Onun kendisini aldattığını, kendisinden güç çalmaya çalıştığını biliyordu, ama bu?

Bütün bir dünyanın servetine ve gücüne sahip olabilecekken, kendisine ödenen kral fidyesinin bile yeterli olmadığına karar vermiş olmalı diye düşündüm. Bir uşak olmak yerine, başka bir Artemis, istediğini alan bir fatih olacaktı. Ve elbette, bunun ihanet ettiği adama ne yapacağını düşünme zahmetine hiç girmemişti.

Sonuçta, neden yapsın ki?

Zaten onu hiç sevmemişti.

O sıkışık koridorda olduğu gibi, yumruğumun Pritkin'in karnına doğru sıkıldığını hissettim. O lanet olası kanepede yaşam mücadelesi verirken ben de iki piçin fiyat pazarlığını dinlemek zorunda kalmıştım. İlk kez Ruth'a karşı bir şeyler hissediyordum ve bu çok şiddetliydi.

Sanki anlamış gibi elini benimkinin üzerine koydu.

"Her şey," dedim sertçe ve o da başını salladı. Ama hiçbir şey söylemedi. Nereden başlayacağını da biliyormuş gibi görünmüyordu.

Bir süre sonra onu bıraktım ve ikinci basamakların dibine oturup düşüncelerimi düzene sokmaya çalıştım. Kolay değildi. İblisin konuşması kısa sürmüştü ama etkili olmuştu.

"En azından artık Zeus'un ne demek istediğini biliyorum," dedim sonunda. "Bana gönderdiği o imgelemde."

"Ne vizyonu?"

Yer açmak için kenara çekildim ama Pritkin bana katılmadı. Hayatı buna bağlı olsa bile oturabilecek gibi görünmüyordu. Üzerinden enerji fışkırıyordu ama ne tür bir enerji olduğunu bilmiyordum ve yüz ifadesini okuyamıyordum.

Tuhaf diye düşündüm, ona bakarken. Taktığı maskeyi çok iyi biliyordum, her nüansı, her jesti, her kırılmış kelimenin ardındaki anlamı açıklayabilirdim. Ama bu garip bir şekilde açık yüz. Hiçbir şey bilmiyordum.

Acı çekiyordu ama neden olduğundan emin değildim. Seçebileceğim çok şey vardı. Konuşmamız gereken büyük şey gibi, iblisin dile getirmediği şey. Beni titrediğimi hissedeceğinden korktuğum için Pritkin'i istediğimden daha erken bırakmama neden olan şey.

Yüzüne baktım ama henüz anlayıp anlamadığını anlayamadım.

Aptal; o Pritkin'di.

Tabii ki vardı.

"Gertie'deki savaş sırasında," dedim, aramızdaki havada titreyen soruya değil, onun sorduğu soruya cevap vererek. "Onunla savaşırken. Ne yaparsak yapalım kazanacağını söyledi."

"Klasik yıldırma taktiği, moralinizi bozmak için."

"Belki de. Ya da belki de zaten geri döndüğü için kazandığını kastetmiştir. Biz onu dışarıda tutmaya odaklanırken, onun bir parçası hiç gitmedi."

Pritkin cevap vermedi ama çenesi sıkıştı. Tekrar konuşmaya başladım ama elini şiddetle havada gezdirerek beni durdurdu. "Bunların gerçek olduğunu nereden bileceğiz?" diye sordu aniden. "Bunun başka bir hile, başka bir yalan olmadığını nereden bileceğiz? Tanrılar hep böyle yapar, yalan söylerler."

"Pritkin-"

Sanki yürümeye niyetliymiş gibi arkasını dönmeye başlamıştı, ama şimdi geri döndü ve ellerimi tutmak için bir dizinin üzerine çöktü. "Bunların hepsi bir illüzyon olabilir," dedi hararetle. "Peri ruhu ya da inanmamız gereken her neyse onun tarafından yönetilmiyor, sadece başka bir hile-"

"Ne için?"

"Bilmiyorum! Kafamızı karıştırmak, yanlış şeylere odaklanmamızı sağlamak, zaman kaybettirmek için-"

"Pritkin-"

"-her şey olabilir! Ortaklığı daha önce hiç böyle görmedim, kimse görmedi. Bu anı ya da imgelem ya da her neyse, Dünya'dan olduğundan bahsetmiyorum bile. Onu hiç görmemeliyiz-"

"Nigel gördüğü için biz de görüyoruz," diye hatırlattım ona. "Ve o yarı fey-"

"*Burada* ölen. Bedeni asla geri dönmediyse, ruhu da asla yeniden emilmedi. Ve bunların hiçbirisi Common'da olmazdı!"

Korkak olduğumu bile bile, "Yaşarken geri bulaştırmış olabilir," dedim. Konuşmamız gereken bir şey vardı ve bu Nigel değildi. Annem ya da Pritkin'in karısı bile değildi, ikisi de daha kolay bir konu olabilirdi. Ama bu konuşmayı başka bir ana erteledim.

Birdenbire her saniye değerli göründü, iki elimle tuttuğum, bırakmak istemediğim bir mücevher gibi.

"Bazı feyler bu yeteneğe sahip gibi görünüyor," diye kabaca ekledim. "Yarı fey değil!"

"Ve burada öldüğünü bilmiyoruz. Hafızası silinmiş olabilir. O büyük iblis bir keresinde senin hafızanı silenle aynıydı.

-Ve Aeslinn'in, seni yüzyıllar boyunca unutmasını sağlayarak. Eğer bunu yapabilseydi-"

Pritkin başını salladı. Ve hafızasıyla ilgili ne demek istediğimi sormadı, oysa normalde ağzından çıkacak ilk şey bu olurdu. Ama bu gece hiçbir şey normal değildi.

"Onu öldürürlerdi," diye ısrar etti. "Bu riski göze alamazlardı-"

"Belki de birilerinin onu hatırlayacağından endişe ediyorlardı. Bir tanık onu o binaya girerken görmüş olabilir-"

"İblisler böyle düşünmez!"

"-ve hafızasını silmenin soruları cevaplamaktan daha kolay olduğunu. Ya da belki burada öldü ama bedeni bir şekilde Faerie'ye geri döndü. Belki de Ruth kurbanlarından bu şekilde kurtuluyor, onları başka bir dünyaya gönderiyordu-"

"Kesin şunu!" Pritkin patladı.

Ellerimi bıraktı ve aniden ayağa kalktı, sonra daha önce yarıda bıraktığı volta atmaya başladı, önümde bir ileri bir geri yürüyordu. Hareketleri alışılmadık derecede sarsıntılıydı ve bilinçsizce boynunu ovuşturmaya devam etti. Ama şüphelendiğim şeyin doğru olduğunu bana söyleyen gözleri oldu: onlar da sarsıntılıydı, hiçbir şeye bir saniyeden fazla odaklanmıyorlardı, sanki düşüncelerinden kaçmaya çalışıyorlardı.

"Burada her zaman insanlar ölüyor," dedi sonunda. "Bu bölgede bazen birileri kokudan bıkip ihbar edene kadar şişmiş at leşleriyle birlikte günlerce bir ara sokakta çürüyorlar. Eğer önemli biri değilse, kimsenin umurunda olmaz!"

"Tamam-"

"Ya da belki de daha kötü bir kaderi vardı," diye devam etti Pritkin, konuşmama izin vermeden. "Asakku yeni bir kıyafet ve aynı zamanda yarı fey olan bir kıyafet fırsatını kaçırmamış olabilir."

"Ne?"

"İblis." Az önce çıktığımız binaya doğru bir el salladı. "Asakku küçük ve çelimsizdir, bu yüzden de iblis türünün daha büyük, daha ahmak türlerinden biriyle bağ kurar. Asakku beyin görevi görür ve 'aracına' kendi başına sahip olabileceğinden çok daha iyi bir hayat verir.

Bu arada Asakku daha güçlü, daha hareketli bir bedene sahip olur. Ya da, bu durumda, onu Dünya kadar kolay bir şekilde Faerie'ye taşıyabilecek bir beden."

"Belki de ceset oraya böyle gelmiştir," dedim ve hemen yapmamış olmayı diledim.

"Oraya geri dönmedi! Faerie ile birleşmedi! Bu *bir* yalan." "Ve yine benzer bir imgelem bana Arsen hakkındaki gerçeği gösterdi. onu bizim tarafımıza getirdi," diye belirttim. "Neden bana bu bilgiyi ver- o kamptan canlı çıkmamızı sağlayan tek şey - eğer biri yardım etmeye çalışmıyorsa?"

"Ben de bilmiyorum, sen de bilmiyorsun. İkimiz de bu konuda hiçbir şey anlamıyoruz!"

"Bir şeyi anlıyoruz," dedim ve sonra başka bir şey söylemedim. Sesimi sabit tutmuştum ama boğazımda bir yumru vardı. Muhtemelen Pritkin'in bir parça fey'in bedeninin Faerie'ye geri dönüp dönmediği konusunda tartışmasıyla aynı nedenden kaynaklanıyordu. Bu konu onun da benim kadar umurunda değildi. O başka bir şeyi önemsiyordu. Ama bununla yüzleşmek istemiyordu, bu konuda konuşmak istemiyordu, hatta konuya girmek bile istemiyordu.

Ama yapmak zorundaydı. İkimiz de mecburduk. Bu yüzden ayağa kalktım ve tekrar arkasından yürüdüm. Arkasını dönmek üzereydi ama beni hissedince kaskatı kesildi ve olduğu yerde kaldı.

Evet, biliyordu.

Yavaşça önünde döndüm, bir elimi yanağına koydum ve yüzünü kendime doğru çevirdim. Kollar sert ve dikenliydi ama buna aldırmış etmedim. Ya da soğuğa rağmen alnında biriken tere. Ya da onu öptüğümde alt dudağının başparmağımın ve sonra dudaklarımın altında hafifçe titremesine.

Ayrıldığımızda gözlerindeki ifadeyi önemsiyordum ve bunu değiştirmek için her şeyimi verirdim. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bundan başka hiçbir şey.

"Gitmeme izin vermelisin," dedim ona usulca. "Aşıklar Düğümü'nü bitirmelisin."

Pritkin anlamamış gibi davranmaya bile çalışmadı. "Hayır."

Hayatımda duyduğum en düz kelimeydi.

Bir elimle kolunu yakaladım. "Pritkin-"

Tutuşumu neredeyse şiddetle silkti. "Hayır dedim!"

"Büyüyü kaldırmak zorundasın!"

"Neden?" Kavgacıydı, neredeyse onunla ilk tanıştığım zamanki gibiydi, bana karşı her şeyini ortaya koymuştu. Bu uzun aylar boyunca, onun benimkileri yıktığı gibi ben de onları teker teker yıkmıştım. Ama şimdi bunu söyleyemezsiniz.

Şimdi intikam hırsıyla geri dönmüşlerdi ve yeşil gözleri cam gibi sertti. "Sen onunsun. Hiçbir şey değişmedi-"

"Her şey değişti. Bunu sen de biliyorsun. Duydun-" "Öyle bir şey bilmiyorum."

Ve işte oradaydı, diye düşündüm, ona bakarken. Bu güçlü zekâyla başarılı bir şekilde savaşabilecek tek şey: doğası boyunca uzanan engin inatçılık çizgisi. Tek bir katır gibi değil, daha çok bir sürü gibi.

Ve şu anda dörtnala gidiyorlardı.

"Zeus benim peşimde değil," dedim, her kelimeyi vurgulayarak, duymasını sağlayarak. "O beni istemiyor. Aeslinn istedi, beni o kalede gördüğünde, ona meydan okumaya cüret eden o küçük insanı. Ama Zeus ancak ben onun gücünün bir kısmını aldıktan sonra, seninle benim aramdaki bağı hissettiğinde ve seni hatırladığında ilgilenmeye başladı. Ve benim aracılığım ile sana ulaşabileceğini fark etti.

"Gertie'nin evinde beni öldürmeye çalışmıyordu. Bağlantımız aracılığıyla seni emmeye çalışıyordu. Ama işe yaramazsa, bir tanrı parçasının bir parçası bizi alt edemezse diye bunu kabul etmedi. Bana saldırıyordu ama sana ulaşmaya çalışıyordu."

Pritkin'in çenesi sıkıştı. "Senin gücün onun tanrıları geri getirmesine izin verecek-"

"Ama yapmayacak. Onları kontrol edebileceğinden emin olana kadar olmaz. Kuluçkanız bana bir keresinde Zeus'un bir orduyla geri döneceğini, Ares ya da Apollo gibi kontrol edilme endişesi taşımayacağını söylemişti. Ama az önce duyduklarımız isyandan korktuğunu gösterdi-"

"Bunu dinlemiyorum."

Arkasını dönmeden önce kolunu tuttum. "Zeus'un senin gücüne ihtiyacı var, yoksa tıpkı geçen seferki gibi olacak. Artemis gibi birinin onu devirmeyi planladığından sürekli endişe etmek zorunda kalacak. Ama senin gücünle, bir daha asla bu konuda endişelenmesine gerek kalmayacak. Annemin ne yaptığını, onu nasıl yere serdiğini biliyor; bu yüzden seni bekliyor, bu yüzden beni henüz öldürmedi. Beni istemiyor-"

"Ama sen onun *elindesin*! Seni koz olarak kullanacak ve eğer öne çıkmazsam _."

"Sen yapmadığın zaman."

"-Seni öldürecek." Ses birden sertleşti, neredeyse zalimleşti. Beni korkutmaya çalışıyor, işe yarayabilecek her şeyi deniyordu. "Ruhunu alacak, gücünü onunkine ekleyecek ve yine de beni aramaya gelecek. Ve bu sefer, zaman yolculuğu onun tarafında olacak. Ondan kaçamam-"

"Zorunda kalmayacaksın."

"-o yüzden şimdi durup onunla dövüşeceğim, önce-" diye aniden sözünü kesti. Pritkin benden daha zekiydi; hep ö y l e y d i . Bunu anlamıştı, Muhtemelen bir anda, bunu düşünmesine izin vermedi. Ama orada başka bir seçenek yoktu.

"Savaşmamızı beklemiyor," dedim nazikçe. "Faerie ya da adı her neyse. Bizi buraya bu yüzden getirmedir."

"Yapma."

"Ölmemi bekliyor. Sadece bana neden ölmem gerektiğini göstermek istedi."

Dokuzuncu Bölüm

Pritkin tekrar, "Bunu dinlemiyorum," dedi ama dinliyordu. Yüzünün her yerindeydi. Şimdi okuyabiliyordum ve Tanrım, keşke okuyamasaydım. Ama yine de devam ettim, çünkü başka seçeneğim yoktu.

"Zeus sana ulaşmak için beni kullanırsa, her şey biter. Ve her zaman da öyle olacak. Kimse onu alt edemeyecek. Ne diğer tanrılar, ne biz, ne de bir başkası, bir daha asla. Annen büyükbabanın yeteneklerini kullandı ve sonra onu öldürdü, muhtemelen kimse ona aynı numarayı çekemesin diye. Belki de gerginlik onu öldürdü, bilmiyorum. Ama Zeus böyle çalışmaz-"

"Kahretsin, Cassie!"

"-Uzun vadeli düşünür. Tek bir savaş için değil, hepsi için, gelecek her olası savaş için. Gücünüzü kullanmayacak, ruhunuzu soyacak ve Jonathan'ın Jo'ya ya da Aeslinn'in o deve yaptığı gibi yeteneğinizi onunkine ekleyecek.

."

Koşarak uzaklaştı, ama ben onu takip ettim, önüne geçtim.

"-ve her şey bitecek. Senin yeteneğin onun istediği zaman, istediği kadar güç kazanmasını sağlıyor. Onunla savaştığımızda, kazandığımızda bunu hissetti. Senin neler yapabileceğini biliyor-"

"Hayır!"

"-ve nasıl olsa öleceğim! Benim elimden olması daha iyi-" "Neden yapasın ki?" Pritkin bağırdı. "İstediği kişi benim-" "Ve sahip olduğu kişi de benim. Bunu kendin söyledin. Ve sen-" Tekrar "Hayır!" dedi ve canımı acıtacak kadar sert bir şekilde beni sarstı.

"Pritkin," dedim, sesimin kırılmasını engellemeye çalışarak ve tam olarak Başarılı. "Beni yakaladığında ölmüştüm, sadece henüz bilmiyorduk. Artık biliyoruz."

Beni aniden bıraktı, öyle ki sendeledim, sonra arkasını döndü ve yumruğunu kapiya vurdu. Darbenin arkasında bir büyü olmalı, çünkü

Kapıyı ve duvarın yarısını da dahil olmak üzere her şeyi parçaladı. Ama bu yine de yeterince iyi değildi, çünkü kontrolden çıkmış bir öfkeyle bir şeyleri yıkmaya devam etti, yerleşim bölgesinin dışındaki tüm cadde sistematik olarak yıkılırken beni birkaç metre geriye tökezletti.

Kolumda bir el hissettim, beni daha da geriye çekti, tahta ve tuğlalar uçarken, binalar yıkılırken ve geldiğim yol önce havalanıp sonra parçalanarak binlerce uçan parke taşına dönüşürken arkamdan sarıldı.

Kuluçka ve ben merdivenin arkasına sığındık, buraya kadar çok fazla enkaz gelmemişti. Sadece birkaç dağınık kaldırım taşı ve bir sürü toz. Ve öfke olmayan, acı bile olmayan, ama her ikisini de aşan doğaüstü ulumalar.

Sesi bir iblise benziyor, diye düşündüm. Güçlü bir iblis lordu, karabasanın ona dediği gibi, geceye öfkesini haykırıyordu. Çünkü o da benim kadar bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Tüm bu güç ona hiç yardımcı olmamıştı, değil mi? Sadece zarar vermişti. Nimue ona sırtını döndüğünde bir dünyayı, Faerie'yi kaybetmesini; Rosier onu almaya geldiğinde bir diğerini, Dünya'yı kaybetmesini; ve herkesin umursadığı tek şeyin gücü olduğunu keşfettiğinde bir üçüncüsünü, cehennemleri reddetmesini sağladı.

Ama umursadığım şey bu değildi. Onu, beni öldürmeyi reddettiği için Gümüş Çember'den kaçan kaçak bir savaş büyücüsünden başka bir şey değilken sevmiştim. O zamanlar geçmiş hakkında hiçbir şey bilmiyordum; umursamamıştım.

Yine de yapmadım.

"İşte bu yüzden seni seviyor," diye mırıldandı karabasan.

"Bunu kırabilir misin?" Ona usulca sordum.

Cevap vermedi. Ama beni duyduğunu ve anladığını biliyordum. Kolları refleks olarak gerilmişti.

"Yapabilir misin?"

"Belki de." Sesi kulağımda çakıllı bir törpü gibiydi.

"Ben gidene kadar bekle," dedim ona baskı yaparak. "Ve bunu dikkatlice yap ki bilmesin ve tekrar uygulamasın."

"Cassie-"

"Onu ve Mircea'yı kurtar. Benimle birlikte ölmeleri için hiçbir neden yok-" "Bu onların seçimi değil mi?"

"Hayır. Bu sefer değil."

Arkamı döndüm ve yakından bakınca onları birbirinden ayırmak imkânsızdı. Merdivenlerin gölgesinde zar zor görünen aynı soluk kirpikler; neredeyse kaybolana kadar mutsuz bir çizgiyle gerilmiş aynı ince ağız; ve aynı ifade vardı. Pritkin'in çılgına dönmeden hemen önce takındığı ifadeydi bu.

Sadece bu seferki daha kötüydü, çünkü kızgın değildi. Kalbi kırılmıştı. Ona bakmak o kadar acı veriyordu ki, keşke arkamı dönmeseydim diye düşündüm.

"Eğer birbirimize bağlıysak, Zeus benim aracılığımla sana ulaşabilir," dedim kabaca.

"O zaman neden yapmadı?"

"Geçen sefer işe yaramadı; yeterince güçlü değildi-"

"Bu sadece onun bir parçasının bir parçasıydı," diye hatırlattı bana karabasan. "Bir parçanın bir parçası; sadece dövüş sırasında emmeyi başardığın şey." "-ve o temkinli. Muhtemelen deneyecek ama başka bir yol varken, daha kolay bir yol varken değil. Pritkin'in ona gelmesine izin verecek. Birbirimize karşı neler hissettiğimizi ve Londra'da beni kurtarmak için hayatını riske attığını biliyor. Neden tekrar yapmayasın ki, özellikle de neden onun seni istiyor mu? Eğer bunun eşit bir takas olduğunu düşünüyorsanız."

Karabasan bu kez bir an cevap vermedi ve cevap verdiğinde sesi boğuk çıkıyordu. "Sana verdiklerinden daha zekisin," diye tekrarladı.

"O zaman yapacak mısın?" Cevap yok.

Kollarını kavradım. "Pritkin'in ruhunu o orada bile olmadan alacak. Ve onun *gücünü* -senin gücünü- her şeyi yok etmek için kullanacak. Dünya'yı, Faerie'yi ve cehennemleri en baştan yıkmak için!"

Ve sonra bir hiç uğruna öldüm.

Son kısmı yüksek sesle söylemedim, karabasan da söylemedi ama a r a m ı z d a k i havada asılı kaldı. Yüzünde bir şey gördüm, bir duygu.

gözlerini kırpmadan önce okuyamadı. Ama sanki kendini tam olarak kontrol edemiyormuş gibi hemen geri döndü.

"Büyüyü kaldırmanın onu kurtaracağını sanmıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Bundan geri dönebileceğini sanmıyorum."

"Yapabilir. Ruth'tan sonra yaptı."

"Ruth'u sevmiyordu! Onu sevmek istedi, birini sevmek istedi, birinin onu sevmesini istedi. Ama bu bir yalandı. Sana kadar kimseyi gerçekten sevdiğini sanmıyorum. Ve geri dönebileceğini sanmıyorum. Bu sefer olmaz."

"Yapabilir!" Vahşice söyledim. Buna sahip olmalıydım; *bunu bilmeliydim*. Yoksa yapmam gereken şeyi yapamazdım. "Ona yardım edebilirsin-evet, edebilirsin. Bunu yapabilirsin!"

"Peki ya ben de seni seviyorsam?"

Berrak yeşil gözlerine baktım, çok tanıdık, çok güzeldi. Ve ilk kez ona inandım. Onun aynı adam olduğuna inandım.

"O zaman bunu benim için yap. Sadece büyüü değil, ona yardım et. Ona her zaman yardım ettiğin gibi, değil mi?"

"Denedim ama-" diye başını salladı. "Beni dinlemiyor, Cassie. Asla dinlemez."

"O zaman dinlet ona. Dinlemesini sağladıktan sonra sana ihtiyacı olacak, tamam mı?"

Yutkundum. Sessizdi ama adem elmasının aşağı yukarı sallandığını görebiliyordum. Zihinsel olmaktan çok tensel bir anı canlandı zihnimde; onu emdiğimi, dilimin altında hareket ettiğini hissettiğimi, ısırığımı ve hafifçe gerildiğini hissettiğimi. O zaman zevkle inlediğini duymuştum.

Çünkü tüm bunların ortasında zevk, neşe ve mutluluk vardı. Savaşın, acının ve terörün ortasında sevgi vardı. Ve hala da vardı. Ve ben *buna sahip olacaktım*.

"Yaşamak zorunda; *hatırlamak* zorunda. Yoksa tüm bunlar ne içindi?" "Bu ne *içindi*?" Bana göz kırptı ve sonra yüzü gevşedi.

şokla. "Bu ne içindi?"

"Ben sadece-"

"Hayır, sen konuştun. Artık biliyorum," dedi, sonunda kızgın görünüyordu. Yeşil gözler karanlıkta parlıyordu, sanki kendi ışıkları varmış gibi ve belki de

yaptılar. Birden onun bu yönü hakkında, sevdiğim adamın bu versiyonu hakkında çok az şey bildiğimi fark ettim.

Ve şimdi asla yapmam.

Düşüncelerimden bir şeyler mi sızdı bilmiyorum ama beni yakalama sırası ondaydı. "Bize bir *hayat* verdin, anlıyor musun? İlk defa-"

Aniden durdu ve arkasını döndü, beni ne kadar sert kavradığı için zonklayan omuzlarımla baş başa bıraktı. Sonra geri döndü ve yüzünde karşısındakinin vahşiliğinin bir kısmı vardı. Nedense bu beni ürküttü.

"Karanlığın içinde o kadar uzun süre kaybolmuştuk ki, kaderimizin orada yaşamak olduğunu düşünmeye başlamıştım. Hayatın bundan ibaret olduğunu düşünmeye başladım. Son umut kırıntıları da Ruth'la birlikte ölmüştü ve zaten pek de parlak değillerdi.

"Sonra sen geldin. İnançsızlık derecesinde naif, sihirli dünyadan neredeyse tamamen habersiz, çağrıldığı makamdan çok daha az habersiz. Gücün onca insan arasından neden seni seçtiğini anlayamıyordu. Bunun için çok yanlış görünüyordun: her şeyi tartışıyordun, hiç düşünmeden tehlikeye atılıyordun, başkaları için kendini gereksiz yere riske atılıyordun-"

"Ben yapmadım-"

"MAGIC'in çöktüğü günü hatırlıyor musun?" diye sordu Birleşmiş Milletler'in doğaüstü versiyonundan bahsederken. "Apollo gökyüzünü yırttı ve annenin büyüsunü geçerek neredeyse kendini öldürüyordu. Ve çölde bir cam tabakasının altında kapana kısılmış insanlarla dolu bir hapishaneyle baş başa kalmıştık; eğer önce boğulmazlarsa hepsini ezmek üzereydi.

"Sana oradan çıkmanı emrettik, en azından bu kadar mantıklı olduğunu düşündük. Yine de kaldınız. Yardım edemeyeceğin halde, bizimle birlikte ölebileceğin halde kaldın, çıkmamız, bir yol bulmamız için kaldın-"

"Ama bu sefer değil," dedim. "Bu sefer bana yardım edemez-"

"Anlatmak istediğim bu değil!" diye ters ters baktı karabasan bana. "O gün onun kalbine baktım ve çok uzun zamandır görmediğim ve bir daha görmeyi de beklemediğim bir şey gördüm. Karanlığın içinde parlayan küçük bir umut kırıntısı. Yeniden alevlenen bir amaç. Bu dünyada iyi bir şeyler yapmak için bir şans.

İtiraf etmese de çoktan hayranlık duymaya başladığı birine yardım etmek. Çoktan sevmeye başladığı birini korumak için.

"Bunu siz yaptınız. Bize hayatın damarlarımızda dolaşan kandan ya da midemizdeki yemekten daha fazlası olduğunu hatırlattınız. Bu bir amaç, anlam, sevgi, bir *nedendi*. Sen bizim sebebimiz oldun, ve şimdi ... Cassie, şimdi ne yapacak?"

"Yaşayın! Kavgı. Hala bir sebebi var-"

"Bunun savaşıla ilgili olduğunu düşünüyorsan aptalsın Cassie Palmer. O senin için uçurumun kenarından döndü. *Senin* için defalarca hayatını tehlikeye attı. Ve şimdi ondan kenara çekilip ölmene izin vermesini mi bekliyorsun?"

"Evet."

Bana öylece baktı. "Sen delisin." "Söz ver *bana*."

Tekrar uzaklara baktı ve geri döndüğünde yüzü kasvetliydi. "Söz veriyorum deneyeceğim. Seni şimdi geri göndermemi ister misin?"

"Hayır, henüz değil." Her neredeyse, o diğer yerin çekiciliğini şimdiden hissedebiliyordum. Bu gösteri bitmişti ve bir başkası başlıyordu. Ama ben gitmeye hazır değildim. "Bana bir dakika ver."

Sokaktaki yıkım durmuştu, belki de yıkılacak fazla bir şey kalmadığı için. Ara sokak, artık yıkılmış olan kapıdan geçerek geldiğim sisli yola çıkıyordu. Moloz yığınlarının, duvarları, merdivenleri, temelleri gibi onları ayakta tutması gereken şeylerin büyük parçaları eksik olan binaların yanından geçtim. Ama bu gerçek olmadığı için düşmemişlerdi.

Orada öylece duruyorlardı, içinden parçalar koparılmış bir fotoğraf gibi, geriye ne kaldıysa onun üzerinde inanılmaz bir şekilde dengelenmişlerdi ve içeride hiçbir şey göstermiyorlardı, çünkü Nigel bunu görmemişti.

Pencereden görmüş olması gereken ve hiçbir şey olmamış gibi küçük bir masanın etrafında sessizce yemek yiyen bir aile hariç. Dairelerinin bütün bir duvarı eksikti, sokağa açılıyorlardı ve sis masa ayaklarının etrafında kıvrılıyordu. Ama fark etmediler.

Ben geçtim.

Katliam sesleri kesildiği için Pritkin'i bulmam biraz zaman aldı. Duyabildiğim tek şey, iblis yerleşim bölgesinden gelen ve aynı zamanda harap sokağa ışık saçan uzak, tenekemsi müzik notalarıydı. Pembe, yeşil, sarı ve mavi, bana Pritkin'in de beni sevebileceğini ilk kez fark ettiğim Gölgeleer Diyarı olarak bilinen iblis dünyasındaki bir sandviç satıcısının arabasındaki renkli ışıkları hatırlattı. Ya da Dante'nin evindeki vitrayları, Gümüş Çember'den kaçarken bir ömür boyu önce kısa bir süreliğine işgal ettiğı küçük odadaki yatağının üzerine düşen renkleri.

Onu ilk kez o odada öpmüştüm. Sonuncusunun da burada, yıkık dökük bir katedral gibi yıkık dökük bir sokakta, yine de güzelliklerle dolu bir yerde olması çok uygun gelmişti. Ve sonunda onu molozların arasında diz çökmüş halde buldum.

Yaklaştığımı duyduğunu bilmeme rağmen hiçbir şey söylemedi. Pritkin şimdiye kadar gördüğüm en iyi uzaysal farkındalığa sahipti. Şaşırmadı, hele benim yüzümden hiç şaşırmadı. Taşlarla kaplı bir sokakta yolumu bulmaya çalışmadığım zamanlarda bile nasıl sessizce yürüyeceğimi öğrenememiştım.

Ama o konuşmadı, ben de konuşmadım. Sadece düz bir taş parçası buldum ve oturdum. Etrafımızda dönen sis, enkaz dağları ve arka planda çalan teneke, neredeyse hurdy gurdy müziğı ile zamanın dışında bir yer gibi hissettim.

Sessizlik uzadı ama aldırmadım. Mesele bu değildi; zaten her şeyi söylemişim. Sadece bir an daha istedim, hepsi bu.

Ancak Pritkin'in söyleyecek bir şeyi kalmıştı.

Başını kaldırmadan bana "Bunu yapamam," dedi.

Omuzları çökmüş, saçları alçı tozuyla kaplanmış ve gömleğı yırtılmış halde onu hiç görmediğim kadar yenilmiş görünüyordu. Ona sarılmak istedim ama bunun durumu daha iyi mi yoksa daha kötü mü yapacağını bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum.

"Pritkin . . ."

"Yapamam." O zaman yeşil gözlere sahip oldum, sıcak, kayıp ve şaşkın. "Senin için savaşabilirim. Hatta Leydi Phemonoe'ya söz verdiğim gibi senin için ölebilirim. Ama bunu yapamam. Çok şey istiyorsun."

"Senden bir şey yapmanı istemiyorum-"

"İşte ben bunu yapamam! Sen giderken kenarda oturmak- hayır. Benden bunu isteyemezsin."

Ben bir şey söylemedim.

"Sen *yapamazsın*, ben *yapamam*. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedim ve sonra hareket ettim. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve bir zamanlar bana söylediği şeyi tekrarlardım. Hayatımda böyle bir şeyi ilk kez o söylemişti ve bunu ilk kez o kastetmişti. "Tanıdığım en güçlü insan olduğunu anlıyorum."

Bir an bana baktı ve sonra yüzü buruştu. Beni öyle bir kucakladı ki nefes alamadım ama başka bir şey söylemedi. Daha önce de böyle düşünmüştüm; söyleyecek bir şey kalmamıştı.

Nefes alışını dinlediğim, vücudunun sıcaklığını hissettiğim ve parmaklarının sırtıma battığı uzun bir süre boyunca orada kaldık. Sanki ruhlarımızın şu anda olduğu gibi bedenlerimizi de birleştirmek istiyormuş gibi hissediyordum. Bunu nasıl yapacağımı en az onun kadar ben de bilmiyordum.

Onu nasıl bırakacağımı bilemedim.

Sonunda buna gerek kalmadı. Geri çekildi ve omuzlarımı karabasanının yaptığı gibi kavradı. "Beni dinle. Bir yolunu bulacaksın. Her zaman yaparsın-"

"Pritkin-"

"Hayır! Dinle! Oraya geri dön, nerede olduğuna dair bir ipucu, herhangi bir ipucu bul ve geri dönüp bana söyle. Ne olduğu önemli değil - bir görüntü, bir ses, bir koku - bunu anlayacağım ve senin için geleceğim-"

"Kahretsin, Pritkin, az önce ne dedim ben?"

"O zaman kuvvetlerimizi göndereceğim, tamam mı? Kara feyler Aeslinn'in kampını basmaya alışkındır; haftalardır bunu yapıyorlar, insanlarını dışarı çıkarıyorlar. Onlara nerede olduğunu söyleyeceğim ve seni bulacaklar. Seni dışarı çıkaracaklar. *Tamam* mı?"

"Pritkin . . ."

"Ve eğer geri dönemezseniz, o zaman bizi uyaracak bir şey yapın. Bir feneri devirip bir çadırı ateşe verin, çılgık atıp birkaç atı ürkütün, bir silahı, herhangi bir silahı patlatın. Şu büyü bombalarından bazıları kilometrelerce öteden görülebiliyor-"

Ateşli, neredeyse çılgınca bir şekilde konuşmaya devam etti ve bu sefer ona izin verdim. Ama bunların işe yarayacağını düşündüğüm için değil. Aeslinn ödülünü bir çadırda, çok az koruma altında bırakacak kadar aptal olsa bile Zeus bunu yapmazdı. Muhtemelen Aeslinn'in başkentindeki bir hücrede, bir müfrezenin altında gömülüydüm. Ve gücüme erişimim olmadan, muhtemelen o şekilde kalacaktım.

Ama bunu belirtmedim çünkü Pritkin'in buna ihtiyacı vardı. Tıpkı benim onun karabasanının Aşık Düğümü'nü kaldıracak olduğunu bilmeye ihtiyacım olduğu gibi. Sonla yüzleşen insanlar umuda sarılırlar ve ben de onu bundan mahrum edemezdim.

Ben de istediği kadar konuşmasına izin verdim. Ve sonunda sustuğunda, beni tekrar ayağa kaldırmasına izin verdim, molozların arasında yavaş bir dansla bilinçsizce birlikte hareket ettik. Bu sırada yerleşim bölgesinde duyduğum aynı içki şarkısı sokağa yayılıyordu.

"Bana söz ver," diye fısıldadı, alnını alnıma dayamıştı, son notalar kaybolduğunda. "Geri döneceğine söz ver."

Bir an cevap vermedim. Şu anda bile ona yalan söylemek istemiyordum. Ama gerçek onun duymak isteyeceği bir şey değildi. "Söz veriyorum deneyeceğim."

Bana inanmamış gibi ellerini sıktı. Ya da belki sadece bırakmak istemiyordu. Ben de istemiyordum ama bu artık bir seçim değildi. Faerie'nin bana ayırdığı zaman tükendikçe, o başka yer beni daha da sert bir şekilde çekiyordu.

Bana tekrar sıkıca sarıldı ama bu sefer zar zor hissedebiliyordum. Kayıyordum ve ne kadar denesem de tutunamıyordum. Ama sokak etrafımda kaybolurken, ilk kez duydum: Pritkin şarkı söylüyordu. Alçak, kırık bir sesi ama yine de güzeldi, mükemmel bir tenordu.

Çünkü sen benim zevkimsin, zevkimsin, zevkimsin,
Sen benim zevkim ve sevgilimsin,
Sen benim zevkimsin, bütün gece
rahatımsın, Ve seni sabaha kadar
besleyeceğim.

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

"Sorun nedir? Neden diğerleriyle birlikte hareket etmiyoruz?" Ses bir erkeğe aitti. Sesi genç ve biraz da gergin geliyordu.

"Henüz bir kelime bulamadım." Kısa cevap da erkekti ve sıkılmış gibiydi.

"Evet, fark ettim. Benim sorum *neden* olduğuydu." "*İşte bu* yüzden. Kral meşgul."

Gözlerimi açtığımda iki gümüş saçlı fey gördüm, belki beş metre ötede, bir çadırın girişinin önünde duruyorlardı. İçeride, arka tarafa doğru yere atılmışım ve neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Burası karanlıktı ve göz kapaklarım muhtemelen kurumuş kanla kabuk bağlamıştı. Yüzümü silmek için bile ellerimi hareket ettiremediğimden emin değildim. Ama görebildiğim kadarıyla ...

Cesaret verici değildi.

İki fey arasındaki boşluktan, sade, siyah, kaftan tarzı bir giysi giyen ve bir kamp ateşinin önünde ileri geri yürüyen Aeslinn'i gördüm. Tedirgin hareketleri, alevlerle aramızdan her geçişinde içeri sızan az miktardaki ateş ışığının titremesine neden oluyordu. Beni uyandıran şey bu flaş benzeri etkiydi, ancak beni çok uzağa götürmedi.

Yavaş yavaş bir rodeo danası gibi bağlandığımı fark ettim, bileklerim ve ayaklarım arkamdan bağlıydı ve aralarına gergin bir ip gerilmişti. Nefes almamı zorlaştıracak kadar rahatsız ediciydi ve beni neredeyse hareketsiz bırakıyordu. Ama beni soluk soluğa bırakan bu değildi.

Hayır, bu Aeslinn'in ödülünü bir çadırda, minimum koruma altında bırakacak kadar aptal olduğunun farkına varmasıydı. Zeus da buna izin vermişti. Hiç mantıklı gelmiyordu ama şu anda bunu sorgulayacak havada değildim.

Sadece çıkmak istedim!

Ama tüm çabalarım ve beni bağlayan iplerin sadece ip olmasına rağmen hiçbir yere gidemedim. Mircea'nın bilinçsizce güvenmeye başladığım gücü tamamen yok olmuştu. O olmadan, tek yaptığım kendime ip yanıkları vermektir.

Hiperventilasyona başlamadan önce durdum ve bunun yerine Pritkin'in söylediklerine odaklandım. *Bir ipucu bul, herhangi bir ipucu. Ne olduğu önemli değil -bir görüntü, bir ses, bir koku- onu bulacağım.*

Önce görüşe gittim ama orada pek yardımcı olmadılar. Bir post çadırın içindeydin ya da belki de bir çeşit kumaştı. Gerçi dokuma göremiyordum ve altın rengi alevlerin aydınlattığı yerler dışında taba kahverengiydi. Bazıları ön taraftaki kamp ateşinden geliyordu, uzakta olmasına rağmen belki on iki metre uzaktaydı. Diğerleri ise aceleyle geçen insanların taşıdığı meşalelerden kaynaklanıyordu ve ara sıra çadırın kenarlarında titreyerek cehennem kuklası gösterisi gibi malzemenin üzerine tuhaf gölgeler düşürüyordu.

Ateş ışığının sıçramalarının ötesinde zifiri karanlık olduğu için başka bir şey görmenin yolu yoktu. Elimde çalışabileceğim sadece burası kalmıştı ama o da pek iyi görünmüyordu. Çünkü Svarestri Spartalı değilse hiçbir şeydi.

Eşya olarak sadece birkaç ince yatak vardı, ikisi de beni koymaya zahmet etmemişlerdi; birkaç battaniye; toprak bir zemin; ateş ışığında parlayan ve üzerinde küçük bir sırt çantası da tutan bir kancası olan bir çadır direğine yaslanmış bir zırhın göğüs zırhı; ve kapının yanında bir kova.

Başka hiçbir şey yoktu, Pritkin'in devirmeye çalışmamı söylediği fener bile.

Kahretsin, Cassie!

Düşün.

Ses. Beklediğimden biraz daha fazlası vardı. Atlar sanki gece uykularından çok erken uyandırılmışlar gibi mutsuzca kişniyorlardı. Çengeller şingirdiyor, hafif fey ayak sesleri duyuluyor ve gıcırdayan bir at arabası geçip gidiyordu. Çok fazla hareketlilik var gibiydi.

Ancak kimse yerimizi rahatça söylemedi ya da işe yarar bir şey yapmadı. Fark ettiğim tek şey, gürültünün öncelikle önümüzden ve bir tarafımızdan geliyor gibi görünmesiydi. Neredeyse sanki çadır

kampın kenarına park edilmişti, ormana sırtını dayamıştı, ki ...

. Hayır. Bu çok saçma olurdu.

Ses hiç yardımcı olmuyordu.

Kokla o zaman. Ama bu da bir fiyaskoydu, zaten denemeden bildiğim bir şeydi. Burnumda kan kokusu vardı - muhtemelen benimkiydi, çünkü feylerden hiçbirisi yaralı görünmüyordu. Ve ... şey, bok. Tam anlamıyla. Neredeyse alabildiğim tek koku buydu ve benden de geliyordu. Üstüm başım bokla kaplanmış gibiydi, buraya gelirken beni bir kanalizasyona sürükledilerse bunu anlayamadım.

Dokunma ve tat alma duyularımdan geriye sadece ikisi kalmıştı ve hindi gibi bağlanmış hiçbir şeye dokunamıyordum. Ve tek tadabildiğim daha fazla kanın bakırımsı tang'ıydı. Pritkin'in tüm bunlardan ne çıkarabileceğini bilmiyordum ve öğrenmeye de niyetim yoktu.

Çünkü ne kadar denesem de oraya geri dönemedim. Common'a geri dönemedim.

Tekrar tekrar denedim ama aynı şey oldu. Ya da aynı şey olmadı, çünkü beni içeri almadı. O diğer yere dair ne bir titreşim görebiliyor ne de bir fısıltı duyabiliyordum.

Faerie bana kapalıydı.

Hayır. Hayır! O ana kadar oldukça sakinim, ama o anda paniklemeye başladım. Pritkin'in o yolda durup dönmemi beklediğini görür gibi oldum. Beni nerede bulacağını söylemek için.

Ama ona ulaşamadım.

İplere karşı daha sert mücadele etmeye başladım, ta ki derim yüzölüp etim rendelenirken kollarımdan kan damlamaya başladığını hissedene kadar, ama hiçbir şey olmadı. Çığlık atmamak için alt dudağımı ısırarak zorunda kalmam dışında ve sadece acıdan ya da geri dönemediğim gerçeğinden dolayı değil. Ama başka bir şey de yapamadığım için.

Bu şekilde bağlandım, başka bir çıkış yolu bile bulamadım. Kendimi öldüremezdim. Acıktığına karar verdiğinde gücümü Zeus için bir ziyafet olarak bıraktım.

Ve tanrılar her zaman açtı.

Biraz daha çırpındım ama sadece kollarımı geriye çekti ve ciğerlerimi düzleştirdi. Bunun kasıtlı olup olmadığını bilmiyordum ama esirinizin zamanın sadece bir kısmında mücadele edebilmesini sağlamanın gerçekten iyi bir yoluydu. Geri kalanı için ara verip nefes almaları gerekiyordu.

Böylece, birkaç çılgınca dakikadan sonra, iki fey dışarıda sohbet ederken bunu sessizce yapmaya çalıştım.

"Ne zamandır böyle?" diye fısıldadı içlerinden biri. Saçları deri bir tangayla düzgünce sınırlandırılmıştı ve yastıklı bir cüppenin üzerine parlak bir göğüs zırhı giymişti.

Diğeri daha paspaldı, saçları dağınık ve rüzgârla savrulmuştu, üzerinde sadece düz gri bir tunik ve bir zamanlar arkadaşının gibi siyah olabilecek ama artık yıpranmaktan solmuş bir tozluk vardı. Ayrıca ikisinden daha yaşlı görünüyordu ama bunu nereden bildiğimi söyleyemezdim. Belki de diğer feylerde olmayan dünya yorgunluğu havasını taşıyordu. Zırh giymiyordu, sadece belindeki kemerde bir bıçak vardı.

"Döndüğünden beri," dedi yaşlı olan. "Kendi kendisiyle tartışıyor gibi görünüyor."

"Neye benzediğini biliyorum!" Genç fey dedi ki. "Ve sesini alçalt!"

"Neden? Gerçekten fark edeceğini mi düşünüyorsun?" "Bilmiyorum ve mesele de bu değil-"

"Sanırım öyle." Yaşlı fey bana bir bakış attı ve sonra çadırın içine doğru eğildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu arkadaşı, ben kirpiklerimin arasından izlerken.

"Ne düşünüyorsun?" Yaşlı fey yanıma geldi ve yüzünü buruşturmadan önce bana baktı. "Tanrım, leş gibi kokuyor!"

Çadırın kapısına geri döndü ve bir kova ile bir bez getirdi. "Ne yapıyorsun?" diye tekrarladı arkadaşı.

"Onu temizliyorum. Çok pis."

"Neden?"

Yaşlı fey kovayı yanımda yere bıraktı. "Nedenini biliyorsun."

"Delirdin mi sen?"

"Hayır, sadece çaresizim. Ne zamandır buradayız? Ve mahkumlara dokunmamıza izin verilmiyor-"

"Tabii ki hayır! Onlar kirli-"

"Böyle bir dindar. Neyse ki ben o kadar dindar değilim." "-ve o da öyle!" diye bitirdi arkadaşı öfkeyle.

"Evet, bu yüzden yıkandım." Genç fey başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama yaşlı olan elini kaldırdı. "Bunun kim olduğunu biliyor musun?"

"İnsan pisliliği!"

"Tam olarak değil. O bir yarı tanrıça, ya da öyle diyorlar."

"Yani onda Tanrı kanı var. Diğerleri de öyle. Bu bir şeyi değiştirmez-"

"Başkentte kalkanımızı indiren ve yenilgimize yol açan oydu."

Genç fey durakladı. "Bu o muydu?"

"Brifingde dikkat etmedin mi?" Yaşlı fey saçımdaki ve yüzümdeki kanı yıkamaya başladı.

"Ne brifingi?"

"Oh, doğru ya. Siz yenisiniz. Bize gözümüzü dört açmamız söylendi."

"Ne için?"

"Artemis'in kızı için, ya da öyle derler-"

"Yalan söylüyorlar! Artemis bakireydi, bunu herkes biliyor. Hiç çocuğu olmadı!"

"Bakire, ona bu adı veren eski insanlar için sadece evlenmemiş anlamına geliyordu, 'hiçbir erkek tarafından yönetilmeyen'." Bir kahkaha attı. "Ve her halükarda, kızı kesinlikle-"

"Ne değil mi?"

"Bir bakire. Usta bir vampir ve korkunç güçlere sahip bir büyücüyle ittifak halinde olduğunu söylüyorlar: yarı fey, yarı insan ... ve yarı iblis."

"Yarı iblis mi?" Genç fey dehşete düşmüş görünüyordu.

Yaşlı olan başını kaldırıp işine baktı, karşısındakini korkutmaktan zevk aldığı belliydi. "Ve ikisini de alıyor, kutsal olmayan bir kongrede, onu birleştiriyor

güçlerini birleştirdi. Issengeir'de bizi bu şekilde yenebildi."

Genç fey bana sanki boynuzlarım çıkmış gibi baktı. "Issengeir'de ölen yoldaşlarım vardı. Birlikte büyüdüğüm insanlar."

"Ve yine de onu savunuyorsunuz."

"Onu savunmuyorum! S a v u n u y o r u m , sen ne bilirsin ki? Vücudunda dindar bir kemik bile yok!"

"Birkaç yıl önce inanırdım, hâlâ da inanıyorum elbette." Alaycı tavrı, kaşlarını çatan genç fey için bile açıktı.

"Hiçbir şeye inanmıyorsun!"

Yaşlı olan topuklarının üzerine oturdu. "Sanırım biraz sabuna ihtiyacım var." "Kafanı toparlaman gerek! Eğer dediğin gibiyse-"

"Öyle. King bunu doğruladı. Onu kaptanlardan biriyle konuşurken duydum."

Genç fey'in gözleri büyüdü. "O zaman ... o zaman ne yapıyor *Burada* mı? Onu korumak için sadece ikimiz varken mi? Ve *ipte*?" "Bilmiyorum, umurumda da değil."

"Ama eğer *uyanırsa*-"

"Ya yaparsa? Ona iyi doz verdim. Üzerimizde herhangi bir güç kullanmayacak."

"Emin misin?"

"Eğer ona daha fazlasını verseydim, bu onu öldürecekti."

Genç fey ikna olmuş görünmüyordu ama arkadaşı sadece sırtıttı. "Sakin ol. Saatlerce çaresiz kalacak."

"Eğer ona doğru şeyi verdiysen. Onun yerine panzehiri vermediğine emin misin?"

Yaşlı fey kaşlarını çattı. "Beni aptal mı sanıyorsun?"

"Daha bugün biri yaptı. O vampirle uğraşırken o kadar gerildiler ki ona yanlış şeyi verdiler. Onlar hatalarını fark edene kadar onumuzu öldürdü!"

Yaşlı fey güldü. "Evet. Onu kazığa oturtmak zorunda kaldıklarını duydum."

"Onun da kellesini alıp bu işi bitirmeliydik!" Genç fey tersledi.

"Yapamam. Kral yapmamamızı söyledi."

"Neden, tanrılar aşkına?"

"Muhtemelen kendisi yapmak istemiştir. Eğer ruhlarını soyamak istiyorsanız, canlı olmaları gerekir."

Genç fey kaşlarını çatarak bana baktı. "Sence onunla yapmayı planladığı şey bu mu?"

"Başka ne var? Burada ne işimiz var?"

"Dünyayı temizlemek," dedi genç fey, aniden kendinden emin bir sesle. "İlahi gücü hak etmeyenlerden uzaklaştırmak-"

"-uygarlığı yok etmek için kullanmadan önce. Evet, acemilere verdikleri konuşma bu. Ama kimin hak etmediğine kim karar veriyor?"

"Kralın var!"

Yaşlı fey genç meslektaşına sinsi bir bakış attı. "Ah. O kadar da dindar değilmişsin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece bu tür şeylerin iğrenç olduğunu söyleyen rahipler yerine bir kralın sözüne güveniyorsun. Çocuklarının ruhlarının geri dönmemesi tüm Faerie'nin ruhunu küçültür."

"Onlar onun çocukları değil! Kirlenmişler!"

"Sen öyle diyorsan." Yaşlı fey aniden konuşmaya olan ilgisini kaybetmiş gibiydi, muhtemelen genç olan kılıcını parmaklamaya devam ettiği için. "Şu havluyu bana ver."

Genç olan onu görmezden geldi. "Kontrol etmelisin." "Neyi kontrol etmeliyim?"

"Ona doğru dozu verdiğini. Sarmaşıklar onu yakalamadan önce düşmüş. Düşerken kafasını çarpmış olabilir-"

"Ya da bizimkiler ona ulaşmak için ölümcül bir ormanda yollarını kesmek zorunda kaldıktan sonra vurulmuş olabilirler," dedi arkadaşı kuru bir sesle.

"-ve doz yerine bu nedenle dışarıda olmak."

Yaşlı fey gözlerini devirdi ama kemerinden çıkardığı bir keseyi gence fırlattı. "Kendin gör."

Genç fey iki küçük şişe çıkardı; biri siyah, diğeri ise sarı renkteydi. Siyah olanın yarısı boştu ve genç fey'in

omuzları gevşedi. "Haklı olduğun için şanslısın," dedi ve keseyi geri attı.

"Boynum söz konusu olduğunda her zaman haklıyım. Şimdi bana biraz daha havlu getir."

Genç fey yerinden kıpırdamadı. "Onlara ihtiyacın yok. O yeterince temiz _."

"Senin için belki. Fahişelerime karşı daha titizimdir." "O değil-olamazsın-sen delisin!"

"Belki de. Ama aylardır burada oturduğumuz için bir şeyler almamız gerektiğini düşünmüyor musun? Ayrıca, daha önce hiç bir tanrıçayı becermedim. Acaba farklı hissederler mi?"

Yaşlı fey uzandı ve gömleğini yırtarak açtı.

"Öğrenecekmişsin gibi görünmüyor," dedi genç olan. Çünkü üzerimde bir korse vardı.

Modern bir kaşkorse gibi görünüyordu, narin dantel şeritleri vardı ve fey çok geçmeden onları da yırttı. Ancak aşağıda korsenin kendisini buldum, beni göğsümden göbek deliğimin altına kadar kaplayan ve arkadan bağlanan sert bir bariyer. Faerie'ye vardığımda çıkarırdım ama neredeyse alışmıştım. Ve üst katmanları bir hizmetçinin yardımı olmadan çıkarmak sonsuza kadar sürüyordu.

Yaşlı fey'in keşfettiği gibi.

Kollarım arkamda bağlıyken arkaya uzanan bağcıklara ulaşamıyordum ve bu şeyi çekmek hiçbir işe yaramadı. Bir süre sonra kaşlarını çattı ve bir bıçak çıkardı. Ancak Edwardianların korselerini ince esnek çelik şeritlerle bağladıklarını keşfetti. Elini kesmesine ve bıçağını köreltmesine neden oldular ve tekrar tekrar küfretmesine neden oldular. Sonunda bölümler arasındaki boşlukları kesmeye başladı ama sert dikiş sıraları onu uğraştırdı.

"Bu zırh mı?" diye sordu genç fey, ilgiyle bakarak. "Olabilir de!"

Bu sürtükler kaç kat giyiyor?"

"Bundan daha fazlası," dedi genç fey, kumaşın son parçası da ayrılırken. . . altından sütyen çıksın diye. Çünkü Edward dönemi korseleri mükemmelden daha az destek sağlıyordu.

Yaşlı fey boğuk bir kükreme çıkardı ve onu da parçalara ayırdı.

"Nihayet! Onun kumaştan yapıldığına inanmaya başlamıştım!"

Genç fey güldü. "Kaç katmandı o? Beş mi? Altı mı? Kız kardeşime söylemem gerekecek-" yaşlı fey göğsümü tuttuğunda durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Sana ne söyledim? Yoksa bütün bunları boşuna mı yaptığımı sandın?"

"Şaka yapıyorsun sanmıştım!"

"Pek olası değil." Sırıttı, sert bir başparmağını bir meme ucunun üzerinde gezdirerek zirveye çıkmasını izledi. "Artık pek de tanrıça gibi görünmüyorsun, değil mi?" diye sordu bana.

"Ondan uzak durur musun?" diye tısladı genç fey. "O bir şeytan!" "Bunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"O aynı zamanda kralın ödülü. Çek ellerini!"

"Hayır, çekeceğimi sanmıyorum."

"Sen delisin."

"O zaman efendime çekmiş olmalıyım."

"Bu kadar yeter!" Bir kılıç aniden yaşlı fey'in boğazına dayandı. "Kimseye saygın yok!"

"Pekâlâ, pekâlâ!" yaşlı fey başını kaldırdı, boynunu şahdamarına bir santim kadar yakın olan parıldayan kenardan uzak tutuyordu. "Bunu söylememeliydim. Ama ona bir bak."

Genç fey omzunun üzerinden baktı. "Kralın yaptıkları için sebepleri var," dedi kararlı bir şekilde.

"Eminim." Yaşlı fey bu kez sesini nötr tuttu ama gözleri Aeslinn'in volta atan halini takip ederken karardı.

İki muhafızın kapıdan çıkmasıyla birlikte, artık biraz daha fazla şey görebiliyordum, kral da dahil olmak üzere, çılgınca el kol hareketleri yapıyor ve havaya bağılıyor gibiydi. Çıldırılmış görünüyordu ama kalabalık kampın sesleri arasında ne dediğini duyamıyordum. Görünüşe göre ordu hareket etme aşamasındaydı.

Genç fey geri döndü ve gözleri üzerimde gezindi. "Bir tanrıçaya benzemiyor," dedi kılıcını kınına sokarken.

"Bunun bir cazibe olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bence bir glamour olsaydı daha iyi görünürdü," diye kuru bir yanıt geldi.

Yaşlı fey elindeki ıslak bezle göğsüme biraz su serpti ve kurumuş kanı boynumdan ve omuzlarımdan temizledi. "Temizlenince daha iyi görünecek. Sanki bok içinde banyo yapmış gibi."

"Öyle yaptı," dedi genç fey, sesi soğuktu. "Kontrol ettiği o sarmaşıklar Sigge'yi parçaladı. Bağırsakları kanıyla birlikte kızın üzerine döküldü."

"Bu çok itici." "Onu
becerme o zaman!"

Yaşlı fey ona bir bakış fırlattı. "O kadar da itici değil. İşte, çantamı ver."

"Kendin al."

"Tamam, ama o zaman sıra sana gelmez."

Genç fey sertçe güldü. "Sanki ben bir tane istermişim
gibi!" "İsteyeceğini düşünürdüm."

"Neden, tanrılar aşkına?"

"Bir daha asla onun türünden biriyle karşılaşma şansın olmayacak, değil mi?" Genç fey kaşlarını çatı. "Kral tanrıları geri getirdiğinde-"

"Eğer-" diye başladı yaşlı fey ve sonra muhtemelen kılıcı hatırlayarak durdu. "Sanki seninle bir şey yapmak isterlermiş gibi," diye düzeltti. "Melez olanlar bile."

"Bazıları olabilir." Ama genç fey'in sesi daha az emin geliyordu.

Yaşlı adam kirli bir bezi daha temiz bir bezle değiştirdi. "Sana ne olacağını söyleyeyim. Hayatının geri kalanını şansını denemiş olmayı dileyerek ve bunun nasıl bir his olduğunu merak ederek geçireceksin. Ama sana söylemeyeceğim."

Genç fey endişeyle dudaklarını yaladı, gözleri çadırın kapısına gidip geldi. "Bu yasak," diye tekrarladı.

"Bunca zamandır yaptığımız gibi pek çok şey öyle. Sence başkentteki erdemli piçlerden herhangi biri *bunu* anlayabilir mi?"

"Tanrılar döndüğünde bize teşekkür edecekler!"

"Evet, insanlar bana bunu söyleyip duruyor. Ama şu ana kadar bundan hiçbir şey elde edemedim.

-Sen de öyle. Hizmetiniz için küçük bir şey istemiyor musunuz?"

Zihnimden aniden bir dizi pornografik görüntü geçti ve şu anda yeteneklerime sahip olmadığım için Ortak olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde feyden feye yanıp söndü. Muhtemelen sarsılmış görünen genç fey tarafından neredeyse anında kapatıldılar. "Ne yapıyorsun?" diye tısladı. "Birileri görebilir-"

"Diğer herkes meşgul. Ben de sadece sana nişan aldım." Yaşlı fey sırıttı. "İşte böyle."

Bir öncekinden daha çarpıcı bir başka görüntü zihnimde belirdi ve çığlık atmayı düşündüm.

Genç fey yaşlı olanın omzunu kavradı, parmakları bembeyazdı. "Hâlâ kendini dindar hissediyor musun?" diye sordu yoldaşı.

"Pekâlâ," diye fısıldadı genç fey, bana bakarak. "Ne istiyorsun?"

"Biraz sabun ve havlu. Ve kapıya dikkat et."

On Birinci Bölüm

Yaşlı fey'e bir paketten kahverengi, ev yapımı bir sabun parçası atıldı ve genç olan kapının ortasında pozisyon alarak içeridekilerin görüşünü engelledi. Benimkinin de çoğunu engelledi, bana kalan tek görüş açısı bacaklarının arasındaki ateş ışığı üçgeniydi. Bu sayede Aeslinn'in kafesteki bir aslan gibi ileri geri adım atmaya devam ettiğini görebiliyordum. Belli ki benim kadar olmasa da tedirgindi.

Kamptan gelen sesler giderek yükseliyordu. İnsanlar bağılıyor, takımlar şingirdiyor, bir araba patikadan kayarak bir hendeğe saplanıyor ve birden fazla fey onları çıkarmaya çalışırken atlar kişniyor ve kişniyordu. Ve ben tüm bunlar için minnettardım.

Ben de kendi kendime küçük sesler çıkarmaya başlamıştım.

Kelimeler ya da heceler bile değildi. Sadece sabunlu bez boynumda, omuzlarımda, göğüslerimde ve karnımda gezdirilirken boğazımın derinliklerinden gelen gırtlaktan çıkan hayvani seslerdi. Bu sesler, fey aniden pantolonumu dizlerime kadar indirdiğinde tiz hırıltılara dönüştü.

Duydu ve bana sinsi bir sırıtış attı. "Yalvar bana, küçük tanrıça. Belki ben de nazik olurum."

"Siktir git!"

"Ama benim yaptığım da bu, değil mi?" Hareketleri yavaşladı, bir duygusallık parodisine dönüştü.

Göğüslerimle oynarken bakışlarımı tuttu ve bu bir tepki alamayınca parmaklarını karnımda gezdirmeye başladı. Başıma gelecekleri bildiğim halde başımı çeviren ilk kişi olmayı reddettim. Ama parmakları kasıklarımaya ulaştığında, keşfettiklerinde, okşadıklarında, *içime girdiklerinde* yüzündeki ifade gururumu *ayaklar* altına almamı sağladı.

Bu olmuyordu, bu olmuyordu, bu olmuyordu- "Benim için çığlık at, küçük Pythia. Sadece küçük bir çığlık mı?"

"Cehenneme git!"

"Oralı değil misin? Şimdiden bana aşık mı oldun?" "Faerie bildiğim en kötü cehennem."

Dudakları büküldü. "Eğer işin bu kısmından bahsediyorsak, katılıyorum."

İkinci bir parmak ilkinde katıldı ve bu çok fazlaydı. Beni hızlı ve kaba hareketlerle açmaya başladığında haykırdım ve genç fey omzunun üzerinden baktı. Gözleri genişledi.

"Uyanık mı?" "Belli ki."

"Ağzını tıkamalısın. O bir cadı. Büyü yapabilir!"

"O uyuşturulmuş bir cadı ve ben onun sesini seviyorum." Yaşlı fey bana baktı ve parmaklarını tekrar bükte. "Hadi şu güzel çılgılığı duyalım."

Çılgılık atmadım. Pritkin'in yeteneklerine erişmek için çok uğraştım. Onlar gemideyken, temelde bir succubus'tum ve fey kendini savunmasız bırakmıştı. Ondan güç çekebilmeliydim, ikisinden de.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım hiçbir şey olmadı. Bana verdikleri doz her neyse, tam olarak söylendiği gibi yapmıştı. Şu anda bırakın başkasınınkini, kendi gücümü bile kullanamıyordum. Ve bir silah kullanmak, elime bir tane geçirebileceğimi varsaysam bile, özgür kalmayı gerektirirdi.

Aksi takdirde, çaresizdim.

Farkına vardığım şey mideme bir taş gibi oturdu. "Acele et!" dedi ikinci fey. "Sıramı istiyorum." "Ben de bundan zevk almak istiyorum."

Ama yaşlı fey hızlandı. Suyun geri kalanını üzerime dökerek banyonun bittiğini ve başka bir şeyin başladığını işaret etti. Ama orada bir engelle karşılaştı.

Pantolonumu çoktan indirmişti ama bağlı olduğum için çıkaramıyordu. Sinirli bir ses çıkardı ve onları kesip attı ve dizlerimi daha da ayırdı. Ama ayak bileklerimin etrafındaki ipler baldırlarıma kadar uzanıyordu ve ancak o kadar açılabilirdim.

"Ne yapıyorsun?" dedi ikinci fey, bıçak yeniden ortaya çıkıp bacaklarımın etrafındaki bağların üzerine düştüğünde.

"Onu serbest bırakıyorum. Onu bu şekilde alamam."

"Yapsan iyi olur-" "Neden?"

"-Daha fazla ipimiz yok!"

Yaşlı fey küfretti ve bağları çözmeye çalışmadan önce bıçağı bir kenara koydu. Ama çok sıkıydılar ve aceleyle banyo yaptığım için de ıslaktılar. Bir süre mücadele ettikten sonra ayağa kalktı ve beni nemli bir toprak parçasına bağlanmış halde bıraktı.

"Ben gidip biraz daha bulayım
o zaman." "Onu bu şekilde al-"

"Onu bu şekilde almayacağım! Bir tanrıçayı sadece bir kez becereceğim.
Bunu doğru yapıyorum!"

"O zaman ben-"

Yaşlı fey genç olanı tuniğinden yakaladı. "Sen yaparsan, ben de senden bir iğdiş yaparım. Onu *ben* temizledim; ilk benim hakkım var."

"O zaman acele etsen iyi olur. Onu istediklerine karar verirlerse-"

"Bok gibi kokmadığı için minnettar olacaklar, değil mi?"

Genç fey tercüme edilemeyecek bir şey söyledi ve yaşlı fey onu bırakıp aceleyle kampa doğru ilerledi. Genç muhafız tekrar kapıdaki yerini aldı, sanırım yoldaşının emirlerine uymayı planlıyordu. Emin olamadım çünkü artık yüzünü göremiyordum.

Bu da beni göremediği anlamına geliyordu. İlk fey'in onları biraz gevşettiğini umarak çılgınca ipler üzerinde çalışmaya başladım. Muhtemelen muhafızı ne yaptığım konusunda uyaracak kadar yüksek sesle nefes alıyordum ama o başka bir şeyle meşguldü.

Büyük bir şey.

Bir süre sonra kafamı kaldırdığımda genç fey'in kıpırdamadan durduğunu gördüm; sırtı kaskatı, duruşu geniş ve elleri kılıcının kabzasında kenetlenmişti. Anlamadım; az önce bir tehdit görmüş gibi görünüyordu. Ama dışarıdaki tek kişi-

Daha yeni iki oldu.

Her şeye rağmen bir an durakladım, nefesim kesildi. Beynim gördüklerimi açıklamaya çalışıyordu ama böbreküstü bezlerim sistemime su basmayı yeni bitirmişti ve düşünemiyordum. Duyamıyordum da.

Kalbimin çarpıntısını ve zihnimi ele geçiren durağan beyaz gürültüyü.

Çünkü kamp ateşinin yanındaki kumlu toprağın üzerinde parıldayan, dokuz ayak boyunda, altın bir tanrı duruyordu.

Dalgalı saçları sırtından omuz hizasının hemen altına kadar iniyordu ve cilalı metal üzerindeki güneş ışığı rengindeydi. Yüzü ve vücudu da feylerin Dünya'da yaptığı gibi, sanki kendi ışıklarını yaratıyormuş gibi parlıyordu. Sadece o şimdiye kadar gördüğüm tüm feylerden çok daha parlaktı.

Parlaklık yüz hatlarını sildi, onları o kadar parlak bir ışık gölgesiyle kapladı ki gözleri dışında pek bir şey seçemiyordum. Gözleri her şeyi aydınlatıyordu, öylesine şaşırtıcı bir mavilikteydi ki, bizim insan gölgemizden tamamen farklı bir renk gibi görünüyorlardı. Ayrıca pırıl pırıl parlayan, altın rengi bir zırh giymişti ve bu da parlaklığı daha da arttırıyordu.

Neden bu şekilde tezahür etme zahmetine girdiğini merak ettim ve sonra hatırladım: Zeus panteonun bukalemunuydu. İnsanlara her türlü şey olarak görünürdü, hatta zaman zaman hayvanlar ve cansız nesneler, ona yardımcı olacağını düşündüğü her şey. Bu yüzden, askerlerle dolu bir kampta çocuklardan biri gibi görünmeyi seçmesinin sürpriz olmaması gerektiğini tahmin ettim.

Hayır, *bu* beni şaşırtmadı.

Öte yandan, yarı saydam olduğu gerçeği, beynimin bunu anlamlandırmaya çalışırken her türlü garip şekilde bükülmesine neden oldu. Ve başarısız oldu, çünkü Faerie'de ruhlar yoktu. Bunu sorgusuz sualsiz biliyordum; şu anda bunun canlı kanıtıydım.

Peki, *neydi* o?

Tüm o parlayan ışığın arasından ağaçların karanlık hatlarını ve kampı dağıtarak hareket eden feyleri belli belirsiz görebiliyordum. Yine de onu görmemiş gibiydiler. Hiçbiri, onun saçtığı ışık çemberinin içinden koşarak geçenler bile, geçerken en ufak bir tereddüt göstermedi.

Uzun, gümüş saçlarını aydınlatıyor, bıçaklarının kabzalarından parlıyor ve garip, kavisli kılıçlarının kenarlarını belirginleştiriyordu. Ama asla ona doğru dönmeyen gözlerinde parıldamıyordu. Ve çadırların etrafında bir tanrının dolaşmasına alışkın olsanız bile, dokuz ayak boyunda, parıldayan, yarı şeffaf bir tanrının en azından bir bakış kazanması gerekirdi.

Ama o görmedi, bu yüzden onu görmediler. Ama ben gördüm, hem de sadece bir hayalet olarak değil. O hareket ettiğinde büyük zırhlı ayaklarının altındaki kum hareket etti, sanki bir tür ağırlığın altındaymış gibi hafifçe yukarı itildi ve rüzgâr o altın saç tellerini etrafa savurdu.

O zaman bir bedeni vardı, ama bizimki gibi değildi.

Tanrıların enerji varlıkları olduğunu, istedikleri zaman ete bürünebildiklerini ama buna mecbur olmadıklarını duymuştum. Annemin seferinden sonra yaptığı gibi insan formunda var olabilirler, fark edilmeden normal halkın arasına karışabilirlerdi. Ama bu onların doğal hali olmalıydı: bir hayalet değil, gittikleri her yerin kurallarını yeniden yazabilecek kadar saf enerjiden oluşan bir varlık.

Düşman bir dünyadakiler de dahil.

Belki de Faerie bu yüzden ona dokunamıyordu, diye düşündüm. Şimdiye kadar yarattığı her şeyden çok farklı olan bu garip var olma biçimini bilmiyordu. Tabii yanlış anlamadıysam. Paniğe kapılmış bir zihnin uydurduğu bir tür serap değilse, ama ben öyle düşünmüyordum.

Seraplar fey krallarını cüppelerinin önünden tutup yüzlerine doğru çekmezdi.

Yardımcı olabilecek herhangi bir bilgi bulma umuduyla kulaklarımı zorladım. Ve ne konuştuklarını duyabildiğimi fark ettim. Belki de at kazası nihayet çözüldüğü ve gürültülü kafile geçip gittiği için kampın bu köşesi karanlık ve sessiz kalmıştı.

Belki de desibel seviyesi aniden yükseldiği içindir. "Bana meydan mı okuyorsun?" Zeus gürledi.

"Saygısızlık etmek istemedim," dedi Aeslinn hafifçe sinerek. Yedi ayaktan uzun boylu fey kralının küçük görüldüğünü görmek garipti. Ama belki de Zeus'un bu kadar büyük görünmesinin nedeni buydu.

İnsanlara tepeden bakmayı severdi.

Ama beni şaşırtacak şekilde, korkmuş görünmesine rağmen Aeslinn susmadı ya da af dilemedi. Gözlerini Zeus'un devasa göğsünde bir yere sabitleyerek içine kapandı ama konuşmaya devam etti. Ve çok konuştu.

"Ama hayvanlarınız huzursuzlanmaya başladı. Tüm çabalarımıza rağmen, onlar için yiyeceğimiz tükeniyor. Büyük Nimue'nin gücü bile onları tatmin etmedi.

uzun süre. Daha fazlası olmadığında ne olacak? Bize sırtlarını döndüklerinde, yerine-"

"Bunun olmayacağına dair bana güvence vermişsiniz."

"Bu, cadıların yaratıkları tesisimi yok etmeden önceydi! Onu nasıl bulduklarını bile bilmiyorum ama dumanı tüten bir harabe olarak bıraktılar. Şimdi, hiçbir şey için söz veremem-"

"Başkaları da var-"

"Ama yeterli değil!" Aeslinn alev alev yanan mavi gözlerle tekrar karşılaştı ve yüz ifadesi solgun olsa da kararlıydı. Başka ne eksiği olursa olsun, cesareti vardı. "Zamanımız tükeniyor. Elimizde üstünlük varken şimdi harekete geçmeliyiz. Buna bu gece son verebilirsin-"

"Ve ne yapacaksın?"

Aeslinn hazırlıksız yakalanmış gibi ona bakakaldı. "Hükmet! O şeytani bariyeri yıkın ve eski düzeni geri getirin. Bunca yıldır uğruna çalıştığımız, fedakârlık yaptığımız her şeye sahip olabiliriz! Onun gücünü al ve çocuğu sonra ara-"

"Ve onu önce başkasının bulması riskini mi alayım? Hayır." Amansızdı.

Ama Aeslinn bunu duymuyordu. "Bu delilik," diye öfkelenildi. "Bunu görmelisin! Hiç bu kadar yakın olmamıştık-"

"Ve bir kez daha politika hakkında her şeyi bildiğini, insanlar hakkında ise hiçbir şey bilmediğini kanıtlıyorsun," dedi Zeus kesin bir ifadeyle. "Her zaman savaşmak istemiyorsan, sadece kudretle hükmedemezsin. *Korku* yoluyla yönetirsiniz. İnsanlar kazanamayacaklarına, sana karşı çıkmanın yıkım olduğuna, hızlı ve kesin olduğuna ve ilerlemenin tek yolunun itaat olduğuna inanmalıdır. Onları bu şekilde hizada tutarsınız, özellikle de birden fazla dünyada. Sadakati bu şekilde sağlarsınız."

Aeslinn bunu yutmuş gibi görünmüyordu. "Son kez olmadı-" diye başladı.

Ve o kadar sert ve hızlı bir ters yumruk yedi ki neredeyse ateşin içine düşüyordu. Tam yanına düştü ve cüppesinin bir kenarından dumanlar çıkmaya başladı ama o bunu söndürdü. Ve Zeus'a taparcasına olmayan gözlerle baktı.

"Dikkatli ol, fey kralı," dedi Zeus, o kadar sessizdi ki duymak için kendimi zorlamam gerekti

o.

"Özür dilerim," diye tısladı Aeslinn, gerçi dişlerini sıkarak söylediği düşünöldüğünde pek de inandırıcı değildi. Uzun saçları yüzüne dökölmüş, ifadesini yarı yarıya gizlemişti ama sesi hırçınlığın bu tarafındaydı. "Ama bunların hiçbirisi durumumuzun her geçen gün daha da tehlikeli hale geldiği gerçeğini değıştirmiyor. Gücümüzün tükenişı dayanılmaz hale geliyor; bunu sonsuza dek sürdüremeyiz. İsyankâr oğlun sınırlarıma dayandı, rezervlerimden besleniyor ve gücümün azalmasını bekliyor. Ve şimdi o sefil Arsen bize sırtını döndü-"

"Tavsiye ettiğim gibi onu yıllar önce öldürmüş olsaydınız böyle bir şey olmayacaktı."

"O eski düzenin, kadim evlerin sevgilisi," diye tükürdü Aeslinn. "Ailesi benden önce hüküm sürdü ve birçoğu onun soyunun -her ne kadar lekeli olsa da- meşru olduğunu düşünüyor."

"O zaman bir sebep daha var."

"Ona karşı hareket edemezdim! Sebepsiz yere olmaz! Bu bir isyanla sonuçlanabilirdi. Diğer soylu haneler bunu kanlarının düşündükleri gibi bir kalkan olmadığının işareti olarak kabul ederlerdi."

"Onları gözünde büyütüyorsun," dedi Zeus sıkılmış bir sesle ve çadıra sırtını dönmüş bir şekilde ateşin yanındaki kütüğün üzerine oturdu. Alevlere yakınlığı ve yarı saydam hali beni ışıktan yapılmış gibi görünen bir yaratığa bakmaya itti. Uzuvarından kaynıyor, saçlarından parıldıyor ve küçük ateşin etrafındaki pusu o kadar büyütüyordu ki kampın o kısmına bir spot ışığı tutulmuş gibi görünüyordu.

Yine de kimse fark etmedi. Muhafızım dışında kimse, ya göz alıcı şeylerin arkasını görebilme yeteneğine sahip olan ya da -daha büyük olasılıkla, aynı şeyi ben de görebildiğim ve şu anda herhangi bir yeteneğim olmadığı için- görmek zorunda olmayan genç fey. Zeus basitçe bu taraftan koruma zahmetine girmemişti.

Sonuç olarak, muhafız olduğu yerde donup kalmıştı, sersemlemiş ya da dehşete düşmüş ya da aklını kaçırarak kadar korkmuştu, hangisi olduğundan emin değildim. Ama bana hiç dikkat etmiyordu. Şanslıydım, çünkü tüm o ışık daha önce fark etmediğim bir şeyin üzerinde parıldıyordu: yaşlı fey'in kılıcı, yarısı yatağını örten battaniyenin içine gömölmüştü.

Giderken onu almamıştı; kınını bile takmamıştı. Bunu fark etmeli ve çoktan aramalıydım. Ama şimdi

yapmak zorundaydı.

Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde vücudumu üzerinde sallamaya başladım.

"Kendi tarihin hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?" diyordu Zeus. "O çok övündüğünüz soylularınız hareketsizlik derecesinde temkinlidirler. Hain olanlar bile sevgili Artemis oyununu oynayıp hepimizi sepetleyene kadar ayaklanmadılar. Bunu takip eden savaşta savaştığınızı düşünürsek, bunu hatırlayacağınızı düşünebiliriz."

"Hatırlıyorum," dedi Aeslinn, yüzü karararak. "Birçoğunun, kendi *sadık* soylularımın, fırsatını buldukları anda bana nasıl sırt çevirdiğini hatırlıyorum. Arsen'in babasını idam etmek zorunda kaldım, bana karşı hiçbir hamle yapmamış olmasına rağmen onlara liderlik etmesini istedikleri kişiyi. Bu, oğlunu sonsuza dek küstürdü, kısa giysiler içindeyken onu düşmanım yaptı."

"Yeter!" Zeus beni irkiltecek kadar yüksek bir sesle böğürdü. "Kesin şu gevezeliği!"

"Ben sadece şunu belirtmek istedim-"

"Davanızı uzun zaman önce açtınız. Ama yine de devam ediyorsun. Bir kadın gibi konuşuyorsun!"

"Evet, baba."

"Orada da dikkatli ol." Kurudu. "Bunu henüz hak etmedin." Aeslinn bu sefer hiçbir şey söylemedi.

Zeus, "Korkak halkınızdan çok iblisin yumurtası için endişelenin," diye ekledi. "Onu ele geçirdiğimde, bekleyişiniz sona erecek. Tüm politikalarınız olmasa bile bu gece zafer kazanma şansınız var."

"Peki ya gelmezse?" Aeslinn çadıra bakıp duraksamama ve kıpırdamadan yatmama neden oldu.

"Yapacak. O ve cadı, vampirle birlikte birbirlerine bağlılar. Başka seçeneği yok."

"Tabii büyüü kaldırıp onu kaderine terk etmezlerse!"

"Ah, ama işte güçleri gidiyor. Pythia olmadan savaş kaybetmektense, özellikle de düzensiz bir kampta onun peşine düşme riskini almayı tercih ederler."

"Sanki bu çocuğu kazanmak için her şeyini kaybetmeyi göze alacakmışsın gibi?" Aeslinn dikkatle sordu.

Bir patlama bekleyerek nefesimi tuttum ama Zeus'un müttefikine attığı bakış bu kez eğleniyordu. "Yem hazır ve binlerce fey gizlenmiş ve tetikte bekliyor. Buraya adımını attığı anda benimdir."

"Kızı küçümsüyorsun. O da annesi kadar kötü ve iblisin bilmediğimiz yetenekleri var. Ve soylular, eğer bunu duyarlarsa-"

"Yine soylular." Zeus iç çekti. "Halkım döner dönmez, onlar için bir daha asla endişelenmene gerek kalmayacak."

"Ama artık biliyorum, bu yüzden bu işin bitmesini istiyorum!"

"Sabır. Henüz öğrenmediğin tek ders bu." Zeus bir sopayla ateşi dürttü. "Oh, ve muhafızı öldür. Konuşmamıza kulak misafiri oldu."

Tanrı aniden ortadan kayboldu, sopa alevler içinde kaldı ve kral lanet okudu. Genç fey orada öylece durdu, sanki taşa dönüşmüş gibi kaskatı kesilmişti. Uzun bir süre boyunca o ve kral birbirlerine sessizce baktılar.

Sonra Aeslinn tekrar küfretti. "Dilini dişlerinin arasında tut," diye hırladı ve uzaklaştı.

On İkinci Bölüm

Genç muhafız siyah bir yün yumağının içine yığıldı, zor nefes alıyordu ve hastalanmak üzereymiş gibi görünüyordu. Bir süre sonra ayağa kalkıp çadırın yan tarafına doğru koşarken bunun doğru bir tahmin olduğunu tahmin ettim. İnsanlarla feylerin en azından bir ortak noktası olduğunu kanıtladığı yere, çalıların arasına doğru koştuğunu duydum.

Bu beni ilk kez yalnız bıraktı ve ben de bundan faydalanarak sonunda ortağının geride bıraktığı kılıca ulaştım.

Belli ki çok sevilen bir silahtı, iyi yağlanmış ve fena halde keskindi. Ama ellerim arkamda sıkışmıştı ve onları göremiyordum, bu da iplerden çok kendimi kesmeme neden oluyordu. Yine de devam ettim ve bağlı ellerimle ayaklarım arasındaki ipi kesmeyi başardım, bu da simit şeklindeki vücudumu nihayet esnetebilmemi sağladı.

Ve, oh,

Tanrım! Hata!

Büyük hata!

Ağlamamak için dudağımı ısırarak zorunda kaldım, çünkü canım çok acıyordu. Ve "o" derken, her şeyi kastediyorum. Yarım düzine charley atı aynı anda bana çarptığı için saatlerce böyle bükülmüş olmalıyım. Bir an için tek yapabildiğim toprakta kıvranmak ve çılgınlık atmamak için mücadele etmekte.

Ama sonunda kramplardan birkaçı gevşedi ve geri kalanı da manevra yapabilmemi sağlayacak kadar sakinleşti. Bileklerim ve ön kollarım sanki dünyadaki iplerin yarısı etraflarına bağlanmış gibi hissediyordum, her birkaç santimde bir düğümler beni daha da engelliyordu. Ben de bunun yerine baldırlarımın ve ayak bileklerimin etrafındaki bağlar üzerinde çalışmaya başladım.

Şu anda öncelikli olan koşabilmektir.

Ve fey dikkatsiz davranmış gibi görünüyordu. Kollarımda olduğu gibi beni de düzgün bir şekilde bağlamak yerine, burada sadece bir düğüm vardı.

İpin geri kalanı bacaklarıma dolandı. Ana sorunu çözdüğümde, geri kalanı düştü ve ayağa kalktı-

Ve neredeyse düzleşmiş damarlara geri akan kan sayesinde hemen yere yığıldı.

Birkaç kez daha denedim, birkaç kez daha başarısız oldum ve paniklemeye başladım. Fey her an geri gelebilirdi ve ben bir kedi yavrusu kadar güçsüzdüm ve ayakta bile duramıyordum. Bırakın kampı, çadırdan bile nasıl çıkacaktım? Nasıl yapmam gerekiyordu-

Gözlerim toprakta parıldayan küçük, siyah bir şişeye takılınca düşüncelerim kesildi. Bu, ben uyandıktan kısa bir süre sonra fey'in bahsettiği şişenin aynısıydı. Beni gücümünden koparmak için kullanılmıştı.

Çılgınca etrafıma bakındım, bana en azından bir savaş şansı verebilecek ikizini, sarı olanı bulmaya çalıştım ama orada değildi. Ve rengiyle, onu gözden kaçırmış olamazdım. Görünüşe göre sadece siyah olan sürüden düşmüştü.

Fey'in beni öldüreceğini söylediği.

Bir an ona bakakaldım, beynim yine o garip, vızıltılı sesle sustu. Muhtemelen damarlarımda dolaşan kandan kaynaklanıyordu ama sanki bir arı sürüsü gibiydi. Bu beni delirtti.

Bir saniye sonra, ellerimin etrafındaki ipler üzerinde çılgınca çalışmaya başladım, onları kurtarabilmeyi ve bacaklarıma biraz his masajı yapabilmeyi umuyordum. Ama gözlerim şişeyi hiç bırakmadı. Ağzımla alabilirdim; bunun için tamamen özgür olmama gerek yoktu. Sadece dudaklarımla alabilir, dilimle mantarı dışarı itebilir ve içebilirdim.

Bunu şu anda yapabilirim.

Ve yapmalıydım, çünkü bundan başka bir çıkış yolu göremiyordum. Kaçamazdım, savaşılamazdım ve Zeus'un Pythian gücüyle olan bağlantımı çalmasına izin veremezdim. Peki, başka ne seçenek vardı?

Yok, öyleyse yap gitsin, diye düşündüm vahşice. Ya da bileklerini o lanet kılıçla biraz daha kes ve kan kaybından öl. Her iki durumda da, yap şu işi!

Onun yerine daha hızlı kesiyordum, hâlâ şişeye bakıyordum. Sanki diğer her şey kaybolmuş ve sadece o kalmıştı. Sanki tüm dünyayı kaplıyordu.

Birdenbire, Aeslinn'in evcil büyücüsü Jonathan adında bir adamın katlettiği haydut yardımcı Jo'yu hatırladım. Onun gücüne erişebilmek için ruhunun bir parçasını fazladan bir uzuv gibi kendi bedenine aşlamıştı. Bu ona başka bir şey de vermişti.

O ruh parçası, yan tarafındaki derinin hemen altında, göğüs kafesinin hemen altında küçük, insana benzer bir yüz ortaya çıkarmıştı. Bir oyuncak bebeğin yüzüne ya da garip bir vücut modifikasyonuna benziyordu, soluk derisi üzerine gerilmişti, ancak yüz hatları mükemmel bir şekilde görülebiliyor ve yukarı doğru itiliyordu. Ve bu vücut modifikasyonu *hareket ediyordu*.

Gözler, çaresizce görmeye çalışarak sürekli hareket halinde dönen görmeyen topaklardı. Minik ağzı ise sürekli açık kalmış ve sessiz bir çığlık atarak çalışıyordu. O zaman da beni dehşete düşürmüştü, şimdi de aynı şeyi yapıyor.

Böyle mi olmak istiyorsun? Kendime sertçe sordum. *Böyle* mi yaşamak istiyorsun?

Bir parçam dehşet içinde geri çekildi ama yine de harekete geçmedim.

Daha sonra Agnes'in ölümünü hatırladım, çünkü hafızama aynı canlılıkta kazanmıştı. Bedeni çoktan ölmüştü ama ruhu yaşamaya devam etmiş ve Myra adında başka bir haydudu ele geçirmeyi başarmıştı. Kız, kendisine öğretilen her şeye karşı tanrının yalanları tarafından dönüştürülmüştü ve Agnes'in varisi, Agnes'in sorumluluğundaydı.

Ve Gertie'nin kızı işini sonuna kadar korkusuzca yapmıştı.

Boğazını kesip Myra'yı öldürdükten ve kendi ruhunu serbest bıraktıktan sonra dökülen kanı hâlâ kıpkırmızı görebiliyordum. Pythias'ın yapabildiği gibi geri dönüp birini ele geçirmeye çalışmadığından emin olmak için varisini öteki dünyaya kadar takip etmişti. Myra ile aynı acıyı hissetmiş olması gerektiği gerçeğine rağmen, elinin titrediğini veya bir an bile tereddüt ettiğini hatırlayamadım.

Yine de burada yatıyordum, toprağa yayılmıştım, tamamen dehşete düşmüştüm!

Ne yapmam gerektiğini biliyordum ama sadece kendi iyiliğim için değil, Mircea ve Pritkin bana bağlı olduğu için de bundan çekindim. Mircea ve Pritkin bana bağlı oldukları için. Başka bir şey bilmesem de, feylerin konuşmalarını anlayabildiğimden beri bunu biliyordum. Ve İngilizce konuşmuyorlardı.

Mircea'nın gücü işe yaramazken bu yeteneğin neden işe yaradığını bilmiyordum ama belki de pasif olduğu içindir. İksir işe yarar her şeyi hedef alıyor gibiydi.

savaşta -büyü ya da fiziksel güç- ve bunun yeterli olmadığını tahmin ettim. Ama eğer ölürsem, benimle birlikte gideceklerini söylemeleri yeterliydi.

Neden karabasan lanet olası *işini* yapmamıştı?

Yine de bir parçam, biraz daha dürüst bir parçam, onun başarısızlığının sorunun sadece bir parçası olduğunu biliyordu. Söz verdiği gibi yapmış olsa bile burada olacağımı, zaman kaybedeceğimi biliyordum. *Yaşamak*, onları tekrar görmek, sarayıma sarılmak, inisiyelerimle Noel hediyelerini paketlemeyi bitirmek istiyordum.

Bunların hiçbirini yapmayacaksın! Kendimi sertçe tutuyorum. Öleceksin, burada, şimdi! Ölmek zorundasın!

Yine de, Zeus benimle işini bitirdiğinde bedelinin ne olabileceğini, ne olacağını bilmeme rağmen tereddüt ettim.

Ve artık çok geçti.

"Bu da ne?" Omzumdan tutuldu ve omzunda bir ip bobini taşıyan ve öfkeli görünen yaşlı fey tarafından sarsıldım.

Sessiz kalmamıştı ve diğer feyler koşarak geldiler. Sonra kapıda durup beni seyretmeye başladılar, umutsuzca son bağlarımı da kendi silahlarından birine geçirmeye çalışıyorlardı. Bana doğru geldi, yüzü öfkeliydi ve ben daha gözümü kırpamadan bir elinde ben, diğerinde kılıç vardı ve esaretimi sonsuza dek sona erdirmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Ta ki yaşlı fey silahını bir kenara bırakana kadar. "Ve sen *bana* deli mi diyorsun?" "Ben-" genç fey durdu, yüz hatlarına bir farkındalık geldi.

"Kralı ödülünden mahrum bırakırsanız, ikimiz de şafağı göremeyiz! Tanrılar aşkına, sen bir aptalsın!"

Genç fey bir yatak örtüsünün üzerine oturdu, muhtemelen birkaç dakika içinde iki kez ölmek üzere olduğu için yüzü bembeyazdı. Yutkundu ve konuşmaya çalıştı, daha iyi olduğuna karar verdi ve çantasından bir şişe çıkardı. Birkaç yudumda içti, kolunu ağzına sildi ve bana baktı.

"Harekete geçmeliyiz," dedi, sesi törpülenmişti.

"Sen git," dedi arkadaşı ipi bırakarak. "Bu kadar zahmete boşuna girmedim."

Genç fey onun koluna bir el koydu. "Yapamayız. Biz konuşurken kamp yıkılıyor ve ... ve bir şeyler oluyor. Tuhaf şeyler-"

"O zaman kapıya göz kulak ol. Uzun sürmeyecek."

"Kapıya bakmıyorum!" dedi genç fey, sesi yüksek ve yarı histerikti. "Benden bu kadar! O krala gidiyor. Onu daha güvenli bir yere koymaları gerek!"

"İşim biter bitmez kral onu alabilir."

Yaşlı fey beni yakaladı ama genç olan ayağa fırladı ve elini geri çekti. "Hayır! Artık kestirme yol yok, kuralları çiğnemek yok, hiçbir şey yok. O krala gidecek-"

"Pekâlâ, belki de haklısınız," dedi yaşlı fey.

Sonra da gardını düşürür düşürmez arkadaşının suratına şiddetli bir dirsek indirdi. Genç fey sendeleyerek çadırdan dışarı çıktı, yüzünden kan fışkırıyordu. Ben de kendimi sırtüstü, yaşlı fey bacaklarımın arasında buldum.

Birden hareket edemez, düşünemez, nefes alamaz oldum. Taytının bağcıklarını koparıp beni yerine çekmesini izlerken her şey yavaşlamış gibiydi. Konuşamıyor gibiydim, ama çıkardığım sesler aniden daha yüksek ve daha tiz hale geldi, ta ki-

"Lanet olsun sana!" genç fey elinde kılıcıyla yeniden ortaya çıktı.

Ama büyük olan bu sefer hazırlıksız yakalanmadı. Genç olanın yüzüne toprak attı ve o bağırınca kılıcı elinden aldı. Onlar kılıç için yerde güreşirken ben de bileklerim bağlı ve bacaklarım yarım yamalak çalışır halde çadırın en yakın duvarına tırmanmaya çalıştım.

Daha da kötüsü, şışeyi artık göremiyordum. Kaçamama ihtimalime karşı onu tutup ağzıma götürmeliydim. İntihar hapi gibi dilimin altına koymalıydim. Ama yapmamıştım ve şimdi kasvetin içinde yerini bulamıyordum, hele de üstünde iki fey kavga ederken.

Ta ki, aniden, öyle olmayana kadar.

Genç olan büyüğü vahşi bir darbeye itti ama avantajını kullanmak yerine beni yakaladı. Ve nedenini bilmediğim bir şekilde kirli bir bezi dudaklarımın arasına soktu. Ta ki duyduğum garip, yüksek perdeden hırıltılar aniden kesilene kadar.

Genç fey öfkeli görünüyordu. Ama dövüşe devam etmek yerine, sadece yaşlı olana bakıyordu. Yerde oturmuş, çenesini tutuyordu.

"Ağzını tıkaman gerektiğini söyledim!" diye fısıldadı genç olan öfkeyle.

"Ama çığlığını duymak istiyorum."

"Peki duymalarını istiyor musun?" diye çadırın dışını işaret etti genç fey. Ağır yüklü bir at arabası taşıyan birkaç asker durmuş, merakla bize doğru bakıyordu.

Yaşlı fey onlara baktı ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "İşte bir fikir."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Cevap vermedi. Sadece askerlere bakmaya devam etti, hatta biri onlara bağırdıktan ve onlar da yollarına devam ettikten sonra bile. Onların gidişini izledim ve bu baş döndürücü bir deneyimdi, neredeyse bir uçurumdan düşmek gibiydi. O ana kadar fark etmemiştim ama bilinçaltımda bir şeylerin araya girmesini bekliyordum: bir kesinti olmasını; birinin muhafızları çağırmasını; bir beyaz şövalyenin gelip beni kurtarmasını.

Ama bunların hiçbirisi olmayacaktı, değil mi?

Sanki beni duymuş gibi, yaşlı fey dönüp bana baktı. Sürünerek yanıma geldi ve derme çatma tıkaçı çekip çıkardı, çenem acımasızca kavranırken kanın ve daha kötüsünün tadına bakmama neden oldu. Ama saldırı yerine başka bir şey oldu.

Garip bir şey.

Çadır aniden eğildi ve onun yüzünün yerine aniden bana yansıyan kendi yüzümü gördüm: mavi gözler geniş ve sarsılmış, yanaklar solgun ve nemli, alnımda daha önce bir şekilde gözden kaçırdığı bir kir lekesi, ağzım şoktan gevşek.

Görüntü bir an durdu, sonra yavaşça dışarı doğru tarandı, görüntü vücudumu gösterecek şekilde genişledi, yine fey'in bakış açısından. Toprakta sırtüstü yatıyordum, bileklerim serbest olmadığı ve düz yatamadığım için kısmen yaslanmışım. Kollarım sıkıca geriye doğru çekildiği için göğsüm eğilmişti ve göğüslerim komik bir şekilde öne doğru itilmiş, meme uçlarım soğuğa karşı sıkıca kıvrılmıştı. Panik ve şaşkınlık içinde hızla yükselip alçalıyordu.

Bir an için neler olduğunu anlayamadım. Çok fazla şey çok hızlı olmuştu ve ben bunları kabullenemiyordum. Sonra anladım ve yüzümün değiştiğini gördüm, dehşet ve farkındalık beni ele geçirmişti.

Hayır. Hayır! Yakalanır, cezalandırılır, muhtemelen idam edilirdi. O niyet edemezdi

-

Ama öyleydi.

Ve manzara genişliyordu. Nadiren bir yemeği bitirebildiğim için biraz fazla belirgin olan göğüs kafesim, sonra çok hızlı, nefes nefese nefes almaktan şu anda çukurlaşan karnım ve sonra-

Hayır, diye düşündüm ve çırpınmaya başladım, onu durduramadım, durduramazdım! Ama manzara genişlemeye devam etti, göbeğimin altındaki çukurluğu, seksimin tümseğini, her iki tarafta keskin bir şekilde yükselen uyluklarımı gösterdi. Ve sonra yukarı itildi ve genişçe açıldı.

Orada yatıyordum, nefes nefeseydim, inanamıyordum, bacaklarımı kapatmaya çalışıyordum ama buna izin verilmiyordu. Ve bu düşünce beni çılgına çevirdi. Bana bakmayı kes! Çılgınca düşündüm. Bakmak zorunda değilsin-

Ama öyleydi ve düzinelerce başka fey de öyleydi. Bunu Common'da bangır bangır yayınlıyor, arkadaşlarını zihinsel beslemeye dahil ediyordu. Ve aşağılanmamla ilgili haberler kampta orman yangını gibi yayıldıkça, her an daha fazlası da bu yayına katılıyordu.

Ve izleyenler görsellerden daha fazlasını alıyorlardı. Fey ellerini yavaşça iç uyluklarımda aşağı yukarı gezdirirken tenimin dokusunu hissettiler. Nefes alışverişlerimi duydular; bir meme ucunu yalamak için eğildiğinde tenimdeki sabunun tadını aldılar, tiksintiyle titreyişimi ve ardından ellerinden biri yön değiştirip tekrar bacaklarımin arasına kayarak onunla birlikte keşfetmelerine izin verdiğinde panikle "Hayır!" deyişimi hissettiler.

Başımın döndüğünü hissettim.

"Onları görüyor musun, küçük tanrıça?" diye sordu bana bakarak. "Bütün o gözleri? Seni görüyorlar. Seni hissediyorlar da. Müşterek'te usta olan aşıklar bazen bunu kullanırlar, uzaktayken birbirlerinin bedenlerinin tadını çıkarmak için. Tıpkı seninkinin tadını çıkaracakları gibi."

İnançsızlık içinde nefes nefese ona baktım. "Bunu neden yapıyorsun? Yakalanacaksın. *Seni öldürecekler-*"

"Bundan şüpheliyim. Bize seni hayatta tutmamız söylendi.

Daha fazlası değil." "Ama seni cezalandıracaklar-"

"Daha kötü şeyler de var. Hayatınız boyunca tanıdığınız insanları, başkentinizi, *gururunuzu* kaybetmek gibi. Liderlerimiz bunu unutmuş görünüyor.

Neyse ki bazılarımız hatırlıyor."

Ama hepsi değil. İçeri alacağı kişileri seçiyordu, muhtemelen ne söylerse söylesin keşfedilmekten ve ardından gelecek cezadan kaçınmaya çalışıyordu. Ama *o kadar* da seçici davranmıyordu.

Ortak alanın içinden, bir kamp ateşinin etrafında oturmuş dört fey gördüm, çadırları arkalarında yıkılmış, eşyaları çoktan bir arabaya yüklenmişti. Dışarı ıkma çağrısını beklerken kömürlerin üzerinde küçük bir hayvanı kızartıyorlardı. Ayrıca bir mataranın etrafını paylaşıyorlardı, içlerinden biri görüntüler ona çarptığında aniden elinden düşürdü: yanaklarımı boyayan ve gerçek zamanlı olarak boynumdan aşağı akan kırmızı bir utanç dalgası; ben ona bakarken gözlerim inançsızlıkla gölgelendi, o da bana baktı; vücudum karanlık toprağa karşı solgun.

Sonra tekrar ateşe ve elinde tuttuğu, değerli içkileri toprağa sızdıran şişe ye baktı. Bu ona bir asker arkadaşının kafasına vurduğu bir kelepçe ve diğerlerinin öfke dolu bağırışlarını kazandırdı ama hepsini görmezden geldi. Ağaçların arasına doğru koşmakla meşguldü.

Yalnız değildi.

Görüş alanım genişledi ve bana  büyük kamp gibi görünen yerde fey üstüne fey olduğunu, aniden bahaneler uydurup gecenin içinde kaybolduğunu gösterdi. At arabası yükleyen ya da araba süren diğerleri ise ayrılamıyorlardı ama dikkatleri dağılıyor, kutuları düşürüyor ve yoldan çıkıyorlardı. Ve daha da fazlası kaçmak üzereydi, çünkü yaşlı fey aniden yeterince beklediğine karar verdi.

Onlara alışmaları için zaman vermiş, düşmanlarının cezasına ortak olmalarını, benim aşağılanmamdan ve onun kaçınılmaz zaferinden zevk almalarını istemişti. Öyle de oldu. Birden kıçımın yanaklarında eller hissettim, sıkıyorlardı, daha fazlası gğslerimdeydi, okşuyorlardı, biri salarımdaydı, yumrukluyorlardı. ılgınca etrafıma bakındığımda adırdı başka kimse yoktu. Yine de onları hissedebiliyordum, aynı şekilde.

Sanki binlerce hayalet tarafından saldırıya uğramışım gibi yakınıma doluştular ve ben göremediğim bir saldırıdan kaçmaya çalışarak kıvrandım ve bkldm. Yaşlı fey'in gözleri beni izlerken parıldıadı ve sonra gülüp kollarını açtı.

"Unutma, Kotti'nin oğlu Villi sana bunu veriyor! O size adalet veriyor!"

Ve aniden, zamanım tükenmişti.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

Beni saran garip felç aniden parçalandı ve saldırganıma elimden geldiğince sert bir tekme attım. Beceriksizce ve etkisizdi, bacaklarımdan biri uyuşmuştu ve diğeri komutlarıma ancak yarı yarıya cevap veriyordu. Ama bu onu şaşırtmışa benziyordu.

Daha önce neredeyse pasıftım, tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim. Ama şimdi tepki veriyordum, içimden adını koyamadığım garip sesler çıkıyordu. İlkel, neredeyse hayvani seslerdi ve ben de onunla bir hayvan gibi dövüştüm, bir şekilde onu üzerimden itmeyi başardım. Tekrar üzerime geldiğinde, bir vampir gibi dişlerimle şahdamarına saldırdım.

Ama ben öyle değildim ve o sıvı hızıyla kaçarak beni ince havaya sıkıştırdı.

Ben de başka bir şeyim olmadığı için onun yerine kafamla vurdum.

Beynime vurulmuş gibi hissetmeme neden olacak kadar sert bir şekilde bağlandı ve görüşümün bulanıklaşmasına neden oldu. Ama bileklerimdeki son düğümü de çözüp kollarımı serbest bırakacak kadar çırpınmışım ve bu daha önemli görünüyordu. Gözlerine doğru pençe attım ve ıskaladım ama tırnaklarımla yanağında birkaç tırtıklı çizgi açtım.

İçgüdüsel olarak geri çekildi, yaralarından kan damlıyordu ve ben ayağa fırladım-

Yaklaşık bir saniye boyunca, hırlayıp kolumu yakalayana ve beni tekrar aşağı çekene kadar.

Tekrar gözlerine saldırdım ama bu sefer bunu bekliyordu ve işe yaramadı. Suratıma bir yumruktan çok aşağılayıcı bir tokat attı ama daha önce pek çok insanla uğraştığını sanmıyorum. Çünkü başımı neredeyse boynumu kıracak kadar sert bir şekilde geriye doğru salladı. Ayrıca beni sersemletti ve bileklerimi tutmasına izin verdi.

İpler yüzünden çığ kalmışlardı ve onun yumruğundan daha çok acıyorlardı, ağlamama neden oldular ama dövüşmeye devam ettim.

İşe yaramazdı, hatta aptalcaydı. İki kişilerdi ve ikisi de benden çok daha güçlüydü. Kendimi savunmayı biraz bilsem de yeterince bilmiyordum. Ve onu kızdırmak çok daha acımasız bir deneyimle sonuçlanacaktı, çünkü Zeus ne durumda olduğumu umursamıyordu, sadece hayatta olmamı umursuyordu.

Ama bir türlü duramadım.

Neredeyse karanlıkta boğuşurken Common'da kendimi bir anlığına gördüm, çarpık, titrek bir kamera versiyonu. Uzaktaki, titrek ateş ışığı sahnenin üzerinde flaş benzeri bir etki yaratıyor, izleyenler için parçaları vurguluyordu: fey'in yıpranmış tuniği, şimdi toprakta güreşmekten kirlenmiş; aynı derecede kirli saçlarım, yağlı teller yüzüme düşüyor; yanağındaki yaralardan bir damla kan, bir an için çene çizgisinde parıltıyor; yarı yarık bileklerimden daha fazla kan lekesi uçuyor. Ama asıl dehşet verici olan gözlerimdi.

Gözlerim çıldırmıştı.

Fey de öyle düşünmüş olmalı, çünkü arkadaşını tersledi. "Şu cehennem kedisi için bana yardım et!"

Genç fey, yardım etmek için harekete geçmeden önce, sanki o da benim cevabımı beklemiyormuş gibi bir saniye boyunca bana boş boş baktı. Omuzlarıma uzandı ama ben dönüp dişlerimi ona geçirince geri çekildi. "Beni ısırdı!"

"Tabii ki, seni ısırdı! Ne bekliyordun ki? Yakala onu!"

Ama bu sefer genç fey itaat etmedi. Bir an için, daha önce bir kez yaptığı gibi yine müdahale edebileceğini düşündüm, tanrısını hoşnutsuz etme düşüncesinden paniğe kapılmıştı. Ama sonra gözleri vücudumda gezindi ve bakışları sertleşti.

Her şeye rağmen dindarlığının bir sınırı varmış gibi görünüyordu.

Arkadaşına yardım etmeyecekti ama beni de kurtarmayacaktı. Issengeir'in galibi değil. Yaşlı fey küfretti ama bunun bir önemi yoktu çünkü kampın geri kalanı çoktan çağrıya cevap vermişti.

Çadırın duvarlarındaki ateş ışığı sadece iki hareketli gölgeyi, umutsuz bir mücadeleye kilitlenmiş iki savaşıyı gösteriyordu. Genç fey bile orada yansımıyordu, arkamdaki karanlıkla birlikte erimişti. Ama biz

yalnız değildim. Çünkü vücudumda küçük değişiklikler ortaya çıkmaya başlamıştı, özellikle Ortak ile yetenekli olanlar varlıklarını belli ediyorlardı.

Kalçalarım ve göğüslerimde girintiler oluştu, sanki görünmez parmaklar beni kavriyordu; meme uçlarım şişti, sanki görünmeyen ağızlar onları yukarı doğru emiyordu; karnımda, kalçalarım ve seksimde aşk ısırıkları gibi mor lekeler oluştu, ama orada aşk yoktu.

Daha da kötüsü, etrafımızda kalabalıklaştıkça, görüş alanımda nefret patlamaları gibi, onların anlık görüntülerini görebiliyordum: gözlerinde şiddetli bir memnuniyetle üzerime eğilen yüzler; morartacak kadar sert kavrayışlarıyla beni tutan eller; daha az yetenekli olanlar, aşağılanmama tanık olmaya hevesli, sıkılmış yumruklarıyla öne doğru eğiliyorlardı.

Şok içinde geriye baktım. Artık o kadar çoktular ki, kampta bir yangın gibi yayılan haberlere bakılırsa yüzlerce kişi olmalıydılar. Olup bitenlerden haberdar olamayacak kadar çoklardı.

Ama sonra, Villi bunun kontrol altına alınmasını istemedi, değil mi?

Bunu bilerek yapmıştı ve sadece belirtilen nedenden dolayı değil. Çünkü hayatında hiç önemli bir şey yapmamıştı. Common'da bunu açıkça gördüm, tüm varlığı bir anda gözümün önünden geçti: para yok, güçlü müttefikler yok, kayda değer bir yetenek yok. Kimsenin onu hatırlaması için bir sebep yoktu.

Şimdiye kadar.

Şimdi, yaptıkları ölmeyen, çürümeyen ve silinemeyen bir kayıta ölümsüzleştiriliyordu. Gerçek zamanlı olarak kaydedilen anları görebiliyordum, beni tekrar altına aldığı anda dehşete düşmüş yüzüm de buna dahildi. Ve kalçalarımı ayırdı.

Tüm vücudumu saran ürperti izleyenlerin arasında dalgalandı; kırık çığlığım yüzlerce boğazda yankılandı. Ya da belki bu başka bir şeydi. Çünkü bir sonraki an ormandan farklı bir ses yükseldi.

İlk başta tek tüktü, uzak ve zayıftı. Ama kısa sürede bir kreşendoya dönüştü. Ta ki tüm kamp feylerin çığlık sesleriyle yankılanana kadar, toplu bir kükreme, bir futbol maçındaki ya da bir savaş alanındaki gibi büyük bir yaygara.

Delireceğimi düşünene kadar beynimde yankılandı. Alaycı, alaycı, nefret dolu seslerle birlikte kalbimde yankılandı. Bedenimde yankılandı

m¼cadele ederken bile beni tutan, koşmaya çalıştığımda beni tekrar toprağa çarpan garip, g¼r¼nmez saldırıda, zafer tezah¼ratları devam etti ve devam etti.

"Bu da ne?" diye sordu genç fey etrafına bakınarak. "Neler oluyor?"

"Bizim için tezah¼rat yapıyorlar!" Villi acımasızca s¼yledi. "Ne olmak ¼zere olduğunu biliyorlar." ¼zerime eğildi, neşeli y¼z¼n¼ bana çevirdi. "Bunu hen¼z bilmiyor musun, k¼¼k tanrıça? *Hissediyor* musun?"

Kasıtlı olarak tam boy bana doğru kaydı ve ben boğuk bir çığlığı bastıramadım. G¼ld¼ ve daha yavaş bir şekilde tekrar yaptı. Kendimi savunmasız bilerek, olacıklardan duyduğum endişenin uzun saniyeler boyunca artmasına izin verdim.

"Yaşadığınız bu korku mu?" diye tısladı. "İssengeir'de, kalkanımızı indirip canavarlarınızı ¼zerimize saldığınızda biz de b¼yle hissettik. Çaresiz. Deşsete d¼řm¼ř. Maruz kaldık. Kazanmayı umamayacağımız bir saldırıya ve kaınamayacağımız bir kadere tamamen açık.

"Bakalım ne kadar hoşuna gidecek."

Ona baktım, tenim buz tutmuştu, kalbim g¼ęs¼mden fırlayacakmış gibi atıyordu.

Bu olmuyordu, bu olmuyordu, bu olmuyordu- Ta ki olana kadar.

Fey ileri doğru itti, sadece k¼¼k bir hareket, neredeyse hiçbir şey. Birden içime girmesi, etinin benimkini ayırması dışında. Kalın, sıcak ve istekliydi ve ben hazırlıksızdım ama en k¼t¼ kısmı bu değildi.

En k¼t¼s¼ de yalnız olmamasıydı.

O itti ve onlar da onunla birlikte ittiler, kampın yarısı gibi g¼r¼nen şey. Ve Ortak ile olan bağlantıları, onun yaptığı her şeyi deneyimlemelerini sağladı. Hepsi ¼nlerinde açılan bedenimin sıcaklığını hissettiler; hepsi bedenimin onları saran kavrayışını biliyorlardı; hepsi bedenlerimizin buluştuğu ve birleştiği yerde, kızarmış tenimin etraflarında gerilmesine tanık oldular.

Zafer çığlıkları atan fey'in g¼zlerinden hepsi bana bakıyordu, kasıklarının sıcaklığı bir damga gibi ¼zerime vuruyordu.

Dünyamın eğrildiğini hissettim, nabzımın kulaklarımda sertçe attığını duydum, dilimde paniğin parlak ve buruk tadını aldım. Gözlerimin önünde dans eden lekeler gördüm ve bayılabileceğimi düşündüm ve bunun bir lütuf olup olmayacağına karar veremedim. Kendime sakinleşmemi, eğitimimi hatırlamamı ve *düşünmemi* söylemeye çalıştım.

Ama olan tek şey, bedenimin onu dışarı çıkarmak için çaresizce etrafını sıkmasıydı.

"Farklı hissediyor," dedi genç fey. Ses tonu o kadar sakin, o kadar gerçekçi, o kadar az önce olduğu gibiydi ki, o ana kadar duyduğum en müstehcen şeydi.

Ta ki dışarıdaki ses fırtınası aniden bir kasırgaya dönüşene kadar. Daha önce ateş gibi olduklarını sanıyordum ama şimdi çılgınca bir sevinçle patlamışlar, kampın dört bir yanında Villi'nin adını haykırıyorlardı. Ama altında başka bir şey vardı, bir şey... Bilmediğim bir şey. Ama genç feyler de bunu duydu.

Birdenbire ürkmüş gibi görünmesine neden olan unutulmaz bir sestir bu. Bir elini arkadaşının koluna koydu. "Bekle. Bir terslik var-"

"Evet, yoluma çıkıyorsun," dedi Villi, onu silkeleyip tekrar üzerime eğilerek.

Ve sonunda, muhtemelen beklediği nedenle olmasa da, talep ettiği çığı aldı.

Çünkü yüzünün içinde kara bir deliğe benzeyen bir şey açılmıştı.

Bir an öylece bakakaldım; gerçek gibi görünmüyordu. Bu kadar yakından bile görünmüyordu. Ona her ne oluyorsa yüz hatlarını bozmuş, derisini germiş ve derin çizgilerle içe doğru çekmişti. Sanki biri kafatasının arkasından uzanmış, burnunu kavramış ve sarsmıştı. Aynı zamanda derinin kendisi de soluyor, büzülüyor ve eski, kahverengimsi bir sarıya bürünüyordu.

Ben izlerken onun elleri de kuruyor, büzüşüyordu. Saniyeler içinde beni kavrayan parmakları cilalanmış deri gibi görünüyor ve kemik gibi hissediliyordu. Artık bembeyaz olan saçlarından küçük parçalar kopuyor ve çadırın kapağından giren rüzgârla savruluyordu.

Aynı şey şimdi genç fey'e de oluyordu. Yerde kıvranıyordu ve uzun, açık renk saçları ve kırıkmamış teniyle genç bir bedene sahipken, birkaç saniye içinde yaşlanmış ve başka bir şeye dönüşmüştü. Korkunç bir şeye.

Tekrar çığlık attım ve aniden birkaç eski Mısır mumyasına benzeyen şeylerden geri çekildim. Feyler gözlerimin önünde parçalanıyordu ama Villi en azından bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Buruşmuş ses tellerinden çığlık olarak algıladığım o doğüstü çingirak seslerinden birini çıkardı ve bana doğru hamle yaptı.

Kırılmış saçları öbek öbek dökülüyordu; gözleri kocaman ve dik dik bakıyordu ve iskelet elleri uzanıyordu, tırnakları uzun ve etlerinden kopmuş pençelerdi. Kimin olduğundan emin olmadığım bir kılıç kaptım ve yarattığı benden uzak tutmaya çalışarak çılginca savurdum. Ama bundan daha fazlasını yaptı.

Bıçak onu kâğıttan yapılmış gibi kesti ve sert toprak zemine çarparak bir avuç kırık kemiğe ve kahverengi bir toz patlamasına dönüştü.

Bu sefer çığlık atmadım; kendimde değildim ve zaten boğazıma bir el dolanmış gibi hissediyordum. Orada öylece çömelmiş, sersemlemiş ve inanamaz bir haldeyken, Common'daki olaylar gözümün önünden geçti. Birbirine yakın üç kamp görebiliyordum, binlerce fey görebiliyordum. Ve birçoğu iyiyken, birçoğu kayıtsızken, diğerleri

Kahverengi havai fişekler gibi patlıyordu.

Sanki kampın üzerine bir toz bulutu çökmüş, ağaçların arasından kaynayarak gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Bir an için hiçbir şey anlamadım. Sonra kafamın içinde bir ses duydum, Pritkin'in karabasanının bir keresinde bana söylediği bir şeyin uzak bir yankısı. *Bunu başkası için yapmaz ama senin için yapar.*

Gertie'nin evindeydi, gücünü bizi kurtarmak için kullandıktan sonra. Pritkin'in olması gereken kişi olmayı reddetmesi yüzünden zayıfladığından yakınıyordu. Diğer yarısıyla yeniden birleşmek ve kim ve ne olduğuyla barışmak için.

Pritkin, diye düşündüm umutsuzca ve bir an için onu gördüm: uzaktaki bir platformda, devasa bir ağacın tepesinde, bir kolunu uzatmış duruyordu. O

Etrafım, aralarında bahsettiği trollerin de bulunduğu, tanımadığım garip görünümlü feylerle çevriliydi. Devasa, güçlü yapılı yaratıklardı, kolları çoğu insan bedeni kadar büyüktü ama yüzlerinde endişe ve şaşkınlıkla geri geri gidiyorlardı.

Çünkü bu artık Pritkin'e benzemiyordu.

Daha doğrusu öyle oldu ama Pritkin başından beri olması gerektiği gibiydi: gözleri karanlık yıldızlar gibi parlıyor, eski püskü arabacı paltosu sanki kendi rüzgârıyla arkasından dalgalanıyor, teni çalıntı güçle parlıyordu. Düzinelerce, belki de yüzlerce fey kıvranıyor, ölüyor, dizlerinin üzerine çöküyordu-

Sonra Pritkin elini uzattı, havada bir şey yakaladı ve *sarsıldı*.

Ve bulut bir fırtınaya dönüştü.

Dışarıdaki kampın içinden gelen uğultuyu duydum. Aniden dehşet içinde yükselen ve aynı hızla susturulan sesler duydum. Ama gerçekten susturulmamışlardı, değil mi? Gecenin içinde işkence görmüş gölgeler gibi çığlık atıyorlardı.

Ya da belki de rüzgârdı. Çünkü doğa duygularımı yansıtıyor gibiydi, dışarıda tam bir fırtına kopuyor gibiydi. Güvenli olmayan çadır kapısı gülen bir ağız gibi sallanıyordu, duvarlar sallanıyordu ve o garip, doğaüstü çığlık artıyordu, tökezleyerek geri çekildim, bir duvara çarptım ve artık ihtiyacım olmayan kılıcı düşürdüm, çünkü onu kullanacak kimse kalmamıştı.

Ve birden Pritkin'in bana karısının öldüğü gece hakkında söylediklerini hatırladım.

Ruth, Pritkin'in ayrı yaşadığı babası Rosier ile karabasan kraliyet evinin sihirli enerjiyi büyütme yeteneği hakkında konuşmuştu. Kendisi için işe yarayıp yaramayacağını öğrenmek istemişti; nişanlısını kendisiyle karabasan seksine katılmaya ikna edebileceğini varsayarsak, bu onun gücünü ve dolayısıyla iblis dünyasındaki statüsünü artıracaktı. Çünkü peşinde olduğu tek şey para değildi.

Rütbe, mevki, biri *olmayı* özlemişti. Ve pazarlık yaptığı iblis lordu ona bunu veremezdi. Ama incubi prensi verebilirdi.

Rosier, yeni karısı kollarında ölürse bunun oğluna ne yapabileceğini düşünmemişti. Onu uyarma zahmetine bile girmemişti. Onun yerine

Güçlü bir iblis aşığın kendisinin yapamadığını yapabileceğine ve oğlunu cehenneme geri çekebileceğine inanarak onu cesaretlendirdi.

Ancak Ruth, Pritkin'i şeytani yönünü güçlendirmenin isteyeceği son şey olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyor olmalıydı. Bu yüzden sormamıştı. Düğün gecelerine kadar beklemiş, sonra Rosier'in ona öğrettiği şekilde geri bildirim döngüsünü kendisi başlatmıştı.

Ve pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını elde etmişti.

Pritkin daha önce seksin iblis versiyonunu yaşamamıştı ve onu nasıl kapatacağını bulması biraz zaman aldı. Ve o bunu başaramadan, çok daha büyük yetenekleri Ruth'u kurutmuştu. Onu kollarında kırılğan hissettiğini ve kurumuş bir kabuk gibi görüldüğünü anlatmıştı.

Şimdi merak ediyorum, eğer durmayı başaramasaydı, o da toz olup gidecek miydi?

Böyle görünebilir miydi?

Neden cevabın evet olabileceğini düşündüm?

Ve sonunda anladım. Pritkin'in Aşık Düğümü aracılığıyla benimle bir bağlantısı vardı ve bu sayede Ortak ile etkileşime geçtiğimde neler olduğunu görebiliyordu. Tüm o feyler gibi o da neler olup bittiğini görmüş ve bunu durdurmanın bir yolu olduğunu fark etmiş olmalıydı.

Bir vampir için kan neyse, bir karabasan için de şehvet odur; birinin yaşam gücüne açılan bir kanal. Ya da birçok kişininkine, çünkü feyler kendilerini Ortak aracılığıyla Villi'ye bağlamışlardı ki bu sadece bir kovan zihni değildi. Bu bir *ruh bağıydı*.

Pritkin'in bana olduğu gibi onlar da ona bağlıydılar. Bu onların da onunla birlikte, sanki kendileri yapıyormuş gibi saldırıya katılmalarını sağlamıştı. Ve onun yaptığı her şeyi deneyimlemelerine: öfke, incinmiş gurur, kısır tatmin ve şehvet.

Güçlerini gümüş bir tepside Incubi Prensi'ne sunmuşlardı.

Ve ziyafet çekiyordu.

Çadır şimdi şiddetle sallanıyordu ve iki fey havaya savrulmaya başlamıştı, bedenlerinden geriye kalanlar ateş ışığında altın tozu gibi parlıyordu. Bu arada açıkta kalan feyler ise dümdüz yok oluyor, etleri geceye karışıyor, iskeletleri ayaklarının dibine çöküyordu.

dehşete düşmüş yoldaşlarını. Ya da daha güçlü olanların durumunda, etli bir bomba patlamış gibi infilak ediyor ve fey arkadaşlarını boğucu, kül benzeri kalıntılardan oluşan dalgalı fırtınalara doğru koşturuyorlardı.

Ve tüm bunlar olurken Pritkin zihninin gözünde daha da parlıyordu. Her ne kadar inkâr etmeye çalışsa da, her zaman olduğu gibi görünüyordu: korkunç güce sahip bir iblis lordu, şimdi yüzyıllar sonra ilk kez yeniden bir araya gelmiş ve tüm yetenekleri tam olarak devrede. Ve iksirin etkisinden kurtulup kendini Aeslinn'in ordusunun üzerine salacak kadar güçlüydü.

Ve kral fark etti.

Gümüş kafanın kekeme bir hareketle döndüğünü görmekten ziyade hissettim çünkü sadece bir kişinin dikkatini çekmemiştik. İki kişinin dikkatini çekmiştik. Ve geliyorlardı, kendi ordularının cesetlerinden oluşan bir fırtınanın içinden geçerek savaşıyorlardı, ama burada olmayan Pritkin için değil.

Benim için geliyorlardı.

"Kaç," tek kelimenin zihnimde yankılandığını duydum ve benden mi, Pritkin'den mi yoksa Faerie'nin kendisinden mi geldiğinden emin olamadım.

Ben de

umursamadım.

Koştum.

Bölüm On Dört

Her nasılsa, kapıdan çıkarken bir battaniye kapmayı düşündüm. Kılıcı geride bıraktım, çünkü çok büyük ve hantaldı, efendisinin boyuyla eşleşecek herhangi bir insan türünden daha uzundu ve onu kullanmak için çok zayıftım. Kollarım ve bacaklarım lastik gibiydi, dizlerim her an çökecekmiş gibi duruyordu ve ellerim titriyordu.

Ama battaniyeyi hatırladım ve hiç de Varestri'ye benzemeyen saçlarım da dahil olmak üzere üzerime attım. Bu korkunç bir kılık değiştirmeydi, bir çocuk dışında hiçbir fey'in 1.80 boyunda olmayacağı gerçeği olmasa bile. Ama kimse fark etmedi.

Eskiden sessiz olan orman artık sessiz değildi.

Gecenin içine daldığımda, feylerin her tarafta toz haline geldiğini gördüm. Bir sonraki rüzgâr gelip onları parçalayana kadar havada asılı kalan kül, yerlerinde kahverengi, hayalete benzer görüntüler bırakıyordu. Onları içime çekmemeye çalıştım ama bu imkansızdı; her yerdeydiler.

Kısa bir süre önce kampın izole köşesinde neredeyse tek başımızaydık, ama görünüşe göre izleyicilerden bazıları bizzat görmek istemişti. Ya da belki de sıradaki olmayı planlamışlardı. Neden orada olduklarını bilmiyordum, sadece rüzgârın hızla kahverengi bir kasırgaya dönüştürdüğü kalıntılarıyla boğulan hayalet gibi bir kalabalığın arasından tökezleyerek geçtim.

Dönen şeritlerin arasından, ağaçların arkasında uçuşan garip, belirsiz renkleri fark ettim. Feylerden daha büyüktüler ve garip bir şekilleri vardı. Ama onları iyi göremiyordum ve nedenini bilmiyordum.

Aeslinn kaynayan bir dalga gibi üzerime gelirken umurumda değildi. Onun büyük gücü ya da belki de Zeus'un gücü önümde sürükleniyordu, bilmiyordum. Sadece hareket etmem gerektiğini biliyordum ve şimdi hareket etmeliydim, ama nerede olduğunu bilmiyordum!

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, duraksadığımda, kararsızlık içinde çılgınca etrafa bakarken vücudumdan kopacakmış gibi hissediyordum. Ve sonra bir fey kılıcını sallayarak bana doğru koştu, ağzı çığlık atıyordu ve

gözleri vahşi. Vurmadan hemen önce milyonlarca parçaya bölünerek burnumu ve boğazımı kahverengi konfetilerle doldurdu.

Ve benim dehşet içinde kaçmama neden oldu, ama çadırın arkasındaki ormana değil.

Çok iyi düşünemiyordum, neredeyse hiç düşünemiyordum ama orada güvende olmadığımı biliyordum. Aeslinn, Pritkin benim için gelirse onu yakalamak için kampın etrafına bir ordu yerleştirdiğini söylemişti. Tüm bunları atlatmamın imkânı yoktu ve atlatsam bile arkadaşlarımın nerede olduğunu bilmiyordum ve soramazdım.

Pritkin bana tek kelimelik kısa bir cümle kurabilmişti ama aynı şey tersi için geçerli değildi. Denedim, denedim ama iksir beni engelliyordu ve gücümü geri getirebilecek altın şişe çadıra geri dönmüştü, muhtemelen fey ile birlikte küle dönmüştü. Ve öyle olmasa bile, şimdi geri dönemezdim.

Arkama baktığımda bir düzine askerin dönen kül fırtınasının içinden geçerek çadıra doğru koştuğunu gördüm. Ellerindeki meşaleler çadırı bir fener gibi parlatırken, artık orada olmayan birini arıyorlardı. Onun yerine etrafım parçalanmış feyler ve karanlıkla çevriliydi, sadece birkaç kamp ateşi karanlığı aydınlatıyordu.

Ama başımın ne kadar büyük bir belada olduğunu görmem için yeterliydi.

Terk edilmiş bir kamp alanını yarılamıştım ki bir grup fey ormanın diğer tarafından fırladı. Doğruca üzerime koştular, kılıçlarını çekmişlerdi ve yansıyan ateş ışığında parlıyorlardı. Donakaldım; gidecek hiçbir yer yoktu ve tekrar yakalanmaktansa öldürülmeyi tercih ederdim.

Ama ben ikisi de değildim.

Etrafımdan dağıldılar, duraklamadılar bile, korkmuş bir kâhinden daha fazla endişelenecek şeyleri olan insanlar gibi.

Muhtemelen bu yüzden, diye düşündüm, ileriye, ağaçların arasından hızla akan renklerin bir kısmının henüz patladığı yere bakarak.

Artık belirsiz değildi. Onun yerine kendimi devasa, mavi-gri bir öküz sürüsüne bakarken buldum; eğer öküzlerin boynuzları benim kollarımın iki katı uzunluğunda olsaydı ve boyları on iki fit olsaydı. Ve tam yollarının üzerindeydim.

O sefer kaçtım ama pek faydası olmadı. Bir tanesinin bile beni öldürmeye yetmesi gerekirken, düzinelercesi üzerimden geçip gittiler. Yine de içimden geçip gitmeye devam ettiler.

nefes alıp veriyorlardı. Onları hissetmedim, bir hayalet gibi bile hissetmedim. Daha çok bir film gibiydi, bir an için vücudumda oynadı ve sonra aniden kayboldu.

Ya da, hayır, yavaşça
fark ettim. Film değil.

Bir *baskı*.

Dönüp arkalarından baktım ve Faerie'nin bana yardım ediyor olması gerektiğini, yeteneklerini kullanarak feyleri Ortak'ta terörize ettiğini ve dikkatlerini dağıttığını fark ettim. Herkesin beynine yansıttığı yaratıklar gerçek değildi. Ama gerçek görünüyorlardı ve rastgele feylerin küle dönüştüğü bir kampta bu yeterince iyiydi.

En azından bir süreliğine, aldatmacayı anlayana kadar, ama hiç vakit kaybetmedim. Ayaklarımı ısırarak keskin çalılar, etrafımdaki fey ışıltılarını ve uyuşumu sıyrarak acı damlayan bir çizgi açan bir oku görmezden gelerek yola çıktım. Sanırım birileri beni hayatta tutmakla ilgili notu almamıştı.

Ya da belki Aeslinn bunu iptal etmişti.

Ormanın içinde kaynayan öfkesini hissedebiliyordum, ona ait olabilecek, büyüyle güçlendirilmiş ve ağaçlardan yankılanan bağıarak verdiği emirleri duyabiliyordum. Orduyu çağırıyor, onlara çemberi daraltmalarını, kimsenin geçmediğinden emin olmalarını söylüyordu. Beni tuzağa düşürecek.

Nereye gittiğimden emin olmasam da yine de koştum. Artık hiçbir şeyden emin değildim, sadece siper almak istiyordum. Bir süre sonra, küçük bir çalılığın kenarında bir ağaç gövdesine tutundum ve efsane dışı yaratıklar - fey efsanesi olduğunu varsayıyorum- ormanda gezinirken tutundum. Kocaman beyaz bir geyik vardı, vücudu ve boynuzları solgun ateşle kaynıyordu, gözleri yıldız ışığı kadar parlaktı; yüzleri olmayan, sadece yosun yığınları olan, Gilly kıyafetleri giymiş devler gibi büyük, tüylü şeyler vardı; ve dokunaçlı dehşetler vardı, çünkü herkesin efsanesi dokunaçlı dehşetler içeriyor gibi görünüyordu ve onları izlerken nedenini anladım.

Gerçekte orada olmadıklarını bilmeme rağmen ödümü kopardılar.

Ama feyler bunu bilmiyordu. Ve ordunun giderek daha büyük bir kısmı rüzgârda savruluyor, diğerlerinin dehşet içinde kaçmasına neden oluyordu. Bazıları

Hatta kendi halklarına saldırmayı bile başardılar, hayaletlere büyü fırlatıp arkalarındaki gerçek feyleri vurdular.

Ama aynı zamanda meşale yığınlarının altında toplanmış, asık suratlı ve kararlı askerler de vardı. Ve ben olduğum yerde kalıp, beni uzun süre saklayamayacak gölgelerin içinde kaybolurken, sistematik bir arama başlatarak yayılıyorlardı. Buradan çıkmak zorundaydım; *düşünmek* zorundaydım.

"Pritkin," diye fısıldadım, aksi doğru olmasa bile beni duyabileceğini umuyordum. "Beni değiştir. Sadece konsantre ol ve beni olduğun yere kaydır."

Dudağımı neredeyse ikiye ayırarak bekledim ama hiçbir şey olmadı. Tekrar denedim ve aynı sonucu aldım. Boğazım acıyordu ama hayal kırıklığı, korku ve artan panikle çılgık atacak gibi hissediyordum. Ve kafa karışıklığı: neden bunu *yapamıyordu*?

Yalvarışımı duymasa bile, Pritkin bunu kendi başına çözebilecek kadar zekiydi ve bizi daha önce de değiştirmişti. Bir keresinde bizi yanan bir binadan çıkarmıştı, bu yüzden nasıl yapılacağını bildiğini biliyordum. Öyle olmasa bile Mircea kesinlikle biliyordu.

Bir noktada karısını aramak ve benden kaçmak için zaman çizelgesinin her yerinde dolaşıyordu. Ve evet, burası Pythian gücünün işe yaramadığı Faerie'ydi, ama ona ihtiyacımız yoktu. Pritkin o feylerden hepimizi buradan çıkarmaya yetecek kadar enerji çekmişti!

"Pritkin," diye fısıldadım, parmaklarım ağaç kabuğunu kazıyordu. "Lütfen *dene*."

Ama eğer öyleyse, işe yaramıyordu. Ve sonunda bunun benim hatam olabileceğini fark ettim. O Pythia değildi ve değişmek için bu yeteneği benden ödünç almak zorundaydı.

Ve şu anda tüm yeteneklerim devre dışıydı.

Beni kurtaramaz diye düşündüm, karanlık görüşümün kenarlarını tırmalıyordu. Ve yapamadım, hiçbir şey yapamadım. O piç fey bana verdiği ilacın beni en az bir gün boyunca çaresiz bırakacağını söylemişti.

Ve benim bir günüm bile yoktu.

Toprakta dizlerimin üzerine çöktüm, Tanrı'ya o siyah şişenin bende olmasını diledim, çünkü o zaman onu alırdım. Hepsini, hiç tereddüt etmeden. Cesaretten değil, bildiğim en büyük korkudan, rüzgârın o feylere yaptığı gibi beni pençeleyip parçalayarak içebilir ve bunun için minnettar olabilirdim.

Ve tıpkı önümdeki toprağa yaptığı gibi, gevşek toprak ve yapraklardan oluşmuş bir tabakayı çekip alıyor ve ... ortaya çıkarıyordu.

Başka bir şey daha.

Bir an orada öylece diz çöktüm ve parlayan mavi bir ayak izine benzeyen şeye baktım. Ama feylerin giydiği yumuşak tabanlı botlar ya da bir kara büyücünün ağır savaş ayakkabıları tarafından yapılmamıştı. Ama *Salvatore Ferragamo*'yu toprağa basan bir şey, hemen altında da *Tramezza* vardı. İtalyan tasarımcının ismarlama, el yapımı serisi ...

Mircea, diye düşündüm, kalbim sıkışıyordu. Ve sonra yaprakları çılgınca fırçalıyordum, ta ki başka bir iz bulana kadar, lekeli ve yarı silinmiş ama görünür olana kadar. Ve sonra bir tane daha, ama bu sefer bir İtalyan mokaseni değil. Pritkin'in tercih ettiği türden çelik burunlu bir çizme.

İleride mavi bir parıltı yakaladım, ilerledim ve başka bir iz buldum, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Ta ki birkaç kampı ayıran ağaç çizgisini takip eden, karanlıkta soluk bir ışıltıyla parlayan ayak izlerine bakana kadar. Bir saniye boyunca onlara baktım, tam olarak ne olup bittiğinden emin değildim.

Sonra Pritkin'in söylediği bir şeyi hatırladım: *Geçide geri dönüş yolumuzu bulabilmemiz için pedisequus tılsımı, yani sadece ayak izlerimizi gösteren bir takip büyüsü kullandım.*

Ve şimdi onu benim için tekrar kullanıyordu.

Ayağa fırladım, kalbim tekrar güm güm atmaya başladı, başımı döndürecek kadar sertti. Ama bu sefer umutla atıyordu. Ve sonra sadece benim görebildiğim bir patikayı takip ederek hızla uzaklaştım.

Ya da bir parçasını. Ayak izleri bir günden uzun süredir oradaydı ve gerçekten silikti. Ayrıca feylerin ayrılmak için acele ederken dağıttıkları ya da toprak ve yaprak dökülmesiyle örttükleri yerlerde de kaybolmuşlardı. Ve onları seçebildiğim bile, çoğu zaman uygun bir siper yoktu, bu da beni açık alana, yarı dolu kamplara ve temizlenmiş alanlara doğru zorluyordu.

Feyler buradayken Mircea ve Pritkin'in bunlardan bazılarını nasıl geçtiklerini bilmiyordum. Ancak kamp alanlarının çoğu artık terk edilmiş olduğu için işim biraz daha kolaydı. Bir tencerenin dibini kavurmakta olan aceleyle terk edilmiş bir akşam yemeğinin yanından geçtim; terk edilmiş bir çift at

Sahipleri kaçıktan sonra otlama fırsatı; ve birisinin çamaşır ipinde sallanan hortumu, kaostun içinde unutulmuş.

Ancak diğer alanlar faaliyet kovanlarıydı. Emirler bağırlıyor, meşaleler etrafa savruluyor ve bazı durumlarda neredeyse tepemdeki yeşilliklere doğru itiliyordu. Bu durumlarda bir ağaca sarılıp koyu renkli örtüyü solgun yüzümün ve saçlarımın üzerine çektim ve ağaç kabuğuna gömülmeye çalıştım.

Sanırım işe yaradı, çünkü kimse beni yakalamadı. Tabii ki dikkatleri dağılmıştı.

Devler şimdi kampı takip ediyordu, devasa şeyler ağaç gövdesi büyüklüğündeki sopaları dehşete düşmüş feylere doğru sallıyordu. Çığlıklar, küfürler ve bağırarak verilen emirler üzerimden su gibi akarken, ben de dikkatimi dağıtmak için bu fırsatı kullandım ve inatla yoluma devam ettim. Ve sonuç olarak neredeyse bir karmaşanın içine düşüyordum.

Ayak izleri beni geçide ya da onu barındıran tünellerin girişi olduğunu tahmin ettiğim kayalık bir yapıya götürmüştü. Ama bütün alan feylerle doluydu. Tabii ki öyleydi Cassie! Düşündüm. Dışarı çıkacaklarını nasıl düşündün?

Pritkin bunun yüzlerce mil boyunca tek geçit olduğunu söylemişti. Feyler bunu yiyecek ve erzak getirmek için kullanıyor olmalılar, ayrıca düşmanları onları bulursa kaçmak için de kullanıyorlardı. Bu, onun ve benim aylar önce, hiç olmaması gereken bir yerde bir fey geçidine rastladığımızda gördüğümüz bir şeye uyuyordu.

Ortaçağ Galler'indeydi, şimdi bana mantıklı geliyor, çünkü Yeşil Fey'in Aeslinn ile savaşlarında top yemi olarak yarı fey çocuklar üretmek için kullandıkları kadınların çoğunu topladıkları yer orasıydı. İşe yarayacak kadar büyüye sahip olmadıkları ortaya çıkan çocuklar Dünya'ya geri atılmıştı, çoğunluğu annelerinin anavatanına. Bu da bazılarının damarlarında akan tanrı kanı kadar yeteneklerini de önemsemeyen Aeslinn için bir talih kuşu olmuştu.

Muhtemelen portal ağını avlanmasına yardımcı olması için kullanıyordu ve şimdi de kuvvetlerimizin önünde kalmak için kullanıyordu. Ama bu, üç büyük kamp için buradan çıkmanın tek yolu olduğu anlamına geliyordu. Grand Central'ın fey eşdeğerinde duruyordum.

Bir ağacın arkasına çekildim, korku ve eforla nefes nefese kaldım ama bunu sessizce yapmaya çalıştım. Bunun bir önemi yoktu. Tünellerin girişinde kaos patlak vermiş, herkes aynı anda geçmeye çalışıyordu.

Oradan geçmemin imkanı yoktu.

Burada olmamalıyım bile, diye düşündüm, panik beni batırmakla tehdit ediyordu. Kalabalığın taşıdığı çok sayıda meşale ve fener, girişin etrafını ışıkla dolduruyor, neredeyse gündüz kadar parlak hale getiriyordu. İçgüdülerim bana daha karanlık bir yere gitmemi ve bunu hızlıca yapmamı söylüyordu. Ama Pritkin'in bir planı olmasaydı beni buraya getirmezd; getirmeyeceğini biliyordum!

Sonra biri beni fark etti. "Cadı!

Cadı!"

"Öldürün onu, şimdi!"

"Kral onu canlı istiyor-"

"Ve ben onun ölmesini istiyorum! O benim *kardeşimi öldürdü*-"

Kalabalığın içinden bir fey yüzünde cinayet ifadesiyle bana doğru hamle yaptı. Birkaç kişi daha onu yakalayıp yere yatırdı ve nedenini bilmediğim bir şekilde geri çekti. Sonra fark ettim: Onu savuşturmak için içgüdüsel olarak elimi kaldırmıştım, tam o sırada başka bir fey toz haline gelmişti.

Pritkin, diye düşündüm. Ya da belki bir tesadüf. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Bir adım ilerledim ve bir fey daha kayboldu, sadece birkaç kemik parçası küçük tıkrıtlarla kayalık zemine düşmüştü. Kalabalığın çoğunun yaptığı gibi onlara baktım, sonra bir adım daha attım,

Dalgalanan bir meşalenin ateş ışığına-

Ve bir atın sırtından çıkan bir fey, atın korkuyla şaha kalkmasına ve kalabalığın toplu olarak geriye doğru bir adım atmasına neden oldu.

Bu sayede Pritkin'in ayak izlerini tekrar görebildim, toprağın üzerine saçılmış mavi konfetiler gibi lekeli ve silikti. Ama yine de inatla cehenneme açılan bir kapı gibi görünen tünele doğru ilerliyorlardı. Koyu sarı toprak üzerindeki meşale ışığı her şeye kırmızı bir renk veriyordu ve duvarlardan yansıyan sıçrayan alevler her yeri yanıyormuş gibi gösteriyordu.

Ama yine de bir adım daha attım. Ona güveniyordum ve artık başka seçeneğim yoktu. Bulunmuştum; haberin Aeslinn'e ulaşması uzun sürmezdi. Eğer buradan gideceksem, şimdi gitmeliydim.

"Sadece gitmek istiyorum!" Yüksek sesle söyledim, kendi sesim beni ürküttü.

Sesi normal gibi değildi; çığlıklarım iz bırakmıştı. Ama ses kısıklığı sesi daha alçak, daha yankılı ve daha buyurgan yapıyordu. Kalabalıktan birkaç kişi yerinden sıçradı, diğerleri ise az önce kıyametin sesini duymuş gibi bana baktı.

"Sadece gitmek istiyorum," diye tekrarladım sertçe. "Bırak gideyim, rahatsız edilmeyeyim ve sana zarar vermeyeyim. Aksi takdirde, yemin ederim ki bu gece bütün kemikleriniz toprağın altında kalacak!"

Abartılı, teatral ve tam bir blöftü. Pritkin'in hepsinin tozunu alıp alamayacağını bilmiyordum. Sanmıyordum, çünkü herkesin Villi'nin küçük şovuna bağlandığından şüpheliydim. Ve muhtemelen olanların çoğu da çoktan ölmüştü. Ama yine de kendimden emin görünmeye çalışarak ilerlemeye başladım.

Ve kalabalık neredeyse sıvı bir hareketle önümden ayrıldı.

"Yapamazsın!" diye bağırdı yerdeki fey, bana ulaşmak için savaşıyor ve pençeliyordu. "Ne yapıyorsun sen? O benim kardeşimi öldürdü!"

"Eğer çenenizi kapatmazsanız bizi öldürecek!" dedi bir başkası.

"Peki kralın ne yapacağını sanıyorsun?" diye sordu ilk fey acımasızca. "En azından seni çabucak öldürecek. Bu kadar nazik olmasını bekleme!"

Kahretsin, diye düşündüm ve koşmaya başlamayı ciddi ciddi düşündüm. Ama tünel sistemine yeni girmiştım ve her yer tıklım tıklımdı. İnsanlar dışarıda olanları takip ediyor olmalıydı, çünkü geri çekiliyor, duvarlara sarılıyor, bana dokunmamaya dikkat ediyorlardı. Ama bazıları dışarıdaki intikamcı fey kadar nefretle bakıyordu.

Bunu atlatmanın yolu zayıflık göstermek değildi.

Paniklemiş görünmeden olabildiğince hızlı yürümeye devam ettim. Kolay değildi. Onlara kıyasla küçücüktüm, kirliydim, kanlıydim ve muhtemelen dehşet içinde görünüyordum. Bir tanrıça için üzücü bir bahaneydim ve bazılarının zihninde dönen çarkları neredeyse görebiliyordum: Kralın ödülünü geri almak için ne kadar çok şey vereceğini; bu kadar yakın köşelerde bana saldırıp bayıltmanın ne kadar kolay olacağını; sonucun ne kadar hayat değiştireceğini-

İçeri girdikçe durum daha da kötüleşti çünkü buradaki feyler dışarıda olanları görmemişti. Önümde koşan fısıltılardan duymuş olabilirler. Ama görmemişlerdi.

Ve bu her şeyi değiştirdi.

Ama kimse bunu ilk göze alan olmak istemiyordu ve benim de gidecek fazla yolum yoktu. Feyler tahliye için daha sorunsuz hale getirmek için tünelleri yeniden yapılandırmıştı ve geçit hemen ilerideydi. Henüz göremiyordum ama duvarlara ve zemine sıçrayan rengi görebiliyordum.

Neredeyse geldik, diye düşündüm,

hızlanarak. Neredeyse-

Ve sonra biri kırıldı.

Birdenbire çeneme beni yere düşürecek kadar sert bir yumruk indi. Kim olduğunu bile göremeden, başka biri yan tarafıma tekme attı. Acı kör edici ve anıydı ve nefes almaya çalıştığımda, kendi kaburgalarımın biri hançer gibi saplandı ve kesildi. Sonra bir grup beni dövmeye başladı ve sadece yaralamaya çalışmıyorlardı. Kemiklerimin kırıldığını, derimin parçalandığını ve göğsümde bir şeyin çöktüğünü hissettim.

İlerideki ışık girdabını görebiliyordum ama ona ulaşamıyordum. Neredeyse ışığın beni sıçratacağı noktaya gelmiştim ve belki de kırık bir bacakla bile özgürlüğe doğru ilerleyebilirdim. Ama artık o geçide ulaşmamın imkânı yoktu.

Ama yapmadım. Bunun yerine, bana geldi, daha doğrusu ışığı geldi, aniden genişledi ve çirkin taşların ve daha çirkin yüzlerin üzerine aktı, ilahi bir el gibi dışarıya doğru uzandı. Ve yalnız gelmedi.

Işık aniden soluk bir yeşilden cehennem kırmızısına dönüştü ve ağzın içinden çok tuhaf yaratıklardan oluşan bir grup çıktı.

Yeşil takım elbiseli, ufak tefek, boynuzlu bir adam - iblislerin yaşadığı yerdeki fıkra anlatıcısı - toprağın üzerine düştü. Kahverengi, düğmeli çizimleri vardı; onları buradan görebiliyordum, derileri tüm bu ışıpta parlıyordu. Ve kısa süre sonra onlara düzinelercesi daha katıldı.

Hepsini tanıyordum: Nigel'a kazara dehşet saçan kule gibi kertenkele kadın; Ruth'un pansiyonunda karşılaştığım, yürürken çırpınan, akordeona benzeyen tuhaf adam; altı kollu barmen de dahil olmak üzere barın bir düzine müşterisi, mavi yaratıklardan oluşan ikili

saplı gözler, hançer gibi tırnakları olan yakıcı sarı kadın ve kırmızı derili, iki başlı adam. Sokaktaki geniş yüzlü kasap bile oradaydı ve elinde kanlı bir satır sallıyordu. Ve nihayet, gökkuşağının her rengine parıldayan minik, gaga suratlı garsonlar geldi.

Feyler, bana olduğu kadar onlara da yabancı gelen yaratıklara bakmak için durakladıklarında dayak durmuştu. Ama garsonlar birdenbire hücum edince, belki de barın geri kalan müşterileri hemen arkalarında olduğu için kaos çıktı. Ya da herkese perileri hatırlattıkları ve onlar da kimsenin eğlence anlayışı olmadığı için.

Ama sebebi ne olursa olsun, feyler feylerle savaşıırken, geri çekilmek için cılgınca bir mücadele içindeyken aniden ezilmeye başladım.

Kurtarıcılarımın aslında var olmadıklarını, onların çoktan ölmüş insanların yankıları olduklarını ve Ortak'ın büyük hafızasında saklandıklarını anlamalarının ne kadar süreceğini merak ediyordum. Bekleyip öğrenmemeye karar verdim. Ve haklı olduğumu anladım: Yürüyemiyordum, hatta topallıyordum.

Ben de onun yerine süründüm. Işığın beni çektiğini hissedebiliyordum, geçit buradan bile beni içine çekmeye çalışıyordu. Ama bunu tam olarak başaramadı ve daha fazla yardım alamadığım için zaten maksimumda olduğunu tahmin ettim.

Ve buna ihtiyacım vardı.

Biri geliyordu.

Sürünebildiğim kadar hızlı süründüm ama akciğerim çökmüş gibi hissettiğim için zorlukla nefes alabiliyordum ve "sağlam" bacağım bile doğru çalışmıyordu. Acı yanıma saplanırken, başım dönerken ve karanlık görüşümü ele geçirirken daha ne kadar devam edebileceğimi bilmiyordum. Ama denemek zorundaydım, çünkü bir müfreze botun sesi koridorda peşimden geliyordu.

Aeslinn nereye gittiğimi anlamış gibi görünüyordu.

Ve bunlar, gördükleri yaratıkların hayali olduğunu anlayacak kadar zeki olan seçkin birlikleri olmalıydı. Çünkü yavaşlamadılar bile. Ancak portaldan, o kadar küçük bir koridora sığamayacak kadar çok sayıda, daha da doğaüstü dehşet kusulduğunda kafaları karıştı.

Ama kaosa katkıda bulundular.

Birdenbire görebildiğim tek şey akan renkler ve ayak sürüyen ayaklardı, bazıları gerçektir, bir de bana doğru saplanan silahlar. Ama feyler de hiçbir şey göremediği için silahlar birbirine bağlanmadı. Geçit göz kamaştırıcıydı ve Faerie bana kaçmam için son bir şans verirken yeni gelenler her yerdeydi. Ve ben de kılıçları, bağırarak komutları, tam önümdeki geçidin dönen kalbinden parlayan ışık dışında her şeyi görmezden gelerek bu şans kullandım.

Ve sonra etrafımdaki her şey, kendimi ileri attığımda, uzanan bir düzine elin altında ve bitti.

On Beşinci Bölüm

Bir şey beni uyandırdı ve bir an için kim olduğumu ya da nerede olduğumu bilemedim. Etrafımdaki boşluk kaynayan bir karanlıktı, sadece pencere olabilecek bir yerden biraz daha az karanlık sızıyordu. Nedenini bilmeden, gergin ve tedirgin bir şekilde orada yatıyordum.

Sonra nedenini hatırladım ve artık orada olmayan düşmanlardan kaçmaya çalışarak yere vurdum. Ama bunu, geçidin önünde olduğu gibi, alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıca sıkıştırarak sessizce yaptım. Herhangi bir ses yerimi belli edebilir ve anında ölümle sonuçlanabilirdi.

Bu yüzden, Gertie'deki yatak odama ait olduğunu hayal meyal anladığım pürüzsüz, eski döşeme tahtalarının üzerine düştüğümde çıkan tek ses belli belirsiz bir gümbürtü oldu. Ama sanırım bu kadarı yeterliydi. Bir dakika sonra, Iris yüzünde endişe ve peşinde iki savaş büyücüsüyle kapıdan içeri girdi.

Sarışın, Grace Kelley'nin bir kopyasıydı ve Gertie'nin sarayında benim kendime atadığım bir hayranımdı. Bu yüzden, yatak odamın penceresinden görünen manzaraya bakılırsa saat ya çok geç ya da çok erken olmasına rağmen onu ayakta görmek beni pek şaşırtmamıştı. Ama savaş büyücüleri farklı bir hikâyeydi.

Biri abanoz karası, diğeri soluk yüzlü bir kızıldı. Ama her ikisi de küçük odayı daha da küçük hissettiren tıknaz, güçlü yapılara sahipti ve ikisi de genellikle Pythian Sarayı'na gönderilen yaşlı ya da sakat tiplere benzemiyordu. Çember burayı pratikte bir nekahat evi olarak kullanıyordu, özellikle de Gertie gibi fazla korunmaya ihtiyacı olmayan güçlü bir Pythia'nın altında. Ama bu ikisi oldukça sağlıklı görünüyordu.

Ayrıca kalkanları da vardı; nedenini bilmiyordum. Ama onları görebiliyordum, hafif mavi-yeşil bir parlaklık vücutlarını sıkıca sarmıştı, neredeyse ikinci bir deri gibi, Kolordu askerlerinin gizli olmaya çalıştıklarında giydikleri gibi. Gerçi bu, güneşin parıltıyı bastırabileceği gün ışığında ve yağmurdan yeni gelmemiş olsalardı daha iyi işe yarardı.

Damlacıklar Iris'in fenerinin ışığında parıldadı ve kalkanların yüzeyinden uzun çizgiler halinde akararak aldatmacayı bozdu. Zırhlarının enerjisi suyu çok çabuk buharlaştırırdı, yani kalkanları yeni patlatmışlardı ve onlar da yeni gelmişlerdi. Bunlar benim için miydi?

Kendime baktım; elleri kucağımda sıkıca kenetlenmiş olmasına rağmen hafifçe titreyen, buruşuk bir gecelik giymiş, cılız, yalınayak bir figür. Önlem almayı hak ettiğimi düşündükleri için gurur duymam gerektiğini varsaydım ama hissetmedim. Daha çok kafamın karıştığını hissettim.

"Bir sorun mu var?" Başımı kaldırarak mırıldandım. Iris elindeki feneri yere bıraktı -ve Gertie buraya hiç elektrik getirmediği için buna ihtiyacı vardı- ve yataktan bir battaniye kaptı. Üzerimdeki ince elbise Edward dönemine uygun bir kıyafet sayılmadığı için battaniyeyi üzerime örtmek için harekete geçti.

Ama bu onu bir anlığına benimle büyücülerin arasına soktu ki buna izin verilmiyor gibiydi. Kızıl olan onun kolunu kavradı. "Ona dokunma."

"O soğuk-"

"Ayrıca muhtemelen ele geçirilmiş. Muayene edilene kadar ona yaklaşmayacaksınız-"

"Kimin emriyle?" Iris kızgın bir ifadeyle sordu.

"Çember'in."

"Çember'in burada yargı yetkisi yok-"

"Mahkeme için tehlike arz eden durumlarda var ve o potansiyel bir tehdit." "O değil!"

Beni uyandıran şeyin dev botlarıyla merdivenlerden yığılan büyücüler olup olmadığını merak ettim ve muhtemelen olduğuna karar verdim. Ayrıca bu konuda yapabileceğim pek bir şey olmadığına da karar verdim. Kendi dünyama dönmüştüm ama gücüm hâlâ kayıptı.

Bana bazı zor sorular sorulacak gibi görünüyordu, ki ... iyi şanslar.

Beynim elek gibi oldu.

"Kenara çekil," dedi büyücü Iris'e, suratı asık bir şekilde ve o cevap vermeden önce fiziksel olarak onu yolundan çekti.

Ve hemen ortadan kayboldu, deri giysili büyük figür bir göz kırpma ile diğeri arasında gözden kayboldu.

Ben yapmamıştım; istesem de yapamazdım. Ama kalan büyücü yine de bana odaklandı ve eli kemerine gitti. Beni hareketsiz kılmak için bir şeye uzandığını düşündüm, bu da aniden geri çekilmeme neden oldu, kalbim çarpıyor ve gözlerim kocaman açılmıştı. Eğer beni bağlarsa-

Kesinlikle kendimi kaybederdim.

"Kımıldama!" diye uyardı, bir adım öne çıkarak.

Ben de yapmadım.

Çünkü bir sonraki an, o da ortadan kayboldu.

Paltosundan dökülen damlacıklar minyatür bir yağmur sağanağı halinde yere çarptı, ama yarı buharlaşmış su buharı havada bir saniye asılı kaldı, vücudunun belli belirsiz bir taslağını oluşturdu. Bu bana feyleri ve onların tozdan yapılmış ikizlerini hatırlattı ve birden kendimi o ateşle aydınlatılmış kampta, vahşice öldürülmeden önce çoğunlukla kayıp olan bir izi takip etmeye çalışırken buldum. Bu yüzden duvara beni sarsacak kadar sert bir şekilde çarpma kadar biraz daha geri çekildim.

Neredeyse komodini ve onunla birlikte feneri de devirmeyi başarıyordum. Neyse ki Iris önce onu, sonra da beni yakaladı. "İyi misin?" diye sordu, endişeli görünüyordu.

Bir kahkaha patlatmam da buna yardımcı olmadı.

Kendimi çabucak kontrol altına aldım, sesimdeki histerinin çok da belli belirsiz olmayan sınırını duydum. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla Iris de anlamıştı ama yorum yapmadı. Onun yerine kalkmama yardım etti ama yine de ayağa kalkmak için birkaç deneme yapmam gerekti, sakar olduğum için değil.

Ama beynim ısrarla bir bacağımın kırık, diğerinin ise şüpheli olduğunu söylüyordu. Ağırlığımı taşıyamayacakları konusunda kararlıydı. Sol taraftaki kaburgalarımın parçalandığını söyleyip duruyordu ve elimi oraya koymam için yeterince ikna ediciydi.

Sadece parmak uçlarımda altında kıvrılan sert, güçlü kemiklerden başka bir şey hissetmedim.

Boğazımı temizledim ve fark etmemiş olmasını umdum. "Bunun için başın belaya girecek mi?"

"Büyücüleri değiştirmek için mi?"

Başımı salladım.

Başını salladı ve inci küpelerinin fener ışığında parlamasına neden oldu. "Tam tersi oldu. Hanımefendi dinlenmen için bana emir verdi ve sabah seni ona getirmemi istedi. Bir tür sorgulama için gecenin bir yarısı sürüklenip götürülmene izin vermememi. Ne fikir ama!"

"Beni ne hakkında sorgulamak istediler?" Edward dönemi İngiltere'sinde çiğnediğim herhangi bir kuralın farkında değildim.

"Dün olanlar hakkında. Ya da öyle diyorlar."

"Dünü hatırlamakta sorun yaşıyorum," diye itiraf ettim.

Beni yatağa oturtup üzerimdeki battaniyeyi düzeltirken, "Siz ve Bayan Lacey baskıya girdiniz," diye hatırlattı. "Ve günün büyük bölümünde baygın kaldıktan sonra dün akşam uyandınız. Endişelenmeye başlamıştık; bir dalışın bu kadar uzun sürdüğünü hiç görmemiştim ve döndüğünüzde . . üzgündün-"

Çıldırılmış gibi davranarak, zihinsel olarak tercüme ettim.

"-ve sarayı koruyan şövalyelerin dikkatini çekti. Ama sanırım asıl ilgilendikleri şey geçen gün olanlar. Thames Nehri'ndeki olaydan sonra hafızalarını silmeye çalıştık ama bu tür büyüler onlar üzerinde nadiren işe yarıyor. Onları atmak için eğitilmişler."

"Yani benden zaten çekiniyorlardı, sonra beni garip şeyler hakkında bağırırken gördüler ve ele geçirildiğimi düşündüler," diye onun için bitirdim.

Adildi. Beni son gördüklerinde ele geçirilmiştim ve yaşlı bir tanrının gücüne sahiptim. Nehirdeki savaş sırasında Zeus'un enerjisinin bir kısmını emmiştim ve o da bunu bana karşı kullanmayı başarmıştı. Beni ele geçirmekten çok içten içe yakmaya çalışıyordu.

Ardından gelen kavga uzun, sürekli ve gürültülü olmuştu. Büyücülerin endişelenmek için sebepleri vardı. Ama Iris bunu böyle görmüyordu.

"Bu çok saçmaydı," dedi güzel yüzü kızararak. "Tehlikeli bir baskıyla etkileşime girdiğinizi ve sadece kafanızın karıştığını açıklamaya çalıştık. Böyle şeylerin etkisinden kurtulmak genellikle biraz zaman alır, bunu bilmeleri gerekir."

Evet, ama olan şey bu değildi. Ama onu düzeltmeye çalışmadım. Genel olarak, bunu onlara anlatmak

Yanlışlıkla iki kişinin zihnini kaçırp hepimizi Faerie'ye götürdüler ve orada yeni bedenler edinip bir tanrıyla savaştık.

Çok daha kolay.

"Onları nereye gönderdin?" Ben sordum.

"Gloucester'da çok güzel bir bar," dedi, yastıklarımı kabartırken. "Herhangi bir ley hattına yakın değil ve ulaşım aracı kiralamak için çok geç. Ama muhtemelen bu gece için bir yatak bulabilirler."

"Ve daha fazlasını gönderecek olan Çember'le iletişime geçin."

"O zaman bar kalabalıklaşır," dedi suratsızca, sonra gözüme takıldı. "Bunu zaman zaman yapıyorlar. Onlara ne yapmalarına izin vereceğimizi görmek için zorluyorlar. Sanırım hepimizi bir kutuya koymak ve sadece bir şey istediklerinde dışarı çıkmamıza izin vermek istiyorlar. Ama biz onların evcil kâhinleri değiliz; biz Pythian Mahkemesi'yiz. Sizi görmek istiyorlarsa, sabah Leydi'den bir talepte bulunabilirler - eğer onları görmeyi tercih ederse."

Gözlerimi kırıştıtarak Iris'e baktım, nedense onu hafif sıklet sanıyordum. Demek böyle yapıyorsun, diye düşündüm. Sert, nazik, hatta kibar ama amansız. Etkileyici.

"Aç mısın?" diye sordu. "Mutfak personeli gece için gitti, ama akşam yemeğinden kalan bir şey olup olmadığına bakabilirim-"

O daha cümlesini tamamlayamadan midemden onay sesleri yükseldi. Ve bir günden fazladır yemek yemediğimi hatırladım. Çok fazla içki de içmemiştim, muhtemelen bu yüzden ayaklarımın üzerinde bile olmadığım halde sallanıyordum.

Iris de bunun farkına varmış gibiydi ya da belki de benim cılız sesim bunu ele vermişti. Rahatsız olmuş gibi bir ses çıkardı ve telaşla dışarı çıktı. Ve beklediğimden kısa bir süresonra, muhtemelen kendi odasından aldığı bir bardak ve sürahiyle geri döndü. Bir de peçetenin içinde bir şey vardı ki, tadı ambrosia gibi olan ve tüm vücudumu karıncalandıran iki bardak ılık, başucu suyunu yudumlayana kadar fark etmemiştim.

Sonra burnum seğirdi. "Bu

bir çörek mi?"

Bana uzattı. "Özür dilerim, elimdeki tek şey buydu. Sanırım biraz bayat-"

Bilmiyordum. Umurumda da değildi. Bir dakika önce soğuk, endişeli, titrek ve şaşkındım. Şimdi hâlâ bunların hepsine sahiptim ama çöreğim vardı. O kadar minnettar hissettim ki ağlayabilirdim.

Iris bariz bir sıkıntıyla yemeğimi yiyişimi izledi. "Açlıktan ölüyorsun, zavallı şey! Sana biraz akşam yemeği bulacağım-

Gertie'nin güzel, temiz zeminine kustum. "-
bir yere."

İkimiz de dehşet içinde dağınıklığa baktık, Iris bariz nedenlerden dolayı, ben ise çöreğimi kaybettiğim için. Ve o anda, hangi berbat ruh halinde olursam olayım, bu başıma gelen en kötü şeydi. Gözyaşlarına boğuldum.

Sonraki birkaç dakika, Çember'in paranoyası yüzünden hiçbir personel uyumadığı için Iris tarafından çağrılan yardımcıların karmaşasıyla geçti. Normalde yardımcıların en sevdiği kişi değildim ama beni temizlerken, yerleri silerken ve Iris'in giymeme yardım ettiği yeni bir cübbe getirirken hiçbir yorum yapmadılar, hatta bana kötü kötü baktılar. Bu beni büyücülerden daha çok korkuttu.

Iris de mutfağa gidip beni biraz daha beslemeye çalıştı ama hazırladığı çok güzel yemek tabağının kokusu bile midemi bulandırdı. Yemeği tekrar götürdü ve ben de yatağın kenarına oturdum, kendimi utanmış, aptal ve belli belirsiz hasta hissediyordum. Bir önceki günün olayları beni daha çok etkiledi.

Beynim bulanık ve karışık, hatırlayabildiklerime bakılırsa muhtemelen bu da iyiydi. Ama bu fiziksel olarak bana yardımcı olmadı, vücudum uyurken adrenalini pompalıyormuş ve bununla bir şeyler yapmak istiyormuş gibi hissediyordu. Ama geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Ben de orada biraz daha oturdum, soğuk ve perişan bir halde, uzuvlarım titriyor, midem bulanıyor, ağzımın tadı berbattı ve titremek istiyordum.

Biri nazikçe, "Bunu dene," dedi ve başımı kaldırdığımda elinde tost ve çay tutan Rhea'yı gördüm. Ayağa fırlayıp onu yakaladığımda ve ona şiddetle sarıldığımda çayı tutmuyordu ve çay fincanını düşürüp paramparça etti.

Bunun sonucunda uzun süredir acı çeken yardımcılar geri döndü ve ben bu sefer başka bir şeyi mahvetmemek için çok sessiz oturdum.

"Guinn?" Iris yönetimi ele alıp insanlara patronluk taslarken Rhea'ya sordum. "O mu-"

"Burada," diye onayladı Rhea. "Londra'da yani. Onu evine gönderdiler. Sanırım..."

"Ev mi?"

Rhea başıyla onayladı. Gözbebekleri kocaman açılmış, normalde düzgün olan siyah saçları dağılmış ve gözlerinin altındaki halkalarla neredeyse benim kadar şaşkın görünüyordu. O da yataktan yeni düşmüş gibi görünüyordu.

"Uyumaya ihtiyacın var," dedim ona derinden.

Dağınık başını salladı. "İyiyim. Guinn de gitmek istemedi. Yaygara kopardılar. Bizimle birlikte savaşmak istedi-"

"Olmaz. O başka bir zaman-"

"Ben de öyle dedim," diye onayladı Rhea. "Ama beni dinlemiyordu. Asamı kaptım ve herkesi uzak tutuyordum. Seninle konuşmak istedi ama seni çoktan bayıltmışlardı-"

"Nedenini bilmek istiyor muyum?" Ben sordum.

Bana donuk bir bakış fırlattı. "Bağırıp çağırıyordun ve yerde debeleniyordun, biz de bacağının kırıldığını düşündük. Ama kimsenin sana yaklaşmasına izin vermedin, bu yüzden Agnes seni bayılttı - bir büyüyle," diye ekledi, çünkü Agnes.

Bunu hatırlayamadığıma sevinmiştim.

"Sonunda Leydi Herophile, Guinn'in zihnini kendisi sildi ve onu sarayın kendi arabalarından biriyle evine gönderdi. Daha azını hak etmiyordu; çok cesurdu-"

Bu yetersiz bir ifadeydi. Sadece bir izi bulmama yardım etmesi için tutulmuş olan dokunmatik telepat Guinn, ben ve Rhea'yla birlikte Faerie'nin içine çekilmişti. Yarı feydi ama oraya hiç gitmemişti ve orası hakkında benden daha az şey biliyordu. Yine de hayatımı defalarca kurtarmış, bu süreçte kendi hayatını da riske atmıştı. Aynı yüzyılda bile yaşamadığımız için ona muhtemelen asla ödeyemeyeceğim bir borcum vardı.

Tabii halkına yardım ederek değilse, diye düşündüm, Faerie'deki tehlikelerden kaçmak için Dünya'ya kaçan tüm o fey ve yarı feyleri düşündüm, ancak burada onları takip eden daha büyük bir tehlike keşfetmişlerdi. Dünya'ya gelmek istememesine şaşmamalı.

Gitmek. Muhtemelen Aeslinn'in işlediği suçların bedelini ödeyeceğine dair bir güvence peşindeydi.

Elimden geleni yapacağım, ona sessizce söz verdim ve bunda ciddiydim.

"Sen ve Guinn nasıl döndünüz?" diye sordum. Onları en son gördüğümde bir ağacın tepesindeydiler.

Rhea kaşlarını çatarak yatağa baktı, sanki onun da biraz sallandığını hissediyordu. Belki de o kadar az değildi, çünkü kendini sabitlemek için bir elini uzattı. Ve ıskaladı.

Sonunda yatağı buldu ve devrilmiş bir cankurtaran sandalına tutunmaya çalışan birinin acımasız havasıyla asıldı. "Bilmiyorum. Birdenbire buraya geldik. Sanırım siz gittiğinizde biz de gittik."

Bunu çözmeye çalışmak için biraz zaman ayırdım. Sonra ilki işe yaramadığı için bir tane daha aldım. Ve bir üçüncüsünü, çünkü düşündükçe her şey daha da garipleşti.

Görünüşe göre ruhlarımız bir düzeyde birbirine bağlıydı ve benimki ayrıldığında onlarınkini de çekip almıştı. Ve buraya geri döndüğümüze göre, ruhumun bir kısmının Faerie'ye gitmediğini, Gertie'nin şöminesinin önünde uyuklayan bedende kaldığını ve kaleyi koruduğunu varsaydım. Bu kısım mantıklıydı, çünkü bir Pythia büyüsü olan Chimera'da da aynı şey oluyordu ve bir Pythia'nın ruhunun bir kısmını barındırmak için fazladan bir beden yaratılmasına ve aynı anda iki yerde bulunmasına izin veriyordu.

Sadece Chimera'yı kullanmamıştım. Ben bir şey yapmamıştım. Sadece Mircea'nın zihinsel yeteneklerini kullanarak Pritkin'le iletişime geçmeye ve ona Guinn'le benim izde ne gördüğümüzü sormaya çalışmıştım ve sonra-

Sanki Faerie'nin içinde sarsılmış ve yere atılmış gibiydim. Ve sonra da çok yönlendirilmiş hissettiren bir Ortak Alan turuna çıkarılmıştım. Peki benim gelişim de öyle miydi? Beni -ve Rhea ile Guinn'i- oraya sürükleyen de Faerie miydi?

Bu kendi başıma yapmamdan daha mantıklı olurdu. Rhea'yla bir ruh bağı içinde değildim, hele daha yeni tanıştığım bir telepatla hiç değildim. Ama Guinn kafamın içindeydi ve Faerie'ye gittiğimizde beni baskıdan geçirmişti. Rhea da sarayımın bir üyesiydi ve bana metafiziksel bir düzeyde bağlıydı. Yani, çaresiz bir tanrıçanın küçük bir yardımıyla. . . evet.

Bu işe yarayabilirdi.

Faerie benden Pritkin'i kurtarmamı istemişti, böylece Zeus onun yeteneklerini ememeyecekti. Ve bunu başardığımda, ancak temiz bir şekilde kaçmayı başaramadığımda, kendimi öldürmem için bize neyin tehlikede olduğunu göstermişti. Zeus'un beni yem olarak kullanamayacağından ya da Pritkin'i benim üzerimden ememeyeceğinden emin olmak için.

Yine de, bunda da başarısız olduğumda, beni kurtarmıştı. Ya da en azından yardım etmişti. Korktuğum ve planlandığı gibi ölmeyi reddettiğim için miydi? Başka seçeneği yok muydu?

Çünkü kamptaki o umutsuz koşuda feylerin beni öldürmesine izin verebilirdi; birçoğu bunu yapmaktan çok mutlu görünüyordu. Ve eğer ölmüş olsaydım Pritkin'in gücü için bir kanal olamazdım, değil mi? Yani başka bir şey mi istiyordu?

Bilmiyordum ve başım bunu anlayamayacak kadar ağrıyordu. Ama olması gerektiği kadar kötü değildi. Sanki vücudum o son korkunç dövüşün kanıtlarını gösterememişti.

Bir bacağım cüppemden dışarı kaymıştı ve Zeus'la yaptığım savaştan kalma yara izleri taşıyordu ama yeterince sağlamdı. Bu, geçitten geçtiğimde Faerie'nin bana yaptığı bedeni düşürdüğüm ve eski bedenimle yeniden bütünleştiğim fikrini doğruladı, bu da beynimin kafa karışıklığını açıklıyordu. Parçalar halinde olmamı bekliyordu ve neden olmadığını bilmiyordu.

Ben de öyle, çünkü oradan çıkmamam gerekiyordu.

Bacaklarımı yukarı çektim, kollarımı bacaklarımın etrafında kavuşturdum ve başımı dizlerimin üzerine koydum. Ve bir süre hiç düşünmemeye çalıştım. Oldukça işe yaradı.

Ta ki Iris bir yerlerden geri gelip cankurtaran salımızın üzerinde akıntıya kapılmış giden ikimize bakana kadar. "Yatağına dönmelisin," dedi Rhea'ya nazikçe.

Ama Rhea çenesini çok iyi tanıdığım o huysuzca eğdi. "Burada kalıyorum," dedi, sözcükleri bulandırmamak için dikkatle konuşarak. "Pythia'mın bana ihtiyacı var."

"Ve şifacının sana verdiği kuraklığın geri kalanını da uyuyarak atlatman gerekiyor." "Bunu yapmamalıydım. Çayıma koy," dedi Rhea karanlık bir sesle. Sonra geriye, yatağın üzerine düştü ve bir ışık gibi söndü.

Fiziğiyle savaş büyücülerine rakip olan, sarayın genç defans oyuncusu Ermengarde tarafından yatağına geri götürüldü. Orada biraz daha oturdum, birinin bana getirdiği yeni bir fincan çayı içtim ve

yeni bir parça tost. Pek iŖe yaramıŖ gibi görünmüyordu ama en azından midem susmuŖtu.

Sonra ben de bir Rhea yapmıŖ olmalıyım çünkü tek hatırladığım buydu.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Bir sonraki uyanışında daha yavaş davrandım, sessizce uzandım ve yatağa tutunarak bir tekneyi taklit etmeye devam ederken olduğum yerde kaldım. Ama daha önce bir dalga gibi hissettiren şeyin beni yere devirdiği zamanki kadar değil. Bu daha çok, yavaşça azalan ve sonra zamanla azalan hafif bir sallanma hareketiydi.

Ve yerini başka bir şey aldı.

Hayali eller üzerimde kayıyor, hayali ağızlar tenimde geziniyor, hayali bedenler beni itiyor, sert ve istekli-

Çıglık attım, çırpındım ve sanki bir grup karınca üzerimde sürünüyormuş gibi onları üzerimden atmaya çalıştım. Ama onlar karınca değildi ve işe yaramadı. Bunun yerine daha da kötüleşti: ıslak ağızlar yaladı, yokladı ve tattı; sert dişler dudaklarımı, dilimi ve klitorisimi ısırdı; pranga gibi eller beni tuttu, parmaklarının izi tenimde açıkça görülebiliyordu. Gerçek bir sertlik gibi hissettiren şey içime doğru itilirken-

Çıglık atarak yataktan kalktım ve yüzümü yastığa gömerek çadırda kontrol edemediğim sesleri durdurmaya çalıştım.

Burada kimse yok! Kendime öfkeyle söyledim. Kimse sana zarar vermiyor!

Ama ben inanmadım. Bedenim inanmıyordu. Titriyor, hıçkırıyor ve hala hissedebildiğine yemin ettiği nefret dolu dokunuşlardan kaçıyor.

O tünelde olanlar çok daha acımasızken, bunu neden yeniden yaşadığımı bilmiyordum. Villi hayatını riske atmadan beni öldürememiş, hatta ciddi şekilde yaralayamamıştı. O geçidin önündeki fey'in böyle bir kaygısı yoktu.

Ve yine de aklım oraya gitti, vahşi dayığa değil, çok daha samimi ihlale. Kaçışa değil, ne kadar korkunç olsa da

En azından bir nebze kontrolüm vardı. Ama hiçbir çıkış yolumun olmadığı bir yere.

Ama dışarı çıkmıştım, kendime hatırlattım. Özgür kalmıştım! Öyleyse neden orada kapana kısılmış ve çaresiz kalmış gibi hissediyordum?

Bir cevabım yoktu, ama sonunda, katıksız yorgunluk benim yapamadığımı yaptı ve nefret dolu hislerin azalmasına neden oldu. Bir süre öylece yattım, hafifçe nefes nefese kaldım ve duvara baktım, hatırladığım panikle yastığımı tuttum. Ve kendimden nefret ediyordum.

Sen bu musun? diye sordu iç sesim. Bir köşeye sinmiş, hareket etmekten korkan? Şansın varken kendini öldürmekten korktuğun gibi. Sence Agnes tereddüt eder miydi? Gertie? Herhangi biri mi? Bu senin hatandı-

Değildi! Şiddetle düşündüm. Faerie'ye gideceğimi bilmiyordum. Bunu planlamamıştım!

Hayır, sen hiçbir şey planlamazsın, değil mi? diye sordu acımasız küçük ses. Meleklerin adım atmaya korktuğu yere hücum ediyorsun, takdiri ilahinin seni yakalamasını bekliyorsun. Ama bu sefer başkası yakaladı. Bir de şimdi kendine bak. Yataktan çıkamayacak kadar korkaksın, ölü bir adamdan korkuyorsun-

"Kapa çeneni!"

Sesi bastırmak için çaresizce yüksek sesle bağırdım. Sonra kapı kırılıp içeriye hafif bir ışık sızınca hemen pişman oldum. "Cassie?"

Arkamı döndüğümde Iris'in bu kez elinde bir mumla kapıda durduğunu gördüm. Geceliğini giymişti, kapitone bir bornozun üstünden fırfırlı bir elbise görünüyordu ama uyuyakalmış gibi görünmüyordu. Sarı saçları mükemmel bir şekilde taranmış ve her zamanki gibi düzgün bir şekilde tutturulmuştu ve yüzü porselen gibi solgundu, uykudan kızarmamıştı.

Aceleyle yanına geldi. "İyi değil misin?"

Güzel mavi gözleri endişeliydi ve genç alnında küçük bir kırısklık belirmişti. Bir an için ona baktım ve cevap veremedim. Sonra kendimi onun omzuma koyduğu elini tutarken buldum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kafası karışmış görünüyordu. "Söylemedim mi? Bayan benden göz kulak olmamı istedi-"

"Hayır. Burada, sarayda. Planlarınız nedir? Gitmek için neredeyse yeterince büyümüş olmalısın?"

Onlu yaşlarının sonlarında görünüyordu, ancak sürekli dingin havası bunu söylemeyi zorlaştırıyordu. Ama bundan daha yaşlı olamazdı, çünkü inisiyeler sarayda sonsuza kadar kalmazdı. Yardımcı olanlar bile.

Bir tanesi varis olarak seçildi ve birkaç tanesi de Failsafes'e dönüştürüldü -Pythia gücüne erişimlerini koruyan ama bir Pythia'nın zamansız ölümü gibi acil bir durum onları geri çağırmadıkça normal bir hayat süren güçlü yardımcılar. Agnes'in ölümünden ve varisinin ortadan kaybolmasından sonra neler olup bittiğini öğrenmek için saraya dönen Hilde'yle bu şekilde tanışmıştım. Ama yetenekli küçük kahinlerin çoğu büyür, eğitimlerini tamamlar ve bir daha sarayı düşünmemek üzere büyük, geniş dünyaya açılırlardı. Arada sırada içinde büyüdükleri "yatılı okul" dışında.

"Oh." Iris şaşkın görünüyordu. "Emin değilim. Yani, mahkeme tarafından seçilmek büyük bir onur ve harika anılarım var. Bir ömür boyu sahip olacağım arkadaşlarım da var. Ama artık bir çocuk var... genç bir adam." Hafifçe kızardı, solgun yanaklarında bunu görmek çok kolaydı. "O benim köyümden. Uzaktan bir kuzen-"

"Gitmelisin," dedim ona sertçe. "Evine git, kuzeninle evlen, bir sürü çocuk yap. Ve bu lanet mahkemenin varlığını unut!"

Bir an bana göz kırptı, sonra yatağa oturdu ve elimi tuttu. Muhtemelen titrediğimi hissediyordu ama yorum yapmadı. Sadece birkaç dakika sonra dokunuşundaki sıcaklık ve gözleri beni biraz sakinleştirene kadar elimi tuttu.

Çok fazla değil. Hâlâ ağlamak, çılgılık atmak ve bir şeyler fırlatmak istiyordum. Ama Iris'in orada olması beni biraz daha güçlü hissettirdi.

"Rhea Zeus'la tekrar karşılaştığınızdan bahsetti," dedi. "Sana bir şekilde saldırdığını mı?"

"Onun gibi bir şey."

"O aptalın teki."

Sözlerini algılamam bir an aldı ve sonra doğru duyup duymadığımdan emin olamadım. Ona bakmak için başımı çevirdim ve onu ters ters bakarken buldum.

uzaya. "Ne?"

Gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerinde öfke vardı. O mükemmel yüzde bunu görmek tuhaftı. Öfkeli bir Barbie bebek gibiydi.

"Geçen gün şanslıydı. Senden kaçtı. Tekrar denemekten korkacağını düşünmüştüm."

"Korkmuyor," dedim, neden bahsettiğini merak ederek. "O zaman korkmalı!"

"O bir *tanrı*-"

"Ve sen bir Pythia'sın! Şimdiye kadar gördüklerimin en iyisi. Agnes bile öyle düşünüyor, her ne kadar kabul etmese de ve hiçbirimiz hakkında fazla bir şey düşünmüyor. Bunun eşit bir eşleşme olduğunu söyleyebilirim, sence de öyle değil mi?"

"Eşit mi?" Ses tellerim bir düşman kampının ortasında avazım çıktığı kadar bağırarak parçalanmamış olmasına rağmen sesimdeki törpü geri gelmişti. "Kendimi bile koruyamadım-"

Aniden kestim. Iris'in bunu duymasına gerek yoktu. Ama doğruydı. Sadece bir şekilde bağlarımdan kurtulmadığımı görmek için orada bulunan birkaç aptal tarafından terörize edilmişim. Beni korumalarına gerek yoktu; ordu zaten bunu yapıyordu. Onlar yüceltilmiş bebek bakıcılarıydı, muhtemelen beceriksizlikleri yüzünden seçilmişlerdi, beni uzaktan görmenin bir yolunu bulmaları durumunda bizim tarafa sahte bir güvenlik hissi vermek için.

Acınacak haldeydiler ve yine de Pritkin beni kurtardığı için kaçabilmişim. Ama ne pahasına? O iyi miydi? Mircea iyi miydi? Çünkü onları da dışarı çıkardığımı düşünmüyordum.

Onları yedek beden değildi. Onları tuhaf bir metafizik boşluktan Faerie'ye çekmemişim, bu yüzden onları dışarı çıkaramazdım. Ve Zeus onların yakın olduğunu biliyordu.

Karanlık fey onları gerçekten ondan saklayabilir miydi? Herhangi biri saklayabilir mi? Ellerimin sıkıldığını hissettim.

"Neyden?" Iris bir süre sonra kararsızca sordu.

"Hiçbir şey. I . . . Uyumaya geri dönmem gerekiyor," dedim, bunun açıkça yalan olmasına rağmen.

Bir süre daha uyuyabileceğimi sanmıyordum.

Ama tartışmadı. Sadece yataktan zarifçe kalktı ve mükemmel reveranslarından birini yaptı. Ve kalkmadan önce yüzünde tuhaf bir ifadeyle başını kaldırdı.

"Zeus bir canavar," dedi yumuşak bir sesle. "Başka bir şey değil. Ve sen bir kahramansın. Bahse girecek olsam paramı kime yatıracağımı biliyorum."

O gitti ve ben garip bir şekilde dengemi kaybetmiş hissederek arkasından bakakaldım. Duygularımın kendilerini sıralamalarını ve bana nasıl hissetmem gerektiğini söylemelerini bekledim, ama bunu yapmak istiyor gibi görünmüyorlardı. Her şey bulanıktı, her şey karmakarışık.

Belki de iç sesim yanıldığı içindir. Korktuğum ölü bir adam değildi, hatta ölü bir fey bile değildi. Çok canlı olan biriydi.

Doğrulup dizlerime sarıldım ve keşke oda değişikliği isteseydim diye düşündüm. İki gün önce Zeus'un beni neredeyse öldürdüğü yer olduğu için burası tatlı rüyalara ya da berrak düşünmeye pek elverişli değildi. Bu, beni bir zaman kayması sırasında ve daha sonra Thames Nehri'nde neredeyse öldürdükten sonra ve beni kaçırıp vahşileştirmeden önceydi.

Ve denememişti bile!

Benimle oynuyor, merakını gideriyor ve sonra da beni yem olarak kullanıyordu. Yine de üç gün içinde neredeyse dört kez ölüyordum. Bu arada kuklası Aeslinn de biraz hasar almış, hatta bir elini kaybetmişti. Ama Zeus?

Üzerinde bir çizik bile yoktu.

Yaşadığı en kötü şey küçük bir enerji kaybıydı ve bu bile hesaplanmış olabilirdi. İkinci kişiliği Odin'in bilgi için bir gözünden vazgeçtiği söylenirdi; bunun yanında küçük bir gücün ne önemi vardı ki? Yine de o bir parça güç beni, Mircea'yı ve Pritkin'i neredeyse alt edecekti.

Zeus şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir rakibe benzemiyordu ve hâlâ dışarıdaydı. Ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir *fikrim* yoktu. Kendimi ayak takımı bir fey muhafızına karşı bile savunamıyorsam, tanrıların kralına karşı ne şansım olabilirdi ki?

Her zaman sahip olduğun şansın aynısı, dedi iç sesim sabırsızca.

Değişen bir şey yok.

Ve bu da başka bir yalandı, çünkü her şey vardı.

Ya da belki de bir kez olsun acı çeken ben olduğum için şimdi daha farklı görüyordum.

Etrafımdaki insanlar bir süredir bu savaşın sonuçlarıyla uğraşıyordu. Emekli bir savaş büyücüsü ve Pritkin'in bir arkadaşı olan Mac, Faerie'ye ilk yolculuğum sırasında benim için ölmüştü. Çocukken tek arkadaşım olan Rafe, bana yardım ederken korkunç yanıklar geçirmiş ve ancak yakın zamanda iyileşebilmişti. Ve uzun zamandır hayalet yoldaşım olan Billy Joe, Issengeir Savaşı'ndan önce ölmüştü.

Peki tüm bunlar olurken bana ne olmuştu? Pek bir şey olmadı.

Agnes beni kışkımdan vurmuştu, Mircea'nın kısa süre sonra iyileştirdiği bir yara. Ayrıca bazı psikopat eski yardımcılar tarafından takip edilmiş ve bazı öğünleri kaçırmıştım. Ama fiziksel hasar söz konusu olduğunda, hepsi bu kadardı.

Zihinsel olarak, bu işteki öğrenme eğrisinin kırbaç etkisi yaratmasıyla çok zorlanmıştım. Pek çok kez korku hissetmiştim ama bunlar küçük "f" harfiyle yazılıyordu. O anda olan ama tehlike geçtikten sonra silkelenip atılabilecek bir şeydi. Beni değiştirmemişti.

Bunun olabileceğini düşünmüştüm.

Nereye gittiğimi bilmeden ama hareket etme ihtiyacı duyarak yorganı üzerimden attım. Ama hava gerçekten soğuktu ve hemen tekrar üzerime çektim. Sonra orada öylece oturdum, yatak başlığına sokuldum ve yağmur gölgelerinin yerdeki uzun gri karenin üzerinden akışını izledim.

Başka hiçbir şey hareket etmedi ve hiçbir şey beni almaya gelmedi. Güvendeydim ama öyle hissetmiyordum ve bir daha hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum. Karşılaştığım diğer rakiplerin hiçbirini bunu yapmayı, tehlike geçtikten sonra bile kalbimin çarpmasını, nefesimin kesilmesini ve midemin bulanmasını sağlamayı başaramamıştı. Ama sonra, bu mantıklı geldi.

Hepsi benden çok daha az güçlüydü.

O zamanlar bunu fark etmemiştim, bir Pythia'nın, tanrıların boyun eğdirdiği yardımcılar ya da Ares'in geride bıraktığı yarı tanrı oğullar gibi rakiplerin çoğundan ne kadar güçlü olduğunu anlamamıştım. Onlarla karşılaştığımda eğitim almamıştım ve çok sınırlı bir beceri setine sahiptim. Ama geriye dönüp baktığımda, bunlar oldukça orantısız dövüşlerdi.

Gertie'den kaçarken, onunla anlaşmaya varmadan önce ya da Gertie'ye gittiğimde her şey çok daha eşitti.

Yaşlı piç onu cehenneme geri götürdükten sonra Pritkin'i babasının diyarından geri aldı. Ama Gertie beni öldürmeye çalışmıyordu; beni yakalamak ve neden bir iblis lordunu ortaçağ Galler'inde sürüklediğimi öğrenmek istiyordu. Ve Rosier'in insanları ... benden, benim onlardan korktuğumdan daha çok korkuyor olabilirlerdi.

Artemis'in adı şeytani kalplere hâlâ dehşet salıyordu ve kızı bir savaş arabasıyla, silahsız ve yanında sadece tek bir insan korumayla Rosier'in sarayına geldiğinde ...

Muhtemelen benim olduğumdan çok daha belalı biri olduğumu düşünmüşlerdir, çünkü kim böyle bir şey yapar ki?

Bir aptal bunu yapardı, ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu bilmeyecek kadar cahil biri. Pritkin'in çıldırmasına şaşmamalı! Bana bir kez baktı ve kendini kaybetti, çünkü kabadayılığın sizi bir yere kadar götürebileceğini ve cehaletin sizi öldürebileceğini biliyordu.

Ama sadece buydu - tanrılarla savaştığımda bile beni öldürmemişti. Çünkü aslında onlarla savaşmamıştım, değil mi? Övgüyü ben almıştım, ama gerçek şu ki, gerçek MVP'lere uygun zamanlarda yardım etmiştim.

Apollo'yu alt eden Rakshasalar gibi. İki ley hattı kesiştiğinde ortaya çıkan derin güç kuyularından biri olan metafiziksel bir girdaba hapsolmuştu ve bu, onu neredeyse öldüren annesinin bariyerini aşmak için savaştıktan sonraydı. Rakshasalar onu vahşice katletmiş, kalan tüm gücünü tüketmiş ve girdabın içine çekilmesine neden olmuşlardı.

Pritkin ve benim yaptığımız tek şey onu oraya götürmekti.

Ares daha doğrudan bir savaştı, yani ben de o savaşın bir parçasıydım. Ama onunla da savaşmamıştım. Bunun yerine Apollo'nun aç hayaletini onun üzerine saldı ve onu Çorak Topraklar'dan, ruhların Dünya'da tutunamayacak kadar zayıfladıklarında gittikleri bir yerden serbest bıraktım. Ve Apollo'dan geriye kalanların, intikam almak için beklerken onların kalıntılarını avladığı yer.

Ama intikamdan çok acıkmıştı ve serbest kaldığında benim yerime Ares'in peşine düşmüştü. Ares daha iyi bir yemekti ve kendini yeniden canlandırmak için yeterince enerji çalmazsa, tanrı onu öldürdüğünde rakibi olarak öldürülecekti.

Savaşın bizimle işi bitti. Böylece Apollo Ares'e saldırmış, ona her şeyini vermiş ve sonra Ares'in büyülerinden biri onlara geri yansıdığına ikisi de ölmüştü.

Peki bu arada ben ne yapıyordum? Pritkin'in yanında oturup gösteriyi uzaktan izliyordum. Tek ihtiyacımız olan patlamış mısırdı.

Ve sonra Issengeir vardı.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım çünkü aklıma Villi'nin kötü sözleri ve diğer tüm feylerin gözlerindeki nefret geldi. İçimi bir ürperti kapladı ve kollarımı daha da sıkı kavradım. Büyük şehirlerini ve onu savunurken ölen insanları kaybettikleri için beni suçluyorlardı.

Ve haklıydılar.

Pritkin, Aeslinn'in evcil büyücüsü Jonathan'ın zamanda geriye giderek kralı saldırımızdan önce uyardığını öğrendikten sonra dikkatli olmamızı tavsiye etmişti. Ona taktiklerimizi, müttefiklerimizi ve tam olarak ne olduğunu oyun oyun anlatmıştı. Savaşın bizim taraf için büyük bir zafer yerine, bir katliam olacağından emin olmak için gereken her şeyi.

Bir zamanlar savaş büyücüsü olan Pritkin, Kolordu mensubu arkadaşlarının katledildiğini görmek istemiyordu. Ayrıca insanlığın savunmasının zayıflamasını da istemiyordu: çok fazla savaş büyücüsü kaybedersek, savaş bittiğinde vampirler ya da iblisler bundan faydalanabilirdi. Çember'in uyarılması ve saldırının durdurulması yönünde oy kullanmıştı.

Öte yandan Mircea devam etmek istemişti. Çember'i eski düşmanları olan vampirlerle ittifak yapmaya ikna etmenin yeterince zor olduğunu belirtmişti. Bunu tekrar yapmak imkânsız olabilirdi ve her iki grup da Aeslinn'i tek başına alt edebilecek kapasitede olmadığından, savaş kolaylıkla savaş meydanı yerine konsey oturumlarında yapılan siyasi bir bataklığa dönüşebilirdi.

Üçümüzün yeteneklerimizi birleştirip gidişatı değiştirebileceğimizi ve yeni bir zafer kazanabileceğimizi iddia etmişti. Hatta muhtemelen bu süreçte Aeslinn'i de öldürüp savaşı orada bitirebilirdik. Böylece bire bir oldu ve karar oyu bana verildi.

Ben de Mircea'ya oy vermiştim.

Sonunda Aeslinn'in başkentini ele geçirmiş ve ordusunu dağıtmıştık, ancak kral hiçbir yerde bulunamamıştı. Ama zaferin bedeli ağır olmuştu.

Bedel. Ancak bu bedel çember ve adamları ile Mircea'nın vampir güçleri tarafından odenmişti, değil mi?

Benim tarafımdan değil.

Son birkaç günden önce, bu savaşta yaşadığım en kötü şey Billy'yi kaybetmektir ve bu da nitelikli bir şeydi. Etrafta çok uzun süre kalan hayaletlerin mutlu sonları nadiren olurdu. Diğer ruhlar tarafından yamyamlaştırılır, a iblisler tarafından yenir ya da enerjileri tükendiğinde yok olurlardı. Billy'yi ne kadar zlesem de -ki her lanet gün özlüyordum- onun geçişi de beni rahatlatmıştı.

Gvendeneydi.

Ama değildim ve şimdi beni koruyacak cehaletin rahatlığına bile sahip değildim. Belki de bu yüzden bu kadar uzun süre devam edebildim: ře girdiğimden beri bu ř hakkında ne kadar az şey bildiğimden şikâyet ediyordum ama bu cehalet beni işlevsel tutmuş, bunu gerçekten yapabileceğime inanmamı sağlamıştı. Kazanabileceğimize.

Ama şimdi . . .

Onları tekrar hissettim, o nefret dolu, hayalet elleri. Bu sefer gerçekte değil -uyandıgımda kâbustan kurtulmuştum- ama hafızamda, muhtemelen sonsuza dek kazınmış oldukları yerde. Artık lmşlerdi, Pritkin'in yetenekleri tarafından toz haline getirilmişlerdi. Ama onlara komuta eden ve neler olduğunu bilmesi gereken kişi?

Hâlâ dışarıdaydı.

Ve sonunda bana korkunun anlamını öğretmişti.

On Yedinci Bölüm

Ertesi sabah onu görmeye gittiğimde Gertie uyanıktı ama giyniyordu, ben de yatak odasının dışındaki salonda bir sandalyeye oturdum. Aslında beklemek umurumda değildi. Bir süre sessizce oturmak beni rahatlatmıştı.

Özellikle de burayı, çünkü bu odayı hep sevmişimdir.

Gertie'nin en sevdiği renk neşeli bir kırmızıydı ve her yere serpilmişti. Ayaklarının altında kıpkırmızı ve altın renginde parlayan eski Kirman'dan, penceredeki kalın kadife perdelere, ayak uzunluğundaki saçaklarına ve şöminenin yanındaki koltuğunun derisine kadar. Ocakta dans eden alevler her şeyi yakıyor, aynı zamanda bir aplikteki kristalleri parlatıyor ve meşe panelli duvarlar ve zemin üzerinde titriyordu.

Sonuçta ortaya sıcak ve zengin, ama aynı zamanda rahatça salaş bir oda çıkmıştı; masa tablasının kenarları biraz yıpranmış, sandalyesinin derisi yer yer çatlamış ve halı biraz yıpranmıştı. Sarayda yenileme yapacak para olmadığından değil, Gertie böyle olmasını sevdiğinden. Ve kimse bu kadar içeriye girip de şikâyet edemezdi.

Burası iş için değil, aile içindi. Buraya girmeme izin verildiği için kendimi onurlandırılmış hissediyordum. Hele ki bu sabahki gibi yalınayak, bornozla, saçlarım omuzlarıma dökülmüş ve makyajsız bir şekilde içeri girebildiğim için.

Büyürken bunu hiç yapamamıştım. Benim eski mürebbiyem de Viktorya döneminden kalmaydı ama Gertie'nin tam tersiydi. Daha çok tükürük cilalı, üst dudağı sert, erken kalkmaya, erken yatmaya ve arada kendini geliştirme projeleriyle meşgul olmaya inanan bir tipti.

Garip bir yan yana gelişti: Ne zaman sarayda bulunmam istense, dehşet anlarının arasına serpiştirilmiş düzgün bir Viktorya dönemi yetiştirmesi. Vampir koruyucum, Eugenie'nin çocuk yuvası olarak kullandığı geniş çiftlik evinin aynısında dinleyicilerle buluşmuştu ama yapı yıllar içinde o kadar çok kez inşa edilmişti ki, iki bölüm

ayrılmıştı. Ta ki yüzünde o bakışla içeri girene kadar: dikkatle boş ve yine de uyarıcı gözlerle.

O zaman en iyi kıyafetlerimi giyme, saçlarımı dikkatlice tarama ve evi kontrol eden canavarın hüküm sürdüğü büyük ana odaya gitme zamanının geldiğini biliyordum. Ve orada benim için kazananı olmayan bir senaryoda onun için görüşmem beklenecekti. Eğer başarılı olursam, korkunç suçlar, doğal afetler, uçak kazaları, yani Tony'ye para kazandıracak her şeyi önceden bilecektim. Ve eğer başarısız olursam . . .

Göremeyen bir Kahin ne işe yarar ki?

Daha azı için insanları öldürtmüştü; benden çok daha önemli görünen insanları. Bu yüzden, bir çocuğu koruyacak kadar uzun olan ve büyük salonun her iki tarafında yer alan günlük ezilmiş vassalların sırasına yakın bir yerde bulunan kuyruklu piyanonun arkasına saklandım. Piyano, Tony'nin hizmetkârları pek de iyi olmadığından, zarif parşömen işçiliğinde toz toplayan kalın, yüksek oymalı ayakları olan devasa ve eski bir şeydi.

Orada, büyük gölgesinde, biri Tony'ye duymak istemediği bir şey söylediğinde sık sık kana bulanmış mahkemenin işlerini engellemeye çalışmışım. Ara sıra, gözden düşmüş olanlardan biri kaçmaya çalışırdı ve ben de göz ucuyla onları kapıya doğru koşarken görürdüm. Asla başaramazlardı.

Genellikle Tony'nin sağ kolu Alphonse tarafından geri çekilirlerdi ve sonra işler bir süre gürültüye giderdi. Unutulmaz bir olayda, bir kafa koridorda geri sekmiş, koyu renkli kan damlacıklarını parke zemine dökmüştü, *sekmiş, sekmiş, sekmişti*. Alphonse'un on dört numaralı kriko çizmesiyle ezilmek bir vampiri öldürmese de, kafa kesmek tek başına öldürmediği için çığlık atıyordu.

Emin değildim, çünkü parmağımla piyanonun oymalarını takip etmekle meşguldüm. Eski enstrüman ben onunla uğraştıkça giderek daha temiz ve parlak hale geliyordu ki bu çok uzun sürmedi. Tony beni görebileceği bir yerde görmekten hoşlandığına karar vermişti ve çok geçmeden beni kürsüye yakın bir yere çekti, bu hareket vampirlerinin çoğunu kızdırmıştı. Vampir çevrelerinde katı bir hiyerarşi vardı ve tahta yakın olmak daha çok kayırılmak anlamına geliyordu.

En azından genelde.

Benim durumumda bu, Tony'nin ziyaretçileri önünde el pençe divan dururken onları görebilmem anlamına geliyordu. Çünkü ne yaparsam yapayım, kahin ile telepat arasındaki farkı yaşlı piçin anlayabileceği bir şekilde asla açıklayamamıştım. Ve ara sıra, zihin okuma yoluyla değil de imgelem yoluyla da olsa, birinden ışıklar alıyordum.

Tony bazen göz ucuyla baktığım şeyleri faydalı buluyordu ama muhtemelen beni yine de oraya çıkarırdı. Bakışlarımın bazı yalvaranlarını tedirgin ediyor gibi görünmesi hoşuna gidiyordu. Benim üzerimde de kesinlikle böyle bir etkisi olmuştu.

Ona, kalmamı haklı çıkaracak kadar para kazandırıyor muydum? Yoksa dünyada tek başına bir çocuk olarak kendi başımın çaresine bakmak üzere dışarı mı atılacaktım? Ya da daha kötüsü, çok mu şey biliyordum - onun hakkında, işi hakkında, tüm suç örgütü hakkında? Sonum, diğer şeylerin yanı sıra çöpleri yaktıkları, arkadaki en uzak tarladaki büyük çukura atılan ve yaşamı tüketilen başka bir kurban mı olacaktı?

Hiçbir zaman emin olamadım ve bu yüzden çocukluğum benim için kana bulanmış ve kaygı dolu bir dizi büyüleyici Viktorya dönemi illüstrasyonundan ibaretti. Çoğunlukla bunu düşünmemeye çalıştım. Şimdi neden düşündüğümü de bilmiyordum, ama ... Küçük, şirin odaya tekrar baktım.

Burası, Eugenie'nin gözlerindeki uyarıyı her gördüğümde hayalini kurduğum türden bir yerdi: içinde canavarların olmadığı Viktorya dönemine ait bir ev.

Ve Gertie yok; bu sabah acele etmiyordu.

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdüm ve dışarıdaki sokakta bir hareket gözüme çarptı. Pencereyi çevreleyen ağır kadife perdeleri kenara ittim ve aşağıda açık bir kapıdan gelen altın ışık selinin içinde duran ıslak ve titreyen bir köpek gördüm. Ve çok fazla yağmur.

Londra şu anda haftalarca sürebilen, öğlenin gri olduğu ve akşamın öğleden sonra yarılacağı o karanlık, fırtınalı dönemlerden birini yaşıyordu. Ve bu, sağanak yağışın olmadığı zamanlardı. Sonuç olarak, dışarıdaki manzara, o altın ışıltının kasveti deldiği yerler hariç, gece kadar karanlıktı.

Kahverengi, yarı büyüümüş, sokak kavgasından kalma bir kulağı eksik ve orantısız bir sırtışı olan titreyen yavruyu aydınlattı. Bir gölgenin ışığı örtmesini izledim, gölge kısa süre sonra güzel bir esmer kıza dönüştü

Ev hizmetçisi. Mafya şapkasının altında buklelerle dolu bir başı ve yavrunun üzerinde tuttuğu, onu içeri götürmeye hazırlandığı bir şemsiyesi vardı.

Ama tam bu sırada, evin yanındaki gölgelerin arasından karanlık bir şekil belirdi. Gün hiç doğmadığı için hiç sönmeyen sokak lambalarının altında parlayan su geçirmez bir pardösü giymiş bir savaş büyücüsüydü. Saraydaki çoğu kişiden daha gençti ama hafifçe topallıyordu. İyileşmesi bitene ya da özellikle inatçı bir laneti atana kadar kolay bir işti.

Parlak kumral saçları, temiz cildi ve rahat gülümsemesiyle iyi yolda görünüyordu. Çok küçük bir çenesi ve çok büyük bir burnu vardı ama gülümsemesi bunu telafi ediyordu. Bu gülümseme film yıldızı kalitesindeydi.

Kıza onu gösterdi ve köpeği okşamak için dizlerinin üzerine çöktü ve Mircea'nın pasif duyularından biri devreye girerek konuşmalarını duymamı sağladı.

"Ne insan ne de hayvan için uygun bir gün değil," dedi büyücü, bu itin muhtemelen hiç sahip olmadığı tasmayı ararken.

"Hiçbir şey bulamazsınız," dedi hizmetçi, o sormadan önce. "Bu köpek yavruluğundan beri başıboş ve biz de onu yaklaşık o kadar zamandır besliyoruz."

"Ah, bu onun neden bu kadar iyi ve güçlü bir çocuk olduğunu açıklıyor." Büyücü köpeğin böğrünü onaylarcasına okşadı.

Melezin paltosunun üzerine gönderdiği gizli büyü, kısa bir yeşil parıltıyı fark etti mi? Bundan şüpheliydim. Sokağı kısa bir süreliğine aydınlatacak ve beni ürpertecek kadar parlak bir şimşek çakmasına bakıyordu.

Bu, büyücüye canavarı kurnazca kontrol etme ve onun tüm evi lanetlemek için bir araç olmadığından emin olma şansı verdi. Ya da bir soyguncunun onun gözlerini görmesini ve sarayın savunmasını kontrol etmesini sağlayacak bir şey. Ya da göz kamaştırıcı bir büyücünün altında bir kara büyücü, gerçi köpek bunun için biraz küçük görünüyordu.

Ama savaş büyücüleri işi şansa bırakmaz, o yüzden muhtemelen onu bu açıdan da kontrol etmiştir. Yavru da geçmiş olmalı çünkü kız aşağı baktığında büyücünün boynunu kaşıdığını gördü. Yüzü buruşmuş.

"Adı Toby," dedi. "Gerçi Pit'e cevap veriyor-"

Büyücü başını kaldırıp baktı ve onun İngiliz parlamento tarihi hakkındaki bilgisine şaşırmış görünüyordu. "Başbakan için mi?"

Kız kaşlarını çatı. "Hayır, dipsiz. Daha dün onu kendim beslememe rağmen her seferinde açlıktan ölüyormuş gibi yiyor. Ve onu epeyce besledim!"

"Köpekleri seviyorsun o zaman?" diye sordu, ayağa kalkarken sırtarak. "Oh, evet. Her zaman büyük, aptal hayvanları sevmişimdir."

"Peki ya o kadar aptal olmayan bizler ne olacağız?"

Gamzeleri yeniden ortaya çıktı. "Sorun yok. Savaş büyücüsü olmadıkları sürece sorun yok."

Bir kaşı kalktı. "Peki bir savaş büyücüsü olmanın nesi yanlış?"

Kızın şemsiyesi cilveli bir şekilde döndü. "Duyduğuma göre hepsi Kolordu'yla evliymiş ve hayattaki güzel şeylere ayıracak vakitleri yokmuş."

"Mesela mı?" diye sordu bilmiş bir gülümsemeyle. Sanki bunun nereye varacağını biliyormuş gibi.

Bu zor değildi; kız bir tuğla sopası kadar kurnazdı.

"Coliseum'daki gösteriler gibi," dedi popüler bir tiyatroya atıfta bulunarak. "Asansörleri olduğunu biliyor muydunuz? Koltuğunuza kadar yürümek zorunda bile kalmıyorsunuz!"

"Söylemiyorsun."

Heyecanla başını salladı. "Gerçi sanırım ben de çok isterim. Elbiseni sergileyebileceğin mermer merdivenleri ve her katta bir çay salonu var! Çok lüks bir yer."

"Öyle görünüyor."

"Ve gelecek hafta Bay Cyril Maud ve Bayan Elise Craven için son hafta olacak.

Jellicoe and the Fairy'yi koyuyorlar. Oldukça iyi olduğunu duydum."

Köpek, sanki burada, yağmurun altında bunu yaptıklarına inanamıyormuş gibi, ikisi arasında bir ileri bir geri bakıyordu. Bir kez havladı, yüksek sesle, sanki şöyle der gibiydi: hadi devam et. Ona sor artık! Savaş büyücüsü güldü ve tam olarak bunu yaptı.

"Eğer müsaitseniz, belki bir akşam için görevlerimden uzaklaşabilirim?"

Kız yine yüzünü buruşturdu ama sonra vakarını hatırladı ve randevu takvimine bakması gerektiğini söyledi. Ama belki de onu bir sonraki Cumartesi gününe alabilirdi? Cumartesi günü kabul edildi ve sonunda zavallı köpek güdük kuyruğunu sallayarak ve rahatlamış görünerek kahvaltı için içeri alındı.

Normal insanların normal şeyler yaptığını görmenin verdiği kıskançlık duygusunu hissetmeyi bekleyerek onların gidişini izledim. Sabahları kimsenin peşime düşmediğı bir ortamda uyanma fikri bana hep çok güzel gelmişti. Sürekli arkamı kollamadan yaşamak. Tüm günümün gündemi bir köpeğı beslemek ve işime devam etmekten ibaretti, muhtemelen bunu yaparken randevumu dört gözle beklerken bir melodi mırıldanıyordum. Tek istediğim böyle bir hayattı.

Ama bugün bir şeyler farklıydı. O sızı yoktu.

Şömineye doğru yürüdüm ve kendime yapacak bir şeyler vermek için şöminenin üzerindeki küçük eşyaları düzelttim. Genelde onları büyüleyici bulurdum, çünkü Gertie'nin şömine rafındaki fotoğrafları aslında fotoğraf değildi. Onlar izlerdi.

O küçük bir kızken fotoğraf diye bir şey yoktu ve fotoğraftan hoşlanmayı hiçbir zaman öğrenememişti. Bunun yerine, her biri çok sevdiği bir yüzün kısa bir parıltısıyla dolu çeşitli küçük eşyalar toplamıştı. Ve son zamanlarda uğraştığım daha çirkin izlerin aksine, bunlar olumlu duygular tarafından yaratılan daha nadir türdendi.

Burada eğitime başladıktan kısa bir süre sonra, gösterilen kişilerin kimliklerini tahmin etmeye çalışarak bir oyun oynamıştım. Sadece birinin kim olduğunu kesin olarak biliyordum: Gertie'nin büyükannesi olduğunu anladığım yaşlı, biraz sert görünümlü bir kadın. Deniz kenarında küçük bir kulübede yaşıyordu ve Gertie mahkemeye çağrıldığında genç bir kız olarak orada kalıyordu.

O halde, eşyasının bir deniz kabuğı olması anlamlıydı; dışı gri ve dikenli olsa da içi yumuşak ve pembeydi. Bunun, gösterdiğinden daha nazik olan kadının kendisi hakkında bir yorum olabileceğini düşündüm. Ve buna eklenen duygu, aile sevgisi, nostalji ve sıcaklık karışımı, bunu pekiştirdi.

Diğer yüzler bana yabancıydı; aralarında rüzgârda savrulan koyu kahverengi saçları, parlak mavi gözleri ve hınzır gülümsemesiyle göz alıcı genç bir kırmızı ceketli de vardı.

yalnız bir tüfek topuyla temsil ediliyordu. Onun damgası kızlara özgü bir seveda kokarken, keskin yüzlü, siyah saçlı ve bıçakla oynayan başka bir adamın damgası ise bana Billy Joe ile olan ili kimi hatırlatan öfkeli bir d    nl k yayıyordu. Onun izinin tek bir kalıpta olmasının uygun olduğunu d    nd m.

Sırada, uyumsuz kehribar boncuklarla anılan, kızıl saçlı ve  ımarık bir sırtı ı olan genç ve güzel bir kadın vardı. Bu kadın Hilde olmalıydı, aile sevgisiyle dolu bir iple. Tıpkı ortalı ya lı bir adamınki gibi, hatırası yıpranmış bir satranç ta ıyla yakalanmış, ne e, kahkaha ve çocuksu bir ne e yayıyordu. Belki de bir büyükbaba?

Bilmiyordum ve oyunu mahvedece i için de sormamı tım. Ama bugün onlara ya da henüz   zemedi im diğerlerine konsantre olmakta zorlanıyordum. Dikkatim sürekli Tony'nin üzerindeydi.

Özellikle de Alphonse'a, çocukken kafamı allak bullak eden iri yarı vahşi adama dönüp duruyordu. Bazen beni korkutmaktan zevk alıyor gibi görünürdü; bazen de beni korur ve neredeyse bir arkadaş gibi davranırdı. Bu anının hangi kategoriye ait olduğundan emin değildim.

Bir gün habersizce odasına girmi tim, elinde istediği bazı kontakt kağıtlar vardı. Alphonse'un bodrum katında kendi fotoğraflarını banyo ettiği bir karanlık odası vardı - ya da Tony'nin ikinci adamı sıkıcı i lerle u ra madı ı için birkaç yordak ısı banyo yapıyordu. Adamları düzenli olarak negatiflerinin çıktılarını gönderiyor, böylece Tony hangileri üzerinde çalışmalarını istediğine karar verebiliyordu.

Her zamanki gibi kurye bendim, ayak içlerinde i e yarayacak kadar b y m  t m. Ama kötü bir an se mi tim. Alphonse bir içten yeni d nm  t  ve üstü ba ı kan içindeydi.

Ya da en azından kıyafetleri  yleydi. Teni kendisine dokunan her şeyi çoktan emmi ti. Ama takım elbisesi, g mle i, hatta saçları...

Damlıyordu.

Ayakkabısının ba ını çözerken ba ını kaldırdı ve bir an için birbirimize baktık. Dokuz ya da on ya larında, g  s nde bazı evrakları tutan kız çocuğu ve kocaman, kana bulanmış, di li canavar. Sonra bir el havlusunu kafasında gezdirdi, havlu kıpkırmızı çıktı ve bana gösterdi.

"Gördün mü evlat," demişti. "Endişelenecek bir şey yok. Kan temizlenir." Ama öyle miydi? Şimdi merak ediyordum, ellerim hareketsizdi.

Kendilerini bir savaş makinesinden biraz daha fazlasına dönüştüren Svarestri, Aeslinn'in halkı için mi? Komşularını öldüren ve köleleştiren, Faerie'de kendilerinden nefret edilmesine neden olan ve binlerce insanını onları umursamayan ve asla da umursamayacak olan bir yaratık için feda eden Svarestri için mi?

Ya da savaşları için sürekli bir top yemi akışı sağlamak amacıyla insan kadınlarını kaçırmayı bir iş haline getiren Yeşil Fey olarak adlandırılan Alorestri? Ve Svarestri'nin kendilerinden çaldıklarına karşılık topraklarını alarak karanlık feylere uzun süreli savaş açanlar kimlerdi? Kendilerini koruma hakları vardı ama bunu yapma biçimleri onları savaştıklarından biraz daha iyi yapıyordu.

Ya da Guinn'in ailesi gibi, katliamdan kaçınmak için evlerini terk edip tamamen yeni bir dünyaya kaçmak zorunda kalan, ancak burada bol miktarda katliam bulan insanlar? Yine de öldüler, bazıları büyükbabası gibi kırık bir kalpten, diğerleri ise onları burada takip eden eski düşmanlardan. Çocukları ise doğdukları toprakları, miraslarını, her şeyi unutmuşlardı.

Kan yıkanır, ama tanrılar bizimle işlerini bitirdikten sonra, bizi çarpıtıp bütükten sonra ... tüm bunlar sona erdiğinde her neye dönüşeceksek o olabilir miydi? Kazansak bile, hepsini yıkayıp atabilir miydik? Ben yapabilir miydim?

Sanki sen de bir canavarla tanrı arasında bir yerdeymişsin gibi konuştular, dediğini duydum Pritkin'in.

Ben de olmak istemedim. Bunların hiçbirini istemiyordum! Ama yavaş yavaş fark ettim ki, ben de artık normal olmak istemiyordum.

Dün gece ile bugün arasında bir şeyler değişmişti, önemli bir şeyler. Bunu tam olarak anlamamıştım ama içimin derinliklerinde hissedebiliyordum. Tıpkı o hizmetçi kıza baktığımda hissettiğim gibi, tatlı, masum ve bilgisiz.

Bir zamanlar ona imrenirdim.

Şimdi ise onun için korkuyorum.

O güzel kızın hayatı, savaş büyücüsünün bile göremediği binlerce tehlike tarafından her an sona erdirilebilirdi. Biliyordum çünkü ben de onun yerindeydim; tek fark tehlikenin farkında olmamdı.

Bodrumdaki çığlıklar, çorapların içine sokulmuş kazıklar, koltuk altlarına sokulmuş silahlar ve kaslı omuzlara atılmış insan şeklindeki torbalar çöp çukuruna doğru gidiyordu. Bu normaldi ve ben bunun normal olmasından nefret etmiş, yeni bir normal, huzur bulabileceğim bir yer istemiştim.

Ya da en azından kendime böyle söyledim.

Ama durum böyle olsaydı, Tony'den ilk kez katığımda uzak dururdum. Yerin dibine girerdim, izlerin soğumasına izin verirdim, bir vampir bile beni tanımakta zorlanana kadar grnşmn değişmesine izin verirdim. Ve tanırıldı da.

Bir insanın kokusu bile yaşlandıkça değişir. Bebekler ocuklar gibi kokmaz, gençler gençler gibi kokmaz, yetişkinler yetişkinler gibi kokmaz. Cildimizde yaşayan bakteri türü, yaşamın çeşitli aşamalarında ve farklı bölgelerde farklılık gösterir. Ve vücudumuzun kimyasal bileşimi de zamanla değişebilir.

Tony'den ilk katığımda sadece on dört yaşındaydım. Uzakta kalsaydım sa rengimi değiştirebilir, farklı tarzda kıyafetler alabilir ve byyebilirdim. Ve sonunda sokakta onun çocuklarından birinin yanından geçip gidebilirdim.

Hatta benim gibi bir grup uyumsuzla, büyülü kaaklarla ve onların iyi kalpli bakıcısıyla -ki kendisi en iyi arkadaşlarımdan biri olarak kaldı- birlikte yaşama avantajına bile sahiptim. Her şeye sahip olabilirdim, özlediğim aileye, aradığım huzura, istediğimi söylediğim normal hayata. Bir şey hariç: Yalan söylemiştim.

Kasıtlı olarak değil; herkese olduğu kadar kendime de yalan söylüyordum. Ama şimdi her şey apaçık ortadaydı. Huzur istememiştim, çünkü huzur başkalarının acı çekmesiyle geliyordu. Tony'nin istediklerini yaptiğım sürece huzur içindeydim. Gücümü onun emrine verdiğim sürece. Zincirlerime bağlı kaldiğım sürece.

Barış istememiştim, çünkü barış elimden alınabilirdi. G istemiştim. Yoksa neden on yedi yaşında bir ocuk olarak geri dönüp onu federallerle karşı karşıya getirecek kanıtları toplayayım? Beni ve ailemi incittiği gibi onu da incitmek için mi? Belki de yeterince kötü kokarsa, kendi efendisi tarafından kazığa oturtulmasını sağlamak için?

Çünkü onun gitmesini istemiştim. Kendimi ve sevdiklerimi Tony, Aeslinn, Zeus ya da onlara zarar vermeye çalışabilecek herhangi biri gibi insanlardan koruyacak gücü istemiştim. Ve hâlâ da istiyorum.

Şöminenin üzerindeki aynada yüzüme bir an için baktım ve bir an için farklı bir kadın gördüm. Daha vahşi, daha tehlikeli, daha ...
. Emin değildim. Sadece kavga istiyor gibi görünüyordu.

Ben istemedim. Zeus'la tekrar yüzleşmek istemiyordum, asla! Farklı bir çözüm istiyordum, Pritkin ve benim Apollo ile yaptığımız gibi, sorunu ortadan kaldıracılabileceğim bir şey. Bizi ve feyleri daha fazla ölümden, daha fazla acıdan, daha fazla gereksiz savaştan kurtarmak istiyordum. Bana inandıkları gibi bir canavar olmaktan kaçınmak istiyordum.

Ama her zaman istediğimi alamadım.

Ve kan yıkanır.

On Sekizinci Bölüm

"İşte." Arkamdan konuşup beni sıçratana kadar Gertie'nin içeri girdiğini duymamıştım. Sonra pencerenin yanındaki küçük kart masanın üzerine kocaman bir kitap bıraktı, masayı sallayacak kadar sert bir şekilde. "Kitap okuyordum."

Bu kadar erken mi? Ben söylemedim. Noel ağacı gibi giyinmişti, parlak yeşil kadife ve altın düğmelerle süslenmişti, ama ciddi olduğu zamanki çekik gözlü, dudaklarını büzmüş bakışı vardı. Ve o zaman karşısına çıkanın Tanrı yardımcısı olsun.

Özgürce akan hippie havası gerçekten çok çabuk söndü.

"Ne hakkında?" Masaya doğru yürüyüp oturarak değiştirdim. "Senin hakkında." Şömine rafından bir çift pince-nez süzüldü ve burnunun üzerine yerleşti. "Daha doğrusu amaç buydu."

"Benim hakkımda mı?"

Gertie karşı sandalyeye oturdu ve kitaba dokundu. Kapının yanında duran ve sık sık kullandığı referans materyallerini sakladığı çantadan tanıdığımı düşündüm. Alt katta geniş bir kütüphanesi vardı ama bunun daha kullanışlı olduğunu tahmin ettim.

Ya da belki o da kütüphaneciyi benim kadar ürkütücü bulmuştur.

"Bu Yunan mitolojisinin bir özeti," diye bilgilendirdi beni. "İskandinav, Roma ve Hint mitolojileri hakkında da benzer kitaplarım var." Elini salladı. "Ama benim için ilginç olan şey efsanelerin ne söylediğinden çok ne söylemediği. Özellikle de sizden bahsetmiyorlar. Tek bir kez bile."

Kaşlarımı çattım. "Yapmalılar mı?"

Bu bana bir bakış daha kazandırdı, bu sefer pince-nez'in üstünden. Onu hoşnutsuz, mor saçlı bir Noel Anne gibi gösteriyordu, aptal olmadığımı için bundan bahsetmedim. Bakımlı bir tırnak sayfaya yine uğursuzca vurdu.

"Bu Theseus'un minotorla savaşmasının hikayesi. Etkileyici bir başarı olduğu kesin ama üç gün önce Thames Nehri'nde başardığınızdan daha az."

Bir kahraman için endişe verici derecede "oh olsun" bakışına sahip olan minik Theseus'a baktım, bu da onu daha çok sevmeme neden oldu. Ayrıca mantıklı da geldi. Efsanenin devasa, öfkeli boğa adamı Minotaur, kabaca onun üç katı büyüklüğündeydi.

"Yardım aldım."

"Ya da burada," Gertie birkaç sayfa daha çevirdi, kayalık bir çöl ve kızgın bir güneşin altında parıldayan büyük, antik bir şehir tasvirine. Kılıçlar parlıyor, zırhlar ışıltıyor ve iki kişi canlı mavi bir gökyüzünün altında süper kahraman pozlarında karşı karşıya geliyordu. Biri uzun boylu, yapılı, güneşten bronzlaşmış ve vahşi bir adamdı. Diğeri ise şaşırtıcı bir şekilde bir kadındı.

Adam kadar uzun boyluydu ve benzer şekilde zırhlıydı, kolları ve bacakları bir vücut geliştiricinininki kadar kaslıydı - bir erkeğinki. Yüzü yıpranmıştı ve saçlarının kenarları kazınmış, kalanlar da eski bir Yunan miğferinin altına sokulmuştu. Ancak deri eteğinin üzerindeki göğüs zırhı cinsiyetini açıkça ortaya koyuyordu.

Bunun adama yardımı dokunacak gibi görünmüyordu. Kesinlikle vahşi görünüyordu.

"Aşil, Truva kapılarının önünde Amazon kraliçesi Penthesilea ile savaşıyor," dedi Gertie. "Ressam iyi iş çıkarmış, sence de öyle değil mi?"

Başım la onayladım. Kadının teni eski bir deri kadar sert görünüyordu, uzun iyileşmiş yara izleri teni soluk çizgilerle kesiyordu ve gözlerinin yanındaki ette derin kaz ayakları vardı, sanki güneş onu erken yaşlandırmış gibiydi. Ama dudaklarındaki hırıltıya rağmen gözlerindeki ifade soğukkanlı ve hesaplıydı.

Bu Wonder Woman değildi, o da sözde Amazon kraliyet ailesindendi ama genellikle daracık bir kıyafet içinde güzel bir kız olarak tasvir edilirdi. Bu, savaşa özellikle ölmek için gelmiş sert bir savaşçıydı. Yanlışıyla kız kardeşini öldürmüştü ve huzur bulamamıştı. Ancak bir Amazon kraliçesi için intihar düşünülemezdi ve büyük bir onursuzluğa yol açardı. Bu yüzden, dünya üzerinde onu öldürebilecek kadar güçlü olan tek savaşçıyı aramıştı.

Ama bunu onun için kolaylaştırmayacaktı. Hiç kolaylaştırmayacaktı.

Gertie de resme bakarak, "Eminim asırlık bir manzaraydı," diye düşündü. "Şahit olduklarımin yanında soluk kaldığından da aynı derecede eminim.

nehirde."

"Böyle bir şey olduysa bile," diye belirttim. "Burada efsanelerden bahsediyoruz." Gertie bunu duymazdan geldi.

"Ya da bu," dedi birkaç sayfa daha çevirerek. "Yunan kahramanlarının en büyüğü olan Herakles, ünlü işlerinden biri olarak cehennem köpeği Cerberus'u geri getiriyor."

Bu hatırladığım bir hikâye değildi, ama kesinlikle oradaydı, başka bir parlak renkli illüstrasyonun içinde otobüs büyüklüğünde bir köpekle güreşen küçük bir kahraman. Sanki ressam bir noktada bir Zebani köpeği görmüş gibiydi, çünkü hemen hemen doğru çizmişti. Büyüktüler, siyahtılar ve her şeyin üzerine salya akıtıyorlardı, bu da muhtemelen küçük Herc'in neden sinirli görüldüğünü açıklıyordu.

Domuz ayağı olmaması çok kötü, diye düşündüm, canavarlarla olan kendi maceralarımı hatırlayarak, eğer onlara doğru davranırsanız oldukça tatlı olabilen

Gertie yine bana ters ters bakıyordu. "Tamam mı?"

Kitap kapandı. "Ve yine de Cassie Palmer'dan tek bir ses duymuyoruz!"

Biraz daha kaşlarımı çattım. "Gertie. Yunan efsaneleri binlerce yıl önce yazıldı. Ben o zaman doğmamıştım bile."

Büzülmüş ağzı daha da küçüldü. "O zaman kehanetten bahsedelim, olur mu? İskandinavların dünyanın sonuyla ilgili kehanetlerinden, Ragnarok'tan ve şu anda karşı karşıya olduğunuz çatışmadan."

Bir iç çekişi bastırdım. "Yapamaz mıyız?"

Rhea'nın babası ve Gümüş Çember'in şimdiki başkanı Jonas Marsden bu konuda hiç susmazdı. Tanrıların dönüşünün İskandinav efsanelerinde önceden haber verildiğini ilk anlayan oydu. Ve aynı efsanelerin bize bu konuda ne yapmamız gerektiğine dair ipuçları verebileceğini de -eğer onları doğru bir şekilde çözebilirsek.

Ancak kehanet hiçbir zaman açık değildi ve geriye dönüp bakıldığında gerçeklikle efsanenin nerede örtüştüğünü görmek mümkün olsa da, o zamanlar bu hiç bu kadar açık değildi. Bu yüzden bana okumam için bir sürü şey gönderiyordu, sanırım bir imgelem görmemi sağlamaya çalışıyordu. Şimdiye kadar çoğunlukla baş ağrısına yol açmıştı ama Eugenie onu severdi.

Sonunda biri bana ödevimi yaptırıyordu.

Ama Gertie belli ki daha iyi bir cevap bekliyordu. "Ragnarok hakkında her şeyi zaten biliyorum," dedim.

"Gerçekten mi? O zaman belki bana bulmacayı açıklayabilirsiniz."

"Ne bulmacası?" İki hizmetlinin az önce getirdiği yemek tepsileri dikkatimi dağıtmıştı.

Birinin mutfak personeline son zamanlarda bir sokak satıcısından aldığım temizliği şüpheli turtaları yediğimi söylediğinden emin değildim ama kesinlikle öyle görünüyordu. Sehpanın üzerine koydukları sofa, ince kemik porselenler, saf gümüş çatal bıçak takımları ve şöminedeki alevleri bir ayna gibi yansıtan gümüş çaydanlıklarla tam anlamıyla yüzünüzü güldürecek bir kaliteye sahipti. Hepsinden iyisi, Gertie ne kadar yediğimi umursamazdı. Kızlarının sağlıklı bir iştahı olmasını severdi ve her nasılsa aylar içinde ben de onun kızlarından biri olmuştum.

"Cassie!"

Elbette bunun olumsuz yanları da vardı.

"Ne istediğini bilmiyorum," dedim ona dürüstçe ve arkamı döndüm.

"Ben de bilmiyorum," dedi şaşırtıcı bir şekilde, çünkü Gertie her zaman her şeyi bilirdi. "Son iki gündür bunun üzerinde çalışıyorum ama başladığımdan çok daha az şey biliyorum. Ama en azından sana sorunu gösterebilirim."

Tarot kartlarını eline aldı, gevşekçe karıştırdı ve masaya fırlattı. Bir yayılma ya da düzen içinde değil, neredeyse zar atar gibi. Çoğu yüzüstü yere düştü ama bir kısmı dik durdu ve Gertie bu manzara karşısında sinirli bir of çekti.

"Bu ne sürpriz," dedi asık suratla ve onları kenara çekti.

Ben böyle bir "dağılımın" nasıl okunacağını bilmiyordum ama Gertie biliyordu. Kartlardan birini yere attı ve kaşlarını çatı. Bu İmparator'du, Marsilya Tarotu'nda çok renkli bir ortaçağ kıyafeti giymiş, bir tahta yaslanmış neşeli görünümlü bir adamdı. Bir partiye gidiyor ya da çoktan gitmiş gibi görünüyordu ve kendisine daha fazla bira getirmesi için bir hizmetkâra asasını sallıyordu.

Uzun beyaz sakallı, altın taçlı, koç başlarıyla süslü bir tahtta oturan yaşlı bir adamı gösteren evdeki destemdeki versiyondan çok daha az uğursuzdu. Koç başları onun burcu olan Koç'u temsil ediyordu.

Pek çok şeyi sembolize edebilirdi ama kan kırmızısı cübbesinin altında tam bir zırh giydiği için muhtemelen savaşı temsil ediyordu. Sağ elinde konumunun bir işareti olan bir asa, sol elinde ise dünya üzerindeki hâkimiyetini gösteren bir küre tutuyordu. Arkasında, çorak ve ıssız bir manzara, fethinin yol açtığı yıkımı gösteriyordu.

Gücü vardı ama bunun bir bedeli vardı.

"İmparator," diye mırıldandı Gertie. "Bizim durumumuzda, türünün geri kalanıyla birlikte Dünya'ya dönmek için yanıp tutuşan bir tanrı." Bir kart daha attı. "Yanında bir yardımcısı var, Pentacles Kralı, Dünya'nın Efendisi. Açıkçası bizim fey kralımız. Erişim alanını genişletmek istiyor ve tanrısal koruyucusunun bunu yapmasına izin vereceğine inanıyor. Yine de, bir şekilde tanrının gücünün sınırlı bir miktarının bu dünyaya geri dönmesine izin veren bir kanal bulduklarında ne yaparlar? Onun dönüşünü engelleyen bariyeri yıkmak için mi kullanacaklar? Bariyeri kendisi yıkabilsin diye onu karşıya geçirmeye mi çalışırlar? Yenilmeden önceki çağa dönmeye ve bunu tersine çevirmeye mi çalışacaklar? Hayır."

Aeslinn'in kamptaki yorumlarını hatırlayarak, "Henüz bunun için güçleri olduğunu sanmıyorum," dedim. O anda ruhumu çıkarıp Pythian gücünü almak ve bu işi bitirmek istemişti. Ama Zeus bunu veto etmişti.

Apollo'nun enerjisinin bir kısmından daha yüksek bir bahis için oynuyordu ki bu da diğer tanrılarla mücadelesinde ona uzun süre yetmeyecekti. Sınırsız güç istiyordu ve bunu elde etmenin bir yolunu bulduğunu düşünüyordu. Pritkin'i istiyordu.

Gertie beni şaşırtarak, "Evet, eminim senin genç adamı istiyor," dedi. "Dün Rhea'yla konuştum," diye ekledi. "Anlattıkları biraz histerikti ama sanırım işin özünü anladım."

"O zaman Zeus'un neden beklediğini biliyorsun. Pritkin' i arıyor ve eğer onu bulursa-

"Evet, evet," dedi Gertie, sözümü keserek. "Bu felaket olur. Ama başka neler planladığını bilmemek de öyle."

"Ve ... ne bu?" Bilmek istediğimden emin olmadan sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Ama ateşin içinde birden fazla demir olduğunu varsayabiliriz. Zeus stratejisi, kurnazlığı ve zekâsıyla ünlüydü; tabii bunları kullanamayacak kadar tembel olmadığı zamanlarda."

"Tembel mi?"

"Evet, abuk öfkelenen ve sık sık acımasız biriydi; erdem timsali olduğu söylenemezdi. Ama aptal değildi; öyle olacağını varsayamazsınız."

"Tamam-"

"Ya da hedefine giden tek bir yolu olduğunu. Lord Mircea'nın Rhea'ya anlattıklarından anladığım kadarıyla tüm bunların içinde bir iblis mi var? Bu fey kralı ele geçirmeden önce Zeus'u bir süre taşıyan yaratık mı?"

Başımı salladım.

"Ayrıca Aeslinn'in senin geçen adamla ilgili hafızasını sildiğini de öğrendim," diye devam etti Gertie. "Yarı iblis mi?"

Tekrar başımı salladım. "Evet, o-"

"İşte bu kadar." Arkasına yaslandı ve sanki tüm bunlar bir anlam ifade ediyormuş gibi bana baktı.

"Ne var?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Ne hakkında konuşuyorduk?" "Hiçbir fikrim yok."

Bana kaydardığımı düşündüğünü söyleyen bakışlarından birini attı. Bu doğru değildi, ama bu sabah en iyi halimde değildim. Bunu fark etmiş olmalı, çünkü benim için heceledi - nadir bir durum.

"Zeus Büyücü Pritkin'i sadece ara sıra, kralın zihni iblisin büyüsüyle savaştığında hatırlıyordu. O sırada ne yapıyordu? Parmaklarını mı oynatıyordu? İktidara dönmek için bir planı, bir planı olmalı. Bunun ne olduğunu bulmalısın."

"Pekala."

"Bir de bu var."

nc bir kart attı ve bu kartın *La Papesse*, yani kadın papa olduğu ortaya ıktı. Başına papa gnyesine benzeyen altın bir ta takmış ve kucağında açık bir kitap tutuyordu. Ayrıca belinde Aziz Petrus'un anahtarları ve elinde oban değneği vardı, çünkü o Katolik Kilisesi'nin bir alegorisiydi.

Günün ataerkilliği, konumunu bir erkeğe borçlu olmayan güçlü ve bilgili bir kadını hiyerarşiye dahil edebilmenin tek yolu buydu. Aslında onu bir kadın değil, erkek egemen bir örgütün sembolü haline getirerek. Roma'daki Aziz Petrus Bazilikası'nda böyle bir kadının heykeli bulunmaktadır.

Ama zaman değişiyor, değil mi? Ve evdeki Tarot destemde *La Papesse* yoktu. Onun yerine ayaklarının dibinde bir hilal ve başında ayın üç evresini temsil eden İsis'in üçlü tacı olan Baş Rahibe vardı. Doğu'dan geldiğini gösteren ve kutsal bir tapınağa giden yolu kapatan, avuç içi ve narlarla işlenmiş bir perdenin önünde oturuyordu.

Belli ki eski bir kahin ya da rahibeydi ve kendi konumunu kendi elinde tutuyordu. Orası onun tapınağıydı; ve dinleyicileriniz sadece onunla birlikteydi. Ortada başka kimse yoktu, bir hizmetçi bile. Kutsal bilgiye erişmek istiyorsanız, onun aracılığıyla gitmek zorundaydınız.

Gertie, "Zeus büyücünün peşinde olabilir ama o sana odaklanmış durumda," dedi. "Sence neden böyle?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedim gözlerimi resimden ayırarak. "Benim aracılığım ile Pritkin'e ulaşmaya çalışıyordu."

"Yine de size saldırdı, hatta büyücüyle aranızda bir bağ olduğunu fark etmeden önce sizi zaman değişimine kadar takip etti."

"Bu muhtemelen Aeslinn'in kararıydı. Bu onun bedeniydi ve benden nefret ediyor."
_"

Gertie bunu elinin tersiyle itti. "Bir kral bir tanrıya hükmedemez, özellikle de kralın bir iyiliğe ihtiyacı varsa."

Sehpayı doldurmayı neredeyse bitirmiş olan hizmetçilere baktım. Midem guruldadı ama Gertie duymazdan geldi. Sanırım ders henüz bitmemişti.

"Peki ya sonuç?" Hâlâ elinde tuttuğu kartlara bakarak sordum.

Diğerlerinin üzerine çaprazlamasına bir tane daha koydu. Bu, Marsilya destesinin parlak, ana renkleriyle uyumsuz bir şekilde mutlu ve iyimser görünen Çarkıfelek'ti. Yalnızca çaprazlama pozisyonu genellikle meydan okumaya yönelikti, ancak bu bana mı yoksa diğer kartlara mı meydan okuduğu anlamına geliyordu, emin değildim.

"Sana neye benzediğini söyleyeyim," dedi Gertie, kaşlarını çatarak kartlara bakarken. "Senden korkuyor gibi görünüyor."

"Ne?"

Yüz ifademi görünce, "Ya da bir şeyden korkuyor," diye düzeltti. "Belki de bilinmeyen-"

"Zeus'u mu

kastediyorsun?"

"Evet.

"Tamam. Şimdi mantıklı konuşmuyorsun."

"Sanırım öyleyim." Sandalyesine geri oturdu, kalan kartları yavaşça karıştırdı, gözleri hafifçe odaksızlaştı. "Zeus beklemediği bir engelle karşılaşmış gibi görünüyor. Üstelik kehanetlerin hiçbirisi sizden bahsetmediği için hakkında hiçbir bilgi bulamadığı bir engel. Sanki sen yokmuşsun gibi-"

"Gertie-"

"Sen hikâyelerde yoksun," diye tekrarladı inatla. "Gelecekteki olaylardan bahsedenler bile. İskandinav efsanelerinde Thor olarak bilinen tanrı Apollo'nun dev bir yılan tarafından öldürülmesi gerekiyordu-"

"Öyleydi. Jörmungandr tarafından, Dünya'yı çevreleyen ve koruyan büyü. İskandinavlar buna böyle derdi-"

"Jörmungandr tarafından *zayıflatılmıştı*," diye düzeltti. "Sen onun işini bitirdin. Ares'in dikkatini dağıtmak için onu geri çağırmadan önce onu zamanın ötesindeki bölgelere gönderdin."

Savaş hikayeleri anlattığıma pişman olmaya başlamıştım.

"Sen de Ares'i öldürmenin bir yolunu buldun," diye ekledi. "İskandinavlar t a r a f ı n d a n Tyr olarak bilinen tanrı."

"Ben aslında-"

"Evet, yaptın. Ben de oradaydım. Onu doğrudan öldürmemiş olabilirsin ama o öldü, değil mi? Ve bunun büyük bir kısmı senin sayende oldu. Yine de efsaneler Cassie Palmer hakkında tamamen sessiz!"

Tarot kartlarının üzerinde durduğu büyük kitabı tokatladı. Ona baktım, kadim kehanette benden bahsedilmesini beklemiş olması beni biraz şaşırtmıştı. Benim gibi yaşlı, kör bir kahinin

Bir keresinde kütüphanesinde bir imgelem görmüştü, yüzyılların tüneline bana bakmış olabilirdi.

Ama yapmamıştı, değil mi?

Ben orada değildim.

Omurgamda bir ürperti belirdi ve bu sohbetten hoşlanmadığıma karar verdim. Ama Gertie'nin keyfi yerindeydi. Beşinci bir kart attı ve ardından birkaç kart daha attı.

"Kılıçların Kraliçesi: Güçlü bir kadın ama yıkıcı. İşlere çomak sokan biri, oyun değiştirici. Kılıçların Kralı: Kraliçeye bağlı, entelektüel bir adam. Kraliçenin ihtiyacı olan bilgiye sahip bir danışman. Ve son olarak Kule: Acı, yıkım, eski düzenin bozulması. Öngörülemez ve şiddetli bir değişim."

"Onları bir forma bile koymuyorsun-"

"Onları yaydım," dedi Gertie, gözleri parlayarak. "Onları paketten rastgele kopardım. Onları yere attım ve istedikleri yere düşmelerine izin verdim. Hiç fark etmez. Bu kartlar ve sadece bunlar sürekli karşıma çıkıyor. Düşüncelerime musallat oluyorlar, zihnimi hırpalıyorlar, uykumu bölüyorlar. Umutsuzca bana bir şey söylemeye çalışıyorlar. Ama ne olduğunu bilmiyorum." Sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzünde bir yenilgi ifadesi vardı. "Onu göremiyorum."

Sadece ona baktım. Gertie'nin hiçbir şeye yenildiğini görmemiştim, buna ben de dâhildim. Birbirimizi tanımadan önce, bir iblis lordunu zamanda geriye götürdüğümü keşfettikten sonra, Ortaçağ'ın başlarında Galler'de kışma tekniğini basmıştı. Sadece Rosier vardı ve şeytani bir lanet yüzünden tehlikede olan Pritkin'e yardım etmeye çalışıyorduk ama o bunu bilmiyordu.

Ve lanet olsun, ona karşı gelmenin bedelini ödemiştik!

Yine de yüzü şimdi şaşkıncı, neredeyse trajikti, hiç görmediğim kadar.

"Sorun yok," dedim, masanın öbür ucuna uzandım ve elini

Benim.

Ama bu jesti Iris yaptığında benim kadar rahatlatıcı bulmamış gibiydi. "Bu 'tamam' değil!" dedi şiddetle. "Bunu senin için yapmak, sana son bir kez yardım etmek istedim. Ama yapamam, nehirde yapabildiğimden daha fazlasını yapamam."

Şaşkınlıkla kaşlarını çatıttım. "Ama bana yardım ettin. Bizi geçişte tuttun ve bir şekilde Agnes'i de destekledin-" Söyledikleri aklıma yatınca durdum. "Ne demek 'son bir kez'?"

Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu, hüzünlü ama kararlıydılar. "Yani artık bitti Cassie. Artık seni eğitemem. Bu son dersimizdi."

OceanofPDF.com

On Dokuzuncu Bölüm

Gertie şaşkınlığımı görünce tekrar, "Üzgünüm Cassie," dedi. Sonra başka bir şey söylemedi, çünkü hizmetçiler oradaydı. Bize çay getirmelerini işaret etti, onlar bunu yaparken beni sessizce oturmaya zorladı, çünkü bu dinleyicilerle yapılacak türden bir konuşma değildi.

Hızla çalıştılar ve önüme odaklanamadığım dumanı tüten bir fincan bir şey koydular. Zaten boğazımda büyüyen yumruyu aşmam da mümkün değildi. Tabağında bıraktım.

Sonunda kapıyı arkalarından kapattılar ve ben de masanın üzerinden ona doğru hamle yaptım. "Sen neden *bahsediyorsun*? Ciddi olamazsın-"

"Yapabilirim." Kahverengi gözleri tekrar benimkilerle buluştu ve sabitti.

Bu bakışı biliyordum. Kararını çoktan vermişti ve bu onun kararını bana bildirdiği anlamına geliyordu. Bu bir konuşma değildi.

Kendi gözlerimin kısıldığını hissettim, çünkü bunu kabul edemezdim. "En iyisi bu Cassie."

"Nasıl? Bu nasıl en iyisi olur? Zeus hâlâ dışarıda!"

"Evet, öyle. Asıl mesele de bu zaten. Söyleyin bana, geçen gün o enerji oklarından biri Agnes'e isabet etseydi ne olurdu?"

"Yapmadılar-"

"Ama
yapsalardı."

Bununla nereye varmak istediğini biliyordum ve cevap vermek istemedim. Ama şartlanma zor öldü. "O ... muhtemelen hayatta kalamazdı."

"Hiç şüphesiz." Kuru bir ses. "Ve o zaman sen de yapmazdın, çünkü onun müdahalesi bir kez hayatını kurtaracak, inanıyorum?"

Rhea bu konuda ağzındaki baklayı çıkarmıştı ve sanırım haber geri dönmüştü. Agnes'in Pythia olarak yaptığı son işlerden biri beni Tony'nin haydutlarının saldırısına karşı uyarmak olmuştu.

Atlanta'da. İsimsizdi ve ben Pythia'nın ne olduğunu bile bilmeden önceydi. Ama kesinlikle hayatımı kurtarmıştı.

Agnes'le sorunlarımız vardı ama ona çok şey borçluydum.

"Evet, normalde işler böyle yürür," dedim sakın olmaya çalışarak. Duygusal itirazlar Gertie'yi etkilemedi. "Ama şimdi-"

"Ama" diye bir şey yok Cassie. Bir Pythia'nın zamansız ölümü zaman çizgisi üzerinde feci bir etki yaratabilir ve bir Pota ile sonuçlanabilecek bir kademelenmeye neden olabilir - zamanın tamamen yeniden işlenmesi. Bu yüzden Pythia'ların birbirleriyle konuşmamaları gerekir, biri yanlışlıkla diğerini etkilemesin diye-"

"Ama bu daha önceydi!" Araya girerek söyledim. "Artık tanrıları bildiğimize göre-"

"Hiçbir şey değişmedi." Amansızdı. "Bu çağı korumak zorundayım ki sen de kendi çağını korumak için yaşayabilesin. Seni eğitmek için kuralları çiğnedim, çünkü ikilemini anlıyorum. Kimsenin üzerine bu kadar sorumluluk yüklenmemeli, hele de yardım ya da rehberlik isteyecek kimsesi yokken. Ama artık sona geldik."

"Ama ... *aylarımız olduğunu söylemiştiniz*-"

Bu bir tartışma değildi, ama aniden bir tartışma yapacak kadar doğru düşünemiyordum. Bu sabah uyandığımda kendimi dünden daha güçlü, daha merkezde, daha kendim gibi hissediyordum. Ama şimdi yine uçurumdan düşüyordum ve beni yakalayacak kimse yoktu.

"Normal şartlar altında," dedi Gertie, kaba bir şekilde değil. "Gerçi sana daha zor teknikleri zaten öğretmiştim."

"Bu sadece teknikle ilgili değil! Neyi ne zaman kullanacağınızı bilmekle ilgili. Diğer tüm şeylerden, diplomasiden, tarihten ve her şeyi nasıl organize edeceğinizden bahsetmiyorum bile-"

"Kız kardeşim sana bunu öğretebilir."

"-ve nasıl Pythia olunur!" Ona biraz daha anlamsızca baktım. "Bana *bunu* öğretebilir mi?"

Gertie çay içerdi. Bu konuda acele etmez, önce sütü, sonra çayı ekler, sonra da optimum ısı seviyesine ulaşmak için karıştırırdı. Acı olduğunu ve yardıma ihtiyacı olduğunu söylediği kahveyle birlikte olmadığı sürece şeker almazdı. Sarayda çok sevilmesine rağmen aynı nedenle Earl Grey de içmezdi.

Bunu biliyordum, tıpkı onun hakkında çok şey bildiğim gibi. Onu izledim, ondan öğrendim, onu idolleştirdim, çünkü asla Agnes gibi olamadım. Onun düzenli mükemmelliğinde kendimi asla göremedim. Agnes *rujlarını* renklerine göre kodlardı; onları Pythia olarak kullandığı soyunma odasında görmüştüm, tıpkı yüzlerce yıllık bir zaman dilimine yayılmış, özenle seçilmiş bir gardırop gibi tertipli, düzenli ve acımasızca düzenlenmişlerdi.

Bu işe ilk başladığımda Agnes ve onun mükemmel sarayı elimdeki tek Pythia örneği olduğu için ciddi bir aşağılık kompleksi geliştirmiştim. Hâlâ bazen bunu yaşıyorum. Çok dağınık, çok düşüncesiz, çok çılgındım. Ama Gertie . . .

Gertie bana umut vermişti.

Eski akıl hocasını uyarabilecek bir vardiyayı riske atmadan, şehrin gece hayatının tadını çıkarmak için bir yardımcı olarak penceresinden dışarı tırmanmasıyla ünlüydü. Genç bir Pythia olarak iki atlı bir fayton kullanmayı öğrenmişti; hafif, yaylı bir araba olan bu faytonla Londra'yı arşınlamış, korumaları olarak atanan savaş büyücülerinin ödünü koparmış ve çoğu zaman onları toz içinde bırakmıştı. Acolytes'ların binlerce yıldır sabit olan kıyafet kurallarını, modern standartlara göre cızırtılı ve rahatsız olsa da en azından kızlarının normal insanlar gibi görünmesini sağlayacak şekilde değiştirmişti. Tam olarak ne isterse onu yapan özgün biriydi ve bu sayede eski ofisi daha iyi bir hale getirmişti.

O Pythia olabiliyorsa, belki ben de olabilirim diye düşünmeye başlamıştım. Peki şimdi ne oldu?

Gertie inatla, "Hilde de benimle aynı eğitimi aldı," dedi. "Bir zamanlar hangimizin bu pozisyon için seçileceğini bilmiyorduk."

"Ama *sen öyleydin*. Ve bunu sen yaptın. O senin deneyimine sahip değil, ben de değilim!"

"Öğreneceksin-"

"Eğer böyle düşünseydin, en başta beni eğitmeyi teklif etmezdin. Ya da sarayımda olduğunu öğrenir öğrenmez beni Hilde'nin üzerine salmazdın!"

Aniden ayağa kalktım, yürümeye niyetlendim, sonra aynı şekilde aniden tekrar oturdum, çünkü bunun bir faydası olmayacaktı.

Sadece ne olacağını bilmiyordum.

"Onu alamam," dedim titreyerek. "Alamayacağımı biliyorsun. Beni ölüme gönderiyorsun."

Gertie bir an için hiçbir şey söylemedi, sadece başını çevirip pencerenin dışındaki yağmurun tıslamasını izledi. Yağmur şimdi daha sert yağıyor, karanlığın içinden geçebilen azıcık ışığı da örtüyordu. Karartılmış cam, görmemi istemediği yüzünün mükemmel bir aynasını bana bıraktı; bu yüz benimkinden daha mutlu değildi.

Bana başka bir şey daha gösterdi.

Ateş ışığı lavanta rengi saçlarında parıldıyor ve elbisesinin lüksünü ortaya çıkarıyordu. Ama aynı zamanda ağzının etrafında daha önce fark etmediğim çizgileri ve keskin kahverengi gözlerinin yanındaki kaz ayaklarını da belirginleştiriyordu. Gertie, Viktorya çağının son nefesinde ilk karşılaştığım kadından daha yaşlıydı ve bu gece, her yıl daha da yaşlı görünüyordu.

Sonra konuştu ve bu onun sesinden de anlaşılıyordu: yılların deneyimi, tanıdığım en keskin zekâlardan biriyle birleşmişti. "Ailen kimdi Cassie?"

Kendi kendime düşünmemi istediğinde, birçok derste yaptığım gibi sessizce oturma sırası bendeydi. Pythia olarak yapmam gereken şey bu olduğu için bir şeyleri çözmem gerekiyordu. Ama bu sefer zor değildi.

Kahrolası Aeslinn, diye düşündüm vahşice. Bu savaşta çok şey kaybetmiştim, yakın zamanda çok sevdiğim bir arkadaşımı da kaybetmiştim ve şimdi bir başkasını kaybetmek üzereydim. Peki ne için?

O orospu çocuğu bana burada meydan okumak zorunda kalmış, özenle inşa ettiğim her şeyi havaya uçurmuştu. Elbette, Gertie artık beni etrafında tutma riskini göze alamazdı. Ben peşimden tanrıları, kralları ve belayı, her zaman belayı getiren bir mıknatıs gibiydim. Koruması gereken bir sarayı vardı. Ve eğer savaştığımız varlıkların bir çocuğu savaşı kapısına kadar getirmişse bunu yapamazdı.

Beni ilk etapta eğitmek tehlikeliydi ama idare edilebilir bir tehlikeydi. Beni mümkün olduğunca herkesten uzak tutacak, yardımcılara bana ve Rhea'ya hiçbir şey sormamaları ve çenemizi kapalı tutmamız için talimatlar verecek, sonra da biz gittikten sonra gerektiğinde hafızaları boşaltacaktı. Pythian Sarayı zaman yolculuğuyla düzenli olarak ilgilenirdi; bu onlar için tamamen yeni bir şey değildi ve hatta sağduyunun değeri konusunda bir ders bile olabilirdi.

Ama Şimdi? Gertie muhtemelen hayatında ilk kez başa çıkamayacağı bir Şeyle karşı karşıya kalmıştı. Benim sayemde neredeyse zaman izelgesi paramparça oluyordu. Korkmuştu ama haklıydı da.

"Anlıyorum," dedim ve tüm çabalarıma rağmen sesimin kesildiğini duydum.

Lanet olsun! Bunu bile yapamıyordum, beş dakika bile kendime gelemiyordum, buradan çıkmaya yetecek kadar. ay içtim ama oda yine de bulanıklaŐtı. Ve fincanı son kez tabağına geri koyarken salladım.

Elimi de damarları belirgin, derisi kırıkık ve yaŐlılık lekeleri yeni yeni belirmeye başlayan başka bir elime tutuŐturdum. Evet, Gertie yaŐlanıyordu ve varisi tam olarak eđitilmemiŐti. Agnes Pythia olmanın fiziksel yönlerinde, bylerde, deđiŐimlerde ve diğer Őeylerde mükemmeldi ama diplomatik Şeyler benim için olduğu gibi onun için de daha zordu. OlgunlaŐmak için zamana ihtiyaı vardı ve nehirdeki savaş biraz farklı sonulansaydı buna sahip olamayacaktı.

"Kim?" diye ısrar etti, sesinde garip bir aciliyet vardı.

Babam hakkında konuşmaya zahmet etmedim. Sorduğu kişi o değildi. "Artemis. Annem tanrıça Artemis'ti."

"Ah." Gertie hafifçe gülümsedi ve elimi sıktı ama bırakmadı. "Ben de böyle bir Şey olabileceğini düşünmüştüm. Bekâretiyle nl bir tanrıçanın ocuk sahibi olması; hayır, Zeus bunu beklemezdi. Ama ..." gözleri odaklanamaz hale gelirken, parmakları benimkiler üzerinde sıkılaştı. "Daha fazlası var, değil mi? Hikayede daha fazlası..."

Elimin uyuŐmasına rağmen bekledim. Ama bir süre sonra hayal kırıklığı içinde i çekti ve beni bıraktı. "Göremiyorum."

"Seni kandırmak istememiŐtim," dedim. "Sadece... insanlar bildiklerinde farklı davranırlar."

"Ve sen de herkes gibi eğitilmek istedin." "Evet."

"Ve sen de öyle oldun."

Başımı salladım. "Senden ok Şey öğrendim, hayal ettiğimden çok daha fazlasını, ama bu iş ..." Odanın etrafına bakındım ama yardım edecek kimse yoktu. Sadece sevmeye başladığım bir evre vardı.

bir daha asla göremeyeceğim, çünkü burası benim zamanımda yoktu. Yok olmuştı, diğer pek çok şey gibi savaşın bir zayıyatıydı. Yine de evim gibi hissetmeye başlamıştım.

"Cassandra," dedi Gertie, gözlerimi etrafıma çevirerek.

Onunkinde şefkat ve başka bir şey vardı. Belki de acıma; bilmiyordum. Düşünemedim.

"Sen şimdiye kadar sahip olduğum en iyi öğrencisin. Seni bir kavramla tanıştırır tanıştırmaz o kavramda ustalaştın, hem de hepimizin imreneceği bir kolaylıkla. Ama haklısın: Pythia olmak yetenekten daha fazlasını gerektirir. Şefkat, zeka, adanmışlık ve cesaret gerektirir. Ve ilkini bulmak ikincisini bulmaktan çok daha kolay.

"Siz her ikisini de birleştiren nadir kişilersiniz.

"Kendinizi hazır hissetmeyebilirsiniz ama hazırsınız, bundan asla şüphe etmeyin."

Ama bundan şüpheliyim, diye düşündüm sefilce, o sıcak kahverengi gözlerle karşılaştığımda. Her zaman öyleydim. Ve şimdi, Gertie olmadan, kendimi çok kaybolmuş, çok yalnız hissediyordum.

"Asla geri dönemem, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Agnes'in anısını bu gece boş bırakacağım. Önce ona ve Rhea'ya birlikte geçirecekleri bir gün vermek istedim."

Başımı salladım ve bir an konuşamadım, sonra aklıma gelen tek şeyi ağzımdan kaçırdım. Önemli gibi görünen tek şeyi. "Ama sen beni hatırlayacak mısın?"

Gertie bir an için şaşırmış gibi göründü ama yüzündeki hüznün kahkahaya dönüştüğünde beni son kez hazırlıksız yakaladı. "Sevgili Cassie. Sen unutulması zor bir kadınsın."

* * *

Rhea'sız zamanıma geri döndüm, sadece kayan kasım burkulmuş gibiydi. Muhtemelen iksirden kaynaklanıyordu, tortuları üzerime yapışmıştı ama kendimi rotamdan sapmış halde bulmam yeterince kötüydü. Birdenbire

Planladığım gibi yatak odası yerine Vegas süitimin uşağının kilerini kullandım ve sonra dik durmak için mermer tezgâhı tutmak zorunda kaldım.

Ve bu bile uzun süre işe yaramadı. Kığım şarap dolabı ile hazırlık adası arasındaki soğuk fayansa çarptı ve orada öylece kaldım, kendimi hasta, güçsüz ve boş hissediyordum. Gertie'nin tavsiyesine uyup önce kahvaltı etmeliydim, diye düşündüm, ki bu kötü bir hareketti. Sadece ismi bile beni ağlattı.

Kalk, dedim kendime sertçe. Odana git, yüzünü yıka ve kimse seni görmeden kendine çeki düzen ver! Bornozumun içindeydim, çünkü üstümü değiştirmek için beklememiştim. Hiçbir şey için beklememiştim. Sürgün edildiğimi bile bile orada olmak çok acı veriyordu.

Kalk ve durdur şunu! Öfkeyle düşündüm. Bedenim beni dinliyor olsaydı, bu harika bir tavsiye olurdu. Ama görünüşe göre başka şeylerle meşguldü.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda ellerimin titremesi, nefesimin kesilmesi ve ayaklarımın altımdan kayması gibi. Kendimi kığımın üzerinde buldum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ve bornozum bacaklarıma dolanmıştı. Şimdi ne yapacağımı bilmiyordum ve artık soracak kimsem de yoktu.

Gertie ve ben düşman olarak başlamış olabiliriz ama sonunda arkadaştan daha yakın olmuştuk. Bana bilebileceğinden çok daha fazlasını verdi, sadece bu işin temellerini değil, aynı zamanda hazır bir kulak, ağlayacak bir omuz ve günlük olarak Pythia olmanın neye benzediğine dair bir örnek verdi. Bu pozisyonun ne kadar çılgınca olabileceğini kişisel deneyimleriyle bilen birinin anlayışından bahsetmiyorum bile.

Hiçbir şey onu kızdırmamıştı.

Hiçbir şey onu yenememişti.

Ve şimdi o gitmişti.

Adanın arka tarafına baktım ama göremedim. Acaba her Pythia akıl hocası öldüğünde böyle mi hissediyordu ve birdenbire tüm o ezici sorumluluk omuzlarına mı binmişti? Gertie öldüğünde Agnes'in hissettiği de bu muydu? .

Hiçkırıklar geri döndü ve ben yine onları yuttum. Bu aptalcaydı, aptalca! On yıllar önce, ben daha doğmadan çok önce ölmüş bir kadının yasını tutuyordum. Onu tanıdığım için minnettar olmalıyım.

Minnettar hissetmedim.

Sadece acı hissettim, çünkü onu çoktan özlemiştim ve panikledim, çünkü bunu yapamazdım, böyle olamazdım! Agnes bile bu savaş karşısında başarısız olduysa, benim ne şansım olabilirdi ki? Son konuşmalarımızdan birinde kızını kurtardığım için bana teşekkür etmişti ama ben etmiş miydim? Yoksa sadece kaçınılmaz olanı ertelemiş ve Rhea'yı kazanamayacağım bir savaşın içine mi sürüklemiştim?

Çünkü artık her şey bana bağlıydı.

Belki de bu yüzden kalkıp bir telefon bulmak ve Jonas'ı aramak yerine orada, köşede büzüşüp kalmıştım. Ya da Vampir Senatosu'na ulaşmaya, olanları ve olacakları anlatmaya çalışmak yerine. Çünkü ne yapabilirlerdi ki?

Herhangi birimiz ne yapabiliriz?

Dizlerimi yukarı çekmeye başladım ve bacağımın arkasına bir şeyin yapıştığını fark ettim. Onu sıyırdım ve bir şekilde bir gezintiye çıkmış olan Çarkıfelek kartını keşfettim. Neşeli renkleri şimdi bana neredeyse alaycı geliyordu ve aptalca görüntüleri kasıtlı bir karikatür gibiydi.

Evet, o bendim, diye düşündüm, ön taraftaki figürlerden birine bakarken: etekli bir maymun. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadan, zamanın yarısında deli gibi zıplıyordum. Mircea'nın çarkın tepesindeki yarasa kanatlı yaratık, Pritkin'in de diğer taraftaki üniformalı ... şey ... olduğunu tahmin ettim. Kader çarkı gittikçe daha hızlı dönerken hepimiz sadece tutunmaya çalışıyorduk.

Düşmemiz ne kadar sürer?

Kendimi aniden, mantıksız bir şekilde öfkeli buldum. Güzel kartı parçalara ayırdım ve sonra tekrar yırttım, ta ki beyaz fayansın üzerinde renkli konfetiler oluşana ve ben köşede nefes nefese kalmış bir enkaz haline gelene kadar. İşe yaramadı.

Şimdi Tekerlek de bizim gibi daha geniş bir alana yayılmıştı, diye düşündüm, yarasa kanatlı yaratığı gösteren küçük bir parçayı elime alarak.

Mircea son zamanlarda metamorfoz geçirmişti, bu kartın simgelediği şey de buydu: iyi ya da kötü yönde değişim geçiren insanlar. Onun durumunda, Pritkin'den ya da Pritkin'in bir zamanlar cehennemlere yaptığı bir yolculuk sırasında ruhunu emdiği birinden yeni bir ana güç edinmişti. Sadece beyaz ve ışıltılı olması gereken güzel Irin kanatları onun üzerinde gotik bir melek gibi siyah ve derimsi bir hal almıştı.

Yine de beni kalede Aeslinn'den kurtarmak için onları kullanmış ve sonra onları yeniden emmiş, bir zamanlar oldukları yerde sadece kürek kemiklerinin üzerinde birkaç ince çıkıntı bırakmıştı. Yıllar boyunca ustaların çok daha tuhaf şeyler ortaya çıkardığını gördüğü için bu durumu normal karşılamıştı. Yetenekleri çoğunlukla görünmezdi, öncelikle zihne aitti ama yeni avantajından yeterince memnun görünüyordu.

Pritkin muhtemelen kendisinininki hakkında çok daha az düşünceliydi.

Beni o korkunç kamptan kurtarmak için diğer yarısıyla yeniden birleşmesi gerekmişti ve bunun tersine çevrilebilir olduğundan şüpheliydim. Kuluçka makinesi, kaçmak için bu kadar uğraştıktan sonra zihinsel hapishanesine gönüllü olarak geri dönecek biri gibi görünmüyordu. Ama hoşuma gitsin ya da gitmesin, Pritkin'in şu anda birliğin ona sunduğu ekstra güce ihtiyacı vardı ve onu Faerie'den canlı çıkaracak her şey için minnettardım.

Sonradan sonuçlarıyla uğraşmak zorunda
kalsam bile. Bir de ben vardım.

Tüm bunlar boyunca ne kazandım? Hiçbir şey, tabii çok daha fazla travma geçirdiğimi saymazsanız. Ya da sadece tanrısal enerjiyle çalışan bir çift altın kırbaç, ki bende hiç yoktu! Ya da tam olarak ne kadar savunmasız olduğuma dair kesin bir his.

Ve şimdi en büyük müttefiklerimden birini kaybetmiştim.

Günlerdir savuşturmaya çalıştığım panik atak bir anda tüm şiddetiyle bastırdı. Ama bu sefer etrafımda dikkatimi dağıtacak tapınan yardımcılar yoktu, sadece soğuk, keskin bir korku ve yükselen kör bir panik dalgası vardı ve yaptığım hiçbir şey bunu değiştirecek gibi görünmüyordu. Orada tek başıma ve felç olmuş bir halde oturuyordum, parmaklarım etime batıyor, vücudum titriyor, dişlerim takırdıyor ve ne yaparsam yapayım onları durduramıyordum.

İşte büyük Pythia'nız! diye düşündüm ve histerik bir kahkahanın boğazımda düğümlendiğini hissettim.

Sonra mutfağın kapısı patlayarak açıldı ve bir vampir içeri koştu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirminci Bölüm

Bir vampir için üzücü bir bahaneydi, küçük ve tombuldu ve pek tehditkâr değildi, özellikle de şu anda. Üzerinde soluk tenini ve ince göğüs kıllarını gösteren bir eş kazağı ve Noel temalı boxer'ının üzerine giydiğı bir çift yırtık pijama pantolonu vardı. Söz konusu ren geyiklerinin kırmızı, parlıtlı burunları vardı ve ışığa vurduklarında sanki arkalarında bir ampul yanıyormuş gibi parlıyorlardı.

Ama sorun bu değildi. Vampirin adı Fred'di ve Fred'in her zaman gardırop arızaları vardı, şüpheli zevkinden bahsetmiyorum bile. Açıkçası, daha kötülerini de görmüştüm.

Ayrıca oldukça vahşi görünüyordu, açık kahverengi saçları her zamankinden daha da dağınıktı - ne kadar varsa ve büyük, gri gözleri genişti. Kapıyı arkasından çarpmış ve vücuduyla kapatmaya çalışıyordu. Ama sorun bu da değildi.

Sorun şu ki, bir kurabiyeyle savaşıyordu ve kaybediyordu.

Üzüntüm, ne olacak ki diye düşünerek dağıldı, çünkü buralarda pek çok tuhaf şey görmüştüm ama bu yeniydi.

Elim büyüklüğünde zencefilli bir kurabiyeydi, bu yüzden fark edilmeden kapıdan içeri girmeyi başarmıştı. Ev yapımı gibi görünüyordu, ön tarafında düzenli bir çizgi yerine her yerinde sakız damlaları vardı ve şekilsiz ve biraz korkutucu olan buzlanma özellikleri vardı. Ayrıca eldivenli bir elinde kırık bir şeker kamışı şeklinde bir sustalı vardı ve bununla Fred'in yırtık pijamasının içinden bacağına saldırdı.

Kesik kesik bir sesle çığlık attı ve kurabiyeye doğru tepindi. Ama kurabiye hızlıydı ve onun çırpınan uzuvlarından kaçarak bana nehirdeki o sahneyi anımsattı. Zeus'a böyle görünmüş olmalıyım diye düşündüm, ona bakarken. Bu kadar önemsiz görünmüş olmalıyım.

Bu da Fred'e, şu anda sahayı terk eden ve bir kurabiyeden kaçan devasa, güçlü yaratık Aeslinn rolünü verdi.

Ya da dış koridorun kapısı içeri doğru sallanıp onu kış üstü yere düşürene kadar öyleydi.

Öldürücü bir kurabiye onu fayansların üzerinde takip ederken, dehşet içinde bana doğru geri çekilmesini izledim. Çalışmak zorunda olduğum şey bu, diye düşündüm. Dünya'yı savunmak için kullanmam gereken kişi bu.

Hepimiz ölecektik.

Görünüşe göre Fred de öyle düşünüyordu. Cinayet kurabiyesi küçük silahını kaldırır kaldırmaz, doğaüstü savunucum bir çığlık daha attı. Ama bu sefer yardım almıştı.

Bu kez, kasabada yeni bir şerif vardı ve o hiçbir saçmalığı kabul etmiyordu.

Fred'i geri çeviren sallanan kapı bunu yapmıştı çünkü arkasında biri vardı. Dik sarı at kuyruklu, lekeli pembe bir tulum giymiş ve yüzünde çapraz bir ifade olan ufak tefek biri. Kızgın bir Cindy Lou Who gibi.

Bir süre orada durdu, oluşturduğumuz üzücü manzarayı inceledi, sonra müdahale edilmesi gerektiğine karar verdi. Emekleyerek yanımıza geldi, kurabiyeyi arkasından yakaladı ve parmağını kurabiyenin suratına doğru sallayarak çevirdi. "Hayır! Kötü!"

Sonra da kafasını ısıırıp kopardı. Tam anlamıyla.

Yenilenlerin ulumaları arasında Fred'e belli belirsiz, "Tamam," dedi. "Artık güvendeziz."

Ona baktı.

Küçük zencefilli kurabiye kırıntıları, zaten üzerlerine bulaşmış olan tulumun üzerine, krema ve geçmiş katliamlara tanıklık eden tek başına bir sakızla birlikte düştü. Ancak bu tam olarak bitmemişti, çünkü kurabiyenin gövdesi hala çırpınıyordu. Ancak sadık savunmacımız onu kolundan yakaladığı ve minik silahını hareketsiz hale getirdiğı için hiçbir şey yapamadı.

Küçük, kan lekeli silahı.

"Hey," dedim ona, göz kırparak. "Yeme onu."

Merakla bana baktı.

Ona işaret ettim ve o da utanç içindeki vampiri görmezden gelerek geldi. Onun üzerinden sürünerek geçti ve küçük, başsız şeyi avucuma bırakmadan önce yumruğunu uzattı. Onu tek bacağından tutup inceledim, bu sırada elindeki baston parçasıyla bana körlemesine saldırıyordu.

Fred'e baktım.

"Hımm," dedi ama daha fazla ilerleyemedi çünkü mutfağın kapısı çarparak açıldı ve deli suratlı bir cadı içeri daldı.

"Fred! Başka bir şey buldun mu-"

Beni görünce durdu ve bir saniye boyunca ikimiz de birbirimize baktık. Sonra yavaşça geri çekildi ve kapının önünde kapanmasına izin verdi. Ama mutfakta neler olduğunu görmeden önce değil.

Ayağa kalktım, mahkûm elimdeydi ve kapıyı açmak için adanın etrafında döndüm.

Ve tam bir kaos manzarasıyla karşılaştı.

Beyaz metro fayansları, pırıl pırıl tezgahı, siyah çerçeveli, eski moda baskıları ve devasa çiftçi lavabosuyla güzel, geniş alan ... bir korku sahnesiydi.

Kana benzeyen ama yakından bakıldığında dökülmüş bir kavanoz çilek reçeli olduğu anlaşılan bir şey sıçradı ve tezgâhtan aşağı sızarak yerde birikti. Cinayet kurabiyelerinin parçaları, kopmuş uzuvları bıçaklamaya ya da tekmelemeye çalışarak fayansları kapladı. Bütün zencefilli kurabiye adamlar tezgâhların üzerine dizilmiş, kaşıklardan yapılmış derme çatma mancınıklardan jöleleri ve bulabildikleri diğer her şeyi fırlatıyorlardı. Görünüşe göre odanın ortasındaki küçük bir grup haylazı hedef alıyorlardı.

Eğer havamda olsaydım ve mermilerden bazıları kırık cam parçaları olmasaydı bu komik olurdu. Havada uçarken tepedeki ışıklarda parıldadılar, kalabalığın içinde küçük, kanlı çizgiler oluşturdular ya da herkes geceliklerini giydiği için sergilenen büyük miktarda açıkta kalan deriden dışarı çıktılar. Küçük grup da anlamadığım bir nedenden ötürü hareketsiz kalmış gibiydi.

Ta ki fark edene kadar: Küçük bir grup çocuk grubun ortasında durmuş, çıplak bacak ormanından dışarı bakıyor ve kıkırdıyorlardı.

Ama gülmeleri uzun sürmeyecekti. Düzinelerce kaşık aynı anda fırlatılırken bir un yığının sahneyi gizledi. Un kimseye zarar veremeyeceğine göre, bu yayılım ateşinin aklıma gelen tek bir nedeni vardı.

"Bu taraftan!" Kapıyı açarak bağırdım.

Grup hareket etmedi. Çocuklar kıpırdayabilirdi ama etraflarındaki tişörtlü ve gecelikli çember yerel cadı meclislerinden dn alınmış cadılardı ve geri çekilmek onların doğasında yoktu. Bunun yerine, tezgahlardan atlayan ve dolaplardan fırlayan küçük orduya büyüler savurmaya başladılar ve topyekn bir saldırıyla unlu sisin içinden ilerlediler.

Byler çoğunlukla tutmuyordu, ordu çok küçük ve hızlıydı, yine de birkaç küçük savaşının kokulu puflar halinde havaya uçtuğunu gördüm. Ama daha fazlası geliyordu ve bazı büyüler çeşitli parlak yüzeylerden sekerek odanın içinde dolaşıyordu. Ne yapmaları gerektiğini bilmiyordum ama cadılar aniden birbirlerine kalkan olup bağırmaya başladıklarına göre, bu iyi bir şey değildi.

Ve sonra işler daha da kötüye gitti.

Mutfağın karşı tarafındaki kapı pat diye açıldı ve bir grup asık suratlı savaş büyücüsü içeri daldı. Hemen gerildim, çünkü burada olmamaları gereken bu adamları tanı mıyordum. Ve çünkü doğru giyinmemişlerdi.

Normal sokak kıyafetlerinin üzerine giyilen kahverengi deri montlar yerine, bir kongreye giden Darth Vader zentileri gibi görünüyorlardı. Tamamen siyah giysiler içindeydiler ve parlak yeni dış giysilerinin altında askeri kıyafet gibi görünen bir şey vardı. Neredeyse yere kadar uzanan paltolar bir yığın silahı gizliyor ve aynı zamanda savaşta fazladan bir kalkan görevi görüyordu, bu da şanslıydı çünkü kapıdan girer girmez birkaç sekme onlara isabet etti.

Ve tamam, bu yeterliydi çünkü neyin geldiğini biliyordum; savaş byclerini tanıyordum. Sahip olduğum gücü topladım ve çocukları kendime doğru kayd ırdım. Bir cadının bir parçasını kaydırmadan da biraz riskliydi ama Gertie bana bu manevrayı yüzlerce kez uygulatmıştı. Onunla acemi birliğinden geçtikten sonra Agnes'in yer değiştirmelerinin neden bu kadar isabetli olduğunu nihayet anlamıştım.

Olmamalarından korkuyordu.

Ama eğitim kampı işe yaramıştı ve Agnes'in hassasiyetine sahip olmasam da istemediğim bir şeyi de kaydırmıyordum. Bu yüzden üç küçük çocuk yanımda çömelmiş bir pozisyonda yeniden belirdi ve hemen küçük şişman kıçlarının üzerine devrildiler. Ama uzun sürmedi.

Onları yakaladım ve Fred'e doğru ittim. "Çıkar onları!"

Cindy Lou ile birlikte onları da vampir hızıyla dışarı çıkardı.

Ateş edilmeye başlandığında sallanan kapı henüz arkasından kapanmıştı ve sonra aniden durdu, çünkü *sinirlenmişim*. Son birkaç günün tüm öfkesi, kafa karışıklığı, acısı ve dehşeti bir hedefte birleşmişti; burada olmaması gereken, burada olması özellikle yasaklanmış olan ve yine de *mutfağıma ateş etmeyi* görev edinmiş bir hedef. Ama bunu şimdi yapmıyorlardı, çünkü ben zamanı durdurmuştum.

Çok acıttı.

Nefesim kesildi ve tek dizimin üzerine çöktüm. İyi durumdayken bu büyü yeterince sert vuruyordu ama bu şartlar altında bağırsaklarımı deşmiş gibi hissettim. Akıllıca değildi ama bir grup serserinin süitimi mahvetmesine izin vermek de öyle.

Ve muhtemelen daha fazlası, çünkü cadılar kalkan kullanabiliyordu ama çocuklar kullanamıyordu. Ve en azından bir tanesi bakıcılarından kaçıp keşfe çıkmıştı. Eğer Fred onu dışarı çıkarmasaydı, kendini tekrar mutfakta bulabilirdi ve-

Kanım dondu. Sonra da o dikkatsiz orospu çocuklarının kızlarımdan birini öldürmüş olabileceği ihtimali karşısında fokur fokur kaydım. Tekrar nefesim kesildi ama bu sefer acıdan değildi.

"Hey, hey," dedi bir savaş büyücüsü, sesi telaşlı geliyordu.

Fedailerden biri değildi, Pritkin de değildi. Henüz dönmemişti, yoksa ilk büyüde koşarak gelirdi. Diğer herkes kesinlikle gelmişti, kendimi bir vampir kalabalığı, Annabelle adında bir yardımcı ve Reggie adında sıska bir adam olan yukarıda bahsedilen savaş büyücüsü tarafından itilip kakılırken bulduğumu fark ettim.

Kaşları biraz fazla kalkıkmiş gibi sürekli şaşkın görünen, garip, sivri kulaklı, kumral bir sarışındı. Ama yine de sarayımdaki tek yetkili Çember büyücüsü olmuştu, çünkü diğerleri pislikti. Reggie'nin biraz daha görgülü ya da biraz daha mantıklı olduğu söylenebilir.

Tıpkı şimdi büyü ateşi, un ve mermilerden oluşan ısıltılı bir bulutun ortasında zamanda donup kalmış olan meslektaşlarını gördüğünde olduğu gibi.

"Oh, *Tanrım*."

"Burada ne işleri var?" Ben talep ettim.

"Peki neden silahlılar?" Arayan Paolo'ydu, vampir korumalarımından biri. Neredeyse kendisi kadar büyük bir burnu olan ufak tefek bir adamdı ama bunu örtmek için asla bir glamourie ile uğraşmazdı. Paolo'nun tek derdi gerçekçi olmaktı. Sadece bu durumda Reggie'nin içini boşaltıp boşunu en yakın pencereden aşağı atmak anlamına geliyor gibi görünüyordu.

Reggie, "Ben de onları kontrol ettim," diye belirtti, ancak gözlerinin büyüklüğü imayı anladığını gösteriyordu.

Paolo elini büyü yapar gibi sallayarak, "Ama ben bütün bu saçmalıkları bilmiyorum," dedi. "Bu senin işin-"

"Ben işimi yaptım-"

"Evet, gerçekten öyle görünüyor!"

"Marco nerede?" Çocuklar olmadan içeri giren Fred'e sordum. Marco benim baş korumamdı ve bir grup izinsiz savaş büyücüsünü kelepçelemeden odamda bıraktığına inanamıyordum. Ve eşek sudan gelinceye kadar dövmeden. Ve muhtemelen bir duvara zincirlenmişlerdi.

Ama görünüşe göre öyle.

"Biraz mobilya güreşi."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek istiyor muyum?" Fred bunu düşündü.

"Muhtemelen hayır."

"Onlar fey büyüü konusunda uzmanlar," dedi Reggie, Paolo ile tartışırken. "Muhtemelen benim bilmediğim bir büyü kullandılar-"

"O zaman sen ne işe yararsın?"

Ve belki de Reggie'nin genç görünümünün arkasında düşündüğümünden daha fazla omurga vardı. Çünkü sürekli gergin, sık sık ürkek, biraz asosyal olan bu adam birdenbire hepimize gerçekten de bir savaş büyücüsü olduğunu hatırlattı. Ve tipik bir şekilde.

"Dışarı çıkıp öğrenmeye ne dersin?" diye sordu, hafifçe eğilmek zorunda kaldığı Paolo ile burun buruna gelerek.

Aralarına girmeye çalıştım ama biri benden önce davrandı.

Annabelle, "Noel için bir şeyler pişiriyorduk ve Vi küçükler için kurabiyeleri canlandırmanın eğlenceli olacağını düşündü," dedi.

Yeni yardımcılardan biriydi, hepsi de Hilde'nin arkadaşıydı, yani Annabelle'in durumunda bunu söyleyemeseniz de iki yüz yaşını zorluyorlardı. Kabarık saçları kırıxıklıkları güzelce kapatıyor, tombul yanaklarına pürüzsüz, genç bir ışıltı veriyordu. Beyaz bukleleri, iri mavi gözleri ve her zaman içimi titreten ciddi ifadesiyle uyumluydu.

O bir Pythian yardımcısıydı.

Böyle görünmeye hakkı yoktu.

Ama şu anda daha büyük sorunlarım vardı, bu yüzden mutfağa doğru döndüm. Ve tabii ki Vi, hareketin tam ortasında görünüyordu. Soluk mavi bir atlet ve ona uygun bir kapri giymişti, bir kolunun altında bir büyücünün kafası vardı ve yumruğu onun suratına doğru ilerliyordu.

Annabelle'e döndüm ve bekledim.

"Ama o pek de evcimen bir tip değil-" diye başladı Annabelle, tatlı sesi biraz soluk soluğa çıkıyordu.

"Yok artık." Vi, Penthesilea'nın sadece saçları olan daha genç bir versiyonuna benziyordu. Tam olarak kısa, koyu renk saçlar, büyük kahverengi gözler ve süper uzun, doğal kirpiklerle eşleştirilmişti. Ve serçe parmağıyla bir bilek güreşi müsabakasını kazanabileceğini söyleyen bir fiziği vardı ve bu bana karşı olsaydı, muhtemelen kazanabilirdi.

Tabii ki büyücü de pek iyi durumda değildi.

"-ve büyülerini karıştırmış olabilir," diye bitirdi Annabelle nefes nefese.

"Neyle? Bir obüsle mi?"

"Sayılır." Arayan Saffy'ydi, Vi'nin diğer yarısı ve daha önce sözümüzü kesen cadı. Bir şekilde zaman büyüsünü kaçırmış, belki de kapının arkasındaki ateş hattının dışında kalarak kilere geri dönmüştü.

Ve geri kalanımızla karşılaştırıldığında, oldukça toparlanmış görünüyordu.

Her zamanki pembe saçları bu gece Fransız örgüsüyle toplanmıştı ve neredeyse yanaklarıyla aynı renkteydi. Giydiği kısa geceliğin arka planı da çelenklerle süslenmişti.

ve Ho-Ho-Ho's. Cindy Lou kadar tehlikeli görünüyordu ama bu aldatıcı bir şeydi. Vi bir çingiraklı yılan kadar kurnazdı; kışınızı tekmeleyebilirdi ve öyle görünüyordu. Saffy'nin kamuflajı daha iyiydi ama ikisi arasında Vi'yle yüzleşmeyi tercih etmeyeceğimden emin değildim.

"Çoğu savaş büyüsü daha basit bir şey olarak başladı," diye açıkladı Saffy. "Genellikle insanların her gün kullandığı şeylerden yola çıkılarak oluşturulurlar. Örneğin bir süpürgeci avlunuzu süpürmesini sağlayan basit bir canlandırma büyüsü, ufak bir değişikliklerle bir silaha dönüştürülebilir."

"Yani tüm bunlar Vi'nin yanlış büyü yapmasından mı kaynaklanıyor?" "Tam olarak değil."

Annabelle ciddiyetle, "Bulutlar yüzünden," dedi. "Bu gerçekten Vi'nin hatası değildi. Yani, büyüyü yanlış yapmış olabilir - gerçekten de birbirlerine çok benziyorlar

-Ama tüm bu yaygaraya neden olmamalıydı."

"Arkasında fazla büyü yoktu," diye açıkladı Saffy. "Normal şartlar altında, herhangi bir soruna yol açacak kadar güçlü olmazdı. Bir karşı lanet her şeyi düzeltebilirdi."

"Ama bu koşullar normal değil mi?" Sabırsızlıkla sordum.

"Bulutlar yüzünden," dedi Annabelle tekrar. "Her yerdeler, her ne kadar büyücülerin onları temizlediğini anlamış olsak da

."

"*Hangi* bulutlar?"

Bir elini salladı. "Eğer bakarsanız onları görebilirsiniz, öylece süzülüyorlar. Bu yüzden çocukları alt kata, vampirlerin odalarına taşımak zorunda kaldık. Ve dürüst olmak gerekirse, hanımefendi, onların durumu! Her yerde purolar ve alkol -bir yatağın altında bulduğum kadınların iç çamaşırlarından bahsetmiyorum bile-"

"Yatağımın altında ne yapıyordun?" Fred talep etti.

Annabelle ona bir kaşını kaldırdı. "Senin olduğunu söylemedim canım."

"Ne. Bulutlar mı?" Delirip delirmediğimi merak ederek tekrar sordum.

Annabelle bana göz kırptı. "Sihirli bulutlar. Bak, şimdi bir tane geliyor."

Neden bahsettiğini anlamamıştım; sihir öylece ortalıkta dolaşmıyordu. Ama sonra işaret parmağını takip ettim ve mutfak kapısının yanında altın bir parıltı gördüğümü sandım. Belli belirsiz benim gücüme benziyordu.

Aeslinn'in elini alan kırbacı oluşturmuştu, daha doğrusu Zeus'un g¼c¼ gibi, ¼nk¼ onu almak için onu soymuştum. Ama bu daha ince, daha zayıftı, havada sadece soluk bir parıltıydı ve hiçbir şey oluşturmuyordu.

Hen¼z.

"Yani Vi'nin b¼y¼s¼ bu bulutlardan birine çarptı-" dedim, onu dikkatle izleyerek. Annabelle başını salladı. "şimdi anladın."

"-ve ... neye patladı?"

"Bunu anlamaya çalışıyoruz," dedi Saffy, Annabelle bu tarafa doğru gelmeye başlayan y¼zen enerji bulutuna kışkırtıcı hareketler yaparken. B¼y¼ hakkında bildiğim kadarıyla, bunun bir fark yaratmaması gerekirdi, ama g¼r¼n¼ře g¼re yeterince bilmiyormuşum. ¼nk¼ belli belirsiz parıltı bir an kararsızca etrafta dolaştı, sonra rotasından saptı.

Doğruca Reggie'ye.

Bir anda g¼zleri b¼y¼d¼, kolları bacakları titremeye başladı ve Paolo'ya hakaretler yağdıran ağzı bağırmaya başladı. "Silahlar! Silahlar!"

"B¼y¼c¼lerin silahlarını alman gerekiyordu," dedi Paolo acımasızca.

"Onların değil, aptal! Benimkileri!"

Reggie'nin kişisel cephaneliğindeki eşyalar paltosundan fırladığında vampir korumalarımın birden yapacak b i r şeyleri oldu.

-

Lanet olsun!

Savaş b¼y¼c¼s¼n¼n hareketli cephaneliğinden çıkan kurşunlar odayı tararken, üzerimde en az beş vampirle birlikte yere d¼řt¼m. Diğer vampirler Annabelle'i korudular ama buna ihtiyacı olmayan Saffy ile kimse ilgilenmedi. O da anında kalkanlarını açmıştı ama yine de geri kalanımızla birlikte adanın arkasına saklandı.

"Kahretsin," dedi kısa ve öz bir şekilde.

Annabelle, o kadar t¼y¼ korumakta zorlanan Paolo'ya, "Kendimi koruyabilirim, genç adam," dedi.

Paolo İtalyanca olarak son derece kaba bir şey s¼yledi, ancak Annabelle de aynı dilde uygun bir şey s¼yleyince şaşırdı. Sonra da yarım metre uzunluğunda bir kalkanla onu üzerinden itti.

Odanın çarpıklığına bakılırsa bir santim kalınlığında. Bu büyük bir şanstı çünkü bir saniye sonra kurşun yağmuruna tutuldu. Üstümde küfür eden vampirler de dahil olmak üzere her yere saplandılar.

Ve sonra adanın etrafından gelmekte olan şeyi gördüklerinde tekrar küfrettiler.

Ne *oluyor* be?

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

Hem Pritkin hem de Reggie'nin düzenli olarak giydiği savaş büyücüsü paltosu buralarda pek de alışılmadık bir görüntü değildi. Ancak söz konusu paltolar genellikle kendi başlarına durmazlardı, yaklaşık bir erkek boyundaydılar. Yine de bir erkek şeklinde değildi.

Pritkin ve karabasanının sokakta dövüştüğu paltolar sadece palto gibi görünüyordu. Bilmediğim bir büyüyle canlandırılmışlardı ama yine de paltolardı. Bu öyle değildi.

Bunun yerine, görünmeyen akıntılar üzerinde yüzüyordu, arkasındaki etek ucu dalgalanıyordu ve tüm küçük cepler, kanatlar ve omuz askıları gevşek ve çırpınıyordu. Neredeyse canlı görünüyordu, okyanustan ortalığı kasıp kavurmaya gelmiş deri bir anemon gibiydi. Ve tahmin edin nereden başlamak istiyordu?

Saffy önüme bir kalkan fırlattı, ancak palto kemeriyle saldırıp onu tokasından paramparça etti. Sırada Annabelle vardı, gerçekten de onu yavaşlatan bir yavaş zaman dalgası fırlattı. Ama sadece vampirlerin onu yakalamasına yetecek kadar.

Ve hemen yapmamış olmayı dilediler.

Kollardan biri soyunma odasındaki bir havlu gibi koptu ve bir vampiri duvardan mutfağa uçurdu. Bunlar artık çürük Vegas otel duvarları değil, sağlam beton bloklar olduğu için, bu ... iyi değildi. Ve şimdi serbest kalan kol, manşetinden bir el oluşturup cebinden bir iksir bombası çıkardığında daha da kötü oldu.

Saffy sonraki patlamayı bir kalkanın içine hapsetmek zorunda kaldı, yoksa hepimiz ciğerlerimize kadar öksürecektik. Ama palto bundan hoşlanmadı ve Annabelle'in ilk yavaş zaman büyüsünü bir başkasıyla pekiştirmesi için ona doğru atladı. Bu, paltoyu neredeyse insan hızına indirdi ve Saffy'nin salona açılan kapıya doğru geri geri giderken ona peş peşe yarım düzine büyü yapmasına izin verdi.

Bir tanesini bile ıskalamadı ama hiçbiri onu biraz geriye itmekten öteye gitmedi. Çünkü o palto bir savaş büyücüsüne aitti, lanet olsun! Ve hangisi olduğunu bildiğimden oldukça emindim.

"Bırak, seni piç! Bırak! Bırak!" Reggie gömleğinin kollarıyla bağıırıyordu, yani evet, paltosuydu. Büyü bulutunun mutfaktan geldiğini, Vi'nin savaş büyüsünün bir kısmıyla karıştığını ve bağlanmak için bir kurabiyeden daha ölümcül bir şey aramaya gittiğini varsaydım.

Ve bir tane bulmuştu.

Savaş büyücüsü paltoları, bazı durumlarda nesiller boyunca büyülerle işlenmiş deriden yapıldı. Bazı ailelerde aile yadigârı olarak kabul edilir, ebeveyniden çocuğa geçerdi ve kendi başlarına son derece güçlü eşyalardı. Yüzen bir vahşi büyü havuzuyla yeni aşılınmış birinin neler yapabileceğini öğrenmek istemedim.

Ama Reggie onu tekrar kontrol altına almayı başaramazsa bu yine de olacaktı.

Vampir dağının altından hırıltıyla "İptal et!" diye bağırdım. "İptal et!"

Reggie bana çılgınca baktı. "İşe yaramıyor!"

"O zaman şifreyi kullan! Paltonuzun bir şifresi yok mu?"

Pritkin bana kendi ceketinin bir kopyasını hediye ettikten sonra öğrendiğim gibi, savaş büyücüsü kıyafetleri ve silahları, sahibine karşı kullanılmalarını önlemek için bir parola ile kullanıcıya heceleniyordu. Eğer çalınırlarsa, sahibi seçilen kelime ya da ifadeyi kullanarak onları devre dışı bırakabiliyordu. Ya da, eğer gerçekten kinciye, onları hırsızın üzerine salabilirdi.

Ama Reg bu fikirden hoşlanmamış gibi görünüyordu.

Bana baktı. "Eğer yaparsam, tüm büyülerini kaldırır. Her şeyi yeniden yapmam gerekecek!"

Ben de baktım. "Ve?"

Yaratıcı bir şekilde küfretti. Sonra paltonun sallanan kolu bıçak çekmecesini buldu ve bıçakları herkese fırlatmaya başladı. Reggie de dahil, onun da kolu kan içinde kaldı.

"Tamam, tamam!" diye hırladı ve gırtlaktan bir efsun çıkardı. Kulağa eski gibi geliyordu -eski Mısırlılarınki gibi- ama paltonun dikkatini çekti. Bir süre durakladı.

Bir saniye sonra, hareketlerinde neredeyse insana özgü bir merakla ona doğru döndü.

Sonra da kemerini Reggie'nin boynuna dolayarak onu boğmaya çalıştı. Ya da belki de onu susturmak için; bilmiyordum. Ama şifrenin işe yaradığını sanmıyordum.

Bu arada, savaş büyücüsünün yedek sistemi - tek bir adamı bir müfrezeeye dönüştürebilen havada duran silahlar, bıçaklar ve iksir bombaları - saldırıya devam etti.

Saffy ikincisinden gelen patlamaları yakalamaya devam ediyordu, bu yüzden aniden her yerde renkli dumanlarla dolu şeffaf kalkan topları vardı. Küçük uşağın kilerini cehennemin zıplama evi gibi gösteriyorlardı, bu da yeterince kötüydü çünkü yollarına çıkıp insanlara çelme takmaya devam ediyorlardı. Ama eğer bazı silahların ateşi bir tanesini parçalamayı başarırsa-

Aynı düşünce Paolo'nun da aklına gelmiş olmalı ki ayağa fırladı, havadaki silahı kaptı ve vampir gücüyle parçalara ayırdı.

Ve tamam, bu ateş etmesini engelledi ama kırılan parçalar hemen etrafa fırlamaya, cam dolaplara çarpmaya ve şarap dolabına bir çentik atmaya başladığında yeni bir sorun yarattı. Ve birkaç vampirin kafatasında, çünkü takviye güçler az önce kapıyı çarparak içeri girmişti. Sadece tekrar geri çarpmak için.

"Şimdi ne olacak?" Paolo uçan bir bıçaktan kaçarken sordu.

"Reggie'ye yardım edin," dedim nefes nefese. Büyücünün yüzü kıpkırmızı olmuştu, çünkü lanet olası kemer onu az önce bir celladın ilmiği gibi yerden sürüklemişti. Ve ben onun için hiçbir şey yapamıyordum.

Gücüm tükenmişti ya da en azından onu yönlendirmek için gereken dayanıklılığım kalmamıştı. Mircea'dan biraz çağırmayı denedim ama geri dönüş alamadım. Fey iksirinden geriye kalanların boğucu etkilerinin üstesinden gelmek için elimdeki her şeyi ortaya koyarak tekrar denedim. Ama sadece çağrıya cevap gelmedi, onun orada olduğuna dair hiçbir his de yoktu.

Onu zihinsel olarak aramaya çalıştığımda da cevap vermedi, Pritkin de öyle. Korku boğazıma yapıştı ve zihnim hızla çalışmaya başladı. Neredeydiler? Mircea'nın gücünü belki bir saat önce, flörtöz hizmetçinin konuşmasına kulak misafiri olurken kullanmıştım. Ve ölmemişim, ki Aeslinn onları yakalamış olsaydı ölmüş olacaktım.

Peki neden ona ulaşamadım?

Bilmiyordum. Ve bunu düşünecek zamanım da yoktu. Palto geliyordu ve şu anda üzerinde dört vampir olmasına rağmen, onu geri tutmaya çalışıyordu, hızla geliyordu.

Kahretsin!

Sürünerek uzaklaşmaya çalıştım, üstümdeki vampirler kımıldamadığı için bu biraz zor oldu. Ama sonra palto döndü ve tüm avcılarını uçurdu. Ve kişisel ekibimden iki kişi, komik bir boks maçı olması gereken bir şeye girişmek için ayağa fırladı.

Değildi.

Boş deri kollardan biri paçasını yumruk yaptı ve ilk vampirin suratına dişlerini kıracak kadar sert bir yumruk indirmeye başladı. Bu sırada diğer kol genişledi ve ikinci vampirin kafasını içine aldı. Hemen tekrar daralarak onu deri bir maskeye benzeyen bir şeyin içine hapsetti, ki bu bir insan için ölüm fermanı olurdu çünkü oraya hava girdiğinden şüpheliydim. Ancak vampirlerin buna ihtiyacı yoktu, dövüşmeye devam ettiğinde paltonun anladığı bir şey gibi görünüyordu.

Böylece kolunu ileri geri savurmaya başladı ve onu ada ile arkamızdaki dolapların arasına sıkıştırdı. Darbeler dolapları parçaladı ve parçaları etrafa saçtı. Vampirlerin nefret ettiği bir şey varsa o da uçan odunlardır.

Hâlâ üzerimde olan kişi çılgına döndü, beni belimden yakaladı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Gözlerin takip edebileceğinden daha hızlı hareket ediyordu ama çılgın bir paltonun hareket edebileceğinden daha hızlı değildi. Etek ucunu sıyrıp beni yakaladı ve bileğimi bir yumruk gibi sardı.

"Çıkarın onu! Çıkarın onu!" Saffy bir yandan bağılıyor, bir yandan da paltonun silkip attığı büyüleri savuruyordu.

Aynı şeyi, üzerine atlayan ve sayıca üstün gelmeye çalışan yarım düzine vampir için de yaptı, ancak onlar çığlık atıp aniden geri çekildiler. Çünkü o küçük kanatların, flanşların ve omuz kayışlarının her biri kabinin kırık bir parçasını yakalamıştı. Yüzen dehşet, en az bir düzine kazıkla donanmış bir vampirin en kötü kabusuna dönüşmüştü.

Sonra biri çığlık atmaya başladı. İtiraf etmek gerekirse, ben de olabilirdim. Camlar kırılırken, insanlar çalkalanırken ve

Kollar bana uzanıyor, tutuyor ve çekiyordu. Ama paltonun da şimdi diğey yöne doğru çekmekte olduğunu düşünürsek, bu güvenli bir bahisti.

"Bırakın beni!" Bağırđım. "Bırakın beni! Beni ikiye ayıracaksın!"

Vampirlerin gücü düşünöldüğünde bu abartı sayılmazdı. Ama bırakmadılar, belki de beni duymadıkları için. Arka plandaki güröltü sağır ediciydi.

Ve kızgın bir boğa gibi bir kükreme güröltüyü yarıp geçtiğinde ve büyük silah kavgaya katıldığında aniden daha da arttı.

Marco, diye düşünödüm rahatlayarak, iki yüz altmış kiloluk saf kas yığını başımın üzerinden bir mermi gibi fırladı, paltoyu kaptı ve üzerimden yırttı. Ve sonra hiç görmediğim en büyük, en kötü kavga başladı, çünkü çok hızlı hareket ediyorlardı. Çünkü bir saniye sonra mutfaktan dışarı fırladım.

Ben ve en az sekiz kanayan vampir sallanan kapıdan sendeleyerek geçtik ve apartmanın ana merkezine girdik.

Hâlâ çığlık atarken birinin sırtına düştüm. Durmaya çalıştım ama hepsi de dışarı çıkmak isteyen bir sürü çığlık atıyor gibiydim. Ama kimse bir şey söylemedi; vampirlerin yarısı da çığlık atıyordu.

Onları suçlamadım çünkü birkaçı kurşunlarla delik deşik edilmişti, diğeylerinin vücutlarından rastgele yerlere saplanmış derme çatma kazıklar vardı ve birinin kafasının etrafında vızıldayan hareketli bir bıçak vardı. Ya da başka bir vampir onu yakalayıp ezene kadar öyle yaptı ve sonra ezmeye devam etti, duvara çarpmadan önce küçük bir top haline getirdi ve orada kaldı, betona gömüldü ve usulca vızıldadı. Hepimiz bir süre ona baktık.

Ve sonra başka bir şeye baktık, çünkü dairenin merkezi .
...hatırladığım gibi değildi.

Süitteki her şey, yatak odalarına, sınıflara, yaşam alanlarına ve izleyici odasına giden koridorlar da dahil olmak üzere, bir tekerleğin parmaklıkları gibi büyük, yuvarlak, ana merkezden ayrılıyordu, bu yüzden açık ve dağınıklıktan uzak tutuldu. Sonuç olarak, tek mobilya ortada sekizgen, kumaş kaplı bir bank ve duvarlar boyunca uzanan bazı saksı bitkileriydi. Ya da en azından eskiden böyleydi.

Sadece bitkiler artık saksıda değildi. Ya
da tanınabilir.

Yerde parçalanmış halde duran küvetlerinden çok daha büyümüşlerdi ve dallarını duvarların her tarafına ve tavana yaymışlardı. Ortasında nedense bej rengi zevkli bir puf bulunan bir ormana benziyordu. Ayağımın altında, kolum kadar büyük kökler bizi çelme takmakla tehdit eden rahatsız edici bir halı dokumuştı; yukarıdan sarkan sarmaşıklar bizi boğmaya çalışmak için aşağı sarkıyordu.

Sadece birkaç günlüğüne gitmiştim, diye düşündüm başım dönerek etrafıma bakarken. Ne olmuştu böyle?

Bilmiyordum ve öğrenmek için yeterince iyi göremiyordum. Sarmaşıklar tepedeki ışıkları neredeyse tamamen kapatmış, ormanı oldukça karanlık bırakmış, aydınlatma koridorlardan ve oturma odasından içeri süzülme zorunda kalmıştı. Duvar süslerinden biri yeşilliklerin arasından soluk bir şekilde görünüyordu. Tami'nin bir yerlerde bulduğu ve hoşuna gittiğine karar verdiği, balina kemiğinden yapılmış bir Maori başı oymasıydı bu. Genelde zevkli mülayimliğin arasında yersiz dururdu ama şu anda alana kesin bir eski mezar hissi veriyordu.

Indiana Jones evinde gibi olurdu.

Ama ben değildim ve bundan hoşlanmadım. Ayrıca anlamıyordum da. Vampiri attan indirip ayağa kalktım ama daha ne olduğunu sormadan yakındaki bir sarmaşıktan mendil büyüklüğünde bir sihirli dal sıyrılıp havaya süzüldü.

Çok daha küçük olması dışında mutfaktaki buluta benziyordu. Kıvrılıp dönüyordu, kasvetin üzerinde şeffaf, zar zor görünen bir parıltıydı. Ama başka tarafa bakmadım, çünkü gördüğüm her şeyden daha tuhaftı.

Sihir bunu yapmazdı. Mutfakta gördüklerime ve şimdi gördüklerime rağmen, sihir öylece etrafta süzülüyordu. Vahşi büyü bazen yıldırımlara biner, lav döküntülerinin etrafında belirir ya da Aurora Borealis ile dans ederdi. Ama öylece otel sütlerini istila etmeye ve yaramazlık yapmak için etrafı kurcalamaya karar vermiyordu.

Büyülü saldırıları önlemek için koğuşlarımız olduğu için buraya nasıl girdiğinden bile emin değildim. Yine de, yaşadıklarına rağmen, bu öyle hissettirmiyordu. Nasıl hissettirdiğinden emin değildim.

Küçük dal biraz daha yaklaştı. Altı metre kadar uzaktaydı ama yine de burnuma kokusunu alabiliyordum, zengin, baş döndürücü bir aroma. Dilimde tadını alabiliyordum, tatlı, tatlı, ilahi nektar gibi, damıtılmış hayat gibi. Tadabiliyordum.

Neredeyse duyuyordum, ipeksi bir glissando, tam olarak seçilemeyecek kadar alçak, ama yine de rahatlatıcı, Gertie'nin penceresine vuran yağmur gibi.

Midem aniden ciddi bir şekilde guruldadı ve başım döndü. Onun oturma odasında hissettiğim açlık geri geldi, sadece yüz kat daha fazla büyütülmüştü. Küçük bir ses çıkardım ve biri kolumu tuttu.

"İyi misin?"

Fred'in sesiydi ama ona konsantre olmakta zorlanıyordum. Sanki o parlayan saç telinden başka bir şey görmekte zorlanıyordum. Çok güzeldi.

Ve sonra iki kişi oldu.

"Cassie?"

"Ben iyiyim," dedim boş boş, bir başka küçük, altın ipliğin yatak odaları yönünden gelen bir ışık huzmesiyle merkeze sürüklenmesini izleyerek. Sonra koridorun aşağısından yemek alanına doğru bir tane daha çıktı. Ve birdenbire her yönden gelmeye başladılar.

Bazıları sadece doğru şekilde büküldüklerinde görülebilen, bir iplik ya da tek bir saç teli kadar dar, minicik filamentlerdi. Diğerleri gerçek anlamda yüzen bulutlardı. Ve ikisi arasında her boyutta vardı.

"Tamam, neler oluyor?" Fred yanımdan paniklemiş bir sesle konuştu.

Bilmediğim için cevap vermedim.

Ama büyük ya da küçük, iplikler geldikleri gibi her şeyi değiştirdiler. Onlar geçerken tepedeki gölgelik kalınlaştı ve gürleşt, farklı bitki türlerinin yaprakları sıvayı kapladı. Sarmaşıklar kümeler halinde tavandan aşağı sarkıyor, bazıları çiçeklerle dolup taşıyor, sonuncusu havada dönen taç yaprakları fırtınaları gönderiyordu. Ve yanardöner yeşil kelebeklerden oluşan, yayılmış ellerim kadar büyük bir sürü, yumruk büyüklüğündeki kozalarından fırlayıp çırpınarak şu anda görüşümü engelleyen beyaz ve mor yaprak fırtınasına karıştı.

Ama altın dallardan biri birdenbire ortaya çıkıp bileğime dolandığında tüm bunlar önemsizleşti.

Vampirler fark etmedi. Bazıları umutsuz bir kavgaya benzeyen seslere yardım etmek için mutfağa geri dönmüştü; diğerleri ise kapıların üzerine tırmanmaya başlayan ve çıkışları engellemekle tehdit eden, giderek büyüyen sarmaşıklarla mücadele etmekle meşguldü. Bir an ben de onlarla birlikteydim.

düşmanlarımızın üzerimize nasıl bir cehennem saldığını merak ediyorduk. Ama şimdi.

..

Artık yeni ve güzel bir bileziğim vardı, tenimde parıldayan ve ısıldayan bir bilezik.

Büyülenmiş gibi ona baktım. O kadar ağırlıksızdı ki neredeyse hissedemiyordum. Ama içinde bir sıcaklık ve içimde yankılanan bir ürperti vardı. O da bunu fark etmiş gibiydi. Beklediğim gibi benimle dövüşmek ya da bana zarar vermek yerine, bana sokuluyordu.

Küçük dal, aşırı sevgi dolu bir kedi gibi koluma sarıldı ve neredeyse mırıldandı. Omurgamdaki gerginliğin bir kısmının azaldığını hissettim, bugünlerde her yerde yanımda taşıdığım türden bir gerginlikti bu, öyle ki yok olana kadar fark etmemiştim. Tüm vücudum bir anlığına rahatlayarak sarktı, sonra tekrar doğruldu, kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar güçlü ve mutlu hissettim.

Ve sonra daha iyi oldu.

Bir vampir beni arkasına iterken, diğerleri de zeminden yukarı doğru itilen ve oturma odasının kapısını kapatan devasa bir köke saldırdı. Zar zor fark ettim. Çünkü bana sürtünen dal aniden biraz daha kişisel olmaya karar verdi. Ve derime batarak şok geçirmeme neden oldu.

Bir saniye sonra tekrar başladım, ama çok farklı bir nedenden dolayı. Başımı çevirdim ve birdenbire, bir grup rastgele büyüye bakmıyordum. Bir şeye bakıyordum.

Bir *ziyafet*.

Sadece o küçük güç darbesiyle içimde yenilenmiş bir güç dolaşıyordu. Tanıdığım bir güçtü, çünkü bir tanrıdan buna benzer bir şey almıştım. Tadı ambrosia gibi olan ve daha fazlası için ani, pençeleyen, umutsuz bir açlık uyandıran güç.

Bir haftadır yemek yememiş gibi hissediyordum. *Sonsuza dek* yememişim gibi hissettim.

Birdenbire, her şey o parlayan tellerin yanında soluklaştı, hepsi bu tarafa geliyor, apartmanın her köşesinden içeri giriyor, arıyor, istiyor-

Ben.

Haklıydım: büyü bir ev sahibi ya da en azından uygun bir ortam olmadan bu şekilde yaşayamazdı. Eninde sonunda dağılacak, gücünü rüzgâra saçacaktı. Sonsuza dek kaybolacaktı.

Ve bu fikir bile beni öylesine dehşete düşürdü ki, Marco mutfak kapısından sendeleyerek girdiğinde, palto parçalanmış ve her iki kolu da kopmuştu, ancak kalıntı boynuna dolanmış ve onu boğmaya çalışıyordu. Elbette yapamazdı, ama kafasını koparabilirdi; duraklayıp, ondan ayrılıp doğruca bana doğru uçana kadar bu gerçek bir olasılık gibi görünüyordu.

Bana ulaşmadı.

Düşünmeden, içgüdülerimle hareket ederek elimi uzattım.

Ve palto havada dev bir deri sopa gibi durakladı. Sanki görünmeyen bir el onu yakalamış ve biraz geriye savurmuştu. Ve her nasılsa, o parçalanmış deri kütlesi sanki ne olduğunu bilmiyormuş gibi şaşkınlık ifade etmeyi başardı.

Ben de bilmiyordum, ama yine de ilerledim, yaratık üzerinde bir şekilde elde ettiğim tutuşu artırdım ve sıktım - ama sadece bir elimle. Diğer elim arkamda, orada olmaması gereken ama olan tüm o gücü çağırıyordu. Ve o da bu çağrıya cevap veriyordu.

Vurduklarında onları hissettim -küçük iplikçiklerden gelen küçük heyecanlar, bir mıknaşın demir talaşı gibi bana doğru çekiliyordu; daha büyük parçalardan gelen daha büyük patlamalar, loş ışıktaki parlak eşarplar gibi, kollarımın, belimin ve saçlarımın etrafında kıvrılıyor, beni güldürüyordu. Ve son olarak, daha büyük parçalardan gelen patlamalar, Annabelle'in bahsettiği bulutlar, polen gibi etrafımdaki havayı kaplıyordu, böylece her nefeste onu içime çekiyor, vücudumun her parçası mutlu, iyi beslenmiş ve güç dolu hissedene kadar derimden emiyordum.

Hepsini paltoya fırlattım. Havada dönüp durdu, elimden kurtulmaya çalıştı, pençelemeye, yırtmaya ve ısırmaya çalıştı, Reggie'nin yıllar boyunca üzerine kattığı tüm büyülerle birlikte emdiği enerji benimle savaştı, savaşa sahip olduğu her şeyi verdi. Ama ben daha fazlasına sahiptim, büyücülerin gözden kaçırdığı tüm güce çünkü o fey değildi; hiç de fey değildi.

Ve onu özümseyemesem de, palto gibi başka bir taşıyıcıya bağlandığında, onu yok edebilir, altın enerjiyle parçalayabilir, küçük deri parçalarını siyah bir duman gibi havada dağılana kadar uzaklara fırlatabilirdim.

Kasveti aydınlatan parlak bulutlar da kendilerine bir yuva bularak kayboldular ama oda kararmadı. Kararamazdı, etrafıma altın rengi ışıklar saçılırken ve derimin altından garip desenlerle daha fazlası akarken kararamazdı. Baş döndürücü bir şekilde onlara hayranlık duydum, güldüm ve tam olarak anlamadığım ve o anda umursamadığım güçle yarı sarhoş oldum.

Ta ki kafamı kaldırıp istemeden izlediğim insanların yüzlerindeki ifadeleri görene kadar: henüz emmeye zahmet etmedikleri kanla kaplı vampirler; nihayet zaman büyümden kurtulmuş olmaları gereken, mutfaktakiler de dahil olmak üzere büyücüler; ve her zamanki neşeli ifadesi dikkatle boş bırakılmış Annabelle. Cadılar da oradaydı, sadece Saffy değil, Vi ve Lilli, üçüncüsü Jamaika aksanlı ve iri kahverengi gözlü ufak tefek bir kadın.

Şu anda çok büyük.

Pek mutlu görünmüyorlardı. Hatta bazı savaş büyücülerinin elleri nedense silahlarının üzerindeydi. Güven tazelemek için Marco'ya baktım, ama onun yüzü bile şok olmuştu ve genellikle purosuna sımsıkı sarılmış olan ağzı açık ve boştu.

Hayır, hiç de mutlu görünmediklerini fark ettim.

Öyle görünüyorlardı.

Korkuyorum.

Yirmi İkinci Bölüm

Tüm gözler üzerimdeyken kendimi kaybettim ve yer değiştirdim. Eğer durup düşünseydim, zaman durduktan hemen sonra gücümü kullanmaya çalışmazdım. Gücümün yetmeyeceğini düşünürdüm.

Ama düşünmüyordum; sadece uzaklaşmak istemiştim. Ama işler planladığım gibi gitmedi. Dengemi kaybetmiş, korkmuş ve Edward döneminden kalma bir bornozla otel lobisine girmeyi başarmıştım ki, en az bir düzine insan etrafımı sardı.

Bazıları savaşa ilgili sorular soran muhabirlerdi. Bazıları, her küçük şey için bir izleyiciyi hak ettiklerine inanan çeşitli kendini beğenmiş senatörlerin dalkavuklarıydı. Bazıları ise, yürek parçalayıcı bir şekilde, savaşta bir yakını kaybetmiş ve benim sahip olmadığım bilgilere ihtiyaç duyan sıradan insanlardı.

"Leydi, lütfen Leydi, bana oğlumdan bahsedebilir misiniz? Faerie seferindeydi ve geri dönmedi. Ama ölümler listesinde adı yoktu. Onu görebilir misiniz? Yaşayıp yaşamadığını biliyor musun? Hanımefendi-

"Defalarca aradım ama randevu sekreteriniz efendimi görmüyor; adını listeye bile yazmıyor! Bana İngilizce bilmediğini söyleme cüretini gösterdi, ama ben Fransızcaya geçtiğimde, gerçek bir dil olduğundan bile emin olmadığım garip bir patois türüne geçti-

"Leydi Cassandra, *Engizitör*'den Melvin Monroe. Dünya Senatosu'nun bundan sonra ne yapmayı planladığı hakkında bize bilgi verebilir misiniz? Onlar ve Çember, geçen sefer onlardan kaçan kralı bulmak için Faerie'ye yeni bir istilaya mı hazırlanıyorlar? Yoksa geri çekilmeyi mi planlıyorlar? Gerçekte, savaş bitti mi yoksa-

"Savaş bitmedi," dedim sertçe, bir çıkış yolu arıyordum. Ama tek gördüğüm daha fazla insandı, bazıları koşarak bu tarafa doğru gidiyordu.

"Adı David'di hanımefendi, işte resmi. Bana söyleyebilir misiniz?

_"

Tekrar yer değiştirdim, bu sefer çatıya çıktım.

Sahte kulelerden biriyle büyük, mazgallı dış duvarın arasına indim, başım dönüyordu ve kendimi çok tuhaf hissediyordum. Sanki bu küçük sıçrama için her zamankinden çok daha fazla enerji harcamam gerekmişti ama yine de rezervimde bol miktarda enerji vardı. Sanki sonsuza kadar yer değiştirebilirmişim gibi hissediyordum, bir gölün üzerinden atlayan bir taş gibi, yer değiştir, yer *değiştir*, hepsi uzun bir çizgi halinde, istediğim yerde ve istediğim zaman.

Tabii önce yüzüstü düşmezsem, diye düşündüm, bir vertigo dalgası daha vururken.

Denge için arkamdaki sahte taşları tuttum ve sonra orada öylece durup Strip'e baktım. Önümde ışıl ışıl parlıyordu, ışıkları çok yukarıdaki Samanyolu'nun ışıklarını yansıtıyordu. Rüzgâr saçlarımı yüzüme savurdu, çünkü burası her zaman rüzgârlıydı, ama aldırmadım. İyi hissettiriyordu.

"Eğer bitmediyse, bir sonraki adım nedir?" diye soran biri neredeyse yerimden sıçramama neden oldu.

Etrafıma baktığımda muhabiri buldum; gri saçları rüzgârda savrulan sıska ve yaşlı bir adam karanlıktan çıkıyordu.

Bir an için ona bakakaldım. "Buraya nasıl çıktın?"

"Sen söyle. Bir an lobideyim, bir kez olsun bir soruma yanıt almaya çalışıyorum, sonra da binadan düşmek üzereyim! Bunu sık sık yapar mısın? İnsanları kaldırıp-"

"Seni ben almadım. I . . . Ben rastgele insanları değiştirmem."

"Vardiya mı? Buna böyle mi deniyor?" Bir defter çıkardı ve içine bir şeyler karaladı. Onu boş gözlerle izlerken, çoğu insanın Pythias'ın ne yaptığı ya da yapabileceği hakkında ne kadar az şey bildiğini fark ettim. Bizimki kapalı bir dünyaydı ve çoğunun bırakın kapısını, penceresi bile yoktu.

Ş a n s l ı l a r .

"O zaman buraya nasıl geldiğimi söyleyebilirsiniz?" diye sordu muhabir başını kaldırarak.

"Hiçbir fikrim yok."

Gerçek buydu ama o bunu yutmuş gibi görünmüyordu. "Her halükarda, ben "Senato düzenli olarak basın brifingleri veriyor," dedim, bir süredir röportaj vermediğinizi göz önünde bulundurarak.

Adamın akıllılığı. Onun yerinde olsaydım, çığlık atar ve

Betona tutunarak. Yine de buradaydı, bir hikaye bulmaya çalışıyordu.

Onun inanacağı bir tane olmaması çok kötü.

"Evet, yarım saat boyunca basmakalıp laflar edip bize hiçbir şey söylemedikleri yer!" diye karşılık verdi alaycı bir tavırla. "Şüpheli bir zihin, anlatacak bir şeyleri olmadığını düşünebilir. Bu savaş için bir planları olmadığını, sadece laf olsun diye hareket ettiklerini düşünebilir." Keskin gri gözler benimkilerle buluştu. "Bu savaşa liderlik ediyor gibi görüldüğünüz için daha fazlasını bilebileceğinizi düşünüyorum-"

"Ben hiçbir şeye liderlik etmiyorum. Pythias'lar general değildir."

"Yine de her konsey toplantısında ve her savaşta ön saflarda yer alıyorsunuz. Söylentilere göre son saldırı sırasında uzaylı başkentinin üzerindeki kalkanı tek başınıza indirmişsiniz. Bu doğru mu?"

"İ-" Yarın bir gazetenin ön sayfasında yer alacak bir şey söylemeden önce kendimi durdurdum, ama adam bunu kabul etmedi.

"Hadi, hadi, Leydi Cassandra, bize en azından bu kadarını veremez misiniz? Hem de bir düzine görgü tanığı bunu teyit etmişken?"

"Bir düzine mi?" Buna inanmakta zorlandım. O sırada Mircea ve Pritkin dışında görünürde olan tek adam ölmüş ve yığınlar halinde yığılmıştı. Sinekler henüz onlara ulaşmamıştı, çünkü biz geldiğimizde katliam yeni yapılmıştı, kanları toprağı nemli ve süngerimsi bir hale getirmişti. Yine de etli dağların etrafında vızıldayan şeyler vardı.

Ölü büyücülerin onlarla birlikte savaşmak üzere büyülenmiş silahları havada sıkıntılı bulutlar oluşturmuştu. Ölen efendilerinin etrafında durmadan dönüyor, asla gelmeyecek talimatları bekliyorlardı. Güç kuyuları tükendikten sonra eninde sonunda yere düşmüş olmaları gerektiğini tahmin ettim. Ezici güçlere karşı cesurca savaşmak için onları kullanan adamlar gibi ölmüşlerdi.

Muhabir yine konuşuyordu ama onu duyamıyordum. Tek görebildiğim uçsuz bucaksız savaş alanıydı: keskin ve çorak tundra, uzaktaki sivri dağ silsilesi ve ölülerin siyah, deri kaplı yığınları. Ve tek duyabildiğim, o gün esen rüzgârın korkunç, doğaüstü bir uğultuyla kafamın içinde ısılk çalmasıydı. Gittikçe daha da yükseliyordu ama onu susturamıyor, *düşünemiyordum*.

Ama görebiliyordum -istediğimden daha fazlasını. Kadının bana el salladığı resimdeki adamı görene kadar savaş alanı bir anda, saatte yüz mil hızla bana doğru yaklaştı. Koyu tenli, mavi gözlüydü ve bir savaş büyücüsünün deri ceketini giyyordu. Ve uçuyordu, Aeslinn'in devasa taş nöbetçilerinden birinin sallanan koluna asılmıştı, kral bizi yok etmek için çevredeki kayalardan büyüyle çıkarmıştı.

Her biri yürüyen bir dağdı, saçları ormanlarla kaplı insan biçimli bir devdi ve vücutlarını boydan boya kesen şırıl şırıl akan dereler, değerli maden damarları ya da aniden kara bir bulut gibi patlayabilen yaralarla dolu derin kayalıklar vardı. Bazılarının sırtlarında bir dinozorun yüzgeçleri gibi parıldayan kristal oluşumlar vardı. Diğerleri ise sanki bu yasak topraklardan uzak bir yerlerden çağrılmışlar gibi, bir bahar çayırına post gibi serilmiş çiçeklerle kaplıydı.

Çok çeşitli tip ve desenlerdeydiler, her biri onları oluşturan topraktan geliyordu. Ama her biri büyük, her biri ölümcül ve her biri kendi başına yürüyen bir orduydı. Davut'un alt etmeye kararlı olduğu bir ordu.

Katliamı görmüştü, kardeşlerinin devlerle mücadele etmeye cüret eden karıncalar gibi toprağın üzerinde gevşek ve kırık yattığını görmüştü. Yine de cesaret etmişlerdi; o nasıl daha azını yapabiliirdi? Eve döndüğünde kız arkadaşını düşündü. Savaşa gitmemesi, onunla kalması için ona yalvaran annesini düşündü. Bir savaş büyücüsü olan ve tüm kariyerini hileli iksirler ya da yeniymiş gibi gösterilen eski iksirler ya da vaat edilen büyü'nün yarısını içeren iksirler satan dükkânları basmakla geçiren babasını düşündü.

Babası hiç savaş görmemişti. Temel becerilerde yeterlilik göstermek için yılda üç gün işten izin almaya zorlandığından şikayet ederdi. Asla ihtiyaç duymayacağı büyüler yapmak, nadiren taşıdığı silahları ateşlemek ya da kullanacağı her şeyden çok daha güçlü savaş kalkanları kaldırmak için.

"Zaman kaybı," diye mırıldanırdı hep. "Yüzyıllardır savaş olmamışken."

David yaşlı adamın şimdi ne düşüneceğini merak ediyordu, çünkü canavarın büyük parmaklarından birini yakalamak için kullandığı büyü sonunda onu canavarın omzuna kadar çekmiş ve o da atlamıştı.

Bu seferki özellikle korkunç görünüyordu; boynuna yakın bir yarıktan sızan lav, kırmızı-altın renginde ve yanıyordu. Bir kısmı sertleşerek başını ve gövdesini karartmış, geri kalanı ise çatlamış arazide kaynayan kırmızı damarlar bırakmıştı. Daha da kötüsü, erimiş kayanın sıcaklığı soğuk kış havasıyla buluştuğunda çatlaktan bir buhar kütlesi fışkırıyor ve neredeyse devasa yüzü kapatıyordu.

Ve sisin içinden koşup David'i bir çığlıkla yakalayan fey için mükemmel bir siper oluşturdurdu.

Yaratığın sahibi ya da bu şeyleri ortaya çıkaran ve sonra onları manipüle eden, onları arabalar ya da tanklar gibi süren askerlere ne diyorlarsa oydu. Ama bir tankın sürücüye ihtiyacı vardır ve sürücüsüz bir işe yaramaz. Sadece savaşı alanında duran bir metal yığınının başka bir şey değildir.

Bunun olacağı gibi.

David sırt üstü yere düştü ve hemen paltosunun erimeye başladığını hissetti. Küfretti, bacaklarını kaldırdı ve fey'e tekme atarak onu geriye sendeletti ve aynı anda üzerine bir ağ büyüü fırlattı. Gümüş saçlı piç bu büyüü bilmiyor gibiydi ve ağ daralıp onu bineğinin yanan postuna çarptırdığında onu atmayı başaramamıştı.

Fey, derisi altındaki yanan yüzeye temas ettiğinde lanet okudu ama örümcek ağına yakalanmış bir böcek gibi görünse de yaratığı aktif kalmaya devam etti. David'in etrafındaki ışık söndüğünde ve başını kaldırıp baktığında bunu fark etti. Devasa bir taş elin üzerine kapanmak üzere olduğunu gördü.

Sihirli bir şekilde artırılmış hızı sayesinde ezilmekten kurtuldu ama tek kaçış yolu, görüldüğü kadar kapana kısılmamış olan fey'in yanından geçmekti. Bir elini serbest bırakmayı başarmış ve kendi büyüünü fırlatarak David'i çelmeleyip yaratığın kaya gibi sert omzuna çarpmasına neden olmuştu. Ve piç kurusu bir an sonra onun üzerindeydi.

Ama o uzun boylu, en az bir metre boyunda ve güçlü olsa da, David de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Bir ayak daha kısaydı ama iki kat daha kaslıydı ve her yumruğunun, her tekmesinin, her oyuk açışının arkasında bir sihir vardı. Aldığı kadar iyisini veriyordu, hatta daha iyisini, eğitmenlerinin ona öğrettiği gibi öfkesini görüşünü bulandırmak için değil, geliştirmek için kullanıyordu.

Ve sonra onu gördü; fey'in sol kolundaki bir kas seğirmesi, sağ kolu yüzüne doğru bir yumruk gönderirken bile. Çalımdan kurtuldu ve fey'in diğer bileğini yakaladı. Ve fey'in ona fırlatmaya çalıştığı ateş topunu sahibine geri gönderdi.

Fey çığlık atarak bir meşale gibi yükseldi. Ancak çığlık bir büyü içeriyor olmalıydı, çünkü alevler neredeyse anında söndü. Ancak ciddi şekilde yanmadan, onu yaralı ve sersem bırakmadan önce değil.

Ama ölmedi.

Henüz değil.

David mırıldandığı bir kelimeyle onu bayılttı ama darbeyi indiremedi. Plan onu öldürmek ve böylece nakil aracını hareketsiz hale getirerek colossi'lerden en az birini savaş dışı bırakmaktı. Ama şimdi . . .

Onun farklı bir fikri vardı.

David fey'in büyüsunü hissedebiliyordu, hâlâ sıcak, hâlâ canlı ve hâlâ altlarındaki dev bedene akıyordu. İki arasında bağlantının nasıl işlediğini ya da devin artık yere bağlı olmadığı halde nasıl olup da ateşten kayalar püskürtebildiğini anlamıyordu. Ama orada sadece feyden yaratığa değil, her ikisinden de toprağa bir bağlantı vardı. Ona bağlanamasa da kendi büyüyle bunu hissedebiliyordu. Fey sistemi çok farklıydı.

Ama belki de doğrudan bağlantı kurmasına gerek yoktu. Belki de bir tanıdığı vardı.

Bilinci yerinde olmayan fey'in etrafını sarması için bir büyü filizi ve etrafında titreşen uzaylı gücü gönderdi. Saldırmamaya ya da yaratığın doğal savunmasının devreye girmesine neden olabilecek herhangi bir şey yapmamaya dikkat etti. Dokunuşu bir yumruk ya da tokat değil, daha çok bir sarılma gibiydi.

Ve fey'in büyüü kendisinininkini yeterince renklendirdiğinde, maskeleydiğinde, gizlediğinde ve onunla iç içe geçtiğinde, ikisini de altındaki, komutların eksikliğinden hareketsiz kalan büyük bedenin içine soktu.

Ta ki ona bir tane verene kadar.

Yavaşça, yavaşça, yavaşça, güçlü kol hareket etmeye başladığında nefesini tuttu. Taşın taşla sürtünme sesiyle tuttuğu omuzdan çekildi ve buharla birleşmek üzere havaya siyah bir toz bulutu gönderdi. David bir başka komut daha verdi, tıpkı

Colossus'un Fey'e bağlı olduğu gibi ona bağlı olan cephaneliği. Ve yine yavaş bir yanıt aldı.

Bunun nasıl çalıştığını öğrendikçe, komutu pekiştirdike, büyük bacakların bir adım, iki adım, üç adım atarak ilerlemesini izledikçe daha hızlı bir hale dönüştü. Ta ki devasa gövde hareket edip yanlarından geçmekte olan başka bir devin önünü kesene kadar. Ve devasa başının merakla onlara doğru dönmesine neden oldu.

David, herhangi bir yerde olabilecek binicisini görmedi. Ama yaratığın gözlerinin olması gereken derin, karanlık bir yarıktan birinin *onu* gördüğü izlenimine kapıldı. Ama bunun yerine, karanlığın içinden ona ikiz yıldızlar parlıyordu, belki de çok gerilerde sıkışmış kristal yapılar, ama yaratık doğru hareket ettiğinde ışığı yakalıyorlardı.

Belki de değildir.

Yutkunduğunu hissetti, ensesindeki tüylerin diken diken olmaya başladığını hissetti, beyninin kadim bir parçası tehlikeyi haykırmaya başladığında tüyelerinin diken diken olduğunu hissetti, sonra onu sertçe susturdu. O bir *savaş büyücüsüydü. Bunun için eğitilmişti.*

Belki tam olarak bu değil ama ne zamandan beri savaşlar plana göre gidiyor?

Sonra yaratığının büyük yumruğunu diğer deve, onu sendeletecek kadar sert bir şekilde çarptı.

Kendini düzeltti ve David'in hissedebileceği kadar sert bir şekilde geri vurdu, sadece ayaklarının altında değil. Ama kendi solar pleksusunda, ödün aldığı bedeninin darbeyi aldığı yerde. Ve birden en azından bir şeyi anladı.

Sonuçta bu yaratıklar tank değildi; efendilerinin bedenlerinin uzantısıydılar - bilmediği bir sihirle topraktan oluşturulmuş bir dış iskelet. Ama bir arabanın nasıl çalıştığını da bilmiyordu, en ince ayrıntısına kadar, ama yine de kullanabiliyordu. Ve bu arabayı da ayaklarının dibindeki feylerin giderek artan iniltilerini duymazdan gelerek sürdü, çünkü onların ikame bedeni darbe üstüne darbe alıyordu.

Ama diğer dağ kısa sürede daha kötü göründü. Çember, bir düşmanın nasıl öldüğü konusunda seçici değildi, sadece öldüler. David kickbokstan jujitsu'ya kadar her şeyi öğrenmişti, sokak dövüşlerinden bahsetmiyorum bile.

Mavi gözlerinden ya da teninin çok parlak olmasından hoşlanmayan eski mahallesindeki çocuklardan öğrendiği bir kavga.

Yaratığın kıcını tekmelediği gibi onların kıcını da tekmelemiş, onu geri itmiş ve yere düşmeye zorlamıştı. Sonunda onu yere sermişti, boğazında dev bir el vardı, kolundan akan lav yüzüne sızıyor ve acı çekiyormuş gibi kıvranmasına neden oluyordu, ki muhtemelen sürücüsü de öyleydi. David kendini dev bir çürük gibi hissediyordu.

Sonra biri arkasından omzuna vurdu.

Dokunuş ürkütücü ve tamamen beklenmedikti, en azından yaratığın bedenini değil, kendi bedenini kavradığı için. Aynı anda iki yerde birden var olduğunu hatırlatarak beynini acıttı ve her türlü alarm zilinın çalmasına neden oldu. Boynunu döndürürken garip aracının kontrolünü zar zor elinde tutuyordu.

Ve dört büyücü arkadaşının orada durup ona uçmayı yeni keşfetmiş gibi baktıklarını gördü.

"*Nasıl?*" dedi en öndeki, adını bile bilmediği çılgınlığı işaret ederek.

David onlara nasıl olduğunu anlattı.

"Siktir git," dedi lider. Ve sonra gittiler, kalkanlarını planör gibi kullanarak onları yakındaki dört colossi'ye doğru ittiler.

David sırttı ama onun başarısını tekrarlayıp tekrarlayamayacaklarını görmek için zamanı yoktu. Kendi bineği çıldırmaya başlamış, kollarını çılgınca sallayıp yaralı devi bıraktıktan sonra sendeleyerek bir başkasına çarpmıştı. Belki de ayaklarının dibindeki fey de bir tür sarsıntı geçiriyordu.

Fey'in fazla zamanı olmadığı açıktı ve o öldüğünde, David büyük yaratık üzerindeki hâkimiyetinin devam edeceğinden şüpheliydi.

Daha da kötüsü, dövüştüğü dev kendini yerden kaldırıp dövüşe katılacak kadar iyileşmiş ve ikiye karşı bir olmuştu. Ama kendi devi şimdi onunla konuşuyordu, belli belirsiz de olsa ve resimlerle. Ama bazen gerçekten de bin kelimeye bedeldirler, diye düşündü David ve boynundaki yarıktan düşmanlarının yüzüne doğru erimiş bir lav püskürttü.

İlk dev sendeleyerek geri çekildi ve sonra çığlık atan, ateşli bir fey gövdesinden toprağı atlarken hareket etmeyi bıraktı. David anı yakaladı ve dikkatini ikinci saldırgana çevirdi, ancak yumruğı hareketin yarısında durdu. Ama yaratığın bedeniyle karşılaştığı için değil.

Ama çünkü ayaklarının dibindeki fey ölmüştü.

Ve aynı şekilde aracıyla olan bağlantısı da koptu. Devi bir adımdan diğerine geçerken dondu ve devrildi; David'in onunla birlikte düşmemek için yapabileceği tek şey buydu. Savaş alanını bir deprem gibi sarsan çarpışmayı duydu ama hissetmedi. Kendini çoktan gökyüzüne fırlatmış, kalkanları tarafından havada taşınıyor ve başka bir hedef arıyordu.

Bir tane bulamadı.

Hangi devin onu gördüğünü asla bilemedi, tüm o soluk maviye karşı küçücük bir leke gibi. Dövüştüğü dev mi yoksa bir başkası mı olduğunu asla bilemedi; darbenin kasıtlı olup olmadığını bile bilemedi. Sonuna kadar bir sonraki göreve odaklanmıştı.

Yani, sadece acı vardı, parlak, kısa ve kafa karıştırıcı. Ve sonra hiçbir şey yoktu.

Gecenin içinde yankılanan yürek burkan bir çığlık dışında. "*David!*"

Gürültülüydü ve neredeyse tepemdeydi, beni hayalden uzaklaştırdı. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım, bir gece gökyüzünü, neon renklerden oluşan bir lekeyi ve yüzümde uçuşan saçlarımı gördüm. Ve bir kadın - lobidekinin aynısı olduğunu fark ettim, koyu tenli ve David'in gözlerinin renginde bir elbisesi vardı.

Dünyalar arasında sıkışmış bir halde bir an ona bakakaldım ve sonra çılgın eller tarafından betondan çekildim. Muhabirdi bu, bir dakika öncesine göre çok daha az soğukkanlı ve sakin görünüyordu. Ürkmüş görünüyordu: aynı anda hem dehşete düşmüş, hem korkmuş, hem de öfkelenmişti.

"*Ne yaptın sen?*"

"Ben yapmadım-"

"Tabii ki yaptın!" Tükürüğü yüzüme çarptı. "Pythias bunu her zaman yapabiliyor muydu? Başkalarının kafalarına imgelemler yansıtmak? Bizi böyle mi kontrol ediyorsun? Bize kabul ettirmek için-"

"Neye?"

"Ne istersen ona!" Beni sarstı. "Böyle mi?" "Bırak onu gitsin."

Ses kadınındı ve o da ayağa kalkmıştı, artık bir dakika önce olduğu gibi kederden yarı kambur durmuyordu. Keder yüzündeydi, her çizgisine kazınmıştı. Ama başka bir şey daha vardı.

Elimi tuttu ve bu şu anda büyük bir sorundu. Bir anda onu küçük bir çocukken oğlunu salıncakta iterken gördüm; genç bir delikanlı olarak babasının mezarı başında dururken gördüm; akademiden mezun oluşunu yüzüne yayılan gururla izlerken gördüm. Babasının savaş büyücüsü rozetini ona ilk kez takışını gördüm.

Nefes nefese, hıçkırık hıçkırık ve ödüncü aldığım kederle sendeleyerek bıraktım - ve kendiminkini de. Çünkü bu savaşa devam etme kararının alınmasına yardım etmiştim. David'i ve diğerlerini ölüme gönderen karar oyu sadece ve sadece bana aitti.

"Özür dilerim," dedi. "Fark etmemiştim. Özür dilerim."

Başımı salladım. Ona üzgün olanın ben olduğumu söylemek istedim. O kavgayı durdurmak için bir şansım olduğunu ama bunu kullanmadığımı, çünkü bunu bitirmek zorunda olduğumuzu ve bunun en iyi şansımız gibi görüldüğünü. Ama Aeslinn orada değildi ve kazandığımız tek şey bir savaş değil, bir muharebeydi.

Fiyat çok mu yüksekti? Onun için kesinlikle öyleydi.

"Kansız savaş yoktur," dedi bana sessizce, sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "O bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Ama ne olduğunu duymamak zor, gittiklerinde ve geri dönmediklerinde. Çok zor..."

"Anlıyorum," diye fısıldadım, anlamadığımı biliyordum. Asla ama asla anlayamayacağımı.

Sadece acısının yankısı bile zayıflatıcıydı.

Yine de bana gülümsedi, titrek bir şeydi. Ben de anlamadan ona baktım. "Bana büyük bir hediye verdin," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim."

"Sen . . . bana teşekkür etmemelisin. Anlamıyorsun-"

"Savaşının sona erdiğini ve huzur içinde olduğunu anlıyorum. Ama sizin mücadeleniz devam ediyor. Oğlum bir keresinde bana savaşın kolay olduğunu söylemişti; sadece emirlere uyman gerekir. Sonrası daha zordur; artık emir yoktur, kimse size ne yapacağınızı, nasıl düşüneceğinizi ya da tüm bunları nasıl işleyeceğinizi söyleyemez. Bence sen sonrasına takıldın, değil mi?"

Sadece ona baktım.

"Az önce ne oldu öyle?" diye bağırdı muhabir yine. "Git," dedi bana. "Savaşmanız gereken bir savaş var."

Ben gittim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"Ah, işte orada."

İçerideki iniş pistime geçer geçmez, ses yatak odamın karanlığından bana doğru gürledi. Kafamı çevirmeme ve onu tanıdığımda neredeyse geri kaymama neden oldu: Hilde. Gertie'nin kız kardeşinin iki yüz yaşını çoktan geçmediği düşünülürse, yaşlı, zayıf ve ot gibi olması gerekirdi. Ama onun yerine, sesi daha çok Valhalla'ya çağrıldığını duyuran bir Valkyrie'ye benziyordu.

Hiç havamda değildim.

"Şimdi olmaz," dedim ona sertçe. Ve çiçekli bornozlu büyükannenin yanından geçerek banyoma doğru ilerledim.

Ancak kapı ile benim aramda duran ekibini buldum. Bir düzine kadardılar ve sanki ayıyı ininde cesaretlendirmek konusunda biraz isteksizmişler gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Hilde elbette böyle bir duygu hissetmemişti. Bazen Hilde'nin kararlı bir güler yüz ve Cengiz Han'ı gururlandıracak bir acımasızlık dışında duyguları *olmadığını* düşünürdüm.

Öte yandan, bir araya topladığı yardımcıları grubu biraz daha saygılıydı - yeni kıyafetleri içinde dayanılmaz derecede sevimli olmalarından bahsetmiyorum bile. Saray tasarımcısı Augustine, Gertie'nin hayal ettiği berbat Viktorya dönemi kıyafetinin yerine geçecek bir kıyafet tasarlamayı nihayet bitirmişti. O da yüzyıllar öncesinin daha da kötü kıyafetlerinin yerini almıştı.

Bir gelinin nedimelerine karşı ne kadar kötü olacağına karar vermesi gibi, Pythias için de mahkemelerinin ne giyeceğini belirlemek bir geçiş töreni gibi görünüyordu. Benim durumumda pek de öyle değildi, çünkü ben de normal kıyafetler giymeyi seviyordum. Ama arada bir herkesin şık giyinmesi gerekiyordu ve Augustine bunu çok güzel başarmıştı.

Yalnızca yumuşak, beyaz perdelerinin, basit bir askılı üstten düşen fısıltı inceliğindeki ipek şifonun katman katman kalın kazaklar ve destek hortumlarıyla giyileceğini tahmin ettiğini sanmıyordum. Ya da bir durumda

Bir çift kabarık pembe ev terliği, çünkü Annabelle'in kemerleri düşmüştü ve uyumlu bilekli ayakkabılar ayaklarını acıtıyordu. Büyük adamın ağzının açıldığını ve sonra bir patlamayla tekrar kapandığını görmüştüm, Annabelle onun tasarımı ve patikleriyle etrafta dolaşırken, belli ki sonuçtan memnun kalmıştı.

Mırıldanarak çalışma odasının kapısını çarpmış, ama onun dışında sessiz kalmıştı.

Kulübe katıl Augustine, diye
düşündüm. Kulübe katıl.

Kızları incelerken Hilde bana hoş bir şekilde, "Acele etme," dedi. Onları kasıtlı olarak getirdiğinden şüphelenmiştim, bir grup tatlı yüzlü büyükanneyi dışarı atmak istemeyeceğimi biliyordu. Ve haklıydı, lanet olsun! "Biz burada bekleyeceğiz."

"Burada beklemeni istemiyorum."

"Oh, hiç sorun değil."

"Ama ben
istemiyorum-" "Hayır.
Boşver."

Geniş ölçülerine uygun bir sandalye bulup yerleşti ve Cebelitarıkvari bir hava yaydı. Tanrım, buna hiç ihtiyacım yoktu! Banyomun içinde kaybolmak istiyordum; biraz düşünmek, bir duvara bakmak, bir süre kimseyi görmemek istiyordum.

Hiç tanımadığım bir adam ve onu asla geri getiremeyecek olan kadın için yas tutmak istedim.

Ama eğer bu işi halletmezsem, ortaya çıktığımda Hilde orada oturuyor olacaktı. Bundan kendi adımlı bildiğim kadar emindim. Bu yüzden kollarımı kavuşturdum, duruşumu genişlettim ve kendimi destekledim.

"Pekala, ne oldu?"

"Hayır, hayır. Git banyonu yap ya da saatlerce orada ne yapıyorsan onu yap." Bana tatlı tatlı gülümsedi.

Ben de gülümsemedim.

"Anlat bana," dedim ona. "Şimdi."

Hilde uzun uzun iç geçirdi. "Ne istediğimi zaten biliyorsun. Ama belki önce biraz yemek?"

"Sana bir şeyler getirebilirim," diye hevesle teklif etti Annabelle. İnsanları ve yeterince uzun süre hareketsiz kalan diğer her şeyi beslemeye bayılırdı. İki kedisi tam bir uyuşuktu ve zar zor paytak paytak yürüyebiliyorlardı.

"Belki daha sonra."

"Hiç sorun değil. Tatlı olarak elmalı turta var," diye yalvardı. "Bir şeyler yemelisin," diye karşı çıktı Hilde. "Berbat görünüyorsun."

Annabelle ona açıkça, "Bırak ben halledeyim," diyen bir bakış gönderdi. Hilde yüzünü buruşturdu ama sandalyesine geri oturarak meydanı ona bıraktı. Annabelle'e döndüm, kendimi kızgın, çeteleşmiş ve manipüle edilmiş hissediyordum; sonra da suçluluk duyuyordum, çünkü Annabelle pembe yanakları, uçuşan beyaz bukleleri ve kocaman masum gözleriyle bana bakıyordu.

"Akşam yemeğinde tavuk ve köfte yedik, çok güzel ve yağlıydı," dedi bana ciddiyetle. "Köfte yani. Bir tepsi ister misiniz? Küçük bir tane?"

Evcil hayvanlarının büyüklüğünü düşününce, neyin küçük sayıldığını merak ettim. Kahvaltıyı atlamış olmama rağmen artık aç olmadığım için bunun bir önemi yoktu. Ama bunu ona söylemenin ne kadar işe yarayacağını biliyordum. Kızlar açlıktan ölmek üzere olduğuma karar vermişlerdi ve bana sürekli yiyecek iteliyorlardı. Bu durum, dayanıklılığımı korumak ve sağlığımı iyileştirmek için beni sağlıklı bir antrenman diyetinde tutmaya çalışan Pritkin'i çılgına çeviriyordu ve sağlıklı yiyecekler büyükannelerin uzmanlık alanı değildi.

Bunun yerine, yatağımın başucunda her gece bir fincan çay ile birlikte hamur işleri buldum. Kıyafetlerimin ceplerine bırakılmış şekerler ve kahvaltıda bana servis edilen milkshake'ler keşfettim. Bu arada, bir zamanlar buradaki yemeklerin çoğunu yapan Tami, çeşitli büyükanneler tarafından mutfaktan çıkarılmış, daha sonra yemek masasına pastırmalı sebzeler ve yağlı etlerden oluşan bir nehir göndermişti, Paula Dean'i duraklatacak kadar tereyağlı makarnalardan bahsetmiyorum bile.

Ama yardım ettiklerini düşünüyorlardı ve son zamanlardaki kilo kaybım gözlerinden kaçmamıştı. Şimdi birkaçı kaşlarını çatmış bana bakıyor, birkaçı da ellerinin arkasından fısıldaşıyordu ve Annabelle dudağını ısıırıyordu, belli ki hayır dememden korkuyordu. Sonra da banyomda yere yığılmış, açlıktan ölmüş olarak bulunacağımdan ve tüm bunların onun suçu olacağından korkuyordu.

Sonunda "Çok küçük," dedim ve o da mutlu bir şekilde uzaklaştı.

Kendini beğenmiş sayılabilecek kadar memnun görünen Hilde'ye döndüm.

"Ne?" Tekrar sorduğumda, bir kraliçe edasıyla yanındaki koltuğu işaret etti. Beni kendi odama oturmaya davet etmesi yeterince kötüydü, ama bunun da ötesinde, *onunla* görüşen kişinin *ben* olduğuma dair kesin bir izlenim edindim. Hem de istemediğim bir görüşme!

"Çay?" diye sordu, başka bir büyükanne telaşla içeri girerken. Gözlerimi demliğe diktim, ben içeri dalmadan önce başlamış olmalıydı, yoksa henüz hazır olamazdı. Tabii belki de sadece susamışlardı ama yine de şüpheliydim.

Bu bir tuzak gibi görünmeye başlamıştı.

Hilde bir fincan alarak, "İşte oldu," dedi. "Güzel değil mi?" "Ne.

Ne. İstiyor musun?"

"Önce yemek istemediğine emin misin?" "Hayır!

Ne olduğunu bilmek istiyorum!"

"Ateşli," diye başını salladı büyükannelerden biri. Adının Tillie olabileceğini düşündüm. "Tıpkı Gertie gibi."

"Ve Lydia," diye ekledi gruptan bir başkası, Gertie'nin selefine atıfta bulunarak. Bu yardımcının adı Chloris'ti, son derece eski moda bir isimdi, Methuselah'la aynı okula gitmiş gibi görüldüğü için bu isim doğruydı. Diğerlerinden biraz sonra, Hilde'nin sorunun boyutunu fark ettikten sonra mahkemeye çağırdığı eski yardımcılarının ikinci dalgasında ortaya çıkmıştı ve neredeyse onu hemen geri gönderecektim.

İyi olmadığından değil - hepsi iyiydi, lanet olsun onlara! Ama onun için korkuyordum. Annabelle gibi tombul ve pembe yanaklı olmak yerine, asma dalında büzüşüp kalmış o küçük yaşlı kadınlardan biriydi. En azından, yaşlı bir meşe ağacına benzeyen, iskelet gibi zayıf, sadece ağaç etkisini artıran kocaman, kırılmış bir afro ile doğmadığını varsayıyordum.

Entwives'ı, Ağaçsakal'ı buldum, diye düşündüm ve hemen kendimi kötü hissettim. "Lütfen-" diye başladım ama sohbet çoktan başlamıştı.

"Lydia'yı tanıyor muydun?" Tillie heyecanla söyledi. Chloris'in tam tersi yöne gitmişti ve Annabelle'in kedilerinden birine rakip olmakla tehdit ediyordu. "Lydia'yı tanıyor muydun?"

Dalgalandan şifon, canlı, boyalı sarı saçları sayesinde tepesinde bir yıldız olan bir Noel ağacıyla yaklaşık olarak aynı şekli veriyordu. "Bana hiç söylemedin!"

"Hiç sormadın ki." Chloris ona çarpık sarı dişlerini gösterdi. "Çocukken annemin ablamı görmek için yaptığı bir ziyaret sırasında onu sarayda bir kez görmüştüm-"

"Annen *mahkemeye* mi gitti?"

"Hiç yapmadı!" dedi başka bir büyükanne. Bu ninenin adı Cecily'ydi, saçları topuzlu ve yarım ay gözlüklüydü. Tweety Bird çizgi filmlerindeki büyükanneye neredeyse tıpatıp benziyordu, öyle ki onunla ilk karşılaştığımda iki kere bakmıştım.

"Ah, evet. Annem yaşlı savaş baltası dedikleri türden biriydi." Chloris kıkırdadı. "Ya da genç bir savaş baltasıydı sanırım. Her halükarda, istediğini elde etmeye alışkındı. Hep onun gibi büyümeyi bekledim ama asla beceremedim."

"Çok azı biliyor," diye mırıldandı Hilde, ironiden eser yoktu.

"Ama annem bu süreyi sonuna kadar hak etmişti ve inisiye olarak seçilen Hyacinth'i -kız kardeşimi- ziyaret etmeye kararlıydı. Beni de yanında götürdü; Lydia'nın merhametiyle oynadığımı varsayıyorum."

Hilde homurdandı. "Eminim iyi gitmiştir."

"Oh, muhteşemdi!" Chloris'in kara gözleri parladı. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Annem her zaman tanıdığım en dinamik insandı, diğer herkesin sadece etrafında döndüğü bir güneş, güçlü rüzgârlarında büyüdüğüm bir kasırgaydı. Bırakın onu aşmayı, başka birinin onun gücüyle boy ölçüşebileceğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ta ki o meşum güne kadar."

"Kader mi? Biri bensiz kaderden mi bahsediyor?" Annabelle neredeyse kendisi kadar büyük bir tepsiyle telaşa içeri girerek sordu.

Yükü taşımaya yardım etmek için ayağa kalktığımda bir başka büyükanne, "Annabelle bizim yerleşik Atropos'umuz," diye beni bilgilendirdi.

"Atropos?" Ben sordum.

"Kaderlerden biri. Bilirsiniz, Moirae."

"Bu sadece bir lakap," dedi Annabelle, ondan almaya başladığım tepsiyi bırakacak bir yer ararken. Ama bu tepsi

Hilde'yle benim aramdaki küçük yan sehpayı devirebilirdi. Ayrıca Tami'nin her şeyin üzerine koymayı sevdiği ve çatı katının en iyisinden başka bir şeye inanmayan önceki sakini tarafından bırakılan gümüş yemek kubbeleriyle doluydu. Yani tam anlamıyla gümüştendi ve cehennem kadar ağırdı.

Ama Annabelle'in yardıma ihtiyacı yoktu. Bir MMA dövüşçüsünün imreneceği kaslardan etkilenmek üzereydim ki tepsinin havalandığını fark ettim. Tabii ki öyleydi.

Tekrar oturdum.

"Kaderlerden birinin adını mı aldın?" Ona sordum.

Annabelle tekrar, "Lakap," dedi ve yüzen tepsiyi küçük bir itmeyle odanın ortasındaki yemek masasına doğru hızla gönderdi. "Bu çok aptalca."

"Bu aptalca değil. Herkesin ölümünü görebiliyor!" dedi birisi dramatik bir şekilde.

"İnsanların ölümlerini mi görüyorsun?" Şaşırmış bir şekilde tekrarladım.

"Tam olarak değil. Başkalarının hayatlarındaki önemli dönüm noktalarını görmek gibi bir yeteneğim var, tabii bu terimi hak edecek bir şey yaptıklarını varsayarsak." Omuz silkti. "Ama bazı insanlar, şey, bunu söylemekten nefret ediyorum ama yaptıkları en önemli şey ölmektir."

"Carpe Diem," diye kıkırdadı Chloris ve tüm bu kubbelerin altında ne olduğunu görmek için sendeleyerek uzaklaştı. Birkaç arkadaşı da onunla birlikte gitti, içlerinden biri bar arabasına doğru yöneldi. Tek istediğim yalnız kalmakken, burası bir parti gibi görünmeye başlamıştı!

"Oku beni!" Tillie sarışın saçlarını heyecanla sallayarak, "Oku beni!" dedi.

"Yapmayacağımı biliyorsun," dedi Annabelle kızgınlıkla. "Neden sorup duruyorsun?" "Neden olmasın? Herkes ne zaman öleceğini bilmek ister, ve hiçbir kâhin kendini okuyamaz."

Annabelle ona, "Ve hiçbir durugörü uzmanı da istediği zaman bir imgelem çağıramaz," diye hatırlattı. "İstedikleri zaman gelirler ya da hiç gelmezler."

Başka biriyle konuşmak için arkasını döndü ve Tillie'yi asık suratlı bir halde bıraktı.

"Ne zaman öleceğini neden bilmek istediğini anlamıyorum," dedi Cecily. "Yani, senin yaşında."

Tillie kaşlarını çattı. "Peki ya benim yaşımdır?" "Peki ya yarın derse?"

"Bize Lydia'yı anlatmayı bitirmedin," dedi biri, elinde bir kokteylle yemeksiz geri dönmekte olan Chloris'e. "Bizi öylece ortada bırakamazsın!"

"Oh, çok uzun zaman oldu, her şeyi hatırlayamıyorum," diye mırıldandı. Ve sonra sırtıttı. "Ama muhteşemdi. Kimse Lydia gibi insanlara nasıl hadlerini bildireceğini bilemezdi. Anneme o anda sarayda hoş karşılanmadığını, Hyacinth'ın yeni evine alışması gerektiğini söyledi. Ve eğer bir kıızıyla vakit geçirmek istiyorsa, bunu hâlâ yapabiliyorken benimle yapması gerektiğini!"

"İnisiye olacağını böyle mi öğrendin?" Chloris başını salladı.

"Bu korkunç," dedim.

Güldü. "Hiç de değil. *Çok heyecanlandım*. Söylemedim mi? Evdeki hayat bir kasırganın içinde yaşamak gibiydi."

"Peki saray hayatı öyle değil miydi?"

Bunu düşündü. "Evet, ama farklı türde bir kasırğa. Değişiklik olsun diye biraz gücümün olduğu bir kasırğa. Annem kapı dışarı edildiğinde ve öfkeden deliye dönmüş bir halde hemen ön kapıya hücum ettiğinde fark ettiğim bir şey. Eve geri dönerken çamurlu bir arka bahçeye düşmüştü ve kapıyı ittiğini sanarak yüzüstü düşmüştü! *Muhteşemdi*."

Devi adında bir yardımcı kokteyl tepsisini uzatırken Hilde, "Teşekkür ederim canım, ama benim çayım var," dedi. Saray için seçilmeden önce dansçı olmak için eğitim almıştı. Ne tür bir dansçı olduğundan emin değildim ama saçlarını topuz yaptığına göre bale yapıyor olabilirdi. Ve kokteyl servisi gibi basit bir şeyi zarif göstermeyi başarmıştı.

"Cin tonik?" diye sordu bana. "Sidecar? Between the Sheets?" "O

bir içki mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Konyak, triple sec, light rom ve limon suyu," diye onayladı. "Oh, ve unuttum. Servis yapmadan önce bardağın üzerinde portakal kabuğu alevlendirilmesi gerekiyor."

Yukarıda bahsi geçen alevli kabuk aniden ortaya çıktı ve geri çekilmeme neden oldu. Bir saniye sonra karışımın içine düştü ve bardak sandalyemin yanındaki küçük masanın üzerine kondu. Kafamı dinlemeyi tercih ederek bıraktığım yere.

Özellikle de Hilde'nin yüzündeki ifadeyi düşününce.

"Şimdi," dedi, her şeyi kendi tatmin olacağı şekilde düzenledikten sonra. "Geçen gün başına gelenlerin bir saldırı olduğu konusunda hemfikir miyiz?"

"Geçen gün mü?" Ona göz kırptım. Bu tam olarak konuyu daraltmıyordu.

"Evet, geçen gün! *Zamanda* yer değiştirdiğinizde mi?"

"Ah. O."

"Evet, o. Birinin ya da bir şeyin zaman çizelgesinde sinsice dolaşarak sizi savunmasız bir anınızda yakalamaya çalıştığı gerçeğinden bahsedebilir miyiz? Ve en olası adayın-"

"Aeslinn," dedim bıkkınlıkla. "Zeus tarafından ele geçirilmiş. Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?"

"Kim tarafından ele geçirilmiş?" Tillie geniş göğsünü tutarak sordu.

"Onunla kavga ettik, Gertie, Agnes ve ben," diye açıkladım isteksizce. Onlara söylemeyi planlamıştım elbette, ama şimdi değil. Ama istediğimi elde edemeyeceğim açıktı. "Ucuz atlattık ama kazandık. Ve şimdi mahkemeden men edildim-"

"Ne?" dedi bir başkası, sesi şok olmuş gibiydi.

"Gertie, peşimden tanrıları getireceksem beni eğitimcinin çok tehlikeli olacağına karar verdi."

"Zeus. Emin misin?" Hilde sertçe sordu. Kız kardeşinin kararına şaşırılmış gibi görünmüyordu... evet. Ama aniden biraz sarsılmış görünüyordu.

"Ama o bariyerin bu tarafında değil. Olamaz!" Arayan Devi'ydi, iri kahverengi gözleri şok olmuş gibi bakıyordu.

"Apollo ve Ares hakkında da böyle düşünmüştük," diye hatırlattım ona. "Ama başardılar, değil mi?"

"Zeus!" Tillie tiz bir sesle söyledi. Sonra da yeni bir kelime öğrenmiş ve bunu göstermek isteyen bir papağan gibi söylemeye devam etti. Ama yüzündeki ifade gurur değildi.

Sabaha kadar kaç yardımcım kalacağını merak ediyordum.

Her şeye rağmen tüm bunların bir iyi yanı olabilirdi.

Ve sonra, tam zamanında, biraz daha kötü hissettim.

"Kes şunu," dedi Hilde ve suçlulukla ona bakmama neden oldu, sonra Tillie'yle konuştuğunu fark ettim.

"Ama ... ama bu Zeus olamaz," dedi Tillie onu duymazdan gelerek. "İçeri girmesi nasıl mümkün olabilir?"

"Bu biraz karışık-" diye başladım.

"Ve zaman yolculuğu. *Zaman yolculuğu* yapamaz! Bu çok çirkin!"

Sanki hepimiz bir masa oyunu oynuyormuşuz da biri hile yapmış gibi kızgın görünüyordu. Bu beni biraz daha iyi hissettirdi, çünkü ben de öyle hissediyordum. En azından Gertie'nin evinde güvende olduğuma o kadar emindim ki.

Ama bu günlerde, hiçbir yer değildi.

"Yüce-Baba'nın neler yapabileceğini bilmiyoruz," dedi Hilde, sonra onun da sözü kesildi.

"Ona öyle deme," dedi Chloris acımasızca. "O *benim* babam değil ve buraya gelirse ona gününü gösteririm."

Elbisesinin perdelerinin gizlemekte pek başarılı olamadığı, yaşlı bir kadının ip gibi kolunu sallıyordu. İyi bir rüzgâr onu devirebilecekmiş gibi görüldüğü için komik olmalıydı ama değildi. Pythian gücünü kullanabiliyordu, bu da onu görüldüğünden çok daha zorlu bir düşman yapıyordu ve belli ki gençliğinin verdiği cesarete sahipti.

Birden kendimden ve yeni yardımcılarım geldiğinden beri hissettiğim belirsiz kızgınlıktan utandım. Bu kadınların burada olması gerekmiyordu. Hepsinin hayatları ve muhtemelen rahat emeklilikleri vardı ve altın yıllarını yepyeni bir Pythia'ya bakıcılık yaparak geçirmek yerine bunun tadını çıkarabilirlerdi.

Ve savaşı tanrılar.

Ama yine de gelmeyi ve genç meslektaşlarının aileleriyle birlikte kalabilmeleri için kendilerini riske atmayı seçtiler. Böylece ben de sarayımın güvende olduğunu ve iyi idare edildiğini bilerek dikkatimi savaşa daha fazla verebilecektim. Önemsedikleri genç inisiyeler için ya da birbirleri için ... ya da benim için öleceklerinden hiç şüphem yoktu.

Grubun etrafına baktım ve bir kez olsun gri ya da beyaz saçları, kırısklıkları, aşırı narin ya da fazla tombul vücutları görmedim. Dünyanın geri kalanının onları değersiz saydığı bir yaşta olmalarına rağmen, herkes kadar bu savaşın içinde olan savaşçılar gördüm. Yani, evet, utanıyordum.

Hilde bir şey fark etmiş gibiydi ve gözleri kısıldı. Ama yorum yapmadı. Tillie'ye katılmak dışında.

"O burada olamaz. Eğer öyle olsaydı bu savaş şimdiye kadar bitmiş olurdu."

Başımı salladım. "Öyle değil, tamamen değil. Ama gücünün bir kısmı öyle. Ares'in o zırhı ele geçirdiği zamanki gibi-"

"Ama Zeus hakkında böyle bir efsane yok, en azından benim hatırlayabildiğim kadarıyla," dedi kaşlarını çatarak.

"Yapabileceğimden de değil. Pritkin'in biraz araştırma yapmasına ihtiyacım var, sonra da-"

Aeslinn'i gözetlemek için bildiğim ve Faerie'ye geri dönmeyi gerektirmeyen tek yer olan o lanet olası kale hakkında ağzımdan baklayı çıkarmak üzereydim. Ve Gertie haklıydı: Zeus, Pritkin'i hatırlamadan önce bir plan üzerinde çalışıyor olmalıydı ve o zamana geri dönmesinin bir nedeni olmalıydı. Bunun ne olduğunu öğrenmeliydim.

Ama tereddüt ettim. Aeslinn bir şekilde onunla birlikte birkaç yüz fey taşımıştı ve Hilde bir keresinde zaman çizgisinde gezinen tek bir haydut acolyte yüzünden neredeyse çıldıracaktı. Bu konuda ne yapabilirdi ki?

Hazır olmadan önce beni bir karara zorlamasına neden olabilecek bir şey söylemek istemedim. Zeus'a karşı olmaz. Ve Gertie'yle birlikte onu bir kez gözetlediğimiz ve muhtemelen tekrarını beklediği o lanet olası kalede olmazdı.

Onun kapısı ya doğrudan Peri'ye açılan bir geçidin kendisiydi ya da arada bir ley hattında asılı duran o tuhaf baloncuklardan birine açılıyordu. Büyü - benimki de dahil olmak üzere- genellikle bu kapılardan birinin yakınında karışır ve karşıt sistem lehine uyarıda bulunmadan tamamen pes edebilirdi. İşler sarpa sardığında Faerie'ye geri çekilebileceğinden bahsetmiyorum bile, sadece o büyük kapıyı çalışıyor ve bizi ona aciz bir şekilde bakarken bırakıyordu.

Ona saldırmak çok zor olacaktı.

Tekrar göz kırptım, bu sefer kendime baktım, çünkü *elbette* ona saldırmayı planlıyordum! Daha dün kaçmaya çalışırken neredeyse ölüyordum.

ondan. Ne oluyor be?

Etrafımda telaşla konuşan kadınlara baktım ve yine İssengeir'deki ölü yığınlarıyla dolu savaş alanını gördüm. Ama bu sefer, her tarafa saçılmış savaş büyücülerini değildi. Büyükannelerdi.

Zeus'a karşı ne yapabilirlerdi ki?

"Ne yapmak zorundasın?" Hilde beni izleyerek sordu.

Ben olsam ne derdim bilmiyorum, özellikle de o anda. Ama bir şey söylememe gerek kalmadı. Çünkü biri kolumdan tutup beni sarsmıştı.

İlk başta kim olduğunu bilmiyordum. Bilmeliydim; ipuçlarının hepsi oradaydı: kıvrıkcık beyaz saçlar, pembe yanaklar, tüylü terlikler. Ama gözler yanılttı.

Gözleri korkunçtu.

Kocaman, beyaz ve sırlı. Kör gözler. Kahin gözleri. Yine de doğrudan benimkilere bakıyor gibiydiler, sanki etin ötesini ve doğrudan ruhumu görebiliyorlardı.

"Şansın çocuğu, çok genç ve güzel,
Bir tanrıçanın son hediyesi.
Ama Faerie'nin donmuş ininde,
sismik bir değişim olur.

Dikkat, dikkat, elf sarayı!
Ve orada ikamet eden kişi.
Bir kez içeride, tüm zaman kısalır, Ve
Cassie, tatlı Cassie . . . ölür."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirmi Dördüncü Bölüm

Marco bir süre sonra, "Sonsuza kadar burada kalamazsın, biliyorsun," dedi.

Tuvalet masamın aynasında yansıyan devasa vampiri görmek için başımı kaldırdım. Bu ayna, mükemmel görme yeteneğine sahip bir vampir için inşa edilmiş olan gerçek giyinme odamdaki ayna yerine, süitimin ana banyosundaki aynaydı. En son orada makyaj yapmaya çalıştığımda, kendimi alemdeki Bozo gibi hissetmiştim.

Şu anda yüzümü uydurduğumdan değil. Muhtemelen buna ihtiyacım vardı ama umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi.

"İçeri girmemin sakıncası var mı?"

"Zaten içeridesin." Bu yüzden kocaman banyom birden küçük gelmişti. Marco'nun insanlar üzerinde olduğu kadar odalar üzerinde de böyle bir etkisi vardı. Hurma ya da çarkıfelek meyvesi gibi çılgınca bir renkte en sevdiği polo tişörtlerinden birini giyerek yanımdan geçtiğinde iki metre boyunda kaslı tiplerin yüzünü buruşturduğunu görmüştüm, çünkü tank gibi yapılı iki bin yaşında eski bir gladyatörseniz, canınız ne istiyorsa onu giyersiniz.

"Onlardan kurtuldum," dedi Marco, devasa, gömme küvetimin kenarına otururken. Böyle devam ederse günün birinde kırılacaktı. Ama bugün değil, öyle görünüyordu.

"Kim?"

"Yaşlı kadınlar."

Bu en azından benim göz kırpmamı sağladı. "Hilde'den kurtuldun mu?"

Başını salladı. "Şimdilik. Geri dönecek - o bir şey, o bir şey

-Ama bir süre için değil. Konuştuk."

Gözlerimi ona diktim.

Yeni bir puro çıkardı, çünkü eskisinin kavgada öldüğünü tahmin ediyordum.

"Şaşırmış görünüyorsun."

Borneo'da bir ormanda kaybolmadığına şaşırmıştım. "Ne dedin sen?"

"Burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlamıyor." "Anladığını sanıyor."

"Evet, sorun da bu." Tütünü agresif bir şekilde çiğniyordu. Marco içtiğinden daha fazla puro çiğnediği için bu alışılmadık bir durum değildi. Çiğnemek istediği insanların yerine geçtiklerine dair bir teorim vardı ama hiç sormamıştım. Bazı şeyleri bilmemek daha iyidir. "Bana kendi alanımda kalmamı söyledi. Ben de ona benim alanımın sen *olduğunu* söyledim. Bundan hoşlanmadı."

Eminim öyledir.

"Ona bu işi ondan daha uzun süredir yaptığımızı söyledim. Belki Pythia olayını değil ama diğerlerini, savaş olayını. Senin hayatta kalma, bir sonraki seviyeye geçme ve çıldırma meselesi. Ve benim işim de iyileşmek için zamanın olmasını sağlamak, böylece korkun kalıcı hale gelmeyecek. Tuzağa düşüp işleri daha da kötüleştirmene izin vermek değil!"

"Beni pusuya düşürmediler." Bana bir bakış attı.

"Tamam, beni pusuya düşürdüler. Ama iyi niyetliydiler."

"Ne demek istedikleri umurumda değil. Yarısının bunak olduğunu biliyorsun, değil mi?" Hafifçe gülümsedim. "Bunak değiller."

"Ve garip. O grubun sana söylediği hiçbir şeyi ciddiye almamalısın."

Ne söylediklerini nasıl bildiğini sormadım. Odamın ses geçirmez olması gerekiyordu ama Marco burada her şeyi bilirdi. Bunu beklemeye başlamıştım.

"Değilim," dedim onun yerine. Şaşıрма sırası ondaydı. "Kehanet şimdiye kadar benim için pek işe yaramadı."

Ve eğer çıldıracak olsaydım, Annabelle'in korkunç şiiri dışında bir sürü başka nedenim vardı.

"İyi, güzel."

Purosunu biraz daha çiğnedi.

Bir süre sessizlik içinde oturduk. Marco her zaman konuşmaya ihtiyaç duyan bir tip değildi. Yine de biraz önce büyük, soğuk ve steril olan oda şimdi daha küçük, daha sıcak ve daha ev gibiydi.

Tütün ve ucuz kolonya gibi kokmaktan bahsetmiyorum bile, çünkü ucuz şeyleri severdi. Görünüşe göre, eski Roma'da bir koku satın aldığınızda bir koku bekliyordunuz ve o pahalı olanları kendi zevkine göre çok ince buluyordu. Hangi odaya girdiğini her zaman anlardınız, çünkü modası geçecekmiş gibi kullandığı kolonyanın ana notaları olan burbon ve deri gibi kokuyordu.

Tütünle iyi uyum sağladığını düşündüm ve kaslarımın ben söylemeden gevşediğini hissettim. Beynim aşırı hızda çalışıyor olsa bile vücudum Marco'nun yanında kendini güvende hissediyor gibiydi. "Bütün bunlar nereden çıktı?" Sonunda sordum.

"Ne?"

"Büyü." En son yaşadığımız krizden kalan bulanık bulutları göstermek için bir elimi havada gezdirdim.

Marco kaşlarını çattı. "Geri getirdiğin o küçük piç. Şu keçi görünümlü boktan şey mi?"

Ona göz kırptım. "Ne?"

Başını salladı. "Beni de çok şaşırttı. Pek bir şeye benzemiyordu ama dövüşebiliyordu. Elbette efendisi de dövüşebilirdi ve o ve Büyücü Pritkin ona saldırdığında küçük şey panikledi ve ... dökülmeye başladı."

"Dökülme mi?"

Omuz silkti. "Muhtemelen daha iyi bir kelime vardır ama ben bilmiyorum. Zaten yaptığı da buydu: lanet olası bir çim fiskiyesi gibi her yere büyü saçıyordu. Bu da tüm apartmanın canlanmasına ve onun tarafında savaşmaya başlamasına neden oldu."

"Ne?"

Marco sıırttı ve yeni emziğini yakmak için durakladı. "Sen yokken hiç eğlenmediğimizi mi sanıyorsun? Eğleniyoruz."

"Ama ... canlanmak derken ne demek istiyorsun?"

"Buraya gelirken fark etmediniz mi? Ama sonra sanırım içeri geçtiniz ve biz de zaten ıvır zıvırın çoğunu temizledik-"

"Marco. Sen neden bahsediyorsun?"

Purosunu yakmak için birkaç nefes almak üzere durakladı. "Eğlenceli. Katlanır bir sandalyenin aniden bir timsah gibi kırılmaya başlaması ve sizi ısırması gibi.

göt."

Ona biraz daha baktım.

"Bir paltonun neler yapabileceğini gördünüz ve mobilyalar konusunda şaşırdınız mı?"

Başımı ellerimden birinin üzerine koydum. "Pek sayılmaz. Ne kadar kötüydü?" "Keçinin kaçmasına yetecek kadar kötü-"

"Buradan çıkmak mı?" Onu Faerie'de Mircea ve Pritkin'le birlikte gördüğüm için bunu zaten biliyordum ama gözümde canlandırmakta zorlanıyordum. Çatı katı lüks bir apartman dairesine benziyordu, kumarhanelerin büyük paralar harcayanlar için tuttuğu yüksek silindirli saraylardan biri, ama bir kale gibi korunuyordu. Gardiyanlar, vampirler, cadılar ve yardımcılarla doluydu, otelin kendi hatırı sayılır savunmasından bahsetmiyorum bile, hepsi sarayımı güvende tutmak için buradaydı. Ve çok iyi iş çıkardılar.

Ve bu yaratık öylece çıkıp gitti mi?

"Tam olarak yürümedi," dedi Marco alaycı bir şekilde, sorduğumda. "Pencereden fırladı ve bazen doğa programlarında gördüğünüz keçiler gibi binanın yanından aşağı atladı, bir barajın tepesinde. Taşların üzerinde biriken tuzu yalamak için oraya çıkarlar, çünkü neredeyse her şeye tırmanabilirler, tırnaktan daha geniş olmayan bir sırtta bile. Görünüşe göre, bu orospu çocuğu da öyle. Ne olduğunu anladığımızda çoktan yere düşmüştü."

"Mircea ve Pritkin de onun peşinden gittiler," diye tahmin ettim.

"Elbette. Bizi dağınıklıkla baş başa bıraktı. Neyse ki süitin diğer tarafında olduğu için yatak odalarının çoğu hayatta kaldı. Ama evin geri kalanı ..." diye omuz silkti.

"Peki ya çocuklar?"

"Alt katta. Yer açtık."

Fred'in söylediklerini hatırlayarak başımı salladım.

Vampirler eskiden otelde ne kadar boş oda varsa oraya dağılmışlardı. Ama çatı katı bana miras kaldıktan sonra, eski yerimi devraldılar ve yeni bir koruma süiti yapmak için bazı ek odalar eklediler. Güvenlik açısından daha iyiydi, çünkü artık avlunun altındaki tüm katı işgal ediyorlardı ve otelin geri kalanına dışlı bir tampon bölge sağlıyorlardı. Ayrıca

Etrafta duyacak küçük kulaklar olmadığı için istedikleri gibi yaşamalarına ve istedikleri kadar küfür etmelerine izin verdi.

"İlk iş olarak çocukları dışarı çıkardık," diye ekledi Marco. "Sonra evi temizlemeye başladık. Ama her şeyin çıldırması ve her hareket ettiğimizde bize saldırmaları çok zordu. Ve etrafta dolaşan daha fazla sihirle, bağ kuracak bir şey bulmaya çalışıyorlardı. Hatta bir süreliğine koğuşları kaldırmak zorunda kaldık, çünkü bu bir karmaşa yaratacaktı."

İrkildim. Sütün etrafındaki korumalar savaş türündendi. Bir grup vahşi büyüyle bir araya gelmişler miydi?

Bunu düşünmemeye karar verdim.

"-ama geri kalanından nasıl kurtulacağımızı bulamadık," diye devam etti. "Cadılar yardım etmeye çalıştı, çünkü anladığım kadarıyla büyüleri fey sistemine dayanıyor. Hiçbirimiz daha önce böyle bir şey görmediğimiz için o küçük pisliğin de öyle olduğunu tahmin ettik. Ama onlar tehlikeli madde ekibinin büyüleri eşdeğeri değiller."

"Bu yüzden büyücüler," diye tahmin ettim.

Marco kaşlarını çatı. "Onların burada olmasından hoşlanmıyorum ve çok kısa bir süre içinde kendilerini beğenmiş kızlarına tekme basacağım. Ama başka kimi arayacağımızı bilemedik. Ve birkaç gün sonra ..."

Muhtemelen bir büyücünün yüzünün yerine sigarasını agresif bir şekilde çiğnedi. "Kim bunlar?" Ben sordum. "Normal büyücüler gibi giyinmiyorlar, hatta savaş büyücüler."

"Onlar değil. Onlar Çember'in bulunduğu yeni bir ekip, çünkü savaş Faerie'ye kayıyor. Ve oraya son gittiklerinde kızlarına tekme yediler."

Kaskatı kesildiğimi hissettim ve yüzümden herhangi bir ifadeyi uzak tutmaya çalıştım. Başarılı olduğumdan şüpheliyim, gerçi fark etmezdi de. Marco kalp atış hızımdaki farkı ya da bir anlığına nefes almadığımı anlayabilirdi, çünkü karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum.

"Yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu duraklayarak. "Hayır."

Beni şaşırtarak, bu konuda ısrar etmedi. "Sözde uzmanlar," dedi onun yerine. "Ama sen dönmeden bir saat kadar önce bana

tüm fazla büyüü emmeyi bitirdi ve istediğimiz zaman geri dönebilirdik. Pislikler," diye bağırdı. "Neyse ki cadılardan bazıları kurabiye pişirmek istedi ve alt kattaki mutfağın yeterince temiz olmadığını söyledi-"

"Buraya yemek pişirmeye geldiler ve bir sürprizle karşılaştılar."

"Hepimiz bir sürprizle karşılaştık. Bir büyücüye güvenilmemesi gerektiğini biliyordum."

Ya da bir fey, ama bu fey büyüü değildi. Zeus'tan çektiğim enerjinin aynısıydı. Birkaç gün önce bile yanılmış olabilirdim, ama şimdi? O tadı, o hissi, o *telaşı* asla unutamayacaktım.

Küçük yaratığın büyüü Thames'te özümsemişimden biraz farklıydı: daha ince, daha zayıf ve uzaylı enerjisiyle uğuldayan bir tada sahipti. Ama ne olduğu konusunda hiç şüphe yoktu. Bu bir tanrının yaşam kanıydı, bir fey'in değil. Bu da muhtemelen artık nadiren gördüğüm imgelemleri neden aniden gördüğümü ve farkına varmadan insanları değiştirdiğimi açıklıyordu.

Tanrı'nın kanının her neyse içinde ne aradığını açıklamıyordu.

Ne diyeceğimi bile bilmiyordum ve bunu anlayacak kadar iyi düşünemiyordum. Zihinsel olarak bitkin ama fiziksel olarak dinçtim ve kavgadan beri de öyleydim. Bir topun içine kıvrılıp hüngür hüngür ağlamak istiyordum; binanın içinde histerik kahkahalar atarak koşturmak istiyordum. Ve her ikisini de aynı anda yapmak istiyordum.

Tüm bu duyguların hakimiyet için savaşması beni seğirmiş, bunalmış, endişeli ve garip bir şekilde sersemlemiş hissettirdi. Beynimin kızarmış olmasına sevinmiştim. Şimdi bununla uğraşmak istemiyordum.

Ama yapmak zorundaydım.

Çünkü Marco buraya sadece beni bilgilendirmek için gelmemiştir. Büyücülerin gözden kaçırdığı tüm sihri nasıl topladığının ve muhtemelen başka pek çok şeyin açıklamasını istiyordu. Kendimi hazırladım.

Ama söylediği şey beklediğim gibi değildi.

"Çocuklar seni sorup duruyor." "Ben iyiyim."

"Evet, ama sordukları bu değil." Kafamı kaldırdım ve tırtıl gibi bir kaşını bana çevirdi. "Çocuklar bilmez, biliyor musun?"

"Ne yapmayayım?"

"Endişelen. Açık ve mevcut bir tehlike olmayan hiçbir şey hakkında değil. Ve böyle bir şey olduğunda, her şeyi daha iyi hale getiren yetişkinlere koşarlar."

"Peki sen yetişkin olduğunda ne olacak?" Sertçe sordum. "Sen de ne yapacağını bilmediğinde ne olur? Bilmediğin zaman ... olmadığın zaman ... *yapamadığın zaman-*"

Birden Marco şeklinde bir battaniye üzerime örtüldüğü için ara verdim. Sadece bir koldu, ama Marco'nun kollarından biri olunca, bu bir şey ifade ediyordu. Ve sonra yakalayıcının eli büyüklüğünde bir el yüzümü kavradı ve nazikçe hiçbir saçmalığı kabul etmeyen ama şu anda nazik olan koyu kahverengi gözlere doğru çevirdi.

Benim için koruduğu, büyük, kötü Marco'yu hiç görmemiş küçük kızlarla olduğu gibi. Onun var olduğunu hayal bile edemeyen. Bunun yerine, korkusuzca ona koşuyorlardı, bu devasa adama, ona en son çizimlerini göstermek için ya da şeker için kıyafetlerini karıştırmak için ya da ellerinden tutup - ne kadarını tutabilirlerse - heyecanlandıkları yeni bir şeyi görmesi için onu sürüklemek için.

Ve bunun nedeni hakkında hiç şüphem yoktu.

O güvenliydi. Büyük, sıcak, sağlam ve oradaydı. Marco etraftayken endişelenmeye hiç gerek yoktu.

Acaba onu öldürtmeden önce ne kadar zamanım vardı? Kaşlarını çattı. "Kes şunu."

"Ne?"

"Yüzüne o bakışı geri getiren her neyse."

Hiçbir şey söylemedim. O anda kendime güvenmiyordum. Sonra kendi sorunlarımı kafamdan uzaklaştıran bir şey fark ettim.

"İyi misin?" "Ben her zaman iyiyim."

"Ama sen değilsin." Şu anki polosunun -parlak, Noel kırmızısı- ön tarafında koyu lekeler vardı. Kendi sorunlarımla meşgul olduğum ve üzerinde bir hırka olduğu için hemen fark etmemiştim.

Arkasında parıltılı harflerle "Sleighter" yazan ve punk'laşmış bir Noel Baba'nın rock'n roll el selamı verdiği korkunç bir tatil şeyiydi.

Marco fark ettiğimi fark etti. "Tami; bütün erkeklere birer kazak verdi."

"Çok nazikti."

Güldü. "Hayır, değildi. Bu şey için."

"Ne şeyi?"

"Öğreneceksin."

"Bu kulağa belli belirsiz uğursuz geliyor."

"Sana ne aldığını görene kadar bekle."

"Ve bu daha çok." Poloyu yukarı ittim ve nefesimi içime çektim.

Purosunun etrafında bana sırtıttı. "Bir de diğer adamı görmelisin. Reg'in yeni bir paltoya ihtiyacı olacaktı, sen onu ele geçirmeden önce bile."

"Paltosunu sikeyim," dedim, çoktan iyileşmiş, tek bir yara izi bile kalmamış gövdesine bakarken, ama göğsündeki koyu renkli kılların matlığı gerçek hikâyeyi anlatıyordu. Marco'nun temelde bir postu vardı, sadece saldırı onu tüm tüylerin arasında, bir düzine kazıktan gelen darbelerin izlerini bıraktığı soluk lekelerle bırakmıştı. Bu bana Thames Nehri'ndeki dövüşten kalma yanık elbisemi düşündürdü, garip puantiyelerle kaplıydı, sadece onlar ateşten yapılmıştı . . .

"İyi misin?" Marco sordu.

"Sadece... bir süredir yemek yemedim."

Bir an hiçbir şey söylemedi ve ben tekrar hazırlandım. Ama kafamı kaldırdığımda sormadı. "Bunu düzeltmemiz gerekiyor, değil mi?"

"Mircea ve Pritkin'i bulmalıyız." Kolunu tuttum. Döndüğümünden beri geçen kısa sürede olan her şey dikkatimi dağıtmıştı ama Marco'nun yaralarını görmek bana başı dertte olan tek kişinin ben olmadığımı hatırlatmıştı. "Artık onları hissedemiyorum. Dövüş sırasında onlarla temas kurmaya çalıştım ama-"

"Sorun yok-"

"Bu iyi *değil*. İkisinden de bir haber aldınız mı?" "Hayır, ama bu demek değil ki-"

"O zaman nasıl iyi olduklarını söyleyebiliyorsun?" "Patronu tanıdığım için mi?"

Kaşlarımı çattım. "Mircea güçlüdür ama yok edilemez değildir."

Marco bana bir bakış attı. "O oldukça yok edilemez."

"O değil! İkisi de değil! Karşı karşıyayken olmaz-" Sözümü kestim ama hâlâ sormadı.

Beni korkutmaya başlamıştı.

"İnsanlar yüzyıllardır patronu hafife aldılar ve bu onları hiçbir yere götürmedi," dedi onun yerine. "Ve başı ciddi bir belada değil, yoksa arardı." Başının yan tarafına vurdu.

"Eğer yapabilseydi."

"Kan bağı bir büyü değil Cassie. Arardı." Amansızdı.

Ona Mircea'nın söylediklerini, feylerin iksirinden sonra iletişim kuramamakla ilgili olanları anlatmaya başladım. Ama onu da korkutmak istemedim ve zaten şimdiye kadar iksirin etkisinin geçmesi gerekirdi. Öyle değil mi?

Tabii tekrar vurulmadıysa. Ya da yeniden ele geçirildi. Ya da-

Kanımın donduğunu hissettim. Ama hayır, hayır ölmüş olamazlardı. Eğer onlar olsaydı, ben de olurum. Birbirimize bağlıydık.

Sosisli sandviç büyüklüğünde bir parmak dudaklarıma bastırarak başımı kaldırmama neden oldu.

"Beni dinle," dedi Marco. "Dinliyor musun?"

Başımı salladım.

"Güzel. Çünkü senin neyin olduğunu bilmek istemiyorum, tamam mı?"

Gözlerimi kırptım, üçüncü dereceyi bekliyordum. Sadece bu gece için değil, son birkaç gün için de. Marco buradaki güvenlikten sorumluydu. Herhangi bir tehdidi bilmesi gerekiyordu.

Yüz ifadesi hüznünlü bir hal aldı. "Evet, merak ediyorum ama yaşayacağım." "Ama senin işin-"

"Kızlarımın iyi olduğunu görmek için. Ve şu anda sen iyi değilsin. İyi misin?"

Başımı salladım.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yani, büyük konuşmalar yok. Saçını taramanı, yüzüne biraz su çarpmanı ve aşağıya gelmeni istiyorum. Şu şeyi yapmak üzereyiz ve senin de orada olman gerekiyor."

"Bu uğursuz bir şey mi yoksa yeni bir şey mi?"

Siyah bir kaş kalktı. "Aşağı gel ve öğren. Yoksa seni almak için geri döneceğim."

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Bu son cümle bir tehdit gibi gelebilirdi ama gelmedi. Belki de buna bir gülümseme ve saçlarımı karıştırma eşlik ettiği içindir. Bazen Marco'nun beni, biraz daha sorunlu olmam dışında, göz kulak olduğu diğer kızlardan farklı gördüğünü düşünmezdim. Onun gidişini izledim ve kendimi sebepsiz yere daha iyi hissederken buldum.

Daha soğuk, etrafımda o büyük kol olmadan, ama daha iyi.

Kalktım, hızlı bir duş aldım ve başımdaki rüzgârla karışmış kütleyi yıkadım. Sonra da aşağı inip tüm o gözlerle yüzleşmek istemesem de soyunma odamdaki gömme dolaba gittim. Daha da ötesi, tüm o *sorularla* yüzleşmek istemiyordum.

Hiçbir cevabım yokken olmaz.

Ama garip bir şekilde, burada kalmak da istemiyordum. Hissettiğim o huzursuzluk giderek artıyor, parmak uçlarımda uğulduyor ve bir şeyler *yapmak* istememe neden oluyordu. Ne yazık ki ne yapacağımı bilmiyordum ve soracak kimsem de yoktu.

Ne giyeceğimi de bilmiyordum. Marco bu büyük, önemli şeyin ne olduğunu söylememişti, bu yüzden neyin uygun olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Sonunda rahatlığı tercih ederek bir kot pantolon ve üzerinde "Utanç verici derecede kısa mesafelerde KOŞARIM" yazan uzun kollu bir tişörtte karar kıldım.

Eğer bunu seçmemiş olsaydım, seçebileceğim bir sürü başka seçenek vardı: "Bir gün patlayacağımın farkındasınız, değil mi?"; "Görünüşe göre bir 'tavrim' var"; "Bekle ve bunu biraz daha düşünmeme izin ver"; "Sevimli ama ürkütücü ama Sevimli ama ürkütücü"; "Bu korkunç bir fikir ... saat kaç?"; ve şu anda kirli olmasına rağmen kişisel favorim, "2007 Britney'si gibi hissediyorum."

Hepsi Pritkin'den gelen hediyelerdi. Elini kolunu sallayarak içeri girer ve kahvaltı masama bir paket bırakırdı, ben de o zaman anlardım. Ben de

"Kahveyi ve Belki Üç Kişiyi Severim" yazan bir tişört giymişti.

Doğru, *bir* ay kadar önce bir savaş başlatmıştı.

Ama bir kere ortaya çıktığında, kazanmaya kararlıyım. Ben huysuz bir savaş büyücüsüne uygun tişörtler bulmak için internete girerken, yerel mağazaları araştırmaları için birilerini göndermişim. Öne çıkanlar şunlardı: "Asla tartışmam, sadece neden haklı olduğumu açıklarım"; "Ben yaşlı değilim, efsaneyim"; "Üzgünüm geciktim ama gelmek istemedim"; "Alaycılık sunduğum hizmetlerden sadece biri"; ve "Ailemle tanışsaydınız anlardınız."

En derin konuşmalarımızın sloganlar üzerinden gerçekleştiği bir ilişki içinde olmam muhtemelen beni endişelendirmeliydi ama endişelendirmedi. Sadece onu geri istedim. Başları belaya girmeden önce ikisinin de geri dönmesini istedim - ve *her zaman* belaya giriyorlardı! Ama Dünya'daki sorunlarla başa çıkabilirlerdi, Faerie ise tamamen farklı bir seviyedeydi ve-

Kesin şunu! Ellerim bir elbisenin üzerinde kenetlenmişti.

Ve sonra rahatsız edici bir çırpınış yüzünden hızlıca bırakıyor.

Elbise, gök mavisi kadifeden bir Augustine tasarımıydı. Büyük adamın tüm işleri gibi, sadece güzel değil, aynı zamanda akıl almaz derecede tuhaftı. Bu durumda, parlak, mücevherli gözleri ve işlemeli tüyleri olan, küçük dallar üzerinde zıplayan küçük kuşlardan oluşan bir "desen" anlamına geliyordu.

Göğsündeki pas rengi lekelerin arasına mercan boncuklar serpiştirilmiş birkaç mavi kuş vardı. Oniks gözlü sarı bir ispinoz vardı ve sırtındaki çizgilerde daha fazla oniks vardı. Bir kızılgerdan vardı, kızıl rengi küçük ay taşlarıyla parçalanmıştı, sanki sağanak yağmura yakalanmış ve kanatlarında su damlacıkları varmış gibi. Ve bir sürü küçük kahverengi çalıkuşu vardı, hiç mücevherleri yoktu ama o kadar ince bir dikişle işlenmişlerdi ki en sevdiklerim olabileceklerini düşündüm.

Yanlışlıkla rahatsız ettiğim sürü, parlak renkli apoletler gibi elbisenin omuzlarında yeni bir tünek bulmuştu ve hoşnutsuzca çırpınıyorlardı. Başka bir şey daha yapıyorlardı. Normalde yeterince dikkatle dinlerseniz çeşitli tiz sesler çıkarırlardı ama bugün öyle değildi.

Bugün, farklı bir melodi söylüyorlardı. Ne-

Biraz daha yaklaşmak için parmak uçlarımda yükseldim, tam o sırada kuşlardan biri cıvıltısını bitirip başka bir şeye geçti. Sesi çok benzeyen bir şey

İnledim, hem de benim sesimle. Çünkü elbise sadece bir elbise değildi.

Etraftaki konuşmaları duymak ve kaydetmek için bir dinleme cihazı olarak tasarlanmıştı. Augustine'in Pythia olarak görevimde bana yardımcı olması için icat ettiği yeni bir serinin parçasıydı ve kalabalık balo salonları için tasarlanmıştı, burada el altından yapılan bir yorumun neyi açığa çıkaracağını asla bilemezsiniz. Ama bu sesler bir partiden gelmiyordu.

Bir dakika sürdü ve sonra hatırladım: Pritkin beni burada, elbiseyi denerken yakalamıştı ve işler ilerlemişti.

"Bir toplantım var..." Nefes nefese söylediğimi duydum.

"Ne hakkında?" Soru alçak sesle sorulmuştu ve buna bastırılmış bir kahkaha eşlik ediyordu. Bunu yaptığında adımı hatırlayamayacağımı çok iyi biliyordu.

"Pythian kütüphanesini buraya getirmeyi tartışmak için," dedim kabaca. Onun numaralarını biliyordum ve bunlara kanmayacaktım. Yüzlerinde bilmiş bir gülümsemeyle bir grup büyükannenin karşısına çıkmayacaktım, lanet olsun! "Londra sarayı yok edildiğinde kütüphane de alevler içinde kaldı ve bu konuda bana rahat vermiyorlar."

"Senin için ne kadar zor." Kasıtlı olarak şehvetli bir mırıltıydı ve kaşlarımı çatmama neden olmuştu.

"Ben ciddiym. Haftalardır ima ediyorlar ve şimdi beni bekleyen bir heyet var ve ... oh."

"Oh?"

"Bu ilginçti. Bir daha yap." Tekrar yaptı.

"Oh!"

"Bu iyi bir 'oh' mu yoksa kötü bir 'oh' mu?"

"Emin değilim. Devam edin, bir dakika içinde size söyleyeceğim." "Peki ya kütüphane?" Sahte endişe aşikârdı.

"Boş ver kütüphaneyi."

Orada öylece durdum, püsküllü elbiseyi tuttum ve sessiz olmaya çalışmamızı dinledim. Yumuşak kıkırdamalar, daha yumuşak inlemeler ve sonra o kadar da yumuşak olmayanlar filtrelendi, çünkü bu çok iyi bir 'oh' olmuştu. Ve süitin benim tarafımdaki sessizlik büyüsü mükemmel olsa da, sadece dışarıdan işe yarıyordu.

yatak odamın kapısı. O ana kapılıp gittiğimiz için kendimizinkini yerleştirmeyi düşünmemiştik.

Daha sonra Pritkin'i odasına geri götürdüm ve saçlarım taranmış, yüzüm düzenlenmiş ve kıyafetlerim mükemmel bir şekilde ütülenmiş olarak kızlarla konuşmak için dışarı çıktım. Ve hiç bilmiş bir gülümseme görmemiştim. Yine de buruşuk yanaklarda birkaç kızarıklık yakalamıştım, çünkü kimseyi kandırmıyordum.

Lanet olası kuşların kanarya gibi öttüğü düşünülürse, muhtemelen hizmetçiler bile değildir!

Elbiseyi askısından çıkarıp dolgulu bir sandığın içine ittim ve sonra kapağın üzerine oturdum. Başımı ellerimin arasına aldım ve sıkıcı bej halıya baktım, aklımı kaçıracakmışım gibi hissediyordum. Burada, güzel kıyafetlerle çevrili konforlu süitimde olmak istemiyordum. *Onunla* birlikte olmak istiyordum. Onu bulmak, ona yardım etmek, gerekirse onunla birlikte savaşmak, *bir şeyler* yapmak istiyordum!

Ama nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Ve o geri dönmezse, belki de ben hiç dönmeyeceğim. Kes şunu! Kendime tekrar söyledim. Bu yardımcı olmuyordu.

Ben durdurmadım. O ve Mircea şimdiye kadar dönmüş olmalıydılar. Yeteneklerim tekrar devreye girmişti ve Faerie'de işe yarıyorlardı - bunu Arsen'den küçük bir uzaysal değişim için yeterli gücü çektikten sonra kendim keşfetmiştim. Oradayken Pythian gücüne erişemiyordum ama Arsen'in yardımıyla buna ihtiyacım kalmamıştı. Ve Pritkin tüm o feylerden muazzam miktarda enerji emmişti.

Pythian gücüne de ihtiyacı yoktu; kendi gücü vardı. Kendisini ve Mircea'yı en yakın güvenli geçide kaydırabilmeli ve saatler önce oradan çıkabilmeliydi. Neredeydiler peki?

"Lanet olsun! *İyiler*," dedim, sanki yüksek sesle duyarsam işe yarayabilirmiş gibi. Ama olan tek şey uzaktan gelen bir grup cıvıltı ve ardından benimle alay edercesine bagajdan yayılan "*İyiler, İYİLER, İYİLER*" oldu. Bu sırada başka bir elbise -denizkızı kuyruğu, omzu açık balo elbisesi- aniden yanardöner pembeden kan kırmızısına dönüştü.

Mircea'ya Noel hediyesi olarak aldığım ama Augustine'in bulup kapıldığı bir çift kol düğmesinden esinlenmiştim. Kol düğmeleri iblis büyüleriyle çalışıyordu, bunu bilmiyordu ama

Sonunda bana elbiseyi sunana kadar günlerce heyecanla uğraştı. Birinin doğruyu söylemediğini anlayabilmem gerekiyordu ve bunu mahkemede giydiğim biliniyordu. Bir dilekçe sahibi bana olayların çok taraflı tarafını anlatırken rengin koyulaşmasını izlemek ve onların bunu fark etmesini beklemek eğlenceliydi.

Bana yöneltildiğinde daha az eğlenceliydi.

"Yalan söylemiyorum!" Ona söyledim.

Rengi koyulaşarak siyaha yaklaştı, sadece birkaç kırmızı girdapla aydınlandı ve onu askıdan alıp kuşlarla birlikte bagaja tıktım.

Bu onları biraz sakinleştirmiş gibi görünüyordu ama düğüm düğüm olan midem için hiçbir şey yapmadı. Kahretsin, iyilerdi. İyi olmasalardı benimle iletişime geçerlerdi ya da ben uyuyor olsaydım Mircea Marco'yla iletişime geçerdi.

Peki, neden dövüş sırasında onlardan güç alamadım? Ve neden onları kafamın içinde duyamıyordum? Ve neden *hala geri dönmediler*?

Dudağımı ısırdım ve kaşlarımı çatarak halıya biraz daha baktım. Belki de tişört haklıydı ve ben bunu fazla düşünüyordum. Belki de Aşık Düğümü'nü kaldırdıkları ve başları derde girerse beni öldürme riskini almak istemedikleri için onlarla temas kuramıyordum.

Pritkin'in yeteneklerimi Faerie'de kullanabileceğini bildiğini varsayıyordum ama ya bilmiyorsa? Onu ve Mircea'yı kurtarmak için bir fey halkasının ortasına geçtiğimde bilinci yerinde değildi ve bunu görmemişti. Ve kendi kaçışım sırasında düşüncelerimi duymamış olabilirdi, çünkü uyuşturulmuştum ve onunla iletişim kurmakta zorlanıyordum. Bana o ayak izlerini göndermek başından beri onun planı olabilirdi.

Ama Mircea onların yer değiştirebileceğini biliyor olmalı; onları kurtarmak için geldiğimde oradaydı ve bilinci yerindeydi. Ama o sırada kazıklanmıştı ve oldukça sersemlemişti. Hatırlamıyor olabilir.

Ve eğer bilmiyorlarsa, bu neden yer değiştirmediklerini açıklar.

-Yapabileceklerini bilmiyorlardı! Bu aynı zamanda Aşık Düğümü'nü neden kaldırmış olabileceklerini de açıklıyor. Sonuçta, Pythian gücü işe yaramadığı bir dünyada ne işe yarardı ki? Hayatımı bir hiç uğruna tehlikeye atmış olurlardı ve ikisi de bunu yapmazdı.

Omurgam aniden suya dönüştü.

Evet, bu olmalı. Neden daha önce düşünmedim ki? Bu mükemmeldi! Kendini boş yere korkutuyorsun, Cassie!

Rahatlamış bir şekilde güldüm ve askısından kaymış parlak sarı tüylü bir elbise aldım; gümüş işlemelerle kaplı çıplak bir illüzyon beden dışında tam olarak Büyük Kuş'a benziyordu. Tüyler omuzların etrafında kümelenmiş ve etek ucundan çıkarak çılgın bir tren oluşturmuştu. Kullanımları da biraz çılgıncaydı: tüy kalemler gibi çalışmaları ve komut üzerine zoom yaparak belirlenen bir alıcıya mesaj karalamaları gerekiyordu.

Bu, Augustine'in pek de başarılı olmayan deneylerinden biriydi; tüyleri biraz fazla hızlı zıplama ve yollarına çıkan insanlara saplanma eğilimindeydi. Son zamanlardaki en canlı anılarımdan biri, özellikle küçümseyici bir konsolosluk hizmetlisinin kışından üç parlak sarı tüyle koridorda koşmasıydı. Özür dilemişim ama bunu bilerek yaptığımı düşündüğünden oldukça emindim çünkü o zamandan beri benden kaçıyor.

Neden huzursuz hissettiğimi merak ederek parmaklarımı abartılı tüylerin arasında gezdirdim. Çok iyi bir açıklama bulmuştum, hatta belki de doğru bir açıklama. Her şey uyuyordu.

Ama öyle olmadı. Adamlar bir sebep olmadıkça beni uyarmadan elektriklerini kesmezlerdi. Yaşadıklarımızı düşünürsek çok iyi bir sebep! Ve acil bir sebep, çünkü zihinsel bir telefon görüşmesi ne kadar sürer ki?

Sonunda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını itiraf ettim. Ama öğrenmenin bir yolu vardı.

Sırtımı ortadaki ayakkabı adasına vererek yere bağdaş kurdum, çünkü burası ayakkabı adası olan türden bir dolaptı ve rahatlamaya çalıştım. Beklediğimden daha kolay oldu, çünkü dolap neredeyse tamamen sessizdi, odalarımdeki ses yalıtımı normal ortam gürültüsünü bile kesiyordu. Tek duyabildiğim klimanın uzaktan gelen vızıltısı ve kendi endişeli kalp atışlarımdı.

İkincisi yavaş yavaş sakinleşmeye başladı.

Döndüğümden beri ilk defa yalnızdım. Kimse beni o tarafa ya da bu tarafa çekmiyordu ve hiçbir çılgınlık yaşanmıyordu. Bu güzel bir şeydi.

Birkaç dakika sonra odaklanabilecek kadar kendime gelmişim. Eğer adamlar bizi birbirimize bağlayan büyüü bozmuşlarsa, Mircea ile aramdaki aile bağı dışında pek bir şey elde edemeyecektim. Aylar önce beni ısırarak kendisininmişim gibi işaretlemişti ve vampirleriyle kurduğu bağ kadar iyi olmasa da bu da bir şeydi.

Onlara odaklandım, kendimi onları ya da etraflarındaki alanı görmeye zorlamaya çalıştım. Görmeye zorlamak nadiren işe yarardı ama bu öyle bir şey değildi. Bu vampir büyüsyüdü, hakkında çok az şey bildiğim tamamen farklı bir şeydi.

Ve bu da işe yaramıyordu.

Hadi, diye düşündüm, kendimi toparladım ve tekrar denedim. Onunla konuşmama gerek yoktu; bunu riske atmak bile istemiyordum. Sadece onları görmek, iyi olduklarını ve bana geri dönmekte olduklarını bilmek istiyordum. Dünyada tek istediğim buydu!

Ama tek gördüğüm göz kapaklarımın içindeki karanlıktı.

Lanet olsun! Sinirlenmeye başlamıştım ve kendime sakın kalmamı, merkezde kalmamı, hedefe odaklanmamı söyledim. Sinirlenmek hiçbir şeyi çözmeyecek ve konsantrasyonumu bozacaktı.

Derin bir nefes aldım ve tekrar denedim. Ve yine başarısız oldum. Ve sonra tekrar, tekrar ve tekrar, kırılgan sakinliğim paramparça olana kadar ve bariyere vahşice vurarak yolumu zorlamaya çalışıyordum-

Bekle.

Ne engeli?

Durdum ve zihinsel ellerimin altında bir şey kıpırdandı, sanki sıvışmaya çalışıyordu. Oh, hayır, yapamazsın, diye düşündüm ve onu yakaladım. Ve sonra kıvrılıp bükülürken ve neredeyse benden kaçarken tuttum, ama 'parmaklarımı' yüzeye gömdüm ve bırakmayı reddettim.

Ve o her neyse bundan hiç hoşlanmadı. Benim hissettiklerimle alakası yoktu!

Neredeyse elimden kayıyordu ve hırlayarak parmaklarımı daha derine soktum, kararlılıkla asıldım. Bu birkaç dakika sürdü, ben deli bir kadın gibi dolabımın zemininde kıvranıyordum, kim olduğumu ya da ne olduğumu göremiyordum.

boğuşuyordu. Ama sonunda kaçamayacağını anlamış gibiydi.

Her neyse sonunda sakinleşti ve bana birbirimize baktığımız izlenimini bıraktı. Ama bana bakan gözler yoktu. Hiçbir şey yoktu, en azından benim görebildiğim kadarıyla.

Ama hissedebiliyordum, yine de hissettiğim şey bir şeyden çok onun yokluğuydu. Zihnimin karşıma çıkardığı o bariyer fikri gibi. Ellerimin altında katı ve sertti ama cam gibi değildi. Daha çok kalın bir zar gibiydi.

Onu ittim ve o da geri itti. Bir anlık şaşkınlıktan sonra tekrar yaptım ve aynı tepkiyi aldım, sadece daha sertti. Ama bir spor çantasına yumruk atmışım ya da bir tramboline basmışım gibi elastik bir zıplama değildi.

Daha çok bir refleks ya da irkilme gibiydi. Şimdi düşününce, zarın kauçuktan çok deri gibi olduğunu hissettim, sıcak ve canlıydı. Daha iyi bilmesem, göremediğim, dokunulmak istemeyen bir bedene dokunduğumu düşünebilirdim.

Ya da bana dokunmak istemeyen biri.

Ve aniden, kafamdaki atlıkarıncanın üzerindeki tüm o karmakarışık duygular dönmeyi bıraktı ve bir tanesine yerleşti.

Öfkeliydi.

Şunu açıklığa kavuşturalım, diye düşündüm Faerie'ye, her kelimesinde zehir kaynıyordu. Ruhumu ele geçirecek, bana ihtiyaç olduğuna karar verdiğinde beni kendi âlemine çekecek, diğer iki masum insanla birlikte hayatımı tehlikeye atacaksın. Sonra, sizin için sorununuzu çözdüğümde, *yaratıklarınızın yarattığı* pisliği temizlemem için *kendimi öldürmemi* söyleyeceksiniz. Ve şimdi, arkadaşlarımla konuşmak istediğimde, beni dışarıda mı tutuyorsunuz?

Ne oluyor *lan*?

Hiçbir geri dönüş almadım, bu da beni daha da çileden çıkardı.

Bir şey istiyorsun, diye zihinsel olarak tısladım. Sakın bana istemediğini söyleme. Aksi takdirde o kampta ölmeme izin vereceğini ikimiz de biliyoruz. Söyle bana, böyle devam edersen ne kadar işbirliği alacağını düşünüyorsun? Sana ne kadar yardım edeceğimi sanıyorsun? Mac'i aldın. Bunu hatırlamadığımı mı sanıyorsun? Lanet ormanın onu *yemesine* izin *verdin*-

Mecbur olmadığı halde bana yardım eden ve bunun bedelini hayatıyla ödeyen dövmeli yaşlı adamı düşünerek ara verdim. Sonra Mircea ve benim aniden canlanan devasa taş oymaların ortasından geçtiğimizi ve bedenlerimizi yere bulaştırmak için ellerinden geleni yaptıklarını. Ve bir imgelem dışında hiç tanımadığım savaş büyücüsü David'i ve bir daha asla evlerini göremeyecekleri o rüzgârlı ovada yığınlar halinde yığılmış cesetleri olan diğer tüm isimsiz erkek ve kadınları.

Ve aniden bariyere vurmaya başladım, tüm gücümle onu dövüyor, kendimi ona atıyordum. Onu incitip incitmediğimi, onun bizi incitip incitmediğini önemsemediğinden daha fazla önemsemiyordum. Onun için önemli olan bir şey tehlikeye girene kadar, değer verdiği insanlar tehdit edilene kadar duygusuz, hissiz ve kalpsizdi. Peki ya benim değer verdiğim insanlar? Onlar önemli değil miydi?

Belli ki öyle değil.

Ve bu düşünce beni çılgına çevirmeye yetti, öyle ki bir şekilde zihinsel olarak bir tanrıçayla, hem de uzaylı bir tanrıçayla temas halinde olduğumu umursamadım. Muhtemelen onu kızdırıyor olmam umurumda değildi. Hiçbir şey umurumda değildi-

Bu, diye düşündüm, sonunda engeli aştım.

Ve sonra yüksekte düştü, çünkü Faerie kindar bir *kaltaktı*.

OceanofPDF.com

Yirmi Altıncı Bölüm

Islak yapraklarla dolu bir yüzme havuzu gibi hissettiren bir şeyin içine daldım. Tamamen suya daldım, sonra kendimi yarı çürümüş bir kefen gibi üzerime yapışan ıslak bir karanlığın içinde buldum. Bir an orada öylece kalakaldım, sersemlemiş ve inanamaz bir halde.

Sonra sahip olduğum her şeyle Faerie'yi lanetledim. Lanet olsun, onları *görmek* ve iyi olduklarını bilmek istediğimi söylemiştim! Buraya tekrar dönmek değil! Bir daha asla buraya dönmek istemedim!

Yanıt gelmedi.

Tabii küçük, uzun ve kıllı, binlerce bacağı olduğunu hissettiren bir şeyin vücudumda koşturduğunu saymazsanız. Bu da daha yaratıcı bir şekilde küfredeme ve yapraklarla kaplı hapishanemden çıkmak için daha fazla çırpınmama neden oluyordu. Ama göremiyordum, zar zor nefes alabiliyordum ve yüzey başımdan oldukça yüksekti.

Kokusuna bakılırsa yıllardır biriken ve çürüyen yaprakların Everest Dağı'na düşmüş gibiydim. Ama en azından yüzeyi görebiliyordum. Gerçi diğer her şey o kadar karanlıktı ki, tepemdeki gevşek örtüden süzülen loş ay ışığı buna kıyasla parlak görünüyordu.

Çırpınan ellerimden biri kendimi yukarı çekmek için kullanabileceğim bir sarmaşığa rastlayana kadar ona odaklandım, homurdanarak ve küfrederek. Ama bu sefer bunu sessizce yapmaya çalıştım çünkü yukarıda ne olduğunu bilmiyordum. Ve Faerie'nin bana herhangi bir iyilik yaptığından şüpheliydim.

Sonunda nefes nefese, öfkeli ve aynı zamanda son derece minnettar bir şekilde tepeden dışarı fırladım. Ancak tepemde küçük bir kuyruklu yıldıza benzeyen bir şey havayı yırtıp geçerken hemen geri eğilmek zorunda kaldım. Etrafıma bakındım, yapraklar yüzüme yapışmıştı, kalbim güm güm atıyordu ve gözlerim retinama kazınmış olan turuncu çizgiyi görmeye çalışıyordu.

Ve kazara bundan biraz daha fazlasını yaptı.

Görüşüm, hızlanan ateş topunu takip ederek kafa karıştırıcı bir yakınlaştırmayla ileriye doğru fırladı. Ta ki uzakta, gece, sık ağaçlar ve yapraklardan oluşan yarım bir maske yüzünden hiç görememem gereken bir şeye çarpana kadar. Ve insan gözünün lanet bir telefoto lensi olmadığı gerçeği!

Ama vampirlerin var.

En azından Mircea'nınki öyleydi, bunu daha önce zor yoldan öğrenmiştim. Ve şimdi yine bakışlarım, ağaçların arasından dolanan ve az önce kuyruklu yıldızın alevleriyle tutuşan gözetleme platformları ve gizli cıvata deliklerinden oluşan bir ağı birbirine bağlayan, siyah keçeli orman çöplerinden oluşan dayanıksız bir otoyola odaklanmıştı. En azından bu, üçümüzün birbirimizle bağlantılı olup olmadığı sorusunu cevaplıyor, diye düşündüm, düşüncelerim durmadan hemen önce.

Şimdi yanmakta olan otoyol, doğruyu gösteren ateşli bir ok görevi görüyordu.

Tamam, seni yanlış değerlendirmiş olabilirim, Faerie'de düşündüm. Çünkü oradaydılar -Mircea, Pritkin, bir grup karanlık fey, hatta lanetlenmiş keçi -Parçalanan otoyoldan aşağı koşarak. Ve sonra, yol arkalarında çökmeden hemen önce, bir gökdelen büyüklüğündeki bir ağacın tepesine inşa edilmiş bir platformun güvenliğine atladılar.

Ağaç, büyüklüğüne rağmen pek de sağlam görünmüyordu, yarı çürümüş gibi görünüyordu, yüzeyini yosun ve mantarlar kaplamıştı ve kabuğu artık etrafındaki diğer devler gibi gümüş rengi değildi. Bunun yerine kırmızı, yeşil, turuncu ve hatta birkaç parça maviden oluşan bir renk cümbüşü vardı. Mircea'nın gözlerinin renkleri seçebilmesine yetecek kadar canlı olmasına rağmen, küf gece ve ay ışığının birkaç puslu parmağı tarafından ağartılmıştı.

Gün ışığının buraya gerçekten girdiğini varsayarsak, muhtemelen gün ışığında göz kamaştırıcıydı, bu da neden birinin burayı sığınak olarak seçtiğini merak etmeme neden oldu. Belki de göz önünde saklanmak içindir? Eğer öyleyse, işe yaramıyordu.

Gerçekten de değildi, diye düşündüm, gecenin içinde birkaç büyü daha çılgık atarak o yöne doğru ilerlerken.

Ormanın zeminini uzun renk şeritleriyle aydınlattılar ama platforma ulaşamadılar, kısa düştüler. Baktığımda gördüğüm üç fey

henüz yeterince yakın değillerdi. Ama hızlı geliyorlardı ve yaya değillerdi.

Bineklerine odaklanmaya çalıştığımda Mircea'nın görüşü beni yanılttı. Tek söyleyebildiğim, inanılmaz derecede hızlı ve inanılmaz derecede siyah oldukları, büyük, yuvarlak, ateşle yanan gözleri dışında karanlığa karıştıklarıydı. Ve her ne iseler, yerde olmadıklarıydı.

Ve sonra feylerden biri yoldan sapıp beni kaptığında ben de değildim.

Ve pazarlık ettiğinden daha fazlasını aldı.

Artık bir çadıra kapatılmış çaresiz bir tutsak değildim. Oynanacak, travmaya uğratılacak ve işkence edilecek bir oyuncak değildim. Damarlarımda tanrı kanı ve dudaklarımda hırıltıyla bir Pythia'ydım ve kendimi ona doğru fırlattım ve onun şaşkınlıkla geri çekildiğini gördüm.

Ve sonra Mircea'nın gücünü çağırıp suratına bir kemer geçirdiğimde, karnına dirsek attığımda ve onu bir yaprak yığınının içine düşürdüğümde devam ettim.

Böylece eyeri olmayan bineğinin sorumluluğu bana kaldı. Ve hala çok iyi göremiyordum, çünkü yaratık o kadar siyahtı ki etrafındaki tüm ışığı emiyor gibiydi. Karanlık bir su birikintisine binmeye çalışmak gibiydi - kesinlikle mutlu olmayan bir su birikintisine.

Bir çığlık atıp baş aşağı döndüğünde, biz ilerlerken bile spiral çizerek beni üzerinden atmak için elinden geleni yaptığında ben de değildim.

En iyisi oldukça iyiydi. Yine de birkaç tur daha atıp, doğru düzgün göremediğim engebeli bir postu yararken bile tutunmaya devam ettim. Yaratık tekrar çığlık attı, kekeleyen, kemik titreten bir ses ve havada durup rodeo binicilerinin en iyi bildiği başka bir taktiği denemeden önce bizi tekrar sağ tarafa döndürdü.

Binicinin değiştiğini açıkça söyleyebilirdi ama feylerin söyleyebileceğinden emin değildim. Havada durdular ve etraflarında döndüler. Ama sonra orada öylece oturdular, belki de yaratığın kamuflajı yüzünden beni arkadaşlarından ayırt edemiyorlardı.

Kendimi toparlamamı bekliyorlarmış gibi görünüyordu. Eğer öyleyse, bir süre bekleyeceklerdi. Ama sadece arabamın beni bir at gibi sağa sola savurması yüzünden değil.

Ama onlarınkine ilk kez iyice baktığım için.

Atlılardan biri yavaşça ay ışığının içinden geçerek bana uzun bir yılan şeklinde bir şey gösterdi. Vücudunun her iki yanında, neredeyse yüzgeçleri andıran küçük ve narin kanatları ve abanoz parçaları gibi azıcık ışığı yakalayan zarif, yassı pulları vardı. Ama sıkışık ağaç dallarını yakalayamıyorlardı, parlak yüzeyleri yaprakların takılabileceği hiçbir şey sağlamıyordu.

Büyüleyiciydiler, bulundukları ortama mükemmel uyum sağlamışlardı ve Faerie'nin sizi öldürmeye çalışmadığı zamanlarda olduğu gibi garip bir şekilde güzeldiler. Çünkü fey artık bir şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar yaklaşmıştı. Ya da belki de yaprak yığınındaki dostları onlara ipucu vermiş, yüzeye çıkıp çoğunlukla tutarsız bir şeyler haykırmişti.

Ama beni işaret ediyordu ve onlar da anlamış olmalıydı. Karanlığa karşı inanılmaz derecede parlak görünen turuncu bir alev, bineklerinden birinin ağzından patladı ve kısa sürede geceyi yırtan bir ateş topu akıntısına dönüştü. Bir tanesi altımdaki yaprak yığınının çarparak yanan bir konfeti gibi etrafa saçıldı ve diğerleri de aynısını bana yapacaktı, sadece bineğim aniden programa uymuştu.

Alevler bizi vurmadan hemen önce gökyüzüne doğru yırtıldı, görünüşe göre iki kötülükten daha azının ben olduğuma karar verdi. Ya da dört kötülük diyelim, çünkü feyler biraz destek almıştı ve şimdi bizi kuşatmaya çalışıyorlardı. Ya da belki de her zaman beş kişilik bir ekip vardı ve ben karanlıkta diğerlerini görememiştim.

Bir tanesi sürüden ayrılıp mızrak dövüşündeki bir ortaçağ şövalyesi gibi bana doğru uçarken gördüm onları, Svarestri'nin kullanmayı sevdiği uzun, mızrağa benzer silahlardan birini mızrak gibi önüne doğrultmuştu. Deneyimlerim bu mızrakların yıldırım çarpmasına eşdeğer olduğunu gösterdiğinden, panikledim ve elimdeki her şeyi ona fırlatmaya başladım.

Ve bir sürü vardı.

Aracım aylar için yüklenmişti, yaratığın kalın boynunun etrafına silahlarla dolu birkaç heybe bağlanmıştı. Hiçbirinin ne olduğunu bilmiyordum ama seçici olmayı da göze alamazdım. Birkaç yuvarlak, el bombası benzeri şey kaptım ve onları yaklaştakta olan dehşete fırlattım.

parlak yeşil alevlere dönüştüğünde daha da korkunç bir hal aldı.

Artık ateşle sarılmış olan atının bir tür cehennem hayaleti gibi bana doğru geldiğini gördüm. Kendini siper etmişti ve alevler savunmasının dışından mı geçiyordu yoksa bineği bana doğru ölü bir adam mı taşıyordu anlayamadım. Ve o anda, umurumda bile değildi.

Elime geçen her şeyi ateşli şövalyeye fırlattım, sadece *durmasını istiyordum*. Durmadı ve evet, kalkanlıydı. Arkasında inanılmaz derecede uzanan ateş bulutu duruşunu ya da mızrağının sağlamlığını zerre kadar etkilememişti.

Hiçbiri onun aracını rahatsız etmedi, sadece sekti. Arabası.

Bineğinin başını gördüm; bir yılanın çok denizatına benziyordu, dikenleri ve garip çıkıntıları vardı. Uzatılmış burnunu gördüm, at ile timsahınki arasında bir şeydi, parıldayan sarı dişlerden oluşan bir ağız vardı. Yarık, altın gözlerini gördüm-

Sonra da doğrudan onlara bir iksir bombası attım.

Sürücünün aracını korumaya zahmet etmediğini tahmin ettim, neden etsin ki? Neredeyse her şeyden etkilenmiyordu. Bunun dışında, diye düşündüm, bomba tam bir asit saldırısıyla yüzünde patlarken.

Ve o güzel gözleri kafatasından çıkarıp yedi.

Çığlık attı, iliklerime kadar işleyen, derimi ürperten bir ses. Ve kendi atıma ödülü nasıl alacağını gösterdi. Fey bir şeyler bağırdı ve mızrağını düşürdü, tutunmak için iki eline birden ihtiyacı vardı. Ve ardından gelen birkaç vahşi saniye içinde başka bir şey daha düşürdü.

Gertie'nin evindeki büyücülere ve onların sıkı sıkıya tuttukları kalkanlara geri döndüm. Ve yüzeyde boncuk boncuk biriken yağmurdan nasıl da görünür olduklarını. Tıpkı bu kalkanın da onu belli belirsiz kirleten ateşten görüldüğü gibi.

Ta ki fey şaşkınlıkla onu serbest bırakana ve alevler içeri hücum ederken çığlık atana kadar.

Ona başka bir şey yapmadım; yapmama gerek yoktu. Ateş her şeyi yaptı, cesedi süpürdü ve onu canlı canlı yedi, ama dünyevi alevlerin yapacağı gibi değil. Bu daha çok gazyağına batırılmış bir kâğıt parçasının üzerine kibrit düşürmeye benziyordu. Bir saniye önce bütün, sağlam ve mükemmeldi; sonra-

Ateşten parçalar halinde karanlığa düşüyordu.

Birkaç dakika önce dolabımdaydım, diye düşündüm başım dönerek, fey'in bedeninin üst yarısının buharlaşmasını izlerken, alt yarısı bir vuruş, iki vuruş, üç vuruş boyunca bana doğru ilerlemeye devam etti. Ta ki o da düşene kadar, kaldırımda savrulan kum gibi bir sesle düşene kadar.

Bir an için kalan atlılar ve ben birbirimize baktık. Sonra Hollywood kötü adamlarının asla yapmadığı bir şeyi yaptılar ve mızraklarını neredeyse hep birlikte ateşleyerek feyden feye sıçrayan yıldırım yayları gönderdiler. Sonra mızraklarını indirip aynı anda hücumla geçtiler.

Yer değiştirmeye çalıştım, çünkü aptal değilim. Ve diğer herkese yetişebileceğimi umarak uzaktaki platforma yöneldim. Ve buradan havaya karışmadan ve sonuma sürüklenmeden ona ulaşabileceğimi umuyordum.

Bunu asla öğrenemedim, çünkü vardiya gerçekleşmedi ve yeniden odaklanıp tekrar deneyecek zamanım olmadı.

Çaresizlik içinde elimde kalan tek silahı, fey'in sürüsünden gelmeyen ama doğrudan elimden çıkan parlayan altın bir kırbacı çıkardım. Bu, Pritkin'in karabasanının bana nasıl yapılacağını gösterdiği bir şeydi; bir zamanlar tanrıların yaptığı gibi kendi enerjimle savaşıyordum. Onu savurduğumda fey mızraklarının tepelerini kesti ve son saniyede sapmasalardı onları da kesebilirdi.

Bu beni nefes nefese bıraktı ve şimdi ne yapacağımı merak ettim. Bu yetenek Tanrı'nın kanıyla çalışıyordu ve benimki zayıftı. Ve soğuk, diye düşündüm, kara bir dalga gibi ormandan akıp giden filonun geri kalanını görünce içimi bir ürperti kapladı.

Aeslinn koca bir ordu göndermişken, ben öncü birliği durdurmuş gibi görünüyordum. Ve sanırım ünüm benden önce gelmişti, çünkü platformdaki partiye bakmıyorlardı bile. Doğrudan bana doğru geliyorlardı.

Eğer grubumun geri kalanı bu zamanı kaçmak için kullansaydı, bunun bir anlamı olurdu. Ama öyle değildi. Kısa bir bakış bana, sanki lanet olası bir yemek teslimatını bekliyorlarmış gibi etrafta dolanmaktan başka bir şey yapmadıklarını gösterdi. Bu tarafa bakmıyorlardı bile!

Ve, affedersiniz ama ejderha sırtında havada yapılan bir mızrak dövüşünün bir bakış gerektirebileceğini düşünürsünüz!

Ama ben almadım.

Ancak başka bir şey daha aldım.

En yakın sürücülerden gelen bir düzine enerji patlaması aynı anda bineğime isabet edince, bineğim altımdan fırladı. Bana da çarpabilirlerdi ama artık orada değildim. Çünkü düşmek yerine, bir şekilde diğer yöne gidiyordum.

Yerin giderek uzaklaştığını görmek, atlı feylerin siyah nehrinin arkamdan akmasını izlemek, rüzgârı yüzümde ve uzuvlarımda havada çırpınışını hissetmek için kafa karıştırıcı birkaç saniye geçirdim, çünkü beceri setim uçmayı içermiyordu!

Ama başkasınıninki yaptı.

Kendimi sert bir göğsün, alev alev yanan bir çift yeşil gözün ve bizi daha yükseğe çıkarmak için sertçe yükselen beyaz kanatların arasında buldum. Parlıyorlar, havaya gümüş rengi tüyler saçıyorlar ve aralarındaki adamı neredeyse parlıyor gibi gösteriyorlardı. Bu ve ay ışığının sarı saçlarını yıkayıp altından gümüşe çevirmesiyle, tam anlamıyla melek gibi görünüyordu -İfadesi hariç.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye hırladı.

Bir an için akıl sağlığımdan şüphe ederek Pritkin'e baktım ama sahne değişmedi. "Ben de sana aynı şeyi sorabilirdim," diye soluk soluğa kaldım, kafam cidden karışmıştı. Beni yukarı doğru sürüklerken aynı anda çeyrek mil ötedeki platformda duruyordu.

Ve sonra önüme bakma hatasını yaptım ve- "*Lanet* olsun!"

"Cesediniz var mı?" Biz ilerlerken Pritkin böğürdü, sanki burada önemli olan buymuş gibi. Hayatımda gördüğüm en büyük ağaç tam önümüzde belirmiş, zar zor görülebilen gümüş bir noktadan

Sanki bir saniye gibi geldi çünkü *hareket ediyorduk*. Ve sonra kaçıyorduk, hemen solundaki havayı kesiyorduk.

Ve sadece demek istiyorum.

Bir an için kaba ahşabın saçlarıma takıldığını hissettim ve yüzümden birkaç santim ötede gümüş bir nehirden başka bir şey göremedim. Ama alışmak için zamanım olmadı, çünkü bir tane daha geldi. Onlardan oluşan bir ormanın içinden geçiyorduk, ki bu da yeterince kötü olurdu çünkü biz de cehennemden çıkmış bir yarasa gibi hareket ediyorduk.

Ama sonra bir alev nehri yanımızdan fışkırdı ve bir ağacı tutuşturdu, kabuğundan yukarı fırladı ve tepesine sıçradı.

Ve ağaç kalkıp kaçtı.

Birkaç gün önce olsa, bu beynimi yıkmaya yeterdi. Ama artık Faerie konusunda daha deneyimliydim ve gözümü bile kırpmadım. Ağacın yan tarafta olduğunu ve hızla hareket ettiğini görebiliyordum, tıpkı tepemdeki Pritkin'in havayı öfkeyle dövdüğünü görebildiğim gibi. Ve karşımızdaki Mircea, kucağındaki keçi ve siyah saçları uçuşurken, omuzlarından çıkan kösele kanatlar da aynı şeyi yapıyordu. Gümüş saçlı feylerden oluşan bir ordu arkamızdan gelirken, sonunda adını koyduğum ince, siyah, tuhaf görünümlü yaratıklardan daha fazlasına biniyorlardı.

"*Ejderha* mı?" Pritkin yoldan çıkarken bağırdım.

"Ejderha," diye onayladı, tam o sırada altımızda büyük bir yaprak yığını patladı. Kahretsin.

Ancak bu şeyler normal ejderhalar gibi uzun, kesintisiz bir alev hattı püskürtmüyorlardı ya da püskürtebilseler bile bunu şu anda yapmıyorlardı. Çok sayıda küçük, son derece patlayıcı patlamalarla geceyi yırtan ateş topları püskürtüyorlardı. Bir alev makinesi yerine alevden bir makineli tüfek gibiydiler, bu da daha küçük topaklar daha hızlı ve daha uzağa gidiyor gibi görüldüğü için bir sorundu. Bu da onlardan kaçmaya çalışırken hiç yardımcı olmuyordu!

Ama birileri kaçmakla ilgilenmiyordu. Birileri intikamla ilgileniyordu. Gölgelekleri alevler içinde kalan biri ormandan fırladı ve düğümlerle kaplı kocaman bir dalı küçük ejderhanın ağzına doğru savurdu.

Ve öfkeli karaağaç bu yumruğun arkasına biraz güç koymuş olmalı. Ejderha havada dönmeye başladı ve bir karaağacın yan tarafına çarptı.

farklı bir ağaç, başka bir ateş topunu öksürecek kadar sert. Ve böylece hemen en son öfkeli bitki parçasının dayacağına maruz kaldı.

Karaağaç ise alevlerle kaplı başını ıslak yapraklardan oluşan devasa bir yığının içine daldırdı ve gökyüzüne doğru bir duman dalgası ve yanan bitki maddeleri gönderdi. Manevranın işe yarayıp yaramadığını göremedim, çünkü artık çoktan geçmiştik ve Pritkin Mircea'ya bir şeyler bağıırıyordu. Zihinsel bir bağıırıştı ama beni neredeyse sağır edecek kadar yüksekti.

Gördün mü?

Gördüm! Yaklaşabilirsen yaklaş!

"Daha yakın mı?" İkisinin arasına bakarak söyledim.

Pritkin'in çenesi düştü. *Bu bizi ortada bırakabilir- Şimdi nerede olduğumuzu sanıyorsun?* Mircea talep etti.

Sanırım artık Cassie var!

Yapmayacağız. Sana söyledim-

Ve sana söyledim, bu riski almayacağım!

Pritkin'in kolunu tuttum. "Ne demek daha yakın?"

"Ağaçlara!" dedi, etrafımızda bir ateş topu sağanağı daha patlarken. "Bizim için savaşmayacaklar, ama fey onlardan birini yaralarsa misilleme yapacaklar!"

Hızla yanından geçmekte olduğumuz gövdeye bir ateş topu çarptı, bizi kabuk parçalarıyla vurdu ve ağaç sallanan dallarla misilleme yaptığında neredeyse başımızı kesiyordu.

"Ne demek daha yakın?" Çığlık attım ama bu hiçbir işe yaramadı.

Ve bir saniye sonra, kendimizi ormanın kalbine doğru fırlatıyorduk.

Yirmi Yedinci Bölüm

Daha önce yolculuğun çılgınca olduğunu düşünmüş olsam da, bunun yanında hiçbir şeydi. Etrafımızda hızla ilerleyen ağaç gövdeleri görüş alanımda bulanıklaşıyordu, öyle ki Pritkin'in nasıl yol aldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gümüşi gövdeler ve neredeyse tepelerine çıkana kadar göremediğimiz daha da tehlikeli karanlık gövdelerle dolu devasa bir alan izlenimine kapıldım ve gözleri yardımcı olmaktan çok karıştıran ay ışığının eğimli ışınları.

Çok korkutucuydu.

O kadar korkutucuydu ki, bağırsaklarımı deşip deşmeyeceğini umursamadan hepimizi uzaklaştırmaya çalıştım, çünkü bu zaten olası bir son gibi görünüyordu. Ama bir kez daha hiçbir şey olmadı. Tekrar tekrar denedim ama büyülerim bir türlü tutmuyordu.

Ki bu hiç mantıklı değildi! Evet, burası Faerie'ydi ve evet, Pythian gücü burada çalışmıyordu. Ama süitte kalanları süpürdükten sonra kendime ait bir enerjim vardı. Bunu az önce kırbaçla kanıtlamıştım!

Ama hiçbir şey olmuyordu ve bu bir sorundu.

Mircea'nın vücudunu tamamen yan çevirdiğini, iki yapraklı devin arasındaki küçük bir boşluktan geçtiğini ve keçi adamın göğsüne yapıştığını gördüm. Küçük yaratık yeleğini kaybetmişti ve yakında pantolonunu da kaybedecek gibi görünüyordu; eğer daha önce gördüysem, bu sadece kendini ıslatan birinin yüzüydü. Muhtemelen Mircea iki yanındaki ağaç kabuklarını yarım santim kadar ıskaladığı içindi.

Ama Pritkin ve benim durumumuz pek iyi değildi. Ani bir dalış yaptık ve beni yakalayandan bile daha büyük olan devasa yaprak yığınlarının üstünden zar zor sıyrılarak geçtik. Görünüşe göre rüzgâr ormanın bu kadar içine hiç girmemişti ve yavaş yavaş çürüyen büyük ağaç kütlelerinin birikmesine izin veriyordu. Burun deliklerime yoğun, küflü ve topraksı bir koku yayıyorlardı ve birkaç kat yüksekliğindeydiler.

Eğer onlardan birine düşersek, peşimizdekiler bizi yakalamadan asla çıkamayız.

O kadar yaklaşımlarına gerek yoktu, diye düşündüm, az önce bulunduğumuz yerde bir sıra ateş pıhtısı havayı yırtarak geçerken. Ve sonra ilerideki iki ağacın arasındaki boşluğa çarptı, üzerinde soluk mavi bir zar vardı, neredeyse görülemeyecek kadar loştu. Ta ki alevler çarpıp Pritkin'in önümüze atmış olabileceğini tahmin ettiğim kalkanı aydınlatana ve enerji onu ittikçe kâğıt inceliğinde gerene kadar.

Ama kalkan en azından geri çekilecek kadar uzun süre dayanmıştı. Pritkin aniden yönünü yukarı çevirdi, başına gelecekleri biliyordu, ancak şimdi birleşmiş olan ateş topu hemen altından geçerken ısıyı hissedebiliyordum. Geldiği yoldan geri dönüyordu, doğrudan göndericilere doğru.

Feyler kül olmamak için ciddi hareketler yapmak zorunda kaldılar ama başardılar. Ve yenilenmiş bir öfkeyle peşimizden geldiler, atlarının kuyrukları kırılıyordu, havada çok hızlı yanıyorlardı. Bizden daha hızlı.

Pritkin arkamıza bir kalkan daha atmaya çalıştı ama aynı anda hem uçup hem de bunu başaramadı. Bu da beni orada sallanırken bıraktı, işe yaramaz hissediyordum, ta ki hatırlayana kadar: yeteneklerimizi paylaşıyorduk, değil mi? Kollarında döndüm ve neredeyse beni düşürdüğünde küfretmesine neden oldum.

Ama yapmadı ve ben maymun gibi vücuduna tırmandım, bacaklarımı beline doladım ve-

"Ne yapıyorsun?"

"Pilot sensin," diye nefes nefese kaldım. "Ben nişancıyım." "Siktir!"

Ama daha iyi bir fikri olmadığını tahmin ettiğim için bana yapmamamı söylemedi. Benim de yoktu, çünkü bizi oradan çıkaramıyordum. Ayrıca yüzüme tüyler saçan büyük kanatlarla bir halt göremiyordum!

Ama bunu yapabilirim, diye düşündüm, kalkan büyüğü zihnimde belirirken ve sonra elimden dışarı doğru akarken.

Ama tam olarak planladığım gibi değil.

"İşe yaradı mı?" Pritkin arkasına bakamadan sordu, çünkü ağaçlar o kadar sıkıştı ki bir saniyelik dikkatsizlik bizi öldürebilirdi.

Zaten aniden bir o yana bir bu yana dönmek zorunda kalıyordu, Mircea'nın gülünç derecede küçük boşluklardan geçmek için yaptığı gibi yanlara dönmek de buna dahildi. Sonra da bulduğu birkaç açık alanda kaybettiği irtifayı geri kazanmaya çalışıyordu. Feylerle vahşi, yüksek hızlı bir tavuk oyunuydu ve meselelere yardımcı olup olmadığından emin değildim.

Bariyer yerine yanlışlıkla yarattığım kalkan baloncukları gövdeler arasında ping pong oynamaya başlayıp her yöne sekerken, "hayır" diye düşündüm. İçlerinden biri bir fey'i bineğinden düşürerek dağ gibi bir yaprak yığınının içine attı ve onu bütünüyle yuttu. Ama bir diğeri-

Bize de aynısını yapmak üzereydi.

"Eğil!" Çığlık attım ve Pritkin eğildi, tekrar yukarı çıkmadan önce ayaklarını bir yaprak yığınının tepesine sürükleyecek kadar alçaldı. Ama bu uzun süre işe yaramayacaktı çünkü artık çok fazla kalkan topu vardı. Arkamızda bir bariyer oluşturmaya çalışırken yaptığım ilk büyük kalkanlar yüzlerce küçük versiyona ayrılmıştı. Öyle ki orman şimdi Saffy'nin tüm o büyüleri hapsettiği mutfağa benziyordu. Ama o ne yaptığını biliyordu ve istikrarlı koruma alanları yaratmıştı, oysa ben-

Olmamıştı.

Bazı kalkanlar devasa, ince, sabun köpüğü görünümlü şeylere dönüşmüştü ve pek bir şey yapmadan etrafta süzülüyorlardı. Birkaçı sadece içinden uçan bir fey tarafından ya da çıkıntılı bir dala takılarak patlatılıyordu. Diğerleri ise daha sağlam ve tehlikeliydi, kızgın ağaçlar tarafından beyzbol topu gibi savruluyor ve feylerin birbirlerine bağrımlarına ve garip bineklerinin üzerinde kalmak için daha fazla kıvrım yapmalarına neden oluyordu.

Ama bu konuda iyi görünüyorlardı. Ortadaki küme tekrar ateş püskürmeye başlarken, kalkan toplarını onlardan uzaklaştırmak için ana grubun her iki yanına öncüler yerleştirerek çoktan adapte olmuşlardı. Ben de onu kalkanlara hapsettim, aksi takdirde mahvolurduk ama büyüü nasıl dengeleyeceğimi hâlâ bilmiyordum. Şimdi her yerde ping pong yapan ateşli kalkan toplarımız vardı ve bunlardan biri bir outrider'ı bir ağaca çarpıp patlayarak onu alevler içinde bıraksa da, geldiği yerde çok daha fazlası vardı ve ben bu büyüü bilmiyordum!

Ama ben kendiminkini biliyordum.

"*Ne oluyor lan?*" Altın kırbaı tekrar salladığımda Pritkin bağırdı. Görünüşe göre o ve karabasanının hafızaları konusunda yapmaları gereken bazı entegrasyonlar vardı, çünkü bunu hatırlamıyor gibiydi. Ama şimdi bunun için endişelenemezdım.

Bir ateş baloncuğı kaptım ve onu bir fey'e doğru fırlatmaya çalıştım, ama onu rotasından çıkarmak için bir büyü gönderdi ve hemen yanıımızdaki bir ağaca çarparak patladı, her yere ateş yağdırdı ve Pritkin'in kanatlarını yaktı.

Alevleri bir büyüyle söndürmeyi başarmıştı ama bu ona bir saniyeye mal olmuştu ve neredeyse bizi bir ağaca çarpıyorduk. Bu lanet baloncuklarla başa çıkamadım ama *bunu* başarabilirim diye düşündüm. Ve bu sefer bir ejderha yakaladım.

Ve tıpkı daha sağlam kuzenlerinde olduğu gibi, bunlar da yanmıyordu. Kırbaı onu boynundan yakaladı, beş ya da altı kez dolandı, ama geri çekilirken etrafa kıvılcımlar saçması dışında hiçbir şey olmadı. Ama bu sorun değildi.

Aslında bu mükemmel diye düşündüm. Kırbaı bir tüy kadar hafifti ve canavarın ek ağırlığıyla bile elimde hiçbir şey yokmuş gibi hissediyordum. Çünkü ben değil, güç tutuyordu.

Bir an için kendime küçük bir sırtıma izni verdim.

Bu eğlenceli olacaktı.

Öyle de oldu. Ejderhayı fey'e doğru ileri geri savurmaya başladım, fey rotasından çıktı ve bir tanesinde bineğıyle birlikte bir ağaca çarparak tatmin edici bir şangırtıyla yere çakıldı. Diğerleri birbirlerine çarptı, iki ejderhanın kıvrımlı kuyrukları iç içe geçerek birbirlerine dönmelerine, hırlamalarına ve ateş püskürtmelerine neden oldu. Birkaç fey daha bineklerinden düşüp ormanın zeminine savruldu, düşüşlerini yumuşatmak için büyü yapmaya çalışırken büyük yaprak girdapları oluşturdular ve sonunda bir yaprak fırtınasına neden oldular.

Şunu yanan bir yaprak fırtınası yapalım, diye düşündüm, çünkü artık her şey yanıyordu.

"*Ne oluyor lan?*" Pritkin yine bağırdı.

Bu onun mantrası haline gelmişti.

"Bu yeni bir şey!" Soluk soluğına kaldım, gülmekle çığlık atmak arasında kaldım, çünkü bunun işe yaradığına inanamıyordum!

En azından, bir ağaç kırbacımın ucunu yakalayıp elimden çekene ve onun yerine bizi kırbaçlamaya başlayana kadar öyleydi.

Oldukça hızlı bir şekilde söndü, ancak birkaç fey duman içinde kalmadan önce değil, Pritkin'in kanatlarından birinin dörtte biri kesildi ve şimdi dengesiz bir şekilde havada savrulmaya başladık.

Pritkin küfretti, sonra diğer kanadını da eşit miktarda kesmek için bir büyü gönderdi, bunu yaparken acı içinde nefes nefese kaldı. Ve düşmemek için ona daha sıkı tutunmama neden oldu. Ve yardım ettiğimi düşünecek cesareti nereden bulduğumu merak etmeme!

Ama belki de biraz korkmuştum. Çünkü ateşli kırbaç, çıldırmış insan ve daha da çıldırmış ağaçlar feyleri korkutmuştu. Beni buradan çıkarın tarzında değil de, hadi hepsini öldürelim tarzında, ki bu da daha önce yaşadıklarımızdan pek farklı değildi. Artık dikkatli olmamaları dışında.

Bunun yerine, bir düzine atlarının boğazlarından fışkıran ve kaynayarak bize doğru gelen birleşik bir ateş topu gönderdiler. Pritkin bunu gördü, çünkü başını salladım ama tepki vermedi. Son saniyeye kadar, yukarı doğru fırladığında, yeni dengelenmiş kanatları yıldırım hızıyla tepki verdi ve ateş topu altımıza çarptı - ve sert bir şekilde çarptı.

Ve tabii ki bir ağaca çarptı. Ama hayır; bir ağaca çarptı. Bu, çılgın karaağaç gibi kocaman bir fidan değildi ama bu göreceli bir şeydi. Buralarda, boy ve çevre bakımından en büyük kızılâğaçlara rakip değilseniz, bu terimi hak ediyordunuz.

Bu yapmadı.

Aslında, Dünya'da bunun mümkün olup olmayacağını ya da ağırlığının onu çoktan devirip devirmeyeceğini bile bilmiyordum. Ama Faerie'nin farklı kuralları varmış gibi görünüyordu ve zaten yüksek olan ormanın üzerinde yükseliyordu, devler arasında bir dev, tam bir şehir bloğu genişliğinde ve o kadar yüksekti ki tepesini göremiyordum.

Ama yapmak üzereydim.

Çünkü bu kadar büyük ve bu kadar yakın bir şeyden kaçmanın yolu yoktu. Pritkin denemedi bile. Onun yerine neredeyse tamamen dik bir şekilde yan tarafa doğru kayarak ilerledi ve tam önümüzden bir ağaç kabuğu nehri akarken beni göğsüne sıkıca bastırdı.

Çılgılık atmadım; istesem de atamazdım. Yüzüme hücum eden rüzgâr yüzünden zar zor nefes alabiliyordum. Başımı eğip biraz hava almaya çalıştım ama bunun yerine altımızda boğazımda kalan azıcık şeyi yakalayan bir şey gördüm.

İki fey ateş fırtınası yüzünden dikkatleri dağılmamıştı ve tam arkamızdaydılar. Ve kazanıyorlardı. Nefeslerinin yakıcı sıcaklığını hissedebiliyordum, garip, kükürt kokusunu alabiliyordum, onlar ateş ederken dünyanın alevlerle kaplandığını görebiliyordum-

Ve sonra bir dal aramızdaki havayı yararak, binlerce topun binlerce sopaya çarpması gibi bir çatırtıyla onları yakaladı.

En yakın binici temas anında yok oldu. Onu görmedim ama et parçalarının ve uçuşan kanın havaya saçıldığını gördüm. Ancak biraz daha geride olan diğerini gördüm. O ya da atı inanılmaz reflekslere sahipti, sadece büyük dalın dış dalları tarafından vurulmuştu.

Bu onu bineğinden düşürmek için yeterliydi ama dallardan birini yakaladı, geri döndü ve yukarı çıkarken kara kurdelesini yakaladı. Ancak sonunda canına tak etmişti ve yönünü değiştirerek geceye karıştı. Zaten daha fazlasını göremezdim, çünkü Pritkin ve ben bir an sonra gölgelikten yıldızlarla dolu bir gökyüzüne fırladık, ikimiz de farklı nedenlerle de olsa nefes nefese kalmıştık.

Hava akımlarının üzerinde daireler çizerken ona sarıldım. Aşağıdaki orman çoğunlukla karanlıktı ama Mircea'nın nerede olduğunu sormama gerek kalmadı. Ağaçların arasında zikzaklar çizen bir ateş hattı vardı, çünkü kalan feyler üçüncümüze odaklanmıştı.

Ve sonra tüm ışıklar söndü.

"Mircea!" Fısıldadım ama o iyiydi. Bir sonraki an, ağaçların tepesinden siyah bir mermi bize doğru uçtu ve tam önümüzde havada durdu. Bunlarla bilinen bir yerde çılgınca bir görüntüydü: biri karanlık diğeri aydınlık iki meleği arkadan aydınlatan devasa, gümüş rengi bir ay. Aralarında sıkışıp kalmıştım ve delirip delirmedigimi merak ediyordum.

"Ne oldu?" Nefes nefese kaldım.

"Pusu," dedi Mircea, nefes almak için çırpınmıyordu ama almak istiyormuş gibi görünüyordu. "Ağaçların tek tek feylerin üzerine yaprak döktüğünü fark ettim ve onları

vahşı bir kovalamacanın içine sürükledi. Ve çevredeki ormanın hepsini birden gömmeye çalışmasına izin verdi."

"Bu ... iyiydi," dedim, tüm bunların ortasında bir şey fark edebilmiş olmasına şaşırarak.

"Bir m o l a için yeterince iyi; bunu bitirmek için yeterince iyi değil," dedi acımasızca.

Pritkin, "Bizi takip eden sürücülerden biri kaçtı," diye ekledi.

"O zaman yakında tekrar ava çıkacaklar. Ve tüm silahlarımız orada." Geldiğimiz yolu başıyla işaret etti.

"Hangi silahlar?" Ben sordum.

"Hepimizi gösteren illüzyonlu ağaç mı?" Ve tamam, bu en azından bir şeyi açıklığa kavuşturdu.

Başımı salladım.

"Karanlık feylerin ayırabileceği her şeyle donatıldı. Aeslinn'in halkını, düşman cephaneliklerinden biriyle birlikte bizi de havaya uçurduklarına inandırmayı amaçlıyorduk."

Pritkin, "Fey'i bizi acımasızca takip ediyor," diye ekledi. "Seni kaybettiğinden beri. Hâlâ hayatta olduğumuzu düşünüyorsa yer altına inmek işe yaramayacaktır."

"Ve sen de yer değiştiremezsin," dedim, birden içimde kötü bir his belirdi. "Hayır. İksirin sende aktif olduğunu sanıyordum. Nasıl şeytan-"

Bir elimi kaldırdım. Bir şeylerin üstesinden gelmeye çalışıyordum ve vücudu o büyük kanatların ritmiyle inip kalkan bir adama tutunmak konsantrasyonuma yardımcı olmuyordu. Ama aslında buna ihtiyacım da yoktu.

Orospu çocuğu.

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum zaten," dedim ona.

"Ne işe yaramaz?"

"Değişmek. Ya da saklanmak. Ya da yere inmek-"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"*Faerie*'den bahsediyorum. Ona baskı yaptığım için beni buraya aldığını sanıyordum-"

"Onunla konuşabilir misin?" Mircea araya girdi.

"Tam olarak değil. Ama sanırım o beni anlıyor. Sanırım ben de sonunda onu anlıyorum."

"Cassie-" diye başladı Pritkin, dişlerini sıkarak.

"Kaçmamızı istemiyor," dedim açık açık. "Savaşmamızı istiyor. Savaşçı istiyor, hatırladın mı? Ve bizi etiketledi."

"Bu sadece bir teoriydi-"

"Bu bir teoriden daha fazlası. Beni buraya senin planını bozmak için getirdi - bir şansı olduğunu düşünmüş olmalı ve bunu istemedi. Ama beni o feylerin yoluna, hem de tam yoluna bıraktı ve birdenbire-"

"Kaos," diye mırıldandı Mircea.

Başımı salladım. "Burada savaşmamı sağlayan güçleri gayet iyi kullanabildiğimden bahsetmiyorum bile ama kaçmamı ya da seni buradan çıkarmamı sağlayan güçleri kullanamıyorum. Burası onun dünyası ve beni kapatıyor. Eve döndüğümde her yerde yer değiştiriyordum, sen de öyle olmalısın. Saatler önce buradan gitmiş olmalıydın ama o gitmeni istemiyor-"

"Bu çok mantıklı olurdu," dedi Mircea.

"Hiç mantıklı değil!" Pritkin hırladı. "Ne bekliyor ki? Bir orduyla savaşmamızı mı?"

Mircea ona, "Zaten yaptın ve oldukça büyük bir ısıruk aldın," diye hatırlattı. "Görünüşe göre bir tane daha istiyor."

"Nasıl? Bu da ne-"

"Geçen sefer yaptığınızı yapamaz mısınız?" diye sordu keçi aniden, mükemmel aksanlı İngilizcesiyle.

"Hayır," diye hırladı Pritkin.

Mircea, "Bunun için şu anda sahip olmadığımız bir kanal gerekiyor," diye ekledi. "Konuşabiliyor musun?" Küçük şeye bakarak söyledim.

O tuhaf, dikdörtgen göz bebekleri bana odaklandı. "Elbette konuşabilirim."

"O zaman neden söylemedin? Günlerdir hiçbir şey söylemedin!"

"Sana söyleyecek bir şeyim yoktu. Şimdi var-"

"Peki bu ne?"

"Ördek!"

Ve, kahretsin.

Feyler bizi çoktan bulmuştu, muhtemelen kaçan fey sayesinde. Ve aniden bu tarafa doğru hızlanan yüz kadar ateş topu da bunu kanıtlıyordu. Pritkin havalandı, ama ben diğer tarafa bakıyordum ve gökyüzüne savrulan ateş dalgasını mükemmel bir şekilde görebiliyordum, geceye karşı garip bir şekilde güzeldi. Ve hemen arkasında, gövdeleri ağaç tepelerinden siyah hayaletler gibi yükselirken rüzgârda savrulan şerit saçlarıyla çok sayıda atlıyı vurguluyordu.

Atlarına uygun giyinmiş ve pelerinleri arkalarından akan bir Azrail ordusuna benziyorlardı. Ağaçların tepelerinden süzülürken, büyülerinden kaçmak için delicesine hızlı giderken ve yolumuzda bizi yavaşlatacak hiçbir engel kalmamışken peşimizden akıyorlardı. Ama bu sefer diğer yöne gidiyorduk.

"Ne yapıyorsun sen?" Yüzüme tokat gibi çarpan soğuk rüzgâra karşı sesimi duyurabilmek için bağırdım. Esinti kelimelerimi daha boğazımdan çıkmadan koparıp aldı ama Pritkin zihinsel olarak bir şeyler yakalamış olmalıydı.

Faerie savaşmamızı istiyor; savaşacağız, dedi ve zihinsel sesi bile vahşiydi.

Ağacı düşünüyorsun, dedi Mircea yanına gelerek.

Daha iyi bir fikrin var mı?

Açıkçası, hayır.

O zaman sıkı dur. Bu yakın olacak.

Mircea cevap vermedi ama paylaştığımız bağdan yayılan gerginliğini hissedebiliyordum. Ve sonra ağaçların arasından aşağıya doğru daldığımızda, peşimizde bir fey ordusu vardı ve onlar da daha hızlı hareket ediyorlardı. Platforma çarptığımız gibi bizi batırdılar, bizi sarsan bir iniş yaptılar ve daha sonra o siyah keçeyle kaplı bagajdaki bir deliğe doğru yuvarlandılar. Ve sonra-

"Augggghhhh!" Yukarıdan aşağıya doğru uzanan küçük bir parça gri dışında tamamen karanlıkta, devasa, içi boş gövdenin ortasından aşağıya, aşağıya, aşağıya dalarken bağırdım. Pritkin, sırtına sıkıca yasladığı o koca kanatlarıyla düşüşümüzü engellemeye çalışmıyordu bile. Geriye kalan tek ses ısıklık çalan rüzgâr, benim çığlıklarım ve Mircea'nın "*Şimdi! Şimdi!*" diye bağırmasıydı. *Şimdi!"*

Daha ne demek istediğini anlamaya fırsat bulamadan, büyük bir sarmaşık ağının üzerinde, bizi birkaç kat yukarı uçuracak kadar sert bir şekilde zıplamaya başladık, tam o sırada yukarıda kıyamet koptu.

Kaynayan turuncu ve siyah ateş fırtınasına bakarken zıplamaya devam ettim. Fey bedenleri parçalara ayrılmadan önce kısa süreliğine orasını burasını karartıyordu. Bir aile arabasından daha büyük parçalar halinde üzerimize düşmeye başlamadan önce alevler içinde kalan yaşlı ağacın çürüyen tahtalarına.

Sonra beynim teslim oldu ve kendimden geçtim.

OceanofPDF.com

Yirmi Sekizinci Bölüm

Uyandığımda üzerime eğilmiş kocaman bir kadın gördüm. Şişman olduğundan değil; kalın boynunun yanlarından, vücut geliştirmeci büyüklüğündeki ön kollarına kadar her yerinden kas fışkırıyordu. Hayır, sadece iriydi, yüzü o kadar genişti ki, biraz geri çekilene kadar görebildiğim tek şey yüzüydü.

Ve bana bir şey fırlattı.

Başımı yerdeki bir palet yerine bir yatakta olsaydım yatak başlığı olacak şeye çarpana kadar geri çekildim. Neyse ki arkamdaki duvar saman gibi yumuşaktı; ne yazık ki, ben ve gülünç derecede iri kadın birbirimize bakarken başımdan aşağı süzülen bir toz bulutunu yerinden oynattı. Sonra bana yine bir şey fırlattı.

"Sop," dedi.

Derin, çakıllı bir sestti, az önce fark etmeseydim beni daha da korkutacaktı: saçında küçük örgüler vardı. Renkli ip ve kurdele parçaları ve birkaç solmuş çiçekle örülmüşlerdi, tıpkı bir kızın bahar festivali için yaptığı gibi. Ve parmakları farklı renklerle boyanmıştı, sadece tırnakları değil, parmak eklemlerine kadar, toprak tonlarından oluşan bir gökkuşağında: yanmış umber, tozlu sarı, lavanta, kırmızı aşı boyası ve çivit mavisi. Garip bir şekilde şenlikliydiler de, bu yüzden elinde tuttuğu şeyi fark etmem bir anımı aldı.

"Sop," dedi tekrar.

Ondan elindeki kâseye doğru baktım. Topraktan yapılmıştı, bir lavabo büyüklüğündeydi ve içinden bir kepçe sapı çıkıyordu. Dumanlı ve zengin kokuyordu.

"Çorba mı?" Canlanarak sordum ve içeri bakmaya çalıştım.

Ama ben yarı yatar pozisyondaydım ve o da yaklaşık 1.80 boyundaydı, bu yüzden işe yaramadı. Oturdum ve tekrar denedim. Ve, yeterince emin, gibi görünüyordu

Çorba, bir çeşit sebze çeşidi... Aslında harika kokuyordu.

"N'aber?" diye sordu, kocaman yüzü meraklı bir ifadeye bürünmüştü.

Gözleri küçüktü ve biraz miyop gibi görünüyordu, ama oldukça soluk bir renkteydiler. Onlarla göz göze geldim ve birden o iri yarı adam artık o kadar da korkutucu görünmemeye başladı. Başımı salladım.

"Çorba."

"Sup."

"Sooouuuup."

"Sooo-up?"

Tekrar başımı salladım ve birkaç kez daha telaffuz ettim. Bu doğru bir hamle gibi görünüyordu, çünkü yüzü parlak beyaz dişlerini gösteren kocaman bir gülümsemeye dönüştü, bir tanesi bile kırık ya da eksik değildi. Genç olduğunu fark ettim. Muhtemelen benden daha gençti.

Ona gülümsedim. "Çorba."

"Çorba! Çorba!" Belli ki çok sevinmişti. "Çorba! Çorba!"

Biri ona seslendi, omzunun üzerinden baktı, sonra kalktı ve mutlu bir şekilde yeni kelimesini mırıldanarak dışarı çıktı. Çorbayı denedim ve yüzümü buruşturdum. Cennet gibi görünüyor ve kokuyordu ama tadı hiçbir şeye benzemiyordu. Hiçbir şeye.

Kaşlarımı çattım ve ayağa kalkmaya başladım ama başım o kadar dönmüştü ki tökezledim. Kendimi yakalamak için elimi uzattığımda, bir an için parmaklarımın altında sert eski tahtalar yerine halı hissettiğimi sandım. Aniden sert ve hızlı bir şekilde üzerime çullanan izlenimler gibi, bu da kafa karıştırıcıydı: Mircea ve Pritkin bir şey hakkında tartışıyorlardı, sesleri kulaklarımda yankılanıyordu; Pritkin beni sıkıca tutuyor, vücudunun uzunluğuna doğru geri çekiyordu, küçük paletimi ısıtıyor ve korkularımı yatıştırıyordu; bizi kontrol etmek için gelen çeşitli diğerleri, odayı yiyen gölgeleri olan devasa, hantal şekiller ve sonra tekrar sessizce uzaklaştılar, bu kadar büyük yaratıklar için şaşırtıcı derecede hafif adımlarla.

Elimi başıma koyup bekledim ama başka bir şey hissetmedim. Sadece bir an sonra geçen hafif bir baş dönmesi. Bir kez daha denedim, sonra ayağa kalkmayı denedim - bu sefer daha dikkatliydim.

Oda sabit kaldı. Ve boştu, görünürde kimse yoktu, mobilya yoktu ve sadece yerdeki tek bir fener ışık sağlıyordu. Onu aldım ve kapıya yöneldim ama orada da kimse yoktu. Dost canlısı komşum çorbacı kadın da dahil.

Yine de başka bir şey vardı.

Herkesin nerede olduğunu görmek için seslenmek üzereydim. Ama koridora ilk ben adım atmış ve ışığı tutmuştum ve kelimeler dudaklarımdan döküldü. Karanlık olduğu için değil, duvarlarda sadece kendi ateşim titrediği için. Ya da onu kullanan yaratıkların boyutları düşünülduğünde biraz küçük olduğu için değil.

Ama güzel olduğu için.

Burada bir yamaçta kıvrılan bir buğday tarlası gibi dokunmuş bir saman yığını vardı; burada bir dizi böcek kabuğu vardı, dolambaçlı bir çizgide dizilmişlerdi, düşük ışık onları akan bir nehir gibi parlatıyordu; burada bir orman gibi duran yeşil bir yosun vardı; kış tarlalarındaki koyunlar gibi kurumuş acelelerin arasında bir araya toplanmış kirli beyaz yün tutamları vardı.

Feneri daha yükseğe kaldırdım ve süslenmiş olanın sadece kapımın etrafındaki alan olmadığını keşfettim. Koridorun iki yanında uzanan tüm alan duvarlardan çok devasa duvar halılarına benziyordu. Gözlerim üzerinde gezinirken bir kırın soyut bir temsilini oluşturuyorlardı.

Trollerin zorla çıkarıldıkları vatan belki de?

Bilmiyordum ama baktıkça daha fazlasını görüyordum: kil parçalarından oyulmuş koyu sarı uçurumlar; duvarın içinden çıkan ağaç parçalarındaki çizgilerin oluşturduğu yükselen dağlar; salkım salkım sarmaşıkların geniş çizgilerini takip eden şelaleler; kurumuş çiçeklerle kaplı bir çayır. Soyuttu ve yakından çok uzaktan görülebiliyordu; öyle ki bu manzaranın kasıtlı mı yapıldığını yoksa yapımcıların ellerinin çalışırken zihinlerinde doğal olarak mı bu görüntüleri oluşturduğunu anlayamıyordum. Ama koridordan geçerken hepsini görebiliyordum, titreyen lamba ışığıyla harika bir hayat kazanmışlardı.

Elimi uzattım, küçük bir koyunun yünlü sırtını okşadım ve her gün ona bakmaya ve hatırlamaya nasıl dayanabildiklerini merak ettim.

Belki de amaç buydu, Cassie!

Koridor, kullanıcılarına göre çok küçük görünen bir kapıyla son buluyordu; kapının ardında, büyük gövdedeki bir düğümle rüzgârdan bir şekilde korunmuş bir balkon vardı. Ya da belki de kıvrımlı bir yürüyüş yolu daha doğru bir tanım olurdu, çünkü az önce çıktığım arı kovani şeklindeki kulübenin yan tarafında kayboldu. Dönüp yukarı baktığımda, küçük bir köyü andıran, sanki ulu ağaçtan çıkan mantarlarmış gibi kat kat yığılmış, birbiriyle tuhaf bir şekilde örülmüş diğer kulübelerden oluşan büyük bir yığın gördüm. Yine de tehlikeli tünelerine rağmen sabit duruyorlardı.

Daha yakından bakılmayı hak ediyorlardı ama bakılmadılar. Arkamı dönmüştüm, karanlıkta bir ışık parıltısı dikkatimi çekmişti. Ve beni yolumda durduran bir şey gördüm.

"Çorbadan olduğunu sanmıştım," dedim boş boş.

Mircea patikanın biraz aşağısındaki bir noktadan döndü, irkilmiş görünüyordu; sanırım beni duymamıştı. Bırakın bir efendiyi, bir vampir için bile normal bir şey değildi bu. Ama nedenini kesinlikle anlayabiliyordum.

Çünkü kokladığım duman akşam yemeğinden gelmiyordu.

Bunun yerine, tüm orman yanıyor gibi görünüyor, vücudunu bir cehenneme karşı siluet haline getiriyordu. Devasa nöbetçi ağaçlar hayalet gibi bir ihtişamla duruyor, gölgeleri uzaklara doğru kaybolurken belirsiz, mavi-siyah bir karanlık oluşturuyordu. Ancak otoyol sistemi, ondan geriye kalanlar, şimdi ateşli bir şerit gibi ağaçların arasından geçiyordu. Ve arkamızdaki gibi birkaç kamp, gümüşü devlerin yan tarafında yanıyor, bazıları artık sadece kararmış küller halindeyken, diğerleri üzerlerinde devasa yaralar açarak ahşabı kavurmaya devam ediyordu.

Mircea kolumu tuttu ve ben de inişe çok yaklaştığımı fark ettim. Geçitte korkuluk yoktu ve aşağı inmek için gülünç derecede uzun bir yol vardı. Ama geri adım atmadım.

Buradan görünen manzara daha da ürkütücüydü.

İkincil gölgelikteki küçük ağaçların çoğu kaçmış, önümüzde geniş bir açık alan ve aşağıda sadece çıplak, çalkalanmış toprak bırakmıştı. Diğerleri ise ateş onları tüketirken kazığa geçirilmiş cadılar gibi oldukları yerde kıvranıyordu. Ya da kararmış cesetleri geçmişteki ıstırapın bir kanıtı olarak kıpırdamadan duruyordu.

Ve şimdiki nefret.

Mircea yumuşak bir sesle, "Zeus ordusundan daha fazla kayıp vermekten hoşnut değildi," diye onayladı.

"O zaman neden bize saldırmıyor?" Kendi sesim sertti.

"Glamourie. Karanlık feyler özellikle yeteneklidir. Bazı kampları terk ettiler ve onları aydınlık feylerin bulup yakması için bıraktılar ama bunu bulamayacakları konusunda teminat aldım."

Bu bir teselli olmalıydı ama değildi; şu anda ne olacağını bilmiyordum.

Ona bakmak için döndüm. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları rüzgârda savruluyor, gözlerine yansıyan aynı rastgele kıvılcımlarla aydınlanıyordu. Bu gece onlar da karanlıktı, yükselen gücün ışıltısı yoktu. Yapmak zorunda kaldığı onca iyileşmeden sonra geriye hiç güç kaldığından şüpheliydim.

Ve birden onu tekrar gördüm, o kampta, onu ve Pritkin'i ilk bulduğum yerde. Büyük Mircea Basarab, Kuzey Amerika Konsolosu'nun ikinci komutanı, vampir dünyasının önde gelen ışığı ve tanıdığım en güçlü yaratıklardan biri ... kazığa oturtulmuş, kanlar içinde ve çaresizdi. Başımın döndüğünü hissettim.

"Bunu yapamam," dedim ona, dudaklarım uyuşmuştu. "Bu çok büyük. Ben sadece . . . *Yapamam*.

."

"Hepimiz için çok büyük," dedi ve bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti.

Gertie'nin evindeki yatakta olduğu gibi yine titriyordum; karşı karşıya olduğumuz gerçek, kendime söylediğim tüm yalanların altını oymuştu. İnkârın kraliçesiydim; bölümlere ayırmada ustaydım. Her zaman öyleydim; Tony'nin evinde çocukluğumu geçirmemi sağlayan şey buydu, bir kafa koridorda zıplarken piyano ayaklarındaki kıvrımları dikkatle izliyordum.

Ama bunu bir türlü bölümlere ayıramıyordum. Küçük bir kutuya geri koyup unutamıyordum. Kilitleyip anahtarı atamıyor ve kendime bunu yarın düşüneceğimi söyleyemiyordum.

Orada durup titremekten başka bir şey yapamadım.

Mircea beni kulübenin yanındaki banka götürmeden önce uzun bir süre bana sarıldı. Aniden oturdum. Kendimi kaybediyordum; bunun olduğunu hissedebiliyordum. Sanki beni temellendiren ana kayadan kopup bir uçuşuma düşüyordum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum.

Hakkını yemeyelim, Mircea bana her şeyin yoluna gireceğini söylemedi. Hiç konuşmadı. Sadece orada oturdu, ellerimden birini tuttu ve benimle birlikte ormanın yanışını izledi.

Bir süre sonra, kır sakallı kocaman bir erkek trol, ağırlığını taşıyabildiğine şaşırdığım yürüme yoluna çıktı. Gerçekten de dev gibiydiler; kas üstüne kasları, kocaman kafaları ve bana içerideki koridoru hatırlatan tuhaf, yamalı kıyafetleri vardı. Giysiler, el altında ne varsa ondan yapılmış, sonra da yıllar boyunca aynısıyla tekrar tekrar onarılmış gibi görünüyordu. Sonuçta ortaya, farklı kumaş türlerinin, derinin, eski süetin, kürkün ve bir ömür boyu süren seyahatler sırasında toplanan küçük süs eşyalarının bir karışımı olan şaşırtıcı derecede güzel parçalar çıkmıştı.

Kıyafetleri muhtemelen tüm hikayesini anlatıyordu, eğer onları nasıl okuyacağımı bilseydim. Ya da soracak dil becerisine sahip olsaydım. Bilmiyordum, bu yüzden orada öylece oturdum, belli belirsiz hayranlıkla bakarken kafamın arkasında bir şey çılgılık atmaya başladı.

Bize puro ile sigara arasında bir çift kahverengi, topaklı şey uzattı, ben reddettim ve Mircea kabul etti. Mircea da yaratığın iri başparmağı ile işaret parmağı arasında tutuşturduğu bir ışığı kabul etti. Kırışmış fey bir pipo yaktı, gecede bir başka kırmızı parıltı, sonra platformun kenarına tükürdü, hafif fey hakkında çeviriye ihtiyaç duymayan açık bir yorum.

Yolun sonunda bir arkadaşını selamlamak için sessizce ilerledi ve ikisi de konuşmadı.

O tür bir gece değildi.

Mircea sessizliği korudu, bir süre orada oturup sigara içti. Ve birkaç üst ağaç sırasındaki boşluklardan görülebilen yıldızlara baktı. Rüzgâr havada kıvılcımlar savururken, ay ışığının birkaç parmağı gölgelikten aşağıya doğru itiliyor, ışıkları aşağıdan gelen parıltıyla savaşıyordu.

Garip bir şekilde huzurlu bir manzaraydı, sanki cehennemin ön odasında mola vermek gibiydi.

Bacaklarımı yukarı çekip sarıldım. Bir an için gözlerimi kapadım ve Mircea'nın dumanının kokusunun tadını çıkardım. Sigara gibi kokmuyordu.

Marco'nun puroları. Bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Yabancı bir dünyada oturduğumuza dair küçük bir işaret daha.

"Bu gece karım hakkındaki gerçeği keşfettim."

Kelimeler sessizdi, o kadar ki hemen fark edilmediler. Sadece beni yarı trans halinden çıkardı ve başımı ona doğru çevirmeme neden oldu. Gözlerimi açtığımda onun havada soyut resimler çizen duman dolu bir iç çekiş yaptığını gördüm. Kibar, zarif ve genellikle çok rafine olan ustayı, kötü sarılmış bir esrara benzeyen bir şeyi içerken, bir hippie tuniği - tozluklu alacalı yeşil bir şey - giyerken ve bir kulübeye yaslanırken izlemek biraz gerçeküstüydü. Ama artık hiçbir şey normal değildi.

Ve sonra sözleri eve çarptı.

"Ne?"

Bir nefes daha çekti, onu da bıraktı ve yıldızlara biraz daha baktı. "Peşinde olduğumuz küçük yaratık onun bir arkadaşıydı, acı çeken bir arkadaşı da diyebilirsiniz. Bana her şeyi olmasa da çok şey anlattı. Bu . . . beklediğim gibi değildi."

"Ne bekliyordun ki?"

Aslında bunu düşünmek için zaman ayırdı ki bu da alışılmadık bir durumdu. Konsolosun baş diplomatının her zaman hazır bir ya da iki ya da üç cevabı olurdu. Ama bunu sanki ben gelmeden kısa bir süre önce öğrenmiş gibi düşünüyordu.

"Emin değilim," dedi sonunda. "Onu bulmaya odaklanarak o kadar uzun yıllar geçirdim ki, sanırım o her şeyden çok bir ödül, yaşayan, nefes alan bir kadın yerine ulaşmaya çalıştığım bir hedef haline geldi. Elbette, bu zamanın çoğunu onun öldüğünü düşünerek geçirdim, ama aksini keşfettikten sonra bile . . . Onu gerçekten hiç düşünmedim.

"Kendimi düşünmekle çok meşguldüm." Kaşlarını çattım. "Sen mi?"

Başını salladı ve çıkardığı dumanın da sallanmasına neden oldu. "Onu savunmaya koşan parlak zırhlı şövalye olduğumu sanıyordum. Onu korkunç bir kaderden kurtaran kişi. Kahraman."

"Ve sen değil miydin?"

Güldü ve sesi gerçek gibiydi. Beklediğim gibi acı ya da sert değil, sadece bir kahkaha. Bu şartlar altında, sarsıcıydı.

Ama bu sefer tepkimi fark etmemiş gibiydi, soruya da cevap vermedi. Orada oturup biraz daha sigara içti, orman yanıp ağaçlar kaçışırken ve ben Aeslinn'in adamlarından bir grup garip, vahşi atlarıyla geçerken ne yapacağımı merak ettim. Korkuyla içeri mi kaçırdım yoksa kendimi balkondan aşağı atıp onlara mı saldırırdım?

Sonra neyim var diye merak ettim.

"Çok tuhaf," diye mırıldandı Mircea. "Yıllarca -benim durumumda yüzyıllarca-

-Kendinizi tanıdığınızı düşünürken, aslında hiç tanımadığınızı fark edersiniz."

Hiçbir şey söylemedim ama bana sigarasını uzattığında aldım. Çünkü bu, düşündüklerime biraz fazla yakın gelmişti. Artık kendimi tanıımıyordum; kim olduğumu ya da kime dönüştüğümü bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum.

Bunun dışında duman zengin ve baş döndürücüydü ve beni daha da sersemletti. Birkaç nefes çektikten sonra, banktan düşmeden önce geri verdim.

"Yıllarca kendime bunu onun için yaptığımı söyledim," diye devam etti Mircea, gözleri uzakta. "Korkunç bir yanlış düzeltmek için; anlamsız bir ölümü engellemek için. Ya da aslında ölmediğini öğrendikten sonra, onu kurtardığımı ve onu kaçıran caniyi cezalandırdığımı söyledim. Bunu aileyi yeniden bir araya getirmek, kızımın annesini tanımasına izin vermek için yaptığımı-"

Sözünü kesti. "Binlerce şey. Kendime binlerce şey söyledim ve hepsi de yanlıştı.

"Hepsi yalandı."

"Mircea-"

"Bunu *kendim* için yapıyordum," dedi, sesi aniden ısrarcıydı. "Ve ona olan büyük sevgimden değil; doğrusu, şimdi onu hiç tanımadığımı fark ediyorum. Ama gururdan, öfkeden, kibirden. Biri karıma bunu yapmıştı; biri onu benden almaya cüret etmişti; biri onu incitmişti ve dolayısıyla beni de incitmişti ve ben de bunu onlara ödetecektim.

"Kardeşimi yüzyıllarca hapsettim, bana nerede öldüğünü göstereceğini diye, böylece onu kurtarmak için zamanda geri dönmenin bir yolunu bulabilecektim. Bana bu hizmeti yapmaları ve beni oraya geri götürmeleri için onları ikna etmek için Pythias'ın peşine düştüm. Komplolar kurdum, planlar yaptım ve entrikalar çevirdim.

"Ve hepsi, her bir parçası benim içindi. "Ama yine de bunu göremedim. Şimdiye kadar."

Kaşlarımı biraz daha çattım. Vampirler genellikle motivasyonlarla o kadar da ilgilenmezlerdi. Bir insan mahkemesi birini öldürmek istemediğinizi, örneğin bunun bir kaza olduğunu dikkate alabilirdi. Bir vampir mahkemesi umursamazdı.

Ama burası bir mahkeme değildi ve Mircea'nın davranışlarının ardındaki neden onun için çok önemli gibi görünüyordu.

"Hayır," dedi ve sesinde şimdi acı vardı, her kelimesinde bir tang vardı. "Anlamadım. Etrafımdakilere ne kadar zarar verdiğimi, ailemi ihmal ettiğimi, kızımı kendimden uzaklaştırdığımı, seninle olan ilişkiyi mahvettiğimi hiç düşünmedim. Tüm bunlara karşı kördüm ve sonra ben bencilce arayışımı sürdürürken karımın bunca zamandır ne yaptığını keşfettim."

"Ne yapıyordu?" Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için sordum.

Öne doğru eğildi, kollarını dizlerine dayadı, yarı içilmiş purosunu parmaklarının arasından sarkıyordu. Duruşu rahat, hatta gevşekti ama yüzü hararetti. "Sahip olduğumdan çok daha fazlası. Ya da hayal edebileceğimden."

"Tanrıların buradayken yaptıkları bir grup deneyden biriydi, ... yapmaya çalışıyorlardı. Sanırım birbirleriyle sürekli savaştıkları için onlara süper askerler diyebilirsiniz. Vampirler de ilk deneylerden biriydi, tıpkı wereler gibi. Bugün var olan pek çok karanlık fey türü gibi."

Bunu anlamaya çalışırken biraz göz kırptım. Senato'nun Mircea'nın kızı Dorina tarafından bazı konularda bilgilendirilmiş olması dışında daha da zor olabilirdi. Kısa bir süre önce, savaşta kaybedilenlerden birinin yerine senatör olmuştu ve bu karar -bir dhampir olduğu düşünüldüğünde tartışmalı olsa da- meyvelerini vermeye başlamıştı.

Yükselmeden önce serbest çalışan bir ajan olarak çalışmış, bazen babası için Senato görevlerini üstlenmiş, bazen de yanlışlıkla bir canavar doğuran ve bunu kimse öğrenmeden örtbas etmek isteyen sinirli efendiler için hortlak avına çıkmıştı. Bu sırada

Pek çok insanla tanıştı ve onlardan kimsenin alamadığı bilgileri alma konusunda bir yeteneği var gibiydi.

Bu yeteneğini Senato adına kullanmaya devam ediyordu ve getirdiği hikâyeler bazı toplantılara kesinlikle renk katıyordu, ancak bunların ne kadarına inandığımdan emin değildim. Ama doğru olduklarını tahmin ediyordum. Ve bir şeyi açıklıyorlardı.

"Aeslinn bu yüzden onun peşine koca bir ekip gönderdi," dedim hatırlayarak.

Mircea ve ben, karısını, kendisine hakaret ettiğini düşünen dengesiz, çılgın bir köpek katili olan kardeşinin ellerinde korkunç bir ölümden kurtarmak için zamanda geriye gitmiştik. Ancak oraya vardığımızda, karısının çoktan kendini kurtardığını ve bir grup fey tarafından kaçırıldığını fark ettik. Onları Faerie'ye kadar takip ettik ama çok uzaklaşmadan onları kaybettik.

"Aeslinn kiminle uğraştığını biliyordu," diye onayladı Mircea. "Biz bilmesek bile. Yine de, onu Dünya'dan almalarından kısa bir süre sonra halkından kaçtı. Ondan ne istediğini bilmiyorum ama muhtemelen damarlarındaki tanrı kanıyla bir ilgisi vardı. Tanrılar kendi güçlerini denemek için kullanırlardı ve kral da bunu takıntı haline getirmiş gibi görünüyor. Ama kadın onun ödülünü reddetti ve kaçtı.

"Ve bana geri dönmedi."

"Nereye gitti?" Bilmek istediğimden emin olmadan sordum. Mircea'nın çenesi gerilmiş ve sigarasını tutan eli sıkılmıştı.

Ama beni duyduğunu sanmıyordum.

"Hayır," dedi, gözlerini yanan ormana dikerek. "O geri dönmedi. O benim kadar çıkarıcı değildi. Bunun bizimle, ne istediğimizle, neye ihtiyacımız olduğuyla ilgili olmadığını anladı. Ne kadar bencilce arzularımız olduğunu.

"Bundan daha fazlası var." Aniden bana döndü, karanlık gözleri yoğunlaşmıştı. "İşte bu yüzden Faerie ile konuşmanı istiyoruz."

OceanofPDF.com

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

"Ne?" Konunun aniden değişmesi beni şaşırttı.

"Ya da en azından denemek," diye düzeltti Mircea. "Yeni bir müttefikimiz olabileceğini fark ettiğimizden beri bunu birçok kez denedim. Ama pek başarılı olamadım. O bizim gibi iletişim kurmuyor."

"Mircea-"

"Ama daha çok bir fidyeye notu gibi. Sadece yeni bir mesaj oluşturmak için bir gazeteden kesilen kelimeler yerine, hafıza parçaları gönderiyor. Bizim için noktaları birleştirmeye çalıştığına inanıyorum ama onu anlayamıyorum. Ne gönderdiğini bile sizin kadar net göremiyorum."

"Evet, ama-"

"Seni Common'da takip ederken her şey çok netti, sanki gerçekten oradaymışız gibi. Ama bunu denediğimde-" başını salladı. "Loş, uzak, neredeyse tanınmaz halde. Sesler çarpıtılmış; görüntüler çarpıtılmış. Bunun ne tür bir iletişim olduğunu bilmiyorum ama tamamen zihinsel olduğunu sanmıyorum. Bir tür ruh bağı olduğunu düşünüyorum ama benim fey ruhum yok-"

"Ben de öyle!" Sonunda ağızından bir kelime çıkabildi. Ve ciddi görüldüğü için endişelendim.

Ve sonra bunu doğruladı. "Hayır, ama sende yarı tanrı olan biri var. Faerie'nin içinde doğduğu evrenden bir yaratığın bir parçası ve şu anda ondan kopmuş olsa bile hala içinde yaşıyor."

"O zaman yeteneğimi ödünç al, eğer senin için bu kadar önemliyse!"

"Dediğim gibi, denedim. Ama bu bir yetenek değil Cassie, sen busun. Bizi birbirimize bağlayan büyü pek çok şeyi ödünç almamızı sağlıyor ama bunun bir sınırı var gibi görünüyor. Sen kan içip ondan beslenemezsin ve ben de bunu yapamam. En azından yeterince iyi değil."

Aniden ayağa kalktım ve platformun kenarına doğru yürüdüm, aşağıda hala yanan ateşleri gördüm. Birkaç ağaç alevlerden birinin etrafında toplanmıştı,

alevleri söndürmek için köklerini kullanarak tozu havaya savurdular. Başarmışlar ama çok geç kalmışlar.

Durduklarını ve bir an için arkadaşlarının hareket etmesini, yanıt vermesini, hayatın devam ettiğini bir şekilde göstermesini neredeyse insani bir beklentiyle beklediklerini gördüm. Ancak bu gerçekleşmeyince yavaşça uzaklaştılar. Onu geride bırakarak, aşağıdaki yaralı araziye dağılmış ölülerin kararmış ormanına katıldılar.

Kendi dünyaları, diye düşündüm acı acı. Feyler Faerie'ye bunu yapıyorsa, bize ne yaparlardı? *O* ne yapardı?

"Cassie?"

"Karın nereye gitti?" Kabaca sordum.

"Bu savaşta bize müttefik bulmak için. Kralın yanında bir tanrı var. Eğer zafer kazanma şansımız olarsa ona karşı toplayabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var."

Faerie'ye ihtiyacımız var, sözü aramızda havada uçtu ama Mircea bunu söylemedi. Söyleseydi, onu geri çevirirdim. Haksız olduğu için değil - yardıma ihtiyacımız vardı, bulabileceğimiz her şeye. Ama onun bize yardım edeceğinden şüphelendiğim için.

Ama sormadı.

Zaten bir önemi de yoktu.

"Onunla konuşamam,"

dedim.

"Bize daha önce anlattıklarınıza bakılırsa, zaten anlatmışsınız."

"Hayır," diye arkamı döndüm. "*Ben* konuştum. Beni kullandı, tanrıların bizi her zaman kullandığı gibi. Neredeyse hepimizi öldürttüğü zaman yaptığı gibi. Benimle *konuşmadı!*"

Yüzümde ne vardı bilmiyorum ama her neyse onu şaşırtmış gibiydi. Büyük Mircea Basarab gerçekten de gözlerini kırptı. Ama hayatı boyunca benden çok daha korkunç yaratıklarla pazarlık etmişti ve bu uzun sürmedi.

"Ama iletişim kurmaya çalıştı. Sana odaklanmıştı."

"Aynı düşmanla savaşıyoruz. Aeslinn'in başkentine saldırdığımızda üçümüzü görmüş ve faydalı olabileceğimize karar vermiş olmalı. Ama bize müttefik gibi davranmıyor. Bize, biz tükenene ve o yeni bir düşman bulana kadar sorunlarına atabileceği bir top yemi gibi davranıyor."

Patsies! Bu gece hepimizi öldürebilirdi, peki ne için? Zeus'u zaten umursamadığı birkaç askerden daha mahrum etmek için mi?"

"Ama mesele de bu zaten," dedi Mircea. "Ne istediğini ya da daha önemlisi ne *bildiğini* bilmiyoruz. Burada her şeyi görüyor gibi görünüyor; kralın ne planladığına dair bir fikri olmalı. Ve pazarlık yapmaya istekli-"

"Bunu bilmiyoruz-"

"Bu gece sana istediğini verdi-" "Bana istediğini verdi!"

"Peki bunlar birbirini dışlıyor mu?" Bana sabit bir şekilde baktı, güzel gözleri ayık ve karanlıktı. "Ortak bir zemin bulamaz mıyız?"

Kendime rağmen etkilenmiş bir şekilde ona baktım. Onu biraz sarsmış olabilirdim ve karısıyla ilgili haberler çok daha kötüsünü yapmıştı. Yine de soğukkanlı, sakin ve mantıklı kalmıştı. Düşünebiliyordu.

Bu bizden birini yaptı.

Tek düşünebildiğim Zeus'un suratına yumruğumu indirmekti.

"Cassie?"

Bir an cevap vermedim. Duygularım karmakarışık, belki de yeni kalkmıştım. Ya da dünyada benim için en önemli olan iki adamla birlikte beş gün içinde neredeyse beşinci kez ölüyordum.

Sebepler ne olursa olsun, hangisinde karar kılacağımı bilmeden dehşet ve öfke arasında gidip geliyordum. Ya da bunun bir önemi olup olmadığını. Cassie Palmer'ın öfkesi ne yapabilirdi ki?

Mircea bana bir dakika daha verdi, muhtemelen zar zor kontrol altında tuttuğum kaynayan duygularımı hissetmişti. Ama onu tanıyordum ve gerginliğini hissedebiliyordum. Ve benim aksime, onun bir planı vardı; bunu biliyordum.

Sadece iyi bir tane olmasını umuyordum. "Ne yapmamı istiyorsun?"

* * *

Beni götürdüğü oda büyük ve yuvarlaktı ve kompleksin başka bir tarafına bakıyordu. Manzara daha iyi değildi ama bir duvara pencere büyüklüğünde açılmış dikdörtgen bir açıklıkla neredeyse o kadar genişti. Ya da belki de büyük boy bir televizyon demek daha doğru olurdu, çünkü televizyon sanki çekmiyormuş gibi cızırdayıp duruyordu. Bir an için içinde başka bir sahne gördüğümü sandım.

Ama eğer öyleyse, bir şey anlamam için çok hızlı gitmişti ve zaten çok da ilgilenmiyordum. Çünkü Pritkin odanın önünde, odanın tek mobilyası olan kilim ve yastıkların üzerinde, sırtı bize dönük oturuyordu. Ta ki ben bir ses çıkarana ve başını çevirene kadar.

Ve sonra şimşek gibi ayağa kalktı.

Mircea feylerin kamuflajını iyi gösterirken, Pritkin normal gösteriyordu. Eski bir alışkanlığın rahatlığıyla giydiği yamalı tunik ve çeşitli yeşil ve kahverengi tozlukları; işkence edecek bir şey olmadığı için yeni yıkanmış ve aşağı yukarı normal bir insanınki gibi duran sarı saçları; yeni tıraş edilmiş ve birkaç yeni çürük barındıran yüzü gözümün önüne gelince bir an için gözümü kırptım. Bir fey gibi görünüyordu, diye düşündüm.

Acaba biliyor muydu?

"Cassie." Bana hayalet görmüş gibi baktı ve bir saniye sonra odanın öbür ucundaydı ve beni öyle bir kucakladı ki kopacağımı sandım. Ama aldırmadım.

Beni de öpmüş olsaydı umurumda olmazdı ama seyircilerimiz vardı. Bir yastığın üzerinde oturan ve kendisinin yarısı kadar büyüklükteki bir bardaktan bir şeyler yudumlayan keçi benzeri küçük yaratık, tepsisinde daha fazla dev bardak taşıyan yaşlı bir trol kadın ve bir köşede duran tüylü bir şey. Tüylü şey kambur duruyordu ve bir şapka taktığına göre muhtemelen bilinçliydi. Ama bunun dışında gri paçavralar, gri saçlar ve gri her şeyden oluşan bir yığındı.

Bunu sormak için ağzımı açtım ama sonra Pritkin beni öptü ve ben her şeyi unuttum. Ve sonunda ayrıldığımızda, trol kadın gitmişti ve tüylü şey tam orada, dirseğimin yanındaydı. Beni

Kaba, hava koşullarından hırpalanmış derisi, kocaman sakalı ve dağınık gri saçlarıyla bir dağ adamından

"Arsen?"

"Şşşt!" dedi bana umutsuzca, şapkanın yırtık siperliğinin altından bakan altın gözleriyle. "Ben artık Feilan'ım."

"Feilan?"

"Çorak topraklarda dolaşan, gözcülük, casusluk ve ayak işleri yapan yarı fey, yarı insan bir ırktan biri..." Bir elini çırpı. Zarif bir hareketti ama giyim tarzına bakılırsa tamamen yersiz görünüyordu. Tüm o parlak zırhlara ne olduğunu merak ettim.

Sonra karanlık feylerin bir Svarestri soylusuna ne yapacağını merak ettim ve anladım.

"Kılık değiştirmişsin."

"Tabii ki kılık değiştirdim. Etrafım düşmanlarla çevrili!"

"Onlar düşman değil," dedi Pritkin.

"Bunu onlara söyle!"

"Seni keşfederlerse yaparım. Yine de, eğer glamourie ile **o y n a m a y ı** bırakırsan, keşfetmezler."

Tüylü adam aniden geri döndü ve Arsen kocaman sakalının arasından bize kaşlarını çatarak baktı. "Kara feyler cazibe konusunda çok başarılıdır. Bu şeyin dayanacağını bilemezsiniz!"

"Fey glamouries'de mükemmeller. Bu şeytani."

Bu Arsen'i pek rahatlatmışa benzemiyordu. Üzerindeki giysileri ve onları büyüleyen büyüü çıkarıp atacak ve çılgınlık atarak gecenin karanlığına doğru kaçacakmış gibi görünüyordu. Ama anlaşılan o ki, daha sert bir malzemedan yapılmıştı. Onun yerine yerdeki yastıklardan birinin üzerine oturdu ve Pritkin'e kötü niyetle baktı. Pritkin bunu fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu.

Gözleri sadece benim üzerimdeydi.

Mircea ona "Cassie'yle konuştum," diye bilgi verdi ve tamam, bu bir tepki aldı. "Ne hakkında?"

"Ne var biliyor musun-"

"Hayır dedim!" Pritkin tersledi. "Yeterince şey yaşadı ve o lanet olası "tanrıçanın" hiçbir şey yapacağına güvenemeyiz-"

"Bize yardım etmek dışında. Ortak bir düşmanla karşı karşıya olduğumuzu düşünürsek."

"Bunu bilemezsin! Tek bildiğin, o kaltağın bizi birbirimize düşürmek istediği-"

"Neden? İnsanlar onun için bir tehdit değil-"

"-ve biz birbirimizi öldürürken seyredin!"

"-ve biz binlerce yıldır bir arada yaşıyoruz. Tanrılar-"

"Cassie'yi öldürtmeye çalıştı!"

Ve, tamam, bu bir kükremler olmuştu ve buna havayı kaplayacak kadar güçlü bir büyü girdabı eşlik ediyordu. Onu içime çektim ve ciğerlerimi yaktı. Tadını dilimde asit gibi aldım. Bir şenlik ateşinden çıkan küçük kıvılcımlar gibi tenimde hissettim, Pritkin'in gözlerinde yanarken gördüğümün aynısı.

Birdenbire, artık bir fey gibi görünmüyordu. Olduğu şeye benziyordu.

-Bir iblis lordu. Ve açıkça bu konuşmanın üzerinde olan biri.

Beni kolumdan tuttu ve neredeyse ne olduğunu anlayamadan koridorun sonunda başka bir odaya girdik. Bir öncekinden çok daha küçüktü ve yerdeki paletle bakılırsa başka bir yatak odasıydı. Benimkine benziyordu, tek farkı bir penceresinin olmasıydı. Öyle olduğunu tahmin ediyordum, çünkü dışarıdaki alevlerin gölgeleri küçük alanın üzerinde titriyordu.

Başka ışık yoktu, bir fener bile yoktu, bu yüzden her şey oldukça loştu. Ama gecenin içinde yeşil mumlar gibi yanan o gözleri görebiliyordum. Ve birden bu adamı tanıyıp tanımadığımı merak ettim.

Sonra beni tekrar öptü ve şüphelerim yok oldu.

Evet, bu Pritkin'di, tanıdığım, sevdiğim adam. Farklıydı, sanki bana daha önce hiç dokunmamış gibi, üzerimde gezinen elleri o kadar çekingendi ki. Sanırım dokunmamıştı, bütün bir insan olarak değil. Galler'den beri, bir çocuktan biraz daha fazlası olduğu ve henüz tanıdığım adam olmadığı zamanlardan beri.

Ama şimdi bunu telafi ediyordu, elleri aniden aç, hatta açlıktan ölmek üzere ve çaresiz bir hal aldı, sanki orada olduğuma inanamıyormuş gibi. Konuşmak istediğim binlerce şey varken, bu daha çok hoşuma gitti. Çok daha iyi, diye düşündüm, tişörtü başımdan sıyrarak.

Ama bu onu kendine getirir gibi oldu ve durakladı. Ve bu kadar yakından, gözler gerçekten ürkütücüydü, canlı, doğaüstü bir yeşil, kaynıyordu

güç. Ve ıstırapla, bedenimdeki elleri hareketsiz kılanla aynı. "Seni kaybettiğimi sandım."

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Sadece yüzündeki ifadeden dolayı değil, ne kadar yaklaştığımızı bildiği için. Ama aniden oraya geri döndüğüm için, hatırladığım için-

Yüzümü göğsüne gömdüm ve kolları beni sımsıkı kavradı. "Seni kaybettiğimi sandım," dedi tekrar ve sesi kırıldı.

Kendi kollarımla ona sarıldım, tırnaklarım sırtının derisini ısıırıyordu. "Hayır."

"Neredeyse yapıyordum-"

"Hayır!" Ona baktım ve korku ile öfke arasındaki çekişmeyi öfke kazandı. "Bunu yapmaya hakkı yok. Yüzüne o bakışı yerleştiremez."

"Yüzümde mi?"

Bir süre bana baktı ve sonra aniden çekilerek odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Bir eli ensesine gitti ve temizlemek istercesine başını salladı. "Yüzümde," diye tekrarladı.

Kollarımı kendime doladım, dışarıdaki ateşten ara sıra gelen ısı esintilerine rağmen onsuz aniden üşüdüm. Daha önce fark etmemiş olmama rağmen gece aslında oldukça soğuktu. Birdenbire bu oda gibi oldu.

"Bir sorun mu var?" Ben sordum.

Başını kaldırdı ve gözleri ışkence görüyordu. "Bunu bana nasıl sorarsın?"

"Bilmek istediğim için mi? Bir şey mi yaptım-"

"Öyle mi?" diye tekrarladı, sersemlemiş görünüyordu.

Kaşlarımı çattım. Bunu yapmayı bırakmasını, beni papağan gibi tekrarlamayı kesmesini diledim. Ve sadece benimle konuşmasını!

Ben de öyle dedim, bu da bana ters ters baktı. Ve bu garip bir şekilde beni daha iyi hissettirdi. Az önceki savunmasız adam benim için bir yabancıydı; bu adamı ise tanıyordum.

Özellikle de geri gelip kollarımın üstünden tuttuğunda. "Neredeyse ölüyordun. O piçlerin sana yaptıkları-"

"Yapma."

"Sana zarar verdiler. Seni incitmelerine

izin verdim-" "Beni kurtardın."

"Yeterince yakın değil." Beni tekrar kendine çekti ve bu sefer çaresizlik havası vardı. "Sana ulaşamadım. Hiçbir şey yapamadım-"

"Onları sen öldürdün. Hepsini!"

"Yeterince hızlı değil. Daha önce
değil-"

"Kes şunu!" Bu kez geri çekilen bendim ve sesimde gerçek bir öfke vardı.
"Bunu düşünmek istemiyorum!"

"Ben de öyle. Ama yapmalıyız-"

"Neden? Bitti!"

"Bitmedi. Bu savaş bitmedi! Faerie seni kullanıyor, tıpkı Zeus'un Aeslinn'i kullandığı gibi - biz onların aptal oyunlarında sadece birer piyonuz. Seni buraya getiren o-"

"Biliyorum."

"-bunu kendi başına yapmış olmana imkân yok-" diye durdu. "Ne demek istiyorsun, biliyor musun?"

Kollarımı kavuşturdum ve ona baktım. Muhtemelen sadece bir sütyenle çok korkutucu değildi, ama umursamayı geçmiştim. "Bunu bir süre önce anladım. Hepimizi buraya getirdi, beni, Rhea'yı, Guinn'i-"

"Ve bu gece, yine yaptı! Geçen sefer zar zor kurtulmuştun.
-" tekrar durdu, çenesi gerildi. Ama sonra açık açık söyledi, çünkü o Pritkin'di. Ve hayatımda daha açık sözlü bir adamla karşılaşmamıştım. "Seni burada koruyamam."

"Sen yaptın-"

Başını iki yana salladı. "Bu milyonda bir gerçekleşebilecek bir atıştı. Hiç zamanım yoktu ve ne yaptığımdan bile emin değildim. O kampta ölebilirdin. Ölmeliydin!"

Tekrar öne çıktım ve alışık olmadığımız şekilde sarkan perçemini alnına doğru fırçaladım. Sonra elimi yanağını okşamak için aşağı indirdim. Onu son gördüğümünden beri bir ara banyo yapmıştı ama tıraş olmaya zahmet etmemişti ve kılları sakala yaklaşıyordu. Ama iyi hissettiriyordu. İyi hissettiriyordu.

Gözlerini kapattı.

"Sana ulaşamadım," dedi. "Hiçbirimiz ulaşamadık. Kara Fey buna teşebbüs bile etmedi. Seninle benim aramda bir ordu vardı ve *ben sana ulaşamadım*. Bana anladığını söyle."

"Beni kurtardığını anlıyorum," dedim ona sessizce. "Sen olmasaydın ölebilirdim. Ama ..."

Tereddüt ettim. Kabul etmek istemiyordum ama başka biri de yardım etmişti. Ve Mircea haklıydı: Ona ihtiyacımız vardı. Her ne kadar onu, Zeus'u ve bulabildiğim diğer tüm tanrıları cehennemin özellikle kötü bir köşesine göndermek istesem de, rakibimiz yoktu.

Bunu tek başımıza yapamazdık.

Ama beni buraya getirip tehlikeye atmıştı ve Pritkin'in şu anda bunun ötesini görebileceğinden şüpheliydim. Bu yüzden, ondan daha fazla güvenmediğim bir yaratığın davasını savunmak zorunda kaldım. Anladım.

"Ama?" Sarışın başını eğdi.

"Ama Faerie'nin de yardımı oldu," dedim sesimdeki acıyı bastırmaya çalışarak. "Efsanelerden türlü türlü varlıklar yarattı, feylerin ödünü kopardı. Aksi takdirde o kampı geçmeyi asla başaramazdım. Ve sonunda, geçitten geçmemin sebebi de oydu. Bana fazladan birkaç saniye kazandırmak için bir iblis ordusu -en azından anılarını- gönderdi. İşe yaradı."

"Zar zor işe yaradı." Pritkin'in sesi hamdı.

"Zar zor da olsa sayılır."

Alnı alnıma değdi ve sesi bir fısıltı gibiydi. Ama bana o uzun, gergin dakikalarda neler yaşadığına dair bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. "Zorlukla yapamam. Bir daha olmaz."

Benden ne söylememi istediğini bilmiyordum. Yalan olmayacak bir şey olduğunu düşünmedim. Bu yüzden denemedim.

Bunun yerine onu öptüm, tüm duygularımı, söyleyemediğim her şeyi içine koydum. Ne kadar korktuğumu, ne kadar inanılmaz derecede korktuğumu ve sonra neler olduğunu, bana bir şans vermek için neler yaptığını fark ettiğimde ne kadar umutlandığımı. O kamptan çıkmak için bir bedel ödemiştım, ama o da ödemişti ve hala ödüyordu, ödeyecekti, çünkü bu yeni, birleşik formun tersine çevrilebilir olduğunu düşünmüyordum.

Yine de hiç düşünmeden, tereddüt etmeden hemen yapmıştı. Bunu benim için yapmıştı. Daha önce beni böyle önemseyen biri olmamıştı.

Ya da bunun gibi, diye düşündüm, eli tuniğinin altından benimkini yakaladığında.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," dedi kabaca. "Bu hiçbir şey yapmak zorunda değiliz."

"İstiyorum-"

"Nasıl yaparsın? Yaptıklarından sonra?" Yeşil gözleri benimkilere parladı ve sırf onları tekrar öldürebilmek için hayatta olmalarını dilediğini söyleyen bir yüz varsa, o da buydu.

"Çünkü buna Zeus da karar veremez," dedim kararlılıkla. "Ne yapacağıma, nasıl hissedeceğime, nasıl düşüneceğime değil. Hiçbir şeye. Ne o ne de onun yaratıkları."

Pritkin bir an şaşkınlıkla bana baktı. Eli yanağımda, dudaklarımda, çenemde ve omzumda gezindi. Ve dokunuşunda da şaşkınlık vardı.

"Neden şaşırdığımı bilmiyorum," dedi usulca.

Ama ne hakkında olduğunu sormadım. Dudakları dudaklarımı yakaladı ama bu sefer farklıydı. Beni yavaşça soyan eller gibi, sanki bunu hafızasına kazımak istiyordu. Ben de öyle.

Onu bir daha asla göremeyeceğimden, ona asla sarılamayacağımdan, asla-

İçimde bir şey tutuştu, yemekle hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin ikimizin de burada ve hayatta olduğu gerçeğiyle ilgili olduğu bir açlık. Bu bir mucize gibiydi. Ve aniden, yavaşlık yeterince iyi değildi.

Tuniğini başının üzerine çektim, onunla biraz mücadele ettim, istekli ve açtım, çok açtım. Ağzını yalayıp yuttum, başını kendime doğru çektim ve ateşe ateşle karşılık verdim. Küçük düz yatağa yarı düştük, yarı yuvarlandık, birbirimizin giysilerinin geri kalanını az çok parçaladık.

İçime girdiğinde sutyenimi giymiştim ve Pritkin'in kalçasının yarısına kadar uzanan bir taytı vardı ve bu o kadar iyi, o kadar mükemmel, o kadar arzulanan bir şeydi ki gülsem mi ağlasam mı bilemedim. O da aynı şeyi düşünüyor gibiydi, yüzündeki ifade yaşadıklarımın bir aynasıydı, hareketlerinin alışılmadık beceriksizliği hissettiğim her şeyin bir sıralamasıydı. Ben doğruldum, o soluk soluğa kaldı; o hırladı, ben güldüm. Ama uzun süre gülmedim.

Nefes nefese kalmıştım, boğuluyordum, kıvranıyordum ve çığlık atmak için dudağımı ısırıyordum. Ama bu iyi türden bir çığlıktı; iyi türden bir çığlık atmayalı ne kadar olmuştu? Muhtemelen bunu son kez yaptığımızı düşündüm.

Ama bunu hiç yapmamıştık, çünkü bu adamla hiç birlikte olmamıştım. O aynıydı ama farklıydı, tam olarak tanımlayamadığım şekillerde, çünkü düzgün düşünemiyordum. Ama evet, değişmişti.

Bunun geleceğimiz için ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama şu an için ne anlama geldiğini biliyordum, çünkü daha doğru düzgün başlamadan bir süpernova üzerimde, içimde patladı. Evi inletmemek için yüzümü battaniyeye gömdüm ve bir grup endişeli, devasa yaratığın bize bakmasını sağladım; bu görüntü beni güldürdü, güldürdü, güldürdü, güldürdü ve sonra Pritkin şaşkınlıkla aşağı bakarken histerik bir şekilde kıkırdadım.

"İyi misin?"

"Hayır. Ama sanırım Olacağım," dedim ona, bir elimi boynunun arkasına koyup başını kendime doğru çektim. "Sanırım olacağım."

Otuzuncu Bölüm

Bir süre sonra bedeni hâlâ içimdeyken Pritkin'in üzerine yuvarlandım. Ona bu kadar yakın olmak iyi hissettiriyordu, o kadar ki gitmesine izin vermek istemiyordum. Aşağı bakarken saçlarım yüzünü çerçeveledi ve bir parmağımın kaşlarından birini çizmesine izin verdim.

Onunla ilk tanıştığımdayken ten rengine uyum sağlamışlardı, neredeyse hiç yokmuş gibi görünüyorlardı. Vegas güneşinde birkaç ton koyulaştığı için şimdi daha belirgindiler. Ama tıraşsız çenesi aynıydı ve gözleri ...

Pritkin'in bakışlarından şikâyet ettiğim, onu kendim kadar çekici bulmadığıma kendimi ikna etmek için her türlü kusura sarıldığım zamanlarda bile gözlerini sevmiştim. Orada kusur bulacak hiçbir şey yoktu. Ya da başka bir yerde, çünkü şu anda gördüğüm tek şey sevdiğim adamdı.

Tamam, ve kaslar. Çok ama çok fazla kas. Göğsündeki post Marco'nunkinden çok daha az ayıya benziyordu ama yüzümü yumuşaklığına sürebileceğim kadar bulanıktı.

Şu anda gerçekten takdir ettiğim bir şey.

Hafifçe gülümsedi. "Bu şekilde yürümek zor olacak." "Bunu başaracağız."

Onu öptüm, sonra dudaklarımın yanağından çenesine, oradan da kulak memesine doğru ilerlemesine izin verdim. Küçük et parçasını dişlerimin arasında yakaladığımda yukarı doğru kalktı ve içimde pozisyon değiştirerek beni inletti. Sonra biraz kıpırdandı, bu da vücudu sertleşirken bile gözlerini kapatmasına neden oldu. O kadar iyi hissettirdi ki, beni sırtüstü yatırıp düzgünce cezalandırana kadar tekrar, tekrar ve tekrar yaptım.

Yine de gitmesine izin vermedim.

Daha sonra üzerime yığıldı, biraz zor nefes alıyordu ve ellerim sırtını aşağı yukarı düzeltmeye başladı. Sadece kürek kemiklerinde, kanatların olduğu yerde durdu. Bir tarafında pençe izleri buldum,

Bir keresinde bir iblis lordu ondan bir parça koparmış ve etinde derin yaralar açmıştı. Ancak doğal iyileşme yetenekleri diğer dvüşlerinin tüm izlerini silmişti.

Ve onun dnüşümelerini.

"Solmuş," dedi Pritkin, ben daha soramadan. "Kanatlar ruhun fiziksel tezahürleridir, tıpkı Faerie'nin buraya tesadüfen gelen ruhlara bahşettiği bedenler gibi. Yeterince sağlamlar ama artık ihtiyaç duyulmadığında yok oluyorlar."

"Tek seferlik olduklarını sanıyordum," dedim, onları ilk gördüğüm zamanı hatırlayarak.

Yüksek beyaz uzantıları, bir iblis ruh satıcısı tarafından toplandıktan sonra doğal olarak onlara sahip olan bir yaratıktan almıştı. Egzotik ruhlar, satın alanların bir süreliğine başka bir hayatı deneyimlemelerine izin vermek için cehennemlerde kitap ya da film gibi kullanılırdı. Pritkin'in babasının bunlardan oluşan bir kütüphanesi olduğu söylenirdi; bu sayede zaman içinde kaybolmuş dünyaları keşfedebilir, kurumuş uzun denizlerde yüzebilir ya da uabilirdi.

Ancak Rosier'in "kitap satıcısı" bir Kadim Dehşet ile güçlerini birleştirmişti - ağlar önce iblis yüksek konseyi tarafından inanılmaz yıkıcı yöntemleri nedeniyle hapsedilen yaratıklardan biri - ve neredeyse Gölgeler Diyarı olarak bilinen cehennem bölgesindeki herkesi öldürüyordu. Sadece Pritkin'in hasat edilen ruhtan anılardan daha fazlasını emme yeteneği onu kurtarmıştı. Ancak büyük kanatlar kısa süre sonra kaybolmuştu ve ben de sınırlı bir süre için olduklarını düşünmüştüm.

Sanmıyorum.

"Öyle olmaları gerekiyor," dedi. "Bu yüzden özellikle nadir ruhlar bu kadar pahalıya satılıyor. Tükenebiliyorlar ve bir kez yok olduklarında genellikle yerine yenisi konulamıyor."

"Ama sizin için bu şekilde alışmıyor mu?" "Hayır."

Kısaydı ve bu yeteneğin iblis yarısından geldiği için bu konunun hoşuna gitmeyebileceğini fark ettim. Mircea da kanatlarını buradan, aramızdaki bağ sayesinde Pritkin'den ödün alarak edinmişti. Sadece onunki kürek kemiklerinde çıkıntılar bırakmıştı, kanatların takıldığı yerde uzun süre iyileşmiş yaralar gibi buruşuk et çizgileri vardı.

Ama ne kadar denesem de burada bulamadım.

Pritkin sanki aklımı okuyormuş gibi, "Vampir bedenleri ve ruhları kaynaşmıştır," dedi. "Bu kadar güçlü olmalarının bir nedeni de bu. Ama bu aynı zamanda ruhtaki bir değişikliğin bedende de bir değişikliğe neden olduğu anlamına gelir. İblis bedenleri, hatta yarı iblis bedenleri bile, daha ...şekillendirilebilirdir."

Son kelimenin hoşuma gitmeyen bir tarafı vardı.

"İyi misin?" Bunu bana sorduğunu fark ettim ama ben ona aynı nezaketi göstermemiştim.

"Bilmiyorum." Yuvarlandı ve yüzümüzü birbirimize döndük ama gözlerini göremiyordum. Ateş ışığı alçalmış kirpiklerinin üzerinde titreyerek onları gölgeliyordu.

"Anlamı?"

Elini vücudumun kıvrımlarını takip ederek yan tarafımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi ama bu sefer şehvetli bir hareket değildi. Daha çok gerçekten orada olduğuma dair kendini rahatlatmak ister gibiydi. Mircea gibi o da cevap vermekte acele etmedi.

"Yıllarca kendime diğer tarafımın karımı öldüren bir canavar olduğunu söyledim," dedi sonunda. "Görünüşe göre canavar evlendiğim kişiymiş. Ama tüm suçluluk duygumu, dehşetimi, utancımı karabasanıma yükledim, böylece yaptığım şeyle yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Ve şimdi . . . Artık kim olduğumu bilmiyorum."

"Etrafta bundan çok var."

O zaman başını kaldırdı ama yüzü gölgeler içindeydi ve gözleri siyah görünüyordu. Neredeyse yeniden bütünleşmeden önceki meslektaşınıninki gibi. Artık beni o kadar da rahatsız etmediklerini fark ettim.

"Ne?" diye sordu.

"Mircea da aynı şeyle uğraşıyor. Saplantısından uyanıyor, bu iyi bir şey ama şimdi bu uğurda kaybettiği her şeyin farkına varıyor ve bu onu sarsıyor."

"İşte bu yüzden Faerie'yle konuşmanı istiyor," dedi Pritkin acımasızca. "Tüm bunların bir anlamı olmasa için."

"Bunun hiçbir anlamı yok."

Sarışın bir kaş çatıldı. "Bunu Pythia mı söylüyor? Gizli anlamların ve kehanetlerin sizin işiniz olduğunu sanıyordum."

"Kehanet sonunda hepimizin öleceğini söylüyor," dedim ona, parmaklarım göğüs kafesi boyunca oynarken. "Biz tanrıları öldürürüz, onlar da bizi öldürür, ta ki kimse kalmayana kadar. Belki her şeye yeniden başlayan Adem ve Havva türü hariç."

"Peki bunu nereden duydun?"

"Ragnarök efsanesi ya da onlardan biri. Jonas bana gönderip duruyor. Birçok versiyonu var ve hiçbirisi özellikle hoş değil. Ama daha yaşlı olanlar en korkutucu olanları. Hepimizin öleceğini, bunun her şeyin sonu olduğunu ve sonrasında kimsenin hayatta kalmayacağını söylüyorlar."

"Kehanet saçmalıktır! Biz olması gerekeni yaparız!"

Kesinliği karşısında hafifçe gülümsedim. Keşke bunu ben de paylaşıyordum. "Dediğim gibi." Kaşlarını çattı. "Bu da nereden çıktı?"

"Bu ne?"

"Bu ..." doğru kelimeyi bulamadı ve sonuç olarak daha da sıkıntılı görünüyordu. "Hiç sana göre değil," dedi sonunda. "Sen genellikle sürekli iyimsersin."

Bu kez daha içten gülümsedim, çünkü Pritkin altı ay önce beni böyle tanımlamazdı. Belki 'huysuz mızımız' ya da 'tehlikeli cahil' derdi ve haksız da sayılmazdı. Sürekli iyimser kulağa daha iyi geliyordu, her ne kadar bu günlerde uzaktan yakından doğru olmasa da.

"Dediğin gibi, hepimiz akıntıya kapılmış durumdayız. Sen ve Mircea değişimin ortasında olduğunuz için artık kim olduğunuzu bilmiyorsunuz ve ben de ... keşke öyle olsaydım."

"Değişmişsin," sesi sertti. "Hem de çok."

"Belki de." Parmaklarımın göğsündeki kürkte izler bırakmasına izin verdim. "Ama benim için değişen şeylerin iyi bir tarafı yok. Bana daha fazla güç vermiyorlar ya da daha net düşünmeme yardımcı olmuyorlar. Eğer gerçekten annemin kızı olsaydım, dün kurtarılmaya ihtiyacım olmazdı. Onun gücünün yarısına, üçte birine, *onda* birine sahip *olsaydım*-"

"Güç her şey demek değildir-" "Savaşta mı?"

Evet, öyledir!"

Ayağa kalkmaya başladım ama eliyle kolumu tutarak beni durdurdu. "Napolyon savaşta düzenli olarak daha az sayıda askerle kazanıyordu. Ordularını rakibinin hattındaki savunmasız bir noktaya yoğunlaştırdı ve onları ezdi."

hiç beklemedikleri bir yerde. Taktikler, cüret, düşmanınız hakkında bilgi - savaşın gidişatını değiştirebilecek binlerce şey var."

"Yine de büyük silahları tercih ederim," dedim sertçe ve doğruldum.

Nereye gittiğimden emin değildim. Sadece duvarlar üzerime kapanıyor gibiydi ve hareket etmem gerekiyordu. Titreyen ateş ışığı yardımcı olmuyordu, bana o lanet çadırı ve beni dehşete düşüren piçleri hatırlatıyordu. Ölmüş olmalarına ve öldüklerini bilmeme rağmen onları hâlâ hissedebiliyordum, elleri üzerimde geziniyor, ağırlıkları beni aşağı çekiyordu-

Ne tanrıçaydım ama!

Ama Pritkin elimi tutarak hareketimi durdurdu.

"Yine de onlar olmadan kendini kurtardın. Yanında zeka, kararlılık ve inanılmaz cesareten başka hiçbir şey olmadan-"

Kaşlarımı çattım, çünkü bu bir yalandı ve biz bunu yapmadık. Birbirimize yalan söylemedik. "Sen benim tarafımdaydın. Beni dışarı çıkardın, sen ve Faerie-"

Pritkin inatla, "Biz bir kapı açtık; sen içeri girdin," dedi. "Binlerce fey savaşçısının seni aradığı o korkunç kamptan Pythian gücü, büyü, hatta elinde bir silah bile olmadan geçmeyi başardın. Yine de ellerinden gelenin en iyisini yapmalarına rağmen, bir kez daha Zeus'un parmaklarının arasından kayıp gittin."

"Ben yapmadım-"

"*Değiştin*. Ve sen değiştin. Ne düşünürsen düşün, altı ay önce tanıştığım kadın değilsin. Zeki, inatçı, yetenekli ve enerjikti ama senin dönüştüğün lider değildi. Onun bir vaadi vardı; sen bunu yerine getirdin."

"Ben hiçbir şey yapmadım! Kendimi zar zor *hayatta tuttum*-"

"Ama bunu yaptın. Hem de karşında kıdemli bir *tanrı* - kıdemli bir tanrı - ve koca bir fey ordusu varken. Ve sen hala buradasın."

Normalde her şeyi gören Pritkin'in bunu neden göremediğini merak ederek ona baktım. "Sen olmasaydın burada olmazdım. Ve Mircea. Ve mahkemem-"

"Kahramanın tek başına gitmesi filmler içindir, Cassie. Gerçek hayatta, bu sizi öldürtür. Başarılı generallerin etraflarında orduları vardır, kendilerine sadık

takipçiler ve güçlü ittifaklar kurun. Bu şekilde başarılı olursunuz. Bu şekilde kazanırsınız."

Kazandım. Neredeyse yine gülecektim ama kendimi tuttum. Hayatta kalmaya devam etmesi bile şu anda uzak bir ihtimal gibi görünüyordu ama o kazanmaktan bahsediyordu. Ama bunu duymak güzeldi, pes etmediğini, biraz da olsa umudu kaldığını bilmek güzeldi. Pritkin'in havlu attığı gün. Gerçekten ne yapacağımı bilmiyordum.

Eli kolumda aşağı yukarı hareket ederken bedenimin gevşediğini hissettim. Daha önemli bir şeyle birlikte sıcaklığın içime aktığını hissettim. Ta ki ateş ışığı tekrar sadece ışık olana kadar.

Ve ışık bana zarar veremezdi.

"Sen zaten değiştin," dedi bana. "Sadece bunu görmem gerekiyor."

Başımı salladım ama cevap vermedim. Tartışmak istemiyordum, özellikle de şimdi. Kendimi sıcak, güvende ve mutlu hissediyordum ve umutsuzca bu duyguya tutunmak istiyordum. Hayat bana bunun ne kadar değerli, ne kadar geçici olabileceğini göstermişti.

Ama şu anda öyle hissetmiyordum. Burada onun yanında yatarken, kaybolan iyimserliğimin bir kısmını buldum. Çılgıncaydı; karanlık bir fey ağaç evinde, yabancı bir dünyada bir yerdeydim ve bir canavar tarafından avlanıyordum. Ama Pritkin burada olduğu için kendimi evimde gibi hissediyordum.

Mükemmel hissettirdi.

"Beni oradan çıkarmak için bu kadar çok fedakârlık yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim ona.

"Ben hiçbir şeyi feda etmedim."

Kalça kemiğindeki ışık ve gölge desenlerinin izini sürüyor, oradaki ve uyluğundaki kasların büyüleyici topografyasını takip ediyordum. Sanki o da vücudunda çok fazla gerginlik taşıyormuş gibi gergin hissediyorlardı. Ama o anda durdum.

"Peki buna ne diyorsunuz?"

"Gecikmiş," dedi ve çok yumuşaktı. Aslanı okşamak her zamanki öfkesini yatıştırmış gibi görünüyordu. Ama yine de sözlerinde bir keskinlik vardı. "Gerçeği görmezden gelen tek kişi Mircea değil. Ben de kendi hayallerime o kadar kapılmıştım ki sadece kendi hayatımı değil, sizinkini de riske attım."

Kaşlarımı çattım. "Beni o kampa Faerie ve kötü şans getirdi, sen değil."

"Evet, benim tarafımdan." Gözlerimle buluştu ve gözleri artık tamamen görülebiliyordu, sert, parlak ve garip bir şekilde parlıyordu. "Sen o cehennem manzarası boyunca ilerlerken aklımdan geçen tek şey buydu. Çoğu zaman seni göremiyordum; projeksiyon, onu başlatan fey öldükten sonra çılgınca çarpıtmaya başladı. Bazen her şeyi senin bakış açından görebiliyordum ve geri kalanı-" çenesi acı verici görünecek kadar sıkıldı. "Seni o piçlerin gözünden görüyordum, toz olup gitmeden hemen önce. Ve sen-"

Tekrar durdu ve eli kolumda sıkılaştı.

"Dehşete düşmüş görünüyordum," diye onun yerine ben bitirdim, çünkü bu doğrudu. Orada korkusuz bir kahraman yoktu. Yol boyunca beyaz, kanlı parmak eklemlerim, göğsümden fırlamak üzere olan bir kalp ve ince bir battaniyeye sarılmış morarmış bir beden vardı-

Pritkin yüzümü ellerinin arasına alarak, "Muhteşemdin," dedi. "Daha iyisini yapamazdın. *Benim hatamdı. Beni* kurtarmak için o lanet kampa *gittin*-"

"Başka alternatif yoktu-"

"Her türlü alternatif vardı!" Aniden ayağa kalktı ve intikamcı bir ateş tanrısı gibi görünerek küçük odanın içinde dolaştı, sıçrayan gölgeler çıplak vücudunu tehlikeli desenlerle soluyordu. "İki yarımı yeniden birleştirir birleştirmez, feylerin iksirini kolaylıkla kırdım. Bunu en başından beri yapabilirdim. Bizi kurtarabilirdim -beni ve Mircea'yı- ve sana asla ihtiyaç duyulmazdı. Faerie o lanet ellerini senden uzak tutabilirdi ve biz de iyi olurduk!"

Doğrudum. "Ne olacağını bilemezdin."

"Yapabilirdim." Dik dik baktı ve bu ışıktaki bile etkileyiciydi. "Güvenliğinizin sorumluluğunu üstlendiğimde, Leydi Phemonoe'ya size yardım edeceğime söz verdiğimde, hepsi bu kadar olmalıydı. Gücümü yeniden ele geçirmek ve şansımızı en üst düzeye çıkarmak için ne gerekiyorsa hemen yapmalıyım. Yine de -öfkeme, kızgınlığıma, korkuma- tutundum ve geçen her gün seni tehlikeye attım. Ve seni orada, o çadırdaki gördüğümde, yüzünü gördüğümde-"

Sözünü kesip tekrar önümde diz çöktü, yüzü korkunçtu. "Benim hatam. Benim hatam. Bir daha asla olmayacak."

Özrünü bir kenara iterek küçümsemedim. Benim ne düşündüğüm önemli değildi, hepimiz hata yapmıştık. Hiçbirimiz mükemmel değildik, en azından ben. Taş atmaya yerim yoktu.

İblis doğasından korkmak için pek çok nedeni olduğundan bahsetmiyorum bile. Yeniden birleşmenin beni tehlikeye atmayacağını, tam tersine tehlikeye atacağını nereden biliyordu? Bir seçim yapmıştı-

"Bir *hata* yaptım," diye tekrarladı Pritkin, sanki beni duymuş gibi. "Hayatım boyunca güçten korktum, ondan kaçtım, ondan kaçmak ve onu inkar etmek için elimden geleni yaptım. İnsanlara ne yaptığını, onlardan nasıl canavarlar yarattığını gördüm ve bana aynısını yapmayacağına yemin ettim.

"Ama Ruth'un kumar oynadığı gece, orada yatarken, onun kurumuş bedenini tutarken ... Yanlış dersi almıştım. Gücüm kontrolden çıkmıştı, bir can alma noktasına gelmişti, ben de iki katına çıkardım, kendimi ondan kopardım, onu kesmeye çalıştım. Ruhumu ikiye bölerek gidecek hiçbir yer ve çalışacak hiçbir şey bırakmadım-"

"Bu anlaşılabilir bir şey," dedim onu teselli etmeye çalışarak. Ama karşılığında aldığım tek şey yanan gözler oldu.

"*Aptalcaydı*. Öğrenmem gereken şey, gücün bir araç olduğu, ustalaşılması gereken bir araç olduğu ya da size ustalaşacağıdır. Doğamı inkâr etmek için gösterdiğim tüm çabalar beni sadece köstekledi. Yapmam gerekeni bilseydim -diğer herhangi bir karabasanın *yapacağı* şeyi- Ruth'un büyüsünü başlamadan bitirebilirdim. Onu kurtarabilirdim ve kendimi de onu öldürmüş olmanın ıstırabından kurtarabilirdim.

"Seni kurtarabilirdim."

"Beni kurtardın-"

"Ne travmadan, ne acıdan, ne de korkudan. O yerin kanlı dehşetinden değil. İnatçılığımın bedelini ödedin ve ben

-" Birden bana sıkıca sarıldı. "Kendimi asla affetmeyeceğim. Ya da dersi unutmayacağım."

Nefes alamıyordum ama itiraz etmedim çünkü birden annemin bana söylediği sözleri hatırladım. Pritkin'in gücünü kendi halkı arasında öğrenmesinin daha iyi olacağını söylemişti; nedeni bu muydu? Olacakları önceden görmüş ve beni korumak mı istemişti?

"Annen haklıydı. Bu işe seni hiç karıştırmamalıydık."

"Bu benim seçimimdi," dedim ve sonra bu düşüncemi yüksek sesle söylemediğimi fark ettim. "Aklımı mı okuyorsun?"

Geri çekildi. "Şu anda aramızdaki bağ çok güçlü. Bazı şeyler dışarı sızıyor."

"Ne kadar?" Birden endişelenerek sordum. Hâlâ konuşmamız gereken bir şey vardı, çok önemli bir şey ama ben hazır değildim. Ne zaman hazır olacağımı bilmiyordum ve biraz paniklemeye başladığımı hissettim. Bunu planlamamıştım, daha doğrusu şimdi planlamamıştım-

"Ne oldu?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"İ-" Aklımdan geçen görüntüleri durdurmaya çalıştım ama işe yaramadı. O, ben ve Mircea, normal bir şekilde olmasa da Zeus'la savaşmak için bir araya gelmiştik. Bedenler sarmaş dolaş, eller terden kayganlaşmış tende geziniyor, nefesler hızlanıyor, üstümüzde bir büyü fırtınası çalkalanıyor, beni yutmaya çalışan yıldırımı geri püskürtmeye çalışıyordu.

İşe yaramıştı, tüm enerjilerimizi bir araya getirmiş, Pritkin'in gücüyle büyümüş ve tanrısal bir saldırıyı geri püskürtmüştük. Ama çok yakındı. Ve sonrasında, yankıların sadece benim iç huzurumla sınırlı kalmayacağını kabul etmek zorunda kaldım.

Benim ilişkiyi de mahvedebilirler.

Başımı kaldırdım ve korktuğum gibi Pritkin'in bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm. Düşük ışık yüzüne normalde sahip olmadığı çukurlar ve açılar vermiş ve bir an için onu bir yabancı gibi göstermişti. Öfkeli bir yabancı.

Ve sonra anılarla savaşmayı bıraktım, sadece bunun bitmesini istedim, aramızda temiz bir sayfa açılmasını istedim. Bizi mahvetse bile bunu yapamazdım; ona yalan söyleyemezdim. Ve kaşlarımı çatmam aniden kötüleşti.

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?"

"Ne?" Soruyu anladığımdan emin olmadan sordum.

"Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" diye tekrarladı. "Seni paylaşmaktansa ölmeni tercih edeceğimi mi? Hem de bu fikri ortaya atan benim lanet olası karabasanımken? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır mı?" Dedim, çünkü doğru yanıtın bu olduğu açıktı, ama yine de daha mutlu görünmüyordu.

"*Yaşamanızı* istiyorum. Benim tek önceliğim bu ve seninki de bu olmalı!"

Ona hak vermeye başladım, çünkü haklıydı. Farklı davranmış olsaydık kesinlikle ölmüş olurdu ve Pritkin'in de suyu çekilmiş olurdu. Zeus şu anda gücüne sahip olabilirdi ve bu bizim hatamız olurdu. Dürüst olmak gerekirse, o zamandan beri olan her şey beni Pritkin'in kuluçka makinesine karşı daha sempatik yapmıştı, ben korkularımı anlatırken yerde yatıyordu, bir kolunu gözlerinin üzerine atmıştı, çünkü az önce bir tanrıyla savaştığımız ve tüm endişem ilişkim hakkındaydı.

Çok saçmaydı.

Ama sonra içimden bir ses isyan etti, tıpkı o zaman olduğu gibi. Çünkü bu yanlıştı; saçma değildi. Tüm bu saçmalıkları yaşayan ve ertesi gün iyi olan bir robot değildim. Ona ihtiyacım vardı, *buna* ihtiyacım vardı, diye düşündüm, elimi tutup yanağına götürürken. Ve sadece bu, yaşadığımız onca şeyden sonra basit bir dokunuş bile beni gözyaşlarına boğmaya yetti.

"Sen benim önceliğimsin," dedim

titreyerek. "Olamam. Bunu biliyorsun-"

"Zaten öylesin!" Aniden sinirlenerek söyledim. "Benim tehlikede olmamdan korkman normal de benim aynı şeyi yapmam nasıl normal değil? Nasıl oluyor da sen benim için kendini defalarca riske atabiliyorsun da ben senin için bunu yapamıyorum?"

Pritkin bana sabit bir şekilde baktı. "Ben Pythia değilim."

"Ve ben sensiz Pythia olamam! Bunu *yapamam*-"

"*Yapabilirsin*. Sen-"

"Eğer bana bir kez daha tanıdığın en güçlü kişi olduğumu söylersen," dedim, sesim alçak ve tehlikeliydi.

Yine de bu onu korkutmuyordu, çünkü hiçbir şey onu korkutmuyordu. Onun yerine kendimi ona sıkıca sarılmış buldum, eli başımın arkasındaydı, yüzüm omzuna gömülmüştü. Ve işte bu, diye düşündüm başım dönerek.

Tek istediğim buydu.

"Yaşadığım sürece seninim," dedi kısık sesle. "Başka hiçbir şey olmasa bile bunu bil."

"Sen yaşadığın sürece," diye tekrarladım. Arzu ettiğim güvence bu değildi. Ama Pritkin başka bir şey söylemedi. Söyleyemezdi, bana yalan söylemeden olmazdı.

Ve biz bunu yapmadık.

Bunun yerine, bir süre sonra geri çekildim ve çenemin altında bir parmak gördüm. Ve bir çift aniden yaramaz yeşil göz benimkilere baktı. Nesi olduğunu anlayamadan gözlerime baktım.

Bu çok ciddiye!

Ama değildi ve ilk kez onu yeniden gördüm - altıncı yüzyıl Galler'inde kısa bir süre tanıdığım o genç adamı, hınzır gülüşü, şakacı tavırları ve her türlü şeytanlığı vaat eden parlak yeşil gözleriyle.

İşte bu o, diye düşündüm. Gerçekte kim olduğu. Bildiğim tek şey onun işkence gören yarısıydı, sadece işlevsel olan, her şeyden çok bir kefaret olarak hayatını sürdüren, o kaltak karısına olanlar için kendini cezalandıran parçasıydı.

Ama olması gereken kişi bu değildi ve ben aniden, tutkuyla *bu* adamı tanımak istedim.

Yüzümde ne varsa gülümsedi ve eğildi. Ve kulağıma öyle bir şey fısıldadı ki gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ben de bir keresinde Galler'de bir nehir kenarında aklına gelen küçük bir zevkler kataloğunu hatırladım.

Benim yerel dili, onun da modern İngilizceyi bilmemesinden kaynaklanan bu yanılsama karşısında şok olmuştum. Bu yüzden bana yeni bir teklifte bulunmuş, çeşitli beklenmedik pozlarda resimlerimizi hazırlamıştı. Birkaç durumda çok beklenmedik.

O zaman, bu beni korkutmuştu.

Ama şimdi . . .

Savaştan, ölümden, acıdan ve korkudan bıkmıştım. Bunlardan herhangi biriyle mümkün olduğunca alakasız bir şey hissetmek istedim. Bir seçim yaptım.

Pritkin bir kez daha anlamış gibiydi ve gözlerinin yumuşadığını gördüm. "Emin misiniz? Diğerleri bizi bekliyor olacak."

"Bırak beklesinler."

OceanofPDF.com

Bölüm Otuz Bir

Pritkin ve ben büyük, ana odaya tekrar girdiğimizde keçi, "Bu çok uzun sürdü," diye yakındı. "Benim adamlarım daha becerikli."

"Sessiz ol," diye tersledi Arsen.

Keçi ona kaşlarını çatı. "İstediğimi yaparım. Artık beni kontrol edemezsin-"

"Seni hiç kontrol etmedim. Senin ne tür bir sefil yaratık olduğunu bile bilmiyorum!"

"Senin insanların yaptığı bir şey, sadece yaşamı tüketmek için. Ama ben kaçtım ve sana hesap vermeyeceğim-"

"O zaman terbiye adına kapa çeneni!"

"Neden terbiyeli?" Keçinin kafası karışmış görünüyordu. "Ben sadece daha hızlı olabileceklerini belirttim. Tartışmamız gereken önemli konular var ve işte oradalar, bir saatten fazla sürüyorlar-"

Arsen ona bir yastık fırlattı.

"Eğer birkaç saniyeden uzun sürüyorsa, yanlış yapıyorsun demektir," dedi altından.

Etrafıma bakındım ama dördüncümüzü -ya da keçiye de sayarsak beşincimizi- göremedim. "Mircea'ya ne oldu?"

"Trollerle birlikte," dedi Arsen kısaca. "Onun gözlerini ödünç almak istediler." "Ne için?"

"Ne kadar zamanımız olduğunu öğrenmek için," dedi Mircea içeri girerken. "Cevap yeterli değil."

"Aeslinn'in adamlarının bizi burada bulamayacağını söylediğini sanıyordum!" Beni geçip pencereye gitti ve dışarı baktı.

"Normal şartlar altında, hayır," diye kabul etti. "Ama trollerin yukarıda bir gözlem platformu var ve kralın kuvvetlerinin geri kalanını

buraya kadar. Muhtemelen çoktan burada olacaklardı ama o birçoğunu gönderdi."

"Yani geri döndüler, yeniden toplandılar ve peşimizden geliyorlar."

"Durum böyle görünüyor. Ve son patlayıcı olayımız onlara bakmaları gereken genel alanı gösterdi."

Arsen ayağa kalkarak, "Bu kadar çok arayıcı varken hiçbir glamourie dayanamaz," dedi. "Buradan gitmeliyiz."

"Tünellerden çıkabilir miyiz?" Pritkin sordu.

Mircea başını salladı ve pencere pervazının altındaki bir şeye bakmaya devam etti. "Şu anda trollerin kamptan kurtardığı esirlerle tıkanmış durumdalar ve bunlardan bazıları yaralı. Ancak bu kadar hızlı gidebilirler."

"Zaten tünelleri kullanamazsın," diye itiraz ettim. "Aeslinn yeryüzünün efendisidir-" "Ağaç köklerinden geçen tüneller," diye açıkladı Mircea.

"Ormanda

..davamıza sempati duymaya başladı. Ve kral bizim davamızı onları."

"Tüm ormana yayılacak bir orduya sahip olabilir!" Arsen dedi ki. "Onu küçümsüyorsun-"

"Hiç de değil. Bu yüzden tahliyenin devam edebilmesi için onu uzaklaştıracamız."

"Onu götürmek mi?" Tekrar ettim. "Ama istediği kişiler bizleriz, özellikle de Pritkin-"

"İşte bu yüzden bizi takip edecek."

"-bu yüzden, eğer bizi yakalarsa, başka hiçbir şeyin önemi kalmaz!"

Mircea bana kara gözlerini çevirdi. "Çok uzağa gitmiyoruz, sadece buradan çok uzaktaki başka bir kök tünele gideceğiz. Sonra atlarımıza bir illüzyon uygulayıp onları serbest bırakacağız, böylece onu daha da uzağa götürebilecekler."

"Sürmek mi? Ne gezintisi?"

Pencereden dışarı eğildi ve sonra aniden geri çekildi-

"Hayır. *Hayır!*" Dedim, çünkü o siyah, yılanı benzeyen ejderhalardan iki tanesi daha ortaya çıkmıştı. Biri küçük bir trol taşıyordu, boyu sadece bir metre civarında olduğu için ergen olmalıydı. Ama o kadar uzun olmalıydı.

İkinci ejderhayı dizginlerinden tuttuğu ve onun çırpınışlarını sakince görmezden geldiği için daha büyük meslektaşları kadar güçlüydü.

Yakından bakınca, garip binekler hatırladığımdan daha da korkunçtu. Neredeyse boşluk gibi görünüyorlardı; etraflarındaki tüm ışığı emen siyah kâğıttan kesikler. Ta ki tam sağa dönene ve göz yanılması bir anlığına bozulana kadar-

Çinli sanatçılar yanlış anlamış, diye düşündüm, yarılmış altın gözlere bakarken derim kabardı.

Çok yanlış anladılar.

Mircea yüz ifademi fark etmiş olmalı. "İyi bir başlangıç yaptık, Cassie. Bizi yakalayamazlar-"

"Her biri iki tane taşırken mi?" Öfkeyle canavarları işaret ettim. "Ağırlığımız azalacak-"

"Her biri değil," dedi Arsen. "Yeterince yaklaştıklarında ordunun arasına karışabilirim. Kralın planları hakkında soyluları uyarmak için geri dönmeliyim."

Korkunç şeylerden biri çılgık atarken, "Ne planladığını bilmiyoruz," diye belirttim.

"Bunun senin işin olduğunu sanıyordum."

Arsen'e hak ettiği cevabı veremedi Mircea, "Her biri bir tane taşıyacak," diye onayladı. "Tabii fazla ağırlığı olmayan küçük yol arkadaşımızı saymazsak."

"Peki ya ben?" diye sordum. "Ben neye bineceğim?" "Hiçbir şeye. Gerçekten burada değilsin."

"Ne?"

Pritkin beni bir tarafa çekti. "Mircea bana senin kalp atışlarını duyamadığını ya da damarlarında dolaşan kanı hissedemediğini söyledi. Faerie'nin seni tekrar riske atmak istemediğini ve bunun yerine zihinsel bir projeksiyon kullandığını düşünüyoruz."

"Bizi o tünellerde ilk ziyaret ettiğin gibi," diye ekledi Mircea yardımsever bir şekilde, genç trol atından inip odaya girerken ve dizginleri Mircea'ya verirken.

"Ben bir projeksiyon değilim!" Bir adamdan diğerine bakarak söyledim.
"Fey'e bir şeyler fırlattım-"

"Faerie'nin yardımıyla," dedi Mircea ayağa kalkarak. "O benden çok daha iyi projeksiyonlar yapıyor."

"Bu çılgınlık!"

"Cassie, gitmeliyiz. Ve sen de geri dönmek zorundasın," dedi Pritkin.

Ona bakakaldım. "Seni bırakmayacağım!"

"Henüz değil," diye kabul etti Mircea. "Önce bizim için görmen gerek."

Pritkin ona yardımcı olmuyorsun bakışı attı ve beni daha da uzağa çekti.
"Bu durumdan ben de senden daha fazla hoşlanmıyorum. Ama bu şekilde sonsuza kadar kalamazsın-"

"O zaman Faerie beni içeri çeksın! Bedensel olarak,
geçen seferki gibi-" "Hayır!"

"Pritkin! Bu bir rica değildi! Ben gitmiyorum-"

"Yapmak zorundasın! Yapmam gereken şeyi sen buradayken yapamam.
Güvende olduğunu bilmeliyim-"

"Güvenli mi?" İnançsızlık içinde ona biraz daha baktım. "Artık 'güvenli'
diye bir şey yok, hiçbirimiz için-"

"Ama orası buradan daha iyi," derken yüzü vahşiydi.

"Bana ne kadar güçlü olduğumu söylemeyi daha yeni bitirmiştin," dedim
öfkesine karşılık vererek.

"Ve sen de öylesin." Dudaklarını yaladı ve öfkenin ardında Pritkin'den hiç beklemediğim bir şey gördüm: korku. Kendisi için değil, benim için. Ve sonra bunu doğruladı. "Ama ben değilim. O kampta yaşadıklarını tekrar yaşadığını ve aklının başında olduğunu göremem, anlıyor musun?"

"O zaman . . . o zaman benimle çık. Faerie'yi siktir et. Bir geçide git ve-" "Ve ne? Bundan kaçış yok, Cassie. Tek çıkış yolu
"

"Peki sen bunları yaşarken ben ne yapacağım? Evde oturup-"

"Senin *yaşaman* gerekiyor."

"Ve bunu yapmamıza yardım edin," diye ekledi Mircea. "Sağlayabileceğin her türlü yardıma ihtiyacımız var, *dulceáťă* ve buna şimdi ihtiyacımız var."

"O kampta Faerie'nin sana yardım ettiğini söylemiştin," d i y e hatırlattı Pritkin. "Ben-evet, ama-" lanet ejderhalardan biri tekrar çığlık attı ve Beyne saplanan bir bıçak gibi.

"O zaman belki de yanılmışımdır ve o bizim tarafımızdadır. Ve eğer ihtiyacımız olan bilgiye sahipse ..."

Karar vermeme izin verdi, ama fazla seçeneğim yoktu. Buradan gitmeleri gerekiyordu -şimdi- ve ben ne kadar oyalanırsam, o kadar kısa bir yolları olacaktı. Acaba Faerie bunu böyle mi planlamıştı?

O kaltağa bunu hiç yakıştıramadım.

Pekala, ona intikamcı bir şekilde söyledim. Pekâlâ! Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, şimdi tam sırası-

Dünya kesildi.

O kadar yoğun bir insan kalabalığının içine düştüm ki başka hiçbir şey göremiyordum. Yere çömelmişim ama ayağa kalktığımda hiçbir şey değişmemişti. Lanet olası yerdeki herkes benden daha uzundu, hem de çok daha uzun.

Ayrıca, kalbimin sıkışmasına neden olan türden narin kıvrımlı kulakları vardı. Ama bunlar Svarestri değildi. Bunu saç renklerinden -çoğunlukla koyu kahverengi-, göz renklerinden -çeşitli- ve ten renklerinden -daha da çeşitli- anladım. Sonuncusu en çarpıcı olanıydı, çünkü her zamanki siyah, kahverengi ve bejin yanı sıra, bir iblis yerleşim bölgesini kontrol etmiyorsanız, Dünya'da bulunmayan gökkuşağı tonları da vardı.

Sadece bunlar iblis dünyasının daha canlı tonları yerine daha pastel tonlardı - lavanta, pembe, sarı ve yumuşak bir yeşil. Çiçeklere benziyorlar, diye düşündüm, uçuşan leylak rengi bir tunik ve pantolon, uyumlu botlar ve sallantılı ametist küpeler takmış bir kadının geçişini izlerken. Saçları ise Saffy'nin imreneceği türdendi; gerçek, pamuk şekeri pembesiydi ve kökleri belli olmuyordu. Safran rengi tenine çok yakışıyordu-

"Alorestri," dedi Pritkin'in sesi, sanki onu da görebiliyormuş gibi. "Ya da, daha doğrusu, orada bir alt sınıf oluşturan karışık çocuklardan biri."

"Evet, ama neler oluyor?" Mircea dedi ki. "Daha yükseğe çıkabilir misin?"

Benimle konuştuğunu fark ettim ve etrafıma bakındım. Ve sonunda çok uzakta olmayan küçük bir ağacın etrafında dairesel bir bank gördüm. Tırmandım.

Ve uzakta üzerlerinden devasa bir şelale dökülen mavi-siyah kayalardan oluşan yüksek bir yığın gördüm. Ve şelalenin önündeki yükseltilmiş platformdan bir adam bir şeyler sesleniyordu ama ne dediğini anlayamadım. Gerçi bunun nedeni kulaklarıma çarpan suyun sesi olabilirdi.

Ama Pritkin'in böyle bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu.

"Çağırma çağrısı yapıldı," dedi fey'in sözlerini tekrarlayarak. "Yüce Nimue öldü ve yerine geçecek kişi seçilecek. Çağrı yapıldı; varisler geri dönsün-"

Sahne aniden değişti, öyle ki neredeyse düşüyordum. Tekrar yukarı baktığımda kendimi, dikitlerden oluşan bir ormanın ortasında, çok aşağıda siyah ve mürekkepli bir havuzun çalkalandığı büyük bir buz yarığının içinde buldum. Bu bir geçit olabilirdi; herhangi bir şey de olabilirdi. Tek bildiğim, beni korkuttuğuydu; yüzeyinden yükselen buharlar, kavrayan eller gibi beni içine çekmeye çalışıyordu.

Bir kadın da oradaydı, havuzun yukarısındaki kayalık bir burunda. Onu tanımam bir anımı aldı: Elena, Mircea'nın karısı. Basit bir tunik ve pantolon içinde bir fey gibi giyinmiş siyah saçlı bir güzel ve geri geri gidiyor. Rotayı tersine çevirmeden, tam gaz koşmadan ve dalmadan önce-

Doğruca havuza.

"Dediğim gibi," dedi keçinin sesi sahnenin üzerinde süzülerek. "Jotunheim'a, buz devlerini davamıza katmak için yola çıktı. Ama geri dönmedi ve ben onun için umutsuzluğa kapılıyorum."

"O ölmedi," dedi Mircea'nın sesi kabaca.

"Nereden biliyorsun?"

"Öyle olsaydı Faerie bana bunu göstermezdi."

"Ah. İyi bir nokta."

Sahne tekrar değişti ve bu sefer nihayet nerede olduğumuzu biliyordum. Aeslinn'in krallığının dağları arasında yer alan orijinal başkentinin büyük kubbeleri ve kuleleri gün doğumuyla birlikte ortaya çıktı. Güzelliği karşısında nefesim bir kez daha kesildi, soluk mermer altın damarlarla doluydu ve şimdi turuncu ışık parmaklarıyla okşanıyordu. Ve o kadar yüksek bir dağın tepesine tünemişti ki bulutların arasında süzülüyor gibiydi.

Şimdiye kadar gördüğüm Olympus'a en yakın şeydi.

Ve sonra manzara ileriye doğru roket gibi fırlayıp bizi gökyüzünde ve sonra şehrin içinde, korkuluklar boyunca ve merdivenlerden aşağıya ve nihayet dağın kendisinin bağırsakları gibi görünen bir yere gönderdiğinde, farklı bir nedenden dolayı tekrar nefes nefese kaldım. Ve sadece birkaç titrek mumla aydınlatılan küçük, sıkışık, karanlık bir odaya. Küçük bir grup fey bir masanın etrafında oturuyordu.

"-size bunun yapılamayacağını söylüyorum!" Orta yaşlı bir erkek söyledi.

"Bizi ve evlerimizi o canavarlara yem edecek ve hepimiz yem olacağız. Peki ne için?" Bir başkası da aynı fikirdeydi.

"Bir delinin kölesi olmaktansa yem olmak daha iyidir!" Bir yumruk masaya vurdu.

Son konuşmacıyı tanıdım, daha önceki bir imgelemde Arsen'le konuşurken gördüğüm uzun boylu, şişman, sakallı bir fey. O zaman bana bir fey Noel Baba'yı hatırlatmıştı. Şimdi o kadar da değil.

"Arsen haklıydı," dedi. "Tek yaptığınız konuşmak. Her birinizin kralın deliliğe sürüklenmesinden şikâyet ettiğini duydum ama hiçbiriniz bunu durdurmak için parmağınızı bile kıpırdatmıyorsunuz!"

"Arsen," dedi dördüncü bir fey acı acı. "Evet, babasının kanı bu taşları lekeleyen bir çocuktan tavsiye alalım. Lord Áskell krala karşı çıktı ve bakın onu nereye getirdi-"

"Yani, korkak olduğunu kabul ediyorsun-"

"Başımı omuzlarımin üzerinde tutacaksa, evet. Bir hiç uğruna ölmek cesaret değildir, seni yaşlı budala. Deliliktir."

Tartışma yumruklaşmaya dönüşmeden önce beşinci bir fey araya girdi. Diğerlerinden daha yaşlıydı, gözlerinin altında gerçek torbalar ve ağzının etrafında derinlemesine kazınmış çizgiler vardı. "Lord Oril haklı. Daha fazla müttefik olmadan hareket etmek ölümümüzü garantilemekten başka bir işe yaramaz. Eğer anlaşmamızı istiyorsanız, bize sözlerden daha fazlasını göstermelisiniz. Çok daha fazlasını."

Ve sonra, geldikleri kadar hızlı bir şekilde, görüntüler kesildi. Beni, Mircea'yı ve Pritkin'i birbirimize bakarken ve Arsen'i çırpınırken bıraktı, çünkü o imgelemlere geri kalanımız kadar alışkın görünmüyordu. Yırtık pırtık cübbesinin çırpınışları arasında yere düştü ve Pritkin bana baktı.

"Teşekkür ederim. Bu bilgilendiriciydi."

"Üç kişiyiz," diye onayladı Mircea, garip aracının tepesinden. "Ve yerine getirilmesi gereken üç görev."

"Hangi görevler?" Dördüncü imgelem gelmeden hemen önce sordum.

Tanıdık, köhne bir kale Romanya'da bir nehrin üzerindeki toprak parçasında oturuyordu. Aşağıda, gri ve buz parçalarıyla kaplı yarı donmuş su çalkalanırken, yukarıda, büyük siyah bir ejderha, dağlarda yankılanan ve beynimde hiç bitmeyen bir takırtı olarak tekrar tekrar bana geri dönen bir meydan okuma çığlığı attı. Aeslinn, diye düşündüm, ona bakıyordum, sadece ona değil. Batmakta olan güneş siyah postundan yansıyarak pullarının obsidyen parçaları gibi parlamasına neden oluyordu ama gözlerindeki güneş değildi.

Olamaz, diye düşündüm, yukarı doğru bakarak. Artık orada değiller. Bu geçmişte kaldı-

Büyük çığlık tekrar geldi, etimi kemiklerimden ayırmakla tehdit edecek kadar yüksekti ve sonra devasa kanatlar vücudu sımsıkı sardı ve devasa yaratık ağzını açmış ve pençelerini uzatmış bir şekilde pike yaptı.

Doğruca bana.

"-Summoning," diyordu Pritkin, ben bir sarsıntıyla gerçekliğe geri dönerken. "İlk imgelem Avalon'daki merkezi meydana, Nimue'nin bildirilerinin halkına okunduğu yerdeydi."

"Çağırma çok eskidir," diye itiraz etti Arsen. "O zamandan beri kullanılmadı."
_"

"Tanrılardan önce
mi?" Kaşlarını çatı.

"İyi misin?" Mircea beni izleyerek sordu.

Başımı salladım ve hissettiğim kadar dengesiz görünmemeye çalıştım. "Bu .
. bazen beni de böyle vuruyor," dedim ve gözlerinin kısıldığını gördüm.

Ama diğerlerinin göremediği dördüncü bir imgelem gördüğümünden şüphelendiyse de bunu söylemedi. Karanlık bakışları benimkilerle buluştu ama kulak misafiri olabileceğim zihinsel bir ses de yoktu. Başın hafifçe eğilmesinden başka bir şey yoktu, o kadar önemsizdi ki başka kimse fark etmedi.

Değişti, diye düşündüm ve başka tarafa baktım.

"Nimue öldü," dedim, Aeslinn'in Zeus'a söylediğini duyduğum bir şeyi hatırlayarak.

"Mesele de bu zaten," diye kabul etti Pritkin. "Yüce Nimue öldü ve yerine geçecek biri aranıyor. Tüm muhtemel varisleri eve çağırın Çağırma başladı."

"Peki bunun bizimle ne ilgisi var?" Arsen talep etti. "Kim kazanırsa kazansın, o yeşil piçlerin hiçbiri bize yardım etmek için parmağını bile kıpırdatmayacak. Bizden toprak çalma fırsatını kullanırlar belki-"

"Yani onları geri mi çalacaksın?" Mircea kaşlarını kaldırarak sordu.

Arsen ona hırladı.

"Ama Yeşil Fey Aeslinn'den nefret ediyor," diye belirttim. "Yüzyıllardır onunla savaşıyorlar. Elbette onun yok edilmesini isterlerdi-"

Arsen, üçüncü büyük fey hükümdarından bahsederken, "Ve arkalarına yaslanıp Caedmon'un buna kalkışmasına izin vermekten mutlular," diye tersledi. "Kendileri riske girmeyecekler!"

Mircea, Pritkin'e kararlı bir ifadeyle bakarak, "Olabilir," dedi.

"Ne?" dedim. "Ne?" dedim. Bu bakışı biliyordum. Mircea bir tartışmayı kazandığını düşünüyordu, bu da beni endişelendiriyordu çünkü bir tartışma yaşadığımızı bilmiyordum.

Pritkin, "Belki," dedi ve sonra başka bir şey söylemedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Bir adamdan diğerine bakarak sordum. Görünüşe göre beni içermeyen konuşmalar için zaman bulmuşlardı.

Mircea bana "Büyücü Pritkin Nimue'nin büyük torunu," diye hatırlattı. "Eğer doğru anladıysam, bu ona taht için yarışma hakkı veriyor."

"Ne?" Arsen sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi Pritkin'e baktı. "Yarışma mı?" Dedim. "Ne demek yarışma?"

Pritkin, "Eğer kazanırsam, Yeşil Fey ordularına komuta edebilirim," dedi. "Ki şu anda-"

"Hayır! Hayır, *yapamazsın*-"

Pritkin kollarımdan tuttu ve ben onunla mücadele ederken bile konuşmaya devam etti. "Faerie'de kalan tek sağlam ordu onlar. Karanlık feyler dağılmış ve bölünmüş durumda. Bazıları yardımcı olarak faydalı oldu ama çoğu tarafsız kalmayı tercih ediyor. Ve kralları Aeslinn'e sadık olanlar tarafından ele geçirildiği için onları birleştirecek tek bir liderleri yok. Ama Yeşiller savaşta sertleşmiş, disiplinli birlikler. Durumu değiştirebilirler."

Evet, konuşuyorlardı, diye düşündüm, öfkeyle. "Eğer hayatta kalırsan ve seni kabul ederlerse! Sen yarı iblissin!"

"Kazansan bile muhtemelen sana suikast düzenleyecekler," diye kabul etti Arsen, hâlâ şaşkın görünüyordu.

"Bu yeterli olacak mı?" Mircea ona sanki bu iş çoktan bitmiş gibi sordu. "Caedmon'un ordusunun yanı sıra Yeşil Fey'in de yanlarında olduğunu bilseler soyluları hizaya gelmeye ikna edebilir misin?"

"Ben ... muhtemelen." Arsen kaşlarını çattı. "Korkaklar, doğaları gereği değil ama hayatta kalmak için bir taktik olarak. Ama başka bir orduyla-"

"İki," dedi Mircea kısa ve öz bir şekilde. "Karımı ve aradığı yardımı bulacağım. Onları sana geri getireceğim."

Arsen sadece ona baktı ve yüzündeki ifade ilk kez ondan hoşlanmamı sağladı. O da benim hissettiğim gibi bakıyordu, sanki tahtları ele geçirmekten ve devleri işe almaktan bahseden delillerle karşı karşıyaymış gibi

Hiçbir şey. Ne tür bir çılgınlık planladığımı merak ediyormuş gibi gözleri bana kaydı.

Ki bu hiç olmayacaktı, çünkü yaşlı fey haklıydı - bu delilikti!

Pritkin beni kenara çekti. "Fazla zamanımız yok-"

"Asla yapmayız! İstedğin bu mu? Lanet fey'in sonunda seni öldürmesine izin vermek mi?"

Tam bir şey söyleyecekti ki durakladı. "Ne istiyorum?" diye sordu, yüzünde tuhaf bir ifadeyle. "Benim istediğim süite geri dönmek, odanızın kapısını kilitlemek ve gün batımını izlerken balkonda birlikte bir marguerita içmek. Sonra da bir hafta boyunca kalacağımız yatağa gitmeden önce o kocaman küvetinizde rahat bir banyo yapmak.
_"

"Ama bunu yapmayacaksın," dedim sertçe. "Yapacak mısınız?"

O konuşmadan önce cevabı biliyordum. Burada güvende değildik ama buna bir son vermezsek başka hiçbir yerde de güvende olmayacaktık. Zeus gelmeye devam edecek ve sonunda bizi yenecekti. Çünkü halkımızı önemsiyorduk, her ölümün yasını tutuyorduk, gönderdiklerimizden geri dönmeyenler için acı çekiyorduk. Ama o dönmedi.

Delilikle, kötülükle, nefretle mantık yürütemezsiniz. Onu ikna edemezsiniz, onunla uzlaşamazsınız, ondan kaçamazsınız. Sadece onunla savaşıabilirsiniz.

Bunu Pritkin kadar ben de biliyordum,
sadece ... Yüzümün buruştuğunu
hissettim.

Ellerinin arasına aldı ve beni öptü. "Bu iş bittiğinde, o haftayı geçireceğiz," diye fısıldadı. "Sarayda değil, güzel bir yerde, kimsenin bizi bulamayacağı bir yerde."

"Bir yıl," diye kırık bir sesle karşılık verdim. "Geçmişte bir yerde. Yeri biliyorum."

"Bir yıl sonra geri dönmek
istemeyeceğim." "Amaç da bu zaten."

Beni tekrar öptü, yanaklarımda gözyaşları hissettim ve kimin olduğunu bilmiyordum, onun mu benim mi? Ve öğrenemedim de. Çünkü gözlerimi tekrar açtığımda . . .

Dolabıma geri
dönmüştüm. O gitmişti.

OceanofPDF.com

Otuz İkinci Bölüm

Konsantre olursam onları görebiliyordum: Pritkin, bedenim bir sis gibi dağılıp sadece havaya tutunana kadar orada duruyordu; Mircea bir şeyler bağıırıyordu - kelimeleri duyamıyordum ama ağzının hareket ettiğini görebiliyordum; Arsen bir küfür gibi görünen bir şeyi serbest bırakıp ayağa fırlıyordu; ve küçük keçi çılgınca etrafına bakıyordu.

Ama küçük yaratık bana ya da bulunduğum yere bile bakmıyordu. Benden ötede bir şeye bakıyordu. Olmak üzere olan şey konusunda onu uyaran bir tür ekstra duyuya sahip olmalıydı, çünkü bir ateş topu odayı yırtmadan hemen önce yere çarptı.

Dev alev topunun duvarları renklendirdiğini, Mircea'nın genişleyen gözlerinde yansıyan ateş ışığını ve Arsen'in kendini geriye atarak tam zamanında onu temizlediğini görmek için bir saniyem vardı. Sonra Pritkin pencerenin önüne bir koruma yerleştirdi ve yanan plazma bu tarafa gelmeden önce çarpıp sekti. Benim onu saptırmaya çalışmama neden oldu-

Ve onun yerine dolabımın tüm duvarı alevler içinde kalsın.

Bir an için büyüün beni ele geçirdiğini düşündüm, kafası karışmış beynim hangi dünyada olduğumu unutmuştu. Ama sonra kendimi korumak için bir elimi kaldırdım ve ateşin benden geldiğini fark ettim. Büyüyü yakalamak için altın bir kırbaç ortaya çıkarmıştım ve bu kırbaç duvar kâğıdında yanık kenarlı bir yarık açmıştı. Ve arkasındaki sıva. Ve beton-

Kırbacı tekrar içime çektim ama artık çok geçti. Süitin koğuşları devreye girdiğinde Augustine'in bir sıra kıyafeti alevler içinde kaldı. Yangını bir çeşit beyaz köpükle söndürmeye çalıştılar ama yangın sönmek istemedi. Bu, kaynayan duman bulutları ışığı keserken beni hızla oksijen emen beyazlıkta boğan bir savaş royale başlattı.

Tökezleyerek geri döndüm, kapıyı arıyordum ama tek ışık Augustine'in yanan elbiselerinden gelen parlak parıltılardı, Faerie'deki ölmekte olan ağaçlar gibi kıvrılıp bükülüyorlardı. Ben sağa sola savrulurken onlar da üzerime atladılar.

Zümrüt, yakut, ametist ve incinin canlı kuleleri. Sonra bulutlar arkamdan kapandığında aynı hızla kayboldu.

Birdenbire nefes alamaz, ateşin uğultusundan başka bir şey duyamaz ve göremez oldum. Tam canı cehenneme deyip dışarı çıkmak üzereydim ki aklıma geldi: Ben Pythia'ydım. Bu saçmalığa katlanmak zorunda değildim!

Zamana tutunarak kaynayan bulutların giderek daha yavaş hareket etmesine ve sonunda durmasına neden olduğumda gösterdiğim bir şey.

Bu beni şaşırtabilirdi - bir günde iki kez zaman durdurma almamıştım - ama ölümüne boğulmakla meşguldüm. Zamanı durdurmak havadaki külleri süpürmüyor, her nefeste yanan kıvılcımları içime çekmemi engellemiyor ya da bana fazladan oksijen vermiyordu. Ama bu olabilir, diye düşündüm, bileğimi büyük bir kadranı çevirir gibi döndürerek.

Ve sonra terliyor, zorlanıyor ve kabarıyordu, çünkü bu kadrان paslıydı ve kımıldamak istemiyordu.

Ama oldu. Normalden çok daha fazla çaba sarf etmem gerekti ama zamanın dişlilerinin yavaşça avuçlarımın içinde hareket ettiğini hissettim. Ve sonra, isteksizce, geri gitmeye başladı.

Kendimi Cebelitarık'a bağlı demir yüklü bir yük trenini itiyormuş gibi hissederek onları geriye doğru zorladım! Ama yine de ittim, her şeyimi ortaya koydum ve sonunda işe yaradı. Kömürleşmiş kalıntılardan bütün elbiseler fırladı, renkleri yeniden parlak, cesur ve güzeldi. Dolgulu askılara geri döndüler, kendileri de yeniden temiz ve yeniydi. Köpük damlaları geri çekilirken, kararmış duvarlar ince desenlerle doldu ve yanmış halı ayaklarımın altında taze çiçek açtı.

Nefes nefese kalmış bir halde, ne olduğunu merak ederek elbiselerimin yumuşak çizgisine yaslandım.

Uzun bir süre orada kaldım, duvara sarıldım ve nefes almaya çalıştım. Ciğerlerim bunu göze alamayacaklarına ve aksi söylenmedikçe temiz hava dolu bir dolapta boğulma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaklarına ikna olmuşlardı. Ve sonunda mesajı aldıklarında, *çok fazla* oksijen yutmaktan başım döndü.

Ama yine de hareket
etmedim. Aslında
korkuyordum.

Ve sonra başka bir şeyden korktum.

"Hayır!" Bağırdım ve odanın etrafımda döndüğünü hissederek ayağa kalktım. Ama olması gerektiği gibi aynı anda iki yer gördüğüm için değil. Denedim, denedim ama tek gördüğüm dolabımın içi ya da sıkıca kapatıp konsantre olduğumda göz kapaklarımdı. "*Pritkin!*"

Ama beni duyamadı. Saldırıdan kurtulduğunu varsaysak bile duyamazdı, çünkü o anda Mircea'yı korumaktan fazlasını yapmıştı. Beni de korumuştı.

Aşığın Düğümü'nü koparmıştı.

Bunu gerçekten hissedebiliyordum: göğüs kemiğimin altında, bağlantımızın olduğu yerde ağrıyan bir boşluk, sanki etimin içinde kökleri olan bir şey aniden koparılmış gibi. Bunu bir şifreyle yapmış olmalı, diye düşündüm göğüs kafesimi kavrayarak. Başka bir şey için zamanı olmazdı. Ve tüm bunların ortasında bir şekilde bunu söylemeyi hatırlamıştı, çünkü korkunç bir tehlike içindeydi ama beni riske atamazdı.

Beni riske atmazdı.

Birden öfkelen dim, ayak kabılarımı, cüzdanlarımı, fırfırlı elbiselerimi, elime ne geçerse fırlattım. Muhteşem şeyler istemiyordum; *onu* istiyordum. Peri'de korkudan aklımı kaçırmak, burada tek başıma olmaktan ve neler olduğunu bilmemekten, ona yardım edememekten ve hatta ne olduğunu görememekten daha iyiydi-

Aniden durdum ve aynada kendime baktım. Saçlarım her yerdeydi, kurumuş salyalar ağzımın kenarında kabuk bağlamıştı ve bir oje şişesi açılmış ve vücuduma kılıç darbesi gibi kırmızı bir renk sıçratmıştı. Çıldır mış gibi görünüyordum.

Benim hissettiklerimle alakası yoktu.

"Onları görmeme izin ver," dedim Faerie'ye kararsızca. Yanıt gelmedi.

"Kahretsin, *onları görmeme izin ver!*"

Sessizlik devam etti. Belki de bana hiçbir şey gösteremezdi. Aşık Düğümü'nün kanalı olmadan, aramızda bir köprü kurması mümkün olmayabilirdi.

Ya da belki sadece istemedi.

Çünkü o zaman oraya geri dönmenin bir yolunu bulabilirim. Bir zamanlar onun yaptığı gibi kendimi nasıl içeri çekeceğimi bulabilirdim. Ve beni burada, dördüncü görevin beklediği yerde istiyordu.

Dördüncü imkansız görev.

O anda her şey kafama dank etti, öyle ki bir bankın yanına sendeleyerek gittim ve oturdum. Beynim patlayacakmış gibi hissediyordum ama bir şey açıktı. Bir şey kristal gibiydi.

O deliydi.

Arsen'i aslanın inine, daha orada beş dakika bile kalmadan onu tanrıkrallarına kurban olarak öldürecek olan bir grup korkmuş yaşlı fey'e ihanet vaazları vermesi için göndermişti. *Yarı iblis* olan Pritkin'i Yeşil Fey'in tahtını ele geçirmesi için göndermişti ki Arsen'in kendisi de buna izin vermeden önce onun bağırsaklarını deşeceğini itiraf etmişti. Mircea'yı başka bir dünyadaki bazı mitolojik devleri işe almakla görevlendirmişti. Ve beni...

Zamanda üç yüz yıl geriye giden bir tanrıyla ve onun lanet ordusuyla savaşmak.

O bir deli, diye düşündüm, tüylerim diken diken *olmuştu*. Ve işte buradaydık, deli kadını, deli tanrıçayı ya da deli *gezegeni* dinliyorduk, çünkü onun ne olduğundan bile emin değildim. Biz de mi delirmiştik?

Kesinlikle öyle görünüyordu.

Ve şimdi, belki de çoğumuz ölmüştük.

Eğildim, başımı ellerimin arasına aldım ve beni görecekt kimse olmadığı için biraz ileri geri sallandım. Onları tanıyorsun, dedim kendi kendime. Neler yapabileceklerini biliyorsun. Ve bu Pritkin'in kalkanları birkaç yüz fey gücüyle güçlendirilmeden önceydi! Onlar *iyi*.

Ve muhtemelen öyleydiler.

Ama bu şekilde kalmayacaklardı.

"İstedikğin şeyi yapamam," diye fısıldadım bir dakika sonra. "Onlar da yapamaz. Onları ölüme gönderiyorsun."

Hiçbir şey.

"Kahretsin, beni dinle! O burada: Zeus, Aeslinn, ona ne dersiniz deyin. Tam burada, hemen şimdi! O kalede her ne yaptıysa, *bitti*. Bu tarihin bir parçası ve eğer onu değiştirirsem, *zamanı da değiştirebilirim*. Sonunda

Dünyayı mahvedebilir, hepimizi yok etmeyi bile başarabilir ve o zaman kimi kullanacaksınız? *O zaman kimi feda edeceksiniz?"*

Daha fazla hiçlik. Ama bu hamile bir hiçlikti, sanki deli bir tanrıça gerçekten dinliyormuş gibi. Bu çok kötüydü çünkü söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

Ayağa kalktım ve küçük odayı düzeltmeye, eşyaları sağa sola çarpmaya ve ellerimin titremesini görmezden gelmeye başladım. Ve muhtemelen kötü bir meseleyi daha da kötüleştiriyordum çünkü artık hiçbir şeyin nereye gittiğini bilmiyordum. Yeni yardımcılarımdan biri olan Elspeth son zamanlarda her şeyi yeniden düzenlemişti ve şimdi hiçbir şeyi bulamıyordum.

"Ve bana Zeus'un zamanda yolculuk yapabildiğini söyleme, çünkü yapamaz, tamam mı?" Acımasızca ekledim. "Öyle dedi ve evet, tanrıların yalan söylediğini biliyorum! Tek yaptıkları budur, yalan söylemek ve insanları kullanmak. Ama bu sefer yalan söylemiyor, çünkü oraya nasıl geri döndüğünü biliyorum!"

Birden durakladım, ellerim bir tutam dolanmış çorabın üzerinde hareketsiz kaldı. Az önce gerçeği söylemişim ama kelimeler ağızımdan çıkana kadar bunun farkına varmamıştım. Sanki ben çıldırmakla meşgulken bilinçaltım ipuçlarını bir araya getirmiş ve sonunda aklımdaki en büyük sorulardan birinin cevabını bana sunmuştu: Zeus bir orduyu zamanda nasıl geri getirmişti?

Ve tabii ki böyle yaptı. Tabii ki öyleydi.

Yavaşça tekrar oturdum.

Mircea, Aeslinn'in evcil büyücüsü Jonathan'ın sorgusunda yer almıştı çünkü başka hiç kimse onun o berbat beyninden bir şey çıkaramıyordu. Ama birinin kafasına girmek, onun da sizin kafanıza girmesi riskini taşıyordu ve Jonathan bir şey öğrenmişti. Özellikle de Mircea'nın umutsuzca kayıp karısı hakkında bilgi sahibi olan küçük, tuhaf bir fey aradığını.

Söz konusu yaratık Aeslinn'in zindanlarında hapsedildiğinden, Mircea'nın aklına orada bulunabileceği fikrini yerleştirdikten sonra onu on sekizinci yüzyıl Romanya'sında serbest bırakmak kolay bir şey olmuştu. Amaç, yeteneklerimi kullanarak zamanda geriye gidip onu bulması için onu kışkırtmaktı. Böylece Pritkin ve ben de onu aramaya çıkıp tuzağa düşecektik.

Tam olarak böyle olmamıştı ama yeterince yakındı. Hepimiz on sekizinci yüzyıla geri dönmüştük ve orada derhal yakalanmıştık, böylece başlamak üzere olan Issengeir savaşına müdahale edemedik. Jonathan yeteneklerimizi paylaştığımızı biliyordu -Jo ile de benzer bir şey yapmıştı- ve yeteneklerimizi birleştirip bir tanrı yaratabileceğimizi anlamıştı.

Bu, efendisinin savaşı kaybetmesiyle sonuçlanabilirdi, bu yüzden başlamadan önce bizi yoldan çekmesi gerekiyordu. Ama bu, ellerimizde acı çekmiş bir adam için yeterince iyi değildi. Bizi öldürmeyi planlıyordu ama önce zevk almak istiyordu.

İşte bu noktada hata yaptığımı fark ettim ve bu küçük bir hata değildi.

Jonathan bir portal yaratmıştı, hepimizin oturduğu sarp kayalıkların ötesinde gökyüzünde kocaman bir şey. Bizi savaş alanına bağlamıştı ve neredeyse büyük ekranda en son aksiyon filmini izliyormuşum gibi görünüyordu. Ama bu kurgu değildi ve tanık olduğum şey yeterince travmatikti ki sormayı düşünmemiştim: Jonathan nasıl olur da lanet olası bir zaman portalı yaratmıştı?

Çünkü kesinlikle öyle bir şeydi. Kısa bir süre sonra biz de oradan geçmiş ve kendimizi günümüz Faerie'sinde bulmuştuk. Ve bu . . .

İmkansızdı.

Özellikle de Jonathan'ın bir Pythia'nın değil, sadece bir Pythian yardımcısının yeteneklerini ödünç aldığını düşünürsek. Gertie bile böyle bir geçit yapamazdı. Biz Aeslinn'i gözetlemeye çalışırken çok daha küçük bir tanesini birkaç dakika zar zor ayakta tutarak bunu göstermişti.

Yine de Jonathan bunu yapmış mıydı? Sadece bir yardımcının erişimi ve Pythian gücü hakkında çok az bilgiyle mi? *Gertie*'yi geride mi bıraktı?

Hayatta olmaz.

Ama belki de cennette bir tane vardı.

Gözlerimi kırıştırdım, bu yeni fikre her açıdan baktım ama bir kusur bulamadım. En azından benim cevaplayamadığım bir kusur. Zeus'un neden Jo'nun yeteneklerini kendisi için almadığını merak etmişim, bu da onun rahatsız edici insanlara ihtiyaç duymadan zaman yolculuğu yapmasına izin verirdi. Ama belki de Jonathan

İlk ona verilmişti ve bu tür nakiller iki kez işe yaramıyordu. Ya da belki de Pythian gücü onu yönlendirmek için bir insan gerektiriyordu, çünkü ilk kez bu koşullar altında verilmişti.

Elbette annem bunu kullanmakta bir sorun yaşamamıştı ama o zaman Pythian Mahkemesi'ne kabul edilmişti. Zeus'un sahip olmadığı ve zaten sahip olan biri dışında elde edemeyeceği erişim hakkı ona verilmişti. Böylece, Jonathan'ı ve onun katledilmiş ruh parçasını portalı başlatmak için kullanmış, sonra da genişletmek için kendi gücünü kullanmıştı.

Ve onu çok genişletmişti. O şeyin içinden küçük bir jet uçurabilirdiniz. Ya da bir orduyu içinden geçirebilirdiniz, çünkü yaptığı buydu.

O, Aeslinn ve büyük bir fey grubu, savaşın ters gitme ihtimaline karşı, savaştan önce eski Romanya'da ikamet etmek için portalı kullanmıştı. Jonathan geri dönüp zamanla oynamadan önce ilk seferinde kaybetmişlerdi ve bunu tekrar riske atmayacaklardı. Ve tarih tekerrür ettiğinde... o zaman ne yaptılar?

Bilmiyordum ve buna konsantre olmakta zorlanıyordum. Çünkü artık Zeus'u, Aeslinn'i ya da onların lanet kalesini görmüyordum. Billy'yi görüyordum.

O gün inanılmazdı. İyi eğitilmiş olsalar da hayaletlerle başa çıkma konusunda hiçbir deneyimleri olmayan düzinelerce fey savaşçısından kaçtığını görebiliyordum. Hele sürekli şekil değiştiren bir hayaletle.

Faerie'den gelen metafiziksel rüzgâr portaldan akarak onu patlamalar halinde vurmuş, bir saniye içinde ona bir beden vermiş, bir saniye sonra da tahmin edilemez titreşimlerle onu alıp götürmüştü. Ama bunun ona sağladığı avantajı kullanmış, feylerden oluşan bir eldivenin içinden onlara bedenen saldırarak ve sonra da ruhen onlardan kaçarak geçmişti. Tüm bunları yaparken doğru anı bekliyordu-

Vurmak için.

Jonathan'ın üzerine atılmış, onu bir anda yakalamış ve uçurumdan aşağı atmıştı. Ve düşüncelerimin hatırladığım dehşetle kesildiği yer burasıydı. Her şey o kadar hızlı olmuştu ki, her şey bitene kadar neler olduğunu anlayamamıştım.

Ve o gidene kadar onu kaybettiğimi fark etmemiştim.

"Öldür onları evlat," uçuruma yuvarlanmadan hemen önce bana söylediği son sözlerdi ve ben-

Her şeyi berbat ettim!

Ölümünün ardından duygusal olarak o kadar sarsılmıştım ki doğru düzgün düşünemiyordum. Günlerce düşünemedim ve düşünebildiğim zamanlarda da düşüncelerim o ana yaklaştıklarında bile dağıldı. Kendimi fiziksel olarak kaçarken, Pritkin'i ekstra uzun koşularla şaşırtırken, düşünmek zorunda kalmamak için kendimi yorgunluğa iterken buldum.

Ve ben yapmadım.

Yas tutmayarak yas tutmama yardımcı olması için kitaptaki her numarayı kullanmıştım. Bu yüzden onun boş kolyesini henüz çıkarmamıştım; onun gittiğini kabullenemiyordum. Ama bunun sonuçları oldu, değil mi?

Evet, Jonathan'ın yanındaki fey'i öldürmüştük. Ve bölgeyi daha fazlası için kontrol ettik, Romanya kırsalına dağılmış savaş büyücüleri gönderdik. Ama onlar insan büyüsü kullanıyorlardı, fey değil, ve bir şeyleri kaçırmış olabilirler.

Tıpkı benim yaptığım gibi.

Çünkü hepsi geçtikten sonra Zeus'un geçidi kapattığını kim söyledi?

Pythian gücü zaman çizgisini koruyor ve onu tehdit eden bir şey olursa çılgık atmaya başlıyordu. Bu yüzden, Zeus her ne yaptıysa, bunun Faerie'de olduğunu ve oraya geri dönmeden önce Dünya'da saklandığını varsaymıştım. Ama ya bunun yerine, sadece bitirmediyse?

Ya güç kaybını azaltmak için bir iğne ucu kadar da olsa portalı açık tutsaydı? Ama gerektiğinde genişletebileceği bir geçit? Bu hem planı üzerinde çalışmaya devam etmesini hem de Aeslinn'in kimse şüphelenmeden günümüz Faerie'sinde ortaya çıkmasını sağlardı.

"Bir ileri bir geri gidiyorlar, değil mi?" Fısıldadım.

Kimse cevap vermedi ama önemli değildi. Parçalar nihayet yerine oturuyordu. Zeus bir şey yapmamıştı; bir şey yapmaya *çalışıyordu* ve bunu başarmak için zamanda ileri geri gidiyordu.

Bana zaman yolculuğu yapamayacağını söylediğinde, bu hem gerçek hem de bir yalandı. İsteddiği her yere gidemezdi. Ama şimdiki zaman ile on sekizinci yüzyıl Romanya'sındaki o rüzgârlı yamaç arasında, ölü bir adamın büyüsü sayesinde seyahat edebiliyordu.

Gertie'nin dediği gibi, Pritkin'i içermeyen planlar yapmıştı. Ama bu planlar, zamanda geriye, o lanet olası şatoya yaptığımız yolculukla kesintiye uğramış, bu sırada kendisine unutturulan bir adamı hatırlamıştı. Neredeyse sınırsız gücün anahtarını elinde tutan birini.

Yani her şeyi bırakıp peşimize düşmüştü. Önce benim aracılığımla Pritkin'i kurutmaya çalışmış, bu işe yaramayınca da onu ve Mircea'yı kaçırmıştı. Ama bu sonuncusu bir şanstı, değil mi? Adamlarım bir keçiyi takip ederek hiçbirinin görememesi gereken bir geçitten geçtiğinde Zeus'un şansı yaver gitmişti ve bu olay olduğunda ne o ne de Aeslinn kamptaydı.

Ve orada bulunan feylerin hiçbir şeyden haberi yoktu.

Aeslinn'in halkı Dünya hakkında pek bir şey bilmiyordu ve kendilerine karşı yürütölen savaşın liderlerinden birini, krallarının herkesten çok istediği adamlarla birlikte yakaladıklarını fark etmemişlerdi. Bunu ancak temizlik işlerini bitirdikten sonra bildirmişler ve Zeus ile kuklasının başka bir yerden Faerie'ye geri dönmek zorunda kalmalarına neden olmuşlardı. Ya da bir yerden.

Bu kampa gelişindeki gecikmeyi açıklıyordu. İki esirle ilgili mesaj neredeyse kesinlikle Dolgrvegin'n'e, imgelemimde gördüğüm bulutların içindeki şehre gitmişti ama Aeslinn artık orada değildi. Generalini Faerie'nin öbür ucuna göndermemden hemen önce oradaydı ve Arsen'e bağıırıyordu. Yerinde kaldığını, taht odasında dolaşıp çılgınca davrandığını varsaymıştım ama ya öyle olmasaydı?

İşgal tehdidinde bulunan Caedmon, hızla tükenmekte olan yiyeceğe ihtiyaç duyan bir grup gizemli "evcil hayvan" ve en az onlar kadar endişelendiği bir grup sadakatsiz soylu vardı. Karşılaştığı her şeyi bilmiyordum ama bildiğim bir şey vardı: O da en az benim kadar bu savaşın bitmesini istiyordu. Bu yüzden, Arsen'den kısa bir süre sonra bunu gerçekleştirmek için ayrılması şaşırtıcı olur muydu?

Başladığı işi bitirmek için neredeyse kesin olarak Romanya'ya geri dönmüştü, ancak Pritkin ve Mircea hakkındaki haber nihayet ona ulaştığında bir kez daha çağırılmıştı. Ve Faerie'ye geri döndüğünde, tanrısının ödölünü o oraya varamadan kurtarmış olduğumu görmek!

Bu yüzden onun yerine beni yakalamıştı ve ben kaçtığım da ... O zaman ne yapmıştı?

Kaşlarımı çatarak haliya baktım. Şanslarının yaver gideceğini umarak orduyu peşimizden göndermişti, elbette. Ama muhtemelen ilk planına da geri dönmüştü, biz onu kabaca bölmeden önce üzerinde çalıştığı plana.

Bir şekilde kazanamazsa, başka bir şekilde kazanırdı.

Anlamadığım tek şey, ejderha formunun Faerie'de gördüğümde, Dünya'daki haline kıyasla neden bu kadar büyük olduğuydu. Ama belki de nedeni konumuydu. O zamanlar Dünya'da değildi ya da gücünü azaltan bir geçidin hemen yanında değildi; daha güçlü olduğu kendi diyarındaydı.

Yani, üç yüz yıl geçip onu şişirmek yerine, onu kendi elementinde görmekle yabancı bir dünyada görmek arasındaki farktı. Bir zamanlar kayıp olan elinin olduğu yerdeki yara gibi, asırlık gibi görünüyordu ama bir tanrıyı taşımaktan dolayı iyileşme kabiliyetinin arttığı söylenebilirdi. Thames Nehri'nde neler yapabildiklerini zaten görmüştüm.

Orada öylece oturdum, bir an için sersemlemiş hissettim. Çünkü benim çılgın teorim her şeyi açıklıyordu: Aeslinn'in neden bu kadar öfkeli olduğunu -zafer onun elindeydi ama Zeus ödülüne kafayı takmıştı ve onu sürekli hedefinden saptırıyordu. Kampa açılan bir geçit varken oraya varması neden bu kadar uzun sürmüştü. Ve Faerie neden beni aniden kendi diyarına çekmişti. Benim onunla çalıştığım kadar o da benimle çalışmak istemiyor olabilirdi ama neler olduğunu fark etmişti ve çaresizdi.

Şu anda olduğum gibi.

Çünkü neler olduğunu anlamış olabilirim ama bunun ne faydası oldu?

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak," dedim ona. "Pritkin, Mircea ve ben - Mircea'nın tüm ailesinden bahsetmiyorum bile - Zeus'un gücünün küçük bir kısmını, Thames Nehri'ndeki o savaştan damarlarımda kalan her şeyi ancak yendik. Gerçeğine karşı ne yapmam gerekiyor? Onun planının ne olduğunu bile bilmezken?"

Faerie'nin bu konuda bir fikri yokmuş gibi görünüyordu ve bu beni çileden çıkardı.

"Bize bu çılgın fikirleri atıyorsunuz, şunu yapın, bunu yapın, atlayın! Benim için hayatlarınızı riske atın, arkadaşlarınızı, sevgililerinizi, her şeyi. Ama benden bunu beklemeyin.

sizin için herhangi bir şeyi riske atmak ya da hatta bunları nasıl başaracağınızı söylemek. Ve siz bunun bir şekilde işe yarayacağını mı düşünüyorsunuz? Sana söylüyorum; *bundan daha fazlasına ihtiyacım var!* Ya da kendine başka birini bulabilirsin-

Ve o anda bir şey beni yakaladı.

OceanofPDF.com

Otuz Üçüncü Bölüm

"Bunu nasıl tutacağım?" Cassie sordu.

Mircea gardıroptan döndüğünde onun elindeki siyah kadifeden oval maskeyi kaşlarını çatarak incelediğini gördü. Maske, gözler için badem şeklinde iki açıklık dışında tüm yüzü kaplayacak şekilde tasarlanmış bir moretti. Elbette kayışları yoktu.

"Ağzını aç."

Başını kaldırıp ona baktı, mavi gözleri irkilmişti. "Neden?"

"Güven bana."

Ona hak ettiği bakışı attı, kendi türünden birinin benzer bir öneriye karşılık verebileceği bakışın aynısını. Cassie vampir değildi ama onların arasında büyümüştü ve onların alaycılığından sağlıklı bir doz almıştı. Körü körüne inanç talepleri her zaman tüylerini diken diken ederdi.

"Neden?" diye tekrar sordu, daha şüpheli bir şekilde.

Mircea maskeyi aldı ve ters çevirerek ağzın arkasından çıkan küçük topuzu gösterdi. "Onu ısırman gerekiyor."

Bir süre ona baktı, sonra pembenin hoş bir tonuna döndü. "Ben ... bu ... oooh."

"Moretta on sekizinci yüzyıl Venedik'inde oldukça popülerdi."

"Eminim öyledir! Tanrı, bir kadının söyleyecek bir şeyi olduğunu düşünmesini yasaklıyor!"

"Günah çıkarmak için manastırlara giden kadınların taktığı bir maske olarak ortaya çıktı," dedi ona eğlenerek. "Onları sessiz ve dolayısıyla anonim tutmak için tasarlanmıştı ve kefaretin sosyal konumlarına bakılmaksızın verilmesini sağlıyordu."

"Peki, konuşamıyorlarsa, nasıl itiraf ettiler?"

Mircea durakladı, o şekilsiz tişört iğrençliklerinden birini kıvrıkcık başının yarısına kadar çekmişti. "Biliyor musun, ben bunu

defalarca anlattım ama kimse bana bunu sormadı?"

"Belki de yapmalılar. Kendim de soyunabilirim!"

Bunu da gömleğini sonuna kadar çekip çıkararak ve kollarını göğsünde kavuşturup öylece durarak gösterdi; üzerinde hâlâ onu gizleyen giysiden çok daha çekici bir saten parçası olmasına rağmen.

"İsterseniz." Yatağa uzandı ve başını elinin üzerine koyarak manzaranın tadını çıkarmaya hazırlandı.

"Bu değildi ... sen ... değilsin demek istemedim." durdu, muhtemelen onun bundan ne kadar hoşlandığını sezmişti. Yüzünün nasıl kızaracağını hatırlayan bir kadınla birlikte olmayalı uzun zaman olmuştu. Kot pantolonunu çıkarmak için arkasını döndüğünde, bunun bir noktaya kadar canlandırıcı olduğuna karar verdi.

Modern modayı asla anlayamayacaktı. Bugünlerde kadınlar tenlerinin yanında saten ve danteller giyiyor ve kendine saygısı olan hiçbir köylünün bir zamanlar dışarıdan kabul edemeyeceği kıyafetler giyiyorlardı. Kot pantolonlar. Onlara onaylamayarak bakıyordu. Ağır, kalın, çirkin şeylerdi; belki başlangıçta kendileri için tasarlandıkları madenciler ve sığır çiftçileri için kullanılıyordu ama bir kadının vücudunun yuvarlak hatlarında çok daha az çekiciydi. Bu yumuşaklık daha ince şeyler için, ipekler ve satenler, danteller ve mücevherler, arkadan dikişleri olan ve rahatça yolu gösteren ipek çoraplar için yapılmıştı-

"Beni izlemek zorunda mısın?" Mavi gözler solgun bir omzun üzerinden ona baktı.

"Küçük bir oda."

"Başka tarafa bakabilirsin."

Mircea bunu düşündü. Ona, dışarıdaki karanlık kanalın odanın penceresini ayna yerine kullanılabilecek bir şeye dönüştürdüğünü söylemesi gerektiğini düşündü. Ama o güzel kıvrımları birden fazla kez görmüşken bunun neden önemli olduğunu anlamadı. Cassie'nin gözleri kısılrken gülümseyerek, "Görmekten de öte," diye düşündü.

"Kendini kontrol etme konusunda ilginç bir egzersiz olurdu," diye kabul etti. "Ama zaten yeterince egzersiz yapıyorum."

Ne demek istediğini sormadı. Sadece o küçük oflama seslerinden birini çıkardı ve kot pantolonunu bir sandalyenin üzerine fırlattı. Ve yaptığı işe geri döndü.

K lotun s tyenle uyumlu olduğunu fark etmekten memnun oldu. Bunların ona hediye ettiği takımlardan biri olabileceğini düşündü ama emin değildi. Bununla birlikte, modern toplumun yavaş yavaş kendi zamanındaki çıplak görünüme geri döndüğünü görmek sevindiriciydi - pantaletlerden ve bloomerlardan, k lotlara ve bikinilere ve şimdi de tangalara. Sonuncusunu daha çok tercih ediyordu, özellikle de bunun gibi, en güzel paketlerin üzerindeki bir fiyonk gibi, aşağıdaki tatlı, sıkı tümseklerin üzerinde küçük bir kurdele kıvrımıyla bittiklerinde.

Yine de eski modalar için söylenecek bir şey vardı. Ve bir zamanlar kadınların giyilmesi gerektiğine inandıkları tüm o katmanlar için. Bir erkek sonunda bir şey başardığını hissediyordu-

Cassie'nin, akşamki kıyafetini oluşturan ağır samit kıvrımlarını toplamak için eğilirken kaşlarını tekrar çatarak ona baktığını geç de olsa fark etti. "Dinliyor musun?"

"Kesinlikle."

"O zaman soruya cevap ver!"

"Peki bu ne sorusu olabilir, dulce   ?" diye sordu dalgınca. Onun başından beri bildiği şeyi, elbisenin s tyenini almayacağını anlamıştı. Günümüz Venedik modasının alçak, kare kesimli yakaları tüm Avrupa'da kötü bir şöhrete sahipti, hatta sık sık sergilendikleri için pürüzlü meme uçlarında bir modaya yol açmıştı.

Bu elbise o kadar aşırı değildi ama modern i  çamaşırları işe yaramayacaktı. Bu yüzden sütyen de çabucak atılan giysiler yığına katıldı.  zerinde sadece tanga ve bir çift on sekizinci yüzyıldan kalma ipek çorap kalmıştı, onları da dizlerinin üzerinden işlemeli jartiyerlerle bağlamıştı.

"Maske hakkında!" Cassie içinden başını kaldırarak sabırsızca konuştu.

"Ah, evet." Daha iyi konsantre olabilmek için gözlerini kapattı. "Bir kadının yüzünü olduğu kadar sesini de gizledikleri için manastırların dışında popüler oldular. Rönesans Venedik'i bugünün standartlarına göre küçük bir şehirdi. Herkes herkesi tanırdı, en azından soylular tanırdı. Sesiniz sizi uygunsuz anlarda, bir kumarhanede, bir tiyatroda, alt sınıftan bir sevgiliyi ziyaret ederken ele verebilirdi ..."

"Bu neden bir tane giymek zorunda olduğumu açıklamıyor," dedi kendi sesi gergin bir şekilde. Mircea gözlerini açtığı anda onu elbisenin ağır kıvrımlarıyla boğuşurken buldu.

Bir centilmen olarak elbette yardıma gitti.

"Eğer moretta giyiyorsanız, kimse sizden konuşmanızı beklemeyecektir," diye açıkladı, onun arkasına geçerek. "Ve İtalyancanız modern bir konuşma için gayet kabul edilebilir olsa da, o dönemden biri şüphesiz bunu tuhaf bulacaktır."

"Ve dikkat çekmeyi göze alamayız," dedi isteksizce.

Mircea cevap vermedi. Elbise omuzlarındaydı ama şık bir kadının tuvaletinin gerektirdiği tüm tamamlayıcı unsurlar göz ardı edildiği için önü açık kalmıştı. Elleri zengin, altın rengi ipek elbisenin üzerinde, elbisenin gizlemekte pek de başarılı olamadığı pürüzsüz tene doğru kaydı.

"Mircea," dedi ve bu ismin bir uyarı mı yoksa cesaretlendirme mi olduğunu anlamak zordu. Daha fazla kanıt ortaya çıkana kadar ikincisini varsaymaya karar verdi ve ellerini korse dışına taşan yumuşak, sıcak tümseklere götürdü.

Bir kadının vücudunu hissetmek gibisi yoktur, diye düşündü, onu kendine doğru çekerken. Doğada başka hiçbir şey onun esnek, teslimiyetçi gücüne, sıcak, satenimsi hissine, zengin, sarhoş edici kokusuna sahip değildi. Onları keşfetmek için beş yüz yıl harcamıştı ve çıkardıkları küçük seslere, hareket etme şekillerine, dudaklarının altındaki tenlerinin baştan çıkarıcı hissine, onları yapmaktan gelen gurur dalgasına asla doyamamıştı-

Cassie, "Geç kalacağız," diye itiraz etti.

"Bir zaman yolcusuyla birlikte olmasaydım endişe yaratacak bir şey," diye mırıldandı, elleri daha aşağılarda çalışmaya devam ederken boynunu öptü. Belki biraz ruj sürerdi ama başkalarının gözleri için değil. Sadece kendi gözleri için.

Ona karşı zevkle titredi. "Bu kurallara aykırı."

"Sen Pythia'sın," diye hatırlattı ona. "Kuralları sen koyarsın."

Kollarında ne kadar çabuk döndüğüne bakılırsa, bu söylenecek yanlış bir şeydi. "İstemiyorum! Ve burada olmamalıydım bile. Burada olmamalıyız!"

"Neden burada olduğumuzu biliyorsun," dedi, gözleri ilk kez ciddiydi. "Bu çok önemli. Gabriella'nın oyuna ihtiyacımız var."

Bu hafif bir ifadeydi. Vampir dünyasını yöneten altı senato ilk kez tek bir yönetici altında ittifak yapmayı düşünüyordu. Bu hiçbirinin istemediği bir şeydi ama savaş halindeydiler ve yok olmakla yüz yüze gelmemeleri için ortak bir çaba gerekiyordu. Ancak yüzyılların kökleşmiş alışkanlıkları ve nefretleri o kadar kolay bir kenara bırakılamazdı ve ihtiyaç duyduğu sayıda onayı almak kariyerinin en büyük mücadelesi olmuştu. Sadece birkaç ay öncesine kadar kimsenin mümkün olduğuna inanamayacağı kadar büyük bir marj elde etmek için ikna etmiş, rüşvet vermiş, pohpohlamış, yalvarmış ve tehdit etmişti.

Ama bu yeterli olmazdı.

Gabriella olmadan olmaz.

"Ve bunu nasıl yapacağını düşünüyorsun?" Cassie sordu.

Mircea, onu oyalamak istemediği için görevlerinin tüm ayrıntılarını ona anlatmayı ihmal etmişti. Ama şimdi burada olduklarına göre, her şeyi itiraf etmesi gerektiğini düşünüyordu. Ya da ona selefine yakışır bir bakış attığını düşünerek Vegas'a geri dönecekti.

"Bu bir değişim çağıdır" dedi. "Avrupa Senatosu'nu üç yüz yıldır yöneten ikili konsolosluk sona eriyor. Konsülümüz altıncı büyük senatoyu kurmak üzere Kuzey Amerika'ya gitmeye hazırlanıyor. Eş konsülü ise geride kalıyor ve ilk kez tek başına yönetecek. Sorun çıkması kaçınılmazdı."

"Sorun mu?"

"İnsanlar rejim değişikliğini bir fırsat, Anthony'yi de Kleopatra'sı olmadan zayıf olarak görüyor."

"Yani onu öldürecekler mi?"

"Eğer yapabilirlerse." Mircea elbisesinin geri kalanını almaya gitti. "En azından onu kovmayı umuyorlar. Bazı efendiler bir süredir konsüllerin demir yumrukları altında eziliyor ve bunun özerkliklerini yeniden kazanmak için en iyi şansları olduğuna inanıyorlar. Diğerleri ise en üst koltuk için yarışmak için bir fırsat görüyor."

"Şimdi bunun için yarışabilirler," diye belirtti.

Mircea başını salladı. "Anthony, Louis-Cesare'i şampiyon olarak kazanmadan önce bile düellolarda neredeyse yok edilemez olarak bilinirdi.

Aklıma gelmişken, bu isyandan kısa bir süre sonra oldu. Sık sık neden ekstra yardıma ihtiyacı olduğunu düşündüğünü merak ederdim. . ."

"Ama şu anda ona sahip değil, değil mi?"

"Hayır, ama Anthony ile düello yapmak aptalca bir bahisti. Seni ringin etrafında koşturur, neredeyse anında iyileşirken onu kesmene izin verirdi. Bir keresinde bir kılıç vücudunun içindeyken iyileştiğini görmüştüm. Çıkması girmesinden daha zordu."

Cassie yüzünü buruşturdu.

"Her zamanki yöntemi, rakibi yorulana kadar beklemek ve sonra öldürmek için içeri dalmaktı. Ama savaşta . . . şey. Teke tek olmak zorunda değil, değil mi? Ve büyük Anthony'nin bile sınırları vardır."

"Peki, neden işe yaramadı? Onların bu isyanı?"

"Olağan sebep. Zeki bir ruh, devrimcileri sattıktan sonra yeni rejimde küçük bir üstat ya da eski rejim için bir kahraman olabileceğini fark etti. O da ikincisini seçti."

"O zaman ... hiçbir şey olmadı mı?"

Mircea başıyla onayladı ve bir araya getirdiği kucak dolusu aksesuarı - kombinezon, korse, panniers ve kombinezon- getirdi. Elbisenin bedenini doldurmak için tasarlanmış, altın iplik ve inci taneleriyle işlenmiş, özenle hazırlanmış üçgen şeklindeki midenin yanı sıra. Cassie'ye tam olarak uymayacaklardı; bu ev şu anda şehir dışında olan tanıdığı bir kadına aitti. Ama yeterince yakın olacaktı.

Cassie kaşlarını çatmış, onu izliyordu. "Bütün bunlara ihtiyacım mı var?"

"Yakında bundan memnun olacaksın," diye ona güvence verdi. "Bu gece hava serin."

"Ama hepsi çok fazla."

Mircea onun üç ayak uzunluğundaki treni mi, balo elbisesinin üç çeyrek uzunluğundaki kollarının etrafındaki el yapımı dantelleri mi, yoksa elbisenin içindeki yirmi beş metre ipeği mi kastettiğinden emin değildi. Bir açıdan altın sarısı, başka bir açıdan yakut kırmızısı görünmeyi başarabilen güzel bir kumaştı ama hafif değildi, özellikle de miktar olarak. Bütün bu kıyafet dağı neredeyse kendisinden daha büyüktü.

"Fikir buydu," dedi hepsini yatağın üzerine koyarak. "Ya büyük oyna ya da eve git yeni bir kavram değil."

İkna olmamış gibi görünüyordu. Ama neyse ki akli gardırobundan çok görevindeydi ve hemen konuya döndü. "O zaman Gabriella'ya nasıl şantaj yapacaksın? Çünkü sanırım bu işin sonu oraya varacak?"

Mircea başını salladı. "Elimizdeki bilgiler, geniş çaplı bir isyan planlandığı ve Gabriella'nın bir halka lideri olduğu, emirleri çok uzaktaki komploculardan Venedik'teki koordinasyon konseyine ilettiği yönündeydi. Ancak diğerleri idam edilirken, ona karşı hiçbir şey kanıtlayamadık."

"Ama şimdi yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle olmasını umalım. Bizim zamanımızda, Avrupa Senatosu'nda güçlü bir koalisyonun lideri ve bu nedenle onun oyu başkalarını da taşıyor. Daha doğrusu onun oyu beş oy eder ki bu da beni neredeyse hedefime ulaştırır."

"Ne kadar uygun."

Mircea bariz alaycılığı görmezden gelmeye karar verdi. "Öyle değil mi?"

Cassie cevap olarak soluk soluğa kaldı, çünkü muhtemelen Mircea elbiseyi çıkarmış, kombinezonu başından aşağı indirmiş ve şimdi de onu korsenin içine sokmaya çalışıyordu. Mircea korseyi olabildiğince gevşetmiş ve Cassie'nin elbisenin içine sığmasını sağlamıştı. Bu onun ruh halini iyileştirmiş gibi görünmüyordu.

"Senato'nun baş müzakerecisinin. Onun desteğini kazanmak için şantajdan daha iyi bir yol düşünemiyor musunuz?"

"Şantaj mükemmel bir pazarlık taktiğidir."

"Baştan çıkarmak gibi mi?" diye sordu sertçe. Ve Mircea onun bu akşam neden bu kadar huysuz olduğunu anlamaya başladı.

"Bunu hayal etmenin zor olabileceğinin farkındayım," dedi ve ellerini bir an için kadının omuzlarına koydu. "Ama herkes beni senin kadar çekici bulmuyor. Kanıt toplamak biraz daha incelik gerektirecek."

"Seni çekici bulduğumu kim söyledi?" diye sordu saçının bir tutamıyla oynayarak.

Mircea sırttı.

Kadın fark etti ve elini çekti. "Aklıma birkaç kelime daha geliyor," dedi kollarını kavuşturup ayaklarını dikerek.

Gözdağı verme konusunda, bu bakış arzulanan çok şey bırakıyordu, ama yorumunu ısırarak geri aldı. Ama görünüşe göre gözlerindeki pırıltı değil. Cassie'nin kaşları çatıldı

kaşlarını çattı.

"Taksi servisinin neden böyle giyinmek zorunda olduğunu açıklayacak mısın?" diye sordu adam çantaları bağlarken. Bunlar Fransız sarayında kullanılan, her iki tarafı bir metre genişliğinde olabilen ve giyen kadınların eteklerinin altında büyükçe bir masa taşıyormuş gibi görünmesine neden olan saçma şeyler değildi. Ama alt sınıflar tarafından kullanılan basit bir serseri bağı da değildi.

Cassie önce kendine, sonra da ona baktı; mum ışığında parlayan bukleleri ve dönemin abartılı modasının abarttığı fiziğiyle ne kadar güzel görüldüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Kombinezonlarındaki kurdeleler, işlemeler ve her yerindeki dantellerle modern gözlere aptalca görünebilirdi. Sevimli, küçük, oyuncak bebek gibi bir yaratık.

Ama Mircea'nın modern gözleri yoktu. Ve tanıdığı en tehlikeli kadınlardan bazıları bir zamanlar böyle giyinmişti. Yine de hiçbiri onun gücünün bir parçasına sahip değildi.

Yine de bunu göremedi. Annesinin kim olduğunu yeni keşfetmiş olmalarına rağmen şimdi bile göremiyordu. Cassie buna şaşırılmış, hatta hayrete düşmüştü ama yine de bu durum onu hiç değiştirmemişti.

Mircea bunun onu daha da endişelendirdiğini, kanının yükünün daha da bilincine varmasını sağladığını, parmak uçlarında dolaşan gücün daha da farkında olmasını sağladığını düşünüyordu. Ve bunu tanrıların yaptığı gibi, kendilerinin ve takipçilerinin yıkımına neden olacak şekilde kötüye kullanmaktan daha çok korkuyordu. Onu geceleri uyutmayan şeyin bu olması onu şaşırtmaktan asla vazgeçmemişti: gücünün iyileştirmek yerine zarar vermek için kullanılabileceği korkusu.

Bazen onun hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu. Senato'nun asla anlamadığı gerçeğiyle kendini teselli ediyordu. Onların bakış açısına göre herkes rüşvet alıyordu; herkesin bir bedeli vardı. Ve onun kendi fiyatını söylemesi ne kadar uzun sürerse, bu fiyatı karşılayamayacakları konusunda o kadar endişeleniyorlardı.

Her şeyi almaya mı çalışacaktı? Bir zamanlar tanrıların yaptığı gibi tek başına hükmetmeye mi çalışacaktı? Her şeyi istediği için mi pazarlık etmiyor, talep etmiyor, arzularını iletmiyordu?

Endişelendiler, entrikalar çevirdiler ve hatta bazıları ona karşı harekete geçti ve bunu yapar yapmaz engellendiler ve sessizce halledildiler. O kadar sessizce ki kimse

Onu onun mu koruduğundan yoksa kendisinin mi yaptığından emin değildi. Bu iyi bir şeydi. Ne yapabileceğine dair bu belirsizlik elleri tutuyor ve fısıltıları susturuyordu.

Artık onun korumasına ihtiyaç duymayacağı bir gün gelecekti ve bunun için üzülmüyordu. Ama bu küçük tanrıçanın neye dönüşebileceğini görmek de onu heyecanlandırıyordu. Ona sabırsızlıkla bakıyordu, çünkü henüz ona cevap vermemişti.

"Zihinsel yeteneklerim çok geniştir," dedi hafifçe. "Ama ben bile insanları 1.80 boyunda, güzel bir esmer olduğuma ikna etmekte zorlanabilirim."

"Esmer mi?"

"Merak etmeyin; peruğu bu yüzden getirdik."

"Ne peruğu?" Gözleri yatağın üzerindeki kutuya gitti. Oldukça büyük bir kutuya.

Ve genişledi. "Bu ...?"

Mircea sadece gülümsedi ve onu tekrar çevirdi. Ve onu karmaşık, çok parçalı elbisenin içine sokmaya başladı. Cassie dudağını ısırarak aynadan onu izledi.

Sonunda peruk da dahil olmak üzere tuvaletini bitirdi. Gülünç derecede büyüktü ama dengelenmesi gereken elbiseyle iyi gitti. Son dokunuş olarak kulaklarına ve boynuna altın yakutlar taktı. "İşte," dedi ona. "Şimdi asi bir kontes gibi görünüyorsun."

"Hangisi neden gerekli?"

"Komplocular, büyüdü dinleyicilerden kaçınmak için ve kimse onlara dikkat etmediği için insanları haberci olarak kullanıyor. Özellikle de turizmin can damarı olduğu bir şehirde."

"Ve habercinin yolunu keseceğiz."

Mircea başını salladı. "Mektubunu doğrudan senin güzel ellerine teslim edecek. Sana nerede olman gerektiğini söyleyeceğim ve kontesin dikkatini randevuya geç kalmasını sağlayacak kadar dağıtacağım. Tek yapman gereken notu avuçlamak."

"Yani sen 'güzel bir esmerin' 'dikkatini dağıtırken' tüm işi ben mi yapıyorum?" Elleri, baştan çıkarıcı olması gereken bir tavırla adamın gömleğinin önünü düzeltti. Sadece Mircea'nın aklına, pençeleri çıkmadan hemen önce tüylü iç kısmını baştan çıkarıcı bir şekilde gösteren bir kediye getirecek kadar tırnak vardı.

"Sizi temin ederim, bu gece menüde baştan çıkarma yok."

"Benden bile mi?"

"Seni baştan çıkarmama gerek yok," dedi ve bir çift altın terlik giymesine yardım etti. Ve sol dizinin arkasını gıdıklamak için hafifçe elini baldırının arkasından geçirdi. Gıdıklanmadığını iddia etmesine rağmen her zaman olduğu gibi hafifçe sarsıldı.

"Peki neden?"

Gözlerini iri, yuvarlak ve kurnazca açarak, masummuş gibi davranırken ona her zaman attığı bakışın tam bir taklidini yaptı. "Biz zaten buradayız."

Mavi gözleri parladı. "Ve geç kalmak üzereyiz!"

Kadın odadan fırladı, onu yalnız bıraktı ve sırtıttı. Yapacakları iş uzun sürmeyecekti ve gece daha yeni başlamıştı. Bu da iyi bir şeydi; bunun için planları vardı.

Otuz Dördüncü Bölüm

"Cassie?" diye yankılanan ses yatak odamdan geldi ve beni transımdan çıkardı.
"Orada işin bitti mi?"

Marco.

Kahret
sin.

"Uh, uh ... sadece bir dakika!" Sesimde panik içinde bir gıcırtı olmasaydı muhtemelen bu daha ikna edici olurdu.

Ama işe yaramış olmalıydı, çünkü muhtemelen beni yarı giyinik yakalamaktan korktuğu için hemen içeri girmedi. Marco çoğu vampir gibiydi - sık sık çıplak antrenman yapan gladyatörlerden bahsetmiyorum bile. Pek fazla bedensel alçakgönüllülüğü yoktu.

Ben hariç. Ama benim durumumda bu alçakgönüllülük değil, saygıydı. Ne kadar nadiren öyle davransak da artık onun patronuydum ve vampirler bu tür şeyleri ciddiye alırdı. Bu da muhtemelen kendimi toparlamak için bir dakikam olduğu anlamına geliyordu.

Ve buna ihtiyacım vardı, çünkü az önce haydut bir sutyen tarafından saldırıya uğramıştım.

Soluk mavi satendi, serin ve neredeyse tereyağımsı bir dokunuşu vardı, Mircea'nın birlikte olduğumuz dönemde bana hediye ettiği bir takımın parçasıydı. Ayrıldıktan sonra giymek çok acı verdiği için hepsinden kurtulduğumu, paketlediğimi ve attığımı sanıyordum. Lüks dantelleri ve yumuşak satenleri hissetmek ve başka şeyleri hatırlamak ...

Ama tahmin etmedim, çünkü aniden yüzüme doğru uçtu.

"Bunu nasıl tutacağım?" Cassie sordu.

Mircea gardıroptan döndüğünde onun elindeki siyah kadifeden oval maskeyi kaşlarını çatarak incelediğini gördü. Maske, gözler için badem şeklinde iki açıklık dışında tüm yüzü kaplayacak şekilde tasarlanmış bir moretti. Elbette kayışları yoktu.

"Ağzını aç."

"Cassie?" Marco'nun sesi tekrar geldi ve beni şimdiki zamana geri döndürdü. "Bir sorun mu var?"

Evet, diye düşündüm, nefes nefese, ve lanet sütyeni kafamdan söktüm, *Alien*'dan çıkmış bir yüz saran gibi yapıştığı yerden. Ve ondan uzaklaştım, çünkü bu sefer benimle birlikte olmaya çalışan bir hayal değildi. Bu bir izdi.

Çok garip bir tane.

O gece Venedik'te giydiğim sütyen buydu, yani - teknik olarak - olanların bir kısmını almış olabilirdi. Ancak dünya her zaman izlerle kazınırken, yumuşak yüzeyler nadiren onları iyi tutuyordu. Belki büyük bir salonda tozlu ve göz ardı edilmiş bir şekilde asılı duran eski duvar halıları olabilirdi, ama düzenli olarak çamaşırhaneye giden hiçbir şey!

Bir de yüzümü yemeye çalıştığı gerçeği vardı.

Sütyen deli bir mavi yarasa gibi üzerime doğru uçtu ve ben de tökezleyerek geri çekildim, ayakkabı adasının arkasına saklandım. Ve takip etmeye başladığında lanet olası şeyin üzerine bir yığın kıyafet devirdi. Sonra Marco'nun sesi tekrar geldi ve başımı kaldırmama neden oldu. Sesinin yankılanan kalitesinden şu anda fayans kaplı banyomda olduğu anlaşılıyordu.

"Cassie?"

"Neredeyse

bitti!"

Ben zihinsel olarak uzaktayken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum, çünkü Dünya ve Peri farklı zaman akışlarına sahipti. Ama o çıldırmadığına göre, bana hissettirdiği gibi yarım gün ya da daha fazla olmadığını tahmin ettim. Yine de sesi endişeli geliyordu ve Marco uzun süre endişelenmedi.

Evet.

Kendine lanet olası kıyafetler bul!

"Cassie? Kahretsin!"

"Yola çıkıyorum!"

Bir köşeden görünen soluk, mavi saten sütyen askısı olmasaydı, ben de öyle olacaktım.

Kahretsin!

Çılgın iç çamaşırı parçası bana tekrar saldırdı ve ben de ona bir elbise fırlattım, o da Büyük Kuş'tu. Ancak tüyler ve işlemeler arasında Augustine'in eseri bir ton ağırlığında olmasına rağmen sütyen yere düşmedi. Bunun yerine, bir tür tüylü hayalet gibi elbiseyi de beraberinde taşıyarak havaya yükseldi.

Ve bu kötüydü.

Çok kötüydü.

Hayaletler sizinle uğraşabilir ama nadiren saldırırlar. Yaşayan bir insanın peşinden giderek kazandıklarından daha fazla güç kaybederler ve normalde sizi korkuttuktan sonra geri çekilirler. Ancak izler akılsızdır; böyle hesaplamalar yapmazlar. Yavaş yavaş başka şeyler tarafından üzerlerine yazıldıkları için zamanla güç kaybetseler de, bu arada sizi gerçekten mahvedebilirlerdi.

İnsanların özellikle güçlü olanlarda kayboldukları bilinmektedir, bu da beyninizi, baskılanan olayı tekrar tekrar yaşadığı ve kurtulamadığı bir ölüm sarmalına sokabilir. Bazı kurbanlar kendilerini akıl hastanelerinde, beslenme tüplerine bağlı olarak bulmuş, doktorlar onlara ne olduğunu açıklayamamıştı. Ve bu seferki her zamanki kabuslardan birini içermese de, bok gibi güçlüydü ve orada ölmek istemedim!

"Cassie," diye uyardı Marco. "Eğer dışarı çıkmazsan, hemen şimdi-" "Hayır! Sadece ... sadece bana bir dakika ver. Bir dakika daha!"

Marco'nun o lanet şey tarafından yakalanmasını da istemiyordum. Ya da kendim bile bilmezken neler olduğunu açıklamak zorunda kalmasını. Yeterince sorunum vardı; adamlarımın da deli olduğumu düşünmelerine ihtiyacım yoktu.

Ve sonra elbise beni köşeye sıkıştırdı.

Burada aynalardan başka bir şey yoktu, bu yüzden lekeli tişörtümü çıkardım ve tüylü canavarın tenime temas etmesini önlemek için elime sardım. Ve başardım da sayılır. Elbiseyi belinden tutup geri çekmeyi başardım, böylece iz beni tekrar aşağı çekemedi.

Ama mücadele ediyordu ve savaşıyordu ve-

Lanet olsun! Lanet olası bir sütyen tarafından dövölmüyordum! Sadece biraz dayak yiyordum.

Onu toz haline getirmeyi düşündüm ama büyü dudaklarımda öldü. Keçi adamın enerjisinin kalıntıları emdiğimden beri gücüm çıldırmıştı ve bunu riske atmak istemedim. Bu yüzden yerden bir kemer kaptım ve kaçmak için deli şeyi yeterince uzun süre bağlamak niyetindeydim.

Sadece sütyen askısının bir korku filminden fırlamış gibi yavaşça elbisenin boynundan çıktığını görmek için. Ya da saldırmaya hazır bir kobra gibi ve bir saniye sonra saldırdı, çığlık attım ve aniden havadan kapıldı. Ama benim tarafımdan değil.

"Marco!" Yarım düzine 44'lük Magnum merminin bir zamanlar ince olan kumaşa çarparak onu yere çivilemesinin sesini duyabilmek için bağırdım. Ve sonra emin olmak için iki tane daha, çünkü Marco sekiz mermilik bir şarjör kullanıyordu.

Şarjörü çıkarıp bir tane daha taktı ve bana baktı. "Özür dilerim. Hepsini yakaladığımızı sanıyordum." En azından öyle görünüyordu. söyledi. Bir an sağır oldum ve emin olamadım.

"Ne?"

Başka bir şey daha söyledi ama kulaklarım o kadar yüksek sesle çınılıyordu ki duyamadım. Ve şimdi gözlerim silah dumanından yanıyordu, bu yüzden de pek bir şey göremiyordum. Bu yüzden kocaman bir el yüzümü kavradığında irkildim ve kafamın içindeki gürültü aniden sakinleşti, o kadar hızlıydı ki sesin yokluğu beni şaşırttı.

"İşte, bu daha iyi, değil mi?" diye sordu.

Dürüst olmak gerekirse emin değildim.

Ve sonra küfretti. "Ne oluyor *lan*?"

Etrafıma bakındım, kalbim boğazımda, başka bir saldırı bekliyordum, çünkü artık tek korktuğum buydu. Ama bir tane bile göremedim. Ne yazık ki bu Marco için geçerli değildi.

Beni kollarımdan tuttu ve yüzünde beliren dehşetle bana baktı. Bir an için anlamadım, ta ki aynada kendimi görüp irkilinceye kadar. Uzun kollu tişörtüm birçok günahımı örtmüştü ama onu da çıkarmıştım.

Ve altında yatan şey hiç de hoş değildi.

Bedenim dünün büyük bölümünde Gertie'nin şöminesinin önünde dinleniyor olabilirdi ama bir gün önce yaşam savaşı vermişti ve bu belli oluyordu. Mircea, Zeus'la olan savaşımızdan sonra beni iyileştirmeye çalışmış ve kısmen de başarılı olmuştu. Ama hayatta ve işlevsel olsam da eski bir mobilya parçası kadar yara bere içindeydim.

Buradaki ampuller, gerçek yansımamı gördüğüm son yer olan Gertie'nin yerindeki lamba ışığından daha az bağışlayıcıydı. Ve tüm yanık ve çürükleri, buruşuk derili iyileşmekte olan yaraları, hatta bir tanrının gazabının ön koluma kazıdığı kemik derinliğindeki çizgiyi bile göstermekle meşguldüler. Bazı küçük yara izlerinin kenarlarının eskisinden biraz daha bulanık olabileceğini düşündüm, ama bu acıdan yanan gözlerimin görüşümü bulanıklaştırmasından kaynaklanıyor olabilirdi.

"Bundan sonra straplez giymekte zorlanacağım," dedim, havayı yumuşatmaya çalışırken Marco'nun yüz ifadesiyle durdum.

Şakayı kesinlikle anlamamıştı. Bir an için, başkalarının yıllar boyunca gördüğü yüzü gördüm, çoğunlukla artık bu konuda konuşmak için hayatta olmayanların. Güçlü yüz hatlarında tam bir ifade eksikliği, gözbebeklerinin derinliklerindeki ateşten iğne uçları dışında eşit derecede ölü gözler, dışarıda ve tamamen uzatılmış dişler

Korkunç biriydi.

Ve bir an için dehşete kapıldım. Ta ki fark edene kadar: beni tutan eller sertti ama o kadar nazikti ki morluklarımı bile acıtmıyordu. Öfkeliydi ama bana değil.

Hâlâ sessiz bir şekilde beni çevirdi ve sırtımın yarısına kadar inen, göremediğim büyük bir yaranın izini sürdürdü. Derin bir yara olmalıydı; parmağının bir nehrin yatağını izler gibi açtığı kanalı takip ettiğini hissedebiliyordum. Bu beni ürpertti ama oradaki deri özellikle hassas olduğu için değil. Tam tersi, yara dokusunun hissiyatımı yok etmesinden kaynaklanıyordu.

Ama fiziksel olarak pek bir şey hissedemesem de zihinsel olarak pek çok şey hissedebiliyordum; şok, acı, utanç ve pişmanlık gibi karmaşık duygular beni derinden etkiliyordu. Mircea'nın yeteneklerine sahip değildim, bu yüzden Marco duygularını yansıtır olmalıydı, bu da onun deneyimine sahip bir ustanın yapamayacağı bir şeydi. Sadece ben

Sanırım bu konuda yanılmışım, çünkü ilk yayılım ateşini daha güçlü karşılıkları takip etti: inançsızlık, acı, aşağılanma ve suçluluk.

Özellikle de ikincisi, hatta büyük bir dalga gibi yayılıp bizi batıran ikincisi, çünkü o orada olmamıştı; beni korumamıştı.

"Yapamazdın-" diye söze başladım ama kelimelerim başka bir duygu dalgası tarafından bastırıldı. Ve eğer sonuncusu yüksek bir gelgit ise, bu bir tsunamiydi. Okyanus gemisi yıkan, kıyı şeridini yok eden bir canavar diğer tüm duyguları silip süpürdü ve yerine sadece bir tane bıraktı.

Öfke.

"Bunu sana kim yaptı?" Sesi bile farklıydı, diye düşündüm, bir ürpertiye bastırarak. Görünüşe göre yeterince iyi değildi, çünkü yine küfretti. "*Kim yaptı?*"

"Karmaşık bir durum," dedim zaman kazanmak için. Açıkçası burada ne söyleyeceğimi bilmediğim için kullanamadım.

Bunun için müthiş bir yalan gerekiyordu ve Marco'ya yalan söyleme konusunda hiç şansım olmamıştı. "Kötü bir gün geçirdiğini sanmıştım," diye homurdandı, elleri sıkışmıştı. "Kötü bir gün Gertie'nin eğitim salonuna atılmıştı. Ama bunu hiçbir yardımcı yapmadı!"

"Hayır."

"O zaman kim yaptı?"

O zaman hiçbir şey söylemedim. Marco'ya güvenmediğim için değil - aslında şu anda aynada gördüğüm ve şu anda Zeus'un kendisiyle başa çıkabilecek gibi görünen Marco'ya da güvenmiyordum. Ama o bir vampir olduğu için.

Ve onlar Dünya'daki gerçek bir kovan zihnine en yakın şeydi.

Asla bir güveni isteyerek yıkmazdı ama bu, başıboş bir düşüncenin dışarı sızmayacağı ya da zihinsel yetenekleri olan bir ustanın burnunu sokmayacağı anlamına gelmezdi. Mircea'nın adamları, ustalarının bazı yeteneklerini ödünç aldıkları için bu tür şeylere diğerlerinden daha az duyarlıydı. Ancak daha az duyarlı olmak bağışık olmak anlamına gelmiyordu ve yüksek seviyeli vampirlerle dolu bir otelin tepesine park etmiştik.

Ve birçoğu da meraklıydı.

Marco da Mircea tarafından vampir yapılmamış, aileye evlat edinilmişti, bu yüzden zihinsel yetenekleri başlangıçta o kadar güçlü değildi. Ve o da

onları daha da zayıflatarak özgürleştirdi. Bu benim için yapılmıştı, böylece tarafsız görünmeye çalışmama izin verirken korumalarımın başına geçebilecekti. Bu yüzden şikayet edemezdim ama bunun ortaya çıkması riskini de göze alamazdım.

Peri istilasının bedelini ödemek zorunda kalan insanların bir sonraki rakibimizin tanrıların kralı olduğunu öğrenmesi hiç de iyi olmazdı. Özellikle de bu konuda ne yapacağıma karar verememişken. Genel bir paniğe yol aabilecek bir şey varsa, o da bu olurdu.

Paniğe kapıldıklarında Senato'nun ne yaptığını gerçekten görmek istemedim.

Marco o ürkütücü sesiyle, "Konuşmaya başlayacaksın," dedi. "şu anda-"

"Yapamam-" diye başladım ama daha cmlemi bitirmeden zihnimin parmaklarının zihnimi drttğn hissettim.

Nefesim kesildi, çünkü Marco bunu yapmazdı. Aileme değil, bana değil. Bu bir mahremiyet ihlaliydi, bir saldırıydı, düşmanlarınız için sakladığınız türden bir şeydi-

"O zaman bana düşmanın kim olduğunu söyle, ben de ona yapacağımı yapayım!" Marco hırladı. "Sana söyledim; *yapamam*-"

"Lanet olsun! Bir isim, bir yüz, eğer yapmazsam seni koruyamam-"

Ve o kadar çabuk anladı. Belki de bu zihinsel şeylerde düşündüğümden daha iyiydi. Ya da belki de günlerdir çok fazla ve birbirine çok yakın şoklar yaşadığım için doğru düzgün direnemeyecek kadar yorgundum.

Ama sanki bir sel kapısı açılmıştı ve her şeyi almıştı: Thames Nehri'ndeki dövüş, Gertie'nin bahçesinde bir tanrıyla sohbet, onun sarayındaki yatak odamda, gümüş ateşin kelimenin tam anlamıyla vücudumu yiyip bitirdiği ikinci dövüş. Ve sonra Faerie'deki o adırdı yaşadığım dehşet ve düşman kampında çılgınca ırpınışım, kalbim kt küt atıyor, görüşüm bulanıklaşıyor, ölüm ensemdedir. Her şeyin ne kadar yakın olduğunu fark ettiğinde, tam olarak kiminle savaştığımızı anladığında gördüm.

Daha da kötüsü, şok zihnini atığında, bilgi başka bir sel gibi yayıldığında, sitteki adamların üzerine döküldüğünde ve sonra ailenin geneline yayıldığında gördüm-

"Hayır!" Marco'nun bana gösterdiği zihinsel ipleri yakalayıp geri çekilerek bağırdım. Çok geç olmadan bilginin yayılmasını yavaşlatmaya çalışıyordum ama sonunda bundan daha fazlasını yaptım.

Çok daha fazlası.

Tanrısal ismi, yüzü, her şeyi zihninden söküp çıkardım, sadece onunkini değil. Sanki bilgi iplere bağlıymış gibi hissettim ve geri çektiğimde onlar da benimle birlikte geldi. Hepsini, her bir zihindeki her bir bilgi kırıntısını elime bir yün çile sarar gibi çekip çıkardım, oysa bunu bırakın iki bin yaşındaki bir ustaya, düşük seviyeli bir vampire bile yapamazdım.

Ama yine de yaptım. Ve zihnimin gözünde yüzlerce şaşkın yüzün aniden karardığını gördüm; az önce şok içinde bir tabağı düşüren bir vampirin neden bu kadar sakar davrandığını hatırlamayarak şaşkınlıkla tabağa baktığını gördüm; sanki bir şey söylemek üzereymişler ama düşüncelerinin ipini unutmuşlar gibi kafaların şaşkınlıkla etraflarına baktıklarını gördüm. Çünkü ne yapacağımı bilmesem de zihnimdeki elime sarılmıştı.

Orada durmuş, binlerce zihni avucumun içinde tutarken nasıl hissedeceğimi bile bilmiyordum. Eğer bırakırsam, bu onlara zarar verir miydi? Onları sonsuza dek Marco'nun şu anda olduğu gibi ölü gözlü, boşta çalışan bir bilgisayar gibi mi bırakacaktı? Dikkatsizliğimle sarayımdaki tüm vampirler de dahil olmak üzere ailenin yarısını yok etmiş miydim?

Sihrinin çıldırdığını biliyordun! Öfkeyle düşündüm. Kullanmaman gerektiğini biliyordun! Ne *yaptın* sen?

Bilmiyordum ve bir kez daha soracak kimsem yoktu. Mircea ne yapacağımı bilirdi ama burada değildi ve ona ulaşamıyordum. Bunu kendi başıma çözmem gerekiyordu ama zihin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bu onun alanıydı, tıpkı büyüünün Pritkin'in olduğu gibi. Bunu ben yapmadım!

Bunu yapamamam gerekiyordu. Orada öylece durdum, panikliyordum, ki bu artık benim alışkanlığım haline gelmeye başlamıştı, çünkü son zamanlarda bana neler olduğunu anlamıyordum. Hiçbirini!

Pritkin ve ben birkaç kez gücümü artırmış, bana fazladan enerji vermiştik ama hiç böyle olmamıştı. Büyük bir nehirdi.

Zeus'la hayatım için savaştığımız zamanki gibi içimize akıyordu. O kadar güçlüydü ki yakıyordu.

Çünkü Pritkin, Mircea ve ben *Pythian* gücünü kanalize ediyorduk, *Pythian* enerjisini büyütüyor, *Pythian* kudretini tek bir büyüye veya tek bir düşmana fırlatıyorduk. Canım yanmıştı çünkü bir tanrının gücünü kanalize etmeye çalışan bir insandım ve yükü taşımak için biraz yardım alıyordum. Ama bu öyle değildi. Bu . . .

Benimkiydi.

Keçi yaratığın döktüğü enerji benim tarafımdan emilmişti. *Pythian* gücü tarafından değil, tıpkı Mircea ve Pritkin'den ödünç aldığım yetenekler gibi ödünç aldığım bir kuyu tarafından. Ama *ben*. Cassie Palmer, annesi tanrıça olan küçük hiç kimse.

Sonunda öyle davranmaya başlamıştı.

Orada bir süre daha durdum, binlerce zihni avucumun içinde tuttum ve sonra zihinsel kavrayışımı açtım ve onları bıraktım. Tüm o iplerin, tüm o bilginin buharlaşıp yok oluşunu izledim. Bir saniyeliğine Marco'nun yüzündeki hiçliğin aynısı.

Sonra beyni yeniden başlatılmış gibi oldu ve yüz hatlarında bir ifade belirdi.

Nazik bir eğlenceydi.

"İşte, böyle daha iyi, değil mi?" diye sordu ve yanağımı okşadı. Sonra gözleri büyüdü.

"Beni görmeyin," dedim sertçe. "Benimle ilgili olağandışı bir şey fark etmiyorsun."

Bir saniye önce şok olmuş gibi bakan koyu kahverengi gözler aniden normale döndü. Ve gülümsedi. "Biz ne hakkında konuşuyorduk?"

Delirdiğim gerçeği mi?

"Sen . . . hepsini almakla ilgili bir şeyler söylüyordun?" Titreyerek söyledim.

Ama Marco fark etmemiş gibiydi.

"Burada yüzen her şeyden bir doz alan her şey," dedi. "Vahşi büyü ve tüm bunlar."

Sessizce başımı salladım.

"Gerçi yatak odalarını ıskaladığını düşünmüştük ama sanırım yanılmışız," diye ekledi elini omzuma vurarak. "Bir dakika rahatla. Ben gidip kızları getireyim."

"Hangi kızlar?" diye sordum ama şoktan dolayı yavaş tepki verdim ve o çoktan gitmişti.

Bölüm Otuz Beş

Arkasından bakakaldım.

Rahatl

a.

Elbett

e.

Ama ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyordum, bu yüzden onun tavsiyesine uydum ve tekrar banka oturdum. Sonra da orada öylece durup nasıl hissedeceğimi düşündüm. Bir tanrıça olduğunuzu her gün keşfetmiyordunuz.

Tabii ki değildim. Damarlarımda dolaşan güç tükendiğinde çok hızlı bir şekilde gerçekliğe geri dönecek olan, büyüklük hayalleri kuran bir yarı tanrıçaydım. Ama şu an için. . .

Elimi kaldırdım ve neredeyse minik altın ışık kıvılcımlarının hareketi takip ettiğini ve avucumun etrafında döndüğünü görebiliyordum. Muhtemelen bu benim hayal gücümdü, çünkü beynimi dizginleyemeyecek kadar kendimde değildim, sanki orada kendi işini yapıyormuş gibi hissediyordum. Ancak görseller şüpheli olsa da, arkasındaki fikir sağlamdı.

O keçi adam modası geçmiş gibi tanrısal enerji saçıyordu ve ben de bunun büyük bir kısmını doğrudan insan damarlarıma emmiştim. Gücümün sapıtmasına şaşmamalı! Bu trenin frenleri hep ben olmuştum, ben ve benim dayanıksızlığım. Bu yüzden Pritkin beni otelin her yerinde koşturuyor, forma sokmak için elinden geleni yapıyordu.

Fiziksel olarak ne kadar güçlü olduğum, ne kadar güç kullanabileceğim üzerinde çok büyük bir etkiye sahipti.

Şimdiye kadar.

Güzel kıvılcımlara baktım ve parmaklarımın arasından, avucumun üzerinden ve elimin arkasından birbirlerini kovalamalarını izledim. Devi'nin bazen taktığı takılara benziyorlardı, parmak halkalarını bir bileziğe bağlayan ve o hareket ettiğinde ışıkların altında parlayan küçük altın zincirler. Sadece bunlarda fazladan bir canlılık vardı, sanki canlıydılar.

Bana arka bahçede birbirlerini kovalayan, oyun oynayan çocukları hatırlattılar. Ya da yeni doğmuş kuzular, bir tarlada koşuştururken. Ya da bir grup heyecanlı köpek yavrusu-

Birdenbire içime bir dehşet dalgası yayıldı. Tüylerim diken diken oldu, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı ve tek dizimin üzerine çökecek kadar başımı döndürdü. Panik atak; yıllar boyunca yeterince yaşadığım için bunu hemen tanıdım.

Sadece nedenini bilmiyordum.

Ama bu seferki beni bayıltmakla tehdit edecek kadar kötüydü.

Öfke beni kurtardı, Marco'nunki kadar sıcak ve her şeyi kapsayan bir öfke. Tıpkı korkunun yaptığı gibi, uyarı vermeden bir yumruk gibi çarptı. Ve bir an için, çatışan duygular, çarpışan iki rakip ordu gibi derimin içinde güreşti.

Bir kez daha, öfke kazandı.

Korkmaktan yorulmuştum. Kendi gölgemden atlamaktan, yaptığım her şeyi ikinci kez tahmin etmekten, sabah yataktan kalktığımda ağrıyacak kadar gergin bir omurgayla yaşamaktan yorulmuştum. Hepsinden bıkmıştım!

Dizlerinin üstünden kalk artık!

Dizlerimin üzerinden kalktım, bir çift Keds ayakkabı aldım ve ayaklarımı içine soktum. Nerede olduklarını bilmediğim için çorap giyme zahmetine girmedim. Çünkü umurumda değildi.

Gertie her zaman, eğer biri onu Pythian kıyafetleri içinde görmek istiyorsa, haber vermeden gelmemeleri gerektiğini söylerdi, değil mi? Beklemenin onlar için iyi olduğunu, dinleyici bulmanın bir hak değil, bir ayrıcalık olduğunu hatırlattığını söylemişti. Demişti ki-

Bazı yılların geçip gittiğini ve hiçbir şey olmadığını, sonra da birkaç gün içinde on yılların geçtiğini söylemişti. Bugün ben de öyle hissettim, sanki anlamadığım ya da istemediğim büyük bir değişim, sismik bir değişim olmuş gibi. Onu birdenbire ve şiddetle istedim, çünkü ne yapacağını biliyordu.

Ama onun yerine artık Pythia'ydım.

Ayağa kalktım, başka bir uzun kollu tişört buldum ve onu başıma geçirmeye başladım. Ancak sütyenimin de lekeli olduğunu fark ettim. Gömleğimi süsleyen kan rengi ojenin aynısı sütyenime de sıçramıştı, bu da yeni bir sütyen aramaya başlamama neden oldu.

Ve yerde yatan deliyi gördüğümde tekrar durakladım.

Artık yanmış ve yırtılmış olan sutyen, sanki sümüklü böceklerden kurtulup tekrar üzerime gelmeye çalışıyormuş gibi halının üzerinde tehditkâr bir şekilde kıvranıyordu. Bir an ona baktım ve hayatımı düşündüm. Sonra da bir hafta içinde ikinci vampir balosuna gitmiş olduğum gerçeği gibi başka şeyleri merak ettim.

Zihnimi bu düşünceden çabucak uzaklaştırdım. Bir süre için düşünme kotamı doldurmuştum ve beynim zedelenmiş hissediyordum. Sonbaharın başlarında, Gertie'nin beni aynı öğleden sonra bir değil, iki değil, üç farklı bulmacaya sürüklediği ve birçoğunun zorlu bir fiziksel bileşeni olduğu o fırtınalı günü hatırladım. Sonunda avlusunun arkasındaki güzel bahçeye geri dönmüştük, öğleden sonra çayı içmek için çok yorgundum, onun yerine rahatsız bir ferforje sandalyeye yayılmıştım, o ise bana kasten çörek kızartmıştı.

"Bir Pythia'nın günde sadece bir meydan okuma hakkı olduğunu mu sanıyordun?" diye sordu yüz ifademi fark ederek ve atıştırmalığını yedi.

Hatırladıkça kaşlarımı çatıyor ve destek giysileri aramaya devam ediyordum. Sonunda bir aksesuar kutusunda bir sporcu sütyeni buldum, dikkatlice kurcaladım ve beni bir kâbusa sürüklemeyi başaramayınca çekiştirerek giydim. Onu tişört ile takip ettim ve sonunda!

Giyinmiştim.

Mucizeler hiç bitmeyecek mi?

Bir fırça ve makyaj çantamı aldım ve kendimi olabildiğince normal göstermek için dolabın çok sayıdaki aynasından birinin önünde yere bağdaş kurarak oturdum. Buradaki ışık, daha iyi ampullere ihtiyaç duyduğum soyunma odamdakinden çok daha iyiydi. Vampirler, özellikle de usta seviyesindeki vampirler normal şeyler hakkında bilgi sahibi olma konusunda berbat olduklarından ve otelin bakım bölümü zaten Senato formundaki bir grup prima donna beleşçiyle uğraşmaktan ayakları yerden kesildiğinden, onları sormamıştım.

Biraz zayıf ampuller gibi aptalca bir şey için onları rahatsız etmekten nefret ediyordum. Ama yerel hırdavatçıya gidip kendim için alabileceğim bir şey de değildi. Pythia olmak insana büyük sorunların yanı sıra her türlü küçük sorunu da veriyordu.

Venedik gibi, diye düşündüm ve neredeyse gözüme bir rimel çubuğu sokacaktım.

İçimi çektim ve pes ettim.

Künyede gösterilen gece, elli kiloluk samiti sürüklemiş olmama rağmen eğlenceli geçmişti. Çünkü Gabriella işlerini partilerde yapmayı tercih ediyordu ve iyi bir parti düzenlemişti. Balo salonu genişti, belki bir futbol sahasının üçte biri büyüklüğündeydi, yüksek tavanları aşk tanrısı, su perisi ve Zeus'un ihtişamla tahta oturduğu duvar resimleriyle boyanmıştı, ki bu şimdi biraz rahatsız ediciydi.

Odaya ihtiyacı vardı. Orada birkaç bin kişi olmalıydı, hizmetkârlar insanlara meze götürmek için tepsileri başlarının üzerinde tutmak zorundaydı ve dansçılar panniers ormanının etrafından dolaşmak için bale hareketleri yapıyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, parti evin her tarafına ve bahçelere yayılmıştı ve hala bir izdiham vardı.

Bu, Gabriella'nın bir akşam içinde, orada bulunmak için gayet iyi bir nedeni olan ve maskeleri sayesinde tanınması zor olan çok sayıda insanla konuşmasına olanak tanıyan bir tasarımdı. Venedikliler yılın yarısı boyunca bu maskeleri takıyor, Mardi Gras kavramını aklına gelen her aziz günü ve festivalle ilişkilendirerek kırılma noktasına kadar esnetiyordu. Ve komplocular elçi olarak insanları kullandıkları için, vampirlerde olduğu gibi onları tanımlayacak auralar da yoktu.

Şehrin yüzlerce yıl boyunca vampir dünyasının önemli bir merkezi olması da buna yardımcı olmuştu, herhangi bir vampirin birinin bölgesine takılıp boğazını parçalatmadan gidebileceği birkaç açık limandan biri olduğu zamanlara kadar uzanıyordu. On sekizinci yüzyıla gelindiğinde, siyasi faaliyetlerin çoğunun Paris'teki yeni vampir başkentine taşınmasıyla önemi azalmıştı, ancak pek çok önemli tipin hâlâ orada evleri vardı ve dolayısıyla gitmek için son derece iyi nedenleri vardı. Mircea balo salonlarında senato odalarından daha fazla komplo olduğunu söylemişti ve bunu bilmesi gerekirdi.

O, Pritkin ve benim, Romanya'da aynı zamanda gerçekleşen bir başka vampir balosunda başımızın derde girmesi sadece bir tesadüf müydü?

Ya da hiç beklenmedik bir şekilde bana zorla hatırlatıldığını mı?

Dolabın etrafına bakındım, omurgamda bir karıncalanma hissettim. Sütyen büküldü ve kıvrandı ama başka hiçbir şey garip davranmıyordu. Şey, olduğundan daha garip

sözde.

Buradaki diğer tek büyü Augustine'inkiydi ve o bile pek bir işe yaramıyordu. Önlükler, içlerinde bulunan ve sonsuza kadar dayanmayan "yükü" korumak için, kullanılmadıklarında genellikle kış uykusuna yatarlardı. Ve eğer serbestçe dolaşan bir güç tarafından radikalleştirilmiş başka bir şey varsa bile, bu açık değildi.

Sihir sihri çağırırmış, hep duymuşumdur, özellikle de aynı türdense. Ve Augustine, bunu yapamayan diğer tasarımcıları şaşırtmak için ve kendisi de yarı fey olduğu için tasarımlarında pek çok fey büyü kullanıyordu. Bu, meraklı bir tanrıçanın dikkatini çekebilecek türden bir şey gibi görünüyordu.

Tabii ki bu, Faerie'nin benimle konuşmak için neden iç çamaşırımı kullandığını açıklamıyordu. İki gündür imgelemlerini doğrudan beynime boşaltıyordu; neden şimdi değişti? Tabii başka seçeneği yoksa. Ne de olsa, ben onun dünyasına girene kadar bana hiçbir şey göndermemişti, değil mi?

Belki de burada yapamıyordu ve başka bir yol bulması gerekiyordu.

Birden aklıma uzaylı bir tanrıçanın iç çamaşırı çekmecemi karıştırdığı ve kaşlarını çatarak yardımcı olabilecek bir şeyler aradığı geldi. Elinde belli belirsiz bir iz vardı ve bu izi güçlendirmiş, aydınlatmış ve birkaç değişken gölgeden Common'a yakışır bir sinematik güç gösterisine dönüştürmüştü. Sonra da bunu benim üzerime saldı, çünkü hiç kurnaz değildi.

Belki de o kadar zeki olmadığımı karar vermişti.

Her iki şekilde de, kasıtlı gibi görünüyordu. Sanki bu iz bana bir şey anlatmak istiyordu ama ne olduğundan emin değildim. Çılgın küçük sutyenin haliya sürtünmesini biraz daha izledim, ama bana hiçbir şey hatırlatmadı, çünkü o yolculukta hiçbir şey olmamıştı.

Ordövrleri yedim, herkesin kıyafetine hayran kaldım ve doğru zamanı bekledim. Sonra da Gabriella'nın parlak ışıklı sarayının arkasındaki kanalın yanında durmuş ve bir randevu bekleyen biri gibi görünmeye çalışmışım. Hayal gücüm biraz çıldırmıştı - o tür bir geceydi - beni günah ve sefahat dolu bir geceye götürmek için süzülen lüks bir gondol hayal ediyordum. Ya da pelerinli gizemli bir adamın

Üç köşeli şapkası ve operadaki hayaletin taktığı, inci beyazı ve ay ışığında parlayan o tuhaf volto maskelerinden biri vardı.

Sonunda, önünde kocaman, yaldızlı bir fener ve parlak siyah kabini gizleyen kırmızı kadife perdeleri olan bir gondol *vardı*. Ve maskeli bir adam, bana bakarken boş yüzü evin ışığıyla aydınlanmıştı. Ama ortada ne bir randevu ne de bir konuşma vardı. Kulübeden eğildi, bana bir not uzattı ve sonra hiç durmadan kanalın aşağısına doğru yelken açtı.

Ona bakmakla baş başa kalmıştım ve bunun o olup olmadığını merak ediyordum. Sonunda öyle tahmin ettiğime karar verdim ve Mircea'ya geri döndüm. Notu okumuş, bir kopyasını karalamış ve kontese teslim etmesi için bir çocuğa para vermişti. O sırada dışarıda, az önce bulunduğum yerde dolanıyordu.

Sonra biz sadece ... gittik.

Oldukça sönük geçmişti ama koalisyon için faydalı bir yapı taşı sağlamıştı. Birkaç kişi birden işbirliği fikrine daha sıcak bakmaya başlamış ve Mircea'nın ihtiyaç duyduğu onayları almasına yardımcı olmuştu. O zamandan beri olan biten her şeyi unutmuştum ama belki de daha fazla dikkat etmeliydim.

Makyajımı yapmayı bitirdim ve bir mola verdim, sırtımı banka dayadım ve başımı arkamdaki minderlere yasladım. Beynim bazı şeyler hakkında çok az, bazıları hakkında ise çok fazla bilgiye sahip olduğu için kızarmış hissediyordu ve her iki taraf da zaten sahip olmadığım bilgi işlem gücü için kapışıyordu. Ama bu bekleyemezdi.

Eğer bir tanrıça külot baskını yapacak kadar çaresizse, muhtemelen işler oldukça vahim demektir. Venedik'teki o parfümlü komplocularla dolu partiyi düşündüm, gecenin içinde maskelerinin ardında güvenle dönüyorlardı. Sonra da Aeslinn'in Romanya'daki küçük sığınağına doğru giderken gördüğümüz tüm o vampir arabalarını. Ve midemde bir batma hissi oluştu.

Hainler hakkında ilk kez bir şey duymuyordum.

Mircea, Caedmon'dan karısını bulmasına yardım etmesini beklemişti, sözde Mavi Fey'in kralı da bunu yapmayı teklif etmişti, hem de Aeslinn'in icabına bakar bakmaz. Savaş Faerie'yi altüst edip kaosa yol açtığından ve Mircea bu kaosun Elena'yı nasıl etkileyeceğini bilemediğinden

yeterince iyiydi. Ama bir müttefiki yabancılaştırmak akıllıca değildi, bu yüzden Mircea B planına döndü.

Elbette B planı, muhtemelen Caedmon'un bildiğinden daha fazlasını bilen ama biz Issengeir'de savaşırken kaybolan geçiydi. On sekizinci yüzyılda kalmıştı, biz de onu aramaya oraya gitmiştik. Ve sonuç olarak, bütün bu karmaşa başlamıştı.

Çünkü onu tekrar bulmanın çok zor olduğu kanıtlanmıştı.

Bizi doğru zamanda ve yaklaşık olarak doğru yere geri götürmüştüm ama sonra kokuyu kaybetmiştim. Şimdi fark ettim ki, yaratık Aeslinn'in o lanet olası kalesine götürülmüştü; kale, benim gücümün işe yaramadığı Peri'ye açılan bir geçidin hemen diğer tarafına park edilmişti. Yani onu sadece kalenin kapısının açık olduğu ve dünyalar arasında bir bağlantı sağladığı zamanlarda tespit edebiliyordu.

Ama o zaman bunu bilmiyordum, bu yüzden etrafı araştırmaya devam ettik, ne zaman bir ipucu bulsam yavaşça konumu sıfırladık.

Mircea biz böyle yaptıkça daha da tedirginleşti, öyle göründüğünden değil. Onu iyi tanımayan biri bir şey fark etmezdi ama ben o aristokrat çene çizgisinin gittikçe gerildiğini gördüm ve sonunda ona bunu sordum. Ve durduğumuz her hanın hainlerle kaynadığı bilgisini aldım.

Kullandığı kelime buydu: hainler. Konsüllerin düşmanı olduğu uzun zamandır bilinen ama Senato'nun aleyhinde harekete geçmek için yeterli kanıta sahip olmadığı kişiler. Başta çok endişelenmemişti, çünkü çoğu yerliydi. Romanya ya da ülkenin o zamanki adıyla Eflak, yüzyıllardır konsüllere karşı düşmanlık besleyen bir yerdi ve konsüllerin göreve gelişini karşılayan isyanın merkeziydi.

Ancak bir süre sonra, eski memleketinin vahşi doğasında dolaşmak için dünyevi bir nedeni olmayan insanları daha fazla fark etmeye başlamıştı. Hiçbiri değil, hele hepsi aynı anda hiç değil. Bu yüzden bir araba kiralamış, birkaç kıyafet çalmış ve bir partiyi basmıştık.

Bu ve keçi adamın tüm vampirlerin gittiği kalede olduğu gerçeği. Ve Aeslinn ve tanrısal işleyicisinin bir fey ordusuyla takıldığı yer. Ve Fey ordusuna katılmayı planlıyorlardı.

komplocuların bu sefer kazandıklarından emin olmak için, çünkü mantıklı olan tek şey buydu.

Bu bilgiyi bir sütyenden almış olmam da bunu değiştirmiyordu.

Normalmiş gibi davranmaktan vazgeçtim, dolabımın zeminine uzandım ve tavana baktım.

Bu kadar büyük bir değişikliğin ne tür dalgalanmalara yol açabileceğini bilmenin bir yolu yoktu. Aeslinn kendini mahvetmeyi bile başarabilirdi, çünkü konsolosumuzun bunu kabulleneceğini sanmıyordum. Eğer isyancılar eşini öldürürse, onun intikamını almak zorunda kalacaktı - gururu ve vampir dünyasındaki konumu bunu gerektirecekti - bu da büyük bir doğaüstü savaşa yol açacaktı. Ve müttefiklere ihtiyacı olacaktı, dolayısıyla Aeslinn'e yeni bir darbe vurmak için koalisyonun çok daha erken gerçekleşmesini sağlayabilirdi.

Ve potansiyel olarak bu süreçte dünyamıza da aynı şeyi yapıyor.

Çünkü ittifakımız görüldüğü kadar sağlam değildi. Aslında, ana endişelerimizden biri, gruplar arasındaki hassas dengeyi bozacak bir şey olması ve Faerie ile savaş sırasında veya hemen sonrasında bizi birbirimizle çatışmaya sürüklemesiydi. Bu gerçek bir tehditti, çünkü doğaüstü toplulukta pek çok çatlak vardı.

Senatolar birbirlerinden hoşlanmıyor, wereleri yalnızca hizmetkârlara uygun görüyor ve güç için başlıca rakipleri olan Çember'den nefret ediyorlardı. Çember ise vampirlerle dışlerini gıcırdatarak anlaşıyor, werelere karşı son derece şüpheci davranıyor ve kendilerinden nefret eden covenlerden nefret ediyordu. Kovanlar birkaç fey dışında kimseye gerçekten güvenmiyordu ve onları yakından takip ediyorlardı. Ve wereler zaman zaman vampirler için çalışsa da, bunu sadece kâr için yapıyorlardı ve klan olmayan herkese olduğu gibi onlara da tepeden bakıyorlardı. Bu onların kendi aralarında da savaşmalarına engel değildi!

Herkesi hizada tutmak ve ödüle odaklanmak zaten yeterince zordu. Yüzlerce yıl önce çatışma çıksaydı ne kadar kötü olurdu? Bizi birleştirecek ortak bir düşmanın olmadığı bir zamanda?

Tanrisal yardıma ihtiyaç duymadan kendimizi parçalayabiliriz.

Yani, hayır, o tek olayı değiştirmenin ne yapabileceğini bilmiyordum, Aeslinn de bilmiyordu. Ama belki de o kadar çılgın ya da çaresizdi ki

Şans. Marco kafasını kapıdan içeri sokarken, "Beni terk etmek için harika bir zaman, Gertie," diye düşündüm hiddetle.

OceanofPDF.com

Otuz Altıncı Bölüm

Marco beni giyinik bulduğu için rahatlamış görünüyordu, yüzümdeki çatık kaşlar biraz şaşırmıştı. "Benim de hazırlanmaları gereken üç küçük kızım var," dedi ben otururken. "Ama odaları yasak bölge. Onlara yardım edebilir misin?"

"Hangi kızlar?" Tekrar sordum, tam onları Marco'nun ağaç gövdesi bacaklarının arkasından bakarken görmeden önce.

Üç küçük kafa vardı: Biri siyah, pembe tavşan kıyafetinin kapüşonundan dışarı fırlayan dev bir afro, ki bu tüylerle hiçbir şekilde başa çıkamazdı; biri parlak turuncu-kırmızı, genellikle tavşaninkine rakip olacak bir 'fro'ydu, ama biri tarafından uzun, Viktorya tarzı, sosis bukleleri haline getirilmişti; ve biri esmer, her zamanki gibi, tellerin uçlarına hayatları için yapışan birkaç plastik toka bulunan ipeksi bir iğne düz saç dökülmesine sahipti.

Bir an için sadece onlara baktım. Marco'nun ne düşündüğünü bilmiyordum. Kızlar fazla kıyafetlerini burada saklamazlardı. Burada olmamaları gerektiğinden bahsetmiyorum bile, apartman çıldırmıştı.

"Sorun yok. Onları değiştirdim leydim," diye bir ses geldi Marco'nun arkasından, sanki aklımı okuyormuş gibi.

Kafamı kaldırdığımda Rhea'nın banyo kapısında durduğunu gördüm, dantelli Edward dönemi kıyafetlerini giymişti ve biraz gergin görünüyordu. Ona göz kırptım. "Biraz daha beklersin sanmıştım."

"Benim yerim Pythia'mın yanıdır." "Rhea-"

Çenesi dikleşti ve çenesi yukarı doğru eğildi ve bu basit hareketin onun tüm tavrını ne kadar değiştirdiği şaşırtıcıydı. Yumuşak kahverengi saçları aynıydı, gevşek bir bukleden dökülen birkaç bukle, tatlı yüzü ve bir dakika önce Gibson Girl çizgi filminden fırlamış gibi görünen hanımefendi kıyafeti de aynıydı. Hâlâ çağa uygun görünüyordu, ancak şimdi daha çok bir Suffragette'in onu hapse götürürken bir polisi hassas bölgelerinde diz çöktürmesi gibiydi.

Başka bir deyişle, Agnes'e *tıpatıp* benziyordu. Genelde çene ortaya çıktığında pes ederdim ama bu önemliydi. Bu, Gertie'nin büyüsi etkisini göstermeden önce annesiyle vakit geçirmek için son şansıydı.

O ve Marco içeri girerken, "Burada hiçbir şey olmuyor," diye işaret ettim. "Geri dönmelisiniz; gününüzü-"

"Hiçbir şey mi?" Rhea bana deliymişim gibi baktı.

"Artık hiçbir şey," diye düzelttim.

"Hayır, artık hiçbir şey yok." Acıydı. "Kaçırdım. Bana ilaç verdiler ve uyudum-"

"Ki bu iyiydi-"

"İyi değildi! Daha dün-" diye sözünü kesti, kıvranan sütyeni fark etti ve gözlerinin arasındaki kaş çatma belirgin bir şekilde derinleşti. "O da ne?"

"Kahretsin," dedi Marco ve silahını tekrar çekti.

"Hayır!" Rhea ve ben birlikte söyledik, çünkü yavrularından biri az önce inindeki ayıya meydan okumaya karar vermiş ve yanımdan geçip gitmişti.

Rhea kaçağı kovalarken ben sütyenin üzerine ağır bir palto attım. "İz," diye açıkladım. "Beni daha önce yakaladı."

Rhea telaşlanmış görünüyordu. "Sen iyi misin?" "Evet, iyi olanlardan biriydi."

"İyi olanları olduğunu bilmiyordum," diyerek kızı kurtardı ve tokaları düzgünce kazağının cebine soktu. Melia hemen daha mutlu göründü ve biraz modayı yok etmeye gitti.

"Bazen," dedim, konuya girmek istemeyerek.

Ama Marco yaptı. "Bana bu şeyin sadece animasyon olmadığını mı söylüyorsun?" "Evet, ama-"

"Bu bir sorun olacak mı? Sizin için mi yoksa mahkeme için mi?"

Başımı salladım. "Her medyum izleri algılayamaz. Bu bir tür uzmanlık alanı."

Marco kaşlarını çatı. "Peki buralarda bu uzmanlığa sahip başka kimse yok mu?" "Çoğu bunu bilemeyecek kadar genç ya da bir künye okuyamayacak kadar biriyle karşılaştım."

"Peki ya biri onları avlarsa? Burası az önce büyüyle doldu. Her şey bir yana, şimdi de koridorlarda dolaşan izlere mi dikkat etmem gerekecek?"

Neredeyse bunun bir kereye mahsus olduğundan ve benim için bir ipucu teşkil ettiğinden emin olduğumu söyleyecektim. Ama şu anda Peri konusuna girmek istemiyordum. Marco, muhtemelen çılgın, eski bir fey tanrıçasının güvenliğini ihlal etmiş olabileceğini söylemeden de yeterince gergin görünüyordu.

"Çoğu iz, herhangi birinin fark edemeyeceği kadar karışıktır," dedim. "Bir usta bile. Geri kalanların çoğu da zayıf ve belirsiz. Gece geç saatte, kötü bir televizyonda, sarhoşken eski bir filmde bir klip izlemek gibi."

Rhea güldü.

"Hayır, cidden. Dünyada berbat bir oynatma sistemi var. Ayrıca, aldığınız küçük parçalar genellikle çok kısa oluyor."

"Hampton Court'taki Perili Galeri gibi," dedi. Başımı salladım. "En ünlülerinden biridir."

Marco şaşkın görünüyordu.

"Üzerinde Catherine Howard'ın izi var," diye açıkladım. "8. Henry'nin sadakatsizlik suçundan başını kestiği eşlerinden biri. Söylendiğine göre, muhafızlar onu tutuklamaya geldiğinde, hayatı için yalvarmak üzere koridordan aşağı, kralın olduğunu düşündüğü şapele doğru koşmuş. Bu iz, ne olduğunu anladığı ve muhafızlar onu yakalayana kadar belki on saniye boyunca kaçarak kurtulduğu ana ait."

"Onun hayalet olmadığını nereden biliyorsun?" Marco kuşkuyla sordu.

"Turlarda bu şekilde lanse ediliyor ama muhtemelen yanılıyorlar. Hayalet bedensiz bir ruhtur, düşünebilir. Yani farklı zamanlarda farklı şeyler yapar, tıpkı sizin yaptığınız gibi. Bir iz bunu yapmaz. Tekrar eden bir film gibidir, bazen sürekli oynar, bazen de sadece günün ya da gecenin belirli saatlerinde. Ama her zaman aynıdır."

"Huh." Düşünceli görünüyordu. "Ben gladyatörken kimsenin antrenman yapmaktan hoşlanmadığı bir arenamız vardı. Herkes oranın perili olduğunu düşünürdü."

"Belki de öyleydi."

"Hayır. Kimse o yerde sonsuza kadar kalmak istemez. Ama ben hikayeler duydum."

"Ne gibi?" Merakla sordum. Marco geçmişi hakkında pek sık konuşmazdı.

Kocaman omuzlar silkildi. "Bir tanesi yaşlı bir adamla ilgiliydi, arenanın hemen dışındaki binalardan birinde bir tabureye oturmuş bir gladius -bir tür kısa kılıç- bileliyordu. Onu hiç görmedim ama tanıdığım bir adam bir gün hayalet gibi bembeyaz bir halde arka taraftan çıktı. Yeni bir dövüşçü gördüğünü ve ona adını sorduğunu, ama adamın onu tanımadığını, hatta kafasını bile kaldırmadığını söyledi. Ve omzunu tutmaya gittiğinde-"

"Orada kimse yoktu."

Başını salladı.

"Kulağa bir iz gibi geliyor," diye kabul ettim. "Bir hayaletin tepki vermesi gerekirdi.

İnsanların kendi alanlarını işgal etmesinden hoşlanmıyorlar."

Marco kaşlarını çattı. "Evet, ama bunun neden bir izlenim yarattığını anlamıyorum. Dışarıda olup biten bazı şeylerden sonra değil!"

İnanılmaz sosis bukleli Tamsin yanıma gelip kucağıma oturduğunda, "İzler büyük gösterişler için değildir," dedim. Coven kızlarından biriydi, asırlardır ilk kez iyi niyet göstergesi olarak Pythian Sarayı'na gönderilen küçük inisiyeler.

Bu oldukça büyük bir jestti, çünkü covenler kimseye güvenmiyordu ve çocuklarını buraya göndermek . .. şey, kimse bunu görebileceklerini düşünmemişti. Ama kızlar, insan şeylerini sonsuz derecede büyüleyici bulmaları dışında, oldukça iyi uyum sağlamışlardı. Diğer iki minik dehşet doğruca Augustine'in büyülü kargaşasına yönelmiş, ancak Rhea tarafından uzaklaştırılmışlardı. Ama Tamsin neyle oynuyordu?

Makyaj çantamdan bir kirpik kıvrıcı.

Güldü ve sanki sihirli bir kılıç yakalamış gibi bana doğru salladı, ancak hemen ardından parıltılı bir far paleti dikkatini dağıttı.

Ona verdim, kirpik kıvrıcıyı kurtardım ve yüzünü boyaması için onu aynanın karşısına oturttum. Bunu yapmaktan memnun görünüyordu. Savaş boyası cadılar meclisinin anladığı bir kavram gibi görünüyordu.

"İzler bir Hollywood filmi gibi değildir," diye ekledim Marco'ya. "Daha çok bağımsız bir film gibi düşün-"

"Bu yüzden mi hepsi bu kadar berbat?"

Ona bir bakış attım. Marco'nun iyi bir filmde anladığı büyük bütçeli, aksiyon dolu ve olay örgüsü zayıf bir film. Ya da dalga geçebileceği bir tarihi film, çünkü herkes çok temizdi ve tüm dişleri yerindeydi.

"Ve etli," diye ekledi, bunu belirttiğimde. "Ve hiçbir uzvu ya da gözü eksik değil. Uzun boylu, parlak saçlı ve yara izi olmayan. Her köylü bir lord gibi görünür."

"Evet, öyle demiştiniz," diye hatırlattım ona. "Demek istediğim, izlerin duygularla ilgili olduğuydu. Onları oluşturan şey budur, bir cinayette olduğu gibi bir anda yaşanan ham duygu fırtınası. Ya da nesillerdir çocukların sevdiği eski bir lastik salıncak gibi bir noktada geçirilen mutlu günler zaman içinde duygusal bir iz bırakır."

Marco kaşlarını çattı. "Arenadaki insanların pek çok duyguya sahip olduğunu hatırlıyor gibiyim."

"Evet, ama etraflarındaki insanlar da izleri silip bulandırabilir. Ama artık eskisi kadar güçlü ve sağlıklı olmayan yaşlı bir dövüşçü, yenemeyeceğini bildiği bir rakiple yüzleşmeye mi gidiyor? Bu tam anlamıyla bir etki yaratacak türden bir şey olurdu."

Marco birden rahatsız göründü. "Evet, bunu görebiliyorum."

"Yani iyi olanlar da var mı?" Ben başka bir örnek seçmiş olmayı dilerken Rhea sordu. "Şu lastik salıncak gibi mi?"

"Hiç karşılaşmadın mı?" Başını iki yana salladı. "Benim yeteneğim değil." Şanslıymış.

"Eğer bir odaya girdiğinizde ortada hiçbir neden yokken kendinizi daha mutlu ya da daha endişeli hissettiyseniz, bu bir iz olabilir" dedim. "Hafif olanlar sizi gerçekten yakalamaz; sadece ruh halinizi renklendirirler."

"Ve bu seni iyi bir tanesine mi soktu?"

Altındaki ısrarcı küçük şey sayesinde uğursuzca hareket eden paltoyu inceledim. "Hayır, ama bu içeriğin hatası değildi. Ama ondan kurtulmam gerekiyor. Mümkün mü?"

Şaşkın görünüyordu, muhtemelen neden kendi başıma halletmediğimi merak ediyordu. Ki eğer bütün katı söküp atmaktan korkmasaydım, yapardım.

onunla birlikte. Şu anda bu, bir sineği bazukayla vurmaya çalışmak gibi bir şey.

Ama sormadı. Paltoyu çıkardım ve bir dakika sonra küçük bir toz yığını ve birkaç kararmış sümüklü böcek vardı. Belli ki Gertie'nin evinde dikkat etmişti çünkü altındaki halı tertemizdi.

Bir sürü yanık kenarlı delik dışında. İç çektim.

"Bu hiç eskimiyor," dedi Marco. Bir vampirin güç gösterisinden daha çok sevdiği bir şey yoktur.

Başımı sallayarak onayladım ama kalıntılara kaşlarımı çattım. Peri onu beni avlaması için göndermiş olabilirdi, ama onu güçlendiren benim yüksek yeteneklerim de olabilirdi. Bu da karşılaştığım diğer izlerin de aynı etkiye sahip olabileceği anlamına geliyordu.

"Eldiven giysem iyi olacak," dediğimde Rhea'nın kaşları yeniden çatıldı. "Nerede olduklarını biliyor olabilir misin?"

Biraz çaresizce etrafına bakındı. "Baktım. Ama bu daha önceydi-" "Elspeth Kasırgası mı?"

"İyi niyetli."

Evet, hepimizin kullandığı mantra buydu ve doğruydı. Sihirli büyükannelerimiz kesinlikle iyi niyetliydi. Bu da benim başka bir bubi tuzağından kaçma şansımı azaltıyordu.

Av bir maceraya dönüştü. Elspeth eşyaları, kendisine mantıklı gelebilecek ama başka hiçbir insana mantıklı gelmeyecek şekilde yeniden düzenlemişti. Kemerler ve saç tokaları neden aynı çekmecedeydi? Ya da jodhpurs ve kot pantolon? Ya da eşarplar, terlikler ve külotlu çoraplar ...

"Külotlu çorap değil," dedi Rhea, gözleri irileşerek. "Elspeth neredeyse yüz seksen yaşında. Küçük bir kızken-"

"Aman Tanrım," dedim, gün ağarırken.

"-bunlara *çorap* denirdi ..."

"Onları *alfabetik sıraya* mı *dizmiş*?" Yerleşik alanlardaki tüm küçük çekmecelere baktım. Çok fazla vardı.

"Bu işi kolaylaştıracaktır, değil mi?" Marco sordu. "Sadece 'G'yi ara"

"Ya da el için 'H'," dedi Rhea. "Ya da eldiven için 'M'-"

"Ya da soğuk hava için 'C'," diye ekledim kaşlarımı çatarak. "Ya da dış giyim için 'O'!" "Whelp, gitmeliyim. Siz bayanlar bir eskort istediğinizde beni arayın.

Alt katta," dedi ve kapıya yöneldi.

"Hiç şansın yok. Sen 'G 'yi al.

İç çekti.

Marco ve ben yüz seksen yaşında birinin eldivenlerimi nereye saklamış olabileceğini araştırmaya başladık ve Rhea çocukların dolabımı mahvetmesini engellemeye çalıştı. Bakmadığımı düşündüğü her an bana tuhaf bakışlar atarken dudağını ısıırıyordu. Deri için 'L', örme için 'K' harflerini arayıp da bulamayınca sonunda yemi yuttum.

"Bir sorun mu var?"

Kızarma nezaketini gösterdi ama sonra çenesi tekrar yukarı kalktı ve bana cevap verdi. Çünkü Rhea saraya ilk geldiğinde olduğu gibi ürkek, küçük bir şey değildi. Pritkin ve Agnes Weatherby dışında tanıdığım en kurnaz büyücünün ürünü olduğu düşünülürse, bu numaraya nasıl inandığımı bilmiyordum.

Onu genç yaşta almış olmam iyi olmuş, yoksa şimdiye burayı yönetiyor olurdu.

"Merak ediyordum da... neden eldivenlere ihtiyacın var?" diye sordu. "Daha önce hiç olmamıştı."

"Genelde bu konuda endişelenmemi gerektirecek kadar hassas değilimdir." "Ama bugün öylesin?"

"Bugün ... farklıydı." "Ne kadar farklı?"

"Biliyor musun, tam olarak emin değilim."

Marco dirseklerini büyük çekmecelerden birine gömerken, "O keçi her ne döküyorsa onun suyunu içmiş," dedi. "Unutma, sana söylemiştim."

Kaşlarımı çatattım.

Görünüşe göre benim dışımda herkes neler olduğunu anlamıştı.

Rhea ise hatırladığı gibi görünüyordu. Ayrıca cidden ürkmüş görünüyordu, ki bu da ... evet. Mahkeme standartlarına göre bile bugün tuhaftı.

Ama o daha bir şey söyleyemeden, pembe tavşan kıyafetli Mira askıdan payetli bir balo elbisesi çıkardı. Bu, giyenin ihtiyaçlarına göre şekil değiştiren bir başka Augustine tasarımıydı. Augustine'in son serisi tamamen alıcıya özeldi ve her parçayı benzersiz kılıyordu.

Birkaç gün önce çalışma odasında ilk gördüğümde sade, kirli beyaz, payetli bir elbise gibi görünüyordu. Beni merakta bırakan şey neydi?

-Ta ki elbiseyi giyene ve sadece eşsiz güzellikte değil, aynı zamanda daha önce gördüğüm her şeyden tamamen farklı olan altın ve gümüş bir güneş patlaması desenine dönüşene kadar. Çırpınan kollar, uzun eteğin büyük kısmı gibi sıvı gümüşe dönüşmüştü. Ancak tüm ortayı kaplayan ve elbisenin çoğunu kaplayan ışıltılı çizgilerle dışarıya doğru yayılan, sarı ve turuncu payetler ve boncukların her tonuyla seçilmiş stilize bir güneş vardı.

Muhteşem ve abartılıydı ve henüz giyecek bir yer bulamamıştım. Bu yüzden elbisenin parıldadığını, titrediğini ve değiştiğini görmek biraz endişe vericiydi. Sakız pembesi renginde, üzerinde payetli parti balonlarının uçtuğu, çok sayıda mutlu tonda bir görüntüye dönüştü.

"Olamaz!" Rhea dehşete kapılmış bir ifadeyle, "Hayır," dedi ve onu yakaladı.

Ve tekrar koyu kırmızı, omuzlarından aşağıya doğru sarkan siyah dantelden bir pelerin ile daracık bir numaraya dönüştü. Artık kadifeydi, payetler sadece lüks kumaşın her yerinde açan ve romantik havayı gülünç boyutlara taşıyan ton sür ton kapitone gülleri vurgulamak için geri çekiliyordu. Tek ihtiyacı olan bir yelpaze ve bir mantıllaydı.

Rhea şaşırmış görünüyordu, Mira gülerek ellerini çırpı ve Marco içini çekti. "Belki de bu benim en iyi fikrim değildi."

"Sorun değil," dedim ve elbiseyi aldım ama elbise eski haline dönmedi. Daha doğrusu değişti, parmaklarımın altında biraz rahatsız edici bir şekilde kıpırdandı. Ama eski haline dönmedi. Bunun yerine, saf gümüşten bir dalga halinde yere döküldü ama bu sefer görünürde pul yoktu.

Büyük, pulu andıran levhalar inceltilmiş eteği ve bir saniye önce derin bir tül olan, şimdi ise yüksek yakalı bir gorget ile gümüş bir göğüs zırhı olan güzel üst kısmı kaplıyordu. Ve Rhea'nın versiyonunda hiç olmayan kollar şimdi tam boy, takılmış ve gümüş parlaklığındaydı, üst üste binen bölümleri neredeyse-

"Zırh mı?" Marco bana bir kaşını kaldırdı. "Birine saldırmayı mı planlıyorsun?"

"Hayır. Nesi var bilmiyorum." Salladım ama bir daha şekil değiştirmeyi inatla reddetti.

Bir süre önce bir cadılar meclisi yerleşim bölgesindeki bir dükkândan aldığım bir dizi fey zırhına çok benziyordu. Augustine bunu, yardımcılarımın baskı altında değişebilen yeni kıyafetlerine şablon olması için aşırırmıştı. Her zamanki şifon perdeler, savaş halindeki bir saray için çok daha uygun bir şeye dönüşebilirdi.

Dezavantajı ise kıyafetimi şimdiye kadar hiç geri alamamış olmamdı. Belki Augustine de bunu yeni koleksiyonu için bir şablon olarak kullanmıştı? Bilmiyordum ama yeni balo elbisem artık savaşa hazırды.

Ve birisi bu durumdan benden bile daha az memnundu.

"Biliyordum," dedi Rhea kabaca. "*Biliyordum!*"

Başımı kaldırdım ve onu yanaklarındaki allık tamamen silinmiş bir halde elbiseye bakarken buldum. Geriye bembeyaz ve korkutucu bir ifade kalmıştı, özellikle de yüz ifadesiyle birleştiğinde. "Neyi biliyordun?" Boş boş sordum.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu Marco'ya, dişlerini sıkarak gibi bir sesle.

"Evet," sadık savunmacım birden kendine başka bir yer buldu.

"Marco," diye seslendim arkasından. "Kızlarla ne yapmamı istiyorsun bilmiyorum-"

"Fred onları elf gibi giydirmemizi söyledi. Bir şey planlıyor."

"Şey için bir şey mi?" Dedim ama cevap alamadım. Elbiseyi elimden kapıp alan Rhea dışında.

Otuz Yedinci Bölüm

Elbise değişmedi ama gümüş parlaklığında kaldı. Burnumun dibinde salladığında bile bu durum değişmedi. "*İşte bu* yüzden döndüm," dedi bana. "Ne planladığını biliyorum!"

"Öyle mi?" Bana söylemesini diledim.

Ya da belki de değildir, diye düşündüm, beni köşeye sıkıştırırken. "Onun peşinden gidiyorsun, değil mi?"

"Kimden sonra?"

"Yalan söyleme! Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Ben seni *tanıyorum!* Dün ve ondan önceki gün neredeyse ölüyordun! Etinin *kemiklerinden ayrılmaya* hazır olduğunu gördüm. Ve işte buradasın, geri dönüp tanrıların kralını yenmek üzeresin!"

"Ne?" Gözlerimi ona diktim. "Hayır, ben-"

"*Yalan söyleme!* Ayağa kalkar kalkmaz gittiğini, beklemediğini fark ettim, biliyordum. Gertie'ye aptal olduğunu söyledim! Ne yapacağını sanıyordu ki? Buraya dönüp çay partisi vereceğini mi?"

"Şey, aslında, biz-"

"Annabelle'in ne dediğini dinledin mi? Duydun mu? Yoksa umurunda değil mi?"

"Neyi önemsiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"İnanmıyorsun-" "*Tabii ki ona inanıyorum! Neden ona*

inanmayayım ki?" "Ben- ben inanmazdım-sen hazır değilsin-"

"Hazır olmadığım konusunda çok haklısın!" Omuzlarımdan tuttu ve artık o ağırbaşlı yardımcıdan geriye hiçbir şey kalmamıştı. "Pythia olmamak, senin karşılaştığın türden tehlikelerle karşılaşmamak, *seni kaybetmemek!* Kaçmadan önce *bunu* bir düşün ve-"

Birden beni bıraktı, elbiseyi iki eliyle kavradı ve parçalamaya çalıştı ama parçalanmadı. O da yaşlandırmaya çalıştı, bir girdap gönderdi

Pythian gücünü odaya yaydı ama yaşlanmadı da. Ya da yaşlandıysa bile fark edilmiyordu.

"Lanet olası Augustine!" diye hırladı ve tuvalet masamdan bir makas almak için koşmaya başladı.

Ve, tamam, hayır. Onu takip ettim, elbiseyi kurtardım ve onu bir sandalyeye ittim. Ayağa kalkmaya çalıştı ve yüzündeki ifadeden bunun gardırobum için pek de iyi olmayacağı anlaşıyordu. Pythian enerjisinin bağlarını kullanarak onu sandalyeye bağladım, bu da onun yaratıcı bir şekilde küfretmesine neden oldu - erkeklerle çok fazla takılıyordu, öyle görünüyordu - ve neredeyse sandalyeyi devirecek kadar çırpınmasına neden oldu.

Bir an ona bakakaldım; onu hiç böyle görmemiştim.

Dolabımı yağmalamak uğruna bizi görmezden gelen çocukları yakaladım ve onları tuhaf aksesuar kutumun önüne koydum. Augustine'in giysileriyle birlikte gelen ama benim bir milyon yıl geçse de asla giymeyeceğim şeyleri sakladığım yerdı. Onlar mutlu bir şekilde karıştırmaya başladılar ve ben de dikkatimi öfkeli varisime çevirdim.

Sallanmayı bırakmıştı ama şimdi bana hançer gibi bakıyordu.

"Daha önce hiç düello yapmadık," diye hatırlattım ona. "Bunun ilk kez olmamasını tercih ederim."

"Neyi tercih ettiğimi duymak ister misin?" Gözlerimi kırıştırmama neden olacak kadar ısırgandı.

"Bana zaten söyledin. Asıl soru, başka birine söyledin mi?" "Neyi?" Kafası karışmış görünüyordu.

"Bu konuda kimseye bir şey söylediniz mi?"

"Mesela?"

"Yardımcıları mı? Hilde? Marco? Kimse yok mu?"

"Gertie-"

"*Burada* kimse var mı?"

"Hayır. Daha yeni döndüm-"

"Güzel." Rahatlayarak duvara yaslandım. Tanrım, bu çok yakındı.

"Neden? Seni durduracaklarından mı korkuyorsun?" diye meydan okudu.

"Hayır, bensiz gitmelerinden korkuyorum. Ve başları ciddi belaya girer-"

"Peki sen g i r m e y e c e k misin? Gerçekten onu yenebileceğini mi düşünüyorsun? O ... o şey?"

"Hayır."

"O zaman ne anlamı var?" Rhea bana ters ters baktı, yüzü kızarmış ve saçları dağılmıştı. "Kendini öldürtmekle hiçbir şey başaramazsın! Bu sadece bizi zayıflatacak-"

"Katılıyorum."

"-tam da en güçlü olmamız gereken zamanda! Eğer bunu kazanacaksak-" Durdu. "Ne demek istiyorsun, katılıyor musun?"

Onun önündeki pufun üzerine oturdum, çünkü karanlık soyunma odamdaki diğer tek koltuk oydu. Bu beni onun göz hizasının altına indiriyordu ki Pythia olduktan sonra aldığım tüm göz korkutma tavsiyelerine göre bu kötü bir fikirdi. Bu yüzden Pythia tahtı bir kürsü üzerindeydi ve sandalye o kadar yüksek yapılmıştı ki, ayaklarını sallayan bir çocuk gibi görünmemek için lanet olası bir tabureye ihtiyacım vardı.

Ama umurumda değildi. Rhea'nın gözünü korkutmaya çalışmıyordum. "Yardıma ihtiyacım var," dedim. "Bana yardım edebilir misin?"

Gözlerini kırptırdı, ama bu şüpheli bir göz kırpmaydı, sanki ona bir şey yapmaya çalıştığımdan emin gibiydi.

Kaşlarımı çattım. "Bana güvenemeyeceğine ne zaman karar verdin?" "Asla! Sana güveniyorum-"

"O zaman bu neyle ilgili?"

Biraz daha mücadele etti ama sonunda nefes nefese pes etti. "Sen! Sen -Bir Pythia böyle *yapmaz*! Tanrılarla savaşmak ve savaşa koşmak... Sadece bu hafta değil, Aeslinn'in sarayına yapılan saldırıda da savaştınız. Ondan önce de Ares'le savaştın! Ya öldürülseydin ne olurdu, biliyor musun? O zaman ne yapmamız gerekiyordu? Ama sen yapmaya devam ediyorsun, savaşmaya devam ediyorsun-"

"Aksine mi?"

"Bunu yapacak başkaları da var! Pythiaslar *planlar; düşünürler*; olası gelecekleri görürler ve Çember'in ileriye dönük en iyi yolu belirlemesine yardımcı olurlar. Savaşı kendileri yönetmezler!"

Duvara yaslandım ve ona baktım. "Sorun da bu zaten, değil mi?"

"Neymiş o?"

"Planlama konusunda berbatım." Çok açıktı ama yalan söyleyecek havada değildim. "Aslında çoğunda berbatım. İronik bir şekilde, savaşma kısmı hariç."

"Neden ironik olarak?" diye sordu, şaşırılmış görünüyordu. Ama en azından dinliyordu, her ne kadar dinlemesini istediğimden emin olmasam da.

Kim ne yaptığını bilmediğini itiraf etmek zorunda kalmak ister? Boylarından büyük işlere kalkıştıklarını ve başkalarının kendilerinin ne kadar harika olduklarını düşünmelerinin doğru olmadığına o kadar da harika olmadığını? Zamanın yüzde doksanında bocaladığınızı bildiğinizde ve sadece bir başkasının sizden daha kötü batırmasını umduğunuzda.

Ve sonra yaparlar, ya da bir Hail Mary pası tamamlanır ve ölmezsiniz ve umutsuzca biraz daha öğrenmeye çalışırsınız, böylece belki bir dahaki sefere de ölmezsiniz. Yani, orada ihtimallerin ne olduğunu bilirsiniz ve bunu düşünmemeye çalışırsınız. Ta ki Zeus gibi biri gelip size bunu düşündürene kadar.

Ama muhtemelen sizi de öldürür, yani bunun pek bir faydası olmaz, değil mi?

Ama en azından Annabelle'in ürkütücü imgelemine umursamamamı sağladı. Zaten gece terlemeleri, panik ataklar, hıçkırık nöbetleri ve her an ölebilirim histerileri yaşıyordum. Bunlar *aylardır* vardı.

Çünkü Pritkin'e gerçeği söylemiştim: Bu işin sonu iyi bitmedi.

Jonas'ın bana gönderdiği onca şey, kitaplar, notlar ve bilimsel makaleler arasında hiç tartışmadığımız bir konu vardı. Bu konuya hiç girmemiştik bile, çünkü ne anlamı vardı ki? Ama eğer o haklıysa ve gerçekten de Ragnarok'la karşı karşıyaysak, gözüme çarpan küçük bir mesele vardı.

Kaybettik.

Efsaneler pek çok konuda farklıydı ama bu konuda oldukça tutarlıydılar. Tanrılar savaşta öldü, ama Loki'nin tüm torunları da dahil olmak üzere herkes öldü. Bu da söz konusu torunlardan biri olarak benim için berbat bir durumdu.

Loki gerçek bir kişiden ziyade hikayede kaosu temsil eden bir figüran gibi görünüyordu. Jonas onu Yunan ateş tanrısı Prometheus ile ilişkilendirmişti çünkü her ikisi de ateş tanrısıydı. Ve her ikisi de panteonun diğerk herkes üzerinde uyguladığı otokratik kontrole karşı mücadeleye ettikleri için hapsedilmiş ve işkence görmüşlerdi. Prometheus insanlığa ateşi vermişti - Loki de özgürlük istememiz için içimizde bir ateş yakmış olabilir miydi?

Yunanlıların Artemis olarak bildiğı kızı Hel, bunu bizim özgürlüğümüz için mi yoksa kendi özgürlüğü için mi yaptığı tartışmalı olsa da, kesinlikle yapmıştı. Ama diğertanrıları kovduktan sonra Dünya'yı koruması için Ouroboros büyüsu olarak da bilinen büyük yılan Jormugandr'ı yaratmıştı. Ve tam da bu sırada, bu büyü Thor'u, nam-ı diğert Apollo'yu, bu diyara yeniden girmeye çalıştığında öldürmüş ya da Pritkin ve benim işini bitirmemize yetecek kadar zayıflatmıştı.

Bir tanrı gitti.

Sonra Yunanlıların Ares'i olarak bilinen Tyr geldi. Bu hikâye biraz daha az anlaşılırdı, ama geriye dönüp baktığımda her şeyin birbirine nasıl uyduğunu görmek mümkündü. Hel'in köpeğı, sürekli yoldaşı ve koruyucusu Garm'ın - diğert adıyla babam Roger'ın - Ragnarok sırasında Tyr/Ares tarafından öldürölmesi gerekiyordu. Ve bu hemen hemen gerçekleşmişti. Ares'in oğulları olan bir grup Spartoi, kaçmak için intihar etmek zorunda kalana kadar onları takip ederek her iki ebeveynimi de öldürmüştü.

Kulağa geldiğı kadar çılgınca değildi. Annem ruhunu Ouroboros büyüsüne bağlamıştı, bu yüzden tanrılar onu geçemiyordu. Ama bu aynı zamanda ruhu bu diyarı terk ederse büyüünün bozulacağı anlamına da geliyordu. Yani Spartoi tarafından öldürölmezdi, yoksa bu evren bir kez daha tanrıların eline geçecekti.

Bununla birlikte, ruhunu hayaletler konusunda uzmanlaşmış bir insan büyücü olan babamın ruhuna bağlayabiliyordu - görünüşe göre kendi ruhu da dahil olmak üzere. Ve her ikisi de ölümden sonra onun yarattığı, Billy'nin kolyesi gibi işlev gören bir tılsıma girebiliyordu. Bu tılsım onlara büyüünün bu tarafında kalmaları ve onu sabitlemeleri için yeterli enerjiyi sağlıyordu.

Efsaneler ayrıca Tyr'ın savaştan kısa bir süre sonra Garm'ın açtığı yaralar yüzünden öldüğünü söylüyordu ve bu bile bir bakıma doğruydı. Çünkü annem o tılsımın içinde sonsuza kadar kalmayı planlamamıştı. O biliyordu ki

Tyr/Ares bir gün geri dönecekti ve o da ortaya çıkıp onunla savaşmak, kendi enerjisini yenilemek için onun enerjisinden yararlanmak niyetindeydi.

Bu mümkündü çünkü tanrılar insanlar gibi ölmüyordu; sadece suları bitiyordu. O suyu yerine koyduklarında yeni gibi oluyorlardı. O beslenirken Ares'in dikkatini dağıtmak için bana bir iblis ordusu vermeye bile çalışmıştı.

Ama Tony tılsımı bir kâğıt ağırlığına dönüştürüp Faerie'ye götürdüğü için - hayır, gerçekten, hayatım böyle işliyordu- bu planladığı gibi gitmemiş olsa da, kehanet yine de gerçekleşti. Onun ve babamın bulduğu plan, Ares'i yenmek için kullandığım planın aynısıydı. Bizim taraf Ares'in kendi büyülerinden birini ona geri çevirirken, Apollo'nun açgözlü hayaleti şeklindeki bir dikkat dağıtıcıyı güç için onunla savaşması için serbest bırakmıştım.

İki tanrı öldü.

Ve belli bir bakış açısına göre iki efsane gerçek oldu.

Ve bu savaş planlaması için harika olsa da benim için o kadar da harika değildi. Bu yüzden başa çıkamadığım şeylerle ilgili her zaman yaptığım şeyi yapıyor ve onları görmezden geliyordum. Annabelle'in kehanetini de diğerleriyle birlikte çöpe atmıştım, çünkü eğer doğruysa mahvolmuştum, değilse ne anlamı vardı ki? Her iki durumda da yapacak işlerim vardı.

Cidden endişeli görünmeye başlayan Rhea'ya ne söyleyeceğini düşünmek gibi.

"Mesela şimdi," dedim. "Aeslinn, Zeus ve belki de birkaç yüz fey zamanda yer değiştirmiş durumda ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Gertie bile bilmiyordu, peki bunu nasıl düzelteceğim?"

Rhea bir an için bana boş boş baktı, eski tutkusu yerini şaşkınlığa bırakmıştı. Onunla genellikle savaş hakkında konuşmazdım. Kısa bir süre öncesine kadar sadece nasıl yer değiştireceğini öğrenmekte bile yeterince sorun yaşamış, hayatı boyunca hiçbir eğitim almamıştı.

"Ama değiller ... yapamazlar ... bu nasıl *mümkün olabilir*?"

Bunun nasıl mümkün olabileceğini açıkladım ama beklediğim tepkiyi alamadım. Rhea hâlâ şaşkın görünüyordu ama Tillie'ye zaman yolculuğu yapan bir tanrıdan bahsettiğimde olduğu gibi bunda da bir öfke unsuru vardı. Bu bildiğimiz kurallara aykırı bir şeydi ve sanırım

zaman içinde bir ordu da yaptı. Pythias genellikle tek ya da belki birkaç haydut zaman atlayıcısını kovalardı, Zeus'un yanında kaç tane varsa o kadarını değil.

Ve Rhea buna çok kızmıştı.

Dehşete kapılmasını beklerdim ama onun yerine yanaklarındaki allık geri gelmiş ve alnına kadar yükselmişti ve gözlerinde bana başka birini hatırlatan öfkeli bir parıltı vardı. Ve muhtemelen her şeyi berbat etmiştim, değil mi?

Çünkü onun bu işe karışmasını istemiyordum. "Ne?" dedi yüz ifademi görünce.

"Sadece... bana gidip aptalca bir şey yapmayacağına dair söz vermen gerekiyor-"

"Ben mi?" Öfke katlanarak büyüdü ve evet, o gözler şimdi kesinlikle parlıyordu. "Sana söz vermem mi gerekiyor?"

"Evet. Eğer bu savaşta yenilirim, aramızda kalan tek kişi sen olacaksın ve-"

"Eğer bu savaşta yenilirsen hepimiz boku yeriz!" Rhea beni tersledi ve hafifçe geri çekildi, çünkü bu ona hiç benzemiyordu.

"Bu doğru değil-"

"Bu *tamamen* doğru ve bunu senden başka herkes biliyor! Tanrılarla uğraşıyorsun, yaralanıyorsun, kendine zarar veriyorsun ..." Ve öfke ne kadar hızlı geldiyse o kadar hızlı gitti, yerini gözyaşlarına bıraktı. "Kendine zarar vermeye devam edemezsin. Bunu yapmaya devam edemezsin!"

Sandalyesinin yanına diz çöktüm; ciddi şekilde üzgün görünüyordu. Nefesi kesiliyordu, gözleri dolmuştu ve hemen kendimi kötü hissettim. On dokuz yaşındaydı; tüm bunların üzerine yıkılması için çok gençti. Bu hiç adil değildi.

"Yirmi dört yaşındasın," diye fısıldadı. Sanırım yüksek sesle konuşmuştum. "Ama ben Pythia'yım," dedim ve yüzünün parçalanmasını izledim.

Hıçkırarak hıçkırarak ağlarken bir süre ona sarıldım, onu bağlayan bağlarla garip olsa da. Ama onu bırakmak istemedim, henüz değil. Önce o sözü almak istiyordum.

"Ben de senden bir tane istiyorum. Ama alamayacağım, değil mi?" diye tekrar sorduğumda, yüzü aynı anda ıslak, kırmızı, kızgın ve trajik bir şekilde meydan okudu.

Cevap vermedim. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Eğer bu Gertie'nin yerinde bir sınav olsaydı, kesinlikle başarısız olurdu.

"Avrupa Senatosu'na karşı bir ayaklanma oldu," dedim onun yerine. "On sekizinci yüzyılın sonunda. Keşfedildi ve liderler idam edildi, yani önemli bir şey değil. Çoğu insan muhtemelen bunu hiç duymamıştır bile."
_"

"Feyler komploculara katılacak, değil mi?" Rhea söyledi. "Kazanacaklarından emin olacaklar."

Görünüşe göre o da annesi kadar hızlıydı.

"Ve fey güçleri artı ne olacağına dair ön bilgilerle, bunu yapabilirler," diye kabul ettim. "Asıl soru, bu konuda ne yapılacağı. Gertie'nin bileceğini düşünmüştüm ama sanırım o da bizim gibi her şeye şaşırı. Mircea ve Pritkin kayıp ve ne zaman dönecekleri hakkında hiçbir fikrim yok. Senato'ya ya da Circle'a gitmenin de bir faydasını göremiyorum diyelim."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Doğaüstü topluluğun iki büyük gücü, günlük sorunlarla ve hatta bazı üst düzey sorunlarla başa çıkabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti. Gerektiğinde kara büyücülerle, feylerle, hatta iblislerle bile savaşabilirlerdi. Ama tanrılar?

Bu onların liginin biraz dışındaydı.

Senato'nun en iyi yaptığı şey olduğu için zaten entrikalar çevirmiyor değillerdi. Ancak son zamanlarda konsey oturumlarında bana daha fazla yan gözle bakıyorlardı, sanki aniden bizi bu durumdan kurtaracak büyük bir plan bulmamı bekliyorlardı. Sanki ben de onlar kadar bocalamıyormuşum gibi. Hem de yüzlerce yıllık tecrübem olmadan!

Yani, hayır, onlara Zeus'un geri döndüğünü söylersem yardım alacağımı düşünmüyordum.

"O zaman ... ne yapacağız?" Rhea şaşkın şaşkın bakarak sordu. "Senin bir fikrin olduğunu umuyordum."

Bana biraz daha baktı. Gertie'yle konuşurken benim de ona benzediğimi hayal ettim. O nereden bilecekti ki, bunu nasıl çözeceğime dair talimatlar verilmesini bekliyordum. Ama başkalarına bakma alışkanlığına kapılmak, liderlik etmek yerine emirlere uymak, öğretmek yerine öğrenmek çok kolaydı.

Ama bu benim ve Pythian Sarayı'nın savaşıydı, çünkü biz bunun için buradaydık. Etkileyici yeni resepsiyon salonumdaki izleyiciler, doğaüstü topluluktaki çitleri onarmaya çalışmak için diplomasi, güzel yeni kıyafetlerimdeki partiler, hepsi kendi yollarıyla faydalıydı. Ama asıl mesele onlar değildi.

Mesele buydu.

"Sen-sen-"

Sabırla bekledim.

"Diğer Pythias'ları çağırabilirsin," dedi Rhea sonunda, biraz umutsuzca. "Ares'le savaşmaya yardım edenler gibi!"

"Deneyebilirim. Ama o zaman şansımız yaver gitti, değil mi? Hiçbiri ölmedi. Tek bir tanesi bile ölseydi, zaman çizgisini yok edebilirdi, hem de herhangi bir tanrının yapabileceği kadar. Pythias'ın normalde bir araya gelmemesinin bir sebebi var. Ares'i yavaşlatmak için her şeylerini harcadıklarından bahsetmiyorum bile.

"Eğer başka bir şey bulmasaydık, o kazanacaktı."

Rhea bir şey söylemedi ama kafasının içindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Pythia'yı koruma modundan başka bir şeye, daha korkutucu bir şeye geçiyordu. Çünkü bunu öylece atlatamazdık.

Ama herhangi bir aydınlanma yaşayıp yaşamadığını söylemedi.

Bir süre sonra ona, "Benim için bir şey yapabilirsin," dedim.

"Her şeyi; bunu biliyorsun."

"Françoise'a son zamanlarda alışılmadık bir posta alıp almadığımı sor." Françoise benim randevu sekreterimdi ve postalarım ile ilgilenirdi.

"Alışılmadık ... nasıl?"

"Bilmiyorum. Sadece Zeus'un konuştuğumuzda söylediği bir şey." Rhea buna nasıl yanıt vereceğini bilemiyor gibiydi.

Bağlarını çözdüm ve sonra çocukların kendilerini giydirmeyi başardıklarını fark ettim. Devasa tüylü boaların, payetli kemerlerin ve yüksek bir kürk şapkanın "elf" olarak sayıldığından emin değildim ama iş görürdü. "Kızları Fred'e geri götürebilir misin?"

Başını salladı, muhtemelen yapacak basit bir işi olduğu için mutluydu. Ama ayağa kalkmak dışında hareket etmedi. Sonra da dudağını ısırarak öylece durdu.

Beni bir kez daha şaşırtmadan önce.

"Annemi seviyordum ve ondan nefret ediyordum," diye ağzından kaçırdı. "Büyürken yani. Oraya geri dönmenin, Leydi Herophile'in sarayında olmanın bunu değiştirebileceğini, beni neden gönderdiğine, neden geri getirdiğine ve neden beni kol mesafesinde tuttuğuna, asla izin vermediğine, asla yardım etmeme izin vermediğine dair bana bir ipucu verebileceğini düşündüm."

"Öyle mi?"

"Hayır. Aksine, zaten hissettiklerimi pekiştirdi."

"Özür dilerim. Belki de yapmamalıydım-"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bu iyi bir şeydi. Şimdi onu daha iyi anlıyorum, her şeyi değil, muhtemelen hiçbir zaman her şeyi bilemeyeceğim. Ama kim olduğunu, onu neyin motive ettiğini. Hırslıydı; pozisyonu o kadar çok istiyordu ki! Güç için yanıp tutuşuyordu ama bundan da korkuyordu. Yeterince iyi olamayacağından, bununla başa çıkamayacağından korkuyordu. Bunu hiç bilmiyordum; kendini daha az hissedebileceğini hiç düşünmemiştim. Ama hissetti.

"Yine de işi yaptı. Ve bu işte harikaydı!" Bu konuda tartışma yoktu. "Evet, öyleydi."

"Bana mükemmel ya da yeterli olmak zorunda olmadığını gösterdi. Hiç kimse bunun için mükemmel olamaz. Her gün başa çıkamayacağı bir şeyle karşılaşabileceğini biliyordu. Ama yine de yüzleşti. Bir yolunu buldu."

Birden ellerimi tuttu, yüzü ciddi, güven dolu, ateşli ve hak etmediğim her şeyi söylüyordu, çünkü ben onun düşündüğü gibi bir kadın değildim. "Ve sen de öyle olacaksın," dedi kaşlarını çatarak, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi. "*Sen de öyle olacaksın!* Bana onu hatırlatıyorsun, hem de çok."

Biraz titreyerek gülümsedim. "Bunun bana söylediğin en güzel şey mi yoksa en korkutucu şey mi olduğundan emin değilim."

Rhea biraz çılgınca güldü ama bunu duymak güzeldi. "Ben de öyle."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Otuz Sekizinci Bölüm

Sonunda eldivenleri buldum - nedense "t "nin altında - ve Marco'yu sabırla beklerken bulmak için yatak odasına çıktım. Kızlara alt kata kadar eşlik etmişti çünkü ıssız bir yatak odasına geçmek, kalabalık bir daireye geçmekten daha kolaydı. Ve süitin bir tür tehdit içerdiğini düşünüyor gibiydi.

Ama benim için neden geri geldiğini anlamadım.

Ta ki merkezin dönüştüğü loş ormana ulaşana ve çocukları hala yaprakları keserken, bıçak, balta ve palaya benzeyen bir şeyle onları geri püskürtmeye çalışırken bulana kadar. Neredeyse onlara bu sonuncusunu nereden bulduklarını soracaktım ama vazgeçtim. Bu tür konuşmalar nadiren iyi giderdi.

Ama çabalarına rağmen, yeşillik neredeyse sökebildiklerinden daha hızlı büyüyordu. Yine de oturma odasının kapısının etrafında bir boşluk açmayı başardılar ve Marco ve ben yapraklı katliamdan geçerek o yöne doğru ilerledik. Ancak yan tarafın da pek parlak olmadığını gördük.

Geniş terasın ötesine gece çökmüştü, karanlığı sadece birkaç elektrik lekesi bozuyordu. Dinleyici odamın bulunduğu otelin diğer tarafı, gün batımından sonra bile parke zemini neon renklerle süsleyen Strip'e bakıyordu. Ancak burada, çatıdaki kan kırmızısı Dante's tabelasının yakın zamanda yeniden ateşlenen ve her şeye biraz uğursuz bir hava veren pusuyla birlikte sadece biraz loş şehir ışığı içeri süzülüyordu.

Bir lambanın etrafındaki küçük su birikintisi gibi, kendi başına dolaşıyor ve karanlık bir şekilde mırıldanıyordu.

Her şeye rağmen hazırlıksız yakalanarak ona baktım. Büyük, saçaklı bir gölgesi olan bir lambaderdi ve genellikle kitap okumak isteyen biri olursa diye bir koltuğun üzerinde dururdu. Ama şimdi hareket halindeydi, kendi etrafında dolanıyordu.

Süslü demir "ayaklar" -metal gıcırdayıp gerildikçe mırıldanan seslere neden oluyordu.

Tüm oturma odası ve görebildiğim kadarıyla ötesindeki teras çıplak bırakıldığı için manevra yapmak için bolca alanı vardı. Geniş pencerelerde perde ya da duvarlarda tablo bile yoktu. Sadece lamba vardı, kambur duruyordu ve "kafasını" yavaşça ileri geri sallıyordu, bu sırada uzanan kablosu ara sıra kıvılcımlar saçıyordu.

Ayrıca bir şey daha vardı.

Başımı eğdim, tam olarak ne gördüğümü merak ediyordum. Katı olmadığı için iyi bakamıyordum. Sanki bir dalga odamı istila etmiş ve havayı neredeyse şeffaf bir su buharı ile doldurmuş gibiydi, ama bu kesinlikle doğru değildi. Birkaç adım ilerledim ve uzak duvarda bir aynanın kırıldığını ve milyonlarca küçük parçanın odanın içine doğru patladığını fark ettim.

Ancak yere düşmemişlerdi, bunun yerine asılı kalmış ve kendi üzerlerine kıvrılmışlardı, dolayısıyla kırılan dalga etkisi vardı. Ve lambanın aksine hareket etmiyorlardı, ancak tek tek parçalar terasa açılan açık kapılardan gelen rüzgârla hafifçe oraya buraya dönüyordu. Şimdi gözlerim alıştığına göre, çok hafif bir gece kulübündeki flaşlar gibi karanlığı lekelemek için soluk ışık gölgeleri gönderdiklerini görebiliyordum.

Her şey garip bir şekilde güzeldi, garip bir kinetik heykel ya da boş odaya yayılmış, başıboş bir ışık huzmesi çarptığında parıldayan bir elmas gökkuşağı gibiydi.

Marco beni nazikçe geri çekti. "Yerinde olsam çok yaklaşmazdım."

"Neden yaklaşmazdın?"

"Tüm bu küçük parçacıklar hoşlarına gitmeyen bir şey gördüklerinde kasırgaya dönüşebilirler. Oturma odasını temizlerken birkaç kişinin neredeyse derisini yüzüyorlardı."

Yüzümü buruşturdum.

"Lamba da pek iyi değil." "Lamba mı?"

"Piç kurusu zaten üçümüzü elektrikle öldürdü. Onlardan herhangi biriyle tekrar mücadele etmeden önce bitmesini bekliyoruz."

Beni merdivenlerden yukarı çekerken omzumun üzerinden geriye baktım. "Elektroşok mu? Ama fişe takılı değil."

"Evet. Ama artık elektrikle çalışmıyor, değil mi?"

Beyaz ve altın rengi kapılardan geçip fuayeye girerken iyi bir soru diye düşündüm. Ve bir sürprizle daha karşılaştım. En azından mobilyalara ne olduğunu biliyorum, diye düşündüm mermer sekizgenin etrafına bakarken.

Altın çizgilerle boyanmış beyaz duvarları, kubbeli ve kaburgalı tavanıyla bana hep bir kuş kafesini anımsatmıştı. Bugün hariç, bir hurdacı dükkanını andırıyordu. Çok tuhaf bir yer.

"Ne oluyor be?" Dedim ve Marco iç çekti.

"En kötüsünü temizledik ama bir sürü mobilyanız vardı." "Vardı mı?"

Başını salladı. "Tabii bu şekilde sevmiyorsan."

Dekordan geriye kalanlara tekrar göz gezdirdim. Bu halinden hiç hoşlanmamıştım. Bir süre önce büyülü bir ikinci el dükkânından kurtardığım ve genellikle aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu gibi ayak altında koşturan yeşim yeşili puf da öyle.

Onu büyüleyen büyücü ona temel emirleri yerine getirme yeteneği vermiş, kızlar da ona getir götür işlerini öğretmişlerdi. Sonuç olarak, küçük tabure sık sık dörtlüye giderken, unutulmuş kitapları sınıflara taşıırken ya da küçük bir çocuğun arkasında itaatkâr bir şekilde tırs giderken görülebiliyordu. Başlarda bazı sorunlara yol açmış, coşkusuyla insanlara çelme takmış ya da Annabelle'in aşırı beslenen kedilerinin ödünü koparmıştı. Ama sonunda mutlu bir orta yol bulmuştuk, bu yüzden onu köşeye sıkışmış, sahte bir eğretili otu tarafından tehdit edilirken görmekten memnun değildim.

Merkezdeki bitkilerin aksine, plastik sapsarı ve ipeksi yaprakları sayesinde bu küçük odayı istila etmemişti. Ama saksısından ve standından çıkmış, bir tür uzaylı canavar gibi yerde sürünüyordu. Puf titriyor ve kaçmaya çalışıyordu ama önünde engeller vardı ve bazıları da korkutucuydu. Sonunda eğretili otu bir hamle yaparak pufun küçük, yuvarlak ayaklarından birine dolandı ve dört püskül de telaşla havaya sıçradı.

Dalını koparmaya çalıştım ama inatçıydı ve gitmesine izin vermedi. "Marco?"

Eğreli otunu tiksinti dolu bir ifadeyle yakaladı ve onun yerine kendisine doğru hamle yapmasını sağladı. Bu da bir süre sonra yere bir sürü yeşil konfeti yağmasına neden oldu, çünkü Marco bu saçmalıktan bıkmıştı. Eğreli otunu elime aldım ama korkudan koltuk altına sinmişti.

"Ne oluyor be?" Daha fazla hissederek tekrar söyledim.

"Üzgünüm," diye yüzünü buruşturdu. "Tehlikeli olanların çoğunu ortadan kaldırdığımızı sanıyordum."

"Hepsi tehlikeli! Ve o kavga günler önceydi! Neden böyleler?"

Omuz silkti. "Bana sorma. Tek bildiğim, yeniden dekore etmeniz gerekeceği."

Evet.

Ben de öyle tahmin etmiştim.

Bir süre orada durup enkazı incelerken, birkaç vampir bir portmantoyu güreşerek asansöre yerleştirmeye çalıştı. Bu daha kolay olurdu ama askılık gitmek istemedi. Vampirlerden birinin çenesine şiddetli bir sağ kroşe indirdiğinde acı içinde irkildim.

Söz konusu adam Yvain'di, Mircea'nın ilk senatör olduğunda ve Paris'te yaşarken yaptığı vampirlerden biriydi ve oldukça sinirliydi. Neredeyse renksiz mavi gözleri olan açık bir sarışın olduğu ve buz gibi soğuk görüldüğü için bu her zaman şaşırtıcı olmuştur. Ama bir saniyede sıfırdan yüze çıkabilirdi ve bunu her zaman bilirdiniz. Açık teni hiçbir şeyi gizlemiyordu.

Şu anda olduğu gibi.

Muhtemelen cansız bir nesne tarafından yumruklanmanın verdiği haysiyetsizlikle kıpkırmızı kesilmişti. Elmacık kemiğindeki ve alnındaki kızarıklıklara bakılırsa bu ilk kez olmamıştı. Ve genellikle ensesinde gizli bir tokayla tutturduğu saçlarının gevşemiş ve yüzüne yapışmış olmasına bakılırsa bu ilk değildi.

Ve sonra raf tekrar yaptı ve renksiz gözler altın renginde parladı.

Kahretsin.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, Yvain bir usta olduğu için, gücünü çağırmak işe yaramamış gibi görünüyordu. Portmanto iri tahta kollar ve kalın, neredeyse insan görünümlü bir göğüsle büyümüştü, bu da onu bir terzi mankeniyle ödüllü bir dövüşçünün karışımı gibi gösteriyordu. İyi bir tane.

Dövüş aniden hızlandı ve vampirin güçlü darbeleri tahtaları uçurdu. Ancak raf hasarı neredeyse anında iyileştirdi, yeni lifler su gibi akarak yumrukla parçalanmış noktaları yeniden kapladı ve onları daha da büyüttü. Bu sırada Yvain yüzüne ve gövdesine, bir insanı kanayan bir lapa çuvalına dönüştürecek kazık gibi hasarlar alıyordu.

Daha iyi durumdaydı ama beklediğiniz kadar değil. Yüzünde kalan ifadeye bakılırsa bu onu şaşırtmışa benziyordu. Yaşı düşünülürken, muhtemelen çok fazla kavgaya karışmıştı, hatta bazıları umutsuzdu.

Ama bu yeniydi.

Demiri delemeyen bir darbeden sonra sendeleyerek geri çekilirken ve sonunda beni fark ettiğinde, kulübe katıl, diye düşündüm. Tekrar hırladı, eksik bir dişini gösterdi ve sonra tekrar mücadeleye atladı, çünkü bir vampirin isteyeceği son şey patron bakarken dayak yemektir. Bu sefer daha iyi gitmedi ve sadece etli kollardan birini yakalamayı başaran ortağına küfredmesiyle sonuçlandı.

Bunun nedeni, Jose adında Latin aşığı bir tip olan söz konusu ortağın, bir çift özel perde sayesinde kendi sorunlarını yaşıyor olması olabilirdi. Perdeler kafasını sarmış ve görüşünü kesmişti, kordon ise başını koparmak için elinden geleni yapıyordu. Yine de Marco bu konuda hiçbir şey yapmadı.

Kollarını kavuşturup gözlerini kısmasını saymazsanız tabii. Belki de çocukları şu anda onu utandırdığı içindir. Ya da belki tam tersi: Bir çift usta vampirin bir portmantoyla savaşırken kurtarılmaya ihtiyaç duyması aşağılayıcı olurdu.

Açıkça kaybettikleri bir şeyi bile.

Yvain'in patrisyen burnunun çıtırdadığını duydum ve tabureye daha da sıkı sarıldım. Ama müdahale etmedim. Adamlarla Marco ilgileniyordu. Aramızda katı bir iş bölümü vardı ve benim onun alanına girmemden hoşlanmadığı gibi o da benimkine girdiğinde hoşlanmıyordu.

Ama hiyerarşide başka biri yoktu ve o da kötü bir gün geçirmişti.

"Yıldızlar ve semboller!" Saffy'nin bu sözleri üzerine yerimden sıçradım çünkü onun içeri girdiğini görmemiştim. "Oyun oynamayı bırak!"

Yvain anlamadığım bir şey söyledi, çünkü yediği dayak şu anda o kadar hızlı ve acımasızdı ki, kafası spor salonundaki bir hız torbasına benziyordu.

"Ne?" Saffy söyledi.

İki eliyle kocaman, tahta bir sopayı kavradı, bu da dayağı durdurmadı ama etkilerini biraz azalttı. "Sence daha iyisini yapabilir misin?" diye sordu, ama bu daha çok bir rica gibiydi.

Gözlerini devirdi. Ve portmantonun titreyerek ritmini kaybetmesine ve perdelerin düşerek yerde kıvranmasına neden olan bir büyü mırıldandı. Sonunda serbest kalan Jose öfkeyle çılgılık attı, tekmeledi, yumrukladı ve askılığı parçalamaya çalıştı ama sonunda dişlerini tükürdü. Yvain onu çekti ve iki vampir sonunda birer kolundan tutup sefil şeyi asansöre doğru itmeyi başardı.

Üçümüz orada öylece durduk ve bir süre sessizce onlara baktık.

"Neden merdivenleri kullanmadıklarını bilmek istiyor muyum?" Merdiven boşluğunun kapısı uğursuzca tıkırdarken Saffy'ye sordum.

"Hayır."

Tamam o zaman.

Böylece asansör geri gelene kadar, bir zamanlar pahalı olan ve orijinal tasarımlarından önemli ölçüde uzaklaşmış bir sürü mobilyayla baş başa kaldım. Bazıları nispeten iyi huylu görünüyordu, büyükbabamın saati de dahil olmak üzere, şimdi daha çok odununun geldiği ağaca benziyordu. Kabuk, parlak ahşap gövdenin yarısından taşmış ve tepesinden kalın, bükülmüş uzuvlar filizlenmişti.

Ama bu, zeminin üçte birini kaplayan ve sonunda eskiden kanepenin üzerinde duran küçük bir kanepa yastığı olduğunu anladığım zengin, brokarlı kumaştan yapılmış sarmallardan daha az rahatsız ediciydi. Kanepenin kendisini göremedim ama bunun nedeni yastığın onu yemiş olması olabilir. Artık kocaman bir şeydi ve ağır ağır hareket eden bir dizi dokunaçla yayılıyordu.

daha önce yoktu. Bunlardan biri Jose'yi tehdit eden perdelerin kenarına takılmıştı.

Ve onları yavaşça yaklaştırmaya başladı.

Saldırı, kenarları kendilerini kurtarmak için bir şeylere tutunmaya çalışan perdelerin vahşi çırpınışları dışında sessizdi. Ama hepsi boşunaydı. Bir zamanların yastığı onları acımasızca içeri çekti ve altına aldı.

Ve bir an sonra, başka bir şişman, brokar dokunaç çıkardı. Marco'ya

"Bizi alt kata indiriyorum," dedim. "Dayan."

"Öyle bir şey yapmıyorsunuz. Henüz bir iniş pistimiz yok-" "İhtiyacım yok.

Yeni bir şey öğrendim." Bunu başarabileceğimi varsayarak başım bu kadar dönerken.

"-ve asansör bir dakika içinde geri gelecek." Bana dikkatle baktı. "Soda ya da başka bir şey ister misin?"

"Gazoz istemiyorum!"

"Üzerimde bayılmadığın sürece sorun

yok." "Ben iyiyim, sadece-"

Sonra bir koltuk arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve Saffy'ye doğru fırladı.

Ben küfrettim, Marco bağırdı ve Saffy onu başka bir büyüyle patlatarak dört ayak üzerine düşmesine neden oldu. Ayrıca iyi bir önlem olarak bacalarına bir kement büyü gönderdi ve tekrar ilerlemeye başladığında ona sorun çıkardı. Yine de gelmeye devam etti, başka bir vampir -Rico adında bir aygır- süitten içeri girerken tehditkâr bir paytaklıkla yolumuza çıktı.

Her zamanki gibi kot pantolon -bugün siyah- ve düz beyaz bir tişört giymişti; tişörtün kollarından biri sigara paketini tutmak ya da muhtemelen dövmelelerini göstermek için kıvrılmıştı. İzin günündeki Fonz'e benziyordu, sadece daha iyi görünüyordu ve saçları biraz daha az jöleliydi. Sırtında bir silah vardı, çünkü her zaman bir silahı vardı, ama onu çekmedi. Sadece yavaş yavaş bizi öldürmeye gelen sandalyeye kaşlarını kaldırarak baktı.

"Bana elli dolar borçlusun," dedi

Saffy'ye. "Şimdi olmaz!"

"Bu Louis XV'lerden biri mi?" Farkına varınca sordum.

"Bu bir reproduksiyon," dedi Fred, elinde bir tabak kurabiye ile içeri girerken. "Bunun için beş bin dolar ödedik!"

"Hâlâ bir üreme." Saffy'ye baktı. "Mutfakta bir sorun var."

"Biliyorum."

"Hayır, gerçekten b i l m i y o r s u n ." Sövdü ve tekrar dışarı koştu. "Sanırım çoğunlukla ölmüşler," diye ekledi Fred.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

"Ne?" Tabağı uzattı.

Ve kurabiyelerden bahsettiğini anlamam için kalbimin sıkışması gerekti.

"Lanet olsun!" Dedim ve korkunç şeyleri ittim.

"Çok şey kaçırıyorsun," dedi Fred mutlu bir şekilde kurabiyelerini yerken. Kısa bir süre önce içlerinden birinin onu mutfak boyunca kovaladığını hatırlatmayı düşündüm ama kurabiyelere bakmakla meşguldüm. Artık hareket etmiyorlardı ama normale de dönmüş değillerdi.

Tabii nefret dolu küçük suratlar, kesik gözler ve derme çatma silahlar tutan ellerle pişirilmemişlerse. Daha da kötüsü, bazıları kardeşlerini yamyamlaştırmış, daha fazla silah tutabilmek için çalınan kolları vücutlarına krema veya erimiş sakız yapıştırıcısıyla yapıştırmışlardı. Birkaçının çeşitli vücut parçalarından yarım düzine fazladan uzuv filizlenmişti ve birinin iki kafası vardı.

Fred yüzümü görünce tekrar, "Sorun yok," dedi. "Her şey çöktüğünde bunlar fırının içindeydi. İçlerinde hiç cam yok."

Ona baktım.

"Elli mi?" Marco Rico'ya sordu.

"Saffy şimdiye kadar her şeyin suyunun bitmiş olacağını düşünüyordu," dedi Rico, bir kurabiye alarak. Ve sonra iyice bakınca durakladı.

"O zaman neden olmadı?" Ben sordum.

Omuz silktili. Genelde büyü hakkında bir fikri yoktu, sadece ona güvenmiyordu. Güçlü bir cadı olan varisim ile çıkmaya çalıştığı düşünülduğünde bu ironik bir durumdu.

Aşkın gözünün kör olduğunu tahmin etmiştim.

Fred bir yandan cüzdanını çıkarırken, "Çıkarmalıydılar," diye yakındı. "Eskiden bazı büyücüler bu tür şeyleri ev güvenliği olarak kullanırdı ama sihir açısından pahalı. Saffy bunların en fazla birkaç saat dayanacağını söyledi."

"Ev güvenliği mi?"

"Bilirsiniz, şu alt kattaki zırh takımları gibi."

Dante'nin bazı tuhaf dekorasyonlarından bahsediyordu, gerektiğinde kavgacı sarhoşları dövmek için canlanabilen türden. Ama bunlar otelin genel koğuş sisteminin bir parçasıydı ve açıkça tanımlanmış kurallara göre işliyordu. Bunlar öyle değildi.

Ve kuralsız büyü iyi değildi.

Fred, "Ama artık çoğu insanın oturma odasında asılı duran bir zırhı yok," diye devam etti. "Ama var-"

"Portmantolar ve perdeler," dedim.

Başını salladı. "Ön kapıdaki korumaları aşan olursa, buzdolabını üzerlerine salarsın. En kötü ihtimalle bu onları senin kaçmana yetecek kadar yavaşlatır, en iyi ihtimalle de-"

"Anlıyorum," dedim.

En iyisinin ne olduğunu bilmek istemedim.

"Neden sadece bir silah almıyorlar?" Rico altı kollu kurabiyesine bakarak sordu. Sonra omuz silkti ve yine de yedi.

"Bu eski bir büyü," dedi Marco. "Silahların olmadığı zamanlardan kalma. Sen hiç görmedin mi?"

Rico ona bir kaşını kaldırdı. "Evet, sık sık büyük evlere giderdim."

"Sadece zenginler değildi," diye itiraz etti Fred. "Almanya'da bir kulübede yaşayan bir büyücü tanırdım, geceleri orayı koruması için bir kırbaç büyüleri. Yılan gibi sürünürdü; bir keresinde neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

"Sen bir vampirsin," dedi Marco. Fred'in neşeli vampirlik gururu eksikliği Marco'nun canını sıkıyordu.

"Elbette, ama bu daha önceydi."

"Saygınlığını kaybetmeden önce mi?"

"Vampir olmadan önce. Ve eğer alternatifi yenmekse, haysiyet asılabilir. Lanet olası şey iki metre uzunluğundaydı!"

Rico düşünceli düşünceli bir şeyler atıştırırken, "Büyücülerle pek işim olmadı," dedi. "Akıllı adam," diye onayladı Marco.

"Yakın zamana kadar. Genç olan iyi ama."

"Genç olan bir istisna. Çoğu Reggie gibi değil."

"Hayır," diye kabul etti Rico. "Öyle değiller. Gidip onları dışarı atalım mı?"

Marco kaşlarını çattı ve başını eğerek dinledi. Görünüşe göre, mutfaktaki son kargaşanın nedeni Çember'in adamlarıydı. Bana baktı.

"Ben iyiyim," diye ona güvence verdim.

Rico'ya katlanmış bir banknot uzatan Fred'e, "Onu aşağıya götür," dedi. Görünüşe göre o da olaya dahil olmuş ve kaybetmişti, çünkü apartman üç gün sonra hâlâ çıldırmış gibiydi.

"Mutfakta neler oluyor?" Cüzdanını, ren geyiği donunu örtmek için çıkardığı pantolonunun içine koymakta olan Fred'e sordum.

Omuz silkti. "Beklediğiniz gibi. Çember'dekiler orada olanlar hakkında seninle görüşmek istiyorlar."

"Ah."

"Anladığım kadarıyla bu konuda konuşmak istemiyorsun?" "Bunun hakkında konuşmak istiyorum."

Kurabiye tabağına bakarken o da bana katıldı. "O zaman cadılardan birine sormalısın. Bildiğim tek şey, bir komutu atlatamak kadar bilinçli olmadığı sürece her şeyin işe yarayacağı. Ama bu tür şeyleri artık neredeyse kimse kullanmıyor. Saffy, koğuşlar ucuzlayınca modasının geçtiğini söyledi."

Evet ama büyünün çabucak tükeneceğini de söylemişti. Bu durum kurabiyeler için de geçerli gibiydi, çünkü çok fazla güç emmiş gibi görünmüyorlardı. Birkaçı, sanki baston parçalarını Fred'in parmaklarına saplamak için yeterli enerjiyi toplamaya çalışıyormuş gibi seğiriyordu. Ama çoğu öylece yatıyor, aciz aciz bakıyordu.

Mobilyanın aksine, olması gerekenden çok daha uzun bir süre boyunca savaştı.

"Yarı Tanrı," dedim.

"Ne?" Asansör çaldığında Fred sordu.

"Keçi adam." Kaçarken daireyi büyülemiş, gördüğü her şeyi müttefiklerine dönüştürmüş ve o gittikten sonra bile savaşmaya devam etmeleri için havaya bir güç rezervi dökmüştü. Dört gün sonra hâlâ savaşıyorlardı, çünkü büyülerini tanrı kanıyla besleniyordu, beni şarj eden şeyle aynı şey.

Ve bir tanrıdan başka ne tanrı kanı dökülebilir ki?

"Yarı Tanrı mı?" Fred kaşlarını çatarak tekrarladı. "Emin misin?"

Bağlı sandalyenin yavaşça paytak paytak geçip gitmesini, kararlılıkla Saffy'yi takip etmesini izledim. "Oldukça eminim."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Sonunda korumaların bulunduğu kata indik ve en büyük ortak alana sahip olan eski süitime geri döndük. Adamlar burayı bir dinlenme odasına çevirmişlerdi, yani duvarlardaki kurşun delikleri bir dart tahtasıyla kapatılmış, kanepeler devasa bir bilardo masasına yer açmak için duvara yaslanmıştı ve tanrıların oyun düzeni duvarın üzerindeydi, üzerine de bir sinema ekranı büyüklüğünde bir TV monte edilmişti. Ayrıca etrafa dağılmış birkaç kart masası ve çok daha büyük bir bar vardı.

Lüks de olsa bir öğrenci yurduna benziyordu ama bugün göze çarpan bazı değişiklikler vardı. Televizyonda neşeli bir şömine olduğunu tahmin ettiğim, çıtırdayan kütükler, kırmızı tuğlalı bir çevre ve şöminenin üzerinde bir çelenk gösteriliyordu. Ancak ateş duvarın yarısını kapladığında, neşeli bir görüntüden hafif uğursuz bir görüntüye dönüşüyor ve sahnenin üzerine cehennemi bir ışık yayılıyordu.

Ama başka kimse fark etmemiş gibiydi, ben de düşüncelerimi kendime sakladım.

Sezonun daha başarılı başka işaretleri de vardı ve bunların buradaki her şeyden sorumlu olan Tami'yle ilgili olduğundan şüpheleniyordum. Marco'nun işi olan güvenlik ya da yardımcılarının üstlendiği inisiyelerin eğitimi değilse, bu Tami'nin alanıydı ve o sıkı bir gemi yönetiyordu. Ya da en azından genelde öyleydi.

Ama görünüşe göre o bile çocukların mutlu kaosuyla mücadele etmekte zorlanıyordu, belki de çok fazla zamanı olmadığı için. Kızlara yeteri kadar yatak bulmak, birkaç kıyafet kurtarmak ve korkularını yatıştırmak son birkaç günün çoğunu almıştır diye hayal ettim. Ama bir nebze olsun normallik hissini geri getirmeye kararlıydı, bu yüzden kart masaları yiyeceklerle doluydu ve şu anda bir köşede büyük bir Noel ağacı süsleniyordu.

Yolda pufu yere bıraktım ve eğlenceye katılmak için çılgınca dörtlüye gitti. Ve heyecanla taburenin etrafında koşarak kargaşaya katkıda bulundu.

Tami eğitimine rağmen dengede duruyordu. Onu suçlamadım; muhtemelen güvenli bir yerde olduğu için heyecanlanmıştı.

"Bu da ne-" Tami durakladı, elinde süs, önce heyecanlı küçük şeye sonra da bana baktı.

Üzerinde altın harflerle "Sassy Elf" yazan parlak kırmızı, soğuk omuzlu bir kazakla sevimli görünüyordu. Örgülerinin ucunda ona eski Mısır havası veren altın boncuklar ve koyu teninde harika görünen ışıltılı altın göz farı vardı. Birden keşke daha şık giyinseydim diye düşündüm.

Sırıttı. "Buraların çok sessiz olduğunu biliyordum." "Kaos geldi," diye onayladım.

"Çok geç," dedi, tüm hızıyla devam eden partiye bakarak.

Görünüşe göre saraydan bazı dostlar davet edilmişti. Bir köşede toplanmış bir avuç üst düzey vampir gördüm, ellerinde kokteyl bardakları vardı ve muhtemelen ne zaman gideceklerini merak ediyorlardı. Çok gürültülü bir cadılar meclisi de oradaydı ve gürültülü bir bilardo oyunu oynuyorlardı; bir başka cadı ise, kenarında ökseotu dalları olan bir Noel Baba şapkasıyla, umutlu ve çok sarhoş görünen yakışıklı bir vampiri takip ediyordu. Otelin genellikle fazla çalışan oda servisi personelinin bazıları bile muhtemelen yemek dağıttıktan sonra takılıyordu.

Katkılarının tadını çıkarmak ve yüksek bir ses sisteminden çalan "Jingle Bell Rock" ile dans etmek için kalmış gibi görünüyorlardı. Onlara gülümsedim ve düzenli olarak pizza getiren kertenkele kuyruklu adama el salladım. Sonra punç kasesinin yanında üç misafiri görünce yüzümdeki ifadenin solduğunu hissettim.

Lanet olsun.

"Ne zamandır buradalar?" Tami'ye sordum.

Başını kaldırıp baktı. "Kim?"

"Graeeae."

Bu, buruşuk, elma bebek yüzlü ve uzun gri saçları olan üç yaşlı kocakarının resmi adıydı. Ya da en azından genelde böyle görünüyorlardı. Bu gece biraz farklıydı, çünkü inisiyeller onları, özellikle de saçlarını ele geçirmiş gibi görünüyordu.

Sarayımın çoğunu oluşturan küçük kızların bu üçlüden korkacaklarını düşünmüştüm ve onları ikinci benliklerine bürünmüş halde görselerdi muhtemelen korkarlardı. Ama tanıdığım kadim savaşçılar buralarda hiç sergilenmemişti. Bunun yerine, ara sıra yaptıkları ziyaretlerde minik başları nazikçe okşar ve kimsenin konuşmadığı ama bir şekilde herkesin anladığı bir dilde mırıldanırlardı.

Graee çocukları severdi; kim bilebilirdi ki?

Görünüşe göre çocuklar da onları seviyordu ya da belki de onları sadece gerçek boyutlu saç şekillendirici bebekler olarak görüyorlardı. Başlarındaki yere kadar uzanan, karmakarışık gri kütleleri görür görmez fırçalar, taraklar ve kurdeleler ortaya çıkmıştı. Daha da tuhafı, yaşlı hanımlar oturma odasında yere oturmuş, görünüşe göre bir grup küçük kız tarafından süslenip püslenmekten memnunlardı.

Bu yüzden onları bu gece şık görmek o kadar da garip değildi. Eskiden saç dedikleri düğümlü dağınıklığı dolduran biraz korkutucu çöpler yerine - çünkü daha sonra yemek için yarı yenmiş yiyecekleri oraya yapıştırdıkları biliniyordu - fırçalanmış ve parlıyordu. Ve özenle örülmüş ve ipek Atatürk çiçeği çiçekleriyle süslenmişti. Aralarında sadece tek bir göz ve tek bir diş paylaşıyor olmaları görünüşlerine pek yardımcı olmuyordu ama kesinlikle şenlikliydi.

"Buraya yeni gelmiş olmalılar," dedi Tami, umursamaz bir

ifadeyle. "*Yeni* mi geldi?"

"Evet, neden? Bir sorun mu var?"

Bilmek istediğim buydu.

Graee'ler genellikle sadece sorun çıktığında ortaya çıkarlardı. Ateşe çekilen pervaneler gibi oraya çekilirler ve bir şey bulamadıklarında bir şeyler yaparlardı. Gerçi şu anda yaptıkları tek şey punç kâsesinin etrafında kümelenmekti, ki şu anda gözünü dikmiş olan şüpheli bir şekilde ona bakıyordu.

İçinde Tami'nin zencefilli gazoz, portakal şerbeti ve meyve suyundan oluşan parti kokteyli vardı ama onlar bunu onaylamıyor gibiydiler. Benim onaylamadığım şey ise onların gelme fikriydi. Arkadaşlığı umursadığımdan değil ama günün karmaşası sona ermişti, o halde burada ne işleri vardı?

Belki biraz eğlenmek istiyorsundur Cassie, herkes gibi!

Kendi kendime başımı salladım ama yoldan geçen bir vampiri yakaladım ve yine de onlara göz kulak olması için gönderdim. Çünkü paranoyaklık bir din olsaydı, baş rahibesi ben olurum. Ve başa çıkabileceğim kadar sorun yaşamıştım.

Elimden geleni yaptıktan sonra dikkatimi Tami'ye çevirdim. Ve ayaklarının dibinde cicili bicili şeylere umutsuzca sarılmış olan minik girişimciye. Küçük kızı kurtarmak için çömeldim, ancak bir dizi Noel ışığını sallayan ve çözmeye çalışan birkaç yaşlıdan kaçınmak için daha da aşağı eğilmek zorunda kaldım. Uğursuz bir şekilde, ışıkların hepsi kan kırmızısıydı.

Nihayet ayağa kalktığımda ve üzerinde çalıştıkları *Noel'den Önce Kabus* filminden fırlamış gibi duran ağaca iyice baktığımda bunun nedenini anladım. Neyse ki ağacın kendisi değil, alt kattaki lobide bulunan köhne siyah şeylerin aksine canlı ve yeşildi. Ama ruhu öyleydi.

Yeni açılan kumarhanenin teması ürkütücü Noel olduğu için bu çok da şaşırtıcı değildi.

Otelin müdürü Casanova, Dante'nin burada sık sık olan ve açıklanması zor şeyleri gizlemek için tasarlanmış olan aşırı üst düzey temasını yumuşatmayı planlamıştı. Ancak bu, kara büyücü saldırısı şeklindeki bir "gaz kaçağı" onu burayı tamamen kapatmaya zorlamadan önceydi. Otel, çöldeki karargâhları yok edildikten sonra bir sığınağa ihtiyaç duyan Senato tarafından işgal edilmeye devam etti, ancak üyelerinden biri buranın sahibi olduğu için faturaları ödemeye zahmet etmediler.

Bu gerçek Casanova'nın ruhunu yiyip bitirmişti, ki dürüst olmak gerekirse paradan yapılmış olabileceğini düşünmüştüm. Sonunda daha fazla dayanamadığında, yeniden açmak için bir plan yaptı. Saldırıda darmadağın olan dükkânların bulunduğu caddeyi, kaplıcaı, barları ya da restoranları değil, Senato'nun çoğu hem nabızı hem de iştahı olan memurlarını beslemekle meşgul olan ikincisini.

Hayır, sadece kumarhane.

Zor bir satış olmuştu ama sıfır gelir fikri, aylarca Casanova'nın düzgün poposunun altında hiç kimsenin görmediği bir ateş yakmıştı. Yalvardı, yakardı, büyüledi, pohpohladı ve hatta belki bir damla gözyaşı bile döktü. Ayrıca, bu kadar çok insanın sürekli gelip gitmesinin tuhaf görüneceğini, ancak hiçbir resmi

faaliyet gerçekleşiyordu. Burası çölün ortası değildi; burası Vegas Strip'ti. İnsanlar konuşurdu.

Senato bunu yutmuştu, ancak bu onun açıklamasından mı kaynaklanıyordu yoksa onu susturmak için miydi, emin değildim. Ama sonuç olarak, nihayet aşağıda yeniden konuklar vardı ve büyük kırmızı tabela binanın yan tarafında bir kez daha parlıyor, şeytani ışığını herkese ve her şeye yayıyordu. Bunu görmek beni gururlandırdı. Hepimiz gibi Dante's de yara bere içindeydi, hırpalanmıştı ve yara izleri taşıyordu ama yine de ayaktaıdı.

Ve şimdi gerçek yeraltı dünyası tarzında tatil için süslenmişti.

Noel Baba şapkası takmış kafatasları şeklinde Noel topları, yarasalardan oluşan bir elenk ve minik tırpanlarla tamamlanmış dağınık azraillerin bulunduğu ağacımız da yleydi. Kırmızı gözlü örümcekler tarafından yönetilen gümüşi örümcek ağları vardı. stnden hediyeler sarkan kazanlar vardı. Pırılrlı kıyafetleri içinde, sprgelerine binmiş ve ellerinde herkesi "Wickedly Good Time" geçirmeye çağıran pankartlar taşıyan pert görünümlü cadılar vardı.

Garip bir şekilde neşeliydi.

"Bana yle bakma," dedi Tami, elinde kana bulanmış bir korkulukla.

"Ne gibi?"

"Gerçek sslemelerimiz var. Ama onlar st katta -kutularında olduklarını ve koridorlarda dolaşmadıklarını varsayıyorum. Onları burada bulundurma riskini göze alamazdım, bu yüzden otelin stoklarından doğaçlama yapmak zorunda kaldım."

"ok güzel," dedim ona.

"Yalancı." Yaptığı işi incelemek için basamaklı tabureden indi. "Sence bir yıldız için tarantula çok mu fazlaydı?"

Yukarı baktım ve sonra aniden bir adım geri çekildim, çünkü çok büyüktü. Ve kıllı. Ve bir şekilde ağaca mükemmel bir

şekilde uyuyordu. "Bence bu uygun."

i çekti. "Ben de bundan korkuyordum."

"Yanlış kişiye soruyorsun," dedi Roy, elinde güzel pembe içeceklerle dolu bir tepsiyle gelirken.

"Ne?" Tami sordu.

"Cassie Noel hakkında hiçbir şey bilmiyor. Gerçi biz onu eğitmek için buradayız." Tepsiyi gösterişli bir şekilde uzattı.

Kızıl saçlı, kareli takım elbise seven, Güneyli korumam bugün kendini aşmış, kırmızı ve yeşil payetli ekose bir elbise giymişti. Üzerinde Betty Boop'un bir paketi sallamak için eğilirken jartiyerini gösteren skandal bir Bayan Claus olarak yer aldığı bir kravat vardı. Diğer erkeklerin çoğunu yakalayan korkunç kazak kaderinden kurtulmasının sebebinin o olduğunu varsaydım.

Bunu aşabilecek bir süveter yoktu.

Roy, grubun en züppesi olmasının yanı sıra, yorgun damakları cezbetmek için düzenli olarak yeni karışımlar bulan yerleşik miksolojistimizdi. Yüzyıllardır buralarda yaşayan ve güneşin altındaki her şeyi içen insanlarla yaşıyorsanız, bu hiç de kolay değildi. Ama genellikle başarırdı ve bu gece de bir istisna değildi. İçki tepsisinde çok pembe bir şeyle dolu geniş, sığ kupa bardaklar vardı ve üzerlerinde ışığı yakalayan yenilebilir altın gibi görünen pullar vardı.

"Bir tane al," dedi bana. "Senin adını verdiler." "Benden sonra mı?"

Ciddiyetle başını salladı. "Size Cassie Palmer'ı takdim ediyorum." Bir tane aldım. "İçinde ne var?"

"Pembe greyfurt suyu, ekşi limonlu soda, birkaç damla Peychaud's bitters, beyaz rom, kadife falernum, basit şurup, renk için birkaç damla maraschino kiraz sıvısı ve yenilebilir altın pullar. Tatlı, ekşi ve beklenmedik derecede güçlü. Mükemmel."

Bir yudum aldım. Gözlerim kocaman açıldı. "Bu mükemmel."

"Sana söylemiştim. Mircea için de bir içki hazırladım ve büyücü-"

"Ne içkisi?"

Etrafına bakındı, sonra birine el salladı. Bu kişi Paolo'ydu ve öfkesi de dahil olmak üzere kendini toparlamış görünüyordu. Üzerinde bir çift kahverengi saten ren geyiği olan bir kazak giymişti ve sırtları bize dönüktü, hemen tanımlayamadığım bir şey yapıyordu. Ta ki yakasının yanındaki kırmızı pullu harflere bakana kadar: Noel Baba'nın Twerkshop'u.

Ayrıca bir tepsi içkisi vardı ve onlar da oldukça iyi görünüyordu.

"The Crusty Mage," dedi Roy. "London dry cin, kahve likörü ve basit şurupla yapılmış bir espresso martini -çift shot-. Ve mevsimin şerefine, ezilmiş kahve çekirdekleri, çikolata parçaları ve ağız kenarında şeker kamışı parçaları."

Ağzımın salyalanmaya başladığını

hissettim. "Ya Mircea'nınki?"

Tekrar kalabalığa baktı. "Bunu göremiyorum-"

"Ve yapamayacaksın," dedi Tami ona. "Bu şey ölümcül."

"Çok lezzetli-"

"Öldürücüdür. İçinizden birinin yarı sarhoş bir bardağı çocukların bulması için ortalıkta bırakmasına izin vermeyeceğim."

Roy aşığılanmış görünüyordu. "Biz asla-"

"Asla içmeyeceğini biliyorum. Çünkü istersen mutfakta içersin."

İç çekti.

"Adı ne?" Ben sordum.

"Patron. Domates suyu, yaban turpu, Worcestershire sosu, limon suyu, kereviz tuzu, sarımsak, karabiber-"

"Bu bir Bloody Mary."

"Lanet olası bir vampir mi demek istiyorsun?" Tami

küstahça konuştu. Roy onu görmezden geldi. "Hayır,

bu Kanlı Mary-" "Ne demek istiyorsun?" Ben sordum.

"Yani votka yerine tekila, tabasco yerine Carolina Reaper acı sosu, acı biber likörü ve turşu suyu kullandım."

"Turşu suyu mu?"

"Beni duydunuz. Bu ilahi bir şey."

Onun sözüne güvenmeye karar verdim.

"İşte kazağın," dedi Tami, ağacın altındaki bir yığın hediye ayıklayıp bana bir paket uzatırken. "Herkeste bir tane olmalı. Buralarda doğru dürüst bayramlık olan tek şey onlar."

Kutuyu yavaşça aldım, en iyisini umuyordum ama gerçekten beklemiyordum. Fred de benimle gelmişti, ama kazak onu çoktan soymuştu.

Peri. Onu odanın diğerk ucunda, önünde uzanmış çıplak bir Noel Baba olan parlak yeşil büyük boy bir canavarla görebiliyordum ve elinde stratejik olarak yerleştirilmiş bir hediye kutusu tutuyordu. Altında parlak altın harflerle "*Senin için hazırladığım paketi görene kadar bekle*" yazıyordu.

En kötüsünden korkarak hediyemi açtım. Ve o kadar da kötü olmadığını fark ettim. İçinde gümüş bir kazak vardı ve Tami bir düğmeye bastığında yanan sahte Noel ışıklarıyla süslenmişti. Gösterişliydi ama eğlenceliydi.

Taktım.

Sonra bir de sloganı olduğunu fark ettim: Get Lit.

Bunun iyi bir tavsiye olduğuna karar verdim ve içkimi içtim.

Harika bir parti olmalıydı, özellikle de bir sandalye bulduktan, biri bana bir tabak yemek getirdikten ve bir yığın sandviç, patates salatası ve kuru fasulyeyi mideye indirdikten sonra. Ve yamyamlaştırılmış zencefilli kurabiye adamlardan birinin bacağı eksik ve dili sarkıktı ama tadı yeterince güzeldi. Bazı cadıların, üzerinde boğa gözü ve cırt cırtlı toplar olan bir kazak almış olan bir vampirle içki oyunu oynamasını izlerken onu kemirdim.

"İskalarsan içersin," diyordu ve ıskalamakla meşguldüler. Toplar vampirin saçlarına, hedef hariç anatomisinin her yerine ve hatta şikâyet etmeye çalıştığında açık ağzına saplanıyordu. Ve daha iyiye gitmesi de pek olası değildi. Kadınlar içtikçe nişan alma yetenekleri daha da kötüleşiyordu ve zaten başlangıçta da iyi değillerdi.

Ama yine de şamatalı bir şekilde gülüyorlardı ve açıkça eğleniyorlardı.

Elsbeth geldi, nedense kaçamak bakıyordu ve konuşacak zamanımız olmadı. Ama en azından "t" harfinin "tuzak" anlamına geldiğini öğrendim. Tabii ya.

Ne kadar aptalım.

Carpe diem'e karar verdiğini tahmin ettiğim Rhea'yı bile gördüm ve partiye katıldım. Ama daha önce giydiğı gösterişli Edwardian kıyafetlerini çıkarıp kırmızı pelüş, kabarık bir mini etek ve arkasında "Noel Baba'nın Bae'si" yazan uyumlu bir ceket giymeden önce değil. Özellikle de üzerine taktığı beyaz kürklü ve ponponlu büyük boy kırmızı şapkasıyla iyi görünüyordu. Bir şekilde kazak tugayını atlatmayı başarmış olan Rico'yla konuşuyordu.

Ama Rhea'nın çıkardığı şapkadan kaçmadı ve parmak uçlarında durarak onun mükemmel tıraşlı başına taktı. Hatta ona ulaşmasına yardım etmek için hafifçe eğilmiş olabileceğini bile düşündüm. Son zamanlarda kariyerine ve savaş sırasında işleri bir arada tutmama yardım etmeye odaklandığını kabul etmişti ama belli ki ödülü gözden kaçırmamıştı.

Birilerinin eğlenmesine sevindim, diye düşündüm ve sonra kendime kaşlarımı çattım.

Tami'nin çocukları uzak tuttuğunu fark ettim, bana kalabalıklaşmadan önce yemek yeme ve bu sefer sorunum her neyse onunla ilgilenme şansı vermek için. Ama ben ilgilenmiyordum. Çünkü sorunuz bir tanrı olduğunda ne yaparsınız?

Sen ölürsün ve sevdiğin herkes de ölür.

Boş tabağım için bir yer buldum ve balkona çıktım.

OceanofPDF.com

Kırkınıc Bölüm

Buradaki balkon üst kattaki terastan çok daha küçüktü. Bir Őezlong ve küçük bir masa için ancak yeterli alan vardı, ikincisi boş bira Şişeleri için bir depo olarak kullanılmıştı. Ama burası çok büyük anılar barındırıyordu.

Pritkin'in biz çift olmadan çok önce bana inandığını söylemesi gibi. Bunu yapabileceğime. Bir yolunu bulabileceğime.

Beni görmek için burada olmadığına neredeyse seviniyordum. "Hey."

Arayan Tami'ydi, muhtemelen neden böyle bir parti bozan olduğumu öğrenmeye gelmişti.

Arkamı dönmedim. Şu anda benimle konuŐulmasını, öğüt verilmesini ya da rahatlatılmayı istemiyordum. Bir adım, bir hamle, bize avantaj sağlayacak bir Şey istedim ve buna sahip değildim.

Bende yoktu.

"İyi misin?" Sesi yine kara tahtaya çakılmış çiviler gibi geliyordu ki bu hiç de adil değildi.

"Evet."

"Uh huh." Yanımdaki rayda altın parçacıklarıyla parıldayan bir Şey belirdi. "Yeniden doldurmak istersin diye düşündüm."

Ben aldım. Birisi camı soėutmuŐ, eldivenle bile kaygan hale getirmişti. Binanın yanından düşürmek istemediğim için iki elimle tuttum.

"Teşekkürler."

Tami'nin kendi bardağı vardı, bir highball, ama içinde kan kırmızısı bir Şey vardı. stnden ıtır çıtır bir parça domuz pastırması, bir sıra turşu ŐiŐi ve bir kereviz sapı sarkıyordu. Sonuncusunu sinsi bir sırıtıŐla bana uzattı.

"Herkesin bunları mutfakta içmesi gerektiğini söylediğini sanıyordum," diye belirttim.

Siyah bir kaş havaya kalktı. "Öyle olduğunu söyledim. Etrafta içki bırakmam, özellikle de bunu."

"Yapabilir miyim?" Bunun iyi bir fikir olup olmadığını merak ederek sordum. Güldü ve bana bir yudum verdi - ve bir yudum yeterliydi.

"Tanrım, bu çok sıcak!"

Sırıttı büyüdü. "Adını Mircea'dan aldı."

Neredeyse tıkanıyordum ama hangi nedenle olduğundan emin değildim. "Fark etmediğini sanıyordum."

"Oh, fark ettim. Götün teki ama ateşli bir göt." Bunu düşündü. "Ya da seksi bir kıcı var. Ya da ikisi de."

Dilimin yanmasını engellemek için kendi bardağımdan bir yudum aldım ama bu pek de iyi bir fikir değildi. Rom ve tekila ağzımda karıştı ve bu bir tat hissi değildi. Bir içki daha aldım ve daha iyiydi ama yine de.

"Bu ne kadar süre yanar?" Ona sordum.

"İlkini bir saat önce içtim ve acı çekip zevk alamamaktan sıkıldım, o yüzden kendime bir tane daha doldurdum."

"Bir *saat* mi?"

"Sadece bir yudum içtin. Belki daha iyisini yaparsın."

Dilimi bardağımın kenarına yapıştırdım ve merhamet için dua ettim. Gelmedi.

Bir süre sonra, "Buz ister misiniz?" diye sordu.

"Kapa çeneni."

Sırıttı.

Dilim yavaş yavaş iyileşirken sessizce içtik. Ya da belki de o deri tabakası sadece sıyrılmıştı. Emin değildim.

"Orada ne demek istedi?" Tami içkisini bir şekilde bitirdikten ve turşuları atıştırmaya başladıktan sonra sordu.

"Kim ne demek istedi?"

"Roy. Ağaç hakkında soru sormak için yanlış kişi olduğunla ilgili bir şeyler söyledi?"

Omuz silktim. "Tony."

"Ah." Tami beni yetiştiren şişko piç hakkında her şeyi biliyordu, tabii buna öyle denebilirse. "Anladığım kadarıyla senin için Noel ağacı yok."

"Viktorya dönemine ait bir şey. Kraliçe ile evlenen Prens Albert tarafından Almanya'dan getirildi. Tony'nin doğduğu Ortaçağ İtalya'sında böyle bir şey yoktu."

"Peki sahip oldukları şeyler?"

Yüzümü buruşturdum. "Bizde onlardan da yoktu. Gerçi bir keresinde, ben yedi yaşlarındayken bir ağaç vardı."

"Tony'nin vicdanı mı sızladı?" Tami şüpheli görünüyordu.

"Pek sayılmaz." Ona bakmak için döndüm ve dirseğimi korkuluklara dayadım. "Yani sana bu hikâyeyi hiç anlatmadım mı?"

Başını salladı. Birbirimiz hakkında çok şey biliyorduk ama sanırım bunu atlamıştım. Omuz silktim.

"Ağaç garajdaydı. Evden ayrı bir binaydı ve Tony oraya hiç gitmezdi. Çocuklar ondan kaçmak için 'arabalar üzerinde çalışmak' için orayı kullanırlardı. Bu da genellikle içki içmek ve kâğıt oynamak anlamına gelirdi."

"Ne şok ama." Arkamızdaki odaya baktı, orada bir grup adam artık kullanılmayan büfe masalarından birinin etrafında toplanmış, poker oynuyor ve bira içiyorlardı.

"Ama o yıl, kademeli boyutlardaki lastiklerden bir 'ağaç' da yapmışlardı. Küçük scooter'lar en üstteydi ve oradan en alttaki büyük kamyon tipine kadar yayılmıştı. Hatta arabaları temizlerken buldukları şeylerle de süslemişlerdi. Kurşun kovanları, eski ayakkabılar, ölü bir fare . . ."

"Şaka yapıyorsun."

"Tamamen

ciddiyim."

"Peki ilk ağacın hakkında ne düşündün?" "Ne mi düşündüm?"

"Evet, beğendin mi yoksa çılgılık atarak kapıdan kaçtın mı? Çünkü ben hangisini seçerdim biliyorum."

İşlerin böyle yürümediğini nasıl açıklayacağımı düşünerek ona göz kırptım. Tony's'deki şeyleri 'sevme' ya da 'sevmeme' hakkına sahip değildiniz. Onlar sadece vardı ve siz onları kabul ediyordunuz. Pasiflik, kendini savunmanın yararlı bir biçimiydi.

Ve sonra merak ettim - benim sorunum bu muydu? Hayat boyu süren şartlanma, harekete geçmek yerine tepki verme, liderlik etmek yerine takip etme, birkaç aylık bir eğitimle gerçekten geri alınabilir miydi? Gertie gibi birinden bile olsa?

Bir kriz anında nasıl tepki vereceğimi biliyordum; hayatta olmamın ana nedeni buydu. Ama acil bir tehlike içinde olmadığımda, o zaman ne olacaktı? Kimsenin beni görmemesini umarak piyano bacaklarının arkasına saklanan o pasif kıza mı dönecektim? Yoksa yeni bir yol mu buldum?

Dövüşebilirdim ama bu işin geri kalanını yapabilir miydim? Gertie öyle düşünüyor gibiydi.

Ama Gertie de Zeus'tan korkup kaçmıştı, tıpkı benim şu anda yapmak istediğim gibi, ama böyle bir lüksüm yoktu.

Tami'nin bana baktığını hissettim. "Cassie. Bir şeye ihtiyacın olursa burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Sadece bu gece biraz dikkatim dağınık." "Anlıyorum. Sadece hatırla."

"Neyi hatırlıyorsun?" diye sordum. Son kelimenin tuhaf bir vurgusu vardı.

"Bunu, bu her neyse, tek başınıza yaşamak zorunda değilsiniz. Sana yardım etmek isteyen insanlar -çoğumuz- var. Tamam mı?"

Başımı salladım, tam o sırada yaşlı inisiyelerden biri kafasını sürgülü cam kapıdan uzattı. "Biz hazırız."

"Nihayet! Hemen geliyorum." Tami omzumu sıvazladıktan sonra koşar adımlarla içeri girdi. Ve bir an sonra Noel ağacı kalabalığının büyük alkışları eşliğinde aydınlandı. Kimse süsleri büyülememişti, muhtemelen üst kattaki karmaşadan sonra korkmuşlardı, bu yüzden yarasalar çırpınmadı ve Noel Babalar ... iskeletleşmiş Noel Babalar ne yapıyorsa onu yapmadı. Ama güzeldi.

Ağacın ışıklandırılması akşamki eğlencenin başlangıcını işaret ediyor gibiydi. Roy'un içkisini yudumladım ve Fred'in "Santa Baby" şarkısıyla karaoke seansına başlamasını izledim. "Şöminenin" önünde bir yer açmış ve giyinmelerine yardım ettiğim inisiyeleri yardımcı olmaları için işe almıştı.

onu. Onlara birkaç temel dans hareketi bile öğretmişti. Çok sevimliydi ve dudaklarıma bir gülümseme getirmesi gerekirdi.

Olmadı, çünkü bana yardım etmek isteyen insanlar -iyi insanlar- olduğunu biliyordum.

Sorun onlarda değildi. Sorun bendim.

Gertie bana bir şeyler öğretmek için çok zaman harcadı ama öğretmemek için de bir o kadar zaman harcadı. Ateşin başında oturur, çayını yudumlar ya da parkın fırtınalı bir bankında bekler, ayağını vurmaz ama her an başlayacakmış gibi bakardı. Ve beni bir şeyleri kendi başıma çözmeye zorluyordu.

Pythias'a talimat kitapları verilmiyordu ve işin en zor kısmı genellikle işin ne olduğunu bulmaktı.

Yere bakıp ilham gelmesini bekledim ama aklıma gelen her senaryo aynı şekilde sonuçlandı.

Zamanda geriye gidip Gertie'yi eğitmiş olan on sekizinci yüzyıl Pythia'sının, korkutucu Lydia'nın yardımını almaya çalışabilirdim. Tüm bunlar onun bölgesinde oluyordu. Ve bu benim sorunum olsa da, sorun benim dönemimden geldiği için, yardım etmeye istekli olabilirdi . . .

Ama bütün bu işler böyle yürümüyordu. Pythias, Rhea'ya verdiğim sebeplerden dolayı bir araya gelmemişi ve Gertie, Galler'deki savaştan sonra zaman çizgisini korumak için meslektaşlarımla hafızalarını silmişti. Yani Lydia benim kim olduğumu bilmeyecekti ve eğer ilk tanıştığımızda Gertie gibi biriyse, açıklamam için bana zaman bile tanımayacaktı. Hatta kendi bölgesini tehdit eden bir haydut olarak beni öldürebilirdi.

Üç Pythias'ın ya da Agnes'in durumunda olduğu kadar iyisinin Zeus'u çoktan alt ettiğinden ve bunun için neredeyse öldüğünden bahsetmiyorum bile. Lydia bir kaltaktı ama o kadar da büyük bir kaltak olduğunu düşünmüyordum. İçimi çektim ve gözlerimi ovuşturdum.

Gertie'nin bana öğrettiği yöntemi kullanarak o lanet kaleyi gözetleyebilir ve bir tür strateji bulmaya çalışabilirdim. Ama Zeus'un ara yollarda gücü vardı ve muhtemelen bunu bekliyordu. Bunu denediğim anda muhtemelen saldırıya uğrayacaktım.

Tamam, yani yapabiliyordum. Yeni küçük güç depomu kullanarak tıpkı onun yaptığı gibi bir orduyu zamanda geriye götürmeye çalışabilirdim. Ama bunu başarabileceğimi varsaysak bile, karşımızda bir tanrı vardı. Ve şekil değiştiren bir fey kralıyla. Tam da Faerie'ye açılan bir kapının önünde.

Büyümüzün işe yaramadığı bir bölgeye çekilebilir ve geçidi arkalarından kapatabilirlerdi. Ama bizim böyle bir avantajımız yoktu. Böyle bir hamlenin beni muhtemelen yoracağından, sonrasında savaştacak çok az şey bırakacağından ve ordumun kolay hedef haline gelmesine neden olacağından bahsetmiyorum bile.

Kahretsin Cassie, düşün!

Tek başıma geri dönebilirdim, böylece güç depomu koruyabilirdim. Aeslinn Thames Nehri'ndeki savaştan çıktıktan sonra piçlerin Romanya'daki başlangıç noktalarına geri atıldıkları ana. O zaman hem yaralı hem de savunmasız olacaktı -öfkeli ve sağlıklı düşünemiyor olacaktı.

Onu alabileceğimi düşünmüştüm.

Ama ben yapamadım. Bu, o noktadan sonra işe alınan Arsen ve Faerie gibi çok ihtiyacımız olan iki müttefiki elimizden alacaktı. Aeslinn'i yenmenin beni Zeus'la karşı karşıya bırakacağından bahsetmiyorum bile. Bir bedenden bağımsız hareket edebilir miydi? Bir şekilde krala sahip oluyordu ama onsuz, bir hayalet gibi hayatta kalabilir miydi? Ve neredeyse Londra'da yaptığı gibi savaşı bitirebilir miydi?

Bilmiyordum ama en azından mümkün görünüyordu ve bir de endişelenmesi gereken ordusu vardı.

O zaman başka bir şey bul! Öfkeyle düşündüm. Bu tam da Gertie'nin bana verdiği problemlere benziyordu, kasıtlı olarak onları imkânsız gibi gösteriyordu - tek bir bakış açısından. Ama onları çevirin, bükün, onlara farklı bir mercekten bakın ve her zaman bir cevap vardı. Olmak zorundaydı!

Tama

m.

Tama

m.

Tama

m.

Tama

m.

Ya aynı ana birden çok kez geri dönersem? Eğer bunu doğru yaparsam, o lanet kalede aynı anda birçok Cassie'ye sahip olabilirdim. Başka bir deyişle, zaman yolculuğunu *kendimden* bir ordu yaratmak için kullanabilirdim!

Normalde bu işe yaramazdı çünkü hepimiz aynı enerji kaynağından, Pisidya gücünden besleniyorduk. Pritkin ve Mircea beni kurtarmaya çalışırken verdiği tepkiye bakılırsa, tanrıların kralıyla başa çıkmak için yeterli

olmadığını düşünüyordu. Ama şu anda benim de kendime ait bir gücüm vardı, değil mi?

Derimin altında kaynadığını hissedebiliyordum, kullanıma hazırды, neredeyse bunun için ağrıyordu. Bütün gün bana sorun çıkarmıştı, çünkü bu kadar sulu olmaya alışık değildim. Ama belki de aradığım çözüm de buydu.

Bir an için kalbimin küt küt atmaya başladığını hissettim; onu yakaladığımı sanmışım.

Ama orada da bir sorun vardı. Birden fazla Cassie, Zeus'un beni öldürmesi için birden fazla şans anlamına geliyordu ve bunu sadece bir kez yapması gerekiyordu. Çünkü onlar farklı insanlar değillerdi; sadece biraz farklı zamanlardaki bendim. Yani bir tanesini öldürürsen tüm sıra yok oluyordu, ne zaman zamanları tükenirse.

Lanet olsun! Kafamı bir yere vurmak istedim ama elimde hiçbir şey yoktu. Korkuluk dışında, o da muhtemelen beni hastanelik ederdi.

Peki ya Chimera, kendimin kopyalarını yapmamı sağlayan Pythian büyüsü? Onlar ben değildim; her biri ruhumun bir parçasını içeren kopyalarımıdı. Yani biri öldüğünde, o ruh parçası beni öldürmek yerine orijinaline geri dönüyordu. Bu büyüyü eğitimde, Gertie'nin sarayının defans oyuncusu Ermengarde'ın ellerinde korkunç bir kaderi önlemek için birçok kez kullanmışım. Belki-

Ama Chimera aynı zamanda her kopya yaptığımda gücümü yarıya indirdi. Çünkü yarım bir ruh, o kadar fazla güce kanalize olmaz. Ve yarım önlemler Zeus'a karşı işe yaramaz.

Nereden bakarsam bakayım, felaketle sonuçlanmayacak bir senaryo yoktu. Gertie'nin bana bir cevap vermemesine şaşmamalı diye düşündüm. Belki de bu sefer bir cevap yoktu.

"Taç giyen baş huzursuzdur."

Bir ara başımı ellerimin arasına aldığımı fark ettim. Başımı kaldırdım ve kendimi iblis yüksek konseyinin lideri Adra'nın sarışın, ince telli saçlı, yuvarlak yanaklı insan kılığına girmiş haliyle karşı karşıya buldum. Ve o bile kazak perisinden kaçamamıştı.

Üzerinde Ho, Ho, Hold My Beer yazan kırmızı, büyük boy bir Noel kazağı giyiyordu. Üzerinde bir çift çakırkeyif ren geyiği ve sarhoş görünümlü Noel Baba'nın yumruklarında tuttuğu ikiz bira tutacakları vardı. Tutacaklardan biri terleyen bir kutuyu tutuyordu.

Diğer kutu Adra'nın elindeydi ama o içmiyordu. İçebileceğinden tam olarak emin değildim, çünkü gerçek adam

etten kıyafetine hiç benzemiyordu. Ama belki de uyum sağlamak istiyordu.

Balkonun çevresindeki tüm konukların kendilerine başka bir yer bulduklarını göz önünde bulundurduğumda, bunun pek de işe yaradığını düşünmedim.

"Benim tacım yok," dedim ve eğer isterse oturabileceği bir yer bırakmak için kenara çekildim.

O aldı.

"O zaman daha da kötü. Onca zahmet ve hiçbir ödül yok. Bu işi kabul edecek birini bulmalarına şaşıyorum."

"İblis yüksek konseyine liderlik etmenin aksine mi?"

"Ah, ama bunun avantajları var." Yanıldığımı kanıtlarcasına birasını içti ve balkon korkuluklarına yaslandı. "Yine de, hiçbirinin şu anda karşı karşıya olduğun şey için yeterince telafi edebileceğinden şüpheliyim."

Ona dikkatle baktım. "Beni mi gözetliyorsun, Adra?"

"Tabii ki hayır." Yüzü tüyler ürpertici, bir ifadeye sahip olmaktan rahatsız olamam modundaydı ama sesi rahatsız olmuş gibiydi. "Bunun için adamlarım var."

"Ve Zeus geri döndü diye bağırarak sana geldiler." Bunu bir soru haline getirmedi, çünkü ikimiz de onun neden burada olduğunu biliyorduk.

"İnsanın dikkatini çeken türden bir haber," diye kabul etti.

Ben bir şey söylemedim. Onu bilgilendirebilirdim ama Rhea'yla konuşmamızın raporunu aldıysa zaten çoğunu biliyordu. Ve açıkçası, her şeyi tekrar anlatmak istemiyordum.

Ben de beynime bir mola verdirmek için partiyi izledim ve Adra da benimle birlikte izledi. Tüm bunların her an silinebileceğini bilmek gerçeküstü hissettiriyordu. Zeus bir şey yapabilirdi, zamanda yüzlerce yıl geriye gidebilirdi ve sonra bip. Tamamen yeni bir dünya.

Tüm partinin geçici görünmesine neden oldu, zamanın olması gerektiği gibi katı değildi. İnsanların etrafında, gözlerimi kırptığımda kaybolan belirsiz haleler varmış gibi görünüyordu ve müzik bile sanki burada olması gerektiğinden emin değilmiş gibi girip çıkıyordu. Ya da belki de o bendim.

İçimi içtim.

"İfade nedir?" Adra sordu. "Düşünceleriniz için bir peni mi?"

"Fazla para ödemiş olursun."

"O zaman bir bira?" Elinde kalan kutuyu cazip bir şekilde salladı. Bardağımı kaldırdım.

"İyi seçim," diye onayladı. "Bu gerçekten korkunç."

"Cehennemde daha iyi bira mı var?"

"Hayır, ama oldukça güzel bir ikamemiz var. Ne yazık ki, muhtemelen sizi öldürecektir."

"Sanırım bununla devam edeceğim," dedim ve Roy'un karışımını boşalttım.

Belki de bir saat içinde içtiğim iki kadeh beni gevşek bir dilli yapmıştı; bilmiyordum. Ama yine de kendimi Adra'ya ne düşündüğümü söylerken buldum. Gerçi o kadar da ilginç değildi.

"Ben büyürken Tony'nin yerinde Alphonse adında bir vampir vardı. Eski gangster filmlerini severdi, hatta o kadar kötüydüler ki gece televizyonda bile gösterilmezlerdi. Bu yüzden kendine antika bir projektör ve birkaç büyük makara film aldı ve kendi filmlerini gösterdi. Katılım zorunluydu ama patlamış mısır da vardı, bu yüzden çok fazla önemsemedim."

Adra, "Sizi de dahil etmesi çok nazik bir davranış," dedi.

"Öyle bir şey değildi. Arkadaşlığımdan zevk aldığım için davet edilmedim. Yangın söndürme görevi için oradaydım. O eski nitrat film son derece yanıcıydı ve projektör de berbattı ve bazen kıvılcım çıkarıyordu."

"Kötü bir kombinasyon."

"Evet. Birden fazla gösterim, filmin alev alması ve bu garip, yanık kenarlı deliklerin yayılması, insanların yüzlerini yemesi, her şeyi yemesiyle sona erdi. Sonunda, tüm makara yukarı çıkmadan hemen önce kırılanda kadar.

"Bu bana onu hatırlatıyor. Her şeyin yolunda görüldüğü ama dumanın kokusunu aldığınız o anı. Ve çoktan boku yediğinizi bilirsiniz."

"Bu rahatsız edici."

"Evet."

Tami'nin Noel ağacını daha iyi görebilmesi için küçük bir inisiyatif kullandığını gördüm ve renkli ışıkların küçük kızın yüzünü sarmasını izledim. Ağacın büyüğü hiçbir yanı yoktu; sadece cicili bicili, plastik ve gösterişli renkli ışıklardan ibaretti. Üst katta sinsice dolaşan gücün hiçbirine sahip değildi.

Ama yine de küçük kızın yüzünde ve sevinçli gülümsemesinde bir sihir vardı.

Ona bunu verebildiğim için gurur duyuyordum. Çocukken hiç bilmediğim huşu ve neşenin bir kısmını sağlamada küçük bir rol oynadığım için gurur duyuyordum. Ama bu yeterli değildi.

Bir Pythia bundan daha fazlasını yapmalı, bundan daha fazlası olmalıydı. Yine yangın söndürme görevindeydim ve eğer başarısız olursam bu sefer alevler içinde kalacak olan film olmayacaktı. Zeus bana ne olacağını göstermişti.

Zihnim yıkık manzaraları ve cesetlerle dolu şehirleri kavramakta zorlansa da, daha küçük şeyleri, daha insani şeyleri gayet iyi anladım.

Odanın öbür ucunda Françoise'la konuşan ve başını sallayan Rhea'yı gördüm. Zeus bana mektup göndermiş gibi görünmüyordu. Ama belki başka biri göndermiştir.

Ayağa kalktım. "Burada kal," dedim Adra'ya. "Bir dakika içinde döneceğim." Bana sinsi bir bakış fırlattı. "Bir fikrin var."

"Belki."

"Yardım edebileceğim bir şey mi?"

"Size haber veririm."

Bölüm Kırk Bir

"Buradan nefret ediyorum," dedim hararetle. Tüm söyledığım buydu, çünkü Rhea bir saniye sonra eliyle ağzımı kapattı. Sonra dondu kaldı, bana karşı kaskatı kesildi, muhtemelen az önce benimle aynı nedenden ötürü: yalnız değildik.

İkimiz de yanımıza fener almayı unutmadığımız için karanlıkta bir bodrum merdivenine kaymıştık. Bu aptalcaydı; buranın ne kadar loş olabileceğini biliyordum. Ama yeterince loş değildi.

Ayaklarımın altındaki eski, pürüzlü, belli belirsiz altın rengi taşlar, sanki çok uzaklarda biri elinde fener tutuyormuş gibi, belli belirsiz bir ışıkla aydınlanıyordu. Ve uzaklardan, üzerinde durduğumuz merdivenlerde yankılanan boğuk sesler duyuluyordu. Sesler bir şey anlamamı sağlayacak kadar yüksek değildi ama duvara sarılmama ve şimdi ne yapacağımı düşünmememe neden oldular.

Londra'daki eski Pythian Mahkemesi'ne geri dönmüştük ama Gertie'nin versiyonuna değil. Halefi Agnes, selefi Lydia gibi aynı binada saray kurmuştu. Ama birkaç ay önce karanlık büyücüler ve haydut yardımcılar tarafından saldırıya uğradıktan sonra benim için bir seçenek olmamıştı.

Bu sadece sevgiyle hatırladığım binayı yok etmekle kalmamış, aynı zamanda başka bir şeyi de cehenneme çevirmişti: Pythian kütüphanesini. Yardımcılarım haftalardır geri dönüp onu kurtarmam için başımın etini yiyorlardı ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. O ürkütücü yerin yakınımda olmasını istemediğim için umurumda da değildi.

Ya da kütüphanecisi.

Onunla biraz sıkıntılı bir ilişkimiz vardı, kütüphanesinin neredeyse nöbet geçirmeme neden olmasından bahsetmiyorum bile. Mircea'nın küçük izinin aksine, burası saraya yüzlerce, belki de binlerce eski bağış içeriyordu ve çoğunun anlatacak bir hikayesi var gibi görünüyordu. Buraya en son geldiğimde bir sürü şey tarafından saldırıya uğramış ve zar zor hayatta kalmıştım. Ve anıların içinde boğulmak, gitmek istediğim yol değildi.

Ama ikisi de Tanrı tarafından öldürölmek değildi, bu yüzden bir tür çıkmazdaydım.

Aşağıda tam olarak kimin olduğunu merak ederek dudağımı ısırdım, çünkü kütüphaneci bir hayaletti ve onların fenere ihtiyacı yoktu. Bu gecenin her şeyin alevler içinde kaldığı gece olduğunu düşünürsek, seçeneklerimi beğenmedim. Özellikle de loş ışık taşların üzerinde hareket etmeye başladığında, önce bir yanım sonra diğer yanım kızardı.

Ama biri etrafta yürüyormuş gibi değil. Daha çok birisi bu şekilde koşarken sallıyormuş gibiydi, ki bu iyi değildi. Ama aniden sönüp beni zifiri karanlığa bakakalmaktan daha iyiydi-

Ta ki bir saniye sonra tekrar ortaya çıkıp yüzümüze bakana kadar. "Ne yapıyorsun?"

"Augggghhh!"

Duvardan çıktım, elimi kaldırdım, avucumda bir büyü kaynıyordu. Ve tam zamanında durdum, çünkü küçük bir fenerle aydınlatılan tatlı yaşlı yüzü tanıyordum. Lanet olsun!

Ben çığlık atmamak için kendimi zor tutarken Annabelle omzunun üzerinden, "Her şey yolunda," diye seslendi. "Sadece Cassie ve Rhea."

"Aman Tanrım," dedi bu denklemin ikinci yarısı, duvara yaslanarak. "Aman Tanrım."

Alt kattan biri küfretti ama umurumda değildi. Büyüm elimde zonkluyor, Annabelle'in yüzünü sulu bir ışıkla aydınlatıyordu. Üzerinde bir gecelik vardı, bol dantelli, fırfırlı bir şeydi ve çiçekli bir bornozun üstünden görünüyordu. Söz konusu çiçekler lahana gülüydü, tüylü pembe terlikleriyle Pythian kıyafetinden daha iyi uyum sağlıyordu ama bu ortamda o kadar uyumsuzdu ki bir an öylece durup ona baktım.

"Yukarıda karanlık büyücüler var, patlayıcıları hazırlıyorlar," dedim sonunda. "Burayı havaya uçurmak üzereler."

"Evet, heyecan verici değil mi?" Yanakları ayakkabıları kadar pembeydi. "Seninle tanışana kadar hiç böyle bir şey yapmamıştım."

Parmaklarımı yavaşça kapatıp büyüyü iptal etmeden önce ona biraz daha baktım. Bir içkiye daha ihtiyacım vardı. Sonra elinde tuttuğu içkiyi fark ettim.

"Bu da ne?"

Elinde tuttuğu, içinde fener olmayan büyük, beyaz, taştan yapılmış kupaya baktı. "Oh, sadece biraz çay, canım."

"Bu çay değil." Kupanın içinde bir saniye önce çay vardı; şimdi ise dibinde kuru ve kullanılmamış tek bir poşet duruyordu. Başka da bir şey yoktu.

Ta ki aniden sütlü bir fincan İngiliz kahvaltısına dönüşene kadar.

Annabelle bir yudum aldı. "Oldukça güzel. Bu şekilde yeniden doldurmama gerek kalmıyor," diye itiraf etti.

"Nesi var bunun?" Gerektiğinden biraz daha yüksek sesle talep ettim ama sinirlerim bozulmuştu.

Bir yudum daha almaya çalıştı ama kuru çay poşeti burnuna çarptı. Kaşlarını çatı, şaşı gözlerle baktı. "Yok bir şey. Bir dakika içinde düzelir. Büyüne takıldı."

Aşağı baktım ama elim sadece bir eldi. Tekrar yukarı baktım. "Ben büyü yapmadım."

"O değil. Daha önce olan. Dante'nin geçmiş zamanının en üst üç katını gönderdiğin zaman."

"Ne?"

Başını salladı. "Vampirler üst kattaki işleri hallederken hepimiz için geçici odalar bulmak zorunda kaldılar ve benim odam korumaların bulunduğu katın altında, Senato'nun bazı yetkilileriyle birlikte. Orada kendilerine güzel bir dinlenme odası yaptıklarını söylemeliyim. Oda servisinin çok uzun sürdüğünü ve bazen saatlerce çay, kahve ya da başka bir şey beklemekten yorulduklarını söylediler. Bu yüzden bir yatak odasını yeniden kullanmışlar-"

"Annabelle."

"Evet,
canım?"

"Ne oldu?"

"Ben de bunu açıklamaya çalışıyorum. Dinlenme odasıdaydım, partiye gitmeyi planlamadığım için yatmadan önce kendime bir fincan çay yapıyordum. Görmek başımı ağrıtıyor ve ben-oh," eli ağzını kapatmak için yukarı kalktı ve çay poşetinin tekrar burnuna çarpmasına neden oldu. "Özür dilerim! İstedim ki

Daha önce söylediklerim üzücü olduysa özür dilerim. Kontrol edemiyorum, biliyorsunuz ve çoğu zaman sonrasında ne söylediğimi hatırlayamıyorum-"

Rhea duvardan inerken, "Öleceğini söylemiştin," diye homurdandı. Onun da henüz kendine gelemediğini tahmin ediyordum.

"Evet, ölüm her zaman gerçek ölüm anlamına gelmez," dedi Annabelle ciddiyetle. "Elbette olabilir, ama Tarot'taki Ölüm kartı gibi. Ayrıca-"

"Annabelle!" Tersledim. Sabrım tükenmişti, hem de acayip tükenmişti. "Çaya ne oldu?"

Bana boş boş baktı. "Ne çayı?" "Şu çay!"

Fincanını işaret ettim.

"Oh, söylemedim mi? Görevliler atıştırmalıkların olduğu bir oda istediler-"

"Hayır! *O* çay! Tam *şuradaki*! Neden böyle yapıyor?"

Tekrar yere baktı. "Yani, ileri geri yaşlanmayı mı kastediyorsun?"

"Evet!"

"Sen zamanı geri aldığında ben de tam tersini yapmak için bir büyü yapmıştım. Suyun ısınması çok uzun sürüyor - dinlenme odasında henüz doğru düzgün elektrikli su ısıtıcıları yok ve-" ifademi gördü. "Her neyse, sürece yardım etme alışkanlığı edindim. Yani, iki büyü şu anda kavga ediyor. Ama eninde sonunda kendilerini çözecekler.

-Nereye gidiyorsun?"

Cevap vermedim. Onu itip geçtim ve Hilde'yle konuşmak için aşağı indim. Aşağıda bir yerde beni beklediğini biliyordum. Merdivenlerin dibindeydi ve kız kardeşinin tüm sabrıyla ayağını yere vuruyordu.

İlk defa umursamayacak kadar sinirlenmiştim. Ya da arkasındaki geniş taş zemini, antik sütunları ve birkaç bin yılın sorunlarını barındıran geç Viktorya dönemi vitrinleri ile uçsuz bucaksız, kavernöz odaya bakamayacak kadar. Şu anda kendime yetecek kadar şeyim vardı.

"*Dolabımda* zamanı geri aldım," dedim ona. "Otelı yakmamak için. Üç kat için değil!"

"Kastettiğin bu olabilir, ama seni temin ederim, yaptığın bu değildi," dedi Hilde sakın bir sesle.

"Ama yapamam-"

"Normalde değil belki ama bugün kuralları  ığnemekle ilgili gibi görünüyor, değil mi?"

Şu anda yapmakta olduğu şey d   n ld ğ nde bu çok y zs zceydi. Arkasına, en yakın komplocularından oluşan bir grubun en azından biraz utanmı  görünme nezaketini gösterdikleri yere baktım. Hilde'nin aksine.

"Senin ortaya  ıkman en azından yaşadığımız sorunlardan birini çözecektir," diye beni bilgilendirdi.

Kollarımı kavu turdum. "Kütüphaneyi  alıyorsunuz!" "Mahkemenin mülkünü geri alıyoruz-"

" imdi mi? Yukarıda bir suikast timi var!"

"Evet, bu yüzden şimdi olmalı. Daha erken olursa birileri fark edebilir. Bu gece herkesin nerede olduğunu ve neyin peşinde olduğunu biliyoruz."

Her ne kadar bunu itiraf etmeyecek olsam da, geri dönmek için tam da bu anı se mi tim. Bunun yerine ona dikkatle bakarak "Güzel olmalı," dedim.

Hiç etkilenmeden arkasına baktı. "Hatırlarsanız bunu konu mu tuk."

"Evet, ben de d   neceğimi söylemiştim-"

"Haftalarınız oldu-" "-ve ben

hala düşünüyorum!"

"Saçmalık." Hilde onu silip süpürdü. "Buradasınız, değil mi? K t phaneciden kar ıla tığımız bu e i benzeri görülmemiş durumla ilgili yardım istemek için mi?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Hayır!" Arkamı döndüm.

Ve Annabelle neredeyse tepemde beliriverdi. "Sana sahip olmak çok güzel," dedi, ben tökezleyerek geri çekilirken. "Gördüğünüz gibi büyüyle ilgili bir sorun yaşıyoruz ve-"

Rhea d   meden önce beni yakaladı, bu arada acımasızca ne elenen felaket tellalı gevezelik etmeye devam ediyordu. Kendimi sabitlemek için elimi uzatır uzatmaz beni çok eden büyük, bağımsız bir kemere bakakalmı tim. Orospu  ocuğu!

Endüstriyel güçte bir çok tabancasıyla karşılaşmış gibi hissederek geri çekildim. "Ne oluyor be?"

"Delphi'deki orijinal tapınaktan," dedi Rhea sessizce, beni sabit tutmaya yardım ederken. "Dünyanın göbeği olan omphalos ile birlikte Pythia'nın iç kutsal alanının bir parçasıydı."

"Ne?"

Kemerin yanında duran bir şeye zarif bir hareket yaptı. Yaklaşık bir metre boyundaydı, sarımsı mermerden yapılmıştı ve belli belirsiz bir arı kovanına benziyordu. Ayrıca yüzeyinde oyulmuş bazı ... şeyler de vardı, ancak bunların arı olması gerekiyorsa Delphi'nin daha iyi bir sanatçıya ihtiyacı vardı.

"Burası dünyanın göbeği mi?" Elimi okşayarak sordum.

Rhea başını salladı. "Onlardan biri. Kudüs'te bundan esinlenerek yapılmış bir tane daha var ama bizimki ilkti. Delphi Müzesi'nde bir kopyası var."

"Hı hı." Duygularını incitmek istemedim ama dünyanın göbeği dışarıdaydı ve iyi görünmüyordu.

"Efsaneye göre Zeus iki kartalı gezegenin karşıt taraflarına salmış ve göbek taşı da onların bir araya geldiği yermiş. Burası dünyanın merkezi olarak kabul edilirdi ve antik Pythias'ın üzerinde kehanetlerini gerçekleştirdiği taşı-"

Sert kışkı tahtımın birdenbire o kadar da kötü görünmediğine karar verdim.

"-kemer ise Apollo'nun rahibelerini ziyaret ettiği söylenen geçitti."

"Ziyaret mi?" Bu kez daha dikkatli bir şekilde devasa şeye tekrar baktım. Uzun boyluydu -sözde sahip olduğu iki kattan çok daha fazla bir alana sahipti- üstü karanlığın içinde kayboluyor, altı ise lamba ışığıyla aydınlanıyordu. Buradaki diğer her şeyle aynı sarımsı taştan yapılmıştı ama daha eski görünüyordu. Yüzeyinde çatlaklar, birbirine tam oturmayan bloklar ve kenarlarında gözle görülür kırıklar vardı.

Başka bir deyişle, hayranlık uyandıran türden bir antikadan ziyade ufalanmış, düşük kiralı bir antikaydı ama Rhea yine de ona gururla bakıyordu.

"Yani ... Dünya'ya gelmek için o şeyi mi kullandılar?" Açıklığa kavuşturmak için sordum.

Başını salladı. "Efsaneye göre. Bu annenin büyüsünden önceydi, tanrıların düzenli olarak gidip geldiği zaman. Sanırım bir çeşit geçit olmalı-"

Evet, ben de bundan korkuyordum.

"-Ama tabii ki artık çalışmıyor. Ouroboros büyüsü onu kesti."

"O zaman neden saklıyorsun?" Sert bir şekilde sordum. Burada tanrılara karşı bir savaş veriyorduk ve lanet olası Pythian Sarayı'nın bodrum katında kendi boyutlarına açılan bir kapı mı vardı? Ne oluyor lan?

Rhea biraz şaşırılmış görünüyordu.

"Bu bir gelenek. Tüm bunlar," diyerek devasa odayı işaret etti. "Bu bizim mirasımızın bir parçası-"

"Apollo'nun kölesi olduğumuz zamanlardan kalma bir miras. Bu iğrenç!"

"Bu tarih." Muhtemelen Rhea büyük bir tarih meraklısı olduğu için kaşlarını çattı. "Tarihimiz, iyi ve kötü-"

"Ve şu anda paramparça!" Pythian Sarayı'nın devasa bir havai fişek gibi patlamasından mutlu olacağımı hiç düşünmemiştim ama işte buradaydık. İlk kez, gerçekten bir mola almış gibiydik.

"Konuya geri dönebilir miyiz?" Hilde sordu.

"İyi fikir!" Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmamasına rağmen adımlarımı attım.

"Bu taraftan, hanımefendi," dedi Rhea, yetişerek. Ve beni odanın diğer tarafındaki, kabaca tepesi kesilmiş bir piramit şeklindeki kapıya doğru yönlendirdi. Alt kısmı daha geniş, üst kısmı daha dardı ve içi tamamen siyahtı. Eğlenceliydi.

"Bir dakika." Hilde'nin sesi yüksek değildi ama emrediciydi. Belki de sesi ablasına çok benzediği için adımlarımın titrediğini hissettim. Sonra da bunun için kendime kızdım; lanet olası bir kütüphaneden daha büyük dertlerim vardı!

Annabelle tekrar önümde belirdi ve beni doğrudan kocaman bir çift mavi göze bakar halde bıraktı. "Büyü işte, anlıyor musun?" dedi soluk soluğa. "Lydia küçük bir kız olduğundan beri kimse kullanmadı ve o zamanlar hiçbirimiz hayatta değildik-"

"Öyleyse git Lydia'ya sor!" Onu iterek geçtim. Ancak aniden tekrar önümde belirdiğinde tökezledim, o kadar yakındı ki neredeyse ikimiz de yere düşüyorduk. "Şunu yapmayı kes!"

"O zaman sorumluluklarından kaçmayı bırak," dedi Hilde arkamızdan gelerek.

"Sorumluluklarımı yerine getiriyorum!" Ona dönerek hırladım. "Ben bir tanrıyla başa çıkmaya çalışıyorum ve sen bir kütüphane için endişeleniyorsun!"

"Bu da söz konusu tanrıyla nasıl savaşılabacağına dair ipuçları verebilir-"

"O zaman araştırın! Oku! Ne halt istiyorsan onu yap! Bırakın beni-" "Seni yalnız bırakamayız," diyen ses bu kez biraz daha keskindi. "Biz kütüphaneyi buradan Las Vegas'taki yeni mahkemeye taşımamız gerekiyor. onu yok etmeye çalışan kötü güçler hakkında endişelenmemize gerek yok-"

"Öyleyse, kımıldayın!" Eğer şanslıysam, bu onları birkaç ay meşgul ederdi. Geri döndüm, birkaç adım attım-

Ve tüylü pembe terlikler giymiş bir yardımcının yüzümde yeniden belirmesini sağladım. "Deniyoruz," dedi Annabelle, ben tökezleyerek geri çekilirken. "Ama hiçbirimiz bu büyüü kullanmadık ve omphalos bu büyü olmadan çalışmaz. Bunu bilen tek kişi kütüphaneci-"

"O zaman ona sor!"

"Buldular," diye mırıldandı arkamdan bir ses ve beni olduğum yerde dondurdu. "Ama onu sadece Pythia'ya verebilirim."

Yavaşça arkamı döndüm ve işte oradaydı, bana *Rüzgar Gibi Geçti* filmindeki Melanie Wilkes'i hatırlatan, aldatıcı derecede ağırbaşlı görünen bir kadın. Saçları koyu renkti ve başının yanında örgüler halinde toplanmıştı, gözleri maviydi - yarı şeffaf olduğu için anlayabildiğim kadarıyla - ve yüksek yakalı, eski moda, ağırbaşlı mavi bir elbise giyiyordu. *Beetlejuice* filmlerinden fırlamış gibi kafasının tamamının açıldığını ve kafatasının dişlerle çevrili olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Ama olabilir.

Bazen rüyalarımda görüyordum ve bir daha görmek istemiyordum. Ya da başka ne numarası varsa. Ayrıca daha fazla zaman kaybetmek de istemiyordum. "Yap o zaman! Onlara ne istiyorlarsa ver, sadece beni dışarıda bırak-"

"Pythia'nın dokunuşu gerekli bir bileşen," dedi kütüphaneci hafifçe, neredeyse şeffaf elinin üzerinde havada süzülen bir kitaba bakarak. Sonra başını kaldırdı, yüzünde Hilde'nin şu anda takındığı ifadenin aynısı vardı. Ürkütücü derecede tanıdıktı, çünkü Eugenie de ne zaman yeterince uysal olmasam bu ifadeyi takınırdı.

Ve benim böyle bir cehennem için zamanım yoktu.

Arkamı döndüm, geri yürüdüm ve elimi çirkin arı kovanının tepesine indirdim. "Yap şunu."

Kütüphaneci ve Hilde bakıştılar, sonra sanki çok önemli bir şey olacaktı gibi herkes telaşa oraya koştu. Kütüphaneci tekrar kitaba baktı, gözlüklerini düzeltti ve bilmediğim ve umursamadığım bir dilde bir şeyler mırıldandı. Özellikle de hiçbir şey değişmedikten sonra.

Ben orada durdum. Kızlar orada durdu. Kütüphanecinin yarı saydam bedeni yavaşça aşağı yukarı sallanıyordu.

"Işıklı falan mı olması gerekiyor?" Annabelle yüksek sesle fısıldayarak sordu.

Kan basıncımın birkaç kademe daha yükseldiğini hissettim. "Başka bir şey var mıydı?" Hilde sordu.

Kütüphaneci tekrar kitabına baktı. Gözlerinin arasında küçük bir kaş çatma belirdi. Gözlüklerini bir kez daha düzeltti. "Hayır. Bu tam bir ritüeldi."

"Belki de kırılmıştır?" Devi eğilip göbekteki birçok kılcal çatlaktan birine bakarak sordu.

"Her zaman böyle görünüyordu," dedi Chloris, telli yaşlı kadın koluyla ona vurarak. "Yeterince sağlam."

"Belki de büyü yanlış telaffuz edilmiştir. Eski Yunanca bilen var mı?"

Kütüphaneci sinirli bir ifadeyle, "Evet," dedi. "Evet, ama ben başka birini kastetmiştim."

"Son ayını hatırlamadığına emin misin?" Cecily, lamba ışığının altın sarısı saçlarını aydınlatmasıyla her zamankinden daha çok Noel ağacına benzeyen Tillie'ye sordu.

Tillie kaşlarını çatı. "En son 1781'de kullanıldı!" "Evet, ve?"

"Ben o zaman doğmamıştım!"

Arkamı döndüm ve uzaklaştım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Hilde sordu. "Bunu çözmek zorundayız."

Bu sefer yavaşlamadım bile. "Sen çöz. Yapacak işlerim var!"

"Leydi Cassandra-"

"Lady Cassandra'yı bana getirme! Ve beni takip etmeyin!

Hiçbiriniz!" "Pythias neden hep böyle asabi?" Birinin fısıldadığını duydum.

Rhea bana yetişti, biraz üzgün görünüyordu. "Eğer iyi niyetli olduklarını söylüyorsan," diye uyardım onu. "Yemin ederim-"

"Bunu söylemeyecektim," diye beni temin etti. "Bu taraftan."

Bölüm Kırk İki

Burası atmosferik bir yerdi; hakkını vermek lazım.

Altın ve gümüş levhalarla parıldayan kasalar, mücevher sandıkları ve antika silah yığınları arasında bir yol izledik. Sonuncusunun parçaları biz geçerken hafifçe titreşiyor, duyamayacağım kadar hafif bir müzikle çınılıyordu ama ben bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Ayrıca, birkaçı basit ahşap kutulardan oluşan, ancak çoğu mücevherlerle kaplı ve başparmağım büyüklüğündeki inci iplerden sarkan, cam veya kristal yan panelleri buruşmuş içerikleri gösteren, emanet tarzı kaplar da vardı.

Bazıları hareket ediyor gibi görünüyordu.

Kes şunu, dedim kendime sertçe ve çok yakından bakmadım. Ama bakabilirdim.

Çünkü oda artık o kadar da loş değildi.

Duvarların yanında, büyük açık alanın çevresinde dairesel bir sütun dizisi oluşturan sütunların yanında şamdanlar canlandı. Hepsi birden yanmadı ama bizi alan boyunca izlediler. Bu arada sütunlar önlerine gölgeler düşürüyordu; uzun gri parmaklar altın ışığı parçalayarak uzanan ellere benzeyen bir şeye dönüşüyor, bizi kavriyordu. Kalan ışığa garip, spot ışığı gibi bir etki veriyordu. Kutuların içindekiler parıldadı ve yüzümüzde hareket etti. Farklı ışık kaynakları parlادıkça ya da söndükçe, önce bir yönden sonra başka bir yönden odayı çiziyordu. İnsanları ürkütmemek için Pythian Sarayı'nın fazladan birkaç mum alabileceğini düşünmüştüm!

Ama sanmıyorum.

Ancak bu deneyim bir sorunun cevabını verdi. Agnes'in sahip olduğu çok sayıda zehir önleyici cihazı nasıl biriktirdiğini hep merak etmişimdir. Dünyayı dolaşıp bunları yaşlı büyücülerden ya da tozlu dükkânlardan yavaş yavaş topladığını düşünmüştüm. Bu koleksiyon aslında bir ömürlük bir çalışmaydı.

Gerçekte, sadece aşağıya inmesi gerekiyordu.

Sonunda garip şekilli kapıya ulaştık. İçeride, sonsuzluğa uzanan daha fazla karanlıktan başka bir şey seçemiyordum. İçeride nasıl bir şey bulacağımızı merak ediyordum.

Sonra koridor duvarlarının her iki yanında çiftler çiftler uzanan ve bir şehir bloğu gibi görünen uzun bir aplik dizisi canlandı. Sanki bir davetmiş gibi her yeri ışıkla doldurdular ama bu benim istediğim bir davet değildi. Geri dönmek, partiye geri dönmek, sarhoş olmak ve her şeyi unutmak için güçlü bir dürtüyü bastırdım.

Ama Rhea bana bakıyordu, belli ki daha iyi şeyler bekliyordu. Bir Pythia gibi davran, dedim kendi kendime ve içeri girdim.

Bunu yaparken yaş ve tarih etrafımda katlanıyor gibiydi. Ağırlığını neredeyse hissedebiliyordum, öyle ki tavanın düşmek üzere olup olmadığını merak ederek başımı kaldırdım. Koridor gibi tavan da eski, elle yontulmuş taşlardan yapılmıştı ve bazıları endişe verici çatlaklara sahip devasa levhalar halinde kesilmişti. Laura Croft kendini evinde hissedebilirdi.

Ben daha az hevesliydim ve bu aşağıya bakmadan önceydi.

Ve geçtiğimiz odalarla ilgili tuhaf bir şey fark ettim.

Koridorun her iki yanında düzensiz aralıklarla şişman, kare kapılar açılıyordu. Ağır, kabaca kesilmiş lentoları, gerçek kapıları ve yontma taş kenarlarıyla buradaki diğer her şeye uyuyorlardı. Bir firavunun mezarına çok yakışırldı.

Ama iç mekanlar tamamen başka bir şeydi.

Soluk pembe duvarları, pembe ve gri çizgili koltukları ve muhteşem gri damarlı mermer şöminesiyle Marie Antoinette'in kullanmış olabileceği bir Fransız kır evi misafir odası vardı. Yan tarafta ise delikli ahşap paravanlar, güzel halılar, pirinç fenerler ve alçak masaların etrafına serpiştirilmiş renkli yastıklarla Fas görünümüne bir alan vardı. Ardından aslan başlı bir çeşme ve eski bir taş duvarın üzerine dökülmüş bir yığın sonbahar gülünün bulunduğu bir bahçe ve rahat bir oturma odasına açılan bir kapı geliyordu. Ve son olarak, duvarlarında binlerce parşömene benzeyen şeylerle dolu ahşap bir kafes bulunan kayadan oyma bir oda vardı.

Daha da tuhafı, tüm odalar canlıydı.

Fransız oturma odasının büyük bir penceresi vardı ve dışarıda bir ağaç vardı, dalların arasından mavi gökyüzü görünüyordu, küçük kuşlar zıplayarak birbirleriyle cıvıldaşıyorlardı. Fas görünümlü odada alçak masanın üzerinde pirinç bir çay servisi vardı ve narin musluğundan ince bir buhar sızıyordu. Bahçede aslanın ağzından su damlıyor, düşen yapraklar taşların tozunu alıyor ya da havada uçuşuyordu. Ve kayadan oyma odada, bir parşömeni bölmelerden birine geri koyan kel bir adam vardı.

Durdum.

"Kim-" Sesimi alçalttım. "Kim o?" Evin hizmetkârlarından biri olmasına imkân yoktu. Bunu sormadan bile biliyordum. Sadece sarayın hizmetkârları geceleri evlerine gittikleri ve evde yaşamadıkları için değil. Ama *antika* gibi göründüğü için.

Yaşlı demiyorum; kırklı yaşlarının başında görünüyordu, kel kafasının etrafındaki küçük saç halkası hâlâ çoğunlukla kahverengiydi. Ama ağartılmamış yün bir tunik, kaba deri bir kemer ve hepsi elle yapılmış gibi görünen sandaletler giyiyordu. Esnerken gözüme çarpan çarpık, sarı dişleri sanki hiç dişçiye gitmemiş gibiydi.

Yaşlı görünmüyordu, sanki başka bir zamandan gelmiş gibiydi. Görünüşe göre o odanın içinde canlı ve iyi durumdaydı.

Omzumda yumuşak bir el hissettim. "Seni uyarmalıydım," dedi Rhea. "Kütüphane biraz sıra dışı."

"*Alışılmadık* mı?" Ona bakmaya çalıştım ama büyülenmiş bakışlarım yerinden kıpırdamayı reddetti. Bakışlarım, kel adamın geçerken omzuyla çarptığı, tepedeki zincirden sallanan eski kandile takılmıştı. Mağara benzeri iç mekâna çılgınca sıçrayan gölgeler fırlattı ve zeminde küçük bir yağ birikintisi oluşturdu. Yağ orada kaldı, ışığı yansıttı ve biraz tozlu taşların üzerinde ıslak bir şekilde parıldadı-

Bir an için.

Sonra gitti ve lamba sönerek odayı tekrar karanlığa gömdü. Tıpkı ben Rhea'yı yoldan çekmeye çalışırken kapıya yaklaşırken ortadan kaybolan adam gibi. Ama buna gerek yoktu; artık orada kimse yoktu. Fitilin kokusu ve havadaki belli belirsiz zeytinyağı izi bile gitmişti.

Birden tek koklayabildiğim şey toz oldu.

"Her Pythia kendi döneminin kayıtlarını kendi tasarladığı bir odaya koyar," diye açıkladı Rhea. "Bunlara Miras Odaları deniyor çünkü tüm hikâyesini içeriyorlar: felaketi önlediği zamanlar, yaptığı keşifler, imzaladığı antlaşmalar ve anlaşmalar, her şey."

"Büyüleyici," diye nefes aldım.

"Ama tabii ki kayıtlar zamanla bozuluyor," diye ekledi. "Parşömen bile sonsuza kadar dayanmaz ve binlerce kitap ve parşömeni bin yıl boyunca çürümeye karşı tıslımlamak fevkalade pahalı olurdu."

"Yani, ne yapıyorlar?" Neden havada dönen toz zerrecikleri bile görmediğimi merak ederek sordum. Oda yıllardır rahatsız edilmemiş gibi görünüyordu.

"Bu," dedi, bir adam birdenbire ortaya çıktı ve bir kelimeyle lambayı yaktı. Loş altın rengi ışık bir daire çizerek yayıldı ve kasveti aydınlattı. Orta yaşlı, sarı dişli, kumaşında birkaç mürekkep lekesi olan ağartılmamış bir tunik giyiyordu.

Aynı adamdı. Az önce elinde bir parşömenle çıkan adam. Aynı parşömen, her nasılsa, ucundaki tahta makara kel kafasının tepesi gibi parıldayan küçük deliğine geri dönmüştü.

En azından, tekrar indirip çıkana ve çıkarken lambaya çarpana kadar öyleydi. Oda bir kez daha karanlığa gömüldü. Bir kez daha her yer tozdan başka bir şey kokmuyordu.

"Bunda bir tür hata olmuş," dedi Rhea. "Her oda, çoğu bir ya da iki saat olmak üzere farklı uzunluklarda bir zaman döngüsüne sahip. Okuyucuya içeri girmesi, ihtiyacı olan bilgiyi bulması ve tekrar dışarı çıkması için zaman veriyor. Sonra zaman sıfırlanıyor ve sanki hiçbir şey olmamış gibi baştan başlıyor."

Birdenbire Fransız misafir odasındaki raflarda duran tüm kitapların neden bu kadar taze görüldüğünü anladım; iyi yağlanmış sırtları ve keskin harfleriyle, sanki yerlerine yerleştirildiklerinden beri bir gün bile yaşlanmamışlardı.

Çünkü yapmadılar.

"Ama burası eski odalardan biri," diye devam etti Rhea. "Eski bir Pythia'dan ve tıslımda bir şeyler ters gitti. Bir saat yerine, her-"

"Birkaç dakika," dedim, Baldy tekrar geldiğinde.

Başını salladı ve kaşlarını çatarak adamı izledi. "Oraya girip herhangi bir şeyi incelemeyi çok zorlaştırıyor. Döngü aynı zamanda herhangi bir şeyi dışarı çıkarmayı da imkânsız hale getiriyor -bu hepsi için geçerli- çünkü zaman, bir öğenin nerede olduğuna bakılmaksızın programa göre sıfırlanıyor ve bir kitabın elinizden kaybolmasına neden oluyor. Hiçbir şey gerçekten çıkarılmadığı için hiçbir şeyin kaybolmamasını sağlar. Ancak oldukça can sıkıcı olabiliyor!"

"Eminim."

"Ve hizmetçinin sürekli gelip gitmesi, sahip olduğunuz kısa sürede bile bir şey okumayı zorlaştırıyor. Biliyorum; küçük bir kızken oraya girmeye çalışırdım."

Eminim öyledir. Rhea'nın bilgin bir zekâsı ve meraklı bir tavrı vardı, daha az sempatik biri için meraklı denebilirdi. Kötü zamanlanmış sıfırlama muhtemelen onu çılgına çevirmişti.

"Hizmetkâr beni görmeden içeri sızmak için bir gizlenme büyüsü kullanmayı denedim," diye ekledi. İşe yarıyor gibiydi. Ama çok geçmeden bir parşömen alıp okumaya başladım-"

"Eski Yunanca mı okuyorsun?"

"Koine ve biraz da Dorik. Gerçi oradaki parşömenler daha çok Homeros Yunancasına benziyor, hatta birçoğu daha da eski. Çözmesi zordu ve ne zaman denesem, pek bir şey yapamadan parşömen kayboluyordu."

"Çünkü zaman sıfırlanmıştı."

Hatırladığı hayal kırıklığıyla başını salladı.

Eski bir Pythia'nın kimsenin okumasını istemediği şeyin ne olduğunu merak ettim. Ama o an için bu benim sorunum değildi.

"Yani Gertie'nin burada da bir kütüphanesi mi var?" Ben sordum. Bu yüzden gelmiştik. Gertie'nin özel evraklarını arıyorduk, çünkü içimde bir his vardı.

-Gerçekten haklı olmaya ihtiyacım vardı.

Başını salladı. "Evet, bu taraftan."

Daha iyi zaman geçirebilirdik ama durup farklı odalara -sonu gelmeyen bir sıra var gibiydi- ve farklı dönemlere bakmaya devam ettim. Daha fazla insan görmedim, ancak ortaçağ görünümlü bir alanda büyük bir altın kafes içinde bir ötücü kuş vardı, güneş ışığı

Pencereler. Ve Rönesans döneminden kalma, çok camlı bir pencerenin dışındaki bir ağacın etrafında birbirini kovalayan birkaç sincap, bir kaidenin üzerinde açık duran devasa, güzel bir şekilde aydınlatılmış bir kitap görebiliyordum. Ayrıca, duvarlarında duvar resimleri ve muhteşem görünümlü yiyeceklerle dolu alçak bir masanın etrafında kümelenmiş Roma dönemi kanepeleri olan eski bir yemek odası gibi görünen bir yer vardı. Ve az önce bütün bir kızarmış tavuğu yere sürüklemiş ve mutlu bir şekilde kemiren bir köpek.

Orada bir şey yerseniz, bir saat içinde gerçekten tekrar acıkacağınızı tahmin ediyordum.

Ayrıca birkaç kapı ötede, daha modern görünümlü bir odada, kırmızı tuğlalı bir şöminede yanan ateş ve yanına çekilmiş güzel, yumuşak bir koltukla bir sandalyeye kıvrılmış büyük bir kedi vardı.

Çok tanıdık bir koltuk.

"Bay Tubbins," dedi Rhea. "Burada olmamanız gerekiyordu!"

Eğildi ve kediye kucağına aldı. Parlak mavi gözlü, yakışıklı, gri, tüylü bir çocuktı ve uykusunun bölünmesinden pek hoşlanmamış gibiydi. Rhea boynundaki tüylerin kabarmasına ve kuyruğunun hafifçe kıllanmasına aldırmadı ve onu odadan dışarı çıkardı.

"Bunu yapamayacağını sanıyordum," dedim.

Onun mutsuz küçük yüzünü okşamaktan başını kaldırıp baktı. "Ne yapacağım?" "Odalardan birinden bir şey çıkar."

"Şey, yapabilirsin, sadece zamanı geldiğinde kaybolur-oh. Hayırdan bahsediyorsun." Başını iki yana salladı. "Bu Pythian Sarayı kedilerinden biri. Bu saray. Bazen gizlice buraya gelir ve ateşin önünde uyurlar."

"O zaman ... içeri girebilir miyiz?" Odaya tekrar baktım.

"Elbette. Bunlar Pythian kütüphaneleri. Genel bilgi için büyük, geleneksel bir tane var, zaman zaman elden geçirilen bir koleksiyon var. Ama Leydi Herophile'in özel evraklarını istediğinizi söylemiştiniz-"

"Evet."

"-ve orada olmayacaklar." Kediye kucaklayarak odanın içine baktı. "Burası gençken en sevdiğim okuma köşesiydi. Bu kütüphane her yerden daha uzun bir döngüye sahip, neredeyse dört saat. Dinlenmek için güzel bir yerdi."

"Üst katta da güzel yerler olmalı."

Başını salladı, dalgınca kediye okşadı. "Ama orada insanlar vardı. Burada hiç yoktu."

Agnes'in yardımcılarından bahsettiğini düşündüm, onlar da Agnes'i pek sevmişe benzemiyorlardı. Tony'nin evinde, çabuk sinirlenen vampirlerden ve onların değişken efendilerinden uzakta kıvrılabildiğim birkaç delik vardı. Bunlardan bazıları diğer insanlara da oldukça tuhaf gelebilirdi.

"Ama orijinalini deneyimledikten sonra tekrar görmek çok tuhaf," dedi. "Sanki Gertie burada olmalıymış gibi geliyor, sanki hiçlikten çıkıp gelebilirmiş gibi..."

Evet. Öyle oldu. Özellikle de eşiği geçip kendimi başka bir zamanda bulduğumda.

Buraya geldiğim andan itibaren nefesim önümdeki havayı buğulandırıyordu; Pythian Sarayı ısıyı boşa harcamazdı. Ama birdenbire kesildi, sadece şömineden yayılan sıcaklık yüzünden değil. Ama bu odayı tanıdığım için.

İçindeki her şeyi biliyordum.

Gertie'nin özel çalışma odası her zamanki gibi aynı görünüyordu. Kenarları yıpranmış kart masası, gülünç derecede uzun saçaklı perdeler ve neşeyle çitirdayan ateş vardı. Pince-nez'ler bile aynıydı, sanki bir an için dışarı çıkmış ve hemen geri gelip onları alacakmış gibi.

Ama bir şey farklıydı.

Şömine rafının üzerine serpiştirilmiş hatıra eşyaları yine oradaydı ama şimdi bir tane daha vardı. Küçük, üçgen, cam bir şişe, kalın ve hafif kabarcıklı. Düşünmeden önce onu elime aldım-

Ve kendimi gördüm.

Sadece üç saniyelik bir flaşı ve beni Agnes'le gülerken gösteriyordu. Bu nadir bir olaydı ama Gertie o gün bize bir görev vermişti, gülünç derecede zor bir ebelemece oyunu. O alışverişten dönmeden önce, on yıllık bir zaman diliminde bir yerlerde bizden saklanan, yer değiştirebilen diğer tüm yardımcılarını bulup eve göndermemiz gerekiyordu.

Londra'nın dört bir yanına dağılmışlardı ve bizi gördüklerinde sürekli yer değiştiriyorlardı. Bu yüzden başarılı olmak için birlikte çalışmak zorundaydık.

bize bir hafta sonu izni kazandıracaktı. Başarısız olursak, sabaha kadar tüm kızların botlarını parlatmak zorunda kalırdık. Agnes, sırf pislik olsun diye botları kasten daha fazla çamurlayacakları konusunda beni uyarmişti. Aslında, sonuncusunu tam olarak bunu yaparken bulmuştuk, onu köşeye sıkıştırmadan önce nehrin aşağısında bir fırtına koparmıştı.

Esirimiz bizi yarım mil koşturduktan sonra nefes nefese, pembe yanaklı ve çamur içinde mahkemeye varmıştık. Ama ön kapıya Gertie'den hemen önce varmıştık, aramızda dönüp duran, bağırıp çağıran ve küfreden bir yardımcı vardı. Kalp krizi geçireceğimi sanmıştım ama onun yerine Gertie gülmüştü.

Sanki biri karnıma yumruk atmış gibi midemin daraldığını hissettim.

Şişeyi yerine koydum.

Birkaç değişiklik daha vardı: Gertie'nin tüm kâğıtlarını saklamak için duvarlara ek kitaplıklar dizilmişti, tahminimce ve yatak odasının kapısı açılmıyordu. Biliyordum çünkü denedim, kalbim biraz hızlandı, aniden terleyen avuçlarım inatla kapalı kalan yıpranmış pirinç üzerinde kaydı.

Gerçekten orada olmasını bekliyor muydum? Şatafatlı geceliğiyle, yatağında bir yığın yastığa yaslanmış oturuyor ve bir kitabın üstünden bana bakıyordu. Rahatsız edilmekten hoşnut değildi ama dışarı çıkmamı emredecek kadar da değil. Bunu kızlarına yapmazdı.

Ve çok kısa bir süre için ben de onlardan biri olmuştum.

"İyi misin?" Ben orada öylece dikilip inatla kapalı duran kapıya bakarken Rhea sordu. Artık hep kapalı kalacak bir kapı. Tıpkı Billy'nin madalyonunun her zaman sessiz kalacağı gibi.

Elimin yukarı kalktığını hissettim, onu da sıktım ve hiçbir şey yoktu.

Hiçbir şey yoktu.

"Cassie?"

"Ben iyiyim." Sertti ama bunun bir önemi yoktu. Rhea'nın her zamanki 'Hanımefendi' yerine gerçek adımı kullanmış olması yalan söylediğimi zaten bildiği anlamına geliyordu.

Ama onu rahatlatmak için arkamı dönmedim, çünkü şu anda bunu yapamazdım. Rol yapamazdım. Sanırım o da bunun farkındaydı.

"I . . . Ben yan tarafta olacağım. Bir şey vardı. Yan odada olacağım."

Gittiğini duydum, yumuşak ayak sesleri aynı derecede yumuşak eski bir halinin üzerindeydi, güneşin pencereden girdiği yerde renkleri biraz solmuştu ve birkaç iplik lekesi vardı. Ama Gertie böyle sevdiği için hiç değiştirilmemişti. Kırık dökük pek çok şeyi severdi.

Kesin şunu! Kendime vahşice söyledim. Yoksa daha çok insanın yasını tutacaksın, hem de çok yakında! Kapa çeneni ve bul onu!

Odaya baktım, nostaljinin, anıların ve kederin ötesini görmeye ve Gertie'nin göreceği gibi görmeye çalıştım. Bulmacayı çözdükten sonra yapmış olması gerektiği gibi. Onu rahat bırakmayan, geceleri uykusunu kaçıran, ikimizi de şaşkına çeviren bulmacayı.

Ama vazgeçtiği kişi değil, çünkü Gertie o şekilde oynamazdı.

Eğer karakterini tanımlayan bir özelliği varsa, o da inatçılığıydı. Beni zaman boyunca bir taziye gibi takip etmiş, asla vazgeçmemiş, asla pes etmemişti, ta ki ben çığlık atacağımı düşünene kadar. Ve sonra onu buzlu nehirlerle batırdıktan ya da bir bataklıkta çırpınırken bıraktıktan sonra bile beni biraz daha takip etti.

Bunun bir önemi yoktu. Sadece dışarı çıkmış, kurulanmış ve kovalamacaya geri dönmüştü. İşte bu yüzden Tarot kartlarının ona anlatmaya çalıştığı şeyden vazgeçmeyeceğini biliyordum, biliyordum.

Bu lanet olası kartlar zihninde dönüp dururken yatağında dönüp durarak onu çığneyecek, dürtecek ve daha fazla uykusuz kalacaktı. Ben gittikten sonra bile; artık bir önemi kalmadıktan sonra bile. Çünkü ben onun için önemliydim ve o da yardım etmek istemişti.

Son bir ders demişti ama o ders hiç tamamlanmamıştı, değil mi?

Hafızasını silip tüm bunları unutabilirdi, Zeus'u unutabilirdi, beni unutabilirdi. Ama unuttuğunu sanmıyordum. Çözene kadar değil. Belki aylar, belki de yıllar sonra anlayacağı güne kadar. Anladığını *biliyordum*.

Ama sonra ne oldu? O sırada ben gitmiştim, Rhea da öyle. Bu bilgiyi bize nasıl ulaştıracaktık? Başka kimseye söylemeden ve böylece zamanı tehlikeye atmadan bana nasıl söyleyecektik?

Aklıma gelen tek şey, bunu burada, kişisel evraklarının arasında bırakmış olmasıydı. Ama Agnes'in bile asla bulamayacağı bir yere saklamıştı. Ama bir yerde, eğer aramaya gelirim, gözüme çarpabilirdi. Bir yerde. . .

İşte böyle, diye düşündüm, bir kitap rafının üstünde duran tanıdık bir Tarot kartları paketi gözüme ilişti.

Yanlarına gittim, açtım ve salladım. Eskisi gibi görünüyorlardı, parlak, şeker renkli çizimleriyle Marsilya Tarotu, bir çocuğun eline geçip şehre indiği bir boyama kitabı gibiydi. Ama içinde hiçbir şey yoktu. Ne bir not, ne bir ipucu, ne de başka bir şey.

Sadece kartlar.

Belki de kendileri için değil, bir işaret olarak oradaydılar. Sadece benim fark edebileceğim "buraya bak" türünden bir şey. Ama neye bakacaksın? Kitaplığa mı? Çünkü yenilerden biri değildi. Hatırladığım kitaplıktı, hâlâ kapının yanındaki her zamanki yerinde duruyordu.

Ve hâlâ Gertie'nin büyük mitoloji kitabını alt rafta tutuyor.

Kartlar gibi o da her zamanki gibi parlaktı; lacivert kapağı yağlanmış ve parlatılmış, yaldızlı sayfaları pırıl pırıldı. Ellerim hafifçe titreyerek kitabı raftan çektim. Eğer yanılıyorsam, mahvolmuştum. Yardıma ihtiyacım vardı ve başka nereye bakacağımı bilmiyordum.

Kitaplığın önünde yere diz çöktüm, ağır kitabın ağırlığını kucağımda hissediyordum. Lütfen, diye düşündüm. Lütfen, Gertie. Başka kimse yok ve ben çok yalnızım. Etrafımda insanlar var ama güvenilebileceğim kimse yok, bu konuda değil. Artık lider olmak zorundayım ve sanırım yanıldınız; hazır olduğumu sanmıyorum!

Bu derse *ihtiyacım var*.

Lütfen bana yardım et, son bir kez.

Nefes almaya bile cesaret edemeyerek kitabı açtım.

Ve uzun, beyaz bir zarf çıktı, üzerinde adım yazıyordu, güzel bir eski bakır harflerle yazılmıştı.

Bölüm Kırk Üç

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Kitap birdenbire rafa fırlamadığı için zaman yeniden başlamadı, yani dört saatten azdı, muhtemelen çok daha az. Rhea'nın yanımda diz çöktüğünü hissettiğimde kitaplığın yanında oturduğumu, Gertie'nin mektubunu elimde gevşekçe tuttuğumu biliyorum.

"Hanımefendi?" Yukarı baktım. "İyi misiniz?" Buna cevap vermedim.

Söyleyecek bir şey yoktu.

"Aradığın şeyi buldun mu?" diye sordu, gözleri endişeyle büyüyordu.

Mektubu cebime sokacak kadar kendime geldim. Onu yakabilirdim ama döngü yeniden başladığında sıfırlanacaktı. Gertie mesajını hiçbir şeyin yok edemeyeceğinden emin olmuştu.

Buna sevinip sevinmediğimden emin değildim.

Rhea bana bakıyor, bir cevap bekliyordu. Çünkü normal insanlar böyle yapardı. Konuşulduğunda cevap verirlerdi, Cassie!

"Hayır," dedim, sesim hafifçe çatlayarak. Boğazımı temizledim ve tekrar denedim. "Buraya son geldiğimde Gertie bana bu kitabı gösterdi ve Yardımcı olabileceğini umdum."

Kötü bir yalandı ama Rhea bunu kabul etti. Başını salladı ve Noel Baba'nın yardımcısı kıyafetine rağmen bir şekilde zarif görünmeyi başararak zarifçe ayağa kalktı. Ona baktığımı gördü ve yüzünü buruşturdu. "Tami'ye bu gece bunu giyeceğime söz verdim. Çocuklar için şenlikli bir şeyler istedi-"

"İyi görünüyorsun. Tek ihtiyacın olan uyumlu patikler."

Mantıklı, alçak topuklu, siyah ayakkabılarına baktı. Küçük belini saran geniş siyah kemerle uyumluydular ama pek de elflere özgü değillerdi. "Kırmızı, üst kısmı kürklü mü?"

"Elbette." Uzattığı eli tuttum ve kendimi ayağa kaldırdım.

Gülümsedi. "Korkarım gardırobumda hiç yoktu."

"Augustine'e sormalıydım. Eminim o bir şeyler uydurabilirdi."

Güldü. "Ve yürüdüğüm her yere karlı ayak izleri mi bıraktım? Ya da ben çıldırana kadar 'Jingle Bells' çaldı mı?"

"Ya da onları her taktığında seni Aziz Nick gibi gösteriyordu." Diğer öneriler Augustine için biraz uysaldı.

Ürperdi. "Mini etekli Noel Baba mı?"

"Partiyi canlandırabilirdi-" "Bence yeterince canlıydı!"

Rhea'nın pek fazla partiye gitmediğini düşünmüştüm, özellikle de vampir partilerine ama anlatmak istediğim bu değildi.

"Ama bu Rico'yu hayal kırıklığına uğrattırdı," diye ekledim. "O seni olduğun gibi seviyor gibi görünüyor."

Kızardı. "O-biz değiliz- yani, yapamayacağımı açıkladım-"

"Ayine kadar seks yapmak mı?" Onu bunu söylemek zorunda bırakmamak için sordum. Ben seksin sadece seks olduğu bir vampir sarayında yetişmişim. Hayatın normal bir parçası ve zaman zaman ittifak kurmada yararlı bir araçtı.

Tony'nin evindeki eğlencelere katılmamıştım, çünkü bir gün Pythia olma ihtimalim vardı. Ve tanrı ile sembolik evliliğe katılacak kızın iffetli olması gerekiyordu. Ta ki iktidarın el değiştirme zamanı gelene kadar, yani yaşlı Pythia ölünceye kadar.

Ya da kader onu yakalamak üzereydi.

"Ama Rico'dan hoşlanıyorsun, değil mi?" Sıradan olmaya çalışarak sordum. Rhea'nın yanakları artık neredeyse eteğine uyuyordu. "I-"

"Ve senden hoşlanıyor. Hem de çok, sanırım."

"Sizi temin ederim; asla konumumu tehlikeye atacak bir şey yapmam-"

"Onu yakınında tutmalısın. Her ihtimale karşı."

Rhea'nın biraz önce şaşkın ve mahcup olan gözleri keskinleşti. Birdenbire babasınıninkileri anımsatmışlardı.

Jonas Marsden'in üzerinde hiçbir şey. Ya da düşününce annesine de.

İfadesine bakılırsa doğru yetiştirildiğini tahmin ediyordum.

"Neden?" Omuz silktim. "Savaşta'yız. İşler yolunda gitmezse-"

"Ama öyle. Harika gidiyorsun-"

"Zeus geri döndü. Bu hafta birçok kez neredeyse ölüyordum. Kullanacağım terim zekâ değil, Rhea." Düzdü ama bunu anlamasına ihtiyacım vardı.

Ama bu olacak gibi görünmüyordu. Gözleri parladı, benim adıma öfkeliydi. "Ama sen ölmedin! *Onu yendin*-"

"Aeslinn'i yendim," dedim daha nazikçe. "Zeus'tan kaçtım. Aynı şey değil _"

"Neden bundan bahsediyoruz?" diye araya girdi Rhea hiç konuşmazken. "Az önce yatak odasında'yken hazır olmadığımı bildiğini söyledin. Beni asla tehlikeye atacak bir şey yapmayacağını-"

"Yapmayacağım. Ama koşullar bunu gerektirebilir." "Hangi koşullar?"

"Bunu bilemem-"

"O zaman da bilemezsiniz, ama dediniz ki-" "Evet, ama bu daha önceydi-"

"Neyden önce? O mektubu okumadan önce mi?"

Ağzım açıldı, bir şeyler söylemeye çalışıyordum ama o anda kapattım.

Aniden. Bu onu daha da üzmüşe benziyordu.

"Bu kadar, değil mi?" diye meydan okudu. "Gertie sana ne söyledi?"

Bir an için ona içtenlikle baktım. "Biliyor musun, bu kadar hızlı olmayan bir varisim olsaydı bu iş daha kolay olurdu."

"Ve bana doğruyu söyleyen bir Pythia'm olsaydı işim daha kolay olurdu!" Rengi yükselmişti ama şimdi farklı bir nedenden ötürü. "Eğer gerçekten ayinin yakın geleceğimde olabileceğini düşünüyorsan, bunu bana borçlu değil misin? Neler olup bittiğini bilmeyi hak etmiyor muyum?"

Bir an için hiçbir şey söylemedim; bu yapmak istediğim bir konuşma değildi. Ama o haklıydı. Gerçeği hak ediyordu.

Ancak bunu anlamayacaktı, en azından şimdi değil. Başımı kaldırdım ama oyalamak için değil. Ama içinde bir şeyler olduğu için

Dışarıdaki koridorda.

Neşeli ateşi, pırıl pırıl püskülleri ve eski dünya panelleriyle oda, küçük döngüsüne takılmış, kaya gibi sağlam kaldı. Az önce deprem olmuş gibi sallanan koridorun aksine. Küçük toz tanecikleri yağmur gibi yağıyordu ve bazı küçük çakıl taşları kopmuş, yerde sekiyordu.

"Bombalar," dedi Rhea, benden önce anlamıştı. "Kara Çember onları üst katta patlatıyor olmalı. Gitmek zorundayız!"

Biz de denedik. Ama odanın içinde yer değiştiremiyorduk, muhtemelen zaman döngüsüyle ilgili bir şeydi. Ayrıca ben ayrılmadan önce yardımcılarımın dışarı çıktığından emin olmam gerekiyordu. Kapiya doğru koştuk, ancak eşiği geçer geçmez koridorun ayaklarımızın altından kaydığını ve bizi duvara doğru sendelettiğini gördük.

Rhea'nın elini tuttum ve bizi ana odaya geri götürdüm, ancak vitrinlerin yerde dans ettiğini ve bir grup beyaz cüppeli büyükannenin yine göbeğin etrafında kümелendiğini gördüm. Belki de hâlâ, çünkü ayrıldığımızdan beri kırıp damamış gibi görünüyorlardı. Annabelle de dahil olmak üzere, güçlü bir sarsıntı vurup düşürene kadar garip çay fincanını tutmaya devam etti.

Sert taş zeminde yüzlerce parçaya ayrıldı, ancak birkaç saniye sonra yeniden bir araya geldi, ancak üzerine bir vitrin düştüğünde tekrar parçalandı. Bu her yerde oluyordu, oda etrafımıza yıkılırken daha uzun ve daha az sağlam kasalar devriliyordu. Ve yardımcılar yanlarındaki daha sağlam eşyaları tutarken, bir yandan da diğerleriyle çılgınca bize işaret ediyorlardı.

"Bu tarafa!"

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Acele edin! Bütün bu yer gitmek üzere!"

"O zaman neden hâlâ buradasın?" Bu şekilde başlayarak sordum.

Ancak kendimi aniden onlara katılmak için yer değiştirirken buldum. Göbeğe çarptım, sıçradım ve kırımın üzerine düştüm. Hazırlıklı olmadan yer değiştirmek başınızı döndürüyor, özellikle de koşu adımları arasında olduğunda.

Ama bir şey söyleyemedim Chloris ve Hilde tarafından ayağa kaldırıldım ve elim tekrar göbeğin pürüzsüz tepesine çarptı.

"Biz de seni bekliyorduk," dedi Annabelle nefes nefese. "Büyüyü çözdük, yani. Peki bu güzel çocuk kim?" diye sordu Rhea'nın tuttuğu kediye görünce.

"Annabelle," Hilde'nin sesi bir kırbaç gibi şakladı.

"Oh, evet. Evet, sonra. Dediğim gibi, kütüphanenin Pythia'yı takip ettiğini fark ettik. Biz sizin büyü'nün bir parçası olduğunuzu sanıyorduk ama hiç de öyle değilmiş. Bunun yerine, onu *aktive* etmeli ve nereye gideceğini göstermelisin.

."

"Bekle," dedim, kafam karışmıştı. "Bana bütün bu yerin hareket ettiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Tabii ki öyle!" Bu Hilde'ydi, beyaz bukleleri tozla altın rengine boyanmıştı. "Yoksa kitap kitap taşıyacağımızı nasıl düşünebilirdin?"

Aslında bunu pek düşünmemiştim, çünkü o lanet şeyi zaten istemiyordum.

"Ama... bu nasıl mümkün olabilir?" Mekânın büyüklüğüne bakarak sordum. "Bunu düşünmek için bile inanılmaz miktarda güce ihtiyacın var-"

"Evet! Pythian gücü!" diye homurdandı. "Şimdi lütfen-" "Ama ben o kadar kanalize olamam! Biliyorum-"

Düşüncelerim devasa sütunlardan birinin düşmesi ve hemen arkamızdaki bir düzine vitrini parçalamasıyla bölündü.

"Ne yapmalıyım?" Çabucak sordum. Diğer sütunlar da pek istikrarlı görünmüyordu.

Hilde elini benimkinin üstüne vurdu. "Kütüphaneyi düşün, iyice düşün. Sonra da nereye gitmesini istiyorsan oraya kay."

"Peki bu ne olabilir?"

"Dante'nin bodrum katı. Çoktan hazırlandı."

"Emin misin?" En az iki kat, belki de daha yüksek olan tavana baktım. Karanlığın içinde kayboluyordu, o yüzden bunu söylemek biraz zordu ama yukarıda bir boşluk hissi vardı.

Hem de çok.

Dante'nin bodrumunun aksine. Yarısı bitmemişti ve diğer yarısının da tavanları alçaktı. Burayı inşa eden adamın

Muhtemelen kesebileceği her köşeyi kesmiş ucuz bir piç. "Eğer uymazsa," diye başladım.

"Kendini uygun *hale* getirecek-"

"Ama eğer *olmazsa*, tüm otel başımıza yıkılabilir-" "*şimdi* ne olacağını düşünüyorsun?" diye bağırdı, başka bir sütün düştü.

Tek bir taş parçasından oyulmamış, bölümler halinde yığılmış ve sonra üzerleri sıvanmıştı. Bunu biliyordumnk bunun yuvarlak parçaları tam doğru açıyla çarparak parçalandı ve taştan ölüm tekerlekleri her yere sıçradı. Başımızın üzerinden geçen bir tanesi de buna dahildi.

"Vardiya, lanet olsun sana!" Hilde bağırdı.

Vitrinleri tozlanırken etrafa savrulan ve sisin içinde parıldayan daha fazla taştan ve yükselen bağışlardan kaçınmak için eğilirken yer değiştirdim.

"Eee?" Hilde sordu. "Peki, ne?"

"Vardiya!"

"*Yaptım*." En azından ben öyle sanıyordum. Gcnekiciliğini, bir değişimin kafa karışıklığını ve çok fazla olmasa da bunun sonucunda ortaya çıkan enerji boşalmasını hissetmiştim. Daha çok, kendi başıma zaman içinde birkaç ay yer değiştirmem için gereken enerjiye benziyordu. Büyük bir kütüphaneyi yanımda götürmek için gereken kadar değil.

Muhtemelen bu yüzden kımıldamadık.

Annabelle ısrarla, "Tekrar dene," diye önerdi. Rhea'nın kedisini bir şekilde ele geçirmişti ve bir yandan ona sıkıca sarılırken bir yandan da korkuyla tavana bakıyordu. Büyük, karanlık çatlaklar şimdi kara şimşek gibi duvarlardan aşağıya doğru yayılıyordu.

Ben de tekrar denedim. Ama bu sefer daha da kötüydü. Bu sefer, Pythian gücünü hiç hissetmedim.

Tekrar tekrar denedim, homurdandım ve zorlandım ama hiçbir yere varamadım. Sanki g beni görmezden geliyordu ya da bana deli olduğumu söylüyordu.

lanet bir binayı yerinden oynatabileceğimi düşündüm! Hızla kulağımızın dibine çöküyordu.

Bir sütun daha devrildi, neredeyse üzerimize geliyordu ve bir yardımcı çığlık attı. "Gidin!" Her taraf toz duman olurken ben bağırdım. "Çıkın buradan!"

Bir kez olsun tartışma çıkmadı. Burnunu kitabına daldırmış kütüphaneciye bağırarak Hilde dışında hepsi yer değiştirdi. Ve kolumu tutmadan önce çılgınca etrafına bakınan Rhea. "Hanımefendi," diye başladı. "Sanırım belki-"

Vahşi bir toz dalgasıyla boğulacak gibi oldu. Başka bir sütunun düşüp düşmediğini anlayamadım, çünkü çatlayan taş ve kırılan cam sesleriyle burası bir fırtınadan daha gürültülüydü. Tozun artık o kadar yoğun olduğundan ve zar zor görebildiğimden bahsetmiyorum bile.

Bu hızla giderse, tavan beni ezene kadar düştüğünü anlayamayacaktım.

Hepimizin gitmesi gerekiyordu!

"Bu çalışıyor olmalı," diyordu kütüphaneci.

"Ama değil!" Hilde bağırdı. "Başka bir şey dene!" "Başka bir şey yok-"

"Bakın, belli ki yeterince güçlü değilim," dedim. "Biz-"

"Hayır!" Kütüphaneci yarım ay gözlüklerinin üzerinden bana baktı, gücü o kadar yüksekti ki gözleri masmavi olmuştu. "Hayır! Gitmiyoruz-"

"O zaman ne öneriyorsun? Eğer onu değiştiremezsem-"

"Değiştirmene gerek yok! Büyü kütüphaneyi doğrudan Pythian gücüne bağlıyor. Bu şekilde bizzat Apollo tarafından kuruldu!"

"Kim *ölmüş*! Sanki ölmek üzereymişiz gibi-" dedim ama öfkeli bir hayalet beni yakaladı.

"Sadece Pythia'nın ona nereye gideceğini söylemesine ihtiyacı var. Tabiri caizse, arabanın dizginlerini eline alıp yönlendirmesi için-"

"Onları ben aldım! Hem de defalarca!" Büyük bir çatırtı odanın içinde yankılanarak başımı kaldırmama neden olurken bağırdım.

Tüm tavanın yarıldığı yerde, yarıya kadar. Ve, tamam, siktir et!

"Tekrar deneyin!" diye bağırdı kütüphaneci.

"İşe yaramıyor-"

Annabelle bir anda ortaya çıkıp yüzüme bakarak, "Öyle oldu ama," dedi.

Bu da onu, tombul bir denizde yakalanmış bir yüzücü gibi çırpınan ürkmüş kütüphanecinin içinde bıraktı. Annabelle onu görmezden geldi ve burada olmayı benden daha çok istiyormuş gibi görünmeyen mutsuz Bay Tubbins'e sarıldı. Gözleri kocaman açılmıştı, hırlıyor ve ısırmaya çalışıyordu. Ama Annabelle onu ölümüne kavramıştı ve bir saniye sonra aynı şey benim için de geçerliydi.

"Burada ne halt ediyorsun?" Hilde sordu ama ilk kez bir cevap alamadı. Çünkü bir sonraki an-

"*Bu* da ne?" diye bağırdı kütüphaneci, birdenbire Dante'nin eski süitindeki partiye geri döndüğümüz gerçeğini kavramaya çalışırken. Ya da partinin ne olduğunu. Şu anda bir cehennem manzarası gibi görünüyordu, sanki biri tüm oda turuncu ışıkla yıkanınca kadar televizyondaki doygunluğu maksimuma çıkarmıştı.

Daha da tuhafı, herkes balkonun önünde toplanmış, göremediğim bir şeye bakıyordu ve-

"Zemin neden sallanıyor?" Ayaklarımın altında, beni sendeletecek kadar sert bir şekilde titrerken sordum.

Sadece benim sallandığımı sanırdım ama diğer herkes de sallanmıştı. Ve Noel ağacı o anda devrildi, aynı anda atılmış bir bardak tepsisi de masanın kenarından dans ederek yere düştü. Nedense bu oda da en az geride bıraktığımız oda kadar dengesizdi.

"Bizi başarıyla geri getirdin," dedi Annabelle, Rhea ve Hilde içeri girerken kolumu tutarak. "Fark etmedin çünkü burası da sallanıyor-"

"Evet, ama neden?" Herkesin baktığı şeyi görmeye çalışarak tekrarladım.

Hayaletin bununla bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu, çünkü yine çığlık attı. "*Bu da ne böyle?*"

"Cehennem değil," dedi Adra, yanımda belirip bir kolunu sallayarak kalabalığın sihirli bir şekilde önümüzden ayrılmasını sağladı. "Bundan çok daha kötü."

Cevap vermedim. Çölde bize doğru gelen dalgalı buluta bakmakla meşguldüm. İçinde ne olduğunu göremiyordum ama görmeme de gerek yoktu. Kum fırtınaları binaları domino taşları gibi devirmez, on şiddetinde depremler gibi yeryüzünü çatlatmaz ya da ufuk boyunca yayılmazdı.

Ya da arkalarında değişmiş bir dünya bırakırlar.

Dalgalanmanın bozucu etkisinden görebildiğim şey Zeus'un bana gönderdiği görüntüye benziyordu: harap bir dünya, ölü bir dünya, hiç durulmayan turuncu kumlarla dolu bir gökyüzü, ufalanmış binalar ve güneşten solmuş kemik yığınlarından başka bir şey yoktu. Amansızca yaklaşıyordu ve dokunduğu her şeyi değiştiriyordu. Sanki iki dünya vardı, birbirinin üzerine yerleştirilmişti ve eski olan yeniye göstermek için geri alınıyordu.

Kütüphanecinin sorusunu tekrarlamadım; hiç konuşamıyor gibiydim. Ama Hilde yine de benim yerime cevap verdi. "Bir Pota," dedi sesi çatallaşarak.

"Pota mı? Pota da ne demek?" diye sordu kütüphaneci. "Zaman çizelgesinde yıkıcı bir değişiklik yapıldığında Pythian gücü telafi edemez, yeni bir gerçekliğin doğmasına neden olur, Kendini zorla eskiye aşilayarak yeni bir şey yaratan bir şey..."

"Ne olduğunu biliyorum!" Hayalet onu omuzlarından yakaladı. "Hilde- *Bize ulaştığında ne olacak?*"

Hilde cevap vermedi ama ben cevabın çok açık olduğunu düşündüm. Orada öylece durmuş, zamanın gözlerimin önünde yeniden biçimlendiğini görüyor ve buna inanamıyordum. Tam olarak böyle bir şeyden korkuyordum ama şimdi buradaydı ve bunu kabullenemiyordum.

Bunun yerine etrafıma bakındım: Korkmuş kediye sakinleştirici sözler mırıldanan Annabelle'e; yanımda sessizce duran, gözleri kıyameti yansıtan Rhea'ya; bir ömür boyu Saray'a hizmet etmiş olmasına rağmen benim gibi sessizliğe gömülen Hilde'ye. Çocuklara -benim çocuklarıma- benim korumama verilmiş olan inisiyelere...

Dünyanın geri kalanıyla birlikte.

Ve sonunda felcim kırıldı.

Adra bana bakarak, "Görünüşe göre çok geç kaldık," dedi.

"Hayır. Çok geç değil." Başımı kaldırıp ona baktım. "Ama önerdiğin yardıma ihtiyacım olacak."

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Dört

Dört gün önce ilk kez geldiğim eski Romanya'daki aynı köprüde belirdim ve hemen kafam karıştı. Çünkü son gördüğümde hiç de farklı görünmüyordu. Sadece öğleden sonra ışııyla pembe ve altın rengine bürünen çevredeki dağ zirvelerini ya da manzarayı kesen yıpranmış gri bir şerit gibi akan buz gibi nehri ya da güneşin yapmaya başladığı muhteşem ışık gösterisini kastetmiyorum.

Ama daha ziyade uzun bir vagon sırasındaki vampirlerin trafik sıkışıklığı.

Kaleyi ve küçük arazisini ana yoldan ayıran köprüyü kapatıyorlardı. Görebildiğim kadarıyla arkama baktığımda oranın da vampirlerle dolu olduğunu fark ettim. Bu beni bir şekilde çok erken yer değiştirdiğim konusunda endişelendirdi.

Faerie'deki o orman kampından kaçıp Aeslinn'e A planını uygulamaktan başka seçenek bırakmadığım zaman ile onun burada zaman çizelgesini mahvedecek kadar uzun süre kalmasından önceki zaman arasındaki tatlı noktaya dönerek iğneyi dikkatli bir şekilde geçirmeye çalıştım. Yani, buraya ilk gelişimden günler sonra.

Yine de hiç ayrılmamışım gibi görünüyordu.

Ancak son seferinde, dev bir ejderhanın çığlıklar atarak tepeden geçmesinin ardından herkesin aynı anda ayrılmaya çalışmasının neden olduğu kargaşada arabalar darmadağın olmuştu. Vampirler çılgına dönmüş atları dizginlemeye çalışıyor, feyler ejderha kaleyi parçaladıktan sonra ondan kaçıyor ve yıkık yapıdan kalkan toz bulutu havada asılı kalıyordu. Ama şimdi bunların hiçbiri söz konusu değildi.

Arabalar düzenli bir sıra halindeydi, atlar sakin ve rahatsız edilmemişti ve gökyüzü açıktı. Farklı bir gün *olduğunu* fark ettim. Ama parti yeniden planlanmış gibi görünüyordu.

Ayrıca biri beni hatırlamış gibi görünüyordu. Öfkeli bir vampir tepeden bana doğru fırladığında daha on saniye bile olmamıştı.

yakınlardaki bir vagondan. Ve hemen köprüden havaya savruldu; bir süre öylece kaldı, bacakları çalışıyordu ve ağzı şok içinde açıktı.

Düşmesi gerektiğini fark edene kadar düşmeyen bir çizgi film karakterine benziyordu. Ya da bu durumda, ben onu serbest bırakana kadar. Çok aşağıdaki buzlu suya daldı, avazı çıktığı kadar bağırdı ve birden köprünün tüm dikkati benim üzerime çevrildi.

Bir grup vampir bana saldırdı ve karar vermelerini kolaylaştırmak için taşların üzerine altın bir kırbaç sardım. Yarısı durdu -daha zeki olduklarını varsaymışım- ama geri kalanı gelmeye devam etti. Ben de Pythian gücüyle bir at arabası yakaladım ve atları da dahil olmak üzere üzerlerine fırlattım.

Yere düşüp düşmediğini göremedim, çünkü önümdeki sahne aniden göz kırptı ve beni çok farklı ve sonsuz derecede daha korkutucu bir şeye bakarken bıraktı.

"Evet, biliyorum!" Gücüme vahşice söyledim. "Deniyorum. Burada olmalarını beklemiyordum!"

Crucible'ı ilk gördüğüm andan beri bana gösterdiği şeyin aynısı dışında bir yanıt almadım. Gözümün önünden geçen şey, Alphonse'un gösterimlerindeki filmlerden birine benziyordu, alevler onu yemeye başladıktan sonra. Arka planda günlük yaşamın parçaları titreşiyor, insanlar bir yangının dünyalarının sınırlarını tükettiğinden ve hızla içeri doğru ilerlediğinden habersiz işlerine devam ediyorlardı.

Sadece bu yangın. . . mücadele ediliyordu.

Ben izlerken resmin bazı kısımları alevler içinde kaldı ve siyah kenarlı deliklerden yeni bir görüntü ortaya çıktı. Kasvetli bir manzara, ölü bir dünya, hiçbir şeyin büyümediği ve hiçbir şeyin yaşamadığı sefil bir arazi -bir anlığına. Sonra ilk dünya yeniden ortaya çıktı, parlak ve hayat dolu ve yeni kadar iyi bir şekilde yerine geri döndü.

Görünüşe göre bir Pota, tek bir zaman diliminde meydana gelen ve diğer tüm zamanlara yayılan bir şey değildi. Bu işe başladığımdan beri uğraştığım türden, zaman çizgisindeki küçük değişiklikler bu şekilde işliyordu. Ancak bunlar küçük değildi; bu, yeni bir gerçeklik lehine geçmişin toptan katledilmesi idi ve bu

Çok farklı oldu.

Zeus'un yarattığı yeni zaman çizgisi kendini bir anda bizimkine aşlamaya çalışıyordu. Dünyayı bir çırpıda değiştiriyordu, olayın başlangıcından benim çağıma kadar. Ve bir şey olmasaydı muhtemelen çoktan başarmış olacaktı: başka bir tanrı tarafından karşı çıkılıyordu.

Ya da en azından bir tanrının gücüyle. Pythian gücü kendini savaşın içine atmış, burada ya da orada değil, her yerde aynı anda meydana gelen değişikliklere direnmek için sahip olduğu her şeyi kullanmıştı. İki karşıt güç gelecek için savaşırken devasa bir mücadele yaşıyordu.

Ve şu ana kadar kaybediyorduk.

Ateşin acımasızca ilerleyişini, az önce kaybettiği yeri geri alışı izledim. Ve Pythian gücü bu kadar hasarı onaramayarak geri çekildi. Bağlantımız aracılığıyla paniğini hissettim; olanları durduramayacağını biliyordum.

Ama onu yavaşlatabilir, bana geri kalanını yapmak için bir şans kazandırabilirdi. Sadece ne kadar zamanım olduğunu bilmiyordum. Ama bana bağarmaya devam ettiği gerçeğini göz önüne alırsak, uzun değildi.

Dehşet verici görüntüler geldikleri gibi aniden kayboldular ve beni köprünün karşı tarafında, az önce suya batırdığım adama kenardan bakan bir grup vampire bakarken bıraktılar. Düşüşün suda son bulduğunu düşünürsek, onu öldürdüğümden şüpheliydim, ama bu onların öfkesini azaltmış gibi görünmüyordu. Dönüp bana saldırdılar, dişlerini çıkarmışlardı, bu sefer en az iki düzineydiler ve birden fazla açıdan geliyorlardı.

Ve bir araba daha yakaladım, bu sefer kırbaçla.

Bu ata bağlı hiç at yoktu, koşum takımları kesilmiş ve gevşek bir şekilde yerde yatıyordu. Birisi onları kılıçla kesmiş ve cesaretin daha iyi olan kısmına karar vererek hayvanları alıp kaçmıştı. Bu da elimde tuttuğum parlayan altın ip açık pencerelerden tavana dolanıp ağır arabayı bir sopa gibi ileri geri savurmaya başladığında içeride neden kimsenin olmadığını açıklıyordu.

Araba ahşaptı ve hemen yanmaya başladı, parçaları her yere saçıldı. Ve daha önce mutfakta da belirttiğim gibi, uçan, ateşli kazıklar bir vampirin en kötü kabusudur. Saldırganlarım, kırbaç elimi yakıp arabayı nehre yuvarlamadan hemen önce kendi vampirlerimin yaptığı gibi dağıldılar.

Ben de bir tane daha kaptım.

Yavaşça ilerlemeye başladım, ilerlerken bir şeyleri yıkıyordum çünkü köprüyü temizlemem gerekiyordu. Çünkü vampirler gösteriş meraklısıydı ve kırbaç göremedikleri bir güçten daha etkileyici görünüyordu. Ve etkileyiciydi de; taşların üzerinde dans eden ışık gölgeleri gönderiyor, etrafı saran buzu parlatıyor ve heybetli arabaları yanan enkaz yığınlarına dönüştürüyordu.

Ve aniden, içeridekilerin çoğu artık savaş modunda değildi. Ben yaklaşırken ince ipekler ve fırfırlı satenler içindeki hanımlar, kadifeler ve işlemeli yelekler içindeki erkekler ve her türden hizmetkâr köprüye döküldü. Bazıları atların bağlarını çözüp sırtlarına atladı ve dörtnala geçerken bana vahşi bakışlar fırlattı. Diğerleri yaya olarak kaçıyor, bazıları vampir gibi hızlıydı, görüş alanımın önünde bulanıklaşıyorlardı. Diğerleri insandı, yavaşlardı ama zaman kaybetmiyorlardı.

Ve sonra ürkmüş bir arabacı çok hızlı dönmeye çalıştı ve çılgın atan kadınlarla dolu bir arabayı devirdi.

Dışarı çıkmak için arabayı parçalamak yerine yardım çağırmaya devam ettikleri için insan olduklarını varsaydım. Muhtemelen bir vampirin haremi ya da işlevlerini henüz çözmemiş akşam için kanepeler. Kırbaçla arabanın arka ucunu kestim ve dışarı yuvarlandılar, ağır makyajlı yüzleri ayağa kalkmadan önce etrafa bakıyordu.

Parlak renkli bir kuş sürüsü gibi uçuşarak yanımdan geçip gittiler ve ben ilerlemeye devam ettim. Çabalarımın iki sonucu oldu. Kalan vampirler dağıldı, beni geçemeyenler köprünün kenarından atladılar, çünkü bu her yere uçuşan kızgın odunlarla uğraşmaktan daha iyiydi. Ve Aeslinn sonunda misafiri olduğunu fark etti.

Kalenin avlusuna iyi bakamayacak kadar uzakta olduğum için onu görmemiştim. Gerçi bunun bir önemi de yoktu, çünkü avlu kısa bir tüneli olan bir duvarla çevriliydi, bu yüzden sadece görüş alanım kısıtlıydı. Ve Aeslinn'i yedi ayak boyunda, sarı saçlı bir fey kalabalığının içinde seçmek zordu.

Şimdiye kadar, diye düşündüm, aniden kalabalığın arasından fırlayıp devasa formuna geri döndüğünde.

Thames Nehri'ndeki kavgamızdan beri görmediğim için bu numaranın ne kadar etkileyici olduğunu unutmuş bir halde yukarı doğru baktım. Kolaylıkla dokuz kat uzunluğundaydı ve öğleden sonra güneşini engelleyerek büyük başının etrafında uyumsuz bir hale oluşturunuyordu. Bu arada gövdesi benim ve köprünün yarısının üzerine soğuk bir gölge düşürüyordu.

Ve görünüşe göre feylerin üzerinde. Onları hâlâ çok iyi göremiyordum ama Aeslinn'in etrafındakiler pek mutlu görünmüyordu. Tıpkı Peri'dekilerin ejderha formundaki krallarını tanımadıkları gibi, bunlar da aniden ortaya çıkan ve benim adımları haykıran çıplak devin kendi taraflarında olduğunu anlamamış gibiydiler.

Muhtemelen anlayacaklardı ama şu anda akıllarında mantıklı bir düşünce olduğunu sanmıyorum. Özellikle de Aeslinn bana doğru ilerlerken devasa bir ayağın önündeki boşluğu işgal etme talihsizliğine uğramış olan çift. Tünelin içinden onları görebiliyordum, kaldırırma çakılmışlardı, vücutları tanınmaz hale gelmiş, kanları kaldırırma taşları arasında akıyordu ve uzun, gümüş saçları parlak kırmızıya boyanmıştı.

Kralları bunu fark etmemiş bile görünüyordu.

Avluyu birkaç adımda geçti, dünyalarımızı ayıran kapıya ulaştı ve aniden frene öyle sert bastı ki tökezledi. Geçemeyeceği için değil, beni parçalara ayırma arzusuyla unutmuş gibi görüldüğü bir şeydi bu. Ama durmak onun fikri değildi.

Şu anda etrafında dolaşan tanrıyı göremiyordum ama görmeme de gerek yoktu. Öfke çılgınlıkları ve iki büklüm olmuş, çırpınan dev fazlasıyla yeterliydi. Ve sonra kapı sustu, dünyalar arasında sert bir bariyer oluşturdu.

Aeslinn benimle dövüşmek isteyebilirdi ama Zeus'un başka planları varmış gibi görünüyordu.

"Güzel elbise," dedi, kocaman yüzün ani sakinliği kıvranan vücutla tam bir tezat oluşturunuyordu.

Üzerimdeki parlak gümüş savaş elbisesine baktım, başka bir yerde olsa tamamen abartılı görünürdü. Burada, tam oturmuş gibiydi. Tekrar yukarı baktım. "Teşekkürler. Bunu giymek için başka bir şansım olup olmayacağını bilmiyordum."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Zeus ve gerçekten de sesi öyle geliyordu. "İki olasılık vardı: Mektubu okudun ve şartları tartışmak için buradasın ya da okumadın ve beni yenmek için boşuna geldin. Ben ilkini tercih ettim."

"Bir şeyi unutuyorsun. Mektubu okudum ve hala buradayım."
_"

Bir vampir köprünün kenarından sürünerek geri geldi ve bir bıçak fırlattı. Ben bilinçli olarak söylemeden önce kırbaç bıçağı yakaladı ve ona geri fırlattı, normalde bunun bir önemi olmazdı. Bir bebek de dahil olmak üzere herhangi bir vampir, çelik kenarlı bir silahın açtığı yarayı saniyeler içinde iyileştirebilirdi. Ama bu seferki insanlık dışı bir güçle fırlatılmıştı ve boynuna isabet etti, boynunu ortadan ikiye böldü ve karın üzerine bir kan sıçramasına yol açtı.

"-Seni yenmek için."

"Ah, kabadayılık." Büyük baş eğildi. "Türümüzün ortak bir zayıflığı-"

"Ben senin türünden değilim."

"Ve yine de, gücümüzün daha önce olmadığı gibi seni halelediğini görüyorum. O halde benden çaldığınız yaratık için bir kullanım alanı keşfettiğinizi varsayabilir miyim?"

"Yarı tanrı mı demek istiyorsun?"

Kocaman dudaklar büzüldü. "O kadar yüce bir şey değil. Daha çok deney diyelim-" "Tanrısal gücü sızdırmak için mi tasarlandı? Sen ne yapıyordun? Kovalıyordum

Tanrı'nın kanının bir parçasıyla herkesi aşağı indirip onları yetiştirerek kendinize daha iyi donörler bulabilir misiniz?"

Belli belirsiz şaşırmış görünüyordu. "Bu büyük bir sıçramaydı."

"Pek sayılmaz. Yaşamak için başkalarının yaşam gücünü emen insanların etrafında büyüdüm. Donörlerine kan domuzu diyorlar. Ama senin kana ihtiyacın yok, değil mi? Buna ihtiyacın var." Kırbacımı yere vurdum ve taşları yiyen siyah bir yanık izi bıraktım.

Kasıtlı olarak kışkırtıcıydı ama yemi yutmadı. "Sen de öyle. Ancak ödünç aldığınız güç benimkinden çok daha önce tükenecek."

"Son zamanlarda aradığın gücün sana göre olmaması dışında. O kadar ihtiyacın olsaydı, bu kadar uzun süre dayanamazdın. Ya da yıllar önce Nimue'nin peşinden giderdin."

"Gördüğüm kadarıyla annen kadar zekisin."

"Ama siz onun peşinden gitmediniz. Onun yerine yüzlerce yıl boyunca kendi kan domuzları versiyonunuzu kullandınız. Onları yetiştirdiniz, daha güçlü hale getirdiniz, halkınızın geride bıraktığı o unutulmuş soylardan daha fazla avladınız."

"Yakın zamana kadar. Birdenbire bu yeterli gelmemeye başladı. Ne değişti?"

Ama bu sefer bir cevap alamadım. "Evet, annen her zaman oldukça zekiydi," diye düşündü. "Her ne kadar yeteneklerini kötü kullansa da ve baban _."

"Babam hakkında ne biliyorsun?"

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz aptal olduğum için kendime lanet ettim. Beni ele geçirmesine izin vermemeliydim. *Onu* yemlemem gerekiyordu.

En azından kapıyı açmasını ve buraya gelmesini sağlayacak kadar. Sonunda kaldırımda bir leke olmak için iyi bir yoldu ama elimdeki tek şans buydu. Ama duygularım şu anda her yerdeydi ve her zaman sağduyuya cevap vermiyordu.

"Görünüşe göre senden daha fazla," dedi Zeus, ben daha dengemi bulamadan. "Baban ve ben Faerie'deyken konuşmak için bolca zamanımız oldu."

"O bir *kağıt ağırlığı*nda-"

"Evet, bana tutsak bir seyirci veriyor."

İçimden saf, kör edici bir öfke dalgasının aktığını hissettim. "Yalan söylüyorsun! O seninle konuşmazdı!"

Kocaman omuzlarını silktili. "Pek konuşmadı. Bu beni şaşırttı; çoğu hayalet oldukça konuşkan olma eğilimindedir. Ama tepkileri bana çok şey anlattı. Diğerlerine gelince... aramızdaki tek Kahin'in sen olduğunu düşünmüyordun herhalde?"

Beni geçmişe götürdü, götürmemesi gerektiği halde. Piçin çoğu çalıntı yüzlerce hediyesi vardı. "Sen de onlardan birini yedin mi?"

Kocaman bir kaş kalktı. "Hayır, ben bu özel yetenekle doğdum. Eski Pythia'nın mektubunu açtığını da bu şekilde gördüm-"

"Tabii bunu onun aklına sen sokmadıysan! Hepsini-"

"Kendine bunu mu söylüyordun?" diye sordu şaşırılmış bir sesle. "Oh, hayır, hayır, bu olmaz. Okuduğunda gözlerini gördüm; yankılandığını gördüm. Yüzünü kurtarmak, buraya geri dönmek ve bir sıçrama yapmak istemeni anlıyorum, ama bu hiç işe yaramayacak."

"Sen kim oluyorsun da bana bunu söylüyorsun?"

"Seni önemsiyor gibi görünen tek kişi sensin. Halkın senin onlar için ölmenden, kaçınılmaz olanı biraz daha ertelemek için seni kullanmaktan mutlu. Çok kısa ömürleri var; belki de bunun yeterli olacağını düşünüyorlar. Ama ben potansiyel görüyorum-"

Köprünün yanından rastgele bir vampir çılgılık atarak bana doğru koşmaya başladı. Onu oraya geri gönderdim, kırbacımın az önce yaktığı bacağı olmadan. Ve arkamdan o kadar hızlı gelen başka bir bulanıklık vardı ki neredeyse onu görmüyordum.

Aslında onu görmedim. Vampirin arkamda bir şeye baktığını gördüm ve tam zamanında dönerek arkasından gelen duman bulutlarının dağılışını izledim. Kırbacım onu yakaladığında o da köprünün üzerindeydi ama suyun içinde değildi. Vampirler çoktan sırlıslık olmuş bedenlerini aşağıdaki donmuş kıyıya taşımaya başlamışlardı ve ben onunla iki kez savaşmak zorunda kalmak istemiyordum.

Ben de bir elimi uzatıp onu düşüşünün yarısında yakaladım ve Pythian gücünü kullanarak onu büyük bir çam ağacının dibine bağladım. Ve ancak o zaman Mircea'nın eski tanıdığı Gabriella'yı tanıdım, o anda kontes gibi görünmüyordu, siyah saçları her yerdeydi ve güzel yüzü hırıltıya dönüşmüştü.

Ama bağları koparamayacağını bir süre sonra fark etti. Bu yüzden vampir gücünü kullanarak onları ağacın kalbine doğru sürükledi ve diğer taraftan dışarı çıkardı; burada derhal daraldılar ve onu sendeleyerek suya bıraktılar. Bir an sonra da kesik ağaç kafasının üzerine düştü.

Zeus içini çekti, yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirdi. "İyi bir yardım bulmak zor," dedim.

"Gerçekten de öyle." İri gözler tekrar bana döndü. "İşte bu yüzden seni tercih ederim. Ve sen beni tercih ederdin. Ailenin yapamadığını ben senin için yapabilirim-"

"Onları bu işe karıştırma!"

"Neden?" Şimdi sesi meydan okumayla çınlıyordu. "Seni dışarıda bırakmadılar, değil mi? Seni olayın ortasına bıraktılar, sonra da hemen terk ettiler-"

"Onlar *öldü*-"

"Evet, bilerek-" "-
dünyayı kurtarmak
için!"

Şimdi sabırsız görünüyordu. "Planın bu olmadığını biliyorsun Cassie. Annen hükmetmek istedi - bir kısmını değil, hepsini. Kumar oynadı ve kaybetti ama bunu kabullenemedi-"

"*Seni sürgüne gönderdi.*"

"Ancak bu süreçte kendini o kadar çok tüketti ki bir zamanlar avladığı iblislerden saklanmak zorunda kaldı. Beslenemediği için gücünü geri kazanamadı ve yıllar ona ağır geldi. Sonunda açlıktan ölmeye başladı-"

"Bunların hepsini biliyorum!"

Kendimi kontrol etmeye çalışıyordum, gerçekten çalışıyordum ama ağzım otomatik pilota bağlanmış gibiydi. İçimde kopan duygu fırtınasını daha önce hiç hissetmemiştim, aynı anda bu kadar çok şey *hissedebileceğimi* hiç düşünmemiştim: dizlerimi titreten bir korku, ama bunu bastırarak kadar da öfke, çünkü onun *yanmasını* istiyordum; umutsuzluk, çünkü bunun ne kadar imkânsız olduğunu biliyordum; özlem, muhtemelen bir daha asla göremeyeceğim arkadaşlarım ve sevgililerim için.

Bir de ailem vardı.

Bu konudan çok uzak durdum ama bir şey fark etmedi. İçimde bir kasırga vardı ve Gertie'nin mektubunu okuduğumdan beri de öyleydi. Kendime olan hakimiyetim bir tsunamiyle karşı karşıya kalan bir baraj gibi hissettiriyordu; er ya da geç bir şeyler olacaktı.

Ama şimdi değil! Kendime
söyledim. Henüz değil!

"Sonunda, kılık değiştirip Pythian Sarayı'na gidecek kadar umutsuzluğa kapıldı," diye devam etti Zeus acımasızca. "Oradaki enerjiyle beslenmek için - susuzluğunu giderecek kadar derin olan tek kuyu. Ama Apollo'nun gücü bu kadar kolay tüketilebilecek bir iblis lordu değildi. Onu sıkı bir tasma üzerinde tutuyordu ve o da

artık onun üstesinden gelecek ve tamamını kendine mal edecek kadar güçlü değildi.

"Ama bu onun var olmaya ve komplo kurmaya devam etmesini sağladı ve oradayken başka bir komplocuyla tanıştı, değil mi? Babanla. Zaman içinde Stuart çağına yaptığı bir yolculuktan yeni dönmüştü ve orada günün Pythia'sı tarafından yakalanmıştı - sanırım adı Ignes'ti?"

Körlemesine başımı salladım. Duygu dalgalarının arasında boğulmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Ve sonunda o da bir şeyler hissediyor gibi görünüyordu. Kocaman yüzü canlanmış, iri gözleri parlamış ve yüksek bedeni benim seviyeme yaklaşabilmek için bir dizinin üzerine çökmüştü.

Ama yeterince yakın olmadığını tahmin ettim. Bir sonraki an, tekrar normal boyutuna küçüldü, insan standartlarına göre basketbol oyuncusu uzunluğunda, ancak alter egosuna kıyasla küçücük kaldı. Kapının karşı tarafına doğru ilerledi ve aramızda sadece on metre kalana kadar kendi adımlarımın onu taklit ettiğini fark ettim.

Kralın bedeni dönüşüm sırasında giysilerini yırtmıştı ve saçları sanki bir süredir taramak için durmamış gibi keçeleşmiş ve birbirine karışmıştı. Ayrıca yorgun ve cılız görünüyordu, sanki bir tanrıyı taşımak onun kapasitesinin ötesinde bir yük haline gelmişti - özellikle de bu tanrıyı. Ama gözleri gümüş ateşiydi ve o kadar parlak yanıyordu ki onlara zar zor bakabildim.

"Artık gerçeği biliyorsun," dedi Zeus, sesi baştan çıkarıcı bir fısıltıya dönmüştü. "Okuduğun anda bunu iliklerinde hissettin-"

"Hayır-"

"Ama sen yaptın. Ve yüzünde gördüğüm şey şaşkınlık değildi. Başka pek çok şey vardı - istifa, hayal kırıklığı, acı - ama şaşkınlık değildi. Zaten şüpheleniyordunuz; nasıl şüphelenmezsiniz? Gizlilik, yalanlar, sanki saklayacak bir şeyleri varmış gibi-"

"Kesin şunu!"

"Neden? Gerçekle yüzleşmekten bu kadar mı korkuyorsun? Hadi ama Cassie, sen bir zaman yolcususun; babanla tamamen farklı bir çağda tanıştın. Oraya herhangi bir yerden gelmiş olabileceği hiç aklına gelmedi mi? Herhangi bir yerden?"

"Ya da herhangi bir zaman."

O zaman cevap vermedim. Düşüncelerime odaklanamıyordum. Zeus'un bunu yapacağını, onu durdurma şansı olan tek kişiyi bile kandırmaya çalışacağını biliyordum ve hazırlıklı olduğumu düşünmüştüm. Ama o mektuptan beri sadece içerdiği bilgilerle değil, ima ettiği şeylerle de sarsılıyordum.

Ve hala öyleymişim gibi görünüyordu.

"Baban insandı, evet," diye acımasızca devam etti. "Ama onu bulduğun çağdan değil, hatta senin çağından bile değil. Uzun yıllar sonrasında, halkım Dünya'yı bir kez daha yönetmek için geri döndükten sonra geldi."

"Beni durdurmak için geri geldi ve bunun için öldü. "Asıl soru, sen durduracak mısın?"

Bölüm Kırk Beş

Körü körüne Zeus'a baktım, hiçbirini ifade edemediğim binlerce şey hissediyordum. Arkasına baktı ve bir an için onu gerçekten görebildim. Aeslinn'i değil, bu gösteriyi gerçekten yöneten adamı, perdenin arkasındaki adamı.

Bir kez daha görünüşünü değiştirmişti. Yakın kesilmiş Edward dönemi saç kesimi ya da uzun, akan altın rengi bukleler yerine, bu kez kırılmış buklelerle dolu bir kafaya sahipti. Üç parçalı bir takım elbise ya da göz kamaştırıcı parlaklıkta bir zırh yerine, üzerinde eski Yunan'a özgü koyu mor renkte, dökümlü sade bir giysi vardı. Ama gözler ... gözler aynıydı. Rengi yeniden tanımlayacak kadar mavi, o kadar sıcak, o kadar nazik ve o kadar içtendi ki bir an için neredeyse içinde kaybolacaktım.

Sonra başımı salladım ve eğer varsa büyü bozuldu. Tekrar yukarı baktım ve kendi gözlerim sertti. "Eğer mecbur kalırsam."

Öfkeyle iç çekti. "Ve bu ne büyük bir kayıp olurdu; aptalca bir kayıp. Kehanetleri okudun; bunun nasıl biteceğini biliyorsun." Birden bizi ayıran demir kafesi tuttu, onu salladı ve beni ürküttü. "Ama öyle olmak zorunda değil."

"Ve burada bana her şeyi daha iyi hale getirebileceğini mi söylüyorsun?" Sesimi zar zor tanıyarak hırıldadım.

"Hayır, işte o zaman biraz daha tartışırız, ta ki sen gerçeği anlayana kadar. Daha önce de insanlarla uğraştım; nasıl düşündüklerini biliyorum-"

"Ben de insan değilim!"

"Hayır," diye kabul etti. "Sen değilsin. Ailen seni iki arada bir derede bıraktı, değil mi? Tam olarak bir şey ya da diğeri değil. Bu zor; biliyorum-"

"Hiçbir şey bilmiyorsun!"

"Bizimle birlikte yönetebileceğinizi biliyorum; ne de olsa biz de sizin halkınız. Ama bunun yerine, yanlış tarafta savaşıyor ve her şeyi olması gerekenden çok daha zor hale getiriyorsun. Kabul et Cassie: dönüşümüz

bir potansiyel değil. Varlığınız bunu kanıtıyor. Geri dönmeyeceğiz; zaten döndük. Gelecekte belki, ama bu onu daha az gerçek yapmaz-" "Gelecek değiştirilebilir!" Az önce bunun kanıtını kendi gözleriyle. Ve kaynayan bir zaman fırtınasının kendini yeniden biçimlendirmesinin görüntüsü
Çöl çabuk unutacağım bir şey değildi.

"Ama sonuç değil," dedi Zeus, sesi düzdü. "Nihai hedefimize giden pek çok yol var ama hepsi aynı yerde bitiyor. Dünyayı bir kez daha yönetmek için geri dönüyoruz-"

"Onu yok etmek için demek istiyorsun!"

"Görünüşe göre yeterince değil." Sesi keskin bir hal aldı. "Büyü topluluğunda bazılarını özledik, *onu* özledik. Biz liderler ve büyük güçler arıyorduk, çöp adamlar değil-"

"Babam ... büyük bir büyücüydü," diye soluk soluğa kaldım, öfkemden nefes almakta zorlanıyordum.

"O bir *çöpçüydü. Hiçbir şey değildi.* Ve bu nedenle, daha güçlü büyücüler başarısız olduğunda bizi atlattı. Diğer haşaratlarla birlikte çöle doğru kaydı. Büyülerini bir araya getirdikleri ve onu zamanda geriye göndermek için eski, yasak büyüler kullandıkları, tarihi değiştirmeye çalıştıkları yer. Bizim hakkımız olanı bizden esirgemek için-"

"Bunların hiçbiri senin hakkın değil!"

"Tam tersine." Mavi gözleri şimdi ikiz safir kadar sertti. "Sizi bulduğumuzda vahşiydiniz; hayvandan biraz daha fazlasıydınız. Dünyanın dört bir yanında bizi hatırlıyorlar, farklı isimlerle ama *hatırlıyorlar*. Elbette hatırlıyorlar - biz olmasaydık hala toprağı eşeliyor olacaktı! Peki bunun karşılığında ne aldık? Övgü mü? Minnettarlık mı? İbadet mi?"

"Onları *köleleştirdiniz* ve öldürdünüz-"

"Biz gelmeden çok önce birbirlerini köleleştiriyor ve öldürüyorlardı! En azından biz onlara bunun için bir şey verdik! Peki karşılığında bize ne verdiler? İsyan, meydan okuma, ihanet. En önemlisi de senin o piç babandan geldi. Ama o ve onun küçük grubu, çölde
-Neyi değiştireceklerini bilmiyorlardı, değil mi? Neyin nerede yanlış gittiğini bilmiyorlardı. Liderleri de bunu onlara söyleyemeyecek kadar ölüydü."

Cevap vermedim, sadece başım döndüğü için değil. Ama arkasındaki bir hareket gözüme çarpmıştı. Ama bu o değildi.

Bu sefer vampirler.

Bu feylerdi, hâlâ mesafeliydiler ama yaklaşıyorlardı. Kralları normal boyutlarına döndüğü için korkularını yenmiş görünüyorlardı ama yine de ona tuhaf tuhaf bakıyorlardı. Belki de az önce onun ürkütücü bir şeye dönüştüğünü gördükleri içindir.

Ya da belki başka birini görebildikleri için -Aeslinn'i değil, ona binen yarattığı-.

Zeus'un kendi imgesini sadece bana yansıttığını ya da benim durugörüm sayesinde onun gerçek benliğinin parıltılarını algıladığımı düşünmüştüm. Ama eğer öyleyse, feyler de durugörü sahibi olmalıydı. Yüzlerindeki huşu, şaşkınlık ve *tapınmayı* görmek midemi bulandırdı.

O sadece bir erkek! Çığlık atasım geldi. Ve iyi bir çığlık değil. Senden daha fazla gücü var; hepsi bu. Bu onu daha iyi yapmaz!

Ama onlar için öyle olduğu açıktı.

Onlar ona hürmetle bakarken, tanrıları benimle konuşmayı bitirir bitirmez öldüğümü açıkça söyleyen bakışlar alıyordum. Oysa ben onları özgür bırakmaya çalışırken, onları köleleştiren oydu. Bu hiç mantıklı değildi.

Ya da belki de öyleydi.

Pritkin bir keresinde bana "Kaos insanları korkutur" demişti. Çelikten daha hafif olan ama sizi gafil avladığında cehennem gibi yakan o lanet olası tahta alıştırma kılıçlarıyla dövüşüyorduk. Savunmamı aşip kıcıma bir şaplak atmış, beni tökezletmiş ama yere düşmeden yakalamıştı.

Karşılığında bacaklarını altından çekmiştim ve bu da kaşlarımın kalkmasına neden olmuştu. Hızla daha da sertleşen sert bir bedenine üzerine düştüğüm için bunu yakından ve bizzat gördüm. Fark ettiğimi belli etmek için biraz kıpırdandım ve o da dizini kalçalarımın arasına koyup gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla bizi ters çevirdi.

"Öte yandan, sürprizleri severim."

"Öyle mi?" Bir dakika boyunca aptalca mücadele ettim. O kadar güçlüydü ki bu çok saçmaydı. Onu yenmemin tek yolu Pythian gücünü kullanmaktı ki bu da hile sayılırdı. Ve bu cazip olsa da, beni fazladan iki mil koşturmasına değmezdi.

Ayrıca, içinde bulunmak için çok da rahatsız edici bir durum değildi. Bir süre sonra şehvetli bir şekilde gerindim ve gözlerinin değişmesini izledim. Ama avantajını kullanmamıştı, çünkü anlatmak istediği bir şey vardı.

"İki tür insan vardır: değişimden hoşlananlar, değişimi memnuniyetle karşılayanlar, değişimden heyecan duyanlar-"

"Ne kadar heyecanlı?" Nefes aldım ve karşılığında sert bir bakışla karşılaştım.

"-ve ondan nefret edenler ve korkanlar. İkinciler bundan kaçınmak için her şeyi yapar, her şeye katlanırlar. Şunu ya da bunu neden yaptıklarına dair bahaneler uyduracaklardır, bazıları saçma olsa da. Ama gerçek şu ki, tanıdık zincirleri uçsuz bucaksız, dehşet verici bilinmezliğe ve senaryosu henüz yazılmamış bir geleceğe tercih ederler."

Büyü topluluğunda karşı karşıya olduğumuz şeyi inkar eden bazı gruplar hakkında konuşuyorduk. Yaptığımız savaşların büyük ölçüde zamanın başka bir yerinde veya başka bir dünyada gerçekleşmiş olması, Çember'in dayattığı ve gerekli olmadığını düşündükleri kısıtlamalar nedeniyle birçok insanı kızdırmıştı. Ama ben aynı prensibin burada da geçerli olduğunu düşündüm.

Feyler öngöremedikleri bir geleceği riske atmaktansa Aeslinn ve efendisini uçurumdan aşağıya kadar takip ederlerdi. Çok çok daha iyi olma şansı olsa bile! Elbette daha kötü de olabilirdi ama nasıl olacağını göremedim. Faerie'de en tepeye çıksalar bile, bunun tamamen tanrıların acısına bağlı olduğunu bilmeleri gerekirdi. Herhangi bir güce sahip olan tek kişi o olduğu için, istediği zaman halıyı altlarından çekebilirdi.

Yine de zincirlerini tercih ettiler.

Tanrı'nın eli sarsıldı, kafesi tekrar sallayacak kadar sertti. Bir an için bile olsa dikkatimin dağılmasından hoşlanmamış gibiydi. Tekrar ona baktım ve aniden artık kiminle konuştuğumdan emin olamadım.

Zeus'un yüzüydü ama Aeslinn'in nefret dolu ifadesiydi. Sadece ikisi değişkendi, akışkandı, sanki aynı anda aynı alanda var olmaya çalışıyormuş gibi birbirlerinin içine girip çıkıyorlardı. Öyle olduklarını tahmin ediyordum ama bu, durumu daha az rahatsız edici hale getirmiyordu.

"Babanla neden ilk kez Parlamento'nun altındaki o rutubetli zindanda karşılaştığını biliyor musun?" Zeus aniden sordu ve dikkatimi tekrar ona odakladı.

"Hayır."

"O ve müttefikleri, annenizin hain büyüünü desteklediği için dünyanın çöküşünden Çember'i sorumlu tuttu. İşini düzgün yapamayacak ve bizi dışarıda tutamayacak kadar zayıflamış ya da yozlaşmış olması gerektiğini düşündüler. Bu nedenle baban, Çember'in gücünü pekiştirdiği bir zamana geri dönerek onu bozmaya çalıştı. O ve komplocu arkadaşları, komploya destek veren kralı öldürerek komplonun parçalanmasına neden olacaklarını ve yükü taşımaya yardımcı olması için daha fazla büyülü grup getirmek zorunda kalacaklarını umuyorlardı. Böylece içlerinden biri düşerse, diğerleri boşluğu doldurabilirdi."

"Sen bir zaman yolcusu değilsin," diye araya girdim. "Tüm bunları görmedin."

Tahmin ediyorsun!"

Zeus bunu inkâr etme zahmetine girmedim. "Bazılarını gördüm ve babanın tepkileri de gerisini doğruladı. İnsanlarla aram iyidir Cassie; dikkatimi veririm. Şu anda ne kadar acı çektiğini de bu sayede biliyorum."

"Ben-"

"Ailenin yaptığı kötüydü, değil mi?" diye sordu benim üzerimden konuşarak. "Ortak düşmanlarını yenmek için bir araya gelmemek, bu yeterince adil bir şeydi. Ama bir *çocuk* sahibi olmak. Başından beri lanetledikleri bir çocuk."

"Yapmadılar-"

"Oh, ama onlar yaptı. Bu savaşı kazanamayacaksınız, ama tartışmanın iyiliği için, diyelim ki kazandınız. Her şey bir şekilde yerli yerine oturuyor ve zafer kazanıyorsunuz. Arkadaşların kutlama yaparken, büyülü dünya sevinç çığlıkları atarken sana ne olacak? Sen de bir peri masalı sonunu hak etmiyor musun?"

"Ve onu bana mı vereceksin?"

"Yapabilirim. Bu bir anlaşmaya varıp varamayacağımıza bağlı. Ve bana nasıl güvenilebileceğini sormadan önce, seni buraya yalnız ölmen için göndermediğimi belirtebilir miyim? Ya da annenin yaptığı gibi iblis yüksek konseyini savaşa senin tarafında girmeye ikna etmek için seni kullanmadım. Ama bu senin tarafın değildi, değil mi?"

"Kesin şunu!"

"O yaptı. Seni bize karşı bir silah olarak kullanmak için doğumunu planladı mı bilmiyorum ama kesinlikle bu fırsattan yararlandı, değil mi? Onu hor gören iblisleri, kızının korkunç tanrılarla savaşmasına yardım etmeye ikna etmek için." Sesi artık alçak sesle alay ediyordu ve ben

Bu yüzden ondan nefret ediyordum. Ama söyledikleri uyuyordu; uymasından çok korkuyordum. "Onlar dikkat dağıtacak, büyük Ares'i tüketmesine ve böylece tam gücüne dönmesine izin vereceklerdi. Ona hepimize karşı gecikmiş bir zafer kazandıracak ve sana olan maliyetini boş ver-"

"O yapmadı!"

"İkimiz de onun yaptığını biliyoruz." Ses artık acımasızdı, çekiç darbeleri gibi üzerime geliyordu. "İblisler ona asla yardım etmezdi ama Ares'in dikkatini bir anlığına bile olsa çekebilecek kadar tehlikeli tek güç onlardı. O ana ihtiyacı vardı ve dolayısıyla sana da ihtiyacı vardı."

"Dur."

"Ama sonunda Antonio ebeveynlerinin ruhlarını Faerie'ye götürerek planlarını bozdu ve sen de Ares'i tek başına yendin. Ama ailen bunu bilemezdi, değil mi?" Başını merakla eğdi. "Söyle bana, geçmişte onları ziyaret ettiğinde sana düşkün görünüyorlar mıydı? Yoksa biraz suçlu muydular? Özellikle de baban; ne de olsa insan kalbi daha kolay kırılır. Son bir zafer şansı için yaptıklarından utanmış görünüyor muydu?"

O zaman cevap vermedim.

İstesem de yapamazdım.

Çünkü onları görmek için geri dönmüştüm. Zeus'un bunu nasıl bildiğini bilmiyordum; belki başka bir tahmin. Ya da belki de herkes böyle yapardı, sorularla dolu ama cevapsız. Ve ben onlardan hiçbir cevap alamamıştım. Ne beklediğimi bilmiyordum ama özellikle annemden gördüğüm soğuk karşılama hiç de öyle değildi. Ve babam ... gergin, dengesiz ve evet, utanmış gibi davranıyordu. O zaman bunu fark etmemiştim ama geriye dönüp baktığımda, davranışlarına mükemmel bir şekilde uyduğunu gördüm.

Ve başka hiçbir şey yapmadı.

"Düşünsene," dedi Zeus, sesi artık bir fısıltıdan biraz daha fazlaydı. "Bir çocuğa, tatlı bir kız çocuğuna sahip olmak, onu göğsünde emzirmek ve her gece onu sallayarak uyutmak ve tüm bunlar olurken ona ihanet etmeyi planlıyorsun." İrkildim; elimde değildi ve tabii ki o da bunu gördü. "Oh, bu kelimeyi sevmedin mi? Peki, hangisini tercih ederdin?"

"Bunların hiçbirini tercih etmezdim!" Bir noktada kalçalarımın üzerine çöktüğümü fark ettim, altın kırbaç tükürüyor ve püskürüyordu

ayaklarımın dibinde yere vuruyordu. Taşları oyuyordu ama umurumda değildi. Her kelime içimde bir bıçak saplanıyormuş gibi hissederken herhangi bir şeyi umursamak zordu.

"Özür dilerim ama seni kurtarmak istiyorsak acı gerçekler gerekli ve ben seni kurtaracağım Cassie. Yapmak zorunda değilim; bunu kendi başıma bitirebilirim, ama yine de ...

"Çok az kişinin başarabildiği bir şeyi başardın ve beni etkiledin. Neredeyse tek başına bir savaş yürüttün ve iki kıdemli tanrıyı yok ettin. Böyle bir şeye kalkışmaya cesaret eden son kişi Herakles'ti ve ben onu tanrılığa yükselttim. Aynı şeyi senin için de yapabilir, yanımda hak ettiğin yeri almanı sağlayabilirim.

"Ya da bu aptalca savaşa devam edebilirsin, başarılı olsan bile sadece kendi sonunu hazırlamış olursun. Eğer dönüşümü engellersen, babanın tehlikeli büyülerle hayatını riske atması ve zamanın ipini elinden kaçırmaması için hiçbir sebep kalmayacak. Asla geri dönemeyecek, annenle tanışamayacak, asla bir kız çocuğu doğuramayacak. Ve sen. . . sevgili Cassie . . . asla doğmayacaksın."

Hıçkırığa benzemeyen bir ses çıkardım ve o da hafifçe gülümsedi. "Bu korkunç bir muamma, değil mi? Kaybedersen yok olursun, güçlerinin nereden geldiğini unutan diğerleriyle birlikte tarihin çöplüğündeki bir başka yarı tanrı olursun. Kazanırsan kendini yok edersin. Ölmezsiniz, böylece diğerleri sizi hatırlayıp yasını tutabilir, ama tamamen *silinirsiniz*. Zaman senin etrafında yeniden şekillenecek ve yeni bir gelecek doğacak ama sen onun içinde olmayacaksın. Arkadaşlarınız fedakârlığınızı bilmeyecek; sevgilileriniz kucaklayışınızı hatırlamayacak. Sanki hiç var olmamışsınız gibi olacak. Sadece zaman çizelgesinde bir kırpıntı, bir tanrıçanın son şakası ..."

Sesi kesildi ve ben gözyaşlarımı kırptırarak uzaklaştırdım, ancak diğerleri hemen onların yerini aldı. Yüzümden aşağı akıyorlardı, muhtemelen bir süredir akıyorlardı çünkü altımdaki toprağı fark etmişler ve karı eritmişlerdi. Ama duracak gibi değildim. Resmen ayaklarının dibinde diz çökmüştüm ama bu konuda da bir şey yapamıyordum; acı felç ediyordu.

Kapının açıldığını, eski, paslı metalin gümbürtüsünü ve gıcirtısını duydum ve bir an sonra onun önümde diz çöktüğünü ve sıcak kollarının beni sardığını hissettim.

"Bu kadarı hak etmiyorsun," dedi, sesi bir kez daha nazikleşmişti. "Bu savaşı kazanamazsın ama *hayatta kalabilirsin*. Seni yükseltebilirim,

seni zamanın yıkıcı kucağından koruyabilirim. Çok sevdiğiniz insanları bile hak ettikleri kaderlerinden koruyabilirim. Ne de olsa onları istemiyoruz; amacımız asla onlar olmadı. Ve istediğimiz iblisler... onlar sizin insanlarınızı avlıyorlar, değil mi? Onlara karşı yürüttüğümüz kampanya nihayetinde size de yardımcı olacak, hepinize.

"Benimle savaşırsan, bu dünyaya ne yapacağımı biliyorsun.

"Bana yardım edersen onu ve kendini kurtarabilirsin." Başımı kaldırdım ve yüzünde tamamen Zeus vardı, artık Aeslinn'den hiçbir şey görünmüyordu. "Yaşamak istemek yanlış değil Cassie," dedi nazikçe. "Yaşamak, sevmek ve mutlu olmak. İçinde bırakıldığın bu imkânsız durumda buna ne kadar sık izin verildi? Sanırım pek değil. Ama senin kaderini ve bu dünyanın kaderini yeniden yaratabiliriz. Birlikte harikalar yaratabiliriz. Tek yapman gereken bana birazcık güvenmek. Bunu yapabilir misin? Bana güvenebilir misin, sadece bu seferlik?"

O mavi gözlere baktım ve bir anlığına ona güvendim. Orada samimiyetten başka bir şey yoktu; sevgiden başka bir şey yoktu. Bana gönderdiği ilk imgelemde yaşadığım o duygu sel gibi geri geldi ve dünyada istediğim tüm neşe, kabul ve huzur buydu. Bir an orada öylece kaldım, karda diz çökmüş, sarhoş olmuştum.

Ve sonra onu ittim.

"*Karını* yedin," dedim ve köprünün ucuna doğru kaydım. "*Şimdi!*"

Bölüm Kırk Altı

Yeterince geriye gitmemiştim ki birden köprünün üzerinde devasa bir kütüphane belirdi. Ona eşlik eden ve beni boğmakla tehdit eden devasa toz dalgasının önünden çekilmek için tekrar yer değiştirdim. Sonra bir an durdum ve bakakaldım.

Pisidya kütüphanesini daha önce hiç dışarıdan görmemiştim ama kum rengindeki devasa bina Delphi'deki orijinal evine mükemmel uyum sağlardı. Klasik bir Yunan tapınağı gibi dikdörtgen şeklindeydi, sadece bir kubbesi vardı - tüm o vitrinlerin oturduğu rotunda üzerinde, diye tahmin ettim. Ayrıca, antik Pythias'a benzeyen altı devasa heykelin desteklediği geniş bir revakı vardı, vücutları chiton ve mantolarla örtülmüştü ve yüzleri sanki bu tür şeyler her gün oluyormuş gibi dingindi.

Ancak ana binanın zarif simetrisi, bir örümceğin bacakları gibi çılgın açılarla yönelen bir grup ekstra kanat tarafından bozulmuştu. Bunların, yeraltına indikten ve artık estetik konusunda endişelenmeye gerek kalmadıktan sonraki dönemin kalıntıları olduğunu düşündüm. Ama artık açıktaydılar ve çevredeki yamaçlara yayılan, nehri tıkayan ve merkezi tapınağın mantığa meydan okurcasına her şeyin üzerinde oturmaya devam ettiği köprüyü tamamen kaplayan muazzam bir karmaşa bıraktılar.

Daha iyi görebilmek için portcullis'in tepesine çıktım, sonra yerçekimi sonunda kütüphaneyi ele geçirdiğinde neredeyse düşüyordum. En yakın kanatlar, dağlarda yankılanan ve neredeyse fiziksel bir güçle bana geri dönen devasa *craaaack*'larla koptu ve içindikiler aşağıdaki nehre döküldü. Moloz ve güzel heykellerden oluşan çağlayan, köprüden soluk bir dağ oluşturdu ve kalenin bulunduğu toprak parçasına da indi.

Ve sanki kütüphane fey dünyasına kusuyormuş gibi, büyük bir çağlayanın şu anda taşkapının içinden aktığı yer.

Ama gayzer molozdan yapılmamıştı. Ya da yeni dağın yamacından aşağı akan dökülmüş fiskiyelelerin suyundan bile yapılmamıştı.

tozun içinden çağlayanlar. Bunun yerine, rengârenk dalgalanma Adra'nın iblislerinden oluşan bir kitleden geliyordu; onlar da kapıdan içeri doğru savruluyor ve ilerlerken değişiyorlardı.

Fey'in gücü onları yakaladığında, onları ruhlardan canlı ete dönüştürdüğünde görebiliyordunuz. Feylerin dünyasında bedensiz ruhlar yoktu ve ibislere bu söylenmiş olsa da, bazılarının yere düşene kadar bunu anladığını sanmıyorum. Şok ve şaşkınlıkla başlarını kaldırıp aynı derecede şok olmuş feylere baktılar.

Bazıları yeni katılmış uzuvlarını, kanatlarını ve adını bilmediğim diğer uzantılarını incelemek için durakladığında, çok güzel olduklarını düşündüm. Belki de yarısı, iri kaslı vücutlarının üzerinden zırh gibi akan parlak renkli pullarla kaplıydı. Diğerlerinin kuşlar gibi parlak tüyleri vardı; bunlardan birinin kuyruğu kendisinden iki kat daha uzundu ve parlak lavanta tüylerinden oluşan bir köpükle son buluyordu. Birkaç tanesinin de ateş gibi yanan gözlerle etrafa bakan vahşi, kuşa benzer yüzleri vardı. Ve daha fazlası tarif edilemezdi - Dünya'daki her şeyden o kadar farklı yaratıklardı ki gördüklerimi algılayamıyordum.

Aklımı başımdan aldılar, sadece benimkini değil. Fey askerleri aniden zıplayan, sürünen ve taşların üzerinden onlara doğru uçan istilacı sürüye bir bakış attılar. Ve kaçtılar.

Ama başka biri yapmadı.

İblis sürüsü avlarının peşine düştü ve arkamdan gök gürültüsünü andıran bir çatırtı daha duydum. Döndüğümde kütüphanenin devasa kubbesinin bir devin zorla dışarı çıkmasıyla paramparça olduğunu gördüm. Kum renkli bloklar her yerde patladı, havaya bir toz dağı daha yayıldı ve kocaman, öfkeli bir yüz tüm bunların sebebini ararcasına etrafa baktı.

Devasa bir taş kafama doğru fırlamadan bir saniye önce onu buldum.

Nehir kıyısına doğru kaydım ve hiçbiri büyük bir arabadan daha küçük olmayan bir düzine rastgele kaya parçasını öfkeli fey kralına doğru uçurdum.

Başının arkasına isabet ederek sendelemesine ve benim de misillemeden kaçınmak için enkaz dağına doğru kaymak zorunda kalmama neden oldular. Bir moloz yağmuru başımızın üstünden geçti ve nehir kıyısına çarptı, duvarın devasa parçalarını altı metre derinliğe gömecek ve çevredeki ağaçları biçecek kadar sertti.

ağaçlar kütüklere kadar. Zeus artık benimle oynamıyordu ve saklambaç oynamak uzun süre işe yaramayacaktı.

Ama hem onu hem de Aeslinn'i adil bir dövüşte alt edemezdim, bu yüzden adil olmayan bir dövüşe ihtiyacım vardı. Şimdiye kadar bulmuş olmam gerekiyordu! *Haydi*, diye düşündüm, gökyüzüne bakarak. *Haydi*.

Ama orada hiçbir şey yoktu ya da belki de dönen toz bulutlarının arasından göremiyordum. Merkez üssüne bu kadar yakinken yoğun bir sis kadar kalındılar ve beni gizlemeye yardımcı oluyorlardı. Ama bir ciğer dolusu toprakla boğulurken ve neredeyse körken minnettar olmakta zorlanıyordum.

Ve sonra arkamdan yakalandım.

Kavrayan el, zırhıma pençe gibi inen şeyi tırmıklamaktan fazlasını yapamadan yer değiştirdim. Nefes nefese ve şaşkın bir halde dağın yamacının daha yukarisına indim, saldırının geldiğini görmemiştim. Görmeliydim de.

Çünkü altımdaki tozun içinden sendeleyerek çıkan şeyi gözden kaçırmak zordu.

Nispeten açık bir alana doğru çıkıntı yapan ve bu koşullar altında bana mümkün olduğunca iyi bir görüş sağlayan bir kaya rafına çıkmıştım. Yine de gözlerimden şüphe ettim. Çünkü bu ... bir vampir değildi.

Normalin üç katı büyüklüğünde ve şekilsizdi, vücudu kaslarla öylesine şişmişti ki, ben izlerken üzerindeki ince, sulandırılmış ipek pardösüyü yırtıp atmıştı. Biçimsiz ayakları ipek kaplı ayakkabılarının içinden fırlamış, elmas taklidi tokaları havada uçuşmuştu. Bir an önce diğerlerinden ayırt edilemeyen, kibar görünümlü parti konuklarından biri olan ve şimdi

Artık ne olduğunu bilmiyordum. Sadece kesik kırmızı gözleri, insanla başka bir şey arasında sıkışmış bir yüzü ve kocaman, kambur omurgasından çıkan bir dizi kemikli çıkıntısı vardı. Kan ve et parçaları, yaratığın yüzünden korkunç bir şekilde dışarı fırlayan uzun burnuna olduğu gibi sivri uçlara da yapışmıştı.

Bana bir yaratığı hatırlattı, ancak yaratıklar dönüşümlerini tamamlayıp saniyeler içinde şık, amaca yönelik yırtıcılara dönüşüyorlardı. Ama bu şey yarı yolda durmuş, havayı koklamak için korkunç, yarı dönüşmüş bir halde yakalanmıştı. Ayağa fırlayıp uçuşunun kenarından yukarı sıçramadan önce, hepsi bir göz kırpmaya ile diğeri arasında gerçekleşmişti.

Ve beni neredeyse bayıltacak kadar sert bir şekilde yere fırlattı.

Yüzümde sıcak, kokuşmuş bir nefes patlaması oldu ve yaratık boynuma saldırdığında giydiğim gorget beni koruduğu için dişlerin metale çarpma sesleri geldi. Tıpkı bir saniye sonra bağırsaklarımı deşmeye çalıştığında gövdemin üzerindeki pullar gibi. Ancak sağ kolumu kaplayan zırh daha az etkiliydi ya da belki de o çenelerin ezici gücü kapandığında sadece öyle hissettiriyordu.

Çığlık attım ve yaratık beni ileri geri kırbaçlamaya başladı, vücudumdan et ve kemik koparmaya çalışıyordu. Ta ki Enyo olarak bilinen Graeae bir anda ortaya çıkana, dönen tozların arasından intikam meleği gibi sıçrayıp bir ölüm perisi gibi çığlık atana kadar. Uzun, gri saçlarında birkaç ipek çiçek olsa da, onunla ilgili başka hiçbir şey aynı değildi.

Odamdaki pişmiş elma bebek yüzlü yaşlı kadın ortadan kaybolmuş, yerini kan revan içinde, dişleri ve gözleri eksiksiz bir şekilde tamamlanmış korkutucu bir savaşçı almıştı. İlki uzun ve sivri, ikincisi sarı ve kesikti ve her ikisi de ellerinin ucundaki dört inçlik pençeleri tamamlıyordu. Onun bu halini daha önce sadece birkaç kez görmüştüm ama hepsi de unutulmazdı.

Bu da farklı değildi, çünkü saldırganımın sırtına atladı, kaslı bacaklarını gövdesine doladı ve pençelerini şekilsiz kafasına gömmek için ilerledi.

Aynı şey onun da başına gelsin diye.

Fark etmediğim sivri bir kuyruk arkasına dolandı ve ben bir uyarıda bulunamadan onu yarım düzine kez bıçakladı. Sonra onu boynundan yakaladı, yaratığın sırtından kopardı ve vahşice dönen tozun içine fırlattı. Altımızdaki boş alanda bir yere çarptığını duydum.

Tekrar ayağa kalktığını duymadım.

Saldırgan bir hırıltıyla bana döndü ve sonra sıçradı, devasa gövdesi vahşi pençeler, dişler ve kırbaçlanan kanlı kuyruktan oluşan bir bulanıklıktan ibaretti. Ama Enyo bana yönümü bulmam için çok önemli bir an kazandırmıştı. Kırbacımı gövdesine sapladım ve sıcak bir kül fırtınası içinde parçalanışını izledim.

Boynuzları takırdayarak yere düştü, etinin kalıntıları soluk soluğa kalmış açık ağzıma uçtu ve bir düzine saldırgan daha dağın tepesine sıçradı.

Her tarafımdan. Aşağıdaki boş alana geçtim ve Enyo'yu yerde, kız kardeşlerinden biri olan Pemphredo'yu da onun üzerinde dururken buldum. Ve mutasyona uğramış vampirlerden oluşan bir orduya benzeyen şeyi savuşturmaya çalışıyordu.

Yarısı bir an sonra Pemphredo'nun düşmanlarına "kaza" yaptırma yeteneği sayesinde başlarına düşen çığın altında kaldı. Bizi kurtarmaya yetmedi ama dikkatimi dağıtarak bizi dışarı çıkarmamı sağladı ve nehir kıyısına, kırık parçalardan oluşan ormanın ortasına geri döndük. Solmakta olan ışıktaki büyük gölgeler oluşturuyorlardı ve Pemphredo'nun Enyo'yu tekrar bir tanesinin içine çekmesine yardım ettim.

Ancak saldırganlarımızdan birinin otostop çektiğini fark ettik.

Bu sefer darbeyi Pemphredo aldı, kız kardeşini bıraktı ve bana doğru fırlarken aramıza sıçradı ve gövdesinden tek, büyük bir pençe gibi görünen şeyin patlamasını dehşet içinde izledim.

"Pemphredo," diye fısıldadım ve sonra kırbacımı tekrar ortaya çıkardım ve lanet canavarın kafasını kestim.

Yaralı sağ kolum acıyla patlarken dudağımı ısırarak çığlık atmak zorunda kaldım. Muhtemelen bir dakika önce son saldırganıma karşı kullandığımda da aynı şeyi hissetmiştim ama fark edemeyecek kadar korkmuştum. Şimdi fark ettim.

Ama acı, sorunlarımın en küçüğüydü. Çünkü vampir kafasını kaybetmiş olmasına rağmen ölmemişti ve üzerimde kazık yoktu. Ceset bir hamle yaptı, boynunun kopmuş kütüğünden kan fışkırıyordu ve ben geri çekildim, ellerim donmuş nehir kıyısında odun, tahta, her türlü odun arıyordu.

Ve sadece akıntının kıyıya vurduğu, eski, gri ve avuçlarımda ufalanan bir parça buldum. Sonra devasa beden üzerimdeydi, elleri boynumu arıyordu. Sonra gevşeyip düştü, sırtından bir ormanın yarısı dışarı çıkmıştı, çünkü ağaç hattından bulabildiğim her gevşek tahta parçasını kaydırmıştım.

Canavarın ölü ağırlığından kurtulmak için savaştım, ittim, kaktım ve küfrettim. Ve sonra karda yatarken, nefes nefese, kanlar içinde ve acıdan kıvrılırken ve belki de on beş saniye sürdüğü için az önce olan her şeyi tamamen sindirememişken. Ve bu da

Enyo'nun beni kurtardığı zamandan bu zamana kadar, çünkü bu şeyler, her ne iseler, tanrısal olmayan bir hızdaydılar.

Ve iğrenç, bunun başsız bedeninden sızan ılık sıvı kara çarparak küçük bir buhar patlamasına neden oluyor.

Ya da belki başka bir şeydi.

Donup kaldım, yalan söylediğimi bilsem de kendime başsız cesedin içinde gerçekleşen hareketin rastgele ölüm sancıları olduğunu söylemeye çalıştım. Bir şey büyük bedeninin sınırlarından kaçmaya çalışıyordu ve bir an sonra başardı. Yaratığın kanlı boynundan bir hayalet gibi çıktığını gördüm, sadece rahatsız ettiği toz parçacıkları ve bir çift tanıdık, parlak kırmızı gözle görülebiliyordu.

Az önce onları korkunç vampirin kafatasından parlarken görmüştüm, sadece vampirler hayalet bırakmıyordu, bu da demek oluyordu ki-

Kahretsin, şiddetle
düşündüm. Ve sonra
üzerimdeydi.

Ama kesinlikle bizden biri olmayan iblisin artık onu koruyacak bir bedeni yoktu. Bu sefer *onu* yakaladım ve sıktım, çığlık attığını duydum, metal üzerine metal bir çığlık kanyonda yankılandı ve avucumun içinde kıvrılırken beni sağır etmekle tehdit etti. Metafizik dişlerini içime batırdı, tam ben de bu iyiliğe karşılık vererek ruhani pençelerimi onun cisimsiz bedenine sapladım ve *geri çekildim*.

Havaya bir güç seli yayıldı, bir kısmı benim, bir kısmı iblisin. Ne olduğunu anladığında, tırmalayıp büküldüğünde ve kaçmaya çalıştığında gördüm. Ama ben asıldım ve beslenmeye başladım, kendi gücümü yeniden emerken onunkinin bir kısmını da aldım. Çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

Çünkü içime aniden akan tanrısal bir enerji değildi, ama yine de bir enerjiydi.

Sıcak ve biberliydi, neredeyse sümüksüydü, duyularımı garip, yabancı bir tatla kaplıyordu. Öğürdüm ama içime çekmeye devam ettim ve bir saniye sonra ruhumda açılan yaraların kapanmasına yardımcı oldu. Kaybolan gücün fışkırması bir akıntıya, sonra bir damlamaya ve sonunda hiçbir şeye dönüşürken, iyileştiklerini ve kabuk bağladıklarını hissettim. Saldırganımı bana yapabileceğinden daha hızlı tükettim ve onu kuruttum, kararmış kalıntıyı yere attım

İşim bittiğinde, bir saniyeliğine göz kırpmadan önce kıvrandı ve arkasında sadece yağlı bir leke bıraktı.

Ayağa kalktım, uzaylı enerjisi damarlarımda vızıldıyor ve başım çılgınca dönüyordu. Ama ilk kez gücüm zamanı değiştirmem için bana bağırıyordu. Sanırım artık bunu aşmıştık.

Kafamı sallayarak temizledim ve aceleyle kızların yanına döndüm. Ve iki kanlı bedenın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Bu üçlü, bu işe ilk başladığımda, onları yanlışlıkla Çember tarafından hapsedilmekten kurtardıktan sonra savunucularım olmuştu. Binlerce yıllıkılar, tanrılar çağından kalma bir başka kalıntıydılar ve sözüm ona zarar görmezlerdi. Ama Pemphredo gökyüzüne doğru soluk soluğa bakıyordu, yüzü solgundu, kan sızan bir havuz halinde etrafına yayılıyordu ve Enyo-

Çoktan ölmüştü.

Ona inanamayarak baktım ve vücudumun soğuduğunu hissettim. Sonra loş ışıktaki bir şey parladığında daha da üşüdüm ve boynundan bir cam parçası çıkarmak için uzandım. Bu sivri parça, gövdesindeki kırmızı ağızlı ve korkunç yaraların yanında hiçbir şeydi.

Yine de bu beni çok daha fazla korkuttu.

Parçalanmış bir şişeye benzeyen şeyin içinde, dibe yakın bir yerde bir parça siyah kalıntı vardı ve ne olduğunu merak etmeme gerek yoktu. Bu, bir fey çadırında retinalarıma kazınmış gibi hissedene kadar baktığım çamurumsu maddenin aynısıydı. Enyo rakibini hafife aldığı için ölmemişti; gücü elinden alındığı için ölmüştü.

Hafif bir ses duydum ve başımı kaldırdım, kalbim boğazımda, kırıbacım elimdeydi. Üçüncü kız kardeş Deino'nun ormanın kenarında durduğunu gördüm.

Uzun bir süre hareket etmedi, etrafındaki ağaç gövdeleri gibi hareketsiz kaldı. Ama duraklamasındaki bir şey bana bir Yunan trajedisindeki koroyu düşündürdü, sanki elbiselerini parçalamak, feryat etmek ve öfkeli bir ağıtla göğsünü dövmek istiyordu. Ve kız kardeşleri bunu hak etmişti; hepsini hak etmişlerdi.

Ama hiç ses çıkarmadı.

Avlandığımızı biliyordu.

Kısa bir tereddüitten sonra Pemphredo'nun diğer tarafına diz çökmek için aceleyle ilerledi.

"Ona yardım edebilir misin?" Fısıldadım. "Bir şey yapabilir misin?"

Bana baktı ve sessiz kaldı ama yüzünden emin olmadığı anlaşılıyordu.

"Tutun onları. İkisini de tut," dedim ona dengesizce. "Seni dışarı çıkaracağım."

Ama başını salladı ve onun yerine omzumu tuttu. Kadınlar pek İngilizce konuşmazdı, hatta çoğu zaman hiç konuşmazlardı. Ama ne demek istediği açıktı. Onlarla gitmemi istiyordu.

"Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun-"

Başını tekrar salladı, bu sefer daha şiddetli bir şekilde ve beni çekiştirmeye başladı.

Ta ki ben onun elini tutana kadar. "Onu yoluna göndermek için kütüphaneye dokunmam gerekiyor. Bunu başka kimse yapamaz. Bu *benim* savaşım."

Durdu ve yüzü buruştu. Sonra damarlı, yaşlı bir el uzanıp yanağımı okşadı. Onu ve diğerlerini sarayımı oluşturan küçük kızları korumaları için bırakmıştım ama dokunuşundaki bir şey kızının peşinden geldiğini ve onsuz gitmek istemediğini söylüyordu.

Bu düşünce nefesimi göğsümde düğümledi ama tek yapabildiğim elini sıkmak oldu. "Ben artık bir kız değilim," diye fısıldadım ve titrek bir gülümsemeyle karşılık aldım.

Kız kardeşlerini yakaladı ve ben de üçünü kilometrelerce uzaktaki mağaraya, savaşın sonucunu beklemekte olan sarayıma götürdüm. Ve yardımcılarımın, onu bu işin dışında bıraktığım için bana kızgın olan Rhea'yı tuttukları yere. Ama şu anda bu verdiğim en akıllıca karar gibi görünüyordu.

Tozdan pek bir şey göremesem de omzumun üzerinden arkama baktım ve omurgamdan aşağıya doğru akan ürpertiği görmezden gelmeye çalıştım.

İksirle bile, *Graeae*'leri bir hiçmiş gibi parçalayan neydi?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Kırk Yedi

Doğrudan bir cevap alamadım ama gücüm aniden bana her tarafta gerçekleşen dönüşümlerin flaşlarını göstermeye başladı. Vampirlerin bazıları etkilenmemiştir -sanırım yeni gelenler, henüz bir binici edinecek zamanları olmamıştır- ama onlar azınlıktaydı. Geri kalanlara gelince...

Narin korsajları yırtan öküzlerden daha büyük omuzlar, ince ipek pantolonları yırtan ağaç gövdesi büyüklüğünde kalçalar ve şık boneleri parçalara ayıran boynuzlar gördüm.

Ten renkleri de değişti; sıkıcı bej, kahverengi ya da siyahın yerini parlak yeşil, kırmızı ve mor aldı; bazı çarpık yüzlerde ince pudra ve allık kalıntıları vardı. Ve gerçeküstü bir vakada, bükülmüş bir elmacık kemiğinin üzerinde bir güzellik işareti.

Ama Adra'nın grubunda olduğu gibi güzellik yoktu. Ya da Faerie'yi istila etmek için kullandığımız melez vampir/iblis ordusu hiç böyle görünmemiştir. Ek güçler kazanmışlardı ama canavarlaşmamışlardı. Belki de İblis Yüksek Konseyi ile Senato arasında müzakere edilen ve neye izin verilip verilmeyeceğini tam olarak tanımlayan anlaşma nedeniyle.

Ama burada herhangi bir kural varmış gibi görünmüyordu.

Ve vampirler benim en büyük sorunum bile değildi. Ama Zeus'un beni tekrar bulmasına ve kütüphanenin çatısından devasa bir parçayı kafama fırlatmasına yetecek kadar uzun süre beni meşgul etmişlerdi. Toz bulutu sayesinde, neredeyse çok geç olana kadar onu görmedim ve kaçmanın bir yolu yoktu.

Çarpmadan belki bir saniye önce vites değiştirdim ve akıntının yukarısına doğru sallantılı bir şekilde çömelerek indim. Daha uzağa gidemezdim ve sinyali görecektim kadar yakın olamazdım. Hâlâ ortaya çıkmamıştı, lanet olsun!

Gökyüzünü taradım ama Adra bunu kaçırmanın mümkün olmadığını söylemişti. Askerlerimiz binadan çıkar çıkmaz havayı aydınlatacak ve gösteri zamanının geldiğini bana bildirecekti. Kütüphaneyi kullanmak niyetindeydim.

Zeus ve kuklasını hayatlarının yolculuğuna gönderdim, ama önce kuvvetlerimize dışarı çıkmaları için zaman vermeliydim.

Peki, gecikme neydi?

"Marco!" Fısıldayarak ekibime ulaşmaya çalıştım ama kulağıma sadece canımı acıtacak kadar yüksek bir cızırtı geldi. "Saffy, Vi, herhangi biri!"

Hala bir şey yok.

En güçlü savaşçılardan oluşan bir grup kütüphanenin içinde, Çember'in odama gönderdiği bir grup fey avcısını koruyordu. Otelden çıkarken durdurulmuşlar ve Adra'nın güçlerinden saklanmak için büyülerini kullanmaya çalışan herhangi bir fey'in yerini tespit edebilecekleri için göreve çağırılmışlardı. Ama Adra'nın iblisleri gibi uçmak yerine binadan kaçmaları birkaç saniye daha sürmüş olsa da, şimdiye kadar çoktan uzaklaşmış olmaları gerekirdi.

Yine de sinyal yoktu.

Ya da belki de ben göremiyordum. Gitmekte olan güneş gökyüzünü turuncu, pembe ve sarı şerbet renkleriyle kaplıyordu ve toz bulutu tüm bu ışığı yansıtıyordu. Alanın üzerinde turuncu bir kubbe oluşturmuş, içerideki herhangi bir şeyi görmeyi imkansız hale getirmişti.

Yaklaşmam gerekecekti.

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay oldu. Sadece geçide bir göz atmak için zamana ihtiyacım olduğundan, hemen içeri girip sonra tekrar dışarı çıkmayı planlamıştım. Ama kâbustan fırlamış bir yaratık, yeniden maddeleştiğim anda üzerime saldırdı ve beni anında tekrar yer değiştirmeye zorladı. İkinci seferde mesafeyi yanlış değerlendirdim ve sert bir şekilde yere çarpmadan önce yerden yaklaşık altı metre yukarıda gerçek uzaya geri döndüm.

Ayrıca kötü koluma da vurdum ve keskin bir eğimden aşağı yuvarlanıp çarparken neredeyse bayılmama neden oluyordu. Ve ben daha duramadan iki mutasyona uğramış vampir daha saldırdı. Bana zıt yönlerden saldırdılar ama ben çok ürkektim ve tereddüt etmedim. Kırbacımla birinin dizlerini kestim ve sonra yukarı doğru keserek diğerinin bir kolunun yeniden çıkmasına neden oldum.

Ki öyle de oldu, neredeyse anında.

Ona baktım; usta bir vampir bile bunu yapamazdı. Sırıtarak ona baktı. Fıçı göğüslü, kırmızı bir şeydi ve klişeleşmiş bir

Çocuk kitabından fırlamış bir iblis. Sadece bir çocuk illüstrasyonu çıplak olmazdı ya da devasa kollarının ucundan sarkan altı inçlik pençelere sahip olmazdı ya da yüzünde tam olarak bu ifadeyle bana bakmazdı.

Sanki beni yiyip yemeyeceğine ya da becerip beceremeyeceğine karar veremiyordu.

Ayaklarımın üzerinde sendelerken kırbacımı tekrar savurarak ve ikiye bölerek ona yardım ettim. Usta bir vampir böyle bir yarayı iyileştirebilirdi ama bu zaman alırdı. Vücudun alt yarısını bir futbol sahası uzunluğunda kırbaçladıktan sonra çok daha fazla zaman alacağını düşündüm.

Geriye kalan şey bana hırladı ve bir hava saldırısı sirenine rakip olabilecek kadar yüksek bir sesle savaş alanında yankılanan uluyan bir çığlık attı. Acı içinde başımı tutmak istedim ama yapamadım. Kulak mesafesindeki her vampir şimdi kaya yığınının doğru yükseliyor, hep birden saldırarak beni alt etmeye çalışıyordu.

Onlar bana ulaşmadan önce yer değiştirdim ve Enyo'nun öldüğü ve ölü vampirin cesedinin ağır ağır karlara kan sızdirdığı yere geri döndüm. Hemen dizlerimin üzerine çöktüm ve çığlık atmak için dudagımı ısırdım. Kolum kırılmamış da paramparça olmuş gibi hissediyordum, başım neredeyse arka arkaya çok fazla yer değiştirmekten sersemlemişti ve nefes nefese kalmıştım. Etrafıma bakıp bir sonraki tehdidi ararken önümdeki havada bulutlar bırakıyordum.

Ama öyle bir şey görünmüyordu.

Uzakta olduğum kısa süre içinde toprağı çalkalayan kocaman pençe izleri ve garip şekilli ayak izlerinin de kanıtladığı gibi kokum her yere yayılmıştı. Arkalarında yarı erimiş buz ve ölü otlardan oluşan çamurlu bir karmaşa bırakmışlardı ama çılgınca zıplayan izlerimi takip ederek çoktan yollarına devam etmişlerdi. Yeni kokumun eskisinden ayırt edilemeyeceğini ve onları uzak tutacağını umuyordum.

En azından beş saniyeliğine!

Öyle görünüyordu çünkü kimse üzerime atlamadı. Ve beni neredeyse ezerek öldürecek olan devasa çatı parçası şimdi gerçekten yardımcı oluyordu. Eğimli bir şekilde bankaya çarpmış, önceki parçaları yok etmiş ve alanın üzerinde sarkık bir çıkıntı bırakmıştı, bu da beni gözden uzak tutmaya yardımcı oluyordu.

En azından yukarıdan bakıldığında, tanrının hareketleri kar, su ve toz bulutu üzerinde sürekli değişen gölgeler oluşturunuyordu. Savaş alanında yankılanan yaratık çığlıklarının unutulmaz sesleri gibi, gerçeküstü sahneyi daha da gerçeküstü hale getirdiler. Çığlıkları dağlarda yankılanıyor ve her taraftan bana geri dönüyordu.

Bu, savaşta bazen meydana gelen o gerçeküstü, inanılmayacak kadar sakin duraklamalardan biri değildi. Bunun yerine, bildiğim dünya çoktan başka bir şeye, tanımadığım yabancı bir şeye dönüşmüş gibiydi. Bu beni ciddi şekilde rahatsız ediyordu ve nabzım göğsümde atmaya devam ediyor, sakinleşemiyordum.

Ya da belki de Hilde aniden karşıma çıkmıştı.

Neredeyse kendini şişliyordu ama kırbacı tam zamanında kenara fırlatmayı başardım ve kırbaç onun vücudu yerine kara saplandı. Yarı donmuş toprağa yaslandım, nefes nefese kaldım ve sanki bir kuaförden yeni gelmiş gibi görünen başındaki uyumsuz beyaz buklelere baktım. Ve tansiyonumun tehlikeli bir şekilde birkaç kademe daha yükseldiğini hissettim.

"Ne oluyor lan?" Konuşabildiğimde öfkeyle fısıldadım.

"Ben de sana aynısını sormak istiyorum." Acımasızdı. "Ne oldu-"

Sözünü aniden kesti, dikkati üzerimizdeki devasa tanrının bazı hareketlerine takılmıştı. İlk kez, sert konuşması onu hayal kırıklığına uğrattı ve ağzı hafifçe açık, öylece kaldı. Kısa bir süre Gertie'nin Thames Nehri'nde, karşı karşıya olduğumuz şeyi ilk gördüğünde nasıl göründüğünü merak ettim ama bilmiyordum.

O zamanlar biraz meşguldüm.

Şimdiki gibi.

"Bu oldu," dedim, kırbacı tekrar emdim ve ayağa kalkmaya çalıştım. "Burada ne yapıyorsun?"

Kendini salladı ve o keskin kahverengi gözleri benimkilerle tekrar doğrudan buluştu. "Ne düşünüyorsun? Graeae'nin neden kanlı bir karmaşa içinde geri döndüğünü keşfetmeye çalışıyorum! Ve kütüphanenin neden hâlâ burada olduğunu. Seni uyarmıştım-"

Bir bakışla sözünü kestim ve bu iyi bir bakış olmalıydı, çünkü bir saniyeliğine sustu. "Ve seni bu işin dışında kalman için uyarmıştım! Eğer bir şeyler ters giderse, sen ve mahkeme elimizde kalan tek savunma hattısınız!"

"Görünüşe göre bir şeyler ters gitmiş," diye belirtti. "Ve kıdemli yardımcınız olarak benim bir görevim var-"

Ölü vampirin kar yığınının dışarı fırlayan kafasını görünce tekrar sözünü kesti. Onu suçlayamazdım. Ölüyken, yaşarken olduğundan daha da korkunçtu ve bu da bir şey ifade ediyordu.

"*Bu* da ne?"

Cevap vermeye başladım ama kısa kesmek zorunda kaldım. Söz konusu nesne yere düştüğünde çarpmanın etkisiyle kırmızı bir haleye büründüğü için değil, kar setinin yarısına kadar ilerlemiş olduğu için. Ya da yüzü, ölüm anında yakalanmış, gerçeğe çok yakın bir hırıltı içinde olduğu için değil. Ama gözleri yüzünden.

Çoktan buz tutmuşlardı ve arkamızdaki gökyüzünü boyayan gün batımı için aynaya dönüşmüşlerdi. Sabit gözbebeklerinde kıpkırmızı kaynıyor, onu neredeyse yeniden canlı gösteriyordu. Renk inanılmaz derecede canlıydı, damıtılmış ateş gibi, donmuş bir gölün altında sıkışmış lav gibi, sanki-

Issengeir'deki savaşta, son dövüşüne kadar takip ettiğim savaş büyücüsü David'in bakış açısından gördüğüm taş yaratık gibi. Onun da boynundan püsküren lavlar vardı ve bunlarla kendini ve efendisini savunmaya çalışmıştı. Onu hâlâ görebiliyordum, kalay rengi gökyüzüne geniş bir duman halinde saçılıyordu, sanki biri bir avuç yakut fırlatmış gibi...

Ve birdenbire anladım.

Başımı çevirip arkama baktım. Ve feylerin orduları için yarattıkları devasa, hantal, dağ büyüklüğündeki askerleri hatırladım. Ve Senato'nun uyarıldığı gibi çoğunun sıvı gibi hızlı ve çevik olmak yerine devasa ve hantal *olduğu* gerçeğini.

Çünkü Zeus ve Aeslinn cehennemlerde geçirdikleri süre boyunca bazı dostlar edinmişlerdi, yani Kadim Korkunçlar denen şeyler... İblis Yüksek Konseyi'nin bile korktuğu kadar güçlü ve gaddar iblisler... Onları uzak dünyalara, bozulması imkânsız olduğu düşünülen büyülerle hapsetmişlerdi.

Ama yaşlı bir tanrıyı işin içine katmadan ne olabilirdi ki? Aeslinn onları serbest bırakmıştı -o zamanlar nasıl olduğunu anlamamıştık- ama kralın topraklarını koruyan elemental askerlerden bazılarını canlandırmak, onları olduklarından daha hızlı ve ölümcül hale getirmek için kullanıldıkları konusunda uyarılmıştık. Bu yüzden korkunç bir dövüş bekliyorduk.

Biz de bir tane almıştık ama onlardan değil.

Issengeir'de karşılaştığımız yaratıkların çoğu eski usul toprak büyüsüydü ve içlerinde iblis yoktu. Çünkü iblisler -Zeus'un küçük evcil hayvanları olduğunu varsayıyordum- buradaydı, tanrı kanıyla doluydular ve bazı vampirleri ele geçirmişlerdi. İsyanı katılmaları için göndermeyi ve farklı bir çağda bizi yerle bir etmeyi planladığı vampirlerin aynısı.

"Cassie!"

Başımı kaldırdım ve Hilde'nin bana endişeyle baktığını gördüm, ki bu benim hissettiklerimin yanında hiç kalırdı.

"Kadim Bir Korku," dedim, dudaklarım kelimelerden bile uyuşmuştu.

Sonra onu ittim ve vampirin cesedine doğru koştum, donmuş ellerim kıyafetlerini karıştırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, mantıklı ayakkabıları karın üzerinde çitirdayarak bana katıldı. "Peki ne demek istiyorsun, Kadim Korkular? Hepsi öldürüldü-"

"Hayır, öldürüldüklerini *düşünmemiz* gerekiyordu," dedim pişin ceplerini karıştırarak. "Birkaçı bu izlenimi vermek için savaş alanının etrafına dağılmıştı ama çoğu buradaydı. Gabriella'nın vampirleri-"

"Neden, Tanrı aşkına?"

"Çünkü bir Kadim Korku Senato'ya ya da Çember'in karargâhına karşı koymadan giremez! İsimlerinden de anlaşılacağı gibi, koğuşları asla geçemeyeceklerini **g a r a n t i** ediyorlar. Ama vampir formundayken, herkes yerini alana kadar saklanabilir, sonra da tek seferde saldırabilirler-"

"Onları yerle bir ederiz," dedi kararlı bir şekilde. "Kolordu-"

"Geçenlerde tek bir Kadim Dehşet Senato'nun üzerine salındı ve onu yenmek için on iki senatör ve Pythian gücü gerekti ve o zaman iş başa baştı!" Başımı kaldırdım ve sözlerimin kayda geçtiğini gördüm. "Onlardan oluşan bir orduya karşı koyamazlar, Hilde. *Bu* yüzden buradayız."

Aeslinn'in neden onlardan birini bize karşı göndermeye bu kadar istekli olduğunu merak etmiştim. Faerie'deki kuvvetlerine ulaşmadan önce Dünya'da kurduğumuz orduya saldırmak istemişti ama bunu yaparak elini güçlendirmişti. Yine de umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Çünkü onları orada, şu anda değil, burada, geçmişte kullanmayı planlıyordu. Kimsenin bir şey beklemediği bir yerde.

"Bizden Zeus'un yanı sıra o şeylerle de savaşmamızı mı bekliyorsun?" diye sordu Hilde. "Hayır, Adra'nın yapmasını bekliyorum. Ama onun adamları Faerie'de meşguller ve

avcılarımız onlara katılabilir. Kapıya gitmeliyim, sinyali beklemeliyim ve Zeus'u planlandığı gibi buradan çıkaracağız. O cehennem yolculuğuna çıktığında, biz de ortalığı temizleriz."

Şaşırtıcı derecede güçlü bir el bileğimi kavradı. "Seninle o kapı arasında öfkeli bir tanrı ve kadim iblislerden oluşan bir ordu var-"

"Benim de başka seçeneğim yok-"

"-büyücülerle ilgili bir şeylerin ters gittiğinden bahsetmiyorum bile. Şimdiye kadar çıkmış olmaları gerekirdi-"

"Kütüphane yere düştüğünde hasar aldı. Onlar kesilmiş olabilir _."

"Ya da ölmüş olabilirler."

"Onlar *savaş büyücüleri*. Üzerlerine bir duvar yıkıldığı için ölmezler!" "Ayrıca söz konusu duvar tarafından bu kadar uzun süre hapsedilmezler.

Kütüphaneyi gönder

Şimdi."

Yanlış anladığımdan emin bir şekilde ona baktım. "Ne dedin?"

"Beni duydun." Yaşlı dudaklar sert bir çizgiye bastırılmıştı.

"Bu onları öldürür!"

"Sizin de belirttiğiniz gibi, onlar savaş büyücüleri. Neye imza attıklarını biliyorlardı."

Bir süre ona bakakaldım. "Saffy, Vi ve korumalarımın yarısı onlarla birlikte. Bekleyemezsin-"

"Yapabilirim." Amansızdı. "Bunlar bir Pythia'nın bazen vermesi gereken kararlar. Büyük resme bakmak zorundayız-"

"Büyük resim şu ki Adra'nın iblisleri onlar olmadan feyleri bulamaz!" Öfkeyle söyledim. "İçlerinden biri bile kaçarsa, bu çağın Aeslinn'ini neler olduğu konusunda uyarabilir ve o zaman başladığımız yere geri döneriz! Farklı planlar yapacaklar ve hepimiz-"

"O zaman içeri girip onları bulacağım," dedi Hilde ve ben ona biraz daha bakarken bir duraksamaya daha neden oldu. Sonra onun kolunu, benimkini tuttuğundan daha sert bir şekilde tuttu. "Cehennem gibi-"

"Ben sadece bazen fedakârlık yapmamız gerektiğine dikkat çektim," dedi bakışlarımı kırmadan. "Hem onları hem de sinyali aynı anda arayamazsınız. Ben ararken kendi yollarını bulurlarsa, benim dışarıda olup olmadığıma aldırmadan kütüphaneyi derhal göndermelisin."

"Arama yapmayacaksın!" Öfkeyle araya girdim. "Zeus lanet olası rotunda'nın ortasında!"

Bana acımasızca baktı. "Başka bir yolu yok."

"Bir tane bul." Çok kötüydü ve umurumda değildi. Bugün başka kimseyi kaybetmiyordum!

Hilde bana kötü gözle bakmadı. "Hepimizin oynaması gereken bir rol var," diye belirtti. "Ben seninkini yapamam. Bırakın ben kendiminkini yapayım."

"Edeceğim. Sen de Rhea'yı koruyacak, eğitecek ve ben düşersem ona yardım edeceksin.

Diğerleri yardımcılar; sen neredeyse Pythia'ydın. Sana ihtiyacı olacak." Kollarını kavuşturdu. "O zaman ne önerirsin?"

Yutkundum ve kelimeleri neredeyse zorla çıkarmak zorunda kaldım. Ama o haklıydı.

Başka seçenek yoktu. "Diğerlerinden birini seç-"

"Hangisini?"

"Sen seç. Kimin geri dönme şansının daha yüksek olduğunu düşünüyorsan..." demedim, çünkü artık konu o değildi. "Başarılı olma şansı."

Bu kabul edilebilir görünüyordu ve yaşlı baş hafifçe eğildi. İhtimallerimizin kötüden korkunç derecede kötüye gittiği gerçeği hakkında konuşulmadı, basmakalıp sözler söylenmedi, rahatlatıcı sözler söylenmedi. Sadece karşı karşıya olduğumuz gerçeğin ve bunu kurtarmak için ne yapmamız gerektiğinin kabulü vardı.

Eğer o çağda ve o bedende doğmamış olsaydı, lanet olası bir beş yıldızlı general olurdu.

"Bir gözlem noktası bulun," dedi basitçe ve dışarı çıktı.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Sekiz

Bir süre arkasından bakakaldım ve nasıl olup da böyle bir grup kadına liderlik ettiğimi merak ettim. Her zamanki gibi bir cevabım yoktu. Ve karda diz çöküp bunu düşünecek zamanım da yoktu!

Aramaya geri döndüm.

Bugünkü her şey gibi bu da olması gerekenden daha zordu. Vampirin giydiği sulanan ipek pardösü ve pantolon paramparçaydı ve bu sadece sırtına sapladığım kazıklar yüzünden değildi. Ama zaten bir felaket olduğu için, bedeni iblisin onu zorladığı hızlı değişimleri tamamen kontrol altına alamamıştı.

Her yerde kan vardı, elbiseleri gibi yırtılmış olan kol ve bacaklarındaki yırtıklardan ıslak bir şekilde fışkırıyordu. Bazılarında, yıpranmış kanepelerinin arasındaki dolgu gibi etin dışına taşan, gergin kaslar ve sararmış yağlar görülebiliyordu. Ya da bunlar neydi - çok fazla gerilmiş ve lezyon haline gelmiş gerilme izleri.

Yine de birçoğu onu öldürmeden önceki kısa süre içinde iyileşmiş ve geride parlak pembe yaralar bırakmıştı. Neredeyse çizgili tayt giymiş gibi görünüyordu. Ve bana bu şeylerin ne kadar çabuk iyileştiğini hatırlatıyordu.

Daha hızlı aradım.

Sonunda elim, yaratığın vücudunun üzerinde yattığı, tangaya bağlı deri bir kesenin üzerine geldi. Kafasını koparmadan önce boynuna asılmıştı ve şimdi beş yüz kiloluk kasın altında sıkışmıştı. Ama artık Mircea'nın gücüne sahip olmasam da, çaresizliğim vardı ve onu çekip çıkarmayı başardım.

Ve elime beş küçük siyah şişe döküldü.

Bir an orada öylece diz çöktüm ve Faerie'deki o çadırın içindeki korkunç mücadeleyi hatırladım. Aeslinn'in muhafızlarıyla olan değil, kendimle olan. Gerekeni yapmaktan çok korkmuştum ve eğer Pritkin

Tarihteki en büyük şapkadan en büyük tavşanı çıkarmamış olsaydım, korkaklığım bize her şeye mal olacaktı.

Yavaşça, savaş alanına tekrar bakmak için döndüm.

Rüzgâr toz bulutunda ne zaman bir delik açsa, onu yer yer görebiliyordum. Aeslinn'in vampirlere kükreyerek verdiği emirleri de duyabiliyordum ama feylerin konuştuğu dilde oldukları için anladıklarından emin değildim. Pritkin artık benim için tercüme etmediği için ben de onları anlamıyordum ama buna ihtiyacım yoktu.

Sesindeki öfke yeterince iyiydi.

Soğukla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti yayıldı içime. O çadırda hissettiklerimin aynısıydı, enerjimi tüketiyor, nefesimi kesiyor, küçük bir topun içine girip tüm bunların geçmesi için dua etmek istememe neden oluyordu. Ama bu kadar sert vurmuyorlardı.

Ne olursa olsun ölüme mahkûm olduğumu bilmek maalesef korkuyu ortadan kaldırmadı. Ama daha yönetilebilir hale getirdi. Artık kendim için savaşmıyordum; sevdiğim herkes için savaşıyordum.

Ve bu sefer işi berbat etmeyecektim.

Şişeleri cebime soktum ve yer değiştirdim. Ve bir anda her şey çok farklı görünmeye başladı. Ben olduğum yerde kalırken, önümdeki kaos çok ama çok yavaşladı. Ta ki çalkalanan toz bulutları salyangoz hızında kaynayana ve solan ışıktaki altın tozu perdeleri gibi parlayana kadar. Tıpkı Villi'nin eriyip giden bedeni ya da ben o kamptan güvenli bir yere doğru koşarken Pritkin'in kuruttuğu yüzlerce fey gibi.

Burada güvenlik yoktu ama en fazla bu kadar yaklaşabilirdim. Ayağa kalktım ve ileriye doğru yürümeye başladım, Gertie'nin bana öğrettiği gibi vitesimi kontrol ettim, hızını azaltarak tökezlemeden önce neler olduğunu görmemi sağladı. Ve Zeus'un hayvanlarını onlar beni fark etmeden önce fark edebilmek için.

Ve onlardan çok vardı.

Bazıları o kadar hızlı hareket ediyordu ki sanki gerçek zamandalarmış gibi görünüyorlardı. Birkaç saniyede bir aniden tozun içinden çıkıyorlar, bir bulanıklık içinde yanıp sönüyorlar ya da çılgınca bakmak için duraklıyorlardı. Ve her saniye hayatım için savaşmak zorunda kalmadan, geriye bakma şansım oldu ve keşke bakmasaydım.

Çünkü geçirmekte oldukları değişimler ... durmamıştı.

İblisler vampir etinin insan eti gibi olmadığını fark etmiş gibiydi. Normal anlamda canlı değildi ve bir zamanlar yaşamasını sağlayan tüm organlara ihtiyacı yoktu. Ayrıca hızla iyileşiyordu -özellikle de içine büyük miktarlarda yaşam enerjisi akıttıklarında- ve bu nedenle şaşırtıcı şekillerde manipüle edilebiliyordu.

Bu, vampirlerin kendi formlarını manipüle edebilecek kadar yaşlandıklarında ve güçlendiklerinde sıklıkla keşfettikleri şeyle aynıydı. Ancak geliştirdikleri güçler asla böyle değildi. Genellikle güzeldi ya da en azından faydalıydılar, çünkü vampirler kendi bedenlerine asla kasten saygısızlık etmezlerdi.

Ama iblislerin böyle bir vicdan azabı yoktu. Ve yeni hizmetkârlarından yaptıkları şey bana tuhaf bir şekilde kızların süitte pişirdiği kurabiyeleri hatırlattı. Sadece rastgele uzuvları kaçırmamışlardı; bunun yerine, tüm vücutlar birbirine kaynaşmış ve yeni bir şey oluşturmakla meşguldü.

Ve korkunç bir şey.

Bir örnek aşırı beslenmiş bir yılan gibi kayarak yanımdan geçti, dört ya da beş vücut tek bir çizgide birleşmişti. Uzuvların çoğu çoktan titreşen merkezi kütlenin içinde kaybolmuştu, ancak birkaçı havada işe yaramaz bir şekilde kıvranarak oraya buraya yapışmıştı. Narin bir elmas yüzük ince bir elde duruyordu, düşük ışıktaki parlıyordu, sonra o da içe doğru çekildi ve bir dönüm et tarafından yutuldu.

Yaratık süzülerek yanımdan geçerken donakaldım, yeni hammaddeyi istediği gibi yeniden düzenlerken uzuyor ve inceliyordu. Ayaklarımı hareket ettiremiyor gibiydim, ancak gerçekten orada olmadığım için bir hayalet gibi içinden geçebilirdim. Geçiş sırasında gerçekten hiçbir yerde değildim, yere inene kadar sadece bir potansiyeldim, ki bunu yapmaya hiç niyetim yoktu!

Cehennemin bu özel köşesine inmem gerekmiyordu; sadece kimse beni görmeden görmeye ihtiyacım vardı.

Hadi, *kımıldayın!*

Yaratık tozun içinde kaybolur kaybolmaz yaptım, ama başka bir şey de kayboldu. Ben daha on metre gitmeden bulutların arasından hantalca çıktı: kocaman, belli belirsiz insana benziyordu ve parçalanmış bir çam ağacını sopa gibi sürüklüyordu. İhtiyacım olmamasına rağmen ikincisinden kaçtım ve sonra yukarı doğru baktım.

Aşırı yüklenmiş beynim sonunda vücudunu siğil gibi işaretleyen düzinelerce çift göz olduğunu tespit etti.

Bana en yakın olan çift, ayak bileği ile diz arasında, devasa bir şaftın içinden göz kırpyordu. Biraz yukarıda duran koyu kahverenginin aksine soluk, mavigri renkteydiler ve sarı kirpiklerle çevrelenmişlerdi. Dost canlısı, çilli bir yüze aitmiş gibi görünüyorlardı, belki burnunun altında artık olmayan bir bıyık denemesi vardı, çünkü artık hiçbir şeyi yoktu. Sadece gözler...

Vampirin hâlâ orada bir yerde, artık onun olmayan ve muhtemelen bir daha asla onun olmayacak bir bedende hapsolmuş olup olmadığını merak etmeme neden oldular. İblisle birleştikten sonra onun zihnini okuyabilir miydi? Güçlendirilmek ya da Gabriella'nın ona söylediği yalanlar yerine, temelde parçalar için satıldığını fark etmiş miydi?

Yoksa izole edilmiş, artık kontrol edemediği bir bedene hapsolmuş, yapayalnız ve sessizce çılgılık atan bir zihin miydi?

Kes şunu! Kendime öfkeyle söyledim. Ve hareket et! Şimdi!

Omzumun üzerinden bakmaya devam etmeme rağmen tökezleyerek ilerledim. Eugenie'nin Argus adında yüz gözü olan bir canavar hakkındaki hikâyelerinden birini hatırladım. O küçük deneyden tanrılar sorumluydu ve neden daha fazlasının bir şekilde daha iyi olduğunu düşündüklerini sık sık merak etmiştim.

Artık biliyordum. Her bir set bağımsız olarak çalışıyor, hareket ediyor ve sürekli yer değiştiriyordu. İblis'e 360 derecelik bir görüş ve bana da dehşetin yeni bir tanımını veriyordu.

Ve sonra daha da kötüleşti.

"Cassssssssieeeeeee," Zeus'un sesi savaş alanında yankılandı, ürkütücü bir şekilde uzadı ve zaman bozulmasıyla uzadı. "Youuuuu cannnnn'tttt hiiiiidddeeeee forrrrevvvverrrr."

Bahse girmek ister misin? Acımasızca düşündüm ve tırmanmaya başladım.

Molozların arasından bir şeyin oyduğu bir yol buldum. Belki seksen derecelik bir açıdaydı ama yine de daha iyi zaman geçirmeye başladım, ellerim toprağı kazıyor, ayaklarım yuvarlanan kayalarda tutunmaya çalışıyor ve nefesim boğazımda hızlı ve düzensiz geliyordu. Ama

Fiziksel efor ya da geçişi sürdürmenin getirdiği yk yüzünden değil.

Ama bu yüzden.

"Sssssoooooo brrraaaavvveee, annndddd yyyeeetttt sssssoooooo hoopppeeeellleesssss. Dışarı gel de konuşalım."

Bozuk konuşmadan normal konuşmaya ani geçiş tkezlememe ve Aeslinn'in yaratıklarının yaptığı gibi çılgınca etrafıma bakmama neden oldu. Zeus'un beni her iki alanda da aradığını fark ettim -düzenli zaman ve geçiş. Ama olamazdı, olamazdı!

Vardiya sırasındaki anlara verdiği isimle, enerjisini yuttuğu küçük bir tanrıçadan çaldığı bir şeyle, yan yollar üzerinde gücü vardı. Ama bu sadece onların içine girdikten sonra doğruydu ve kendi başına geçiş yapamazdı. Thames Nehri'nde bana saldırmak için bymn sonunu yakalamak zorunda kalmıştı.

Tıpkı köprüde yaptığı gibi, fark ettim. *Bu* yüzden bu kadar yaklaşmak istemişti. Çoğu kişinin yapacağı gibi hemen saldırmak yerine, gücümün bir parçasını yakalayana kadar beklemişti, eğer yer değiştirirsem beni takip edebileceğinden emin olmak için.

Ve lanet olsun!

Ne zaman, ne zaman avantajlı olduğumu düşünsem, halıyı altımdan çekti. Bir kez olsun, değişiklik olsun diye onu şaşırtmak istiyorum. Tercihen beynine bir bıçak saplayarak!

Ama bunun yerine beynim, vardiyanın gerçeküstü manzarasına doğru ilerleyen ve etrafına bakan kocaman bir yüz imgesi yarattı. Ve bu sadece benim hayal gücüm olsa da, muhtemelen tam olarak yaptığı şey buydu. Paniğin beni boğmakla tehdit edene kadar boğazımı sıktığını hissettim.

Ama sonra bir hata yaptı.

"Bunu kurtarabiliriz canım," dedi Zeus, sesi bir sis düdüğü kadar yüksekti, o kadar yakındı ki. "Ama sabrım sonsuz değil."

Ve onun erişim alanı da değildi, yoksa çoktan ölmüş olurdum. Geçişe girmenin bir yolunu bulmuş olabiliridi ama bu beni otomatik olarak bulabileceği anlamına gelmiyordu. O da benim kadar kaybolmuştu ve ben hareket etmeye devam edersem, o da öyle kalacaktı.

Dağ tırmanışına geri döndüm.

Ve ben yukarı çıkarken dar patikadan aşağı inerek yanımdan geçen üç başlı canavarı; daha yüksek bir tünekten neredeyse tepeme atlayan Hindu tanrısı gibi sayısız uzvu olan canavarı; ve aniden tepemde belirerek ışığı kesen canavarı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Ama sonuncusu başımı kaldırıp donup kalmama neden oldu; son şeklini almaya çalışan bir vücuttan düşen sekiz, korkunç derecede şişmiş bacağa bakıyordum. Ama şimdiden çok benziyordu-

Yamyamlaştırılmış insan parçalarından yapılmış dev bir örümceğin görüntüsüyle baş edemeyen gözlerim irkildi. Konsantrasyonum bozuldu ve kısa süreliğine geçişten düştüm. Neredeyse hemen toparlandım, ancak bir saniye sonra, tam önümde havayı koklayan ve kokumu almaya çalışan bir piç vardı.

Tökezleyerek geri döndüm ve kendimi bembeyaz keten ve işlemeli kadife giymiş, yakışıklı, siyah saçlı bir adama bakarken buldum. Aeslinn ve efendisi planlarının başarılı olmasını istiyorsa tüm vampirlerin değişemeyeceğini tahmin ediyordum. Ama insan gibi görünse de öyle davranmıyordu; dört ayak üzerine düşüp toprağı kokladıktan sonra nehir kıyısına bıraktığım koku birikintisine doğru koşmaya başladı.

Bir saniyeliğine moloz duvarına yaslandım, rahatlamaktan neredeyse başım dönüyordu. Ayaklarımın altındaki dağı sarsan depremden önce sahip olduğum tüm zaman buydu. Yer sarsıldı, bedenim kadar büyük bloklar yuvarlandı ve ben kabaran toz bulutlarının arasından yukarı baktım-

Büyük bir elin bana doğru geldiğini görmek için.

Zamanı daha da yavaşlatıp yoldan kaçtım ve Zeus bedenim yerine yanımdaki taşa çarptı. Yine de bu beni normal dünyaya geri yuvarlamak için yeterliydi. Ve ben bunu yapar yapmaz, yaratıklarından beşi daha üzerime atladı. Az önce bulunduğum yere düştüler, yeri yırtıp parçaladılar ve ben de onların ortasından sürünerek dışarı çıktım, kendimi zar zor zamanında geçiş sürecine geri çekebilmişim.

Sadece büyük elin beni neredeyse taşlı zemine çarpacak şekilde tekrar yere vurması için.

Bu sefer kendimi kurtarmak için pratikte zamanı durdurmak zorunda kaldım ve bu çaba yüzünden toprağı geri düştüm. Yüz üstü yere düştüm ve bu sayede

Yaklařtıķķa kocaman ama insan görünümlü avucun çizgilerindeki kiri görebiliyordum. Hayatımın en gerçeküstü anlarından biriydi ve neredeyse sonuncusuydu,      yere düşmeden önce zar zor diğer tarafa kaydım.

Çok da küçük olmayan bir çığa daha neden oldu ama yarı gömülü bir sütuna tutunup yerimde kaldım. Sonra başımı kaldırıp batmakta olan güneşin, ulaşmak için çok uğraştığım kapının sivri dişlerinde parıldadığını gördüm. Enkaz düşmesi önümdeki yolu açmış, bana uzaktaki hedefimi göstermişti ve bir an için kalbimin göğsümde sıçradığını hissettim.

Ta ki fark edene kadar: Sinyal orada değildi.

Işık, kapının iskeletindeki çirkin, yontma taşı kızartmış, uyumsuz bir şekilde güzel bir pembeye d n şt rm şti. Ama bu, duvarın tepesi boyunca da geçerliydi; flamalar rüzgârda sallanıyor, altın rengi ışıltıları güneşte parlıyordu. Ama kapı sadece bir kapı olarak kaldı; uzun, çukurlu, siyah demir dişleri her zamanki gibi görünüyordu.

     elbette  yle! Otoyolları kullanarak buraya kadar gelmeyi başarmıştım ama aynı zamanda işleri çok yavaşlatmıştım. Ya da gerçek zaman açısından hızlandırdım,      vardiyam hâlâ bir vardiyaydı.

Burada hangi hızda olmasına izin verirsem vereyim anlıktı. Yani Hilde birkaç dakika önce çıkmıştı. Muhtemelen kütüphaneye birini gönderecek zamanı bile olmamıştı ya da gönderdiyse bile onlar daha yeni gelmişlerdi.

Ve, lanet olsun! Burada kalamazdım! Bu kadar uzun süre hayatta kaldığım için şanslıydım!

Ve tam bu sırada, bir öncekinden çok daha şiddetli bir deprem daha oldu ve ayaklarım yerden kesildi. Ve bu sefer, nedeni konusunda hiç şüphe yoktu. Başımı kaldırdığımda Aeslinn'in yıkık kubbeden dışarı fırladığını gördüm; önce büyük göğsü ve kolları, sonra da ayağa kalktığını tahmin ettiğim dev gövdesi.

Bir an için ne olduğunu anlayamadım. Sonra anladım ve kanım dondu.

Onu atlatmaya çalışıyordum, o da daha iyi bir noktaya doğru ilerliyordu. Gidiyordu ve hayır, hayır, hayır, gidemezdi! Kütüphaneden ayrılırsa lanet sinyal artık önemli olmayacaktı, hiçbir şey olmayacaktı!

Elim cebimdeki şişeleri buldu ve sıktı.

Ve sonra, kendimi bundan vazgeçiremeden yer değiştirdim, uzağa değil, büyük omzunun üzerine, bir gümbürtüyle yere indim. Kırbacımla yırtıp açtığım, damarları zonklayan kalın boynunun hemen yanına. İnce altın şerit, dönümlerce etin yanında inanılmaz derecede küçük görünüyordu, Zeus'un gücünü kullanırken Thames Nehri'nde olduğu kadar büyük ya da kalın değildi.

Ama yeterince iyiydi.

Az önce serbest bıraktığım ve bir yangın musluğu gibi fışkıran kan pınarına doğru iterek şişeleri içeri soktum. Kafasını da almaya çalışacaktım ama fırsatım olmadı. Bir saniye sonra, geçişten koptum ve ön camdaki bir böcek gibi sıçrayacağım yere doğru hızla geri gönderildim, ama bunu yapamadan yakalandım.

Devasa büyüklükte bir el, hayalet gibi soluk ve parlak renkli gökyüzüne karşı parıldayan, beni hatasız bir şekilde havadan kopardı ve bulutların arasından yukarı çıkardı, kendisiyle güreşiyor gibi görünen kanlı bir yüzün önünde berrak havaya fırladı.

Aeslinn apoplectic görünüyordu, fiziksel eli şahdamarına bastırılmıştı ve parmaklarının arasından kan fışkırıyordu. Ama Zeus memnun, neredeyse coşkulu görünüyordu. Bu durum o koca surata bölünmüş bir kişilik kazandırmıştı ve her nasılsa eski öfke halinden çok daha korkutucuydu.

Mücadele bedende de açıkça görölüyordu. Kanlı boynu kavrayan el bana uzandı ama hayaletimsi el tarafından geri çekildi. Aeslinn'in kütüğünden çıkıyordu ve bir bulut kadar önemsiz görünüyordu ama beni demir gibi sıkıca tutuyordu. Beni panik içinde, zor nefes alarak ve bekleyerek bıraktı-

Hiçbir şey için.

Devasa kafa kocaman kalmaya devam etti; vücut her şeyin üzerinde yükselmeye devam etti; ve daha da kötüsü, Zeus'un gücünden bir parça, tek bir diş gibi beni ısırđı. Yer değiştirmeye çalıştım ama hiçbir şey olmadı, gücü benimkinin etrafında kıvrılıyor, beni yerimde perçinliyordu. Aeslinn'in büyüyle bağlantısını kesmesi ve onu küçültmesi gereken iksir hiçbir işe yaramadı.

Anlamadım! Lanet olası şahdamarına sokmuştum! Mantarlar şişelerden çıkarılmış ve bir kenara fırlatılmıştı. Hiçbir yolu yoktu.

-Şu anda kan dolaşımında dolaşmıyordu. Ve fey bunun için fazla bir şey gerekmediğini söylemişti. Aeslinn devasa olabilirdi ama beş tane lanet olası şişesi vardı!

Ama onu çaresiz bırakmak yerine, hiçbir şey yapmamış gibi görünüyordu. Dev yüz eğildi ve tanrının güler yüzlü hatları galip gelerek sahte bir endişeyle bana baktı. Sonra da fısıltıyla konuşarak saçlarımı geriye savurdu.

"Özür dilerim; farkında değil miydiniz? Bu iksir sadece *insanlarda* işe yarar. kan."

Gözlerimi ona diktim. "Ama . . . Mircea-"

"Bir zamanlar sizden biriydim. Bu yüzden sık sık insan stoku üzerinde deneyler yaptık - kontrol etmesi çok daha kolay. Vampirler, Wereler, hatta sizin o tatlı yaşlı kadın "tanrıçalarınız": hepsi de insan kanını kendi kanımızla karıştırarak yapılan ilk deneyler. Aksi takdirde anneniz o iğrenç büyüü yapıp hepimizi sürgüne gönderdiğinde Dünya'da kalamazlardı."

"Ve Aeslinn . . saf fey," dedim kendime lanet ederek.

Ayrıca çoktan iyileşmiş, tek başına ölümcül bir darbe olması gereken bir yarayı kapatmıştı. Üstü başı kan içindeydi ama bu onu sendeletmeye bile yetmemişti ve şimdi yeşil bir kalkan büyüü başka girişimlerde bulunmamı engelliyordu. Gerçi başka bir girişimde bulunma şansım da yoktu.

"Halkı da öyle," diye onayladı Zeus. "Bu onları oldukça faydalı müttefikler haline getirdi. Yine de bunun yerine sana sahip olmayı gerçekten çok istiyorum. Kral zaman zaman yerini unutuyor ve senin bedenini kontrol etmek ... şey, daha basit olurdu. Ve senin şu genç adama, başıma bela olan yarı iblise yaklaşmama yardımcı olur."

Ona baktım, zihnim buz tutmuştu ve güldü, gök gürültüsü gibi dağların üzerinde yankılanan gümbür gümbür bir ses.

"Uygun olmayacağımızı mı düşünüyorsun? Ah, şey, belki de olmaz. Ve senin insan kanın beni çok savunmasız yapar. Kendi iksirim tarafından alaşağı edilmek utanç verici olurdu, değil mi? Bizimle çok uzun süre birlikte olacağınızı sanmıyorum."

Koca kafa yavaşça sallandı.

"Kumar oynadın ve kaybettin, tıpkı annen gibi. Ve sen de onun gibi kendini bir baş belası haline getirdin. Sanırım bundan zevk alacağım," dedi.

dişi daha derine battı.

Dev bedenın etrafındaki kalkan büyüü titredi ve söndü.

Az önce ne gördüğümü anlamam bir saniye sürdü ve sonra aklım Peri'deki o çadırdaki muhafızlara gitti. Her fey insan cazibesini bu kadar küçümsemezdi, Svarestri arasında bile. Ve görünüşe göre Aeslinn'in mükemmel soyağacı . . .

O kadar da mükemmel değilmiş.

"Sürpriz," diye soludum ve kırbacımı dev gövdeye saplayarak kalbine kadar yaktım.

Zeus bir şey hissetti mi bilmiyorum ama Aeslinn kesinlikle hissetti. Tanrının tutuşu kırıldığında ve kral beni yeryüzüne doğru savurduğunda ben de hissettim, bu sefer büyük bir spazmın ortasından daha az kasıtlı olarak. Sadece dünyaya çarpmadım.

Bir an havada çaresizce dönüyordum, bir an sonra ise dondurucu suyun altına dalıyordum.

OceanofPDF.com

Bölüm Kırk Dokuz

Su düşüşümü hafifletti ama çarpma ve soğuk neredeyse kalbimi durdurmaya yetecekti. Bir süre sonra başımı kaldırıp yüzeye baktığımda ve bana bakan çarpık yüzlerden oluşan bir halka gördüğümde zaten tökezlemiş olacaktım. Ben de onlara baktım, akıntıda dalgalandıklarını gördüm ve ya yer değiştireceğimi ya da işimin biteceğini anladım.

Vampirler kurbanlarının damarlarındaki kanı havadan, hatta uzaktan bile çekebiliyorlardı. Bazıları içgüdüsel zevk için eski usulle beslenmeyi severdi ama buna mecbur değillerdi. Ve ne kadar çok vampir varsa, kan çekimi o kadar hızlı oluyordu.

O kadar çok kişi beni saniyeler içinde kurutabilir.

Kanımın yarısının damarlarımdan çekildiğini ve etrafımdaki nehri bulandırdığını hissettiğimde bunu daha yeni düşünmüştüm. Şok içinde nefes nefese kaldım ve neredeyse boğuluyordum, sonra tekrar yer değiştirmeye çalıştım. Ama bu konsantrasyon gerektiriyordu ve ben konsantrasyonumu kaybetmiştim.

Onu geri almadan önce bir çekme darbesi daha geldi, ilkinin hemen ardından sert bir şekilde, sanki yüzlerce yumruk aynı anda bana vuruyormuş gibi. Bunu boğulmama ve çırpınmayı bırakmama neden olan korkunç bir emme hissi izledi. Ama artık denemediğim için değil.

Çünkü vücudum komutlarımı dinlemiyordu.

Kalbimin göğsümde teklediğini, ciğerlerimin sıkıştığını, soğukun beni buz gibi suyun yapabileceğinden daha şiddetli bir şekilde sardığını hissettim. Beni kavrayan kemikli bir el gibiydi ve ona karşı savaştım çünkü ne anlama geldiğini biliyordum. Buradan çıkmalısın, dedim kendime umutsuzca; çıkmalısın!

Tekrar yer değiştirmeyi denedim - her yere, hatta ormanda kaybolabileceğim nehir kıyısına bile. İşe yaraması pek mümkün değildi; bir vampir bir tazi kadar iyidir ve birçoğu beni cehenneme kadar takip edebilir. Ama burada olduğumdan daha uzun süre dayanabilirdim!

Yine de hiçbir şey olmadı.

Beni gevşek ve garip bir şekilde ağırlıksız bırakması dışında neredeyse hiç hissetmediğim üçüncü bir saldırı dışında. Güneş ışığı, ondan geriye kalanlar, görüşümde puslu bir leke haline gelmişti. O iskelet elin sıkıca kenetlendiğini hissettiğim bile, ışık, hava ve bir şans için ağır ağır yüzeye geri dönmek için savaşıırken hava daha da karardı-

Ve aniden beni aşağıya, aşağıya, aşağıya, yanıp sönen renklerin ve acele gürültünün girdabına ve sonra içe doğru, bir su duvarı gibi hissettiren şeyin içinden geçerek-

Hiçbir fikrim yoktu.

Sert bir yüzeyin üzerinde yarıdan fazlası sersemlemiş bir halde buruşuk bir yığın halinde yatıyordum. Bir yığın ıslak saç gözlerime dolmuştu ve pek bir şey göremiyordum. Ama hissedebiliyordum; etrafımı saran su yerine havaydı ve altımda taş vardı. Ve bir çeşit ışık vardı, loştu ama ıslak tellerin arasından parılıyordu.

Ama daha kaynağa bakamadan öksürmeye, boğulmaya, öğürmeye ve kusmaya başladım. Sonra da karaya vurmuş bir balık gibi yan yatıp umutsuzca nefes alıyordum. Çünkü tüm bunlar bir şekilde solunum yolumu açmıştı.

Orada öylece uzandım, garip bir şekilde ılık, hafif tozlu havayı ciğerlerime çektim. Tadı çöldeki su gibiydi, ambrosia gibiydi, gelmiş geçmiş en iyi şey gibiydi. Bir an için tüm dünyamı kapladı. Ve bu uzun bir andı, çünkü kendimi gerçekten tuhaf hissediyordum - başım dönüyordu, havada süzülüyordum ve acı hissetmiyordum, bu da başlı başına endişe vericiydi çünkü vücudumun bana bağıyor olması gerekirdi.

Ama değildi ve nedenini anlayamayacak kadar yorgundum.

Ben de yanağımı garip bir şekilde sıcak olan taş dayayarak biraz daha uzandım ve hislerimin yerine gelmesini bekledim. Ve hangi cehenneme düştüğümü merak ediyordum. Ve vampirlerin beni bulmasının ne kadar süreceğini. Ve beni bir nehir boyunca takip edip edemeyeceklerini.

Ve neden her şeyin garip bir şekilde pembe olduğunu.

Sonunda biraz daha dengeli hissetmeye başladım, saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve oturmaya başladım. Sadece yarı yolda duraklamak için. Belki de garip bir akıntı tarafından aşağıya çekildiğimi ve

nehir kıyısının altındaki doğal mağara. Bir şekilde çok fazla oksijeni hapsetmiş ve dışarıdaki havadan daha sıcak olan bir mağara.

Ama bir mağarada değildim.

Kristal bir matris etrafımı sardı, bir prizma gibi parlıyordu. Şaşkınlıkla biraz geriye çekildim ve pembenin farklı tonlarından oluşan bir kaleydoskop içinde benimle birlikte hareket etti. Çok güzeldi, en soluk karanfilden koyu leylak rengine kadar her rengi içeriyordu ve çoğu ton spektrumun ortasına yakındı. Hatta birkaç tanesi-

Beynim aniden durdu ve bir an için hiç düşünemedim. Düşünebildiğim zaman da hem zihinsel hem de fiziksel olarak kafamın içinde dönüp duran fikirlerden uzaklaşmaya çalışıyordum. Bu da sanki yeterince uğraşırsam onlardan kaçabileceğim gibi kendimi küçük alanın etrafında kovalamamla sonuçlandı.

Paniklemiştim, aptalcaydı ve hiç yardımcı olmadı ama başka ne yapacağımı bilmiyordum. Ve ölü bir beyin düşünemeyeceği için bunu çözemeyecektim! Ve şüphesiz ben de öyleydim-ölü.

Ve Billy'nin çirkin yakut kolyesinin içinde oturuyor.

Sadece kafamda bile olsa bu fikri kabul etmek beni yine durdurdu. Bir an için donup kaldım, nefes nefese kaldım, korktum ve inanamadım. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, başka bir açıklama getiremiyordum.

Belki de burası onun gibi koktuğu içindir.

Hayaletlerin bir kokusu olabilir, bu genellikle insanları şaşırtan bir şeydir. Gece yarısı havuz kokusu gibi soğuk, belli belirsiz bir klor kokusu olmadığı sürece pek çok ruhun kokusu yoktur. Ancak hikayeleriyle ya da onları Dünya'ya bağlayan travmayla ilgiliyse, kesinlikle her türlü kokuyu tezahür ettirebilirler.

Yıllar boyunca bunlardan birkaçıyla karşılaşmıştım, dökülmüş bir düğün buketinden kanla kaplı güller gibi şeyler, beklediğiniz türden şeyler. Ama aynı zamanda fırından yeni çıkmış ev yapımı ekmek, hiçbir şeyden rahatsız olmayan ama sadece torunlarının iyi olduğundan emin olmak için etrafta dolaşan yaşlı bir hayalet kadından. Ya da arka verandalarında otururken babası her mevsim ona portakal soyan bir kızıdan gelen portakal kokusu. Beynini kurtçukların kemirdiği lanet olası bir dehşetti ama yine de babasının portakalları gibi kokuyordu.

Billy'nin kokusu daha hafifti. Tütün, öldüğü gece gömleğine döktüğü viski, saç yağı ve Caswell No.6'nın bir karışımıydı, ne zaman gecenin bir kadın arkadaşlığıyla sonlanacağını umsa üzerine sıçrattığı eski bir kolonya. Mississippi'nin dibinde, bazı kovboyların onu bir çuvalın içine attığı yerde sona ermişti ama kokusu hâlâ duruyordu.

Neredeyse havanın tadını alabiliyordum - ya da tılsım katı olduğu için gücün içinde olduğunu tahmin ediyordum. Koku o kadar yaygındı ki, sanki orada olmasını bekliyormuş gibi bir an için etrafıma bakındım. Ama binlerce küçük prizmanın arasından bana sadece kendi yansımam bakıyordu.

Bir buçuk asır önceki o meşum gecede gördüğü şey bu olmalı, diye düşündüm boş boş. Kovboyları pokerde kandırmış, yakalanmış ve sürekli yüzmeye gitmişti. Ama daha önce bir kontesi gerçekten iğrenç bir kolyeyle kandırarak daha iyi bir iş çıkardığı için ölmemişti.

Daha doğrusu, bir ton suyun altında nefes almak mümkün olmadığından almıştı, ama ruhu kolyenin ortasındaki tılsım tarafından beslenerek devam etmişti.

Az önce benimkini yakalayanın aynısı.

"Evet, gerçekten berbattı," dedi hayalet, son sigarasının için için yanan kalıntısından yeni bir sigara yakarak. "Ne olduğunu anlamam çok uzun sürdü, çünkü kullanma kılavuzun yok ve nehrin dibinde başka hayalet de yoktu.

"Bu da iyi oldu, çünkü onlarla tanıştığımda, o herifler tam bir pislikti."

"Evet, fark ettim," diyerek uzaklaşmaya başladım.

"Hey! Hey, geri gel!" Tünek olarak kullandığı çöp kutusundan atladı ve gözden kayboldu. Kısa sokağın yarısında, tam önümde yeniden belirdi. "Bunu yapmak istemezsin!"

"Öyle değil mi?" Kollarımı kavuşturdum ve ona ters ters baktım.

Son beş dakikadır kulağımın dibinde konuşuyordu ve ben buna katlanmaya istekli olduğum sürece bunu yapmaya devam etmekten memnun görünüyordu. Onunla tanışmıştım.

ve iyi davranmak sizi hiçbir yere götürmezdi. İşin püf noktası onlardan daha hızlı koşmaktı, çünkü tüm hayaletlerin bir menzili vardı - musallat oldukları şeyden ne kadar uzağa gidebilecekleri ve güçleri bitmeden geri dönebilecekleri konusunda bir sınır.

Ancak menzilin merkez noktasını elimde tuttuğumu düşünürsek, bu muhtemelen onun durumunda işe yaramayacaktı.

"Pahalı bir kolye," dedi ve elimde tuttuğum küçük, plastik poşeti başıyla işaret etti; poşetin içinde çok eski bir kadife kılıf vardı. Ayrıca menteşelerinde paslanma, ön mandalında eksiklik ve bir tarafında fare kemirmiş gibi endişe verici izler vardı.

Büyük bir sıçan.

Ama hayalet onu Umut Elması gibi satmaya çalışıyordu.

"Ortadaki taş gerçek bir yakut, biliyor musun? Şu pembemsi kırmızı olanlardan biri, gerçekten nadir bulunurlar!"

"Yine de rehin dükkanında indirimdeydi."

Kaşlarını çattı. "Ortam talihsiz, tamam mı? Ama avantajları-"

"Ben pek bir avantaj göremiyorum," diye tersledim. Özenle biriktirdiğim tüm paramı mürebbiyeme hediye almak için harcamıştım ve şimdi başka bir şey bulmam gerekecekti.

Ve Eugenie sert biri olmasına rağmen doğum günleri konusunda şaşırtıcı derecede duygusaldı, muhtemelen kendi annesi hiç önemsemediği için. Her yıl bir yıldönümü daha gelip çatınca küçük kızı yastığına kapanıp ağlarken bırakırdı. Bu nedenle Eugenie ne zaman doğum günüm gelse elinden geleni yapardı, belki parasal olarak değil ama zaman ve emek harcadığı belli olan iyi düşünülmüş hediyelerle.

Peki ona bir mendille nasıl geri dönecektim?

"Bu pahalı bir parça," diye ısrar etti hayalet. Bir kovboy için garip bir aksanı vardı, Orta Batı ile İrlanda karışımı, muhtemelen ilginç bir geçmişten bahsediyordu. İzin verirsem bana uzun uzun anlatmaktan zevk alacağına şüphe yoktu.

Ama bu olmayacaktı, çünkü yapacak işlerim vardı. Ama tekrar caddeye ve para iadesi talep etmeye kararlı olduğum dükkâna doğru yola çıktığımda, hayaleti yolumun üzerinde buldum. Ve ne kadar kaçmaya çalışsam da yolumda kaldı.

"Bak!" Bıkkınlıkla söyledim. "Eminim çok güzeldir ama benim istediğim bu değil-"

"Tam da ihtiyacın olan şey. Neden biliyor musun?" Sormamı beklemedi, bunu planladığımdan değil. "Benimle birlikte geliyor. Ben senin satın alma hediyenim!"

"Ben de bundan korkuyorum."

"Hayır, gerçekten." Ani bir hamle yaptığımda yine öne doğru kaçtı ve o kadar yaklaştı ki vücudunun bir kısmına yakalandım. Tükürükler saçarak ve boğazımı hayalet parçaları tıkamış gibi hissederek kendimi dışarı attım. Ve gözlerimi. Ve gözeneklerimi.

Lanet olsun!

"Sadece dinle, tamam mı?"

"Neye?" Tekrar tükürdüm, dilim bulanıklaşmıştı. "Evcil bir hayalet istemiyorum!"

"Evet, biliyorsun. Ve ben sıradan bir hayalet değilim. Ben özelim."

Ellerimi kalçalarımaya koydum, çünkü bu konuşmayı dinlemenin buradan çıkmamın tek yolu olduğu açıktı. "Sen özelsin."

"Biliyorsun, tatlı şey-"

"Bana öyle deme."

"-ve yeteneklerim var. Örneğin, oradaki küçük çiftliğimden elli mil uzağa kadar gidebildiğimi biliyor muydunuz? Bu bana çoğu hayaletin sahip olmadığı ekstra güç veren bir tılsım-"

"Peki bu bana nasıl yardımcı olacak?"

"Her türlü yolu var! Kart sever misin?" Uzattığı avucunda bir deste belirdi ve onu tek eliyle karıştırdı. "Çünkü seni kâğıt oyunlarında usta yapabilirim-"

"Az önce bana öldürüldüğünü söylemedin mi çünkü-"

"Nadir bir olay. Ve bu benim kullanışlı kaybolma numaramdan önceydi. Seni zengin edebilirim-"

"Zengin olmak istemiyorum."

"Ama tabii ki senin gibi bir kız bunu umursamaz. Ama başka şeyler de yapabilirim. Bir şeyler getirmek gibi-"

"Kırık bir bacağım varmış gibi mi görünüyorum?"

"-ve insanları gözetlemek-"

"Bunu yapmanı neden isteyeyim ki?"

"Bilmiyorum." Kovboy şapkasını parmağıyla geriye doğru itti. "Sen söyle. Ama yardıma ihtiyacın var ve yalan söyleyip yardıma ihtiyacın olmadığını söyleme. Yüz elli yıl boyunca insanları izlemek insana bir şeyler öğretir. Senin sorunların var, kızım."

Bu sefer bir şey söylemedim ama sanırım sessizliğim bir poker oyuncusuna -boktan bir poker oyuncusuna bile- hedefini tutturduğunu söylemek için yeterliydi. "Evet," dedi. "Anlıyorum. Benim de sorunlarım var."

"Ne tür sorunlar?" diye sordum. "Sen bir hayaletsin. Sorunların bitti."

Gözlerini devirdi. "Sanki. Al şu kolyeyi. Bana güç veriyor, elbette, ve çoğu hayaletin sahip olduğundan daha büyük bir oyun alanı. Ama aynı zamanda bir zafiyet. Bir mezarım yok, daha doğrusu var ama Mississippi'nin dibinde."
_"

"Bu çok talihsiz-"

"Evet, öyle. Çünkü aşağıda çok fazla ziyaretçiniz olmuyor, tamam mı? Gerçek bir mezarlıkta olduğu gibi, bir adamı yaşatmak için küçük damlalar ve yaşam enerjisi damlaları dökcek kimse yok. Eğer kendimi o çirkin mücevherin içinde bulmasaydım. . şey, uzun zaman önce solup gitmiş olurdum."

"Ama sonunda onu aldın-"

"Evet, demek istediğim de bu. Beni kurtardı ama aynı zamanda bir zayıflık, değil mi? Onu yaratmak için çok fazla büyü yapıldı. Elde edebilecekleri her türlü güç için böyle şeylerin büyüsunü bozmakla ilgilenen pek çok büyücü var. Bir sürü fakir de kendilerine talih kuşu konduracak büyülü şeyler aramak için o dükkan gibi yerlerde geziniyor. Onlardan birinin beni bulması an meselesi."

Ona baktım ve duygulu ela gözleri daha da büyüdü, neredeyse parodi noktasına geldi. Geri kalanı biraz sert görünüyordu: kötü tıraş edilmiş bir çene, muhtemelen bebek yüzünü gizleme çabası; burnunda, yüzük takan biri tarafından yumruklanmış olabilecek küçük bir yara izi; ve kırmızı fırırlı bir gömlek ve hiç kır görmemiş bir kot pantolondan oluşan kaygan, kumarbaz benzeri bir kıyafet.

Ama gözler garip bir şekilde çekiciydi.

"Ve sonra, ben ölüyüm-öldüm-öldüm, anlıyor musun?" diye açıklığa kavuşturdu, konuyu kaçırmış olabilirim diye. "Bir daha asla yükselmemek üzere derinlere çekileceğim. Bir daha hiçbir şey yapamayacağım, sadece suyun başımın üzerinden akıp gitmesini, balıkların kemiklerimi didiklemesini izleyeceğim ve ne umudum, ne geleceğim, ne de başka bir şeyim olacak. Sonunda, gücümün son damlası da tükendiğinde, hiçbir şey başaramadan yok olup gideceğim.

"Bütün bunlar, tatlı yüzlü bir kız beni kurtarabilecekken, keşke güzel, genç ve tabiri caizse hoş giden dolgunluğuna uygun nazik ve sevgi dolu bir kalbi olsaydı-"

"Aman Tanrım!" Tekrar etrafından dolaşmaya çalıştım ama bir kez daha yolumda bir hayalet vardı.

Ve bu sefer oynamıyordu.

"Dinle, kardeşim. Senin derdin ne bilmiyorum ama ikimizin de sorunları var, tamam mı? İkimiz de bu hayat oyununda kaybedenleriz ve ben senden birkaç el daha geride olsam da, sen de pek iyi durumda değilsin. Gördüğüm kadarıyla, bir takım olup birbirimize yardım edebiliriz ya da kaybetmeye devam edebiliriz. Şimdi, hangisi olacak?"

Bir süre ona baktım ve çiçekli saçmalıkların yapamadığı açık sözlü dürüstlikle ilgili bir şey beni etkiledi. Belki de dürüstlük benim dünyamda çok önemli olduğu ve her ortaya çıktığında dikkatimi çektiği içindir. Ya da belki de haklı olduğu için.

Ben bir eziktim, hep öyleydim ve son zamanlarda işler pek iyi gitmiyordu. Dolandırıcı bir hayaletten bile olsa biraz yardıma ihtiyacım olabilirdi. Kararlı bir şekilde uzattığı yarı şeffaf ele baktım ve yavaşça, çekingen bir şekilde kendimi onu tutarken buldum.

Eğer biri sokağa baksaydı, havayla el sıkışan bir deli olduğumu düşünürdü. Ama parmakları parmaklarımı sardığında bir şey hissettim, çoğu hayaletin soğuk olduğu yerde garip bir sıcaklık. Ve bir basınç, sanki gerçek bir el bir anlığına benimkini kavramış gibi.

"İyi seçim," dedi. "Ben Billy, bu arada."

"Cassie. Cassie Palmer."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum Cassie. Gerçekten iyi arkadaş olacağımıza dair bir his var içimde."

Öyleydik de. Birbirimizle kavga ettik, öfkelenedik ve birbirimize bağırdık, herhangi bir kardeşten daha kötü. Ama Billy yıllardır benimle birlikteydi, sayamayacağım kadar çok kez hayatımı kurtarmıştı ve çok iyi bir arkadaşı. Ve belki, sadece belki, bana son bir iyilik yapmıştı.

Kolyesi sayesinde hâlâ buradaydım. Bu iş daha bitmemişti.

OceanofPDF.com

Bölüm Elli

Panikle çırpınışım beni mücevherin yüzeyi olduğunu tahmin ettiğim, fraktalların daha az müdahaleci olduğu yere yaklaştırmıştı. Bana yüzümün bulanık bir görüntüsünü gösterdi, belki de bir hayalete baktığım için bulanık ve bulanıktı. Ya da yüzey çizik ve bulanık olduğu için taşta her türlü kusur vardı.

Ya da bir pencereden çok bir ayna olduğu için.

Biraz daha sürünerek ilerledim ve hayal görmediğimi fark ettim. Bunlar uzaktaki dağlardı ve altlarında karla kaplı ağaç örtüleri vardı. Dışarıyı görebiliyordum!

Ama kolay değildi. Manzara loştu, sanki kalın, pembe gözlüklerle, kirli camlı gözlüklerle bakıyormuşum gibiydi. Ama sonunda berrak bir kristal parçasının olduğu nispeten düz bir alan buldum, bu da bana bir anlık bir görüş sağladı-

Kocaman bir göz küresi bana bakıyordu.

Hafifçe sıçradım ve kalbimin sıkıştığı bir an için gelenin Aeslinn olduğunu sandım. Ama sonra kolyeyi daha iyi görebilmek için havaya kaldıran rastgele bir vampir olduğunu fark ettim. O ve bir grup insan görünümlü vampir hatıra olsun diye bedenimi soyuyorlardı, arkasındaki bankta gerçekteşen bir şeyi görebiliyordum.

Ve eğer öldüğümü daha önce anlamamış olsaydım, o zaman anlardım.

Atılmış bir kuklaya benziyordum, diye düşündüm boş boş. Derim kül rengine dönmüştü, sağ kolum imkansız bir açıyla çevrilmişti ve bir düzine el zırhımı çıkarmak için mücadele ederken gevşek yüzüm defalarca çamura gömölüyordu.

Sonunda başardılar ve neredeyse çıplak olan cesedimi, karanlık toprağa karşı gevşek ve solgun bir şekilde yatması için kıyıya geri attılar.

Gözlerimi kaçırmaya çalıştım ama artık bana benzemese de ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Ölülerin hep bana benzediğini duymuştum.

Uyuyor gibiydiler ve belki bazıları uyuyordu. Ama savaşta ölmüş, son çırpınışları yüz hatlarında kocaman yazılı olanlar değil.

Birdenbire, şu anda çamura gömülmüş olan yüz ifademini çoğunu göremediğime sevindim. Görebildiğim kadarıyla acı, dehşet ve yerine getirilmemiş çaresiz bir özleminden bahsediyordu. Çünkü dışarı çıkmayı başaramamıştım.

Kafam çok karışık, çok korkmuştum, çok duygusaldım. Pritkin beni baskı altında soğukkanlılığımı korumam için eğitmişti ama iş başa düştüğünde dersler işe yaramamıştı. Ve Tanrım, ona söylediklerinde ne düşünecekti?

Dizlerimi çektim ve kollarımı onlara doladım, bulamadığım teselli arıyordum, çünkü bir şey söylenecek kadar hayatta olup olmadığını bilmiyordum. Pota'nın ona, Mircea'ya ya da herhangi birine ne yapabileceğini tahmin etmenin bir yolu yoktu. Ama Zeus tanrıların liderlerin peşinden gideceğini söylemişti.

Siktir!

Bunu kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım ama konsantre olmakta ya da düşünmekte zorlanıyordum. Dışarıdaki itiş kakış da buna yardımcı olmuyordu, öyle ki görebildiğim tek şey ıslak toprak, kararlı yüzler ve güreşen uzuvlardı. Görünüşe göre partiye daha fazla vampir katılmıştı.

Ama sonra biri mücevheri kumdan çıkarıp boynuna astı ve koyu renk göğüs kollarının kıvrımlarını daha iyi görmemi sağladı. Vücudumu, çırpınan uzuvlar ve uçuşan yumruklar arasında, daha düşük seviyedeki bazı vampirlerin kendi hatıralarını denemek için toplandıkları yerde görebiliyordum. Ödül gibi görünen kolye için bir şansları olduğunu düşünemeyecek kadar düşük seviyedeydiler.

Ancak sunulan tek seçenek bu değildi.

Dövüşteki boşluklardan vampirlerin zırhını parçalara ayırmaya çalıştığını gördüm, ancak fey yapımı olduğu için zorlanıyorlardı. Diğerleri iç çamaşırlarını çıkarıyordu, bir tanesi sütyenimi sanki büyük bir ödölmüş gibi sallıyordu. Hatta bir tanesi saçımdan bir tutam kopardı ve kanlı kafa derimden bir parça kopardı.

İrkilerek geri çekildim ama sonra daha kötü bir şey gördüm. Çok daha kötüsünü. Bir vampir gevşek bedenimi yakaladı, ters çevirdi ve pantolonunu yırttı, çünkü anlaşılan saygısızlık hediyelek eşyalarla bitmeyecekti.

Ve aniden kırılma noktamı keşfettim.

İçimde bir şeyin yükseldiğini hissettim, orada olduğunu bile bilmediğim bir şeyin. Ama büyüktü, güçlüydü ve dizginlenemez bir öfke çılgılığı atarak kendi başına bir hayat sürüyor, mücevherin içinde kaynıyor gibiydi ama duman gibi değil. Sanki içinde bir şimşek fırtınası kopmuş gibiydi.

Dışarıdan görülebiliyor olmalıydı, çünkü mücevheri son sahibinden alan vampir bir çılgılık attı ve onu suya düşürdü. Çok geçmeden dalgaların altında eller dolaşmaya başladı ama onu bulup bulamadıklarını göremedim. Dışarıya doğru yükseliyordum, taşın yüzeyinden geçip ötesine gidiyordum ama havaya değil.

Onun yerine, birdenbire bir iblisin şaşkın yüzüne bakıyordum. Sonra da bir eli kalçamda, diğer eli de şişmiş etinin üzerindeydi. Bir saniye sonra benim elim de kıpırdadı; soğuk, taşlı toprakta ağır ağır kayarak nemli tenimden geçti ve iblisin gurur ve neşe kaynağının sıcak, kaygan etini kavradı.

Ve yırttı.

O çılgılık attı, ben de karşılık verdim ve ölü ses tellerinin gayet iyi çalıştığını keşfettim. Onlar ölmüştü; ben de ölmüştüm ve çoktan üşümüştüm. Bu gibi durumlarda bir yangını söndürmek uzun sürmez.

Ya da bir büyücünün ve ölüm tanrıçasının kızı olduğunuzda onu yeniden alevlendirmek için.

Topraktan kanlı, pis ve çıplak bir şekilde yükseldim ve her iki elimden parlayan bir kırbaç çıkardım. Suyu indiler, gökyüzüne doğru büyük miktarda buharın kaynamasına neden oldular, çılgınlıklarına bakılırsa bazı vampirleri canlı canlı pişiriyor gibiydiler. Ama ben hiç acı hissetmedim.

Zombiler yapmaz, değil mi?

Ve tartışmasız ben de öyleydim. Ruhum geri dönmüş olabilirdi ama kalbim atmayı reddediyor, göğsüm yükselip alçalmıyor ve kanım, canavarların bana bıraktığı azıcık kan, birçok yaramdan ağır ağır sızıyordu. Ama bunun nedeni yerçekimiydi, yenilenen yaşamın bir işareti değil.

Kendi bedenime sahiptim; yaşamıyordum. Ama vampirler bunu anlamıyor gibiydi. Kavrulmadan önce uzaklaşmak için iblisleriyle savaşan yakındakiler değil, daha uzaktakiler de değil.

kanımın geri kalanını çağırmaya çalıştı. Sanki tüm bunlardan bir şekilde kurtulduğumu düşünüyorlardı.

Tamamen kan kaybından ölmüş gibi göründüğüm için beklediğimden daha fazla kalmıştı. Yanaklarım kaymaktaşı, dudaklarım fildişi, meme uçlarım bile mermer gibi solgundu. Ama yine de küçük kıpkırmızı damlacıklar havada uçararak uzanmış avuçlara çarpmadan önce tenimin her yerinde çiçek açıyordu.

Vampirler, onları özümseme zahmetine katlanamayacak kadar beklentiyle bana bakmakla meşgulken, çoğu sadece damladı. Sonra da son çabaları da işe yaramayınca birbirlerine. Şokun geçmesini beklememeye karar verdim ve kalabalığın içine daldım, kırbaçlar havada uçuşuyordu.

Vampirlerin çoğu kaçmadı. Bana en yakın olanların vahşi gözleri ve seğirme hareketleri kaçmak istediklerini gösteriyor gibiydi ama bir şey onları yerlerinde tutuyordu. Muhtemelen Zeus'un Aeslinn'i ele geçirdiği gibi kontrolü ele geçiren iblisler.

Ve kaç tane uşaklarının öldüğü umurlarında değildi.

Açıkçası ben de bilmiyordum. Zaman çizgisi çoktan çöpe atılmıştı, sözde büyük planım mahvolmuştu ve ben ölmüştüm. Bu da bana, hepsinin üzerine çıldırmamam için hiçbir neden bırakmıyordu.

Ben de öyle yaptım, kırbaçları parlayan altın ve uçuşan et fırtınası içinde savurdum. Kan ılık bir yağmur gibi aşağıya sıçradı; gelgit giderek genişleyen bir leke halinde mora döndü; ve kanlı köpük sahile vurdu. Daha da iyisi, her yarık, her gözyaşı, her eksik uzuv bana içimdeki ruhlara erişim sağladı.

Etrafımda kıvranan ceset selinden güç çekmek için o elimi kullanmama izin vermek için bir kırbacı yeniden emdim, burun ve ağızdan, deriden ve gözlerden emdim. Muhteşem hissettiriyordu, tadı şarap ve zafer gibiydi ve her çekişte cansız damarlarda güç dalgalanıyordu. Bu kadarı yeterdi ve belki Zeus'u alt *edebilirdim*.

Bu kadar yeter, dünyayı ele geçirebilirim!

Başka biri de aynı şeyi düşünmüş olmalı. Çünkü devasa kayalar aniden her yere yağıyor, nehre sığıyor, kıyılarda yarıklar açıyor ve karışık bir fırtınada kum ve suyun yukarı doğru uçmasına neden oluyordu. Aeslinn hayatta kalmıştı.

Elbette vardı. Eğer yırtılmış bir şahdamarını iyileştirebiliyorsa, bir kalp yarasını da iyileştirebilirdi. Zeus ona güç verirken, muhtemelen hemen hemen her şeyi iyileştirebilirdi. Muhtemelen . . .

Solan ışık ve uçuşan kumların arasından gözlerimi kısıarak ona baktım ve bu teoriyi test etmeye karar verdim. Çünkü feylerin kralı ölü gözlerden farklı görünüyordu. Çok farklı.

Savaşmaya devam ederken onun sadece bir anlık görüntüsünü yakalayabiliyordum ama bu kadarı yeterliydi. Zeus'un aurasının artık onu çevrelediğini görebiliyordum, minyatür bir güneş kadar parlaktı ama görüş alanımdaki tek şey o değildi. Orada da gölgeler vardı, tüm bu ışığın yüzeyinde kaynayan ve onu koyulaştıran başka renkler.

Ve diğer ruhların, özellikle de Aeslinn'in yıllar boyunca yamyamlaştırıp cephaneliğine kattığı tüm yarı-tanrıların ruhlarının resimlerini oluşturuyordu.

Etrafına sıkıca sarılmış çok renkli bir pelerin gibi görünüyorlardı. Ancak bu pelerin kumaş değildi; onların katledilmiş ruhlarıydı ve bana sesleniyorlardı. Alçak sesli bir koroydu, havada ses denemeyecek kadar sessiz bir şeyin dalgalanmasıydı ama yine de duydum. Savaşın uğultusu ve suyun akıntısı arasında onu duydum, sadece kulaklarımda değil.

Kemiklerimde titreşti, ruhumda şarkı söyledi, kendi canlı cesedimden akan enerjiyle titreşti. Birbirimize benziyorduk, onlar ve ben, bize kalan tek bir umut, tek bir motivasyon, tek bir özlem vardı. Onu hayata geçirmek için ihtiyaçları olan tek şey güçtü.

Ben de onlara biraz gönderdim.

Ve onları, büyücülerin zombi yetiştirmek için kullandıkları yöntemin aynısını kullanarak çok sayıda gönderdim. Ruhumun küçük parçaları aramızdaki boşlukta uçuşuyor, arkalarından akan parlak güç sancaklarını taşıyorlardı. Kırbacımla saldırmaya devam ederken, korumamdan kaçmak için su altında yüzen yeni bir yayılım ateşini durdurarak onların gidişini izledim.

Ve savaşın gidişatının bir kez daha değiştiğini gördü.

Aeslinn az önce kütüphanenin yan tarafını tekmelemişti, görünüşe göre kavgaya kendisi de katılmak niyetindeydi ama tek bir adım bile atmadı. Devasa, hayaletimsi bir kol bedeninden sıyrılmadan önce zamanı yoktu ama bu sefer Zeus'a ait değildi. Katilinin yeni zirvelere ulaşmasını sağlamak için gücü ve hayatı çalınan katledilmiş bir çocuğa aitti.

Ve bir saniyeliğine tekrar tattım: bir tatlılık patlaması, dilimde garip, uçucu bir bal tadı, Zeus onu yakaladığında çocuğun yediği ve şimdi bir kez daha duyularımı boğan türden.

Büyük kol Aeslinn'i boynundan yakalayıp *sarsmadan* hemen önce.

Genç dev kralı binanın içine doğru sürükledi ve bir saniye sonra diğer renklerin uyandığını ve gökkuşağı rengine bir kasırga gibi etrafında döndüğünü gördüm. Meydan okuyarak, öfkeyle, tek bir ses gibi konuşan yüzlerce sesle kükrediler. Ve hepsi birden ısıarak, keserek ve yırtarak üzerine düştüler.

Saf dehşetin yankılanan sesi olan bir çığlık attı ve çalınan gücü ona geri dönerken küçülerek gözden kayboldu. Sonra ne olduğunu göremedim, çünkü canavarları dikkatimin dağıldığı anı kullanarak üzerime atlamıştı, hepsi birden saldırmış gibiydi. Suyun altına geri döndük, çırpınan uzuvlar ve parıldayan dişlerden oluşan kıvranan bir kütleydik, görüş alanımda yüzeye çıkan hırlayan yüzlerden oluşan bir tünelden başka bir şey yoktu.

Bana ölmeden önceki anı hatırlatıyordu ama bu sefer avantaj bendeydi. Bu sefer, istediğim zaman yer değiştirebilirdim. Ama bu sefer, bunu yapmak istemedim.

Kanamalarını istedim.

Chimera, diye düşündüm, kopya bir beden yaratmak için Pythian büyüsünü yaparken. Genellikle eğitim amacıyla ya da aynı anda iki zaman dilimini işgal etmek için kullanılırdı ama ihtiyaçlar bunu gerektiriyordu. Ve benden iki tane olsa bu nehrin ve içindeki herkesin üzerine cehennem yağardı!

En azından, o lanet şey çalışsaydı, biz de çalışırdık.

Chimera, diye düşündüm tekrar, konsantre *olarak*. Ve arkasına fazladan güç koydum, buna gerek yoktu. Şimdiye kadar ustalaştığım en zor büyü olmuştu ama Gertie'nin titiz eğitimi altında ustalaşmıştım.

Ya da belki de öyle değildi, çünkü hiçbir şey olmaya devam etmedi.

Chimera! Chimera! Dişleri her yanımdan içime batarken zihinsel olarak çığlık attım. Sonra et parçalarını da yanlarına alarak geri çekildiler ve beni bir saniyeliğine onların elinden kurtardılar. Bunu yüzeye çıkmak, kelimeyi yüksek sesle haykırmak, yuvarlanan taşlardan yankılanmasını duymak için kullandım-

Ama işe yaramadı.

Pythian gücü gitmişti.

Elbette öyleydi, diye düşündüm öfkeyle. Ben ölmüştüm ve Pythia'lar öldüklerinde güçleri onlara geçer. Ve Rhea kilometrelerce uzaktaydı, ona gittiğini bile varsayarak.

Tek başımaydım.

Ben de bunu düzelttim. Kırbacı bir vampirin yüzünü yakmak için kullandım ve içindeki iblisi emdim, kıvranan, panikleyen, iğrenç bir tat bulutu. Sonra da kendime yardım ettim.

Çünkü yüz­süz vampir hâlâ oradaydı ama iblis arkadaşı olmadan bir önemi yoktu. Ve ruhumun küçük bir parçasını daha ona sahip olması için göndermemi ve onu ölümsüz arkadaşlarına karşı bir koçbaşı olarak kullanmamı engellemekten tamamen acizdi. Sanırım iyi bir seçim yapmıştım ya da belki de tüm vampirler artık kendilerini koruma kaygıları kalmadığında tank oluyorlardı.

Ya da en azından endişelendiğim herhangi biri değil, diye düşündüm, yumruklarını diğer iki vampirin yüzünü yumruklamak için kullanırken.

Bu daha çok işe yarayabilirdi ama söz konusu vampirler hâlâ savaştığı için onların bedenlerinin içinde sıkışıp kaldı. Görünüşe göre Gabriella iyi seçim yapmış ve çoğunlukla yüksek seviyeli ustaları işe almış. Bunlardan ikisinin artık beyin namına pek bir şeyi kalmamıştı, çünkü vampirimin saldırısıyla yok edilmişlerdi, yine de tekmelemeye, oymaya ve pençelemeye devam ettiler, kollarını tutup koparmaya çalıştılar, hatta onları sudan çıkarıp kafalarından geriye kalanları birbirine vururken bile.

Bu daha çok işe yaradı, et parçalarını her yere gönderdi. Aynı zamanda vampirleri de onun elinden kurtardı ve vampirler suya doğru kaymaya başladılar. Ve içlerinden biri başka bir kayalık barajın altında kalana kadar suda yüzmeye başladılar.

Çünkü büyük silahlar yeni gelmişti. Başımı kaldırdığımda toz bulutu içinde gördüğüm iğrenç yaratıkların şimdi açık havada daha da korkunç olduklarını gördüm. Güneş ışığı artık neredeyse kaybolmuştu, ufukta sadece uygun bir kanlı çizgiyle sıcıyordu, ama dönüşlerce puldan parıldıyor, dişlerin ağzında parlıyor, korkunç gözlerde yansıyor.

Nerede olduklarını bilmiyordum; belki de Zeus, Aeslinn'in artık kaldıramadığı kalkanı telafi etmek için onları geride tutuyordu. Ama eğer

Yani şimdi onları serbest bırakacaktı ve hepsini kesecekti. Hepimiz birbirimize boş boş bakarken, kısasa kısas, diye düşündüm.

En azından benim bakışlarım boştu, bu kadar çok kişiye karşı ne yapacağımı ya da herhangi bir seçeneğim olup olmadığını bile bilmiyordum. Cehennemden bir smorgasbord ile yüzleşmek gibiydi, sadece akşam yemeği için beni yiyorlardı, tam tersi değil. Ve muhtemelen kemiklerimle dişlerini karıştıracaklardı.

Buraya kadarmış diye düşündüm. Burası her şeyin bittiği yer. Kumsal pençeli ayaklar ve tedirginlikle çırpınan kuyruklar tarafından parçalanırken, su tıslayıp damlayan dişler ve salyalı ağzın altında renk değiştirirken, yarasa benzeri kanatlar tedirginlikle çırpılırken ve çığlıklar dağlardan yankılanırken bunu düşünmeye devam ettim.

Canavarlar yaklaşmakta tamamen başarısız oldular.

Bir dakikamı aldı ama kütüphaneye baktım, orada her ne savaş veriliyorsa onun gerginliği altında sallanıyor ve çatlıyordu. Sonra da suda yüzen cesetlere. Birçoğu neredeyse yaralandıkları kadar hızlı iyileşmişti, ama diğerleri ...

Etraflarına kırmızı havuzlar yayılmış, kopmuş uzuvlardan oluşan bir yığın gelgitin üzerinde sallanıyordu ve tüm manzara bir tür kıyamet sonrasını andırıyordu.

Ve ortasında, altın kırbaçlı ve ölü gözlü başka bir canavar duruyordu, en büyük düşmanlarının kızı, artık nefes almıyordu ama hala savaşıyordu ve onların gözünde muhtemelen kazanıyordu.

Korktuklarını fark ettim.

Benden korkuyorlardı.

Ama onlar da Zeus'tan korkuyorlardı ve savaşın hangi yöne gideceğini henüz bilmiyorlardı. Bu yüzden, bir saniye sonra bahislerini korudular ve beni test etmek için ihtiyaç duymadıkları ve umursamadıkları bir vampir dalgası gönderdiler. Arkadaki daha büyük dehşetlerden bazıları üzerime bir anda taş yağmuru gönderirken, sanırım bir saldırı beni alt etmezse diğerinin edeceğini varsaymıştım.

Ve bu oldukça iyi bir varsayımdı.

Plaj topu büyüklüğünde bir kaya parçası beni belki bir santimle ıskaladı ve iki metre ötemde duran bir vampirin kafasını kopardı. Geçerken esintisini hissettim, kanının sıcak sıçramasıyla kaplandım ve sonra patlatıldım

Arkadan gelen dev bir dalgayla tekrar temizlendi. Bu sefer bir araba büyüklüğünde başka bir kayanın aşağıya sıçradığını görmek için tam zamanında etrafıma bakmama neden oldu. Ve onu kırbacımla yakalayıp başımın etrafında çılgınca savurarak ilk vampir hücumunu etkisiz hale getirdim ve sonra onu fırlatan piç kurusuna geri fırlattım.

Ancak daha küçük bir enkaz yığınının kaçınmak için hemen dalmak zorunda kaldım ki bu da pek yardımcı olmadı. Bir grup sivri kenarlı parça beni parçaladı -ve birkaç durumda içimden geçti-, bunlardan biri neredeyse sağlam kolumu koparıyordu. Bu da bana kendimi bir dehşet sürüsünden korumak için iki ağır hasarlı uzuv bıraktı ve bu işe yaramayacaktı.

Ben de birkaç şampiyon daha yaratarak beyni hasar görmüş iki vampirin yanı sıra yayılım ateşinin konaklarında açtığı deliklerden iblislerini emdiğim üç vampiri daha dirilttim. Saldırıyı durdurmaya ya da en azından yavaşlatmaya çalışarak beşini de savaşın içine attım. Gerçi neden yaptığımı bilmiyordum.

Zeus'u yerinde tutmayı başarmıştım ama ölü bir Pythia kütüphaneye hiçbir yere gitmesini emredemezdi. Boğulmak üzereydim ve muhtemelen paramparça olacaktım ve bunu nasıl durduracağımı, hatta artık amacımın ne olduğunu bile bilmiyordum. Bütün bunların ne anlamı olduğunu bilmiyordum!

Aşağı bakana kadar.

Ve vücudumdaki sivri deliklerin iyileşmekte olduğunu fark ettim.

Bölüm Elli Bir

Elim büyüklüğündeki bir yaranın hançer benzeri bir taş parçasını dışarı itmesini ve ardından arkasından temiz bir şekilde örülmesini izledim. Aynı anda sağ kolumdaki çıkıntılı bir kemik yerine oturdu, yırtık et sanki ... şey, evet. Yeterli güçleri varsa zombilerin de büyücüler tarafından iyileştirilebileceğini tahmin ediyordum, tıpkı vampirlerin yaralarını iyileştirdikleri gibi.

Ve birden aklıma aptalca bir fikir geldi. O kadar aptalcaydı ki, şu anda hiçbir şekilde bunu yapabilecek durumda olmadığım halde başımı döndürdü. Ya da bir daha asla olamayacaktım, eğer ...

Eğer aptalcaysa ve işe yarıyorsa, Pritkin'in sesi hafızamda yankılandı, aptalca değil.

İnce savunma hattım tarafından zar zor durdurulan hücum eden sürüye baktım ve kaybedecek neyim olduğunu merak ettim. Hiçbir şey diye düşündüm. Kollarımı devasa kalabalığa doğru uzattım ve *çektim*.

Neredeyse hepsinde yaralar vardı ve bu yaraların arkasında benimle savaşıyor olsa da bir güç vardı. Ve çok sert savaşıyordu. Belki de büyüklük kuruntusuna kapıldığım ve annem gibi davranıp hepsini birden kurutmaya çalıştığım içindi!

Hızla rotamı düzelttim ve bariyerimi aşmak üzere olan en yakın iki tanesine odaklandım. Onları o kadar kötü etkiledim ki biri kırıldı ve kaçtı, iblis ve vampir görünüşe göre bir kez olsun bir konuda hemfikirdi. Diğerleri yavaşça dalgaların altına batarken, gözleri kocaman, dehşete düşmüş ve inanmaz bir haldeydi.

Onu başka bir zombiye dönüştürebilirdim ama yapmadım. İlk ikisinin akıtılması saldırganlarımda kaosa yol açmıştı, buna şeytani çığlıklar atarak birbirlerine bir şeyler haykıran canavar olanlar da dahildi. Farkında bile değildim, boğazımı şahdamarımın üzerinden kavrayıp beklemekle meşguldüm.

Hadi, diye düşündüm. Hadi ama! Bu bir düzine zombiyi diriltmeye yetecek bir güçtü. İyileştir beni!

Ve olay şuydu ki, olmuştu. Bir saniye önce küçük bir yaranın olduğu ön koluma bakıyordum. Ben izlerken kapandı ve sonra yara izi bile kayboldu, çevredeki derinin içinde eridi ve beni bütün ve mükemmel bıraktı.

Aslında, bu işe girdiğimden beri biriktirdiğim tüm yaralar bir anda yok olmuştu. Bir tanrının şimşeginin içimde açtığı çukuru yediği ön kolumdaki çarpık et sırtı da dahil. Ve babamla ilk tanıştığım o mahzende Agnes'in bana verdiği kurşun yarasının izi. Mircea daha sonra onu iyileştirmişti, ama kırımın derisindeki bir çukur o zamandan beri benimle birlikteydi-

Şu ana kadar. Parmaklarımla yokladığımda bile düzeldi, dokunuşumla eriyip gitti. Ve çocukluğumdan beri omurgamın alt kısmında bulunan ay şeklindeki yara izi, onu aradığımda kayboldu.

Ama yine de eskisi kadar ölüydüm.

Belki de çok uzun zamandır yoktum, diye düşündüm. Belki de büyücü büyüsü ölümler dışında hiçbir şey üzerinde işe yaramıyordu Cassie! Ölüm büyüsünün hayat vermesini sağlamaya çalışıyorsun ve bu asla olmayacak.

Farkına vardığım şey midemi asit gibi yaktı. Elbette, yaşam büyüsünü ayaklarımın üzerinde durmak için kullanabilir, düşmanlarıma fırlatabilir, tıpkı hayaletlerin yaptığı gibi herhangi bir şekilde şekillendirebilirdim. Ama Billy tılsımının içinde ne kadar uzun süre kalırsa kalsın ve ne kadar güç emerse emsin, yapamayacağı bir şey vardı.

Geri gelemezdi.

Ve ölü kalmak ne Pythian gücü, ne Zeus için vahşi bir yolculuk, ne de zafer umudu demektir. Hiçbir şey yok. Billy'nin kolyesinde sonsuza kadar kalacak bir ödül dışında, bir vampir tarafından onun-

Billy.

Düşüncelerim bir kez daha, fiziksel olarak hissedebileceğim kadar sert bir şekilde durdu. Elim boğazımdaydı ama gözlerim ... kalkıyordu. Batan güneşin son ışınlarının ufkun altına kaydığı, yıldızların tepede çiçek açtığı ve donmuş manzaranın üzerinde derin, mavi-siyah bir batış bıraktığı gökyüzüne değil. Ama ıslıl ıslıl parlayan

Hayal gücüm, sanki içinden beyaz bir ışık seli dökülüyormuş ve korkunç melekler şarkı söylüyormuş gibi.

Çünkü Billy sonunda bir hayalet olarak değil, bir insan olarak dönüşmüştü. Faerie'ye açılan bir geçidin yakınında yakalanmış ve kaçamadan ölmüştü. Adra'nın feylerin peşinden gönderdiği tüm o iblisler gibi dönüşmüştü.

Çünkü Faerie'de hayaletler yoktu.

Faerie'de ruhlar ete kemiğe bürünmüştü.

Tereddüt bile etmedim. Kıyıya doğru yola çıktım, çünkü ölümün insana yaptığı tek şey zihni odaklamaktır. Dünyada görebildiğim tek şey o köprüydü ama yine de kıyıya ulaşamadım bile. Kavrayan eller beni boğmaya çalışırcasına aşağı çekti, ki bu işe yaramayacaktı.

Ama biri neredeyse ayağımı koparacaktı, diye düşündüm.

Her kimse yüzüne sivri kemiği sapladım, kırbacımı arkamdan savurdum, birinin çığlığını duydum ve ben eylemimi bitirmeden yaranın iyileştiğini hissettim. Tüm bu yaşam enerjisi beni tekrar yaşatamazdı ama bir süreliğine devam etmemi sağlayabilirdi. Ama ne kadar süreceğini bilmiyordum, özellikle de sürekli hasar iyileştirmek zorunda kaldığımda.

İnsan gibi düşünmeyi bırak, dedim kendime. Artık bir insan değilsin. Ve hayaletler aynı sınırlamalara sahip değil!

Ama farklı olanları vardı. Ruh formunda kaçmaya niyetlenerek bedenimden çıktım ve ruhumu hemen bir grup açgözlü iblis tarafından saldırıya uğramış buldum. Sağladığı koruma için çaresizce cesedime geri döndüm ve sonra hala beni pençeleyen vampirlere kırbacla saldırdım.

Kırbacım tek seferde üç gövdeyi parçaladı ve onların geriye doğru suya düştüklerini gördüm. Bir an sonra da vücutlarının iyileşmiş bir şekilde yeniden yükseldiğine şahit oldum. Görünüşe göre bazı büyük silahlar oynamaya karar vermişti.

Ve sonra, çileden çıkmış bir fey kralı yarı yıkık kütüphaneden içeri dalıp adamlarına bir şeyler haykırdığında şansım daha da kötüleşti.

Kelimeleri anlamıyordum ama anlamama da gerek yoktu. Beni parçalara ayırmak istiyordu ve bunu şimdi istiyordu. Ve muhtemelen bunu elde edecekti, çünkü geri kalan dehşetler sonunda sahayı ele geçirdi, hepsi birden, görünüşte her yönden aynı anda geliyorlardı ve buna kimse karşı koyamazdı, en azından ben.

Neredeyse anında dibe battım, umutsuzca mücadele ediyordum ama bir daha asla yüzeyi göremeyeceğimi umuyordum.

Ve yapmamalıydım.

Ama bir şeyler oluyordu.

Bir an sonra dalgaların arasından sıyrıldım, ihtiyacım olmayan havayı soluyordum ki saldıran kalabalık beni aniden serbest bıraktı. Bir karaltı gördüm, her yere su saçıyor ve bir kasırga gibi sürünün içinden geçiyordu. Gözlerimi kırptırıp tekrar baktım, Adra'nın iblislerinden bazıları neler olduğunu fark etmiş ve bana yardıma gelmiş olmalı diye düşündüm, çünkü dövüş o kadar vahşiydi.

Ama hayır.

Çünkü yanımdaki suya inen devasa dokunaç, dehşet içinde görünen bir vampiri tutuyordu.

Zevkli bir damask deseni vardı.

Gözlerimdeki suyu silip tekrar baktım ama manzara değişmemişti. Desen kahverengi zemin üzerine kabarık mavi bir çiçektir ve Tami tarafından oturma odasındaki perdelerle uyumlu olduğu için seçilmişti. Vegas'taki süitimin oturma odası, küçük, dekoratif yastığın bir yarı tanrı üzerine güç saçana ve dünyanın öbür ucuna gidene kadar ikamet ettiği yerdirdi. Romanya'da bir nehirde.

Bir vampiri yemek.

Bir an için orada öylece süzüldüm, gördüklerimi tam olarak algılayamıyordum.

Çok büyüktü, kıyı boyunca ve nehrin büyük bir bölümüne yayılmıştı. Ama doğadaki hiçbir şeye benzemiyordu, çünkü doğadaki hiçbir şey onu yaratmamıştı. Ayrıca kafası, gözleri, hiçbir şeyi yoktu; sadece kırırdayan, kıvranan ve kaçmaya çalışan yedek vampirlerden birini birkaç kez kayaya çarpan bir kol kütlesi vardı.

Bu sırada başka bir dokunaç besleniyordu.

Yemeği sağlayan vampir yanımda, neredeyse bir vücut boyu uzağımda bitmişti. Biraz önce beni öldürmeye çalışıyor olmasına rağmen gözleri kocaman açılmıştı ve yardım istercesine gözlerimin içine bakıyordu. Ama bunu hatırlayacak kadar akli başında olduğundan emin değildim, yoksa onun yerinde ben olurum.

Çünkü onu tuzağa düşüren dokunacın ucu az önce boğazına doğru ilerlemiş, etini şişirmiş ve kemiklerini çatlatmıştı ve şimdi gövdesinin derisinin altında korkunç bir şekilde hareket ediyordu.

Ama etin peşinde değildi; bu canavar güç istiyordu. Süreç, vampirden geriye kalan sihri, yani yaşam gücünü emmeyi içeriyor gibi görünüyordu. Yüzünün griye döndüğü ve büzüştüğü gerçeğine bakılırsa, bu pek de fazla bir şey değildi.

Ve sonra işler tuhaflaştı.

"Onları kuşatın! Sola doğru!"

Derinleşen karanlıkta elimden geldiğince etrafıma bakındım, çünkü o sesi tanıyordum. Ve sonra onu gördüm, bir moloz dağının tepesinde duruyordu: Marco, bir elinde çırpınan bir vampir, diğerinde bir pompalı tüfek, ikincisini başka bir vampiri yüzünden vurmak için kullandı. Sonra da boğulmuş olanın kalıntılarını ona fırlattı, iyi bir önlem olsun diye.

Bu o kadar da tuhaf değildi; Marco ekibimin geri kalanıyla birlikte kütüphaneye gelmişti. Garip olan onun arkasında olan şeydi. Ve şimdi sahile ulaşmış olan vampir grubuna doğru ilerliyordu.

Ve böyle bir manzarayla ne yapacağını benden daha iyi biliyormuş gibi görünmüyordu.

Bir an tereddüt ettiler ve hepsi bu kadar sürdü. Ama onlara saldıran Adra'nın ordusu değildi. Onun yerine, eski portmantomun sallanarak dışarı çıkışını izledim.

Arkasında, sanki biri elmaslardan yapılmış bir ağ atmış gibi, cam parçalarından oluşan ışıltılı bir bulut gökyüzünü yırttı. Temiz, saf dağ havasında parıltıyor, etraftaki karı, tepedeki yıldızları ve vampirlerin şaşkın yüzlerini binlerce küçük parça halinde yansıtıyorlardı. Oturma odamda olduğu kadar uhrevi bir güzelliğe sahipti ve bir o kadar da ölümcüldü.

Bir zamanlar kullandığım ayna bir düzine vampiri kesip biçerek kaçmalarına neden olurken, okul odasındaki bir grup kitap bir kuş sürüsü gibi tepelerinde uçuşuyordu. Tamamen zararsız görünüyorlardı, ama aynanın neler yapabildiğini gördükten sonra, vampirlerin geri kalanı

şansımı denedim. Koştular ve yanımdaki dokunaçlı şey taze bir tane kapmak için kurumuş vampiri fırlattı.

Gövde artık buruşturulmuş bir kâğıttan yapılmış gibi görünüyordu ve öyle de davranıyordu. Su onu, kurumuş bir yaprakmış gibi kolayca sürükleyip götürdü, ta ki ben onu gözden kaybedene kadar. Sonra Marco yanımdaki nehre atladı ve her yere buz gibi bir su dalgası sıçrattı.

"Onu yakaladım," dedi ve aramızdaki havada bir çatırtı duydum.

"Peki, onu siper altına alın!" Saffy'nin sesi cevap verdi. "Sanırım pislik herif bir sorunu olduğunu yeni fark etti!"

"Anlaşıldı," dedi Marco, bir kükreme daha havayı yırtarken, bu kez öfkeli fey kralından geliyordu.

Yer sarsıldı ama Marco beni kıyıya doğru çekmekle meşgul olduğu için bunu görmezden geldi. "Zırhına ne oldu böyle?" diye bağırdı.

"Telsizime ne oldu?" Ben de bağırdım. "Sana ulaşamadım!"

Hemen bir cevap alamadım, çünkü yemek odası sandalyelerim olduğunu tahmin ettiğim bir grup o anda kumsalda izdiham yaratarak kalan vampirlerin peşinden yanımdan akıp gitti.

Bacaklarından çıkan kök benzeri uzantılar kum, taş ve molozların üzerinde kolayca örümcek gibi ilerlemelerini sağlıyordu. Aynı şekilde kollarından da mızrak benzeri çıkıntılar çıkmıştı ve bunları Aeslinn'in bulabildikleri vampirlerini şiş kebab yapmak için kullanıyorlardı. Bana mızraklarını indirmiş savaşı alanına hücum eden minyatür şövalyeleri hatırlattılar.

Tahta mızraklar.

Onu geri çekmek için tişörtünü tuttuğumda Marco bana "Tamam," dedi. Elimi bıraktı ve göz kamaştırıcı mandalina rengindeki son büyük polosunu çekiştirerek başımın üzerinden geçirdi. "Onlar bizim tarafımızda. Büyünün etkisi geçene kadar tüm tuhaflıkları bodrumdaki bir odaya tıktığımızı unuttuk. Görünüşe bakılırsa, kütüphane parladığında onları yakalamış ve Saffy onları nasıl büyüleyeceğini bulmuş-"

"Peki ya diğerleri?" Şu anda üzerimde bir muumuu kadar büyük olan kumaş parçasıyla mücadele ettim. "Ne oldu böyle?"

"Şu lanet olası Pythian kütüphaneleri oldu. Bireysel olanlar, biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Bir tanesi çarpma anında kırıldı ve bizi bir zaman döngüsüne hapsetti. Bizi çökmüş bir kapının arkasında, birkaç saniye süren bir döngüde mahsur bıraktı. Yardım istemek için sizinle ya da başka biriyle iletişime geçemedik çünkü bize bir şans vermediler. Ve ne zaman kapıdan içeri girsek, ki bunu yaklaşık yüz kez yaptık-"

"Sıfırlandı ve seni tekrar kapana kısılmış halde bıraktı."

"Evet. Annabelle bizi bulmasaydı hâlâ orada olacaktık."

"Annabelle mi?"

Başını salladı. "Onu senin gönderdiğini söyledi. Bizi dışarı çıkardı ve-"

Onu yakaladığımda sözünü kesti ve gücüm karşısında şaşırılmış görünüyordu. "O seninle mi? Burada mı?"

"Hayır, rapor vermek için geri döneceğini söyledi!"

Kahretsin, diye düşünerek kabul ettim, sadece Hilde'ye bir mesaj iletmek için en iyi şansım gittiği için değil. Çünkü sahile tren vagonları büyüklüğünde moloz yığınları dökülmeye başlamıştı. Havaya savrulan kumlar bile canlı yüzölüyormuşum gibi hissettiriyordu ve suya paralel olarak koşmaya başladığımızda beni tamamen kör etmişti.

Etraftaki tek seçenek olan moloz dağının gölgesine sığındık ama Aeslinn'e rahat edemeyeceğimiz kadar yakındı. Ama çılgınca koşuşturmamız işe yaramıştı. Muhtemelen kendisinin sebep olduğu kum fırtınası ya da etrafi kaplayan karanlık yüzünden bizi gözden kaybetmiş gibi görünüyordu.

Ama durum ne olursa olsun, yayılım ateşi eski yerimize odaklanmıştı.

"Lanet olsun!" Marco, tepemizde uçan saldırıya bakarak "Lanet olsun!" dedi.

"Eğer dışarıdaysanız ... Adra neden . . . sinyal göndermedi?" Havaya ihtiyacım olmamasına rağmen nefes nefese kaldım. Ama sanki ihtiyacım varmış gibi hissediyordum.

Kendini salladı ve tekrar bana baktı. "O berbat odadan çıktıktan sonra evimizde özgür değildik. İçerisi cehennem gibi karıştı; yıkılmış taşlardan ve çökmüş koridorlardan oluşan bir labirent. Ve avluda bir tür üst seviye savaş devam ediyordu. Tünellerden geçerek alternatif bir rota izlememiz gerekiyordu ama vampirlerin gözleri bile aşağıdan pek bir şey göremiyordu.

Orada. Sonunda iki arama ekibinin bir taneden daha iyi olacağına karar verdik.
_"

"Ne oldu?" Hissettiğim kadar sabırsız görünmemeye çalışarak sordum.

"Hiçbir şey olmadı. Biz çıktık; diğer grup çıkmaz sokağa girdi. Onları aradık.
ne yapmaları gerektiğini bilmelerini sağlıyoruz, ancak onlar bizim
Yol. Burada olmalılar-" Aniden
sözünü kesti.

Üzerimdeki sirk çadırının yan tarafını düğümlemeye çalışıyordum, böylece
bana çelme takmasına izin vermeyecektim. Neredeyse dizlerime kadar
geliyordu ve üç kişinin sığabileceği kadar genişti. Sıkışsak belki dört kişi.

"Neyin içinde?" Yukarı bakarak sordum-

Ve bir anda başka bir kavganın içinde buldum kendimi. Ama bu sefer baş
korumamla dövüşüyordum. Ve onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Tökezleyerek geri çekildim, Marco yüzünde ölüm ifadesiyle üzerime atladı
ve ben zar zor kaçmayı başardım. Çünkü ölümsüzlerin sıvı hızı vardır, ama
usta bir vampirin de vardır. Parlayan gözleri, hırlayan bir ağzı ve pençeli bir eli
olan bu vampir, bağırsaklarımı deşmeye kıl payı yaklaştı.

"Marco!" Bağırdım, bu onu daha da öfkeliendirdi.

O altından geçerken bir taş çıkıntısına tutunup kendimi yukarı çektim,
sonra tepeye yuvarlanıp kaçtım. Cesaretin iyi tarafını seçen tek kişi ben
değildim. Görünüşe göre iblisler bile bu boka bulaşmadıklarını düşünmüş ve
ağaçlara doğru ilerliyorlardı.

Başaramadılar.

Aeslinn onları geri çevirdi ve önlerine onları vampir jölesine dönüştürmekle
tehdit edecek kadar keskin kenarlı enkaz attı. İki tatsız alternatifle karşı karşıya
kaldıklarında, intikamcı bir tanrı içermeyeni seçtiler. Mutasyona uğramış
vampirlerden oluşan bir ordu bizim yolumuza doğru ilerlerken savaş bir kez
daha tersine döndü.

Bu da onları zafere giden tek yolumda bıraktı.

Zaten başaracak değildim. Marco tam tepemdeydi ve Zeus da sırf
adamları sahada olduğu için işi kolaylaştırmıyordu. Ya da belki de onları
da öldürmeyi umursamıyordu. Tek bildiğim, birdenbire **ortalığın**
kavrulduğu ve şimşeklerin çaktığıydı.

Gökyüzünü tutuşturan ve her yere düşen yıldırımlar ve bu yıldırımların tutuşturduğu kızgın kayalar, sanki volkanik bir patlamaya yakalanmışız gibi molozların üzerine sıçradı.

Zeus ayırım gözetmeksizin herkesin üzerine ölüm yağdırmaya başladı ve Marco beni ayak bileğimden yakalayıp uçurumdan aşağı yuvarladı ve kırık bir duvara fırlattı. Bu darbenin gücü beni zaten ölü olduğuma şükrettirdi, çünkü aksi takdirde iç organlarım sıvılaşacaktı. Kendimi taştan sıyırdım ve hemen Marco'nun iki bin yıl boyunca nasıl hayatta kaldığının yakın ve kişisel bir örneğiyle karşılaştım.

Sonraki dövüş dakikalarla hatta saniyelerle ölçülmüyordu. En iyi ihtimalle milisaniyelerdi, gözümü kırpmam için geçen sürede bir düzine hamle yaptı. Ben de çoğunlukla gözümü kırpmadım, eğilmek ve kaçmakla meşguldüm, sonra da az önce kafamın olduğu taşı yarmadan önce yüzüğünde yanağımı kesen bir haymaker'dan zar zor kaçtım.

Darbe, kayayı ikiye bölerek bir metre ya da daha fazla uzanan bir yarık açacak kadar sertti. Ardından jambon büyüklüğündeki yumruklardan gelen üçlü darbeler duvarın geri kalanını yıktı ve beni ayağımın altına alan geri kalanına katılmak için daha fazla moloza dönüştürdü. Ve ben daha toparlanamadan, vahşi bir tekme geldi ve beni sendeletti, çünkü ayaklarımı tekrar düzgün bir şekilde yere basacak zamanım olmamıştı.

Marco inisiyatifi ele aldı ve elinde tuttu, ben ise molozların üzerinde kayıp kırımın üzerine düştüm. Şanslıydım çünkü yumruğu bir ağacın kenarına çarpınca kafamın parçalanmasını atlatmıştım. Devasa yaşlı çam ağacı devrildi ve ben bağırdım, küfrettim ve geri çekildim, aramızdaki gövde inişinin bana cehenneme dönmek için zaman vereceğini umuyordum.

Ama hayır.

Ağaç, üzerine bomba atılmış gibi parçalandı ve işte o geldi. Çığlık attım, başımı kapattım ve cenin pozisyonuna geçtim, çünkü lapaya dönüşmek üzereyken böyle yaparsınız. Çığlıklarım arasında bir şeyler geveliyordum ama ne olduğunu bilmiyordum ve muhtemelen tutarlı bile değildi.

Ta ki Marco beni saçlarımdan tutup yerden kaldırırsa ve o vahşi çehresini benimkine doğru itene kadar.

eğer böyle şeylerle uğraşıyorsa nefesini hissetti.

Değildi ve rengi bile vampir beyazına dönmüştü. Beni öyle bir sarstı ki, artık bu konuda endişelenmek zorunda kalsaydım, kendi başına beni öldürebilirdi. Ve sonra beni kel etmekle tehdit etmeyen eli boynuma kapandı.

"Tekrar et!"

"Ne?" Ona bakakaldım. "Az önce söylediğini tekrarla!"

Dehşet içinde ona baktım; az önce ne söylediğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Görünüşe göre bu doğru bir yanıt değildi ve beni tekrar sarstı. Ve ben çılgık atmaya ve ağlamaya başladım, çünkü Marco'yu kızartmadan bu işten kurtulmamın bir yolu yoktu ve Marco'yu kızartamazdım. Öldüm ben, diye düşündüm ve sonra eli yüzümdeydi, yanaklarımı sıkıyordu.

"Ne. Ne yaptın? Sen. Dedin?"

"Bilmiyorum, bilmiyorum!"

"Bana isimle hitap ettin, neydi o?" Ona bakakaldım. "Marco mu?"

Daha önce olduğu gibi, bu da onu kızdırmış gibi görünüyordu ama ağzım yine de laf yapmaya devam etti. "Marco Carales! Bu ismi eskiden yaşadığınız İtalya'daki küçük bir kasabadan aldınız. Orada bir eviniz, bir çiftliğiniz vardı ama sonra karınız ve kızınız öldü ve-"

Kocaman eli sıkı ve sesimi kesti. Orada asılı kaldım ve sessizce ona baktım. "Bunu herkes bilebilir! Tek bir şans. Dante'deki dolabın. Sana bir hikâye anlatmıştım, kimsenin bilmediği bir hikâye. Neydi o?"

Ona biraz daha baktım, en fazla saniyelerim olduğunu biliyordum ve umutsuzca düşünmeye çalışıyordum. Ama şoktan çılgına dönmüştüm ve korkudan altıma işiyordum, üstelik beni öldürmeye çalışan iblisleri ve gökyüzünü aydınlatan intikamcı tanrıyı saymıyorum bile. Ve bu lanet yeri ilk gördüğümünden beri yaşadığım yavaş ilerleyen sinir krizi!

Hiçbir uyarı olmadan, öfke korkunun yerini aldı ve sarsılarak uzaklaştım.

Daha da şaşırtıcı olanı, işe yaradı. "Ben nereden bileyim? Fark etmediysen söyleyeyim, ben *ölüyüm*!"

"O öldü! Cassie öldü! Onu öldürdün ve cesedini çaldın ve ben de-"

"Ne oluyor *lan*?"

"İnkâr etmeye zahmet etme! Sen bir iblissin!"

"Hayır, *onlar* iblis!" Taşlardan bize doğru akan orduyu işaret ettim. Sanki yaratılmış gibiydik.

Marco beni tekrar yakalamadan hemen önce, muhtemelen lanet olası ağaçtır, diye düşündüm.

"Ben bir zombiyim!" Tükürdüm. "Ama eğer-"

Sözümü kestim çünkü Marco bir vampiri tekmelemek için duraklamıştı ve bu da onların yokuş aşağı devrilmesine neden oldu. Sanki bu bize birkaç saniyeden fazlasını kazandıracaktı! Bir kırbaç tezahür ettirdim, bir düzine daha kestim ve vücut parçalarının kayalardan aşağı yuvarlanmasını izledim.

Belki de kimin eşyasının kime ait olduğunu anlamaları bir dakika sürerdi.

Ve sonra Marco, önümdeki devasa parlayan bobini görmezden gelerek bana doğru tekrar yola koyuldu!

Onu geri aldım. "Dikkat et! Bu seni yakacak-" Fark etmemiş gibi görünüyordu. "*Kimsin* sen?"

"Ben Cassie'yim, lanet olsun!" "O zaman bana ne dediğimi söyle!" "*Ne hakkında?*"

"İz! Bir keresinde gördüğüm. Sana söylemiştim-"

"Eski gladyatörü mü kastediyorsun?" diye sordum ve gözlerinin kocaman açıldığını gördüm. "*Ne sikim?*"

Ve sonra tekrar üzerimize geldiler.

Ama Marco'nun benim tarafımda olması çok yardımcı oldu ve onu kırbacımla yakalamayacak kadar netleştüğimde, eski savaş hikayelerinde hep yüksek yerlerden bahsedilmesinin bir nedeni olduğunu keşfettim. İnsana çok daha fazla seçenek veriyordu.

Hepsini aldım, ilerleyen sürünün üzerine taş yığınları gönderdim, ateşten kırbaçlar arasında boylu boyunca duvarlar da dahil. Bu arada Marco da kavgaya karışıp kafa patlattı. Cidden, bu

yaptığı hareketti. Bana az önce gösterdiği çılgın akrobasi hareketlerini değil, bazen aynı anda iki kişinin kafasını tutup *patlatıyordu*.

İyileşme hızlansın ya da hızlanmasın, bu acıtıyor.

Ve sonra Zeus incelikten vazgeçti ve tepeyi bombaladı, görünüşe göre hepimizi yok etmeye karar verdi, sadece zombiler elektrik çarpmasını umursamıyor. Ama vampirler umursar. Ve kızgın kayalar, şimşekler, yanan ağaçlar ve her yandan duman gibi tüten vampirler arasında, dağın yamacında bir fırtına gibi uçuşan parçalardan oluşan bir girdap göndermeye yetecek kadar, Marco'nun izini kaybettim.

"Marco!" diye bağırdım ve sonra bağırmaya devam ettim, zaten ölmemiş olsalardı ses tellerimi koparacak kadar yüksek sesle. Ama kimse cevap vermedi. Bu da kalan vampirlere defalarca küfretmeme ve saldırmama neden oldu, dönüp kaçımlarını izledim ama bundan hiçbir zevk almadım, çünkü Marco-

Yukarıdan ayaklarımı yerden kesiyordu.

Önce başka biri sandım ve kamçıyı hazırlayıp döndüm.

Ve devasa, tanıdık yüzü, kırbacın altın ışığını yansıtan geniş kara gözleri ve inançsızlığa saplanmış yüzü gördü.

Ve neredeyse kendimi kaybediyordum.

Ona öyle sıkı sarıldım ki o bile bunu hissetti ve bir "of" çekti. Umurumda değildi. Ağlıyor ve çığlık atıyordum ve kırbaç taşlara çarpıp cızırdıyordu ve-

"Hadi şunu kaldıralım, tamam mı?" Marco sordu ve ben de onu tekrar içime çektim.

Gerçi bunun bir önemi yoktu. Yamaç tam bir cehennem manzarasıydı; dibi meşaleler gibi saran kızgın ağaçlar, tepemizde uçuşan meteorlar gibi yanan kayalar ve bulutlar gibi etrafa saçılan dumanlar. Ve Marco'nun benimkini kavrayan yüzü her şeyi yok ediyordu.

"Bir planın var mı?"

Başımı salladım.

"Neye ihtiyacınız var?"

"Beni oraya götür." Üstümüzdeki kapıyı işaret ettim.

"Tamam."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Elli İkinci Bölüm

Marco, galibiyet golünü atmaya giden bir defans oyuncusu gibi beni kolunun altına aldı ve dağa doğru koşmaya başladı. Ve Zeus fark etti, ancak tüm bunların arasında bizi nasıl fark ettiğini söyleyemem. Tabii nereye gittiğimi çoktan anlamış ve beni arıyor değilse.

Evet, muhtemelen öyleydi. Ne yapmam gerektiğini benden önce biliyordu. Ama bu konuda bir şeyler yapmak beklediğinden daha zor olmuş olmalı, çünkü Marco çimlerin büyümesine izin vermiyordu.

O rüzgârdı; manzarayı yırtan hızlı bir mermiydi; o kadar hızlıydı ki, ikimiz de zaten ölmüş olmasaydık, hızı tehlikeli olabilirdi.

Ve bu Zeus'un üzerimize fırlattığı her şeye rağmen böyleydi. Cızırdayan ışık parlamaları her tarafımızdaki kayaları parçalıyor, etimizi ısıracak parçalar ve derimizin üzerinde gezinecek elektrikli solucanlar gönderiyordu. Bizi tek seferde dümdüz edebilecek büyüklükteki kayalar başımızın yanından vızıldayarak geçti, her yere çarptı ve bunların yarısı fırlatılmadan önce ateşle öpülmüştü, erimiş kayalar kelimenin tam anlamıyla yanlardan dönüyordu. Yanan ağaçlardan biri bile fırlatılmıştı, kocaman yaşlı bir şey tam önümüze düşmüştü, tam köprüye geri atlamak üzereyken.

Diğerlerinden daha fazla hasar verdi, kaçmak için çok uzundu ve havada dönerken ateş saçarak Marco'nun zaten kocaman olan gözlerinin daha da büyümesine neden oldu. Başının üstünden geçerken toprağa çarptı, onu tüketmekle tehdit eden alevleri söndürmek için yuvarlandı, sonra tekrar ayağa kalktı, ancak bize doğru geri dönen zıplayan gövde tarafından tekrar yere serildi. Adam üzerinden ters takla atmaya başarana kadar bizi dağın bir kısmına kadar kovaladı ve nefesim boğazımda düğümlendi çünkü bu kadar olduğunu düşünmüştüm.

Sonra başımı kaldırıp Aeslinn'in yumruğunda bir damperli kamyon büyüklüğünde erimiş bir ateş topunun kaynadığını gördüğümde öyle olduğuna emin oldum. Görünüşe göre sihrini geri kazanmış, diye düşündüm usulca. Ama sonra başka bir şey fark ettim.

Aeslinn nehirden aşağı yankılanan bir zafer kükremesi kopardı - uzun bir kısır tatmin çizgisi - çünkü kazandığını düşünüyordu. Ama başka biri bundan hoşlanmamıştı. Başka biri bu yürüyüşün kralıydı ve meydan okuyanlara izin vermiyordu. Başka biri aşağıdaki nehirde vampirleri yemeyi bıraktı ve durakladı, sallanan tüm dokunaçlar aniden havada hareketsiz kaldı.

Kahretsin, diye düşündüm, Marco'nun omzunu tutarak. Oh, Tanrım, oh, lütfen, oh Tanrım-

Ve sonra brokar bir leviathan kendini haklı olarak şaşırmış bir fey kralının üzerine fırlattı.

Aeslinn sadece baktı, çünkü kocaman, zevkle dekore edilmiş, öldürücü bir yastık yüzünüze doğru uçuğunda yapacağınız şey budur. Bir saniyeliğine gidişini izledim ve sonra tekrar harekete geçtik, tepeye geri döndük, köprüye atladık ve yolumuzdaki yanmış arabalardan oluşan labirentten kaçarken kaldırımdan aşağı yuvarlandık-

Ve doğruca Faerie'nin kapısından içeri dalmak.

Bunu hemen hissettim, sanki üzerime bir anda bir düzine ekstra ağırlık düşüyordu. Avlunun kaldırım taşlarına yüzüstü çakıldım, avuç içlerim sıyrıldı ve dizlerim havladı. Ve sonra orada öylece kaldım, ayağa kalkamadım.

Kendimi omuzlarında birkaç ayı daha olan bir ayı tarafından üzerine oturulan bir krep gibi hissettim. Sanki bir Zamboni omurgamın üzerinde yavaşça gezinmeye karar vermiş gibi hissediyordum. Üzerime bir bina düşmüş gibi hissediyordum, Marco'nun neredeyse saydığı gibi bu tamamen doğru olmayan bir şey değildi.

Yuvarlanıp gittiğinde de gözle görülür bir iyileşme olmadı.

Göğsüm sanki nefesim kesilmiş gibi gergindi, belki birkaç kez nefesim kesilmişti ve orada öylece yatarken bir şekilde başım dönüyordu. İstismara uğramış bedenimi geride bırakmaya ve ruhumu bulabildiğim her yaradan sürünerek dışarı göndermeye çalıştım ve o çılgın koşu sayesinde bunlardan bolca vardı. Ama işe yaramadı.

Hiçbir şey olmadı.

Sonunda başımı kaldırmayı, yıkık avluya bakmayı, mükemmel, bütün ve gerçek bir tanrıça gibi parlayan yeni beni aramayı başardım. Ya da en azından, fena olmayan bir ikame gibi. Ama bunun yerine, acı beni yüzlerce kez vurdu.

ısıрма, pençeleme, koparma ve yırtma yolları ve şok içinde nefesimi çektim

-

Ve, Tanrım, kötü bir fikir.

Kötü fikir!

Göğsüme sanki biri yüzlerce bıçak saplamış gibi hissediyordum ve ciğerlerim - ciğerlerimin nesi vardı?

Bilmiyordum ama şimdi oksijen fikrine tutunmuşlardı ve her nefesin ateş gibi hissettirmesine rağmen onu emiyorlardı. Ve beni daha da sersemletiyordu, çünkü sanki yılların adrenalini aynı anda sistemime salınmış gibi hiperventilasyon yapıyordum. Sanki nöbet geçiriyormuşum gibi titrememe ve çırpınmama neden oluyordu ve belki de öyleydin; bilseydim sikerdim!

Marco beni yakaladı ve ters çevirdi, yüzüne karşı nefes nefese kalmakla çığlık atmak arasında bir ses çıkardım, ciğerlerimin yapabildiği tek şey buydu. Neler olduğunu anlamamıştım. Yeni bedenim neredeydi? Neden her şey birdenbire bu kadar çok acımaya başladı? Ve neden çamur ve kan içinde debeleniyordum ve o garip hırıltılı sesleri çıkarmak yerine-

Kan mı?

Karnıma sıkıca bastırduğım elime baktım ve parmaklarımın arasından sızan kırmızıyı gördüm. Elimi çaktığımda avucumun tüm çizgilerinde kan olduğunu ve bileğime kadar ete bulaştığını gördüm. Kesilmiş polonun her yerinde genişleyen lekeler halinde daha fazla kan vardı. Bir an öylece bakakaldım.

Ve sonra aklıma geldi: Peri bana yeni bir beden vermemişti. Sadece ruhumu eskisiyle kaynaştırmıştı. Kanalize ettiğim onca yaşam enerjisinden sonra iyileşmiş olması gereken ama iyileşmemiş olan, çünkü tepeye doğru yaptığım son koşu beni yeniden yaralamıştı.

Başka bir deyişle, ölmek için tam zamanında hayata dönmüştüm -

yine. Kahretsin, diye düşündüm ve ağır bir şekilde Marco'nun

kollarına geri sarktım. "Kıpırdama," dedi sıkıca.

Öyle olduğumu sanıyordum. Ama aşağıya baktığımda seğirdiğimi, titrediğimi ve kıvrandığımı gördüm, acı başka bir şey yapmamı neredeyse imkânsız kılıyordu. Durmayı denedim; gerçekten denedim. Ama işe yaramadı.

"Yapamam-"

"Evet, kesinlikle yapabilirsin!" Marco'nun sesi genelde bana karşı kullandığı ses değildi, ama bir vampir onu ele geçirip ona başka bir meslek vermeden önce, bir zamanlar komuta ettiği askerlere karşı kullandığını hayal ettiğim sesti. Ve Romalı yüzbaşılar çok fazla saçmalığı kabul etmezdi.

Üstümdeki büyük yüze baktım ve her zamanki esmer ten rengini, yarım traşlı çeneyi ve gür siyah kaşları gördüm. Marco onları yolmaya zahmet edemediği için tırtıl gibi görünüyorlardı. Ve normalde kendi başlarına ekstra varlıklar olarak sayılabilecek kadar etkileyici olarak herhangi bir konuşmayı domine ederlerdi.

Ama bugün değil.

Bugün, alçalmış ve öfkeliydiler ama aynı zamanda konsantre olmuşlardı. Ve o kocaman elleri tanıdık bir dokunuşla üzerimde geziniyor, kanamayı durduruyor, acıyı yatıştırıyor ve vahşi yolculuğumuzun geride bıraktığı yanık ve pürüzlü eti kapatıyordu. Bu mükemmel bir iş değildi; Marco Mircea değildi ve ustasının iyileştirme yeteneklerinin tamamını asla özümsememişti. Ama görünüşe göre yeterince almış.

Yine yara bere içinde kalmıştım, altı yaşında yeteneksiz bir çocuk tarafından yapılmış bir bez bebeğe benziyordum. Ya da çok fazla yama yapılmış bir kot pantolona. Ya da bir kadın Frankenstein canavarı.

Ama şikayet etmiyordum.

Gökyüzüne baktım ve sadece nefes aldım. Garip hissettim. Nefessiz kalmaktan, bitkin hissetmekten ya da aynı anda hem bayılıp hem kusmak istemekten ve bunu tersine çevirmeye çalışmak zorunda kalmaktan endişe etmemeye neredeyse alışmıştım, böylece kendi kusmuğumda boğulmayacaktım.

Başka bir şeyi de unutmuştum: damarlarımda dolaşan kan hissini, boynumda kesik kesik atan nabzımı, her yerdeki garip ve harika *yaşam* hissini.

Çok acısa bile, kabul ederdim.

Gökyüzünde açan ışık, Marco'nun endişeli yüzüne ve sonra arkamıza bakmak için döndüğünde boynuna rengârenk sıçramalar yaptı. Öğleden sonraya doğru eğilimli olsa da gün ışığının olduğu fey gökyüzüne değil. Ama köprünün ve nehrin karanlık, gece gökyüzüne açılan kapısından, tepemizdeki bulutların arkasından yıldızların görüldüğü yere.

Ya da en azından bir dakika önce öyleydi. Şimdi gökkuşağının her renginden yüzlerce havai fişek patlamış gibi görünüyordu. Aeslinn'in ateşten siluet haline gelmiş, göz kamaştıran koca kafasını görebiliyordum.

Bir an için anlamadım ama sonra hatırladım: Adra'nın sinyali. Haklıydı, diye düşündüm belli belirsiz. Kaçırmak imkansızdı.

Ve Aeslinn fark etmedi. Büyücülerimizin Adra'nın iblislerine yettiğini ve feylerinden geriye kalanların şimdi intikam için avlandığını fark etmemiş olabilir. Ama bunun iyi bir şey olmadığını biliyordu ve tekrar şaşırmak için beklemeyecekti.

Rakibinin icabına bakmış olmalı, zira kütüphanenin yan tarafına çarpıp moloz yığınlarının arasından geçerek nehre atlayıp savaş alanını temizlediğinde ortalıkta görünmüyordu.

Ve her şeyi bir çırpıda mahvetti.

"Hayır!" Çığlık attım, doğruldum ve Aeslinn'in belki bir düzine vampirinin dikkatini çektim. Adra'nın işaretinden önce köprüye ulaşmış olmalıydılar ama gölgeler onları gizlemişti. Ta ki parlak ekran onları aydınlatana ve hiçbir şeyim kalmadığında kendimi başka bir savaşa hazırlayana kadar. Ama sonra krala bir bakış attılar, oradan çekip gittiler. . .

Ve peşinden köprünün üzerinden atlayarak karanlığın içinde eridi.

Yine de ayağa kalktım ve sendeleyerek geçide doğru yürüdüm. Yeniden insandım ve her yerde kütüphanenin molozları vardı, köprünün her tarafına saçılmıştı. Tek yapmam gereken uzanıp bir parça almak ve bir zamanların heybetli yapısını yoluna göndermek olmalıydı. Ama güç bana geri dönmemişti ve dönmüş olsaydı bile...

Aeslinn neredeyse görüş alanından çıkmıştı.

Benim savaştığım yerden kaya düşmesinin karşı tarafında ortaya çıkmıştı; burası ters yönden akan su nedeniyle olması gerekenden daha kuruydu. Yarattığımız karmaşa yüzünden nehir barajla kapatılmıştı ve azalan nehir oradan çıkmak için mükemmel bir otoyol sağlıyordu. Ve o da bunu kullanıyordu.

Hayır, boş boş düşündüm. Onca şeyden sonra olmaz. Öylece gidemezdi!

Ama Pythian gücü, onu çağırdığımda beni yine görmezden geldi ve bir kamçı tezahür ettirmeye çalıştığımda, onu bir kement olarak kullanmak gibi çılgınca bir fikre kapıldım. . .

"Siktir!"

Tüm vücudum sarsıldı ve dizlerimin üzerine çöktüm, içimden acı fışkırıyordu. Ödünç aldığım gücümün yanı sıra kendime ait olan her şey de gitmişti. Beni hayatta tutan çok az şey dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Orada diz çöküp gidişini izlemekten başka bir şey yapamadım, yüzümden akan öfke gözyaşları fiziksel acıyı bir mil gölgede bıraktı.

Marco'nun arkamdan geldiğini hissedince, "Her şeyi berbat ettim," diye homurdandım. "Yapabileceğin her şeyi yaptın-"

"Her şeyi berbat ettim!" Bağırđım, ağladım, yumruklarımı ve alnımı affetmeyen taş vurdum, çünkü artık bir önemi yoktu.

"Hey. Hey!" Beni yakaladı ve onunla mücadele ettim, hiçbir gücüm kalmamıştı ve hiçbir nedenim yoktu, vücudumu yukarı doğru eğdim ve bir yandan diğer yana döndüm. Kaçmaya çalıştığım için değil, bir şeyler yapmam gerektiği için, yoksa delireceğimi düşündüğüm için. Ama Marco'nun katı cüssesine ve artık beni rahatlatamayan güçlü, saran kollarına geri dönmek dışında hiçbir yere gitmedim.

Hiçbir şey yapamaz.

Bunun dışında, diye düşündüm, çünkü Aeslinn aniden geri döndü ve neredeyse düşecek kadar aşırı bir hareketle köprüye indi.

Bir an için birbirimize baktık, ikimiz de aynı derecede şok olmuştuk. Sonra o çığlık atıp bana doğru hamle yaptı, Marco da beni geri sürükledi ve ben krala, Zeus'a, ikisine de küfrediyordum, o anda mantığımın tamamen dışına çıkmıştım. Nefretten başka bir şey hissetmiyordum; ölürsem ölürdüm ama bunu o piçin suratına küfrederek yapardım.

Ben ölmedim.

Ama bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. Ve her şey, tapınağın altındaki moloz dağında beliren, beyaz örtüleri dalgalanan, yaşlı kollarını kaldıran, bir tanrının gücü pratik ellerinden akan maiyetimle ilgiliydi. Ve başka bir tanrıyı geriye doğru sürükleyip, tasmalı bir köpek gibi harap kütüphaneye doğru çekiştirirken, o da savaşıyor, hırlıyor ve bana ulaşmak için elinden geleni yapıyordu.

Marco beni uzaklaştırmaya çalışırken.

"Bekle," dedim, kolunu tutarak.

"Siktir et!" diye hırladı. "Seni deli kadın! Onu alamazsın!"

"Hayır," diye kabul ettim. "Ben yapamam. Ama o yapabilir."

"O kim?" Marco o kocaman kollarını bana dolamıştı ama bir an için hareket etmeyi bırakmıştı, yamacın aşağısında, gölgelerin arasında duran ama bir yıldız gibi parlayan başka bir figürü gördüğünde yaşadığı şoku bu şekilde hissettim.

Çünkü Pythian gücü bana ait değildi, değil mi? Ve benimle birlikte ölmedi. Ben öldüğümde beni terk etti, evet, her Pythia'nın yaptığı gibi. Ama öylece gitmedi.

Sıradaki kişiye gitti. Benim
halefime gitti.

Ama Zeus onu görmedi. Zeus onu geriye doğru sürükleyen kadınları bile görmedi. Tüm nefreti, tüm odağı, tüm dikkati bendeydi ve benim kullandığımı varsaydığı güçteydi. O anda iki yaşında bir çocukla kavgaya etsem kazanamazdım ama o bunu bilmiyordu.

O bunu bilmiyordu.

Marco'nun tutuşundan sıyrılarak tekrar dik durdum ve bu manzara kralı daha da öfkelenirmişe benziyordu. Muhtemelen Aeslinn'in yüzü artık solmuş, buruşmuş ve grileşmişti, göz çukurları çökmüş ve boynundaki kordonlar belirgin bir şekilde ortaya çıkmıştı. Sanki bir şey onun gücünü kemiriyordu, devasa bir şey, muhtemelen benim gönderdiğimi düşündüğü bir şey. Bir zamanlar şaşırtıcı derecede yakışıklı ve dinçliğiyle yaşlanmayan görkemli fey kralı, yaşlı bir canavar gibi görünüyordu-

Bir başkası da yüzüne göz ucuyla bakıyordu.

Hizmetkârın büyük ayakları köprünün eski taşını oyarak şeklinin etrafında çatlattı; kolları bana ulaşmaya çalışarak havayı yırttı; büyük gözleri nefretle daraldı, iki zihin bana bakıyordu, ama şimdi ikisi de aynı ifadeyi taşıyordu.

Avuncular gibi davranan dedenin işi bitti, değil mi?

Kızlar yine de onları bir düzine metre daha geriye sürüklediler ve Aeslinn sanki yardıma ihtiyacım olabileceğini anlamış gibi etrafına bakınmaya başladı. Ama elimi kaldırarak ilerlediğimde, koca kafasını bana doğru çevirdi. Ve eğer bakışlar öldürebilseydi ... şey, ben yine ölmüş olurum.

"Yüce Zeus," dedim, sesim kısık, cızırtılı ve istediğimden daha zayıftı, ama bu sadece kulağa daha aşağılayıcı gelmesine neden oluyordu. Sanki ben

artırmaya zahmet edemedi. "Ve ünlü bir fey kralı. Yine de genç bir yarı-tanrıyı yenemiyor musun?"

"Seni yavaş yavaş öldüreceğim," diye söz verdi Aeslinn, ya da belki de efendisiydi.

Artık bilmiyordum, umurumda da değildi.

"Beni öldürmeyeceksin. Geçen gün Thames Nehri'nde benimle oyun oynadığını sanıyordum, ama şimdi?" Etrafımızdaki katliama, dağılmış yıkıntılara, yanan kayalara, gecenin içinde kovalanırken dağlarda yankılanan canavarlarının çığlıklarına kollarımı açtım ve sesim hissettiğim tüm duygularla güçlendi. "Tüm bunlara rağmen hâlâ ayaktaım. Biliyor musun, eskiden annemin seni tek başına yenmesinden etkilenirdim. Şimdi . . . Sadece *bu kadar uzun sürmesine* şaşıyorum."

O zamanlar küçük vadide yankılanan ses tarif edilemezdi, çünkü insan ses telleri o kadar yükseğe ulaşamazdı. Buna ne tür bir hareketin eşlik edeceğini bilmiyordum ama hayatta kalamayacağından oldukça eminim. Ama kızlar bir sonraki çekişlerinin zamanlamasını çok iyi ayarlamışlardı ve ben bunu asla öğrenemedim.

Aeslinn ayaklarından geri fırladı ve Pythian kütüphanesinin bir zamanlar güzel olan merdivenlerinden yukarı sürüklendi, mücadele etti, pençeledi ve sonunda cüssesi için yeterince büyük olmayan büyük kapı aralığında bir yer buldu. Kalan dev eli ve bir ayağı yanlara tutunmak için çabaladı ve bir an için bunu başaracağını düşündüm. Gerçekten de son bir mucize gerçekleştirecek gücü bulacaktı.

Ancak saray tek bir güçlü hareketle, sahip oldukları her şeyi vererek tekrar çekildi ve Pythian gücü karşılık verdi.

Zaten orada olan kapı için endişelenmedi; sadece yeni bir kapı yaptı. Zeus'un kuklasını duvarı çatlatmaya yetecek bir güçle duvara geri fırlattı. Yanlardan kırıdığından beri eski taşlar sağlam kalmıştı, ama şimdi yol verdiler, güç vücuduyla bir delik açtı ve tutunmak için savaşıırken bile onu karanlığa geri çekti.

Ve Rhea tereddüt etmedi. O içeri girer girmez kütüphaneyi önceden programladığım rotasına gönderdi. Kütüphaneci geç de olsa büyüünün ifadesinin Pythia'nın kendisi oraya gitmeden binaya nereye gideceğini söylemesine izin verdiğini fark etmişti. Ve ben de Zeus'u tarihin en çılgın yolculuğuna göndermiştim.

Bina büyük yükünü de beraberinde götürerek gözden kaybolurken, yorgunluktan nefes nefese orada durdum. Toz ve dumandan arınmış tek alan olan dış hat, tapınak şeklinde bir kesik gibi bir an için geride kaldı. Sonra rüzgâr esmeye başladı, toprağı ve küçük kar tanelerini de beraberinde götürerek binanın içini doldurdu.

"Bu ... çok kötü bir şeydi," dedim Marco'ya. Ve sonra yüzümle yeri yumrukladım.

OceanofPDF.com

Elli Üçüncü Bölüm

Gözlerimi açmadan önce hâlâ hayatta olduğumu biliyordum.

Ölüm bu kadar acıtmamıştı.

İnledim, temiz kokulu çarşafların üzerinde kıvranarak rahat bir yer bulmaya çalıştım. Başaramadım. Her şey acı veriyordu; her şey ağrıyordu. Sanki tüm farklı parçalarım aynı anda bana bağıyor, istemediğim ve istemediğim bir yoklamaya cevap veriyor, bana mevcut olduklarını ve hesaba katıldıklarını bildiriyorlardı.

Ve boktan, boktan bir durumda.

"Sen değilsin ama," dedi biri ve gözümü açtığımda her zamanki gibi güzel görünen Rhea'nın Dante'nin yatağında başucumda oturduğunu gördüm.

Ağırbaşlı mavi bir elbise giymişti, özellikle de saçları düzgün kahverengi bir bukleye matruşka gibi görünmeliydi ama nedense öyle görünmüyordu. Ayrıca yanında bir kitap ve biraz çay vardı, bu başucu nöbeti işini bir bilime dönüştürmüştü. Kitabı komodinlerden birinin üzerine koydu, daha çok yatak başlığından çıkıntı yapan kavisli bir rafa benziyordu, çünkü yatağım ... tam olarak normal değildi.

Açık konuşalım, bu bir grup seks yatağıydı. Yuvarlak, belli belirsiz fütüristik ve büyüktü, on, belki de on iki kişi sığabilirdi. Ya da biraz bükülme olursa muhtemelen on dört, ki sanırım amaç buydu.

Bunun benim hakkımda mı yoksa benden önce burada yaşamış ve bu lanet şeyi yaptırmış olan Vampir Senatosu'nun kobra seven kraliçesi hakkında mı daha çok şey söylediğinden emin değildim. En başından beri, kendisi buradayken bile buranın benim yeni sarayım olmasını istemişti. Bu yüzden hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim: benim yatağında devasa, yılanlı seks partileri yapmayı planlamış olması mı, yoksa bunu isteyeceğimi düşünmüş olması mı?

Ürperdim. Tamam, biliyordum. Birincisi, bir mil farkla birincisi.

Rhea'nın bana baktığını fark ettim.

"Viski var mı? . . viski var mı?" Mırıldandım. "Ya da tekila? Gerçekten biraz tekila alabilirim-"

"Tekila yok." Kahverengi topuz kararlı bir şekilde sallandı. "Ya da her türlü alkollü içki.

Doktorun emri."

"Ne doktoru?" Test edercesine söyledim. "Ben ... bir doktor görmedim-"

"Tami seni geri getirir getirmez bir şifacı çağırды," diye beni bilgilendirdi ve oturmak için mücadele ederken arkama fazladan bir yastık koymak için hareket etti. Bunu yapmakta zorlanmam muhtemelen iyiye işaret değildi. "Diğer yaralarınızın yanı sıra karaciğerinizde delik var ama tamamen iyileşeceksiniz. Dedi ki-"

"Beni nereden geri getirdin?" Sözümü kestim, çünkü hiç terbiyem yok. Ve çünkü bir şey bana tuhaf gelmişti. Çok tuhaf.

Durakladı. "Hatırlamıyor musun?"

Evet, söyledim. Sorun da buydu. Bileğini tuttum. Altımdaki yatak gibi katı hissediyordum. Ama olamazdı, değil mi?

"Neden buradayım?"

Belirgin bir şaşkınlıkla elime baktı. Ama sonra o güzel gözleri benimkilerle buluştu ve cevap verdi. "Marco seni iyileştirdi, biz seni geri getirene kadar stabilize etti-"

"Kastettiğim bu değildi!" Odaya baktım ama her zamanki gibi görünüyordu. Yukarıda bahsi geçen seks partisi meraklısının son model mobilyaları ile çocuk oyuncakları ve çizimlerinin bir karışımı olan ten rengi ve mavi bir renk düzeni. Rhea'nın çaydanlığının arkasındaki komodinin üzerinde duran, çılgınca kıvrık saçları ve iki farklı büyüklükte gözleri olan bir çubuk figürü gösteren son resmim de buna dahildi.

Ve kafasının etrafında uçuşan bir çift altın kamçı.

Biri hikâyeler anlatıyordu, diye düşündüm ve tekrar varisime baktım.

Sakin bir şekilde arkasına baktı. Sanırım Zeus'la yüzleştikten sonra o kadar da korkutucu değildim -özellikle de şimdi. Kaburgalarımın birinin hâlâ orada olduğunu ve buna kızgın olduğunu bana bildiren başka bir bıçak gibi acı çarptığında inledim ve beni nazikçe geri itti.

"Hızlandırılmış iyileşme bile zaman alır," diye bilgilendirdi beni. "Birkaç gün daha sürecek."

"Neden Faerie'nin dışında yaşıyorum?" Konuya bağlı kalarak nefes nefese kaldım. Bunun bir tür ateş rüyası olmadığını bilmem gerekiyordu. "Orada yapılan bedenler . . . döndüğünüzde bırakın . . . Dünya'ya-"

"Al, bunu iç," dedi ve bana biraz çay doldurdu.

İçtim, çünkü reddedecek gücüm yoktu. Sonra şimdi aşırı kabarık olan yastıklarına yaslandım ve ona doğru nefes nefese kaldım. "Lanet olsun... bu-"

"Peri sana bir beden yapmadı," diye hatırlattı bana. "Sadece ruhunu zaten sahip olduğun ruhla birleştirdi."

"O zaman ben gittiğimde neden sigortası atmadı?"

Alını düğümlendi. "Bunun bir kelime olduğundan emin değilim-" "Rhea!"

"İstedığınız her soruyu yanıtlayacağım," diye beni temin etti. "Tabii ki önce en zorunu soracaksın..."

"Bunun nesi zor?"

"Senin insan ya da fey olmadığın gerçeği. Her ikisinin de vücutlarının Faerie'de nasıl tepki verdiğini biliyoruz ama annenin kanı işleri karmaşılaştırıyor. En iyi tahmin, senin sonucunun onun soyunun bir sonucu olduğu yönünde. Tanrılar, kendilerine uygun olduğunda kendilerine bedenler yapan enerji varlıklarıydı-"

"Ama ben ... bunu yapamam."

"Hayır, ama görünüşe göre senin için yaratılmış olana tutunabilmişsin. Peri ruhunu ve canını yeniden bir araya getirdiğinde, sen ayrıldıktan sonra bile .. sen gittikten sonra bile."

"Sıkıştı mı? Açıklaman bu mu?"

İç çekti. "En zor olanla başladığını söylemiştim. Ama evet, yaygın teori bu. Kimse gerçekten bilmiyor, çünkü bu normal bir olay değil. Benzersiz şeyler yapmak gibi bir alışkanlığınız var."

"Öyle de denebilir." Rhea 'boku yemiş' demeyecek kadar kibardı, sanırım bunu takdir ettim. Ama bu yine de sorumu yanıtlamıyordu.

"Savaş öldürdü . . . Bilmiyorum bile. Bir sürü vampir," diye belirttim. "Ve iblisler diğerlerini tanınmayacak hale getirdi. Bunun olması gerekmez miydi?"

kendi başına bir Pota'ya neden oldu?"

Başını salladı. "Neredeyse kesinlikle, eğer bu çağdan değillerse." "Ne?"

"Adramelech dün seni görmeye geldi ama sen uyuyordun. Romanya'da ele geçirdikleri iblis tutsakları, yani canlı bıraktıklarını sorguladığından bahsetti. Şimdiye kadar ele geçirdikleri vampirlerin hepsi bizim zamanımızdanmış."

Kaşlarını çattım. "Ama ... ama geçmişte *orada* işe alınıyorlardı. Ben gördüm."

"Evet, fikir Dünya'daki her büyük senato güç merkezine sızmak ve sonra hepsine birden saldırmak gibi görünüyor. Aynı anda saldırı altında olacakları için bir senatonun diğerlerine yardım etmesini engelleyecekti. Ancak bunun için yüzlerce ajan gerekiyordu, özellikle de sonrasında Çember'i ele geçirmek için ellerinde asker kalmasını istiyorlarsa. Ve çok fazla kayıp vampir fark edilebileceği için bizim zamanımızda asker toplamaya devam etmekten korkuyorlardı."

"Evet, bu yüzden işe alım çabalarını geçmişe taşıdılar-"

"Hayır, bunu yapmaya çalıştılar," dedi Rhea memnun bir sesle. "Ama zamanda ilk yolculuğunuz ilk girişimi altüst etti ve ikinci kez herkesi bir araya getirmeyi başardılar-"

"Yine geçitten geçtim."

"Bu kötü bir alışkanlık," diye sırttı.

"Senin beni kurtarmaya gelmen gibi mi?" Sırtışı aniden soldu.

"Günü kurtardın, kışkımdan bahsetmiyorum bile," dedim ona dürüstçe. "Ama sana o savaş alanından uzak durmanı emretmemin bir nedeni vardı. Zeus ikimizi de öldürmeyi başarsaydı, onunla zafer arasında duracak kimse olmayacaktı. Senin önceliğin ben olamam, Rhea. Risk bu kadar yüksekken olmaz."

"Değildiniz," dedi ama bu kez gözlerimle buluşmadı. "Talimatlara uygun olarak birkaç mil ötedeki donmuş bir şelalenin yanında inisiyellerle birlikte yer değiştirdik. Kaldığım yerde-"

Çünkü yardımcıları gitmesine izin vermedi.

"-Ta ki muazzam miktarda bir güç elde edene ve bunun ne anlama geldiğini hemen anlayana kadar-"

Durdu ve yutkundu, aniden az önceki kendinden emin genç acolyte'den çok, on dokuz yaşındaki korkmuş genç kıza benzedi.

"Ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu ve hepsi bana bakıyordu," diye fısıldadı. "Ve ben Bilgiye ihtiyacım olduğuna karar verdim ve bir göz atmaya gittim. Ve onu gördüğümde ... eninde sonunda onunla savaşmak zorunda kalacaksak, bunu bizim için onu zaten yarı yarıya öldürmüşken yapmanın daha iyi olacağını düşündüm."

Hâlâ gözlerime bakmıyordu, çünkü yalan söylüyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ama onu suçlamak zordu, sadece kumar tuttuğu için değil. Çünkü dünyanın yükü onun ince omuzlarına çöktüğünde kaçmamıştı.

Benim yönüm hariç.

"Demek Zeus'u sikmeye karar verdin," diye homurdandım.

O zaman başını kaldırdı, gözleri irileşmiş ve irkilmişti, ne zaman kibar olmasam hep olduğu gibi. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar buna alışmış olacağını düşünürdünüz. Sonra güldü, ani bir ses patlaması onu da benim kadar şaşırtmışa benziyordu.

Sonra biraz daha yaptı, biraz daha. Yatağa sürünmeden önce, Tanrı biliyordu ki bolca yer vardı, sırt üstü yuvarlandı ve gözlerinden yaşlar akana kadar güldü. Belki de buna ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Sonunda hıçkırarak durdu ve gözyaşları içinde tavana baktı. Bir zamanlar onu ve yatağın arkasındaki duvarı süsleyen müstehcen duvar resminin üzeri güzel bir ekru boyayla boyanmıştı. Ama ben taşındıktan ve bir sürprizle karşılaştıktan sonra aceleyle yapılmıştı ve muhtemelen bir kat daha atılabilirdi.

"Bu... oldukça korkunç," diye belirtti nefes nefese.

"Bilmiyorum." Yanına yerleştim ve masum yüzeyin ardında gizlenen belli belirsiz gölgelere baktım. "Bazen gece geç saatlerde burada uzanıp anlamaya çalışıyorum - kütüğün üzerinde oturan bir faun mu? Ya da tahterevalliyeye binen bir adam? Ya da gerçekten uzun bir satir-"

"Biliyor musun," dedi Rhea araya girerek. "Pythia gücüne sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Düzenli olarak kullanıyorum ama bir şekilde Pythia olarak bunun farklı olacağına inanıyordum. Daha iyi. Daha kolay. Yapabildiklerinin bir kısmının makamından ve güce tamamen sahip olmandan kaynaklandığını sanıyordum.

"Yanılmışım."

Bana bakmak için başını çevirdi. "Bana gelince farklı hissetmedim, daha zeki, daha kendinden emin ya da daha yetenekli değildim. Ben bendim, sadece daha güçlüydüm. Sen ise öfkeli bir tanrının karşısına hiçbir şaysız, güçsüz, kuvvetsiz, hatta zar zor hayatta olarak çıktın." Bana ciddiyetle baktı. "Ben asla senin gibi bir Pythia olamayacağım."

Ona göz kırptım. Bir satirin dev penisi hakkında -şaka olduğundan tam olarak emin olmadığım- bir şaka yapıyordum ve şimdi ciddileşmiştik. Muhtemelen yukarıda bahsi geçen şifacının bana verdiği bir ton ilaç sayesinde ciddi olacak havada değildim. Ama Rhea biraz Pisidya bilgeliği ister gibi görünüyordu, ben de etrafta biraz aradım.

Sonunda ona "Şirretlik yapıyordun," diye haber verdim. Hafifçe gülümsedi. "Ve sen de uçmuşsun."

"Çok doğru. Ama yine de sürtük gibiydin."

Yine kısa bir kahkaha attı ve sesi gerçek gibiydi. "Öyleydim. Hepimiz öyleydik. Yardımcıları da dahil." İçini çekti ve bir kolunu yüzüne attı. "Bundan sonra çekilmez olacaklar. Şimdi aşağıdalar, muhafızlarla bira içiyorlar. Sanırım Zeus'un peşinden kendileri gitmeyi planlıyorlar."
_"

Ve aniden daha ayık oldum. "Ne?"

Rhea dondu kaldı. Kolundan dolayı yüzünü göremiyordum ama görmeme de gerek yoktu. Bir an için nefes bile almadı. "Sana söylemeyecektim. Daha sonraya kadar..."

"Daha sonra."

Kolunu çekti ve çok daha kasvetli bir genç kadın gördüm; dudağını ısırıyor ve endişeyle bana bakıyordu.

"Sorun yok," diye güvence verdim. "Sadece söyle bana."

"Pythian kütüphanesi dün Las Vegas'ın dışındaki çölde, yaklaşık olarak eski MAGIC kompleksinin bulunduğu alanda keşfedildi. İyi durumda değildi. Tek tek kütüphaneler çoğunlukla Romanya'da, büyük koridorların koptuğu yerde geride bırakılmıştı. Onları bu yüzyıla nasıl geri getirebileceğimizi bulana kadar saklamak için bir büyü kullandık. Ama ana bina-"

"Binayı sormuyordum," dedim ama Rhea bunu zaten biliyordu. Konunun etrafından dolaştığına göre kötü haberleri olduğunu varsayabilirdim.

"Orada kimse yoktu," diye itiraf etti. "Herhangi birine dair bir iz de yoktu -örneğin bir ceset gibi-"

Ve Aeslinn'inkini kaçırmak zor olurdu, diye düşündüm kuru bir sesle.

"-ama Çember bazı büyücüler gönderdi, Romanya'da bize yardım eden fey avcıları. Onlar fey büyüsünü ve fey portallarını tespit etme konusunda uzmanlar."

"Geçitten çıktı," dedim açıkça.

"Başka bir açıklaması olabilir-" "Geçitten çıktı."

Rhea bu kez cevap vermedi.

Tavana biraz daha baktım. "Onu son üç yüz yıldaki tüm felaketleri gezmeye gönderdim. Tüm o bombaların patladığı eski Pythian Sarayı da dahil olmak üzere bir düzine kez yanıp kül olmuş olmalı. Çöl son durak olacaktı, Apollo'nun büyük bir ley hattından geçerek tüm o enerjinin dünyamıza çökmesine neden olduğu anda. Büyüyü camdan bir kayganlığa dönüştürdü ve neredeyse kıdemli bir tanrıyı öldürüyordu. Aynı şeyi Zeus'a da yapma ihtimali olduğunu düşündüm."

"Ley hattı felaketinden önce kaçmış olabilir," diye önerdi. "Belki de . . . belki de buna dayanamadı, sadece bundan kaçındı-"

"O zaman zaten ciddi şekilde zayıflamışken Pythian gücüyle savaştı. Bu bize yardımcı olmaz."

Bu kez kolumu gözlerimin üzerine atan bendim. Son dört ya da beş gün -artık emin bile değildim- hayatımın en büyük mücadelesi olmuştu. Bir süre için, çok kısa bir süre için, bunu gerçekten başardığımızı düşünmüştüm. Her şey bitmişti. Ve şimdi . . .

Şimdi ne yapacağıma dair
hiçbir fikrim yoktu. "Kaçtı,"
dedi Rhea aniden.

Ona bakmak için başımı çevirdim. Bu sefer dudaklarını ısırmiyordu. Onun yerine, o güzel gözlerinde bir ateş ve yanaklarında bir kızarıklık vardı.

"Kaçtı," diye tekrarladi. "Bir değil, iki değil, üç kez. Thames Nehri'nden, Romanya'daki kütüphaneden ve sonra da çölden-"

"Rhea-"

"Çöl," diye tekrarladi vahşice ve bir kolunu o yöne doğru savurdu. "Buradan elli mil uzakta değil! Ama senin peşinden gelmedi. Son iki gündür Çember'in yarısını burada tuttuk, aşağıda kamp kurduk ve bizi çevreleyen ley hatlarında devriye gezdik, hiç gelmeyen bir saldırıyı bekledik. *Çünkü o kaçtı.*"

"Evet." Başka bir şey söylemedim; onun keyfini kaçırmak istemedim. Bunu hak etmişti, hepsi hak etmişti. Ama gerçek şuydu ki, ben kaybetmişim. Onu geçmişten çıkarmıştık, hatta bir Pota'yı bile engellemiştik. Ama zafer ölüm demekti ve o hâlâ dışarıda bir yerlerde rövanş için bekliyordu.

Ve eğer kehanetler doğruysa, bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum.

"Günümüze açılan portalını bulduk ve yok ettik," diye bilgilendirdi Rhea beni. "Sanırım Romanya'da senden kaçarken oraya gidiyordu. Bir daha zaman yolculuğu yapamaz."

"Bu çok iyi."

Orada yatmaya devam ettim.

"Ne?" diye sordu, beni izliyordu. Beni çok iyi tanımaya başlamıştı.

"Yok bir şey. Sadece

yorgunum." "İyi bir yalancı
değilsin."

"Çok iyi bir yalancıyım, ama şu anda değil."

"O zaman bana gerçeği söyle. Ne oldu? Sorun ne?"

"Sana zaten söyledim." Yatağın başında bıraktığım yastıklarımı aramaya başladım. Bir tanesini kaptım. "Tekrar üzerinden geçmenin bir anlamı yok."

Bir an sessiz kaldı. "Sonunda kaybedeceğimizi düşünüyorsun. Öyle değil mi?"

Şişman bir desteğe yaslandım, bulamadığım rahatlık için onu boynumun altına sıkıştırdım ve gözlerimi kapattım. Birdenbire yorulmuştum. Kemik yorgunluğu ve acı içindeydim ve bunu şimdi yapmak istemiyordum. Bunu asla yapmak istemiyordum.

Ama Rhea biliyordu. "Sen ne derdin?" diye yavaşça sordu. "Eğer sana . . . kehanetlerin güncelliğini yitirdiğini söylesem?"

Tek göz kapağımı kırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani sen çoktan kazandın," dedi aniden ateşli bir sesle. "Sadece henüz farkında değilsin!"

Böyle zamanlarda Mircea'nın yaptığı gibi zarif bir şekilde kaşlarımı kaldırabilmeyi diliyordum ama benimki bağımsız çalışmayı sevmiyordu. "Böyle bir şeyi fark edeceğimi düşünürdün."

Aniden ayağa kalktı, yataktan yuvarlandı ve Rhea için biraz garip olan adımlarını atmaya başladı. Ben volta atardım. O genellikle daha kontrollüydü.

Ama bugün değil.

"Bir itirafım var," dedi. "Tek tek kütüphaneleri gizlemek için o cehennem gibi yamaca geri döndüğümüzde, Gertie'nin eski çalışma odasına rastladım. Ve ... şey ..."

"Mektubu okudun."

Rhea arkasını döndüğünde suçlu görünüyordu ama aynı zamanda meydan okuyordu ve başka bir şey daha vardı. Neredeyse zafer kazanmış gibiydi? Bu ifadeden ne anlam çıkaracağımı bilemiyordum.

"Yapmamam gerektiğini biliyorum," dedi. "Bunun mahremiyetinize korkunç bir saldırı olduğunu, ama-"

"Ama bilmeye hakkın vardı. Sen benim varisimsin; arkamda bıraktığım her türlü karmaşayla uğraşmak zorunda kalacaksın. Adil olan bu."

Başını iki yana salladı. "Bu doğru değildi. Bana söylemeni beklemeliydim."

Omuz silktim. Bu aşamada önemsiz bir nokta gibi görünüyordu ve benim için garip bir konuşmayı önledi. "Artık biliyorsun. Kaybedersem ölürüm; kazanırsam da ölürüm. Zeus bile böyle söyledi. Ve sonunda hepimizin kaybedeceğini söyleyen eski kehanetleri saymıyorum bile..."

"Seni de içeren kehanetler değil," dedi Rhea yatağın kenarına oturarak.

"Hiçbir kehanet beni
içermez." "Evet, kesinlikle!"

Elini uzattı ama yatak bana ulaşamayacağı kadar büyüktü. Bu yüzden sürünerek geri geldi. Bunun ne olduğunu merak ederken onun gelişini izledim. Sonunda platformun ortasına ulaştı ve ellerimi tuttu.

"Bunu çok düşündüm," dedi gözleri parlayarak. "Doğrusu, iki gündür başka hiçbir şey düşünmedim. Ve sanırım Gertie'nin sunduğunuz bilmeceyi neden çözemediğini anladım. Gerçeği görmesi neden bu kadar uzun sürdü, oysa bu konuda ünlüydü. Sanırım artık var olmayan bir geleceğe bakıyordu."

"Yine mi geldin?"

"Zeus'un zamanı değiştirmeye çalıştığını sanmıyorum. Bence zamanı *geri döndürmeye* çalışıyordu. Bence bir Pota *vardı* ama partide gördüğümüz, hepimizi Romanya'ya gitmeye zorlayan Pota değildi. Yirmi dört yıl önce ailenizin sebep olduğu şeydi. Bence zamanı değiştirmeye çalışıyorlardı ve bunu başardılar da, ama planladıkları şekilde değil."

Kaşlarımı biraz daha çattım. "Bu yüzden mi tekila yok?" "Ne?"

"Hepsini içtin mi? Çünkü bana söyleyebilirsin-"

"Hayır! *Beni dinle*. Bence Pota *çoktan gerçekleşti*. Yirmi dört yıl önce, tanrıların beklemediği birinin doğumunda gerçekleşti. Eski kahinler doğru görmüşler ama seni görmemişler, çünkü zamanın ilk yazıldığı haliyle sen yoktun. Başka bir zamandan gelen kararlı bir büyücü ile ölmekte olan bir tanrıçanın çocuğu olana kadar hikâyenin bir parçası değildin."

"Saçmalık!" Geri çekilmeye çalıştım ama yüzünde ciddi, niyetli ve kararlı bir ifade vardı.

"Orijinal hikayede, annenizin büyüsü eninde sonunda bozuldu. Açlıktan mı öldü, yoksa Spartoi mi onu yakaladı, ya da ilk iki tanrıyla savaştı ve sonra gücü tükenmiş Zeus'a karşı başarısız mı oldu bilmiyorum. Artık bir önemi de yok. Ama o ölür ölmez, tanrılar geri döndüler ve ihanetimiz olarak gördükleri şey için insanlığa ağır bir bedel ödettiler.

"Ancak aralarında tanrıların uğraşmak için fazla önemsiz bulduğu bir çöpçünün de bulunduğu bir avuç sihir işçisi kaçtı. Ama o

bildiklerinden daha güçlüydü ve durumu tersine çevirerek zamanda geriye kaydı ve hepimizi kurtarmak için geri döndü.

"Ve yaptı.

"Sana babalık yaparak."

"Sen delisin," dedim ona ve sonunda kalkıp giyinmek niyetiyle geri çekildim. Ama o beni takip etti ve üzerinde göbeğini kaskatı yapan bir sürü bandaj yoktu, bu yüzden avantaj ondaydı.

"Zeus bu yüzden temkinli davranıyor," dedi beni yatakla duvar arasına hapsederek. "Senin doğumunun yarattığı bu yeni dünyayı bilmiyor ve artık savaşırsa kazanacağından emin olamıyor. Senin varlığın zamanı değiştirdi, tarihi yeniden yazdı ve artık hiçbir şeyden emin olamıyor.

"İşte bu yüzden Gertie seni göremedi; o eski zaman çizgisindeydi, senin doğumunun potası her şeyi değiştirmeden önce. Gerçeği sadece sana odaklandığında ve etrafına bakmayı bıraktığında gördüğünü yazmıştı. Çünkü senin etrafındaki her şey . . . belirsizlik içinde."

"Bu... rahatsız edici," dedim başka ne diyeceğimi bilemeden. Ama Rhea heyecanla başını salladı.

"Evet, ama bu aynı zamanda bir *şans*, insanlığın binlerce yıldır sahip olduğu ilk *şans*! Eski kehanetler, kaybettiğimizi söyleyenler, artık geçerli değil. Senin doğumun zamanı yeniden yazdı ve kaotik hale getirdi. Tahmin edilemez. Net bir sonuç olmadan

."

"Bu da kaybedebileceğimiz anlamına geliyor," diye belirttim.

"Ya da *kazanabileceğimizi*. Bir bakıma, tanrıları kesin zaferden mahrum bırakarak zaten kazandınız."

Orada bir dakika durdum, başım dönüyordu, kafam karışmıştı ve kendimi gerçekten iyi hissetmiyordum. Beynim bugün ya da muhtemelen çoğu gün buna uygun değildi. Bu yüzden zor işleri Pritkin'e bıraktım. Ama o burada değildi.

Gerçi Rhea oldukça iyi bir izlenim veriyordu.

"Ve bir şey daha var. Pota fikri zamanı değiştirir. Kendini zaten orada olan zaman çizgisinin üzerine aktararak, onu yeniden şekillendirir, tıpkı bir fırının ısındaki metal gibi."

"Tamam mı?"

"Cassie, görmüyor musun? Senin doğumun Pota'yı *başlattı*. Sen en başından beri buradaydın, var olmaması gereken çocuk, joker, işlere karışan anahtar-"

"Rhea, yemin ederim-"

"Yani, Zeus *yalan söyledi*. Sana, kazanırsan öleceğini söyledi. Ama tüm bunları başlatan sen olduğun halde bunu nasıl yapabilirsin? Pota'da zaman yeniden başlar. Her şey o andan başlar, her şeyin değiştiği o andan. Ve o an. ..senin doğumundu. O anda sen *zaten buradaydın*."

Ona göz kırptım.

"Başına geleceklerden sağ çıkacağına söz veremem," dedi titrek bir sesle. "Ya da herhangi birimizin hayatta kalacağına. Ama kazanmanın sizi silmeyeceğinden oldukça eminim. Başka bir Crucible'dan başka hiçbir şey bunu yapamaz ve biz de onun bunlardan birine sahip olmamasını sağlayacağız!"

Bir an hiçbir şey söylemedim, sonra dizlerimin bağı çözöldü ve sanki üzerime bir ton tuğla düşmüş gibi hissederek yatağa geri oturdum. Ölümle başa çıktığımı, onu atlattığımı, diğer taraftan çıktığımı ve kaderimi kabul ettiğimi sanıyordum. Ama belli ki yanılmışım.

Uzun zamandır ilk kez omuzlarımdaki yükün kalktığını ve onun yerini başka bir şeyin aldığını hissettim. Yüzen, hafif ve aptalca neşeli bir şey. Umut gibi hissettiren bir şey.

Rhea'yı kendime çektim ve ona sarıldım. Saçlarının bir kısmı dökülmüştü ve ağzıma kaçmıştı ama umurumda değildi. Ya da yaralarımın sızladığını ve bunun çok acıttığını. Onlara gidip kendilerini becermelerini söyledim ve onu daha sıkı sıktım.

"Haklıydın," diye fısıldadım. "Benim olduğum gibi bir Pythia olmayacaksın. Daha iyi olacaksın."

Ve her kelimesinde ciddiydim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sonsöz

Bir gün sonra, hala cehennem gibi hissediyordum. Ama hiç de öyle görünmüyordum. Parlak gümüş savaş elbisem çamurlu bir nehir kıyısından kurtarılmıştı ve Augustine'in küçük bir tadilatıyla neredeyse yeni gibi görünüyordu.

Bu iyiydi. Birinin bunu tüm ihtişamıyla görmesini istedim. Bunu hatırlamasını istedim.

Senato'nun New York Eyaleti'nin yukarısındaki seks kraliçesinin evindeki etkileyici yeni odasına girebilirdim ama yapmadım. Çünkü bazen bazı kapıları çarparak içeri girmeniz gerekir. Bunlar kocaman, masif ahşap, iki katlı ve demir bantlıydı, ama Pythian gücüyle biraz itince güzel mermer duvarlara çok tatmin edici bir çarpma sesi çıkarıyorlardı.

Odadaki herkes yerinden sıçradı ve muhtemelen kızgın görünüyordu ama onlara bakmadığım için bunu söyleyemedim.

Ona bakıyordum, kan kırmızısı elbisesi içinde siyah saçlı bir kontese, bana bir bakış attı ve tüm makyajının altında beyazladı.

O da kaçmaya çalıştı.

Sanki.

Onu arkaya kaydurdım, devasa konferans masasına çarptım ve sağ elimden altın bir kırbaç çıkardım.

Romanya'da olduğu kadar büyük ya da etkileyici değildi, çünkü artık bana yardım edecek ödünç bir gücüm yoktu. Ancak en yakındaki senatörlerin geri çekilmesine ve bir tanesinin de sandalyesinden kalkmasına neden oldu, çünkü muhtemelen ucu hemen yanındaki son konferans masasını yiyordu.

Son maun parçasının ölümünden ben sorumlu olduğuma göre, gerçekten daha dikkatli olmalıyım, diye düşündüm ve onun yerine Gabriella'nın boynuna doladım.

Kadın çığlık attı, birkaç kişi küfretti ve konsolos -yatak odası tasarımcısı ve yedek masa alıcısı- tek kaşını kaldırdı.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece bazı eşyalarımı geri alıyorum." Bana sanki dişleri olan benmişim gibi bakan Gabriella'ya tekrar baktım. Ve o anda, haklı olmadığına dair bahse girmezdim. "Az önce iki arkadaşımın cenazesinden geldim," diye tısladım. "Senin ihanetinin beni mahrum bıraktığı arkadaşlar. Bu yüzden, senin iyiliğin için, içtenlikle umuyorum ki sende vardır."

Parlak masanın üzerinde hızla çirkin bir yakut kolye belirdi ve onu dikkatlice boynuma geçirdim. Ait olduğu yere, göğüslerimin arasına yerleşti ve bana doğru hafifçe mırıldandı. Bir an için Billy'nin kolonyasının kokusunu aldığımı yemin edebilirdim.

Sonra da kafasını kestim.

İnsanlar çığlık attı, silahlar çekildi ve masanın üzerindeki yanmış tahtaya kan sızdı. Elimi boğazındaki boşluğa soktum ve içindeki kıvranan, siyah, duman benzeri yarattığı çıkardım. Ne tür bir iblis olduğunu bilmiyordum, sadece Adra'ya uslu durduğu sürece onu sorgulamak için geri getireceğime söz vermiştim.

İyi oynamadı.

"Teşekkür ederim," dedim, kontesin yanındaki masaya vurdum ve yedim.

Kıvrandı, büküldü, asla bulamayacağı bir yardım için çığlık attı ve ben birdenbire kendimi günlerdir hissetmediğim kadar iyi hissettim. Yaralarımı göremiyordum ama kapandıklarını, yumuşadıklarını ve acının bir kısmını da beraberlerinde götürdüklerini hissediyordum. Hatta doktorun kırık olduğunu söylediği ama küçük bir çıtırtıyla yerine oturan bir kaburgamın bile hafifçe düzeldiğini hissettim.

İşim bittiğinde tahtada hafif bir kalıntı kalmıştı ama muhtemelen temizlenirdi. Ve Adra'nın başka iblisleri de vardı, bir grup fey'i katlettikten sonra Romanya'da yakaladıkları iblisler. Ona bir şey olmaz diye düşündüm.

Güney Asyalı konsolos Parendra, "Bu da ne-" diye söze başladı. Kılıcını çekmiş bana bakıyordu.

"Artık değil." Kontesin hâlâ hayatta olan kafasını ona fırlattım. "Raporun tamamı konsolosun baş sekreterinde. Bir dahaki sefere savaş konferanslarınıza kimi aldığınıza dikkat edin."

Ve yer değiştirdim.

Ayrıca Karen Chance

Cassie Palmer Serisi

Karanlığa Dokun
Gölge Tarafından
Sahiplenildi Geceyi
Kucakla Şafağı
Lanetle Ayı Avla
Yıldızları Ayart
Rüzgârı Biç
Fırtınaya Bin
Fırtınaya Cesaret Et
Dünyayı Paramparça
Et
Ateşi Tutuşturun: Incendiary

Gece Yarısı'nın Kızı Serisi

Geceyarısı'nın Kızı
Ölümün Metresi
Öfkenin Öpücüğü
Gölgenin Felaketi
Kraliçe'nin Gambiti

Standalones

Maskeler
Siren'in Şarkısı

OceanofPDF.com

Benimle bağlantı kurun:

Beni Twitter'da takip edin: <https://twitter.com/CasPalmerSeries>

Beni Facebook'ta arkadaş edin:

<https://www.facebook.com/#!/KarenChanceBooks> Bloguma abone olun:

Haberler - Karen Chance

Yeni kitaplardan, yarışmalardan ve daha fazlasından haberdar olmak için
haber bültenime kaydolun: <https://karenchance.com/signup>

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.